DE LA AUTOAREA DE BESTSELLERE USA TODAY

CALLIE HART

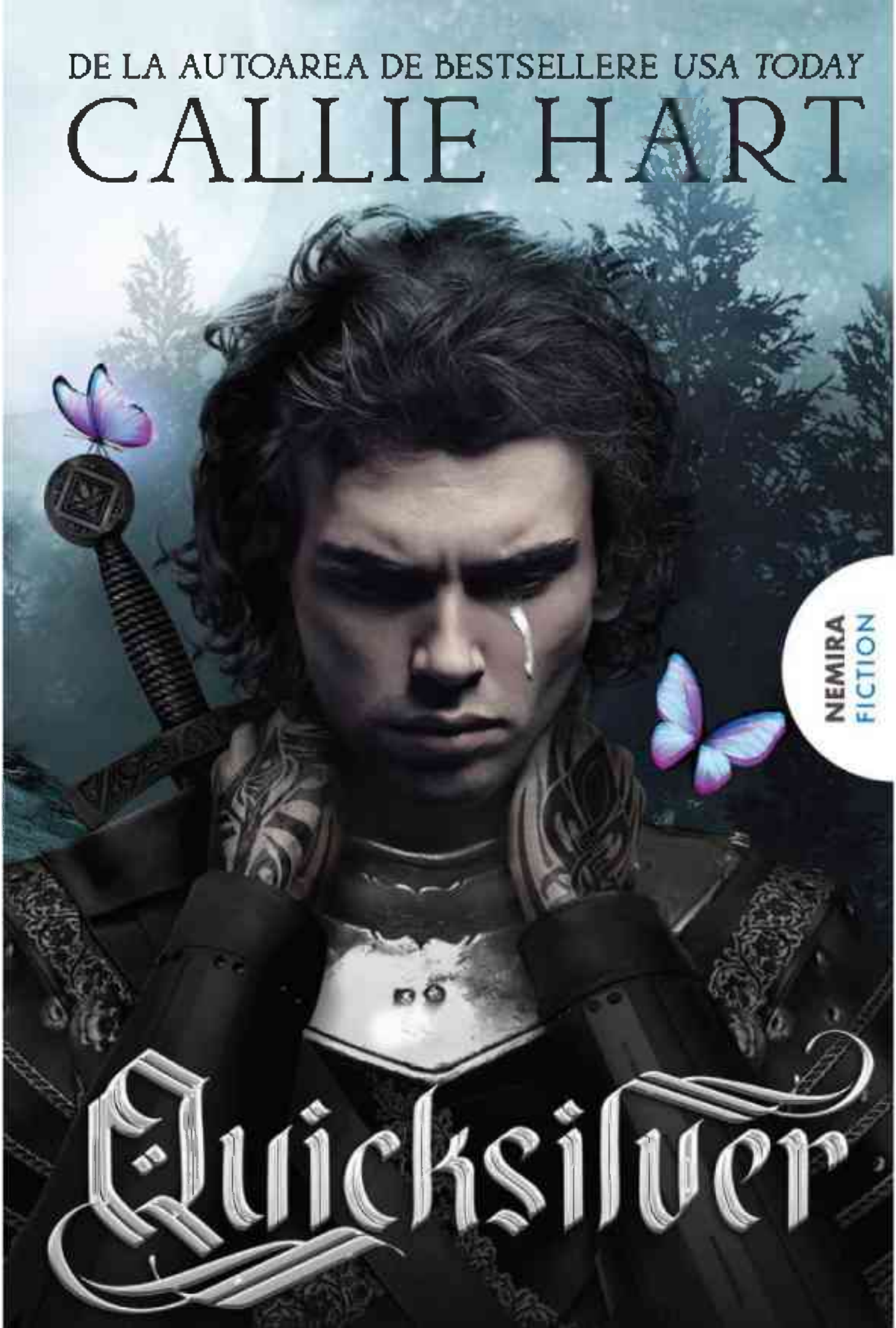

NEMIRA
FICTION

Quicksilver

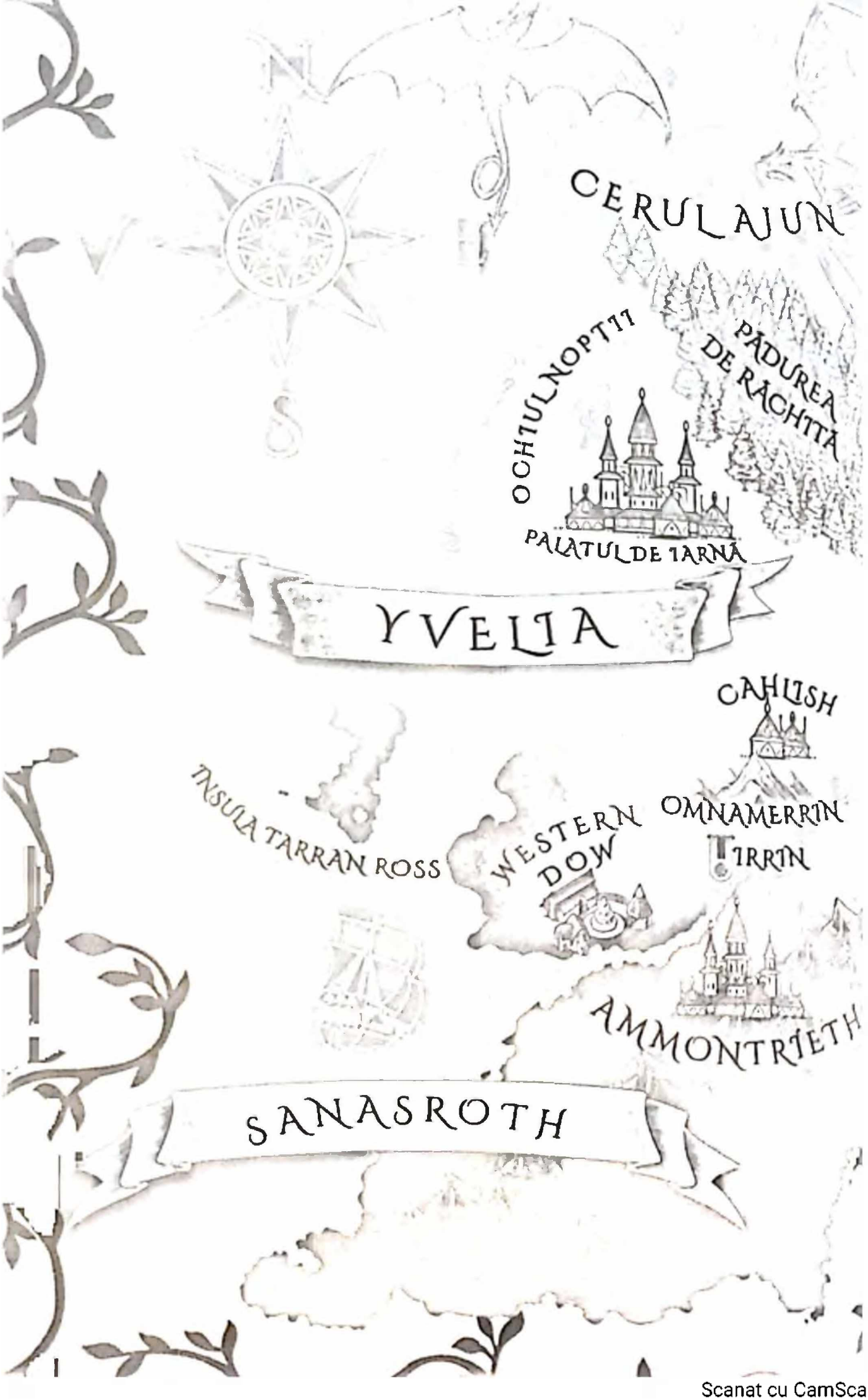

Scanat cu CamScanner

Scanat cu CamScanner

NU UITA...

MONȘTRII O DUC
CEL MAI BINE
PE ÎNTUNERIC.

ȚINE BINE MINTE
TOT CE AI CITIT AICI.

PREGĂTEȘTE-TE
DE RĂZBOI!!

Scanat cu CamScanner

GHID DE PRONUNȚIE

FIINȚE

Saeris – Sa-e-ris
Rusarius – Ru-sa-ri-us
Omnamshacry – Om-nam-șa-cri
Iseabail – I-șa-bal
Belikon – Be-li-con
Oshellith – O-șei-lit
Taladaius – Ta-la-de-ias
Daianthus – De-ien-das
Lorreth – Lo-rut
Clanul Balquhidder – Bal-chi-dăr (clan)
Te Léna –Tai Le-na
Danya – Da-ni-a

Scanat cu CamScanner

LOCURI

Zilvaren – Zil-va-ren
Yvelia – I-ve-li-a
Cahlish – Ca-liş
Sanasroth – Sa-naz-rot
Gilarian – Gi-le-ri-en
Lissian – Li-si-en
Ammontraíeth – A-mon-trei-et
Omnamerrin – Om-na-me-rin

Scanat cu CamScanner

1.

URCUȘUL

— Auzi, chiar nu-i nevoie de atâta *violență*.

Se știa prea bine că, în orașul Zilvaren, să minți un gardian însemna să mori. Eu una aflasem asta pe pielea mea, într-un mod dureros, spre deosebire de cei mai mulți dintre zilvareni. Cu aproape un an în urmă, văzusem cum unul dintre oamenii reginei, îmbrăcat în armură bătută în aur, își înfipsese sabia în vecinul meu, pentru că minți în legătură cu vârsta lui. Iar înainte de asta, o nenorocire mult mai mare: stătusem în stradă fără să scot niciun cuvânt în timp ce gâtul mamei mele fusese spintecat, împrăștiind jeturi de sânge fierbinte de țărancă în nisipul ars de soare.

În timp ce mâna chipeșului gardian îmi strângea acum gâtul, cu mănușa lui frumos gravată ce reflecta strălucirea celor doi sori de deasupra ca o oglindă aurită, a fost un miracol că n-am plesnit, dezvăluindu-mi secretele ca un fruct prea copt. Degetele mănușii lui cu vârfuri metalice se înfigeau tot mai adânc în scobitura gâtului meu.

— Nume. Vârstă. Sector. Bagă! Cetățenii de rang inferior nu au permisiunea să fie în Centru, a mârâit el.

Ca majoritatea orașelor, Zilvaren, Marele și Strălucitorul Stindard al Nordului, era construit circular, sub forma unei roți. În jurul limitelor exterioare ale orașului, diferitele spițe – ziduri proiectate să țină oamenii în sectoarele lor – se înălțau la cincizeci de metri deasupra mahalalelor și a canalelor care se revărsau.

Gardianul m-a scuturat nerăbdător.

Scanat cu CamScanner

— Răspunde repede, fato, sau te trimit direct prin a cincea poartă a iadului.

Am pipăit slab mănuşa lui de metal, neavând nici pe departe puterea necesară să-i opresc strânsoarea, şi am zâmbit ironic, dându-mi ochii peste cap spre cerul alb ca osul.

— Cum să-ţi... spun... ceva dacă... nu pot... să respir... la naiba?

Ochii întunecaţi ai gardianului clocoteau de furie. Deşi nu părea posibil, presiunea pe care o aplica pe traheea mea a crescut.

— Ai idee cât de cald e jos, în celulele palatului, în timpul Judecăţii, hoaţo? Fără apă? Fără aer curat? Duhoarea cadavrelor putrezite e suficientă să-l facă pe marele călău să vomite. Vei fi moartă în trei ore, ţine minte ce-ţi spun!

Celulele palatului erau *într-adevăr* o idee care te trezea la realitate. Fusesem prinsă furând o dată, mai demult, şi fusesem trimisă acolo pentru un total impresionant de opt minute. Opt minute fuseseră de-ajuns. În timpul Judecăţii, când cei doi sori, Balea şi Min, erau cel mai aproape unul de altul şi aerul după-amiezii tremura din pricina căldurii, n-avea să fie deloc distractiv să fiu prinsă în subteran, sub palatul reginei nemuritoare, în rana purulentă care trecea drept închisoare. Şi, în plus, era mare nevoie de mine *deasupra*. Dacă nu ajungeam înapoi la fierărie înainte de apus, înţelegerea pentru care mă tocmisem ore în şir aseară avea să pice. Fără înţelegere însemna fără apă. Fără apă însemna că oamenii la care ţineam aveau să sufere.

Oricât de tare m-a iritat, m-am supus.

— Lissa Fossick. Douăzeci şi patru de ani. *Necăsătorită.*

I-am făcut cu ochiul, iar nemernicul a strâns şi mai tare. Părul închis la culoare şi ochii albaştri nu erau ceva obişnuit în Oraşul de Argint; avea să-şi amintească de mine. Vârsta pe care i-o spusesem era reală, la fel şi statutul meu romantic jalnic, dar numele pe care i-l dădusem nu era. Numele meu *adevărat*? Nici gând să i-l dau fără luptă. Nemernicul ăsta s-ar fi căcat pe el dacă şi-ar fi dat seama că o avea pe *însăşi* Saeris Fane în strânsoarea lui.

— Sectorul? s-a răstit gardianul.

Zeilor atotputernici! Ce insistent! Avea să regrete că a întrebat.

— Al Treilea.

— Al Trei...

Scanat cu CamScanner

Gardianul m-a împins în nisipul arzător, iar particulele supraîncălzite mi-au pârjolit gâtul când le-am inhalat. Am tras următoarea gură de aer prin mânecă, dar filtrarea nisipului în acest fel nu reușea mare lucru; câteva granule își găseau întotdeauna drumul prin țesătură. Gardianul s-a clătinat și s-a dat înapoi.

— Rezidenții din Sectorul Trei sunt în carantină. Pedeapsa pentru părăsirea sectorului este... este...

Nu exista nicio pedeapsă pentru părăsirea Sectorului Trei; nimeni nu mai reușise asta până atunci. Cei suficient de ghinioniști să se pomenească trăind de pe o zi pe alta pe aleile murdare și străzile împuțite ale cartierului meu mureau, de obicei, înainte să se poată *gândi* măcar la evadare.

Furia gardianului care stătea deasupra mea s-a transformat mai degrabă în frică. Atunci am observat mica pungă de protecție împotriva ciumei atârnată de centura lui și mi-am dat seama că și el, la fel ca alți mii de locuitori ai Zilvarenului, era un Credincios. Cu un salt panicat, și-a ridicat piciorul și și-a izbit talpa cizmei în coastele mele. Durerea mi-a tăiat răsuflarea, în timp ce el și-a ridicat cizma să mă lovească din nou. Nu era nici pe departe prima bătaie pe care o încasam. Puteam suporta o bătaie zdravănă la fel de bine ca oricare alt escroc năpăstuit, dar n-aveam timp să le fac pe plac adepților fanatici ai Madrei în această după-amiază. Trebuia să ajung undeva și timpul se scurgea.

Cu o răsucire rapidă și un salt înainte, l-am apucat pe gardian chiar de sub genunchi – unul dintre puținele locuri neprotejate de armura lui grea de aur. Lacrimile mi-au venit repede, fierbinți, credibile. Am dat o reprezentație de zile mari, dar, din nou, avusesem parte de mult exercițiu.

— Te rog, Frate! Nu mă trimite înapoi acolo. O să mor dacă faci asta. Toată familia mea e bolnavă.

Am tușit ca să confirm cele spuse – o tuse seacă ce nu suna deloc ca tusea plină, horcăitoare, a celor aproape morți. Probabil că gardianul nu a văzut niciodată pe cineva bolnav. Se holba în jos, la locul unde mâna mea se prinsese de materialul pantalonilor lui, cu gura căscată de groază.

O secundă mai târziu, vârful sabiei lui mi-a străpuns cămașa, chiar între sâni. Puțină presiune pe mânerul armei lui și aș fi fost doar încă o hoață moartă, sângerând pe străzile din Zilvaren. Credeam că o va face – dar apoi l-am privit cum procesează situația și realizează ce ar trebui să facă după aceea, dacă m-ar ucide. Morții erau lăsați să

Scanat cu CamScanner

putrezească pe străzile celorlalte sectoare, dar lucrurile erau diferite pe aleile umbrite de copaci din Centru. Poate că elita bogată a Zilvarenului nu se putea feri de nisipurile purtate de vânturile fierbinți dinspre apus, dar nu ar fi tolerat un șobolan ciumat care putrezea nepoliticos pe una din străzile lor. Dacă acest gardian m-ar fi ucis, ar fi trebuit să se descotorosească de corpul meu imediat. Și după expresia de pe fața lui, această sarcină periculoasă era una pe care nu dorea să și-o asume. Vedeți voi, dacă eram din Sectorul Trei, atunci eram mult mai periculoasă decât orice hoț de buzunare ordinar, de duzină. Pentru că eram *contagioasă*.

Gardianul și-a smuls mănușa și apărătoarea de pe mână – mâna pe care o folosise să mă sugrume pe jumătate – și le-a dat drumul în nisip. Metalul lustruit a scos un zumzet lung când a lovit pământul. Mi-a fredonat în urechi și, exact în acel moment, toate planurile mele s-au făcut scrum. Fusesem prinsă furând un rest de fier răsucit de la o tarabă din piață. Cântărisem șansele și considerasem că riscul merita, știind că micul lingou mi-ar fi adus un profit frumos. Dar ce aveam aici? Atât de mult metal prețios, aruncat pe jos de parcă nu însemna nimic? Nu puteam să refuz asta.

M-am mișcat cu o viteză la care gardianul nu se aștepta. Cu o manevră flexibilă și mișcări bruște, m-am întins și am înșfăcat apărătoarea, ținând cea mai mare dintre cele două bucăți de metal. Mănușa era uluitoare, făcută cu măiestrie de un adevărat artist. Micile inele de aur se împleteau, formând o țesătură de zale despre care se știa că nu putea fi străpunsă nici de lamă, nici de magie. Greutatea apărătorii, cantitatea considerabilă de aur care alcătuia piesa de armură – era de necrezut că aș mai fi ajuns vreodată să țin în mâini atât de mult aur.

— Stai!

Gardianul s-a repezit spre mine, dar era prea târziu. Deja înhățasem apărătoarea. Deja mi-o îndesasem pe mână și o fixasem pe încheietură. Deja fugeam spre zidul Centrului cât mă țineau picioarele.

— Opriți fata aia!

Răcnetul gardianului a răsunat prin curtea pavată, comanda lui reverberând puternic, dar nimeni nu s-a supus. Mulțimea de gură-cască adunată să privească spectacolul, când mă capturase prima dată, se dispersase în momentul în care rostisem cuvântul „Trei".

Scanat cu CamScanner

— E destul de grav că a trebuit să-i spun lui Jarris Wade că nu ești aici, acum o oră. Era furios. Zicea că ai încălcat o înțelegere cu el. Dar apoi apari aici cu chestia asta. Ce naiba ai avut în cap?

Disperarea din vocea lui Elroy m-a făcut să regret că i-am arătat-o.

— De ce ai luat-o, în primul rând? O să vină viperele Madrei să scotocească locul ăsta, în căutarea ei. Și când o să te găsească, o să-ți jupoaie pielea de pe oase în piață, ca să te vadă toată lumea. Hayden o să fie chiar lângă tine. Și eu? Eu? Chiar dacă ar crede că n-am avut nimic de-a face cu asta, o să-mi taie mâinile pentru că am permis ca obiectul ăla să ajungă sub acoperișul meu. Cum să-mi câștig existența fără mâini, copilă proastă ce ești?

Elroy se ocupa cu sticla. Cum era nisip din abundență și la îndemână, și-a făcut un scop în viață din a deveni cel mai bun sticlar și geamgiu din tot Zilvarenul. Totuși, doar cei care trăiau în Centru erau destul de bogați să-și permită ferestre. Și existau oameni care trăiau în Sectorul Trei și care aveau nevoie de alte obiecte ce puteau fi făurite într-o vatră. Cândva, Elroy făcea arme ilegale pentru bandele rebele care luptau să o detroneze pe Madra. Săbii neșlefuite făcute din resturi de fier, dar mai ales cuțite. Lamele erau mai scurte și necesitau mai puțin oțel. Chiar dacă fierul brut era de cea mai proastă calitate, tot putea fi ascuțit ca să aibă o margine suficient de tăioasă încât să trimită un om pe lumea cealaltă. Însă pe măsură ce anii au trecut, viața de rebel a devenit imposibilă.

Nu se mai găsea mâncare proaspătă. Pe străzi, copiii își scoteau ochii unii altora pentru un colț de pâine mucegăită. Singura cale de a supraviețui în Sectorul Trei era să faci troc și comerț sau să șoptești secrete despre vecinii tăi la urechea unui gardian. Ca locuitor al Sectorului Trei, dacă nu erai mort sau pe moarte, atunci erai flămând, iar unei persoane înfometate nu-i lua mult să toarne tot pentru a potoli ghiorăielile dureroase ale unui stomac gol. După ce trecuse prin prea multe situații-limită ca să le mai poată număra, Elroy declarase că n-avea de gând să mai facă niciun nenorocit de cuțit, spunându-mi că nici eu nu mai sunt binevenită să făuresc vreunul în focurile lui. Urma să fim sticlari și nimic mai mult.

Bătrânul a clătinat din cap neîncrezător.

— Sunt șocat. Șocat. Pur și simplu... Nici nu pot înțelege... Nici măcar nu pot să pricep la ce te gândeai. Ai idee ce fel de blestem ne-ai adus pe cap?

Scanat cu CamScanner

Când eram mică, Elroy era un colos. O legendă chiar și printre cei mai periculoși criminali care conduceau Sectorul Trei. Mai înalt decât majoritatea, lat în umeri, cu mușchii spatelui încordându-se sub cămașa pătată de sudoare. Era o forță a naturii. Un pilon de piatră cioplit dintr-un munte. De neclintit. Indestructibil. Abia recent am început să înțeleg că fusese îndrăgostit de mama mea. După ce ea a fost ucisă, l-am privit ofilindu-se din ce în ce mai tare, bucată cu bucată, devenind mai puțin el însuși. Devenind o umbră. Omul care stătea în fața mea acum era greu de recunoscut.

Mâna lui bătătorită tremura în timp ce arăta spre metalul lustruit, care strălucea ca un păcat pe masa dintre noi.

— O s-o duci înapoi, asta ai să faci, Saeris.

Mi-a scăpat un hohot de râs.

— Zeii uitați și toate cele patru vânturi afurisite știu că n-o să fac asta. Nu după tot ce-am suferit ca să pun mâna pe ea. Mai-mai să-mi rup gâtul, la dracu'.

— O să-ți rup *eu* gâtul dacă chestia aia nu dispare de-aici în următoarele cincisprezece minute.

— Crezi că o să mă duc pur și simplu la postul de pază și o s-o predau...

— Nu fi ridicolă. O, zei, de ce trebuie să fii așa de ridicolă? Cațără-te iar pe zid și arunc-o înapoi în Centru după ce apun Gemenele. O s-o găsească vreunul dintre ticăloșii ăia nenorociți și o s-o returneze gardienilor fără să se gândească de două ori. Nici măcar n-o să-și dea seama cât valorează mizeria asta.

Scrâșnind din dinți, mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să ignor cât de proeminente mi se simțeau coastele sub materialul cămășii. Pielea îmi furnica de sudoare. Pierdeam umezeală pe care nu-mi permiteam s-o pierd. Îmi lăsasem rația de apă ascunsă într-un perete din podul de la Mirage – nu-mi permisesem riscul ca cineva să încerce să mă jefuiască pentru ea în timp ce furam din buzunare – și atelierul era infernal de fierbinte, ca de obicei.

Nici nu mai știam de câte ori leșinasem aici. Habar n-aveam cum supraviețuia Elroy. Pentru o clipă, i-am arătat omului respectul pe care-l merita și i-am luat în considerare cererea. Și apoi mi-am imaginat cum s-ar simți o briză răcoroasă dinspre sud, și greutatea delirantă a unui stomac plin, și cât de fericită aș fi dormind pe o saltea umplută cu fulgi,

Scanat cu CamScanner

și cum ar arăta un viitor pentru Hayden, iar afecțiunea mea pentru bărbatul care odată o iubise pe mama mea s-a diminuat până la dispariție.

— Nu pot face ce-mi ceri.

— Saeris!

— Nu pot. Pur și simplu nu pot. Știi că nu putem continua așa...

— Ce știu sigur este că a te lupta să-ți câștigi existența aici e mai bine decât să sângerezi în căcatul ăla de nisip! Asta vrei? Să mori pe stradă în fața lui Hayden? Să-ți putrezească trupul în șanț ca al mamei tale, împuțit și ciugulit de ciori?

— DA! Da, desigur că asta vreau!

Mi-am trântit pumnul în masă, iar mănușa a săltat, o cascadă de curcubeie țâșnind pe pereți.

— Da, vreau să mor și să-i distrug viața lui Hayden. Viața ta. Vreau să se uite oamenii la mine ca la circ. Vreau ca toată lumea din sector să mă știe drept ucenica sticlarului care a fost destul de proastă să fure de la gardienii Madrei și s-a lăsat ucisă pentru asta. Exact asta vreau!

Nu-i vorbisem niciodată lui Elroy așa. Niciodată. Dar suferise pierdere după pierdere din cauza gardienilor orașului. Oameni pe care-i iubise, târâți din paturi și executați fără proces. Propriul lui frate murise chiar înainte să mă nasc eu, mort de foame într-un an deosebit de greu, pentru că Madra nu voise să trimită niciun fel de hrană din Centru spre celelalte părți ale orașului. Cei mai bogați dintre oamenii reginei continuaseră să dea petreceri luxoase, cinaseră cu mâncăruri exotice de import, aduse din pășuni ce treceau cu mult de Haeland, băuseră pe săturate vinuri și whiskyuri rare și scumpe, și, în tot timpul ăsta, oamenii din Zilvaren se stingeau de foame pe străzi sau se căcau pe ei până mureau. Elroy fusese martor la toate astea. Chiar și acum, abia supraviețuia de la o săptămână la alta. Dacă gardienii nu-i băteau la ușă să se asigure că nu face arme, atunci o spărgeau, vânând vrăjitori mitici care nici măcar nu existau. Și el permitea ca toate astea să se întâmple. Stătea pur și simplu și nu făcea nimic.

Renunțase. Iar eu nu puteam cu niciun chip să accept asta.

Elroy și-a încruntat sprâncenele groase, străbătute de fire cenușii, iar ochii i s-au întunecat. Era pe punctul de-a începe o altă tiradă despre cum să ne ferim din calea gardienilor, să evităm să atragem atenția asupra noastră, despre cum păcălirea morții aici era un miracol zilnic

Scanat cu CamScanner

pentru care le mulțumea creatorilor în fiecare noapte, înainte să leșine în patul lui de rahat. Dar a văzut focul mocnind înăuntrul meu, gata să scape de sub control și, pentru prima dată, asta l-a făcut să ezite.

— Știi că am luptat. Am făcut tot ce-am putut, am luptat în același fel în care vrei tu să lupți acum. Am dat tot ce am avut, am sacrificat fiecare lucrușor care-mi era drag, dar orașul ăsta e o bestie care se hrănește cu nenorociri, și durere, și moarte, și nu e niciodată sătul. Ne putem arunca să-l mușcăm de gât până nu mai rămâne niciunul dintre noi, și tot n-am face nici cea mai mică diferență, Saeris. Oamenii tot vor suferi. Oamenii tot vor muri. Madra domnește peste orașul ăsta de o mie de ani. Va trăi așa cum a trăit mereu, și bestia tot se va hrăni și va cere mai mult. Ciclul va continua la nesfârșit până când nisipul va înghiți acest loc blestemat și nu va mai rămâne nimic din noi decât fantome și praf. Și atunci ce?

— Și atunci vor fi existat oamenii care au luptat pentru ceva mai bun și oamenii care s-au culcat și au acceptat, am scuipat eu vorbele.

Înșfăcând mănușa, am dat să ies în fugă din atelier, dar Elroy încă mai avea puțină viteză în el. M-a apucat de braț, ținându-mă suficient timp cât să mă privească în ochi.

— Dar dacă te găsesc și-și dau seama ce poți face? Felul în care poți influența metalul... m-a implorat el.

— E doar un truc, Elroy. Nimic mai mult. Nu *înseamnă* nimic.

Știam că mint chiar în timp ce vorbeam. Însemna ceva. Uneori obiectele tremurau în jurul meu. Obiecte făcute din fier, cositor sau aur. O dată, reușisem să mișc unul dintre pumnalele lui Elroy fără să-l ating și să-l fac să se rotească pe masa mamei, balansându-se pe plăsele. Și ce dacă? I-am întâlnit privirea exasperată.

— Dacă mă găsesc, au o mulțime de alte motive pentru care să mă omoare înainte de ăsta.

A pufnit.

— Nu-ți cer asta pentru tine. Nu-ți cer nici pentru mine. Ți-o cer pentru Hayden. Băiatul ăsta încă nu e ca noi. Încă râde. Vreau doar să-și păstreze inocența asta încă puțin. Și cum o să facă asta dacă-și vede sora spânzurată?

Mi-am smuls brațul, cu maxilarul încordat, cu o mie de insulte reci și tăioase înghesuindu-se să-mi iasă din gură. Dar furia m-a părăsit până să vorbesc.

Scanat cu CamScanner

— Are douăzeci de ani, El. Trebuie să înfrunte realitatea la un moment dat. Şi fac asta pentru el. Tot ce fac e pentru el.

Elroy n-a mai încercat să mă oprească.

Eu şi Hayden aveam câteva aspecte în comun. Înălţimea, de exemplu. Eram amândoi creaturi înalte, slăbănoage. Împărtăşeam acelaşi simţ al umorului şi eram amândoi campioni la ţinut ranchiună. Ne plăcea amândurora gustul sărat şi acru al peştişorilor marinaţi, pe care negustorii cu bărci îi aduceau ocazional de pe coastă. Dar, în afară de trăsăturile comune de personalitate şi de faptul că amândoi ne înălţam deasupra majorităţii oamenilor într-o cameră aglomerată, nu erau multe asemănări între noi. Eu aveam părul închis la culoare, al lui era blond. Părul lui era haotic de creţ şi era atât de des! Ochii lui erau de un căprui intens, fluid, luminaţi de o blândeţe pe care ochii mei albaştri nu o aveau. Gropiţa din bărbia lui era moştenită de la tatăl nostru, care murise, nasul drept şi mândru de la mama noastră moartă. Ea obişnuia să-l numească copilul ei de vară. Nu văzuse niciodată zăpadă, dar asta fusesem eu: furtuna ei de gheaţă. Distantă. Rece. Tăioasă.

Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Hayden. Necazurile aveau prostul obicei să se ţină după el, iar eu eram expertă în a le căuta, aşa că nu a fost deloc o surpriză când aproape m-am împiedicat de el, întins pe jos şi sângerând în nisip, în faţa Casei lui Kala. Kala's, cum era cunoscută de cei mai mulţi, era unul dintre puţinele locuri din sector care făcea troc de mâncare şi băutură pe bunuri. Un norocos cu buzunarele goale şi stomacul gol putea, de asemenea, să joace pe bunuri cu unele dintre personajele mai puţin onorabile care frecventau taverna, dacă era suficient de curajos sau de prost. Şi, din moment ce noi n-aveam niciodată bani sau obiecte de schimb, iar Hayden era un trişor extraordinar de priceput la cărţi (al doilea doar după mine în Zilvaren, poate), atunci avea o noimă să se afle aici, încercând să stoarcă o cană de bere de la cineva.

Rafale arzătoare de nisip suflau peste Hayden; se adunau în grămăjoare în materialul boţit al cămăşii lui, care încă purta amprentele celui care-l apucase şi-l aruncase afară din Kala's. Un grup gălăgios de petrecăreţi a trecut pe lângă el, cu eşarfele trase peste feţe ca să se ferească de Gemene şi de nisip, păşind peste el fără să-i arunce măcar o privire.

Scanat cu CamScanner

Un tânăr cu buza spartă și un ochi care începe să se învinețească, zăcând în șanț, nu era nimic neobișnuit în această parte a lumii.

Am stat la picioarele fratelui meu, încrucișându-mi brațele la piept, având grijă să țin geanta în care era mănușa lipită de șold. Hoții de buzunare și tâlharii erau la ordinea zilei și aici. O gașcă de lichele flămânde nu s-ar gândi de două ori înainte să încerce s-o înșface, dacă ar bănui că valorează ceva. Am tras un șut în cizma prăfuită a lui Hayden.

— Iar Carrion?

A întredeschis o pleoapă și a gemut când m-a văzut.

— Iar! Ai crede că... nemernicul ăsta are... lucruri mai bune de făcut decât să mă bată măr.

Felul precaut în care se ținea de coaste sugera că, probabil, câteva dintre ele erau rupte.

L-am împuns cu vârful cizmei, considerabil mai tare de data asta.

— Ai crede că poate ți-oi fi învățat lecția de-acum și te ții departe de el.

— Of! Saeris! Ce naiba? Unde ți-e empatia?

— În buzunarul din spate al lui Carrion, chiar lângă banii pe care ți i-am dat să cumperi apă.

M-am gândit să-i învinețesc și cealaltă parte a coastelor, dar zâmbetul rușinat pe care mi l-a aruncat mi-a stins furia. Așa era el. Deseori nechibzuit și nepăsător, dar era imposibil să rămân supărată pe el prea mult timp. Întinzându-i mâna, l-am ajutat să se ridice în picioare. După multe mormăieli și smiorcăieli, Hayden și-a scuturat cămașa și pantalonii și a adoptat un rânjet de lup care sugera că își alungase durerea din coaste și se simțea nou-nouț.

— Știi, dacă ai un galben, pariez că aș putea câștiga înapoi banii de apă și eșarfa roșie pe care mi-a dat-o Elroy.

— Ha! În visele tale!

L-am ocolit și am alergat pe scări spre tavernă. Ca întotdeauna, Kala's era ticsită până la grinzi și puțea a sudoare stătută și a carne de capră la proțap. O duzină de capete s-a întors în direcția mea când am intrat, o duzină de perechi de ochi făcându-se cât cepele când au observat cine intrase. Hayden era un vizitator zilnic aici, dar eu treceam pragul tavernei doar când aveam o zi proastă. Veneam aici doar ca să mă eliberez de presiune. Să mi-o trag cu careva. Să mă bat. O gamă largă de cuvinte scandaloase se șopteau despre mine în spatele mâinilor arse de soare:

Scanat cu CamScanner

că un bărbat putea fie să aibă noroc, fie să fie bătut până la inconştienţă, în funcţie de dispoziţia mea când îmi aşezam fundul pe scaunul de la bar.

Nu m-am aşezat la bar astăzi. Privind peste gloata beată din faţa mea, mi-am întins gâtul, căutând o licărire de culoare printre toate nuanţele murdare de alb, gri şi maro. Şi iat-o. Adică iată-l *pe el*, stând la o masă în capătul tavernei cu trei dintre prietenii lui tâmpiţi, cu spatele spre colţ ca să poată urmări vigilent mulţimea. Carrion Swift: cel mai cunoscut amator de jocuri de noroc, trişor şi contrabandist din întregul oraş. Era, de asemenea, neobişnuit de bun la pat – singurul bărbat din Zilvaren care mă făcuse vreodată să-i strig numele de plăcere, nu din frustrare. Părul lui roşcat strălucitor era ca o rachetă de semnalizare în taverna slab luminată.

M-am îndreptat direct spre el, dar calea mi-a fost rapid blocată de o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o faţă obosită, care flutura un polonic uriaş de lemn.

— *Nu*... a început ea.

— Scuze, Brynn, dar a jurat că o să-i dea pace. Ce să fac, să-l las să scape basma curată?

Brynn avea şi un nume de familie, dar nu-l ştia nimeni. Când era întrebată, spunea că-l pierduse când era mică şi nu se mai obosise să-l găsească. Spunea că numele de familie te făceau mai uşor de găsit, şi avea dreptate. Pentru că era proprietăreasă a Casei lui Kala, oamenii care n-o cunoşteau îi spuneau *ei* Kala, presupunând că numise locul după ea însăşi, dar ea se încrunta la ei şi-şi arăta dinţii. În locul de unde venea ea, Kala însemna *înmormântare*, iar lui Brynn nu-i plăcea să fie asemănată cu moartea.

— Nu-mi pasă dacă scapă basma curată sau nu.

A aruncat o privire piezişă şi sumbră spre Hayden, care se strecurase înapoi în tavernă pe urmele mele, cu o mutră destul de ruşinată.

— Ştie că Carrion trişează, şi mă pot lipsi de încă o bătaie în toată regula aici. Nu în seara asta. A trebuit deja să arunc două scaune la reparat în spate, mulţumită porcului ăluia şi idiotului de frate-tău...

— Nu sunt idiot! a protestat Hayden.

— Eşti un *mare* idiot, a insistat Brynn. Să nu te văd pe-aici pentru douăzeci şi patru de ore. Afară cu tine! Dacă soră-ta plăteşte, o să pun pe cineva să-ţi aducă o cană cu bere pe scări.

Scanat cu CamScanner

— Nu plătesc nimic.

Hayden a avut tupeul să pară dezamăgit.

— Ei bine, nu plec fără eşarfa aia, a spus el. Plămânii mei o să fie carne friptă până ajung acasă.

— Atunci să faci bine să-ţi ţii respiraţia. Hai. Valea!

Brynn a fluturat ameninţător polonicul în direcţia lui Hayden, iar fratele meu a pălit. S-a uitat la lingura supradimensionată de parcă făcuse deja cunoştinţă cu ea o dată azi şi era foarte conştient de ce putea face. Nu m-ar fi surprins dacă Brynn ar fi fost cea care îi învineţise ochiul, nu Carrion.

— Iau eu eşarfa. Du-te şi aşteaptă-mă afară, i-am spus.

— N-ai s-o iei cu forţa, a avertizat Brynn.

A îndreptat polonicul spre mine, dar nu a avut acelaşi efect asupra mea, iar ea ştia asta. O armă trebuia să fie considerabil mai strălucitoare şi mult mai ascuţită ca să mă facă să clipesc. A coborât polonicul, optând pentru o abordare mai blândă.

— Vorbesc serios, Saeris. Te rog. Fii calmă, măcar de dragul meu. Sunt deja la capătul răbdării şi nu e nici măcar ora opt.

— Ai cuvântul meu. Nu mai sparg mobilă. Iau ce-am venit să iau şi plec, nici n-o să mă simţi aici.

— Ai promis.

În mod clar, Brynn nu credea că mă voi ţine de cuvânt, însă a oftat, dându-se laoparte oricum. Hayden mi-a aruncat o privire care mă implora să garantez pentru el – întotdeauna trebuia să forţeze nota – dar ştiam că nu e cazul să cedez acelor ochi rugători.

— Afară! *Acum*! Ţine asta! N-o scăpa din ochi!

I-am împins geanta în piept şi am fost cuprinsă de un fior de panică atunci când a luat-o. Una era să te plimbi prin sector cu o bucată uriaşă de aur stând pur şi simplu în fundul unei genţi. Era cu totul altceva să stai în faţa lui Carrion Swift cu un obiect de contrabandă de o asemenea valoare asupra ta. Omul era capabil de orice. Degetele lui erau mai uşoare decât briza din zori. Mă convinsese să-mi scot lenjeria intimă – poate cel mai mare jaf dat vreodată în Zilvaren – şi oamenii nu încetaseră să vorbească despre asta luni întregi. Nu eram dispusă să-mi asum riscul să fi mirosit că e ceva interesant în geantă şi să fi încercat să mă uşureze de ea.

Scanat cu CamScanner

— Zece minute, i-am spus lui Hayden, iar el a făcut o grimasă în timp ce părăsea taverna.

Clienții de la Kala's și-au întrerupt jocurile de arșice, conversațiile lor gălăgioase poticnindu-se în timp ce mă priveau îndreptându-mă spre Carrion. Toți mă urmăreau cu coada ochiului, printre gene. Ochii albaștri ai lui Carrion au scânteiat amuzați când mi-a întâlnit privirea. Părul lui era arămiu și auriu, din chihlimbar ars, de parcă fiecare fir ar fi fost tras din metalele atât de prețioase pentru Regina Madra. Era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât toată lumea, indiferent în ce încăpere ar fi intrat, era lat în umeri, iar ținuta lui emana o încredere care le făcea pe fetele din tot Zilvarenul să leșine. Nu-mi plăcea să recunosc, dar acea aroganță mă ademenise în patul lui. Am vrut să o dezmint, să-i arăt că încrederea lui în sine nu era nimic altceva decât o fațadă. Plănuisem să-i zdrobesc acel ego odată ce terminam cu el, dar apoi a făcut ceva de neimaginat și a dovedit că aroganța lui era binemeritată. Mai mult decât binemeritată. Îmi fierbea sângele doar gândindu-mă la asta. Omul era un hoț și un mincinos, și se iubea mult prea mult. Adică ce om întreg la minte ar fi purtat asemenea haine fine? Într-o tavernă plină de sălbatici care ți-ar tăia gâtul și ți-ar fura cizmele murdare din picioare dintr-o privire? Era nebun.

— Nemernicule, am spus aspru în loc de salut.

A zâmbit, iar stomacul mi s-a răsucit atât de ușor, că am înjurat printre dinți.

— Târfă. Mă bucur să te văd. Nu credeam că o să mai... *petrecem timp împreună*, a răspuns el.

Prietenii lui au râs ca niște imbecili, dându-și coate. Chiar și ei știau că asta era o înțepătură din partea lui Carrion. O provocare. Ultima dată când îl văzusem, mă strecurasem afară din patul lui, strângându-mi grămada de haine, jurând pe toți zeii uitați și pe toate cele patru vânturi că mai bine muream decât să mai văd o dată spectacolul pe care tocmai mi-l oferise. Știa că deja câștigase. Înfumuratul ăsta nenorocit nu avusese rețineri în privința asta. Îmi spusese că o să mă întorc să-mi mai dea, iar eu îi spusesem, într-un limbaj foarte colorat, că aveam să-i smulg scula dacă mai încerca vreodată să și-o apropie de mine. Sau ceva de genul ăsta, oricum.

Am trecut direct la subiect, ignorându-i prietenii *și* remarca sugestivă.

— Ai promis că n-o să mai joci pe bani cu Hayden.

Scanat cu CamScanner

Carrion a înclinat capul și a privit în sus, prefăcându-se că se gândește la spusele mele.

— Am zis așa ceva? a întrebat neîncrezător. Nu prea sună a ceva ce-aș spune eu.

— *Carrion.*

Nemernicul a tras aer brusc, atenția lui întorcându-se deodată la mine.

— Mi-a rostit numele.

S-a prefăcut că leșină.

— Ați auzit cu toții? Mi-a rostit numele.

O nouă rundă de chicoteli din partea complicilor lui infantili.

— Nu doar că ți-ai încălcat cuvântul, dar l-ai bătut mărr, Carrion.

— Ei, haide. Nu fi așa acră.

Și-a întins mâinile, cu palmele în sus, cu degetele răsfirate.

— M-a implorat să joc cu el. Cine sunt eu să spun *nu*? Și dacă l-aș fi bătut așa rău, nu l-aș fi văzut pe frățiorul tău bosumflându-se pe lângă bar chiar acum, nu-i așa? Ar fi fost încă pe stradă, scuipând sânge în nisip. L-am lovit...

S-a gândit puțin, apoi a continuat:

— O dată. Poate de două ori. Asta înseamnă doar o scatoalcă. Și ce-i o scatoalcă între prieteni?

— Hayden nu e prietenul tău. E fratele meu. Să te legi de el e împotriva regulilor.

Carrion s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele de masă. Și-a arcuit sprâncenele în cel mai enervant mod.

— N-am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau s-o încalc, iubire.

— Aveam o înțelegere. Îmi amintesc foarte clar că am spus că nu mă amestec în liniile tale de aprovizionare spre și dinspre Centru, și tu ai spus că nu te mai legi de Hayden.

S-a încruntat.

— Da, presupun că-mi sună cunoscut.

Tupeul. Nerușinarea. Îndrăzneala fără margini.

— Atunci de ce joci pe bani cu el?

— Poate memoria mea e încețoșată zilele astea, a meditat Carrion.

— Ești lovit în cap destul de des, într-adevăr.

Mi-a răspuns învârtind berea în pahar:

Scanat cu CamScanner

— Sau poate știam că, dacă mă leg de Hayden, o să ajung să te văd. Și poate că a fost o ocazie prea bună ca s-o ratez.

— I-ai rupt coastele fratelui meu doar ca să ajungi să mă vezi?

N-avea cum să fi spus asta. Nu avea cum să fie suficient de nebun să-l rănească pe Hayden dintr-un motiv atât de ridicol.

Tonul lui Carrion a devenit brusc tăios când a ripostat:

— Nu, Saeris. I le-am rupt pentru că a încercat să mă înjunghie cu unul dintre cuțitele tale când n-am vrut să mai joc o rundă. Nici măcar fratele *tău* nu scapă după chestia asta.

Am simțit șocul ca pe un bolovan rece și greu în stomac.

— N-ar fi...

— Ba da.

Carrion și-a terminat berea. Când a pus pe masă paharul gol, zâmbetul lui fermecător a revenit.

— Acum că tot ești aici, ai putea la fel de bine să bei ceva cu mine. Fără resentimente și toate alea.

Era uimitor cât de repede putea Carrion să treacă de la o emoție la alta. Și la fel de impresionantă era abilitatea lui de a se autoiluziona ori de câte ori îi convenea.

— Nu beau cu tine. Nu mă interesează dacă Hayden a meritat ce i-ai făcut. Probabil că a scos cuțitul la tine pentru că încerca să-și ia masca înapoi. N-ar fi trebuit să facă asta dacă nu l-ai fi încurajat să joace!

— Îți place whiskyul, nu? Ce zici de un dublu?

S-a ridicat deja în picioare.

— Carrion! Nu beau cu tine!

Jivina asta chipeșă a încercat să-și strecoare un braț în jurul taliei mele, dar avusesem de-a face cu prădători mult mai rapizi decât el. M-am ferit și m-am tras înapoi, am pus un metru de spațiu între noi, simțind cum mă mănâncă palmele să se lipească de cuțite – cele pe care Hayden nu le „împrumutase" – dar îi dădusem cuvântul lui Brynn că nu avea să fie nicio bătaie. Carrion m-a măsurat cu privirea, zâmbetul lui lărgindu-se odată ajuns la șoldurile mele, iar amintirea limbii lui alunecând peste ele m-a izbit din senin, aducându-mi un val de căldură în obraji.

— Ești drăguță când roșești, știi?

Hoțul ăsta afurisit de zei nu rata nimic.

— Hai să facem așa. Stai jos și bea cu mine, și-ți dau masca lui Hayden.

Scanat cu CamScanner

— Nici vorbă.

— Nici vorbă?

Părea cu adevărat surprins.

— Să îndur cincisprezece minute la masă cu tine valorează mai mult decât o mască ponositră, vultur hoitar ce ești.

— Cine a zis că vom sta cincisprezece minute? Știi că nu-mi place să mă grăbesc atunci când mă bucur de ceva.

Sfinți martiri! Mi-am dat toată silința să opresc celelalte amintiri care dădeau din coate să apară în prim-plan. Carrion voia ca remarca lui aruncată în treacăt să-mi amintească de timpul pe care și-l petrecuse folosindu-și limba între coapsele mele. Voia să-mi amintesc exact cât timp își amânase propria plăcere – de parcă n-avea nimic mai bun de făcut – în timp ce mi-o provoca pe a mea. N-aveam de gând să-i dau satisfacție.

— O băutură. Cincisprezece minute. Și vreau și galbenii pe care i i-ai luat, și încă cinci pentru povara de a respira același aer cu tine.

Carrion a arcuit o sprânceană, studiindu-mă. Știam deja că n-avea să-mi placă ce urma să-i iasă pe gură.

— Saeris, dacă aș fi știut că-ți pot cumpăra timpul, aș fi fost falit deja, iar tu ai fi fost o femeie foarte bogată. Ți-ai fi petrecut ultimele trei luni pe spate, implorându-mă să te călăresc mai tare, și...

— Încă un cuvânt și te las fără nenorocitele alea de ouă, escrocule, am mârâit.

Carrion Swift compensa lipsa manierelor cu bunul simț. Știa când era pe cale să treacă de o linie care, odată încălcată, presupunea pierderi de sânge. Părul i-a scânteiat roșiatic, apoi auriu, apoi cel mai intens și mai bogat castaniu, în timp ce-și ridica mâinile în aer, plecându-și capul în semn de predare.

— Bine, bine. Eșarfa, banii, și încă cinci galbeni pentru că ești lacomă. Stai jos. Te rog. Îți aduc eu băutura.

A făcut semn spre masa lui de parcă intenționa să mă pună să mă strecor între el și acoliții lui, însă existau lucruri pe care le-aș fi făcut pentru fratele meu și pentru un pahar cu apă curată și lucruri pe care nu le-aș fi făcut. Am ales o boxă goală, la trei mese distanță, și m-am dus să stau acolo, în schimb.

Aveam să-l omor pe Hayden. Să-l omor de tot. La ce se gândise? Încercase să-l înjunghie pe Carrion? Băiatul ăsta era doar cu trei ani și

Scanat cu CamScanner

jumătate mai mic decât mine, dar se comporta de parcă încă aştepta să-i crească părul la subraţ. La un moment dat, trebuia să înceteze să se comporte atât de nechibzuit şi să înceapă să se gândească la consecinţele acţiunilor lui. Chiar în timp ce-mi spuneam asta, cuvintele lui Elroy îmi răsunau în minte, şocant de asemănătoare cu ale mele.

„Nici măcar nu pot să pricep la ce te gândeai. Ai idee ce fel de blestem ne-ai adus pe cap?"

— Poftim.

Carrion a pus un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului în faţa mea; afurisitul era aproape plin până la gură.

— Asta nu e *o* băutură.

— E într-un singur pahar, a contrat el. Prin urmare, e *o* băutură.

M-aş fi întors pe trei cărări la Mirage dacă l-aş fi băut pe tot. Mi-aş fi rupt gâtul căzând de pe acoperiş încercând să ajung înapoi în pod. Totuşi, am ridicat paharul şi am luat o gură zdravănă. N-aş fi supravieţuit acestei seri dacă n-aş fi fost puţin ameţită. Whiskyul m-a ars pe dinăuntru şi mi-a aprins un foc în stomac, dar am refuzat să reacţionez. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se apuce Carrion Swift să spună oricui l-ar fi ascultat că nu ţin la băutură.

— Ei bine? m-am răstit. Ce vrei?

— Cum adică ce vreau? Compania ta, desigur.

Recunoşteam un mincinos când vedeam unul, iar bărbatul din faţa mea era un profesionist.

— Hai odată, Carrion, dă-i bătaie! Nu m-ai fi şantajat să stau dacă n-ai fi încercat să mă lucrezi cumva.

— Nu pot să fiu pur şi simplu fermecat de frumuseţea ta? Nu pot doar să stau şi să ascult tonul angelic al vocii tale?

— Nu sunt frumoasă. Sunt murdară, şi sunt obosită, şi vocea mea e plină de sarcasm şi nervi, aşa că hai să terminăm cu asta, ce zici?

Carrion a pufnit într-un râs tăcut. A ridicat propriul pahar (considerabil mai mic) de whisky la buze şi a luat o înghiţitură.

— Erai mai distractivă acum trei luni, ştii? Eşti atât de crudă. M-am tot gândit la tine de-atunci.

— Oh, te rog. Cu câte femei te-ai culcat de atunci?

A mijit ochii, părând confuz.

— Ce legătură are asta?

Scanat cu CamScanner

Mă plictiseam deja. Împingând paharul spre el, am dat să mă ridic.

— Bine, în regulă! Pe sfinții martiri, numai la afaceri îți stă capul.

A luat o gură de aer, să se liniștească.

— Presupun că, acum că veni vorba, voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

— *Sunt șocată.*

Ignorându-mi tonul, Carrion a continuat netulburat.

— Am auzit ceva foarte interesant mai devreme. Am auzit că o rebelă cu păr negru ca pana corbului din Sectorul Trei a atacat violent un gardian și i-a furat o bucată din armură. O mănușă. Poți să crezi una ca asta?

Ha! Nenorocitului chiar îi plăcea să se joace. Fiecare linie a expresiei lui și relaxarea mușchilor îmi ofereau toată informația de care aveam nevoie. Sigur că știa că eu luasem mănușa. Totuși, n-aveam să recunosc. Nu eram atât de proastă.

— Ă? Serios? Dar... cum? E imposibil pentru un rezident al Sectorului Trei să treacă de ziduri.

Am mai luat o gură de whisky.

Pentru un moment, Carrion n-a făcut nimic altceva decât să se uite la mine. Mă citea. Firește, nu înghițise ignoranța mea prefăcută nici măcar o secundă, dar nu avea de gând să înceapă să arunce acuzații în mijlocul salonului de la Kala's.

— Știu, nu? a spus el cu lejeritate. O nebunie. Și mai nebunesc e să te gândești la biata fată de-acum încolo, încercând să găsească un loc în care să ascundă o asemenea bucată masivă de aur. Știi, se spune că a adus-o înapoi aici, în sector. Dar desigur... n-ar fi făcut asta. Ar fi fost mult prea periculos, a spus râzând încet.

— Absolut. Incredibil de periculos, am aprobat eu.

— Ar fi avut grijă s-o pună undeva în siguranță. Undeva unde gardienii nu s-ar gândi să caute.

— Fără îndoială.

— Crezi că o fată suficient de proastă să atace și să fure de la un gardian ar avea destulă minte să-și ascundă premiul undeva?

Am fost cuprinsă de dorința copleșitoare de a-i face țăndări mutra aia frumoasă; doar cu un efort monumental de voință m-am abținut.

Scanat cu CamScanner

— Nu cred că fata e proastă. Dacă e să fie cumva, cred că e curajoasă, am spus printre dinți. Cred că, cel mai probabil, gardianul a încercat să o aresteze și și-a scăpat blestemata de armură în nisip. Cred...

— Dar a pus-o undeva în siguranță? a șuierat Carrion. Putem dezbate acțiunile fetei ăsteia până la sfârșitul zilelor, dar dacă există o problemă în sector...

M-am lăsat pe spate pe scaun.

— Ce-ți pasă ție de Sectorul Trei? Nici măcar nu mai locuiești aici, Carrion. Toată lumea știe că ți-ai făcut rost de un apartament călduț, mai jos de a doua spiță.

— Am un depozit în afara sectorului, a spus el cu voce joasă. E cea mai sigură cale pentru mine să-mi duc marfa dintr-un sector în altul. Locuiesc aici, ca să am grijă de bunica mea. Știi asta. Gracia, ți-amintești? Ai întâlnit-o. Păr cărunt? Caracter malefic?

— Da, o știu pe Gracia, Carrion.

S-a aplecat mai aproape, cu privirea tăioasă.

— Ticăloșii ăia îmbrăcați în aur vor face să plouă cu foc și pucioasă peste locul ăsta dacă cred că avem ceva ce le aparține, Saeris. Știi că o vor face. Va curge un râu de sânge pe străzi până dimineață dacă fata asta a adus armura aici.

Avea dreptate. Gardienii erau atotputernici. Nu aveau multe de care să se teamă, dar erau îngroziți de regină. Dreptatea ei ar fi fost rapidă și brutală dacă ar fi avut vreo idee că mănușa era aici. Mănușa pe care *eu* o adusesem aici. Spaima lui Elroy nu mai părea o reacție exagerată acum. Dacă până și Carrion era atât de panicat de toată treaba asta, atunci poate ar fi trebuit să-mi petrec ceva timp regândindu-mi planul. Sau elaborând un plan, poate.

— Te gândești. Văd că te gândești. Asta e bine, a spus Carrion.

A afișat un zâmbet arogant, dar era de fațadă. Voia ca ceilalți clienți din Kala's, împreună cu prietenii lui din colț, să creadă că încerca fără rușine să mă enerveze ca să ajung iar în pat cu el, dar scânteia de îngrijorare pe care am văzut-o în ochii lui era reală.

— Depozitul ăla, a spus el. Nu e departe de zid. Ar dura doar o jumătate de oră să muți un obiect de aici acolo.

O, zei, chiar era nebun.

— Chiar crezi că ți-aș da-o ție?

Scanat cu CamScanner

Prea târziu, mi-am dat seama că mă dădusem de gol. Dar ce conta? Jocul ăsta în care mergeam pe vârfuri în jurul adevărului nu făcea decât să ne irosească timpul.

— N-ai nici măcar pe-aproape suma de bani care m-ar putea convinge să-ți dau mănușa aia ție, Carrion Swift.

— N-o vreau pentru mine, toanto. Vreau doar să iasă din Sectorul Trei.

A murmurat de parcă mi-ar fi șoptit dulcegării la ureche, dar cuvintele lui erau îmbibate cu venin.

— Oamenii noștri suferă destul și fără o sută de gardieni care să ia sectorul cu asalt, făcând locul bucăți și omorând pe oricine le stă în cale. Du-o la depozit! Du-o oriunde! Nu contează unde o duci, atâta vreme cât e departe de aici! M-auzi?

Era ceva foarte enervant în a fi trasă la răspundere de unul de teapa lui Carrion. Era unul dintre cei mai egoiști și mai aroganți bărbați în viață. Îi plăcea ca lumea să creadă că nu-i pasă de nimeni și nimic. Dar se părea că îi păsa, și eu făcusem ceva atât de egoist încât el acum nu putea sta deoparte, privind ce se întâmplă? Zeilor!

Am dat pe gât încă o înghițitură bărbătească de whisky și am renunțat la ce a rămas, împingând paharul.

— Trebuie să plec.

— O să rezolvi?

Ochii albastru-pal ai lui Carrion m-au străpuns când m-am ridicat de la masă.

— O să rezolv, am mârâit înapoi.

— Bine. A, și, Saeris?

Tipul pur și simplu nu știa când să se oprească. M-am întors brusc, încruntându-mă la el.

— Ce?

— Chiar și murdară și obosită, tot frumoasă ești.

— Zei și martiri, am șoptit.

Era neobosit. Lingușeala lui Carrion Swift nu m-a preocupat prea mult timp, totuși. Aveam lucruri mai importante de care să-mi fac griji. Când am pășit afară în seara strălucitoare, Hayden dispăruse. Și la fel și mănușa.

Scanat cu CamScanner

3.

CELE MAI BUNE INTENȚII

Băiatul ăsta nu asculta niciodată. Sigur, se prefăcea că ascultă. Repeta cuvintele pe care i le spuneai. Dădea din cap. Dar când venea vorba de fapte, Hayden refuza să facă ce i se cerea, nu era niciodată atent și, de obicei, făcea exact lucrul de care-l rugai să se ferească.

În mod normal, consecințele purtării lui nu erau prea grave, dar astăzi miza era mai mult decât mare. Era astronomică. Era catastrofală.

Am încercat să merg cât mai calm posibil spre Mirage – exista șansa ca Hayden să se fi plictisit să mă aștepte și să fi decis să se întoarcă cu geanta la cealaltă tavernă. Dar cu cât îmi imaginam mai multe scenarii posibile și mă gândeam care era mai probabil, cu atât panica începea să-și strângă mai tare colții în jurul gâtului meu.

Dacă se uitase în geantă...

Dacă umblase prin ea, doar sfinții martiri știau unde era acum și ce naiba punea la cale. Gemenele ardeau nemiloase, căldura lor chinuitoare făcându-mi gândurile să plutească. Când băusem ultima dată apă? De dimineață?

Nu, îmi păstrasem rația pentru când mă voi întoarce la forjă, dar după cearta cu Elroy, uitasem să o iau. N-ar fi trebuit să beau whiskyul ăla.

Odată ajunsă la o distanță respectabilă de Casa lui Kala, am început să alerg ușor, apoi să fug. Am încercat să par relaxată, dar nu exista alergare relaxată în Zilvaren. Aici, oamenii își conservau energia cât de mult puteau. Exista un singur motiv pentru care alergai aici – dacă erai urmărit.

Scanat cu CamScanner

Priviri suspicioase mă urmăreau în timp ce mă strecuram pe străzi, trecând pe lângă case din gresie care se fărâmițau și tarabe acoperite unde se vindeau bucăți fibroase de carne prăjită, suluri de pânză și remedii din plante cu miros înțepător din nord. Afișe familiare, decolorate, tapetau aleile, promițând recompense substanțiale pentru orice informație care ar fi dus la capturarea suspecților de folosire a magiei. Cunoșteam străduțele din cartierul meu ca-n palmă. Strada din stânga ducea spre casa Rojanei Breen – mama obișnuia să mă trimită pe acolo când auzea că negustorii se întorceau cu fructe. Spre deosebire de restul contrabandiștilor din Sectorul Trei, Rojana făcea comerț doar cu mâncare și apă. Activitatea ei tot ar fi făcut-o să-și piardă mâinile, dar măcar nu ar fi omorât-o.

Înainte și la dreapta însă, își deschisese prăvălia un alt negustor. Vorath Shah vindea ulei de șarpe: bucățele minuscule de metal despre care pretindea că ar conține urme de magie obscură; labe împăiate, puturoase ale iepurilor de nisip despre care se spunea că alungă bolile; fiole de sticlă pline cu lichide tulburi care, chipurile, îți ofereau daruri magice dacă le beai. Daruri pe care le pierduserăm cu mult timp în urmă. Oamenii nu mai erau capabili să citească gândurile celorlalți, să facă sângele să fiarbă în venele dușmanilor lor sau să-și asigure norocul pentru totdeauna. Toată lumea știa că fuseserăm deposedați de aceste puteri eretice cu sute de ani în urmă, dar Shah încă făcea bani frumoși vânzându-le nimicuri inutile celor plini de speranță și disperați. Avea explicații fanteziste pentru întrebarea permanentă pe care toți cei din Zilvaren o șopteau în spatele ușilor închise: Cum de mai trăia regina și acum, după mai bine de o mie de ani? Madra era om, deci de ce nu murea? El pretindea că are acces la fântâna tinereții eterne și că asta vindea și el în sticle.

Shah era cunoscut și pentru că achiziționa artefacte. Dacă un hoț se trezea în posesia unui obiect foarte special, Shah putea, teoretic, să îl pună în legătură cu un potențial cumpărător. Însă exista și riscul să-l înjunghie și să-i jefuiască cadavrul înainte de a-l lăsa pradă crabilor. Puteai să dai de el într-o zi proastă, iar până a doua zi dimineață, nu mai rămâneau din tine decât oase albite de soare.

Am murmurat în barbă, luând-o la dreapta.

— Spune-mi că n-ai făcut așa ceva. Hayden Fane, spune-mi că n-ai încercat să duci aurul la Sh...

Scanat cu CamScanner

Un țipăt pătrunzător a sfâșiat aerul uscat. Era departe. Înăbușit. Dar venea dinspre est și mi-a făcut dinții să scrâșnească. Mirage era spre est. Și singurul moment când cineva țipa așa în Sectorul Trei era când un gardian își lua libertăți pe care nu le avea sau vărsa sânge. Am știut instinctiv. Am simțit-o în măduva oaselor: țipătul avea legătură cu Hayden. Fratele meu era în pericol.

Am început să alerg înainte să apuc să gândesc. Străzile se estompau la periferia vederii mele. Inima îmi bătea într-un ritm haotic. Frica mi se aduna ca acidul în stomac.

În spatele meu, de nicăieri, s-a auzit zgomot de metal zăngănind.

— Opriți-o! Opriți fata aia!

Strigătul venea din spate. Gardieni. Cinci? Zece? Am riscat o privire peste umăr, dar tot ce-am văzut a fost un zid de aur strălucitor, orbitor. Tunetul cizmelor lovind pământul îmi inunda urechile.

Zei, Saeris, mișcă-te! Mișcă-te, ce dracu'!

M-am îndemnat să continui. *Trebuia* să alerg mai repede. Dacă mă prindeau, eram terminată. Hayden era terminat.

Un alt țipăt înfiorător, agonizant mi-a oprit inima pentru o clipă, dar am forțat-o să pompeze din nou, având nevoie de ea ca să mă împingă înainte. Nu aveam să mă las doborâtă pe străzi de ticăloșii ăia. Refuzam categoric.

Locuitorii Sectorului Trei strigau, sărind din calea mea în timp ce treceam în viteză pe lângă ei. Gardienii urlau ordine, cerând din nou cuiva să mă oprească, dar nimeni n-a făcut-o. Mă cunoșteau aici. Oamenii pe lângă care treceam în fugă mă iubeau pentru că o iubiseră pe mama. Mă și urau, pentru că le aduceam mereu probleme pe cap și le eram un ghimpe în coastă. Dar chiar și așa, îi urau mai mult pe gardieni.

Îmi ardeau plămânii. Mușchii mă înjunghiau, implorând milă, dar am alergat mai repede, împingându-mă în picioare până la limita epuizării. Gemenele pulsau pe cer, scăldând străzile într-o lumină aurie palidă. Cel mai mare dintre cei doi sori era încercuit de o coroană albastră, ciudată, în timp ce mă îndreptam ca un bolid spre Mirage și mansardă, sperând că nu și spre fratele meu.

Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi văzut gardienii sau ar fi auzit vorbindu-se despre garda Madrei care se revărsa în Sectorul Trei. Era o speranță deșartă. Hayden nu era foarte atent nici în momentele lui

Scanat cu CamScanner

de glorie, iar Carrion îl bătuse de-i sunase apa în cap pentru că încercase să-l înjunghie. Probabil era încă pierdut în lumea lui mică, plângând cu amărăciune după banii pe care îi pierduse și după eșarfa lui futută.

Mi-am smuls propria eșarfă de pe față, gâfâind, doar ca să iau o gură de particule arzătoare de nisip în timp ce treceam în viteză pe lângă standul de colțunași de la colțul străzii Lark.

— Stai! Oprește-te!

Teroarea m-a făcut să mă opresc brusc. S-a strâns în jurul meu ca un pumn de fier, strivindu-mi coastele până la punctul de rupere, în timp ce priveam scena care se desfășura în fața tavernei. Nu mai văzusem niciodată atât de mult aur într-un singur loc. O mulțime de sori strălucitori se reflectau în apărătoarele de braț, platoșe și mănuși, formând globuri aurii și albe suficient de strălucitoare încât să-ți ardă retina. Pete și străfulgerări mi se mișcau prin fața ochilor în timp ce priveam de la un gardian la altul, încercând să-i număr în minte. La ce bun să-i număr, totuși? Un gardian, puteam să scap de el alergând. Aveam o șansă destul de bună să scap de doi. Dar trei gardieni? Nici vorbă. Și erau mult mai mult de trei dintre gardienii Madrei adunați în formație de tip falangă, în fața mea. Trebuie să fi fost cel puțin treizeci, și veniseră echipați pentru luptă. Săbiile din mâinile lor erau pregătite, un zid de scuturi aurii lustruite se îmbinau în fața lor, construind un zid impenetrabil. Fiecare dintre ei purta zale strălucitoare peste brațe și picioare. Gurile le erau acoperite cu pânză albă de iută. Ochii, vizibili pe deasupra măștilor, erau îngustați, plini de o ură arzătoare pe care fiecare dintre ei o îndrepta spre fratele meu.

Nu. Nu, nu, nu... Asta *nu trebuia* să se întâmple. Trebuia să prelucrez aurul în forjă și să-l ascund bine. Hayden nu trebuia să știe niciodată că mănușa existase, darămite să intre în contact cu ea, prostul naibii.

Dacă n-ar fi jucat cu Carrion...

Dacă ar fi ascultat și ar fi stat pe loc...

Dacă nu s-ar fi uitat în blestemata aia de geantă...

Chiar și în timp ce găseam scuze și îl învinovățeam, vina mă sufoca. Eu furasem mănușa. Eu fusesem prinsă furând. Eu decisesem că sustragerea metalului merita riscul. Și acum Hayden urma să fie ucis de o întreagă unitate de gardieni, și totul era din vina mea.

Hayden s-a clătinat pe picioare, îndepărtându-se de bărbații cu lame ascuțite. S-ar fi retras mai mult, dar spatele i s-a lovit de perete după trei pași.

Scanat cu CamScanner

În mână, ținea ușor mănușa de încheietură, armura condamnându-l de la o poștă. Teroarea îi strălucea pe față ca un far.

— Rămâi unde ești, șobolanule! a răcnit gardianul din fruntea falangei.

Ca unul, bărbații și-au târșâit picioarele centimetru cu centimetru, cizmele lor lustruite alunecând înainte prin nisip. Pe deasupra măștilor, îl priveau pe Hayden cu o convingere de neclintit, toți călăuziți de aceeași ură. Îl disprețuiau pentru hainele lui decolorate de sori, pielea lui murdară și pungile adânci de sub ochi. Dar mai ales îl disprețuiau pentru că oricare dintre ei ar fi putut fi în locul lui. Numai norocul dicta unde ajungeai în acest oraș. O lovitură norocoasă le alocase bunicilor lor locuințe într-unul din cartierele bune, cel mai aproape de Centru. N-ar fi avut altfel oportunitatea să devină gardieni. Ghinionul aruncase zarurile împotriva bunicilor noștri, motiv pentru care ne aflam în carantină într-un cartier al ciumei – un colț murdar al orașului pe care Madra spera să-l înfometeze până la dispariție sau să-l lase pradă bolii, până când am fi avut cu toții bunul simț să murim.

Totul ținea de noroc. Sau de ghinion. Iar norocul se putea schimba în orice moment.

— Armura din mâna ta este în proprietatea reginei! a strigat căpitanul. Arunc-o sau te vom ucide pe loc!

Cu ochii mari, Hayden s-a uitat în jos la mănușă, privind-o de parcă abia atunci a realizat că o avea în mână. A întors metalul, încercând din greu să înghită.

Dacă le dădea armura, l-ar fi pus în lanțuri și l-ar fi târât înapoi la palat. N-ar mai fi fost văzut niciodată. Dacă nu, s-ar fi năpustit asupra lui. Tot acel metal ascuțit, șlefuit, i-ar fi găurit pielea, nisipul s-ar fi înroșit, iar eu aș fi stat din nou deasupra corpului muribund al cuiva pe care-l iubeam. Niciuna dintre opțiuni nu avea ca rezultat posibilitatea ca Hayden să plece de aici... și asta nu puteam suporta.

Se confrunta cu o întreagă unitate de gardieni, și nu puteam face nimic ca să-l ajut.

— Aruncă-mi armura! a ordonat căpitanul cu voce răsunătoare.

De pe o alee îngustă, un grup dezordonat de copii a țâșnit în stradă și a luat-o la fugă, țipând din toți rărunchii, dar zidul de gardieni nici măcar n-a tresărit. Atenția lor era fixată pe Hayden și bucata de aur aflată în mâna lui. Palid ca un os uitat în soare, fratele meu mi-a aruncat o privire lungă,

Scanat cu CamScanner

spăşită, şi am văzut în ochii lui ce plănuia să facă în continuare: idiotul avea de gând să *fugă*.

— Nici să nu îndrăzneşti, băiete, a mârâit căpitanul.

Evident, văzuse şi el privirea lui Hayden şi ştia ce plănuia. Dacă Hayden o lua la fugă, gardienii l-ar fi doborât imediat. Madra n-ar fi fost fericită dacă oamenii ei s-ar fi întors la palat cu un cadavru după ei. Probabil le spusese să-i aducă înapoi un hoţ viu – unul pe care să-l poată tortura şi interoga ore în şir. Un cadavru ar fi fost un spectacol foarte plictisitor.

— Saeris! a gemut Hayden, căci frica îi pusese un nod în gât.

— Rămâi exact acolo!

Căpitanul era aproape la distanţă de atac acum. Trupa lui era înfiorătoare cu oţelul ascuţit, săbiile pregătite. Totul s-ar fi terminat în câteva secunde.

Ochii lui Hayden erau plini de lacrimi.

— Saeris! Îmi pare rău!

— Aşteptaţi!

Cuvântul mi s-a blocat dureros în gât.

— Aşa, băiete. Aşa.

Gardienii s-au apropiat.

— Aşteptaţi! STOP!

De data asta, strigătul meu a răsunat printre clădirile de pe ambele părţi ale străzii. Gardienii m-au auzit, dar doar căpitanul s-a învrednicit să arunce o privire în direcţia mea. Atenţia i s-a mutat pentru o secundă, ochii trecând peste mine; apoi s-a întors rapid la Hayden.

— Asta nu te priveşte, fato. Întoarce-te înăuntru şi lasă-ne să ne facem treaba, a spus el rece.

M-am apropiat, muşcându-mi interiorul obrazului ca să mă liniştesc. Cu gura plină de gustul metalic al sângelui, mi-am întins braţele larg.

— Ba mă priveşte. El n-a făcut nimic greşit. L-am rugat să-mi ţină geanta. Bucata de armură pe care o ţine este a mea...

Ochii tăioşi ai căpitanului s-au întors brusc spre mine.

— Nu este a ta. Doar un membru al gărzii poate deţine această armură. Purtarea ei este o onoare care se câştigă, şi nu de către cei ca tine.

Masca de iută s-a umflat datorită forţei cuvintelor lui; l-a scuipat pe fiecare dintre ele, furia arzând strălucitor în tonul său. Ăsta nu era gardianul de la care luasem mănuşa. Nu, ăsta era mai rece. Mai dur.

Scanat cu CamScanner

Mai crud. Nu avea riduri în jurul ochilor, dar irisurile lui căprui-închis ascundeau un abis care a făcut ca un fior să-mi străbată șira spinării.

— Eu sunt cea care a luat mănușa, am spus încet. Eu sunt cea care a escaladat zidul și a fugit cu ea. Nu el.

Mi-am îndreptat bărbia spre Hayden.

— El n-avea idee ce căra în geantă.

— Minte, a spus Hayden cu o voce tremurândă. Eu am fost. Eu am luat-o.

Dintre toate ideile prosteşti, gândite doar pe jumătate, pe care le avusese vreodată fratele meu, asta era cea mai tâmpită. Voia să mă protejeze. Știam asta. Îi era teamă – mai teamă ca niciodată – dar dincolo de frica lui, se îmbărbăta, adunându-și curajul ca să înfrunte ce urma să vină. Ca să mă *salveze.*

Mănușa era însă responsabilitatea mea. Elroy avusese dreptate la atelier; luarea armurii fusese cel mai nechibzuit lucru pe care-l făcusem vreodată. N-ar fi trebuit să o fur niciodată. Lăsasem ca lăcomia și propria mea speranță să mă copleșească, și blestemată să fiu dacă aveam să-l las pe Hayden să plătească prețul pentru ceva atât de prostesc.

— Nu-l ascultați, am spus privindu-l sfidător.

— Eu am luat-o, a insistat el, întorcându-mi privirea.

— Întrebați-l atunci de unde a luat-o, am cerut, întorcându-mă spre căpitan.

— Ajunge! Imobilizați-o, s-a răstit căpitanul.

O fluturare iritată a încheieturii lui a separat trei oameni din falangă. Au păşit amenințător înainte, cu umerii ridicați până la urechi, săbiile pregătite. Și atunci, focul care mocnea în mine de când eram copil a dat în sfârșit în clocot.

N-aveam să fiu imobilizată. N-aveam să fiu intimidată sau ținută la pământ, și cu siguranță ticăloșii ăștia n-aveau să-mi spună să tac. Gata cu asta.

Ce am făcut în continuare a fost pură nebunie. Am întins mâna spre cizmă și am scos lama pe care o țineam acolo. Nu mai era cale de întoarcere. Scosesem o armă împotriva gărzii Reginei Nemuritoare. Pe scurt, eram moartă. Corpul meu doar nu aflase încă.

— Măi să fie! Avem de-a face cu o focoasă, băieți, a mârâit gardianul din dreapta.

— Hai să-i dăm o lecție atunci, a rânjit cel din mijloc.

Scanat cu CamScanner

M-am concentrat pe cel din stânga. Cel tăcut. Cel care se mişca precum un prădător. Cel cu moartea în ochi. El era cel de care trebuia să-mi fac griji.

L-a lăsat pe gardianul gură-spartă să atace primul. M-am ferit din calea lui, folosind capătul scurt al pumnalului pentru a-i devia sabia când a lovit cu sălbăticie. Cel din mijloc a înjurat, năpustindu-se înainte, încercând să-mi străpungă pieptul cu arma lui, dar m-am dat într-o parte, evitând complet atacul. Asta m-a pus direct în calea gardianului tăcut – lucru pe care eram sigură că-l plănuise de la început.

Mi-a făcut cu ochiul pe deasupra măştii. Şi apoi a venit spre mine.

Rebelii pe care mama îi ajutase înainte să moară făcuseră mai mult decât să se ascundă în podul nostru. Mă antrenaseră. Mă învăţaseră cum să fur. Cum să supravieţuiesc. Cum să lupt.

Şi acum luptam ca şi cum toată furia iadului s-ar fi întrupat în mine.

Mi-a aplicat lovitură după lovitură cu lama lui, toate calculate şi măsurate. Fiecare dintre mişcările lui era o întrebare la care aveam un răspuns. I-am văzut enervarea crescând în timp ce i-am dovedit sabia pentru a patra oară, folosind doar pumnalul meu scurt pentru a-i devia loviturile mortale.

Gardianul din mijloc, cel mai scund dintre cei trei, s-a năpustit spre mine, scoţând un răget puternic de furie. Am făcut un salt sprinten înapoi, evitând pentru moment atacul luptătorului mai priceput, astfel încât să mă pot răsuci şi să-mi aduc pumnalul de sus în jos, tăind prin aer. Unghiul loviturii era stângaci, dar era unul pe care-l exersasem de mai multe ori decât puteam număra. Era unghiul la care trebuia adusă o lamă pentru a găsi acea crăpătură îngustă în armura unui gardian. Spaţiul subţire dintre apărătoarea de umăr şi protecţia gâtului, unde o fâşie de metal ar fi putut găsi jugulara. Nu fusesem niciodată nevoită să folosesc manevra asta în viaţa reală. Am făcut-o fără să stau pe gânduri. Nici măcar nu m-am oprit să reflectez la arcul de sânge roşu strălucitor care a ţâşnit când gardianul a căzut în genunchi, apucându-şi gâtul.

Fără vină.

Fără milă.

Fără timp.

Am înşfăcat sabia gardianului şi l-am lăsat să moară în nisip.

Gardianul tăcut şi-a mijit ochii spre mine, ca şi cum ar fi reevaluat situaţia. Celălalt gardian nu era la fel de inteligent. A urlat, furia a pus

Scanat cu CamScanner

stăpânire pe el în timp ce alerga spre mine, smulgându-şi masca doar ca să dezvăluie o gură plină de dinţi sparţi.

— Târfă proastă! O să plăt...

M-am retras, am pivotat, am fluturat sabia. Era mai grea decât săbiile de lemn cu care mă antrenasem întotdeauna, dar eram obişnuită cu lungimea. Ştiam exact unde vârful ascuţit al oţelului avea să întâlnească pielea: chiar sub încheietura dreaptă. Am cronometrat perfect. Cu doar o ajustare a mâinii, am lovit, iar mâna gardianului, încă ţinând sabia, a lovit nisipul cu un zgomot înfundat.

— Mâna mea! Mi-a tăiat... Mi-a tăiat mâna!

— Urmează capul ăla nenorocit, am şuierat.

Furia mi-a pătat vederea în roşu.

Îmi omorâseră mama. Prietenii.

Întreaga familie a lui Elroy.

Cauzaseră moartea a mii de oameni şi acum îl ameninţau pe Hayden. Toată furia acumulată în pieptul meu a ieşit năvalnic într-un torent de neoprit. M-am apropiat ameninţător de gardian, cu pumnalul într-o mână, sabia în cealaltă, gata să pun capăt existenţei sale mizerabile... dar m-am trezit faţă în faţă cu gardianul tăcut în schimb.

Din nou, n-a spus nimic. O scânteie de amuzament i-a licărit în ochi. A dat din cap încet, sensul fiind clar ca lumina zilei. *Dacă ai de gând să te lupţi cu noi, o să ai de-a face cu mine.*

Aerul a prins viaţă odată cu oţelul care se ciocnea. Era ca un vârtej, mişcările lui erau agile şi graţioase. De fiecare dată când lama lui tăia spre capul meu, mă aşteptam ca lumea să se întunece. Dar, cumva, nu s-a întâmplat. Cumva, am reuşit să ridic sabia pe care o luasem la timp. Cumva, am rezistat.

Şi exact când începea să se simtă confortabil, când acest prădător credea că, în sfârşit, înţelesese capacităţile mele de luptătoare... am încetat să mă mai reţin.

A căscat ochii atunci când a văzut ce se întâmpla. Când m-am relaxat în poziţie şi am ridicat lama să-mi protejez faţa. Secunda în care mi-am dezvelit dinţii şi am venit spre el.

A vorbit atunci, în sfârşit. Doar un cuvânt.

— Rahat.

Scanat cu CamScanner

Nu s-a retras niciun centimetru. Şi-a menţinut poziţia. Dar ştia că asta nu avea să fie genul de luptă la care se aştepta. Armele noastre s-au întâlnit, lamă pe lamă, şi am pornit la atac, fiecare ştiind ce l-ar costa să piardă această luptă.

Era bun. Foarte bun. Picioarele mele răscoleau nisipul în timp ce mă învârteam, asigurându-mă constant că nu-mi străpunge garda.

S-a repezit, încercând să mă lovească în coşul pieptului, dar am ridicat brusc mânerul pumnalului spre antebraţul lui, sfărâmându-i osul. Fără măcar să tresară, nenorocitul a apucat mânerul sabiei cu cealaltă mână şi a dat o serie de lovituri care aproape m-au îngenuncheat. O durere arzătoare mi-a străfulgerat pieptul în clipa în care lama mi-a sfâşiat pielea ce-mi acoperea clavicula.

l-am văzut zâmbetul în ochi. Credea că a pus mâna pe mine. Şi aproape că aşa a fost. Sabia lui a spintecat aerul – o lovitură pe la spate care m-a luat prin surprindere – dar mă antrenasem pentru asta. Nu era singurul care gândea rapid. Şi cu siguranţă nu era singurul care se mişca rapid.

M-am lăsat jos şi m-am rostogolit, tăind în sus cu pumnalul. Lama şi-a găsit ţinta, şi dus a fost. Aşa, pur şi simplu.

Nu şi-a dat seama la început. Învârtindu-se, s-a întors să mă întâlnească din nou. Doar când a încercat să facă un pas înainte şi picioarele nu l-au ascultat, şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Mă gândisem să las pumnalul înfipt în piciorul lui. Asta i-ar fi dat câteva momente în plus să-şi conştientizeze moartea. Dar până la urmă, tăietura adâncă pe care i-o făcusem în coapsă a fost mai blândă. Mai rapidă. Sânge rubiniu închis pompa în valuri mari din rana pe care i-o provocasem, curgându-i pe picior. S-a uitat în jos, pufnind surprins. Şi apoi s-a prăbuşit în faţă pe nisip, mort.

Răsuflam greu. Mă străduiam să respir, încercând să-mi liniştesc vuietul înnebunitor din urechi. Şi...

— Fată prostuţă, a intonat o voce rece.

Era căpitanul care ordonase să fiu imobilizată. Se întorsese de la Hayden, atenţia lui fiind acum complet asupra mea.

— Recunosc, nu credeam că ai fost în stare să furi o mănuşă de la un gardian. Văd acum că m-am înşelat.

Strada a revenit în atenţia mea. Falanga de gardieni, toţi privindu-mă sfidător, cu săbiile ridicate. Şi Hayden. Fratele meu. Lacrimile îi

Scanat cu CamScanner

curgeau pe față în timp ce se uita la mine, mut de uimire în fața a ceea ce făcusem.

— Saeris, fugi! a șuierat el. Du-te!

Dar căpitanul a râs.

— Nici toate cele patru vânturi la un loc n-ar putea-o duce suficient de departe de mine acum, băiete. Tocmai a ucis doi dintre gardienii reginei și a mutilat un altul. Sentința ei e deja semnată.

— Nu! Stop! Luați-mă pe mine! Eu sunt cel care a furat...

Hayden s-a repezit înainte, încercând să blocheze calea căpitanului, dar bărbatul l-a împins brutal în nisip.

— De bine, de rău, tocmai ți-a salvat viața, amărâtule. Nu ți-o irosi punând și tu mâna pe gardieni.

Formația mărșăluia spre mine. Căpitanul avea dreptate. Nu mai puteam scăpa alergând. Aveau să mă ia. Aveau să mă omoare pentru ce făcusem. Dar încă mai era o șansă pentru fratele meu.

— Totul o să fie bine, Hayden, i-am strigat. Du-te la Elroy! O să te lase să stai cu el acum. Haide, du-te! Mă întorc până la cină, promit.

Era o minciună sfruntată, dar orice speranță falsă i-aș fi putut da era mai bună decât nimic. Aveam nevoie să creadă că totul se putea rezolva. Dacă nu, n-ar fi făcut niciodată ce-i spuneam. Ne-ar fi urmat tot drumul până la porți, țipând și strigând, cerând să fiu eliberată.

— M-ai auzit? Găsește-l pe Elroy, Hayden! E important. Du-te la el! Spune-i ce s-a întâmplat! Trebuie să știe.

Fața lui Hayden era brăzdată de lacrimi.

— Nu te părăsesc.

— Fă ce ți se spune măcar o dată în viața ta! Du-te naibii unde te-am trimis! N-am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau să vii după mine, plângând ca un plod amărât care are nevoie să fie ținut de mână tot timpul.

Erau vorbe aspre, dar, uneori, în spatele durității stăteau cele mai bune intenții.

Furia a licărit în ochii lui Hayden, exact cum sperasem că se va întâmpla. Și-a încleștat maxilarul, brațele căzându-i pe lângă corp, iar geanta mea a căzut în nisip.

— Nu mi-am dat seama că sunt o asemenea povară, a șoptit el.

— Ei bine, ești, Hayden. Toată viața ta nenorocită, asta ai fost! Acum lasă-mă în pace! Nu veni după mine! Nu veni să mă cauți! *PLEACĂ!*

Scanat cu CamScanner

4.

PREȚUL

Obișnuiam să visez că vizitam palatul când eram copil. Îmi imaginam că eram aleasă cumva, oprită pe stradă și înștiințată că regina Madra mă observase *pe mine*, un șobolan din Sectorul Trei, și decisese că mă voia pe post de servitoare personală. În acele fantezii, îmi dădea rochii frumoase și flori exotice de pus în păr, și aveam sute de sticle de parfum din care să aleg. Luam masa cu regina în fiecare zi și bucătari din nord ne serveau festinuri, farfuriile noastre dând pe dinafară de mâncare care-ți lăsa gura apă. Nu eram niciodată nevoite să mâncăm aceleași mâncăruri de două ori. Ne răsfățam doar cu cel mai bun vin din rezervele Madrei, pentru că eram favorita reginei, firește, iar ea avea doar cele mai fine și mai frumoase lucruri pentru slujnica ei favorită.

Pe măsură ce crescusem, visatul cu ochii deschiși evoluase. Tot eram aleasă să fiu servitoarea personală a Madrei, dar îmi păsa mai puțin de rochii și mâncare. Voiam funcția, aveam *nevoie* să fiu favorita Madrei, dar nu voiam să fiu ridicată din sărăcie pentru a fi ținută ca un animal de companie exotic. Deja suferisem prea mult. Cunoscusem prea multă nedreptate. Văzusem acte de violență inimaginabile, așa încât toată inocența fusese nimicită. Aveam nevoie să fiu aleasă de regină ca să pot ajunge suficient de aproape încât să o *ucid*. Îmi petreceam fiecare noapte imaginându-mi moartea ei. Când mama mea a fost masacrată pe străzi și lăsată să putrezească acolo, am reușit să rămân sănătoasă la cap numai cu ajutorul acelor fantezii.

Scanat cu CamScanner

Plănuisem un milion de modalități diferite de a-mi asigura o audiență la fecioara eternă, doamna noastră din Zilvaren, cea mai venerată Regină din înalturi. De la a încerca să obțin un loc de muncă în bucătării, până la a învăța cum să joc în teatrul ambulant care vizita orașul în timpul Luminii de Seară, până la a escalada zidurile și a da o spargere la palat, plănuisem fiecare posibilitate și eventualitate minusculă și decisesem că era ceva ce *putea fi* făcut, și *va fi* făcut. De *mine*.

Nu m-am gândit niciodată că mă voi afla în incinta palatului în aceste circumstanțe, cu mâinile legate strâns la spate, plină de vânătăi, cu coastele fisurate și o pată violet răsărind ca o floare a morții sub ochiul meu drept. Nu era în plan să caut aer cu disperare într-o cutie minusculă, fără ferestre, cu un râu de sudoare curgându-mi pe spate timp de șase ore încontinuu. Nu era absolut *deloc* în plan.

Căpitanul Harron – aflasem că acesta era numele ticălosului – mă aruncase în celula minusculă ca s-o aștept pe regină, iar de atunci mergeam de colo-colo în celula lungă de doi metri, numărând minutele care treceau, transformându-se în ore. Număram de dragul număratului acum, pur și simplu, ca să-mi pot scoate din cap gândurile întunecate care mă asaltau încontinuu de la sosirea mea. N-aș fi fost de folos nimănui dacă aș fi lăsat frica să prindă rădăcini și panica să se instaleze.

Clopotele orașului băteau, anunțând sfârșitul zilei, când căpitanul Harron a venit, în sfârșit, după mine. Îmi simțeam gura plină cu nisip și aproape deliram din cauza căldurii, dar mi-am ținut spatele drept și bărbia ridicată când a intrat în celulă. Armura lui strălucitoare, frumoasă, dispăruse, fiind înlocuită de o platoșă din piele bine unsă. Sabia amenințătoare, cu mânerul înfășurat în pânză, îi stătea încă la șold, iar lama scurtă era în teacă pe cealaltă parte. Adoptând o poziție relaxată, sprijinit de perete, și-a băgat degetele mari pe sub centură și m-a măsurat din cap până în picioare; nu părea prea impresionat de ce vedea.

— Unde ai învățat să lupți așa? a întrebat el.

— Spânzură-mă odată și termină cu asta, am pufnit. Dacă nu te grăbești să termini, o să pierzi ocazia.

El a ridicat o sprânceană.

— Nici să nu te oboseștI să încerci să scapi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Voiam să spun că mor de plictiseală aici.

Scanat cu CamScanner

Căpitanul Harron a scos un hohot de râs fără veselie.

— Scuze pentru întârziere. Nu-ți face griji. Regina are o mulțime de modalități de a-și distra oaspeții. Doar că a avut niște treburi de rezolvat și a vrut să se asigure că-ți poate acorda toată atenția.

— Oooh, ce norocoasă sunt! Mă simt onorată.

Căpitanul s-a strâmbat, dând din cap.

— Ar trebui. Știi câți oameni se îndură Regina Madra să vadă în persoană, în ultimul timp?

— Nu mulți? Îmi imaginez că n-are așa mulți prieteni.

Harron și-a frecat buricul degetului mare de mânerul sabiei.

— Lasă limba ascuțită la ușă când ieșim din celula asta! Nu-ți va fi de folos acolo unde te duc.

— S-ar putea să fii surprins, căpitane. Majoritatea oamenilor crede că sunt destul de amuzantă.

— Umorul Madrei e puțin mai întunecat decât *ești tu* obișnuită, Saeris Fane. Nu vrei s-o provoci să te folosească pentru distracție. Dar te rog, fă cum dorești! Astea sunt ultimele tale ore în Orașul de Argint. Ești pregătită să-ți întâlnești Regina? a întrebat ridicând din umeri.

— Pe cât de pregătită aș putea fi.

Era o ușurare să aud că vocea nu-mi tremura. Dar sufletul meu era copleșit, fremăta în timp ce Harron m-a luat de braț și m-a ghidat spre nivelurile inferioare ale palatului. Inspiram pe nas și expiram pe gură, trăgând și împingând aerul în eforturi egale și prelungite, dar tehnica de calmare normală nu făcea nimic să-mi liniștească nervii.

Douăzeci și patru de ani.

Atât timp avusesem la dispoziție pentru această existență blestemată.

În ciuda a cât de grea, și nenorocită, și fierbinte, și frustrantă se dovedise a fi toată viața mea, în mod bizar, sperasem să fie mai lungă.

Am urcat scări fără sfârșit, Harron împungându-mă în partea de jos a spatelui când mă împiedicam sau mă poticneam de câte o treaptă. Odată ce am ajuns la suprafață, am văzut cum palatul propriu-zis se întindea în fața noastră, cu tavane boltite, alcovuri arcuite și picturi tulburător de realiste înfățișând fețele posomorâte ale bărbaților și femeilor pe care îi presupuneam a fi predecesorii Madrei. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de grandios. Am amețit, pete negre îmi dansau în fața ochilor și nu-mi puteam aduna energia să apreciez nimic din ce vedeam.

Scanat cu CamScanner

Eram condusă spre moarte. Amuzant, nu? Cum propria moarte iminentă nu-mi dădea voie să admir peisajul.

Drumul nostru prin palat a părut să dureze o eternitate, dar în realitate mă mişcam atât de încet, încât Harron mă ameninţase de vreo trei ori că mă aruncă peste umăr şi mă cară aşa. Când m-am clătinat, iar holul cavernos a început să se învârtă în jurul meu într-o pată de lumină şi culoare, Harron m-a tras brutal în picioare, dar apoi m-a surprins, împingându-mi o ploscă cu apă.

Am luat-o, deşurubând capacul cât de repede au putut degetele mele tremurătoare.

— Sunt şocată. Iroseşti apa pe morţi?

— Ai dreptate. Dă-o înapoi, a mârâit el.

Dar eu beam deja. Îmi era atât de sete, atât de înfiorător de sete, încât simţeam apa ca pe un foc lichid când cobora, dar n-am dat atenţie arsurii. Am înghiţit şi am tot înghiţit, pufnind pe nas pentru că mă străduiam să respir şi să înghit în acelaşi timp.

— Bine, bine. Ajunge! O să te îneci, m-a avertizat Harron.

Când nu i-am înapoiat plosca, a încercat să mi-o smulgă din mâini, dar am făcut un pas înapoi, în afara razei lui de acţiune.

— O s-o bei pe toată, fir-ar să fie! s-a plâns el.

Acest comentariu a fost lucrul care m-a făcut, în sfârşit, să cobor plosca.

— Ei, serios? Ia să vedem. Va trebui să mergi tot drumul până la un robinet să o reumpli acum, nu-i aşa, Harron? Mi se rupe sufletul pentru tine. Spune-mi, ai încercat vreodată să supravieţuieşti o zi cu cantitatea de apă pe care o dă Madra?

— Raţiile de apă pe care le oferă *Regina* Madra sunt mai mult decât generoase...

— Nu vorbesc despre Centru sau despre vreunul dintre sofisticatele cartiere dimprejur. Ştii măcar cât ne dă să bem în fiecare zi? În Sectorul Trei?

— Sunt sigur că e suficient...

— Două sute de mililitri.

I-am împins plosca de apă în stomac atât de tare, încât respiraţia lui a făcut un sunet – *ooof* – când i-a ieşit din corp.

— Două. Sute. Şi apa noastră nu vine de la robinet. Vine dintr-un rezervor stătut care se umple din scurgerile voastre. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Există un proces de filtrare...

Scanat cu CamScanner

— Există un *grătar*, am mârâit. De care nu trec *solidele*.

Trăsăturile lui Harron au rămas impasibile, dar am crezut că am prins o licărire de ceva apropiat de dezgust în ochii lui. Şi-a rotit umerii, apoi a scuturat din cap, trecându-şi cureaua ploştii peste piept.

— Dacă consilierii reginei cred că sistemul funcţionează pentru Sectorul Trei, atunci sunt sigur că aşa e. Şi uită-te la tine. Îmi pari destul de sănătoasă.

Mărturisirea era chiar acolo, pe vârful limbii.

Dacă îţi par sănătoasă, asta e pentru că am furat toată viaţa mea din rezervoarele de apă ale Centrului.

Mi-am înghiţit cuvintele. Eram deja în rahat până la gât, nu aveam nevoie să adaug furtul de apă la colecţia de acuzaţii. Şi mai trebuia să mă gândesc şi la Hayden şi la Elroy. Încă aveau nevoie să sustragă apă ca să supravieţuiască şi n-ar mai fi putut face asta dacă gardienii ar fi suspectat măcar pentru o secundă că o asemenea crimă era posibilă.

Harron m-a împins din nou, dar de data asta am simţit podeaua mai stabilă sub tălpi.

— Voi umblaţi cu săculeţii contra ciumei agăţaţi la centură, am spus. Spuneţi că sectorul nostru e închis pentru că suntem în carantină. Spuneţi că suntem afectaţi de o boală. Că suntem contagioşi. Dar nu suntem, căpitane. Suntem otrăviţi încet şi metodic pentru că nu contăm. Pentru că punem întrebări. Pentru că spunem *nu*. Pentru că Madra ne vede ca pe o povară pentru oraş. Ne dă apă murdară, infectată, şi murim pe capete din cauza ei. În timp ce tu şi ai tăi întoarceţi robinetul şi vă curge apă proaspătă, curată. Nu-i nimeni deasupra voastră, uitându-se peste umărul vostru, lovindu-vă şi spunându-vă că aţi băut destul. Te-ai întrebat vreodată de ce...

— Nu sunt plătit să întreb *nimic*, m-a întrerupt Harron pe un ton tăios.

— Nu, desigur că nu. Cum am spus. Pui o întrebare şi eşti trimis în Sectorul Trei. Nu boala e contagioasă în cartierul meu, căpitane. Ci *dizidenţa*. Anarhia şi rebeliunea se răspândesc ca un incendiu devastator. Şi ce faci când vezi un foc? Îl astupi. Îl ţii în spatele unui zid. Nu-i dai voie să ajungă în niciun alt loc până nu arde complet, până nu se stinge. Asta face Madra cu oamenii mei. Doar că focul nostru nu s-a stins, aşa cum sperase ea. Am fost reduşi la jar, da, dar cărbunii care zac sub cenuşa cartierului meu sunt încă destul de fierbinţi ca să ardă. Ştii ceva

Scanat cu CamScanner

despre prelucrarea metalelor, căpitane? Eu știu. În cele mai insuportabile condiții sunt forjate cele mai ascuțite și mai periculoase arme. Iar noi *suntem* periculoși, căpitane. Ne-a transformat *pe toți* în arme. De-asta nu va accepta ca poporul meu să trăiască.

Harron a tăcut mult timp. Apoi a spus:

— Vezi-ți de drum!

Aerul dansa din cauza căldurii, în timp ce traversam o curte interioară. Am oftat ușurată când am intrat din nou în clădire printr-o arcadă crenelată, bucuroasă să fiu înapoi la umbră. Harron a refuzat să mai vorbească cât timp m-a condus spre destinația noastră. Am trecut pe lângă nenumărate alcovuri și coridoare, dar a continuat să-și împingă mânerul sabiei în spatele meu până am ajuns la niște uși din lemn închis la culoare, de trei ori mai înalte decât mine și de cel puțin opt ori mai late. Căpitanul a scos din buzunar o cheie grea, ruginită, și a băgat-o în broască.

De ce ar avea nevoie o cameră din interiorul fortăreței Madrei de o asemenea ușă impunătoare, și de ce ar trebui încuiată? Voiam să știu, dar n-am întrebat. Era puțin probabil ca Harron să-mi dea un răspuns, și oricum aveam să aflu curând. Probabil urma să devin mâncare pentru o haită de pisici diabolice. O furnicătură neliniștită mi-a cuprins vârfurile urechilor în timp ce Harron mă împingea prin uși. Aerul din marea încăpere boltită de dincolo nu era mai rece decât în palat, dar era ciudat, ca și cum ar fi fost mai dens decât în mod normal și nu fusese deranjat de foarte mult timp. Aveam senzația că pășesc pe nisip mișcător în timp ce înaintam prin întuneric spre o torță solitară care ardea pe un perete.

Șiruri de coloane uriașe de gresie umpleau spațiul cavernos, cel puțin treizeci dintre ele sprijinind tavanul susținut de contraforturi în partea cea mai de sus. Pașii noștri răsunau prin sală, Harron mă ghida acum cu o mână pe umăr. Mi-am spus că sala trebuie să fie complet goală, dar pe măsură ce ne-am apropiat de flacăra pâlpâitoare ce arunca umbre pe perete, am văzut că o serie de trepte de piatră ducea spre un podium înalt, prăfuit.

Ceva lung și îngust ieșea din el. De la distanță, arăta ca un fel de pârghie. Nu-mi puteam desprinde ochii de la ea. Eram fascinată de forma întunecată și, oricât de mult încercam, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Scanat cu CamScanner

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât deveneam mai concentrată. Era ca și cum podiumul mă atrăgea spre el, chemându-mă înainte...

— N-aș face-o dacă aș fi în locul tău.

Harron m-a tras înapoi spre torța strălucitoare; nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi schimbasem direcția și mergeam direct spre treptele de piatră. Mă pierdusem pentru un moment, dar sunetul vocii joase, liniștite a căpitanului m-a trezit.

Brusc m-am simțit destul de rău. Apa pe care o băusem din plosca lui Harron mi se rostogolea în stomac, gura umezindu-mi-se neplăcut, dar am înghițit senzația, hotărâtă să nu-i dau nenorocitului satisfacția de a ști că avusese dreptate când îmi spusese să nu beau așa repede.

— Ce e locul ăsta? am șoptit.

— Odată era o Sală a Oglinzilor, a răspuns căpitanul. Dar asta a fost acum mult timp. Stai nemișcată! Și nu te gândi să încerci să scapi! Locul ăsta e plin de gardieni. Nu vei ajunge nici la doi metri dincolo de ușa aia.

S-a mutat în spatele meu și mi-a apucat încheieturile, legându-le strâns cu mâini aspre.

— Gata. *Nu* te mișca, a zis.

A luat torța de pe perete și mi-a aruncat o privire severă, jumătate din trăsăturile lui mândre fiind aruncate în întuneric de lumina flăcării.

S-a apucat apoi să aprindă alte torțe de-a lungul peretelui. Curând, cel puțin zece dintre ele aruncau cercuri de lumină aurie care dezvăluiau fețele posomorâte ale zeilor demult uitați, cioplite în piatra pereților. Dintre ei, singurele pe care le-am recunoscut au fost Balea și Min, întruchiparea sorilor din Zilvaren – surori gemene, identice, frumoase și crude. Surorile m-au privit de sus cu o indiferență regală cât timp Harron a terminat ce avea de făcut. Chiar și cu torțele suplimentare aprinse, sala era atât de mare, încât întunericul încă se prelingea pe pereți și aproape că se târa peste pietre, ca și cum ar fi testat granițele luminii, încercând să o împingă înapoi.

Am făcut tot posibilul să nu mă uit la scară, la podium sau la pârghie. Am urmărit forma fără margini, difuză, pe care o căpătase Harron, dar, chiar și așa, privirea mea continua să alunece, atrasă înapoi spre trepte.

Liniștea îmi vibra în urechi – un sentiment straniu, tulburător, ca momentele de după un țipăt, când sunetul teribil sfâșie aerul în două,

Scanat cu CamScanner

iar, în secunda de după, amintirea lui atârnă acolo, hotărâtă să se facă încă auzită. M-am trezit opintindu-mă, concentrându-mă cât de tare puteam să *ascult*, căutând o voce care nu era acolo.

Harron stătea în faţa mea, cu părul castaniu-închis pictat în dungi arămii sub lumina torţelor. A deschis gura să vorbească, şi...

— Am auzit zvonuri, a spus o voce rece.

Era somptuoasă şi joasă, deşi în mod evident feminină. Am tresărit, căutând să văd de unde venea. Nu auzisem uşa deschizându-se din nou şi nu fusese niciun ecou de paşi pe piatră, totuşi, acum altcineva era în sală cu noi. Regina Madra a ieşit din întuneric de parcă ar fi fost făcută din el. Oamenii spuneau că e tânără. Frumoasă. Magnifică. O văzusem de la distanţă, dar niciodată atât de aproape. Era greu de înţeles cum cineva care domnise atât de mult putea arăta aşa.

Pielea ei era palidă şi impecabilă, obrajii rozalii, îmbujoraţi. Părul ei avea culoarea aurului tors, era gros şi împletit în noduri complexe. Ochii albaştri, strălucitori, ageri, inteligenţi m-au măsurat în timp ce s-a apropiat. Era cu siguranţă frumoasă. Mai frumoasă decât orice femeie văzusem vreodată. Rochia ei avea culoarea unui safir albastru închis, bogat, şi era făcută dintr-o ţesătură de mătase uimitoare, pe care n-o mai văzusem niciodată. Era o făptură delicată, graţioasă, dar, exact ca totul din această sală ciudată, avea ceva straniu.

Mi-a zâmbit cochet când s-a apropiat, răsucind absent o brăţară de aur în jurul încheieturii. Harron şi-a ferit privirea, plecându-şi capul când regina s-a uitat la el. Supunerea lui părea să-i facă plăcere. A pus o mână familiară pe umărul lui, trebuind să se întindă pentru a face asta, apoi s-a întors şi s-a uitat direct la mine.

— Zvonurile sunt înşelătoare, a spus ea.

Cu o clipă în urmă, vocea ei sunase mai joasă, plină de reverberaţii, dar se schimbase cumva, şi era acum înaltă şi strălucitoare, la fel de clară şi plăcută ca sunetul unuia dintre clopoţeii de sticlă ai lui Elroy. Nu era nicio urmă de furie pe faţa Madrei. Expresia ei era mai degrabă una de curiozitate amestecată cu un uşor amuzament. Colţurile gurii i s-au ridicat din nou, ochii strălucindu-i aproape binevoitor.

— Nu-mi plac zvonurile, Saeris Fane. Zvonurile sunt rude cu bârfa, şi bârfa e întotdeauna prietenă la cataramă cu minciuna. Aşa au stat lucrurile dintotdeauna.

Scanat cu CamScanner

A mers în cerc în jurul meu, acei ochi albaştri, ageri, absorbind tot ce priveau.

— Îţi cer iertare pentru cătuşe, dar nu-mi plac prea mult nici şobolanii de cea mai joasă speţă din Sectorul Trei. Nu ştii niciodată pe unde le-au umblat mâinile. La urma urmei, sunt întotdeauna murdari, şi e atât de greu să scoţi petele de pe satin.

Şobolani de cea mai joasă speţă.

Zâmbetul ei era primitor, la fel ca blândeţea privirii, însă cuvintele ei spuneau de fapt adevărul. Şi-a dat capul pe spate, expunându-şi gâtul în timp ce se uita mai bine la mine. La urechile ei străluceau diamante, iar colierul care-i încercuia gâtul era încrustat cu pietre preţioase de care nu auzisem niciodată. Nu purta coroană, ceea ce părea ciudat având în vedere celelalte bijuterii cu care era împodobită.

— Harron, aici de faţă, îmi spune că ai furat de la mine azi. Că mi-ai *ucis* doi dintre gardieni.

N-am răspuns nimic. Nu fusesem invitată să vorbesc încă, şi ştiam cum merg lucrurile astea. Primisem destule lovituri pe la spate de la gardieni ca să ştiu că n-ar trebui să scot un sunet până când nu mi se spune direct să deschid gura. Madra a pufnit, arcuindu-şi o sprânceană, în timp ce zâmbetul i se lărgea. Am avut impresia că era dezamăgită, că îşi dorise să încalc protocolul.

— Furtul din proprietatea coroanei e o acuzaţie serioasă, Saeris, dar vom ajunge la armura pe care ai luat-o imediat. Mai întâi, îmi vei spune cum ai reuşit să-i învingi pe doi dintre oamenii mei. Îmi vei spune cine te-a învăţat să mânuieşti o sabie. Îmi vei da detalii. Nume. Locuri de întâlnire. Tot ce ştii. Şi când termini, dacă simt că ai fost onestă, mă voi gândi la schimbarea sentinţei tale. Dă-i drumul, a poruncit ea.

Întorcându-mi spatele, a început să se plimbe pe lângă perete, privind la pietrele din zid, la torţe, la tavan, aşteptând să vorbesc.

— Dă-i drumul odată! N-o să te ajute la nimic dacă pierzi timpul, te asigur, a şuierat Harron printre dinţi.

— E în regulă, Harron. Las-o să-şi pună minciunile în ordine. Nu contează. Îi voi descâlci pânza chiar în timp ce o ţese.

O picătură de sudoare mi s-a prelins peste tâmplă, rostogolindu-se pe obraz, dar m-am trezit tremurând, în ciuda căldurii sufocante. Voiam să mă uit la podium. Cu fiecare fibră a fiinţei mele, eram disperată să mă uit.

Scanat cu CamScanner

A fost nevoie să-mi adun fiecare strop de putere pe care-l aveam, dar am reușit să-mi țin ochii fixați pe Madra.

— Am învățat singură. Mi-am făcut o sabie de lemn și m-am antrenat singură, am spus.

Regina Madra a pufnit.

Am așteptat să văd dacă avea vreun răspuns – evident că avea mai multe în minte – dar și-a ridicat sprâncenele într-un semnal tăcut să continui.

— Asta-i tot, am spus. Nu m-a antrenat nimeni.

— Mincinoaso, a tors regina. Gardienii mei sunt luptători experimentați. Nimeni nu-i întrece la mânuirea sabiei. Cineva te-a învățat să folosești o armă și vreau să știu cine.

— Ți-am spus deja...

Mâna reginei a țâșnit, rapidă ca fulgerul. Mi-a lovit obrazul cât de tare a putut, iar pocnitura a răsunat prin sala goală când palma ei mi-a întâlnit pielea. Durerea mi-a explodat în maxilar, urcând până în tâmplă. Rahat, chiar a durut.

— Au fost Fae, nu-i așa? a șuierat ea. Au găsit o cale să treacă. Au venit în cele din urmă după mine?

Mă lovise tare, dar nu chiar *atât* de tare. N-ar fi trebuit să mai aud. Probabil că auzeam totuși, pentru că, jur pe viața mea, mi s-a părut că tocmai spusese *Fae*.

— Nu știu la ce te referi.

M-am uitat la Harron, încercând să descifrez din expresia lui dacă se juca cumva cu mine, dar expresia lui era goală. Indescifrabilă.

— Ce nu ți-e clar?

Din cuvintele tăioase ale reginei picura gheață.

— Am auzit povești. Dar...

Nu eram sigură ce ar fi trebuit să spun. Era nebună? Credea și în unicorni? Tărâmuri pierdute care existaseră cu milenii în urmă, înghițite de deșert? Fantome și zeii uitați? Nimic din toate astea nu era real.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, regina a adoptat un rânjet relaxat.

— Fae erau războinici. Canibali. Bestii nemăsurate, fără simțul moralității sau vreo urmă de milă. Cei mai bătrâni Nemuritori și-au revărsat mânia asupra ținutului cu pumnul lor de fier, lăsând o dâră de haos și distrugere în urma lor. Cele șapte orașe s-au bucurat când i-am alungat. Și acum te-au trimis pe tine să încerci să mă ucizi?

Scanat cu CamScanner

— Te asigur că nimeni nu m-a trimis să fac așa ceva.

Madra mi-a respins vorbele, plescăind plictisită.

— Vor aceste pământuri, presupun. Spune-mi, ce vor face dacă nu le returnez aceste dune de nisip aride, lipsite de valoare, sterpe? a întrebat ea sceptic.

— Ți-am spus deja...

— ÎNCETEAZĂ... *să mă mai minți*, s-a răstit regina. Răspunde doar la întrebare. Fae vor să vină și să-mi ia aceste pământuri. Ce crezi că vor trebui să facă pentru a-mi lua tronul?

Asta părea să fie o întrebare capcană. Una la care știam că era mai bine să nu răspund. Dar trebuia să-i spun ceva. Era clar dusă cu capul, iar să aleg să-mi susțin nevinovăția pe acest front nu m-ar fi dus, în mod evident, nicăieri.

— Să te ucidă, am spus.

— Și cum plănuiesc ei să facă asta?

Părea cu adevărat interesată de cum aveam să răspund la această întrebare.

— Eu... nu știu. Nu sunt sigură.

— Hmm.

Madra a dat din cap aprobator, încă plimbându-se, părând să gândească foarte profund.

— Mi se pare că Fae nu s-au gândit cu adevărat cum ar putea distruge o nemuritoare, Saeris. Se pare că Fae sunt nechibzuiți și nepregătiți să se confrunte cu cineva ca mine.

Fustele ei foșneau în timp ce se apropia.

— Aș putea spune că zarva pe care ai provocat-o azi a fost cel puțin interesantă. Am simțit un fior de...

S-a uitat în sus la arcadele crenelate, încruntându-se. Ca și cum ar fi căutat un cuvânt care-i scăpa. A ridicat din umeri, coborându-și privirea.

— Presupun că sunt doar *plictisită*, a spus. De-atâta vreme la putere... Nicio amenințare reală la tron. Nimic altceva de făcut decât să beau vin și să măcelăresc țărani, ca să mă distrez și eu puțin. Pentru o secundă, m-ai făcut să mă întreb...

Nici rânjetul larg, rece, pe care-l afișa nu-i strica frumusețea. Poate dacă femeile din Sectorul Trei ar fi avut parte de același lux de care se

Scanat cu CamScanner

bucurase Madra, ar fi arătat la fel de frumoase ca ea, dar, așa cum stăteau lucrurile, chiar și răutăcioasă și rece, tot era cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem vreodată.

S-a întors brusc, deschizându-și brațele și râzând sec în timp ce a început să gesticuleze spre cameră.

— De asta ne-am întâlnit aici, desigur. Trebuia să văd cu ochii mei dacă acest loc a rămas neatins. Vezi tu, Fae nu se pot întoarce atât timp cât totul rămâne la fel aici. Știam că era imposibil să se fi schimbat ceva, dar am neplăcutul obicei de a lăsa paranoia să pună stăpânire pe mine.

S-a potolit. O tânără frumoasă într-o rochie elegantă, răsfățată și prea indulgentă cu sine – dar ceva antic și malițios pândea în spatele ochilor ei albaștri strălucitori.

— Ar trebui să știu că nu e bine să mă încurc cu scursurile societății, Harron.

I s-a adresat căpitanului, dar ochii ei mă străpungeau pe mine.

— Într-adevăr scursuri, Majestate, a spus Harron rigid. E datoria unei regine să-și protejeze poporul, totuși. E firesc să investigați amenințările la adresa Zilvarenului.

Lingău, lingușitor, slugă care se gudură. Harron cel pe care l-am întâlnit pe străzile din Sectorul Trei nu se vedea nicăieri, nici bărbatul care m-a târât afară din temnițe, cu zbierete și țipete. Această versiune a căpitanului era mică și blândă. Înfricoșat din motive pe care nu le puteam înțelege.

Madra nu părea nici ea prea impresionată de lingușeala lui. Gura i s-a mișcat la ambele colțuri, ridicându-se doar o fracțiune de secundă.

— Ocupă-te de ea, Harron! Când termini, întoarce-te acolo unde ai găsit-o și scoate la iveală restul oamenilor ei.

Oamenii mei.

Nu voia să spună...

M-a cuprins un val de panică.

— Nu. Fratele meu... ți-am spus. N-a avut nimic de-a face cu mănușa. Jur...

Fața reginei era lipsită de orice expresie când a întins mâna și și-a trecut un deget pe obrazul meu. Eram udă de transpirație. Aerul duhnea a frică, și totuși femeia din fața mea era impasibilă. Pielea ei perfectă și atât de palidă nu avea nici urmă de transpirație.

Scanat cu CamScanner

— Eşti un şobolan, a spus ea simplu. Şobolanii sunt o pacoste eternă pentru oraş, e adevărat. Poţi ucide unul, dar va fi deja prea târziu. Va fi dat naştere la încă zece înainte să-l prinzi. Încă zece şobolani groteşti, graşi, rozând din grâul care nu le aparţine, contaminând apa pe care n-au niciun drept s-o bea. Singura modalitate de a te ocupa de un cuib de şobolani e să-i vânezi şi să-i afumi pe toţi. Chiar dacă nu-i niciun Fae în Oraşul de Argint, cineva te-a antrenat. Cineva te-a învăţat cum să-mi răneşti şi să-mi ucizi oamenii. Crezi că am lăsa o formă de rebeliune atât de perfidă să supureze? Nu, nici vorbă.

Şi-a dezvelit dinţii, apucându-mă de maxilar, unghiile ei, brusc prea ascuţite, prea lungi, înfigându-se în pielea mea.

— Ai luat ceva ce-mi aparţine, fato, şi nu-mi stă în fire să las furtul să treacă neobservat. Aşa că voi lua şi eu ceva de la tine. Mai întâi, viaţa. Apoi voi face o coloană de fum unsuros din cei care contează pentru tine, şi, când vor dispărea, voi face Sectorul Trei una cu pământul. Pentru următorii o sută de ani, oricine va fi suficient de nebun să se gândească să fure de la mine îşi va aminti ziua neagră când Saeris Fane a insultat coroana Zilvarenului şi o sută de mii de oameni au plătit preţul.

Scanat cu CamScanner

5.

EREZIE

Un sector întreg trecut prin foc din cauza mea. O sută de mii de oameni preschimbaţi în cenuşă şi oase. N-avea cum să vorbească serios. Elroy mi-a povestit cum sacrificau vacile pe timpuri. Le loveau în frunte cu un piron ascuţit, luându-le prin surprindere. Aşa a venit şi vestea asta: de nicăieri. Drept între ochi.

Regina Madra s-a răsucit pe călcâie, rochia ei a foşnit, culoarea schimbându-se ca luciul la suprafaţa unei pete de ulei, şi a început să traverseze vasta sală cu paşi tăcuţi.

— Fă-o să cânte, Harron! Vreau s-o aud din temniţe până în turnuri. De prea multă vreme n-am mai auzit nişte muzică bună.

Bolnavă. Smintită. Aşa era. Faţa frumoasă a Madrei îi păcălise pe mulţi, dar o groapă întunecată, urâtă clocotea în spatele măştii pe care o purta. Am văzut-o. Am simţit-o în cuvintele ei. Nenumăratele orori pe care această femeie le poruncise cu acea voce dulce, melodioasă...

Ochii lui Harron erau sticloşi când şi-a întins mâna spre sabie. Sunetul lamei zgâriind teaca a umplut aerul în timp ce scotea arma. Nu se vedea nicio urmă de remuşcare. Niciun regret. Oricâtă simpatie ar fi simţit pentru mine în timp ce mă târa din celule, aici, sus, dispăruse acum, înlocuită cu... *nimic.*

Când a venit după mine, a venit rapid şi tăcut.

Se va termina în acelaşi fel, deci. Viaţa mea, dispărută într-o clipită, strigătul meu, retezat înainte să poată întâlni aerul. Dar Madra voia ca ţipetele mele să inunde palatul. O spusese, şi Harron era al ei până la capăt.

Scanat cu CamScanner

N-am avut putere să-l opresc când m-a apucat. Cu încheieturile încă legate, nu aveam cum să mă apăr. Am ţintit un picior spre abdomenul lui, aruncându-mi greutatea în lovitură, dar s-a ferit printr-o răsucire, cu o expresie de plictis dispreţuitor pe faţă.

— Asta-i o nimica toată pentru tine, nu-i aşa? Să iei o viaţă nevinovată.

Peste chip i-a trecut o licărire. Nu empatie. Mai degrabă... epuizare.

— Nu eşti nevinovată. Eşti o hoaţă, a răspuns el sec.

Mâna i s-a încleştat în jurul braţului meu, strânsoarea lui era ca o menghină. Am încercat să-mi înfig călcâiele în podea pentru a-i încetini înaintarea, în timp ce mă târa prin sală, dar piatra de sub picioare era prea alunecoasă.

— Sectorul Trei e plin de hoţi. E singura opţiune pe care o avem. Ori luăm mai mult decât ni se dă, ori murim. E o decizie uşoară. Şi tu ai face la fel dacă ar face diferenţa dintre viaţă şi moarte, am scuipat eu vorbele.

— Să n-ai impresia că ştii ce direcţie indică busola mea morală, fato.

M-a smucit, am mârâit, am încercat să mă eliberez. Mă durea umărul, ameninţând să se disloce dacă forţam articulaţia mai mult, dar era o mulţime de lucruri pe care le-aş fi făcut pentru a supravieţui şi furtul era cel mai puţin grav dintre ele. Dacă să-mi smulg umărul din articulaţie îmi dădea o şansă să fug, atunci aş fi îndurat.

— Uşor să judeci... dintr-o poziţie privilegiată, am mormăit. Dar când familia ta... moare...

— Moartea e o uşă deschisă de care trebuie să se treacă. De cealaltă parte se află pacea. Consideră-te norocoasă că ajungi să faci călătoria.

Împingându-mă înainte, m-a aruncat la pământ. Am aterizat pe o parte, m-am lovit cu capul de piatră şi mi-au explodat scântei în ochi. Pentru un moment, tot ce am putut face a fost să gâfâi din cauza durerii care-mi despica craniul. Vederea mi s-a limpezit exact la timp să-l văd pe Harron ridicându-şi sabia.

— Dacă mai contează, *îmi pare rău*, a spus el.

Şi apoi a lovit.

Un fulger mi-a sfâşiat tot trupul până sus, în creier. Albă şi fierbinte, senzaţia depăşea durerea. Era mult mai mult. Agonia pură, de-un fel pe care nu-l simţisem niciodată, îmi sfărâma mintea, în timp ce oroarea creştea. Nici măcar nu ştiam că exista o durere ca asta. O revărsare de căldură umedă s-a răspândit peste abdomenul meu. Am privit în jos şi

Scanat cu CamScanner

am regretat imediat. Lama lui Harron era înfiptă în stomacul meu, metalul îngropat adânc. Sprâncenele căpitanului s-au strâns pentru o secundă – cea mai mică licărire de ceva căruia refuza să-i dea curs – şi apoi trăsăturile i s-au netezit.

— Eşti gata, Saeris?

A prins mânerul sabiei cu ambele mâini.

— Asta e partea în care ţipi.

Şi apoi a răsucit...

Panica şi zgomotul m-au copleşit, frica şi arsura îngrozitoare din stomac amorţindu-mi simţurile. Ca un animal sălbatic prins într-o capcană, m-am zbătut şi m-am zvârcolit, disperată să scap, dar legăturile care-mi ţineau mâinile la spate deveneau mai strânse cu cât trăgeam mai mult, iar Harron nu făcuse decât să răsucească lama strălucitoare de argint. Nu o scosese. Eram ţintuită pe piatră şi niciun efort nu putea schimba asta.

I-am oferit Madrei muzica pe care o ceruse. Am ţipat până am simţit gust de sânge şi de gât ars. Doar când am început să mă înec am înţeles că tuşeam. Sângele mi se revărsa din gură într-un şuvoi fierbinte care nu se mai oprea.

— Ştiu că doare, murmură Harron. Dar nu mai durează mult. O să se termine în curând.

S-a aplecat peste mine, luând un pumnal frumos gravat dintr-o teacă de la coapsă, iar eu m-am agăţat de aceste cuvinte. Curând, avea să se termine. Aveam să alunec în uitare. Nu credeam într-o viaţă de apoi, dar neantul era suficient. Eu...

Focul mi-a erupt sub claviculă. Nu puteam respira. Am crezut pentru un moment că m-a lovit cu pumnul, dar nu. Pumnalul lui ieşea din umărul meu. Un urlet sfâşietor a răsunat prin sală, devenind mai zgomotos cu fiecare repetiţie. Era un sunet inuman, înfiorător, jalnic.

Scapă.

Scapă.

Scapă.

Nu era timp de stat pe gânduri.

Nu puteam...

Trebuia să...

Eu...

SCAPĂ!

Scanat cu CamScanner

— Eşti norocoasă. O să fie mai rapid decât cu ceilalţi, a spus Harron încet.

Era o urmă de bunătate în tonul lui; a scos un alt pumnal şi s-a uitat la el, contemplându-i tăişul.

— Ei vor arde sau se vor sufoca până la moarte. Rănile în stomac sunt dureroase, da, dar pe asta am făcut-o aşa ca să scapi mai repede. Acum...

A dat din cap, răsucind lama în mână.

— Un ultim ţipăt foarte bun pentru regină, şi apoi mă ocup de tine, în regulă?

Pumnalul a strălucit rapid ca fulgerul. Harron a lovit, ţintindu-mi celălalt umăr dar... s-a întâmplat ceva. Vârful de metal a încremenit la câţiva centimetri de cămaşa mea murdară, sfâşiată, plutind deasupra mea. Îşi... oprise mâna?

M-am înecat din nou cu sângele, luptându-mă să-l înghit înapoi, să respir pe lângă el. Când m-am uitat în sus la Harron, ochii lui erau larg deschişi, mai alarmaţi decât fuseseră cu un moment în urmă. Se uita la mine, uimirea lui era clară ca lumina zilei. Tremurând de efort, îşi folosea acum ambele mâini, luptându-se să înfigă cuţitul.

— Cum... faci asta? a mormăit el. Asta... nu-i... posibil.

Nu-i puteam răspunde. Eram un fitil aprins, consumată de durere, dar era ceva înăuntrul meu, ceva rece şi calm, ceva făcut din fier, care s-a ridicat şi a *revendicat* cuţitul lui Harron.

Lama a rămas nemişcată. De parcă aş fi avut o a treia mână invizibilă, m-am întins spre pumnal şi mi-am înfăşurat voinţa în jurul lui. Arma tremura, vârful îi vibra.

— Opreşte-te, a şoptit el. Asta-i *erezie*!

Nu puteam să mă opresc. Nu aveam niciun control asupra a ceea ce se întâmpla. Voiam cu disperare ca pumnalul să fie departe de mine şi astfel l-am împins în mintea mea, poruncindu-i să...

Harron a răsuflat greu când pumnalul a strălucit într-un alb incandescent. Metalul a ţipat în urechile mele – un sunet îngrozitor, oribil care mi-a spintecat sufletul. Sunetul nebuniei. Scrâşnind din dinţi, am răspuns vocii din mine, care-mi poruncea să desfac pumnalul, de parcă aşa ceva ar fi fost posibil. Era. Aproape la fel de uimită ca Harron, am privit cum cuţitul s-a lichefiat în mâna protejată de armură şi i-a curs printre degete în şiroaie de argint.

Scanat cu CamScanner

— Magie... *eretică*! a gâfâit Harron.

A încercat s-o ia la fugă, dar şi-a pierdut echilibrul, căzând pe spate, cizmele lui lovind piatra în timp ce se străduia să se îndepărteze.

— De unde ai învăţat cum să... Nu. *Nu!*

Teroarea l-a cuprins pe căpitan. S-a uitat în jur cu ochi sălbatici, respirând greu, în timp ce firele subţiri de lichid metalic, care fuseseră odată arma lui, se rostogoleau spre el, adunându-se şi despărţindu-se, de parcă l-ar fi căutat. De parcă ar fi fost *vii*.

— Opreşte-te! Chiar dacă mă omori pe mine, nu vei scăpa din palat. Sângerezi oricum prea tare. Eşti deja moartă! îmi striga Harron cu respiraţia tăiată.

O greutate ciudată mi s-a unduit în stomac. Abia o simţeam printre valurile de durere, dar ştiam că acel ceva calm, necunoscut din mine, îşi întorcea atenţia înapoi asupra mea. Era o întrebare. Voiam să opresc ce începusem cu ceea ce fusese un pumnal? Ar fi fost uşor. Să-l chem înapoi. Să-l readuc la ordine. Pentru că *era* periculos. Erau anumite lucruri pe care le putea face. Nu ştiam ce, dar...

Aveam să aflu.

Harron avea dreptate. *Eram* deja moartă. Nimeni nu putea supravieţui rănilor pe care mi le provocase. Dar Hayden era încă în viaţă. Elroy. Poate chiar şi Vorath, deşi strigătul care venise din magazinul lui când fugisem mai devreme sugera altceva. Atât timp cât prietenii mei încă trăiau, aveam toate motivele să-l rănesc pe Harron. Şi dacă metalul curgător pe care-l creasem din pumnalul cu care plănuise să mă înjunghie ar fi putut să-l împiedice să le facă rău oamenilor la care ţineam, atunci l-aş fi folosit ca să-l rănesc pe el primul.

Nu mai puteam vorbi. Nu mă puteam mişca. Eram atât de ameţită, încât vasta sală se legăna în sus şi-n jos de parcă aş fi fost beată... dar nu terminasem încă. Mai aveam destulă putere să duc chestiunea până la capăt.

Madra trebuia să găsească pe altcineva să-mi omoare oamenii. Avea o rezervă nesfârşită de gardieni care erau mai mult decât dornici să-i facă pe plac, dar acest bărbat nu va fi printre ei. Harron nu va fi cel care va vărsa sângele lui Hayden sau al lui Elroy aşa cum îl vărsase pe al meu. Ştiam că-l puteam termina cu acest metal straniu şi flămând, dacă voiam. Şi de ce n-aş fi făcut-o? Viaţa nu era dreaptă. Nu mă aşteptasem niciodată să fie, dar eram ferm convinsă că în acest oraş culegi ce semeni, iar asta

Scanat cu CamScanner

însemna că Harron, căpitanul gărzii Madrei, avea o datorie de plătit înainte să mor.

— Saeris? Saeris! Oprește-o! Nu... nu *înțelegi*...

— O, ba da, înțeleg. Te aștepți să mor de mâna ta, dar...

Mi-am ținut stomacul în timp ce am tușit, împroșcând cu încă o gură de sânge.

— Nu vrei să vii cu mine prin ușa aia pe care ai menționat-o, nu-i așa, căpitane? am întrebat eu răguşit.

— Nu pot să plec. Nu mă va *lăsa*!

Harron avea destul spațiu să fugă, dar era încremenit, cu mușchii încleștați, prea împietrit ca să se miște măcar un centimetru. A scâncit când firele zumzăitoare de argint s-au ramificat ca afluenții râurilor pe care le admirasem în cărțile din bibliotecă și au început să se târască pe vârful cizmei lui de piele.

Ce i s-ar întâmpla?

Nu prea conta. Avea să sufere la fel cum suferisem eu. Deveneam mai slabă cu fiecare secundă, pierdeam sânge prin răni într-un ritm fenomenal. Timpul se scurgea. Aveam să mă duc în curând, dar... partea încăpățânată din mine voia ca el să moară primul. Și voiam să fiu în picioare când avea să se întâmple. Așa că m-am pus pe treabă.

Saeris Fane avea douăzeci și patru de ani când a murit. Ar fi trebuit să moară mult mai devreme, dar fata asta n-a știut niciodată când să renunțe.

Epitaful meu avea să fie scurt și simpatic. Elroy s-ar fi ocupat să-mi pună ceva la căpătâi, presupunând că ar fi supraviețuit. Între timp, aveam să-mi târăsc posteriorul însângerat de pe această podea tare și să privesc ce urma să se întâmple.

Deși transpiram, îmi venea să vărs și nu mă țineam bine pe picioare, am reușit să mă ridic. Răsuflând greu, am făcut un pas șovăitor spre căpitan și am realizat cât de greu avea să-mi fie să rămân conștientă. Eram o pernuță de ace (momentan) vie, care respira. Sabia lui Harron și celălalt pumnal al lui îmi erau încă înfipte în trup. Era un miracol că sabia nu căzuse încă. Greutatea ei răsucindu-se înăuntrul meu era chinuitoare, dar mi-am înăbușit țipetele în timp ce picioarele reci ca gheața mi s-au împleticit spre Harron.

Înnebunit de spaimă, și-a plesnit pantalonii, scuturând țesătura, deși foarte era atent să nu atingă argintul topit.

Scanat cu CamScanner

— Monstrule, a șuierat. Vei sfârși lumea cu asta! N-nu-l lăsa să mă omoare. T-te rog!

La ce se așteptase? Mă ascultase el când implorasem pentru viața mea? Avusese milă de mine chiar înainte să-mi înfigă sabia în vintre? Nu. Nu înțelegeam nimic din ceea ce făceam, dar dacă ăsta era un dar care sfârșea lumea, atunci era cu atât mai bine. La naiba cu acest oraș și la naiba cu această lume. Familia mea era deja condamnată, ce-mi păsa mie de restul? Dacă Harron spunea adevărul, atunci le-aș fi făcut un favor oamenilor din Sectorul Trei.

Torțele din sfeșnice au izbucnit, mugind în timp ce flăcările lor dansau și săreau, aruncând o strălucire portocalie ciudată pe pereți. Pe jos, firele de argint continuau să se cațăre iscoditoare pe picioarele lui Harron, mișcându-se mereu în sus, cu misiunea de a-i găsi pielea.

Nu puteam înțelege de unde știam asta, dar eram sigură că Madra va auzi muzica lui Harron de-ndată ce își vor atinge scopul.

— Te rog, a șoptit Harron.

— *Nu.*

Cuvântul era tare ca granitul.

M-am uitat în jos la sabia jigodiei ieșind din abdomenul meu, dorindu-mi să pot s-o scot. Ce ironie întunecată și frumoasă ar fi fost să-l omor cu propria lui sabie, dar aș fi murit în secunda în care aș fi scos-o, și voiam să stau prin preajmă suficient de mult să văd...

Aveam nevoie de altceva. Una dintre torțe, poate. Dacă mi-aș fi putut aduna forțele să mă târăsc prin sală și să ajung la una, aș fi putut s-o folosesc să-i dau foc, așa cum plănuise el să ardă Sectorul Trei. Am făcut trei pași sfâșietori și am observat cealaltă sabie din stânga mea. O văzusem când Harron mă târâse aici, deși atunci nu-mi dădusem seama ce era. Crezusem că era un fel de pârghie. Dar, de aproape, puteam vedea că era de fapt o sabie îngropată până la jumătatea plăselei.

Numai zeii știau dacă eram destul de puternică s-o eliberez, dar aveam să încerc.

Câteva trepte urcau spre podiumul unde fusese îngropată arma împodobită. Când m-am târât pe prima dintre acele trepte, fremătând de durere, Harron și-a revenit din isteria lui. S-a ridicat în picioare, vocea i-a răsunat tare și plină de teamă.

Scanat cu CamScanner

— Saeris, nu! *Nu* atinge sabia. *Nu*... întoarce cheia! gâfâia el. *Nu* deschide poarta! N-ai idee ce iad vei dezlănțui asupra acestui loc!

Avea impresia că-mi *păsa*?

Nuanțe de roșu mi-au licărit în ochi, o viață de furie și nedreptate cerând, în sfârșit, răzbunare. Iadul fusese deja dezlănțuit asupra acestui loc cu secole în urmă. Ce mai conta niște suferință în plus?

A doua treaptă a fost puțin mai ușor de urcat, dar doar pentru că eram cu un pas mai aproape de moarte. M-a cuprins un sentiment rece de amorțeală, care mi-a anesteziat simțurile și mi-a încețoșat gândurile. Am lăsat o baltă de sânge pe podea și o dâră lată când m-am ridicat și am șchiopătat până aici, dar acum inima mi-a obosit, rămasă aproape fără sânge de pompat.

Am ajuns pe ultima treaptă, amețită și epuizată, apoi am căzut în genunchi, chinuită de spasme. Voiam atât de tare să vomit, dar corpul meu începuse să se stingă. Nu-și mai amintea cum, sau poate stomacul nu se putea contracta corect în timp ce avea o lamă de sabie înfiptă în el, așa că am scuipat în schimb bulgări de sânge închegat pe pământul neted.

Sabia era veche. Îi simțeam cumva vârsta în aer – o furnicătură de energie care vorbea despre locuri ascunse, străvechi.

— *Nu* atinge sabia aia! a repetat Harron.

S-a grăbit spre mine, terifiat, aproape lovind treptele. Renunțase să mai dea laoparte filamentele de argint care se răspândeau peste pieptul lui, urcându-i încet spre gât.

Dacă ajungea în capătul treptelor, eram terminată. Ignorând durerea și vederea care mi se întuneca, m-am lăsat înapoi pe călcâie și m-am întors cu spatele spre lamă, apăsându-mi încheieturile pe marginea străvechii arme. Mă așteptam să fie tocită – știam cumva că nu fusese atinsă de nicio altă ființă de secole – dar am șuierat surprinsă când m-am ridicat, și lama a tăiat legătura de la încheieturile mele ca un cuțit fierbinte prin unt.

— Saeris, *nu*!

Harron aproape m-a prins. M-am răsucit, scoțând un țipăt nefiresc, în timp ce sabia lui s-a înclinat înainte și a alunecat din pântecul meu, zăngănind pe podea. Am simțit-o atunci: slăbiciunea, ca și cum ceva fundamental se desfăcuse. Nu mai era cale de întoarcere de-acum.

Hai să terminăm cu asta, a șoptit o voce stinsă în adâncul minții mele care se liniștea.

Scanat cu CamScanner

Am apucat sabia veche de mâner, un șoc de energie urcându-mi în ambele brațe în timp ce am tras-o din piatră și am întors-o spre Harron.

Am șuierat șapte cuvinte, știind că vor fi ultimele, bucurându-mă de cât de stupide erau.

— Asta e partea în care... țipi... căpitane.

Și apoi am lovit cu toată puterea mea.

Sabia i-a tăiat umărul lui Harron, trecând prin platoșa lui de piele unsă de parcă nici n-ar fi fost acolo, lăsând o dâră strălucitoare de sânge în urmă. Urletul lui Harron s-a lovit de tavanul boltit. Tăietura nu era suficient de gravă să-l ucidă, dar cu siguranță îl rănisem. A venit spre mine, apăsându-și o mână pe piept ca să-și oprească sângerarea. Am presupus că avea să mă apuce din nou, dar, de data asta, s-a repezit spre lamă, cu ochii căscați de groază.

— Pune-o la loc! Trebuie s-o pui la loc!

Era prea târziu pentru asta. Sabia era liberă, și fiecare parte din mine știa că nu se va întoarce în...

În...

Mă scufundam.

Nu mai aveam piatră sub tălpi. Lama lui Harron se topise într-o cantitate considerabilă de metal lichid, dar podeaua de la picioarele mele... *balta* de la picioarele mele... era făcută din mai mult argint decât văzusem vreodată în viața mea și sâsâia, și scuipa ca o pisică furioasă. Nu fusese așa în urmă cu o clipă. Fusese solid. Acum se înmuia cu fiecare secundă. Lichidul clocotitor îmi ajunsese deja până la glezne.

Nu-mi puteam elibera cizmele. Suprafața bălții de argint strălucea în lumina slabă a holului, emanând propria ei lumină. Cu picioarele blocate, Harron ar fi putut să termine cu mine o dată pentru totdeauna, dar firele subțiri de metal, din care fusese făcut pumnalul său, ajunseseră acum la gulerul platoșei și se cățărau lacom pe gâtul lui.

Pielea lui era cenușie.

— O, zei, a șoptit. E atât de...

Dar nu și-a terminat propoziția. Ochii i s-au dat peste cap și a început să tremure.

Balta de argint în care stăteam creștea într-un ritm alarmant. Sau se adâncea? Nu-mi puteam da seama. Gândurile îmi erau împrăștiate,

Scanat cu CamScanner

niciunul nu avea sens. Era din cauză că pierdusem atât de mult sânge, firește. Aveam să mor în curând și totul avea să se termine.

Hayden. Hayden ar fi...

Regina ar uita.

Ar fi în siguranță. Toți ar fi...

Pleoapele îmi erau prea grele. La zece pași de mine, la baza treptelor, Harron blestema, zbătându-se și luptându-se cu un dușman invizibil. Aveam să-l las cu propriul său război. Era timpul să dorm. Eu...

Metalul lichid a erupt sub mine, argintul vărsându-se peste marginile a ceea ce era acum în mod clar un bazin circular. Eliberată din strânsoarea lui și fără nimic care să mă mai țină în picioare, m-am prăbușit pe o parte, pe treptele de piatră, cu un trosnet și un zgâlțâit, deși, din fericire, nu mai simțeam nicio durere.

Vederea îmi dispărea în sfârșit. Întunericul se târa, rostogolindu-se prin fața ochilor mei ca o ceață în miez de noapte. Doar că nu era o ceață. Era altceva. Era...

Moartea.

Ticăloasa venise personal să mă revendice.

Ridicându-se din argint, figura uriașă s-a înălțat din bazin ca și cum ar fi urcat din adâncurile iadului. Umeri lați. Păr negru, ud, până la umeri. Înalt. Mai înalt decât orice alt bărbat pe care-l văzusem vreodată. Ochii lui verzi străluceau incandescent, sclipitor, pupila dreaptă fiindu-i împrejmuită de același argint strălucitor care curgea în șiroaie de pe armura de piele neagră ce-i acoperea pieptul și brațele.

Se înălța deasupra mea, cu buzele trase într-un rânjet, dezvăluind dinți albi strălucitori și canini ascuțiți. În mână ținea o sabie monstruoasă, făurită dintr-un metal negru, care vibra cu o energie furtunoasă pe care o simțeam până în măduva oaselor. A ridicat sabia, gata să o coboare și să mă taie în două, dar ochii lui ageri au căzut pe sabia antică pe care o țineam încă în mână și a înghețat cu brațul ridicat deasupra capului.

— Zei fără har, a șuierat. Ce-i asta? O afurisită de glumă?

— Mori! a urlat Harron. Eu *n-am* de gând! Ia-ți minciunile și limba de șarpe! Înecă-te cu ele! Mori!

Moartea și-a întors brusc capul spre Harron, uitând că venise să-mi pună capăt suferinței. Părul îi atârna în valuri umede în jurul feței, deși argintul din care se ridicase nu-i acoperea părul, hainele sau pielea așa

Scanat cu CamScanner

cum îl acoperea pe Harron. Lichidul metalic i se scurgea de pe cizme şi sfida legile naturii, în timp ce se aduna la loc, rostogolindu-se trepte şi vărsându-se înapoi în baltă.

Nu mai aveam energie să-mi ridic capul şi să privesc cum Moartea cobora treptele spre Harron. Ochii îmi pâlpâiau acum. Clipeau. Urechile încă îmi funcţionau totuşi.

— Obsidian. Ob-obsidian! a exclamat Harron. Rupt. Peste tot, peste tot, peste tot. Jos în pământ. În pasaje. În pereţi. Se mişcă. În pământ. Nu pot... nu vrea *să moară*! Trebuie! a ţipat el.

— Păcat.

Cunoscusem vocea Morţii ca pe un vânt fierbinte care urla peste deşertul uscat. O tuse umedă, tăioasă în noapte. Un strigăt disperat de bebeluş flămând. Nu-mi imaginasem niciodată, nici măcar pentru o clipă, că vocea lui ar fi putut fi şi mângâierea catifelată în întunericul care ne învăluia neîncetat.

— Unde-i Madra? a întrebat el.

Harron n-a răspuns. Un foşnet, un scrâşnet au fost singurele sunete care au ajuns la mine, pe treptele pe care zăceam.

— Nu pot să-l scot din tine, a spus Moartea cu oboseală în voce. Soarta ta e pecetluită, căpitane. Meriţi ceva mult mai rău, lua-te-ar dracu'.

Pământul. Pasajele. Se mi... se mişcă. În pământ. Obsidian. Ob...obsid...obsidian...

Un târşâit. Un scrâşnet. O bufnitură joasă, tare. Harron a scos un ţipăt îngrozit, dar a fost întrerupt rapid.

Când Moartea a urcat din nou treptele, i-am putut cuprinde doar cizmele în raza mea vizuală care se îngusta. Inima mea ar fi vrut să bată frenetic când s-a ghemuit lângă mine şi l-am zărit, dar n-a putut decât să se strângă puţin de frică.

Sigur că era chipeş. Cum altfel ar fi ales cineva să meargă cu el fără să se împotrivească? Chiar dacă mă privea încruntat, sprâncenele lui întunecate unindu-se şi formând o linie tristă, avea totuşi cea mai sălbatică frumuseţe pe care o văzusem vreodată.

— Jalnic, a murmurat el. Absolut...

Părea că nu-şi putea găsi cuvintele. Dând dezaprobator din cap, a întins mâna în partea din faţă a platoşei sale, căutând ceva. Un moment

Scanat cu CamScanner

mai târziu, și-a retras mâna, cu un lanț lung de argint agățat de degetul său arătător. L-a desfăcut.

— Dacă mori înainte să mi-l dai înapoi, n-o să fiu prea bucuros, a spus el.

Lanțul era cald pe pielea mea, când mi l-a înfășurat în jurul gâtului. De când căzusem pe trepte, corpul meu fusese, din fericire, amorțit, dar pauza s-a dovedit a fi scurtă când străinul în negru m-a smucit ca să mă ia în brațe.

Durerea m-a sfâșiat de data asta, până când n-a mai rămas nimic din mine.

Țipătul firav mi s-a stins pe buze în timp ce Moartea mă căra spre bazin.

Întunericul m-a cuprins înainte ca argintul să mă înghită.

Scanat cu CamScanner

6.

EVERLAYNE

Odată, când aveam opt ani, în Oraşul de Argint a început să plouă. S-au deschis cerurile şi un potop a căzut peste noi o zi întreagă. Străzile s-au inundat şi clădiri care stătuseră în picioare generaţii întregi au fost rase de pe faţa pământului. Nimeni nu mai văzuse vreodată asemenea pătură de nori acoperind sorii. Şi pentru prima şi singura dată în viaţa mea, am simţit ce înseamnă să-ţi fie frig.

Dar acum nu mi-era frig. Sentimentul ăsta era cu totul altceva şi era insuportabil. Oasele îmi erau făcute din gheaţă. Promiteau să se sfărâme dacă îndrăzneam să mă mişc, dar, oricât de mult aş fi încercat, n-am reuşit să mă opresc din tremurat. Închisă în întuneric, nu puteam vedea nimic. Erau sunete în această închisoare îngheţată, totuşi. Voci. Uneori multe. Uneori doar una. Am început să le recunosc pe măsură ce trecea timpul. Auzeam vocea feminină cel mai mult. Îmi vorbea încet, spunându-mi secrete. Îmi şi cânta. Vocea era blândă şi dulce şi mă făcea să-mi fie dor de mama într-un fel care mă sfâşia. Nu puteam înţelege despre ce cânta. Cuvintele ei erau un mister, limba pe care o vorbea era nefamiliară şi ciudată.

Zăceam pe întuneric şi tremuram, dorindu-mi să se care naibii. Nu voiam să fiu bântuită de aceste fantome. Voiam să alunec în neant, până când frigul avea să mă îngheţe complet, şi liniştea avea să-mi astupe urechile, şi aveam să mă transform în praf, uitând că am trăit vreodată.

În schimb, mi-am revenit în simţiri începând cu vârfurile degetelor. Apoi cu degetele de la picioare. Braţele şi picioarele. Treptat, pe parcursul

Scanat cu CamScanner

unei perioade care ar fi putut fi o oră, dar la fel de bine și o săptămână, corpul meu s-a întors, bucată cu bucată, la viață. Durerea m-a făcut să-mi doresc să fi fost mai bună. Asta trebuia să fie o pedeapsă. Coastele amenințau să-mi pocnească la fiecare inspirație – dar cumva respiram. Mă simțeam de parcă mi-ar fi smuls cineva vintrele și apoi mi le-ar fi îndesat înapoi, de parcă mi-ar fi sfâșiat corpul în bucăți. Toate mă dureau, în fiecare secundă din fiecare minut, din fiecare oră...

M-am rugat pentru o uitare care refuza să mai vină. Și apoi, din senin, am deschis ochii, iar întunericul a dispărut.

Patul în care zăceam nu-mi aparținea. Singura saltea de puf pe care dormisem vreodată în toată viața mea fusese cea a lui Carrion Swift, iar patul ăsta nu-i aparținea nici pe departe nenorocitului ăluia. Acest pat era mult mai mare, pentru început, și nu mirosea a șobolan de apă. Un set de cearșafuri de un alb imaculat și pătură groasă de lână îmi acopereau corpul. Sus, tavanul nu avea culoarea aurie și palidă a gresiei. Era în mare parte alb, dar... nu. Nu era alb. Era un albastru spălăcit și erau dungi și pete de un cenușiu alburiu, presărate sporadic ici și colo, formând nori. Era frumos. Pereții camerei erau vopsiți într-o nuanță mai închisă de albastru, aproape violet.

Imediat ce am remarcat culoarea, împreună cu nu unul, ci cinci tablouri diferite, expuse în rame aurite, grele, montate pe pereți, canapeaua care părea plușată, din colțul camerei, și raftul de pe peretele opus patului, încărcat cu mai multe cărți decât văzusem vreodată într-un singur loc, o groază copleșitoare și-a înfipt ghearele în mine.

Eram încă în palat. Unde altundeva aș fi putut fi? Nimeni din Sectorul Trei nu ar fi putut strânge averea necesară ca să creeze vopseaua pentru culoarea violet. Ca să nu mai menționez că singurele opere de artă pe care le văzusem vreodată fuseseră poze spălăcite în cărți, dar astea erau reale. Vopsea în ulei pe pânză, cu rame adevărate din lemn.

Am răsuflat, cuprinsă de panică, și m-am alarmat și mai tare când am văzut norul de ceață format de respirația mea. Unde eram, și ce naiba se întâmpla? De ce puteam să-mi *văd* respirația?

Am încercat să mă mișc, dar corpul meu refuza să se supună. Nici măcar cel mai mic tremur. La fel de bine aș fi putut fi paralizată. Dacă aș putea să-mi arunc picioarele afară din – a, nu, nu. Nu, nu. Nu. Imposibil, nu avea să meargă. Eu...

Scanat cu CamScanner

Când uşa camerei opulente s-a deschis, am îngheţat. Ochii mei erau deja deschişi. Era inutil să-i închid acum, când fusesem prinsă deja. Eram prea anxioasă să mă uit la persoana care intrase în cameră, aşa că am rămas perfect nemişcată, privind în sus, la norii pictaţi pe tavan, ţinându-mi respiraţia.

— Maestrul Eskin ştia că te vei trezi azi, a spus o voce feminină.

Aceeaşi voce care-mi cântase. Care ajunsese la mine în întuneric. Şi eu, care m-am îndoit de el. Ar trebui să ştiu ce-i poate pielea.

Femeia, oricine ar fi fost, a râs încet.

Era una dintre servitoarele personale ale Madrei? Avea să mă înjunghie în momentul în care încetam să mă prefac moartă şi mă uitam la ea? Logica respingea ambele posibilităţi. O servitoare n-ar fi fost atât de vorbăreaţă. Şi de ce şi-ar fi dat osteneala să mă ţină în viaţă dacă plănuia să mă omoare?

Mi-am mişcat încet capul, întorcându-mă s-o examinez pe nou-venită.

Se sprijinea de peretele de lângă uşă, ţinând o grămadă de cărţi prăfuite. Părul ei avea cea mai deschisă nuanţă de blond, era atât de lung încât îi ajungea mult sub talie, şi era ţinut în frâu în două cozi împletite, fiecare la fel de groasă ca încheietura mea. Avea vreo douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani? De-o vârstă cu mine, deci. Pielea ei era palidă, ochii aveau o nuanţă vie de verde.

Rochia verde-oliv pe care o purta era o operă de artă. Din brocart, cu corsajul împodobit cu fir de aur care sclipea în lumină. Fusta amplă era decorată cu frunze brodate.

Străina mi-a zâmbit, încă ţinându-şi cărţile la piept.

— Cum te simţi? a întrebat ea.

Nevoia de a tuşi m-a lovit din senin. Am făcut tot posibilul să-i răspund la întrebare, dar nu m-am putut abţine. Am început să bolborosesc, o pânză de durere răspândindu-mi-se în cutia toracică în timp ce corpul meu se zguduia.

— Of, nu. Stai, lasă-mă să te ajut, a spus fata.

A intrat grăbită în cameră, şi-a pus grămada de cărţi pe o măsuţă de lângă fereastră, apoi a luat o cană şi a adus-o la pat. Mi-a întins-o, cu un zâmbet strălucitor.

— Poftim. Tot dintr-o dată. Eskin a spus că vei fi însetată când îţi vei reveni.

Scanat cu CamScanner

M-am cufundat în pat, strângându-mi brațele pe lângă corp și privind-o cu precauție.

— Ce e asta?

— Nimic. Doar apă, promit.

Nimic? Am luat cana și m-am uitat peste marginea ei, simțindu-mă amețită. Nu mințea. Era plină cu apă. Rația pentru patru zile. În Sectorul Trei, mi-ar fi luat o lună să scap de datoria pe care această cantitate de apă mi-ar fi pus-o pe umeri. Și ea pur și simplu... mi-o dădea?

A zâmbit șovăitor.

— Hai, bea! Ți-o voi umple din nou când termini.

Își bătea joc de mine. Ei bine, toanta era ea. Am dus cana la buze și am început să beau, înghițind cât de repede puteam. Apa era rece – atât de rece încât îmi înțepa gâtul. Mă durea sufletul să o beau așa repede, dar nu-i puteam da niciun moment să se răzgândească. Până să-și dea seama că nu aveam dreptul la o rație atât de mare, apa avea să fie dispărută, și n-avea să mai fie nicio cale să o ia înapoi.

O, zei, era curată. Apă curată. Aproape că avea gust dulce.

— Hopa, stai, a spus fata. Încetișor, cu grijă. O să și se facă rău dacă nu ești... atentă.

Terminasem deja, oricum. I-am dat înapoi cana, așteptând să întindă o mână pentru plată, acum că o golisem. Dar ea doar a zâmbit și s-a întors la masa de lângă fereastră, unde a umplut-o dintr-o carafă înaltă de aramă. Am privit-o cu suspiciune când s-a întors și mi-a dat din nou cana plină, întrebându-mă dacă nu cumva era nebună.

— Eu sunt Everlayne. Te-am vizitat, a spus ea.

— Știu.

S-a uitat în jos la cană, dând din cap spre ea.

— E în regulă. Poți să o bei și pe asta, dacă ți-e sete.

Am sorbit apa de data asta, privind în jur, așteptând să scoată un pumnal din fustele ei voluminoase și să sară.

— Dacă tot ți-am spus numele meu, poate mi-l spui și tu pe al tău.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— O, zei, de fapt, te superi dacă îmi trag un scaun? Am urcat și coborât scările toată ziua, am și uitat să mănânc de dimineață.

— Sigur...

Scanat cu CamScanner

Ea – *Everlayne* – a zâmbit şi apoi a apucat un scaun simplu de lemn, pe care l-a tras lângă pat. Imediat ce i-a convenit poziţia scaunului, s-a lăsat greu pe el, dându-şi şuviţele rebele de păr după urechi.

— Bine. Gata. Sunt pregătită. Cine eşti tu, deci? Vreo Marika? Vreo Angelica?

Ochii ei strălucitori ca jadul scânteiau în timp ce vorbea.

— Nu sunt o persoană foarte răbdătoare. Te-am numit Liss în ultimele zece zile. Părea un nume la fel de bun ca oricare altul, dar...

S-a oprit, iar lumina din ochii ei s-a estompat când mi-a observat expresia de pe faţă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— *Urechile* tale, am şoptit.

Mă holbasem încă de când îşi dăduse şuviţele de păr după ele. Erau...

Am înghiţit în sec. Am inspirat adânc. Erau *ascuţite*.

Everlayne şi-a atins vârful urechilor cu degetul, încruntându-se uşor. Expresia ei a devenit goală când şi-a dat seama la ce mă refeream.

— Ahh, da. Nu sunt la fel ca ale tale, într-adevăr.

Fae erau războinici. Canibali. Bestii nemăsurate, fără simţul moralităţii sau vreo urmă de milă. Cei mai bătrâni Nemuritori şi-au revărsat mânia asupra ţinutului cu pumnul lor de fier, lăsând o dâră de haos şi distrugere în urma lor. Cele şapte oraşe s-au bucurat când...

— Te deranjează. Aspectul meu, a spus Everlayne încet.

Şi-a pus mâinile în poală, toată efervescenţa ei stingându-se dintr-o dată.

— Ai auzit de neamul meu? a întrebat ea.

— Da.

Chiar se întâmpla asta, sau era un fel de glumă proastă? Era modul lui Hayden de-a mă tachina? Se răzbuna pentru că fusesem atât de crudă cu el ultima dată când îl văzusem? Ar fi fost o răzbunare bună, să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar...

Îl lăsasem pe fratele meu în stradă, în faţă la Mirage. Mersesem cu căpitanul Harron. O întâlnisem pe regină şi ea ordonase execuţia mea, împreună cu execuţia prietenilor mei, a familiei şi a fiecărui suflet din Sectorul Trei.

Moartea venise după mine, cu părul negru ondulat şi ochii verzi răutăcioşi.

Mă luase din acel loc. Mă adusese *aici*.

Scanat cu CamScanner

M-a cuprins un val de căldură, făcându-mi gura să se umezească. Când am murit, n-am fost prea atentă la ce se petrecea în jur, dar când străinul cu păr întunecat mă ridicase, văzusem că vârfurile urechilor lui aveau şi ele o formă ciudată. Şi caninii lui...

— Arată-mi dinţii!

Vorbele mi-au ieşit pe gură înainte să le pot opri.

Femeia în rochie verde şi-a pus o mână peste gură, făcând ochii mari.

— Ce? Nu! a exclamat ea în spatele palmei. Absolut nu! Asta e... atât de nepoliticos!

— Îmi pare rău. Dar... eşti *Fae*?

Întrebarea suna ca poanta unei glume proaste, dar Everlayne nu râdea.

— Sunt, a răspuns ea, încă ascunzându-şi gura.

— Dar... nu sunteţi reali.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te contrazic, a ripostat ea.

— Mituri. Poveşti. Fae sunt folclor. Nu *există* în realitate.

— Ţi se pare că n-aş fi reală?

— Presupun că eşti. Dar... Fae aveau aripi.

Everlayne a pufnit.

— Nu mai avem aşa ceva de mii de ani.

Şi-a lăsat mâna jos, a oftat uşor şi a arătat spre cana cu apă pe care încă o ţineam.

— Uite. Te-ai lovit la cap. Termină asta şi vezi dacă te simţi mai bine. Lucrurile s-ar putea să ţi se pară puţin pe dos pentru o vreme.

Neîncrederea mea n-avea nimic de-a face cu umflătura pe care o simţeam la ceafă. Nu uitai pur şi simplu despre o întreagă rasă de oameni doar pentru că te-ai lovit prea tare la cap. Fae *nu erau* reali. M-am foit, încercând să mă sprijin puţin mai bine, încă privind cu atenţie la urechile lui Everlayne.

— Mama îmi spunea poveşti despre Fae când eram mică, am spus. Fae vizitau ţărmurile pământurilor noastre, aducând cu ei război, boli şi moarte...

O expresie de indignare s-a aşternut peste trăsăturile frumoase ale lui Everlayne.

Scanat cu CamScanner

— Pardon? Fae nu se îmbolnăvesc. N-am fost afectaţi de nicio molimă de un mileniu. Oamenii, pe de altă parte, sunt plini de tot felul de germeni. Vă îmbolnăviţi şi muriţi cât ai clipi.

O jignisem. Din nou. A doua oară într-un minut. Nu prea mă pricepeam să fac impresie bună la prima întâlnire, după câte se părea. Am inspirat ca să mă calmez, apoi am încercat să formulez o întrebare care să nu pară nepoliticoasă, dar Everlayne a pufnit, vorbind înaintea mea.

— Vrei să spui că Fae au devenit o poveste de speriat copiii din Zilvaren?

— Da!

— Ce altceva mai spun despre noi?

— Nu... ştiu. Nu-mi amintesc.

Îmi aminteam prea bine, dar niciun amănunt nu era măgulitor. Nu voiam s-o jignesc mai rău spunându-i că mamele din Zilvaren îşi avertizau copiii că o să vină Fae şi o să-i mănânce noaptea dacă nu se purtau frumos.

Everlayne s-a încruntat, privindu-mi tâmpla.

— Hm. Cum stai cu memoria pe termen scurt? Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Ăăă. Eram în palat. Căpitanul Madrei încerca să mă omoare. Eu... i-am oprit cumva pumnalul şi am apucat o sabie. Apoi podeaua s-a transformat în argint topit. O baltă mare cu argint topit. Şi... ceva a ieşit din el.

— Ceva? Sau *cineva*?

— Un bărbat, am şoptit.

Dar Everlayne a dat din cap.

— Un *mascul*. A venit pentru că sabia l-a chemat...

S-a oprit, aruncându-şi mâinile în aer.

— O, zei, încă nu-ţi ştiu numele. Sau poate nici n-ai nume.

— Sigur că am un nume, am spus. Mă cheamă Saeris.

Puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori îmi spusesem numele real când fusesem întrebată. Dar, dintr-un oarecare motiv, mi se părea greşit s-o mint. N-aveam idee cât timp fusesem inconştientă, dar Everlayne mă vizitase. Vorbise cu mine. Mă veghease şi-mi cântase, îmi ţinuse companie. O fiinţă care ar fi vrut să-mi facă rău nu s-ar fi purtat aşa.

Everlayne şi-a arcuit o sprânceană, de parcă ştia despre ce era vorba.

Scanat cu CamScanner

— Ah. Saeris. Un nume frumos. Un nume *Fae*. Cum te simți? Sunt sigură că te doare, dar ar trebui să te simți mult mai bine decât atunci când ai ajuns aici.

— Mă simt...

Cum mă simțeam? Ultima dată când am verificat, aveam o gaură monstruoasă în stomac și un pumnal care-mi ieșea din umăr, ca să nu mai menționez că pierdusem aproape fiecare picătură de sânge din corp. Am ridicat încet pătura care mă acoperea și am evaluat situația. Nu era mare lucru de văzut. Purtam un soi de tunică – verde pal, făcută dintr-un material moale ca untul. Mi-am pipăit abdomenul, căutând rana căscată prin material, dar n-am găsit nimic. Abdomenul meu era neted. Nu mă durea absolut deloc.

— Tămăduitorii noștri sunt extrem de talentați, chiar dacă a trecut ceva timp de când au avut de-a face cu o ființă umană cu răni atât de grave. Au decis să te țină sedată în timp ce organele tale se vindecau. Am hotărât să te trezim imediat ce ai fost întreagă din nou, dar Eskin a spus că ai nevoie de câteva zile în plus pentru ca mintea să ți se calmeze, după trauma prin care ai trecut.

— Stai. Adică n-o să mor?

Everlayne a chicotit, dând din cap.

— Nu. Rata de succes a lui Eskin e mândria lui în ultimul timp. N-a pierdut niciun pacient în aproape două secole.

Două *secole*? Cântecele pe care ni le cânta mama mie și lui Hayden, când eram mici, vorbeau mereu despre durata de viață nenaturală pe care o aveau Fae. Mintea mea tot nu putea să înțeleagă faptul că Everlayne era Fae, totuși. O credeam? Era mintea mea măcar capabilă să accepte acest adevăr? Pur și simplu nu era posibil.

— Presupun... că nu suntem în Orașul de Argint, atunci, am spus încet.

— Nu suntem, a zâmbit ea.

Mi s-a răsucit stomacul.

— Atunci unde suntem?

— Yvelia.

S-a luminat, de parcă răspunsul ei, format dintr-un singur cuvânt, mi-ar fi explicat întreaga situație.

— Și... unde e asta?

— *Yvelia!* Mai specific, Palatul de Iarnă. Nu ți-au spus poveștile de speriat copiii ale mamei tale nim...

Scanat cu CamScanner

Ușa s-a izbit de perete.

O lumină rece s-a revărsat din hol și un monstru îmbrăcat în armură de piele s-a furișat în cameră, smulgând un suspin din partea lui Everlayne. Ochii lui aveau cea mai închisă nuanță de căprui, pielea palidă îi era stropită cu ceva ce părea a fi noroi. Părul șaten îi atârna peste umeri, partea de sus fiind legată la spate într-o împletitură de război. Era înfricoșător de înalt, antebrațele lui goale, musculoase, acoperite cu tatuaje complicate, întrepătrunse, care se încețoșau când ochii mei încercau să se concentreze asupra lor. Privirea ucigașă de pe fața lui s-a înmuiat oarecum când a văzut-o pe Everlayne.

Everlayne, totuși, se înviorise la față.

— Renfis! Pe cele cinci iaduri, ce te-a apucat? Aproape mi-a stat inima în loc.

Rușinat, și-a plecat capul. Și uite-le din nou: încă o pereche de urechi ascuțite. De data asta, aveau vârful înroșit de jenă.

— Layne, a spus el.

Vorbea cu un accent ușor, cadențat, deși vocea lui groasă asprea sunetele.

— Îmi pare rău. N-am știut că ești aici.

— Evident. Aproape ai smuls afurisita aia de ușă din balamale. E politicos să *bați* înainte să te năpustești într-o cameră.

Masculul – Renfis – mi-a aruncat o privire, înainte să-și întoarcă atenția spre Everlayne.

— Corect. Scuze. Manierele n-au fost niciodată punctul meu forte. Irrìn a distrus și puțina conduită pe care o respectam la început.

Gura lui Everlayne a tresărit. Încerca să nu zâmbească?

— De ce dai buzna aici, oricum? a întrebat ea.

— Am venit să găsesc ființa umană.

Ochii lui Renfis au trecut din nou la mine.

— Își vrea lanțul înapoi.

— Lanțul? Oh!

Încruntarea lui Everlayne o oglindea pe a mea, însă fruntea ei s-a descrețit imediat. Evident că înțelesese la ce se referea Renfis, în timp ce eu încă eram în ceață. Întorcându-se spre mine, s-a uitat la gâtul meu, buzele strângându-i-se într-o mică grimasă.

— S-ar putea să aibă încă nevoie de el, a spus ea.

Scanat cu CamScanner

Mi-am dus mâna spre gât. În secunda în care degetele mele au găsit metalul rece odihnindu-se pe piele, mi-am amintit. Moartea, îmbrăcată în culoarea miezului nopții, luând un lanț de la gâtul lui și punându-l în jurul meu. Moartea, luându-mă în brațe. Dezamăgirea din ochii lui. Moartea...

— Crede-mă, are mai multă nevoie de el decât ea acum, a spus Renfis sumbru.

Dintr-odată, am simțit lanțul ca pe un laț în jurul gâtului. Ce naiba era? Și de ce mi-l pusese bărbatul care mă luase din palatul Madrei?

Everlayne s-a ridicat în picioare.

— Au trecut doar zece zile. N-ar trebui să fie afectat încă, nu?

— Se *chinuie*, a spus războinicul stânjenit. N-ar fi trebuit să stea deloc fără el. E tot mai rău de fiecare dată când și-l scoate. Dacă tatăl tău află că e aici...

— Știu, știu. Doamne! Vreau să-l *văd*, Ren. Deja devine ridicol.

Renfis și-a privit cizmele.

— Nu era în stare. Și încă nu este. Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru el acum este să mă ajuți să-i ducem pandantivul înapoi.

Umerii lui Everlayne erau încordați. Cei doi au schimbat o privire tensionată, dar ea și-a plecat capul și a oftat. Apoi s-a întors spre mine.

— În regulă. Bine. Saeris, nu-mi face plăcere că trebuie să-ți cer asta, dar lanțul pe care-l porți la gât...

Deja mă chinuiam cu închizătoarea, încercând să scot blestemăția aia. Dacă sălbaticul care deținea colierul îl voia înapoi, n-aveam de gând să-i dau motive să vină să-l ia el însuși. Un fior rece m-a străbătut când, în sfârșit, am reușit să desfac lanțul și i l-am oferit lui Everlayne.

Nu observasem până atunci, dar de colier atârna ceva — un disc mic de argint. O stemă de familie, poate? Discul era gravat cu semne minuscule, dar a naibii să fiu dacă aveam de gând să-l studiez de aproape. Acum că nu-mi mai atârna la gât, lanțul parcă zumzăia. O energie ciudată îmi urca și cobora pe braț; nu era dureroasă, însă, cu siguranță, nu era o senzație plăcută. Și era rece. Foarte rece.

În momentul în care Renfis a traversat camera și s-a oprit lângă pat, întinzând o punguță de catifea neagră, am simțit lanțul înghețat.

— Aruncă-l înăuntru, a spus Renfis.

A ținut gura pungii deschisă, foarte atent ca lanțul să nu-i atingă pielea, în timp ce eu făceam cum îmi spusese. Imediat ce lanțul a dispărut

Scanat cu CamScanner

înăuntru, războinicul a tras legăturile de-o parte și de alta a pungii, închizând-o. Fără vreun alt cuvânt, s-a îndepărtat și s-a îndreptat spre ușă.

— Vreau să-l văd măcar înainte să plece. Am câteva lucruri pe care trebuie să i le cer, i-a spus Everlayne lui Renfis.

Renfis a făcut o pauză, silueta lui masivă umplând cadrul ușii.

— Trebuie să plece, Layne. L-am ținut ascuns atât de mult timp doar printr-un mare noroc. Gărzile încep să aibă suspiciuni. Dacă află că e aici...

Everlayne a privit în jos, la picioarele ei.

— Da, ai dreptate.

— Oricum, încă e nevoie de el în Cahlish. Scrie-i dacă trebuie. Vizitează-l într-o lună sau două. Dar să stea aici o clipă mai mult decât e necesar ar fi *nerecomandat*, a spus după ce și-a ales cu grijă cuvintele.

Everlayne devenise palidă, dar nu s-a împotrivit.

— Bine, o să-i scriu. Spune-i că ar fi bine să răspundă la scrisoare, altfel o să vadă el.

Renfis și-a înclinat capul.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, a murmurat el.

Apoi a dispărut. Odată cu el, a luat și tensiunea care inundase camera când am scos colierul, iar pentru asta i-am fost recunoscătoare. Cu toate astea, Everlayne nu s-a relaxat. În ochii ei străluceau lacrimi, dar s-a întors cu spatele la ușă și a spus cu o voce veselă și energică:

— Bine, atunci. Mă aștept să vrei să faci o baie.

— O *baie*?

— Da. Au trecut cel puțin zece zile de când nu te-ai mai spălat cum trebuie. Haide. O să-ți aduc niște apă fierbinte. Te va face să te simți de un milion de ori mai bine, îți promit.

Apă caldă? O întreagă cadă plină. Ca să mă spăl în ea. Risipirea unei cantități atât de mari de apă m-ar fi lăsat mută în orice altă zi, dar astăzi erau lucruri mult mai ciudate de care să mă îngrijorez. Zece zile. Atât am zăcut inconștientă în acest pat, recuperându-mă în pace, în timp ce fratele meu era în Zilvaren, luptându-se ca să-și salveze viața.

— Nu am nevoie de o baie, am spus. Am nevoie să merg acasă. Fratele meu mai mic are nevoie de mine.

Orice ar fi vrut Everlayne să spună, i-a murit pe buze. Încet, în trepte, zâmbetul i s-a stins.

— Îmi pare rău, Saeris, dar asta nu se va întâmpla.

Scanat cu CamScanner

— Ce vrei să spui? Trebuie să mă întorc. N-am de ales. Madra plănuieşte să-mi radă sectorul de pe faţa pământului. Am o familie acolo. Prieteni.

Am ignorat vocea stinsă din subconştient, care îmi şoptea că probabil era deja prea târziu. Madra trebuie să fi fost furioasă când a aflat ce s-a întâmplat în acea sală. De fapt, nu. Furioasă nu era nici pe departe termenul corect. Nu numai că nu murisem, dar lichefiasem cumva pumnalul lui Harron, care îl atacase, iar eu... eu... la naiba, nici măcar nu ştiam ce făcusem cu sabia aia. O scosesem de undeva de unde n-ar fi trebuit şi invocasem diavolul în persoană. Harron era probabil mort. Madra nu era o regină milostivă. Răzbunarea ei trebuie să fi fost rapidă şi îngrozitoare. Exista o mare şansă ca Sectorul Trei să fi fost deja redus la un crater în nisip, dar tot trebuia să mă întorc acolo. Dacă exista chiar şi cea mai mică speranţă ca ea să-şi fi oprit temporar planul, trebuia să încerc s-o opresc definitiv. Măcar atât puteam face.

Everlayne s-a îndreptat încet spre uşă, cu un aer compătimitor. Dar părea în acelaşi timp şi resemnată.

— N-am de gând să te mint. Unele dintre poveştile pe care mama ta obişnuia să ţi le spună sunt adevărate. Poporul meu poate fi nemilos şi crud uneori. Unii dintre noi se străduiesc să fie diferiţi, dar... uneori, pur şi simplu, nu există altă opţiune. Am aşteptat multă vreme să recuperăm sabia pe care ai tras-o. Dar să te găsim şi pe tine împreună cu ea...

A clătinat din cap.

— N-ai idee cât de importantă eşti, Saeris. Mă tem că tatăl meu nu e dispus să renunţe la tine prea curând. Şi vrea să te vadă peste o oră, aşa că, din păcate, baia nu se discută.

— Nu mă puteţi ţine prinsă aici. Asta e răpire. Este un comportament inuman!

Everlayne a avut măcar decenţa să pară contrariată.

— Este un comportament *inuman*. Dar noi nu suntem oameni, Saeris. Suntem Fae. Noi nu ne comportăm ca tine. Nu gândim ca tine. Nici nu funcţionăm după aceleaşi reguli morale ca unii dintre semenii tăi. Cu cât reţii mai repede asta, cu atât îţi va fi mai uşor. Acum, te rog. Fă baie înainte să se răcească apa. Când vei vorbi cu tatăl meu, îl poţi întreba despre întoarcerea în Oraşul de Argint.

— Şi cine naiba e tatăl tău să-mi spună dacă pot să mă întorc acasă sau nu?

Scanat cu CamScanner

Furia mea a răsunat de-a lungul holului. Ambii gardieni, care aşteptau într-o tăcere severă, au tresărit, părând profund stânjeniţi.

— Este Belikon De Barra. Regele Fae din Yvelia, a spus Everlayne pe un ton măsurat.

Plângeam în timp ce eram cufundată în cada de cupru. Aveam la dispoziţie bogăţii inimaginabile şi nicio modalitate de a le împărtăşi cu cei pe care îi iubeam. Dacă Hayden şi Elroy ar fi fost în viaţă, ar fi fost cu siguranţă năuciţi de sete, la fel cum fuseseră în fiecare zi a vieţii lor. Între timp, eu mă desfătam într-o cantitate atât de mare de apă, încât m-aş fi putut îneca în ea. Era neagră de murdărie, iar la suprafaţă plutea un strat subţire de jeg, când am terminat de frecat pielea până a devenit roz – probabil că nu mai fusesem niciodată aşa de curată în viaţa mea. Nu-mi spălasem niciodată părul cum trebuie şi nici nu avusesem vreodată şampon, astfel că am folosit mult prea mult, neaşteptându-mă ca puţina cantitate pe care o luasem în palmă să producă atâta spumă. A durat o veşnicie să-mi trec mâinile prin tot părul, printre ghemotoace şi noduri, şi apoi încă o veşnicie să clătesc tot săpunul. Everlayne a măsurat cu pasul înainte şi înapoi coridorul din faţa camerei ca o felină sălbatică aflată în captivitate, până când i-am spus că am terminat.

Părea agitată când a năvălit înapoi în cameră.

— Nu avem timp acum să ne gândim cu ce să te îmbrac. Va trebui să te îndes în prima ţinută care ţi se potriveşte şi să ne facem griji pentru stil altădată.

— Să mă *îndeşi*? La ce te referi?

— La rochia ta!

Everlayne s-a dus ţintă la şifonierul mare din lemn de culoare închisă, deschizând larg uşile.

— Cu părul ăsta negru şi ochii ăştia de un albastru minunat, ar trebui să rămânem la albastru regal, sau poate...

Jumătatea de sus a corpului i-a dispărut în garderobă. Când a ieşit din nou, ţinea în braţe o cantitate copleşitoare de ţesătură cobalt. Am făcut un pas înapoi imediat ce am văzut-o.

— Nu. Nu, eu nu – eu nu port rochii, Everlayne.

— Ce vrei să spui?

Părea de-a dreptul confuză.

Scanat cu CamScanner

— Port pantaloni. Cămăși. Lucruri în care mă pot mișca ușor. Ca să pot să fug, să mă cațăr și... să omor.

— N-ai să-l întâlnești pe rege în cămașă și pantaloni, Saeris. O va lua ca pe o jignire. Te va arunca în temniță dacă nu ești îmbrăcată corespunzător.

Ha! O altă zi, un alt monarh care mă bagă la răcoare. Ce-i drept, într-o celulă trebuia să fiu. După ce furasem mănușa și adusesem atâtea necazuri asupra întregului meu cartier, nu meritam să mai văd lumina zilei vreodată. Am rămas nemișcată în timp ce Everlayne a tras rochia pe mine. De fapt, *rochie* era prea puțin spus.

— Arăți de vis, a anunțat Everlayne când a terminat de adunat și de îndesat, trăgând de bretelele corsetului atât de tare, încât am crezut că o să leșin.

— Și totuși mă simt ca într-un coșmar, am adăugat sec.

Ea a murmurat dezaprobator.

— Întoarce-te și stai pe scaunul ăla. Trebuie să-ți aranjez părul.

— Ce-i în neregulă cu părul meu?

— Ei bine, hm. Cum să spun asta frumos? Pare că o familie întreagă de șoareci de câmp a locuit în el vreo câțiva ani. Și pariez că n-a mai văzut o perie de multă vreme. Deci...

— N-are nevoie să fie pieptănat, dacă îl prind doar într-o coadă împletită.

Nu mă deranjase critica. Serios, nu mă deranjase.

Everlayne a râs înfundat – credea că nu o aud chicotind? M-am lăsat pe scaunul pe care îmi spusese să stau, pufnind nemulțumită, în timp ce se lupta cu nodurile din părul meu. Eram sigură că se distra de minune. Avea și ea o mică prizonieră. O păpușă cu care să se joace de-a îmbrăcatul. Dar eu nu eram o jucărie sau un animal de companie. Avea să afle asta pe pielea ei dacă mă trata ca atare.

— Ai un păr frumos, a spus ea, trecând pieptănul cu dinți mari prin șuvițele mele.

Am strâmbat din nas când mi l-a dat pe spate.

— O să crească frumos aici. Părul lung este un semn de statut înalt pentru femelele Fae. Alții ar fi geloși și pe culoarea ta închisă. Părul negru e o trăsătură regală printre Fae din Yvelia.

Nu dădeam doi bani pe modelele sau tendințele Fae. Nu mă interesa dacă eram invidiată sau eram considerată un monstru odios. Cu patru

Scanat cu CamScanner

ore în urmă, nici măcar nu știam că Fae există. Am stat liniștită în timp ce Everlayne mi-a împletit părul cu degete îndemânatice, mușcându-mi limba ca să nu zic nimic. Când a terminat, m-a dus în fața unei oglinzi înalte de un stat de om, încadrată într-o ramă răsucită și aurită, strălucind de mândrie când mi-a arătat rezultatul.

Făcusem destule oglinzi în atelier cu Elroy, dar, personal, nu mă prea interesaseră. Îmi cunoșteam destul de bine înfățișarea. Da, aveam o față frumoasă, dar fețele frumoase serveau drept monedă de schimb în Sectorul Trei, când fetele rămâneau fără bani sau apă de tranzacționat, iar ăsta era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Măștile și eșarfele îmi fuseseră prietene. Nimeni nu vedea cum arătai în spatele unei fâșii de sac și, prin urmare, nimeni nu avea vreun motiv să-ți ia bunurile.

Aici nu mai existau măști sau eșarfe în spatele cărora să mă ascund.

Cu toate astea, frumusețea mea pălea în comparație cu a lui Everlayne – femeia era strălucitoare, perfectă oricum ai fi luat-o – culoarea rochiei ridicole pe care o alesese chiar îmi complimenta nuanța pielii, după cum spusese ea. Îmi scotea în evidență ochii și îi făcea să pară și mai profunzi. Iar magia pe care o făcuse cu părul meu? Coroana împletită pe care o crease era de-a dreptul uimitoare. Părul meu nu arătase niciodată atât de sănătos.

— Nu ai nevoie de farduri, a spus reflecția lui Everlayne din oglindă. Ești deja îmbujorată. Deși... uite.

A dispărut și s-a întors ținând un mic recipient. A ridicat capacul și mi l-a oferit.

— Buzele tale erau foarte crăpate când ai sosit. Ți le-am uns din când în când în ultimele câteva ore, dar, acum că ești trează, poți s-o faci singură. Uite, așa.

Și-a trecut vârful degetului prin rășina groasă și vâscoasă din recipient și și-a întins-o pe buze.

Mi-am vârât degetul în recipient și am făcut la fel, doar ca s-o fac să tacă. Părea extrem de mulțumită de rezultat.

— Minunat. Ei bine, am terminat. Pregătește-te! A sosit momentul să-l întâlnești pe rege.

Scanat cu CamScanner

7.

CÂINELE

Dormitorul fusese de un lux pe care nu-l mai văzusem niciodată, dar nu-mi dăduse niciun indiciu cu privire la lumea de dincolo de uşa lui. Am rămas cu gura căscată când m-a ghidat pe holurile Palatului de Iarnă; locul ăsta făcea ca palatul Madrei din Zilvaren să pară un adăpost dărăpănat şi uitat de lume.

Pereţii erau din marmură albă opalescentă, îmbrăcaţi în secţiuni strălucitoare de albastru şi verde metalic, la fel ca şi podeaua. Nu aveam piatră de genul acesta în Zilvaren, dar Everlayne mi-a explicat că era un tip rar de labradorit de culoare pală. Arcade înalte brăzdau coridoarele pe care le străbăteam, deschizându-se spre scări şi spre alte coridoare de la alte niveluri. Tapiserii pufoase şi tablouri înrămate atârnau pe pereţi, iar uriaşe buchete de flori naturale se revărsau din vaze peste tot pe unde priveam. Lumina soarelui inunda încăperile prin ferestre late, deşi lumina însăşi părea lipsită de orice căldură – complet diferită de strălucirea nimicitoare a Gemenelor. Everlayne m-a îndemnat să trec repede pe lângă aceste ferestre, lumea din spatele lor fiind doar o pată ştearsă de alb şi cenuşiu.

Aplecându-se, şi-a atins cu două degete fruntea, apoi şi-a plecat capul în semn de reverenţă când am trecut pe lângă o serie de statui. Pe alt coridor, a repetat gestul când am trecut pe lângă o altă serie de figuri sculptate în piatră, amplasate în nişte nişe.

— Cine sunt? am întrebat, privind spre femeile şi spre bărbaţii înalţi, cu priviri ameninţătoare şi cu coroane pe capete.

Scanat cu CamScanner

Ea şi-a dus degetele între sprâncene.

— Zeii, desigur.

Părea puţin surprinsă.

— Nu-i mai veneraţi pe Corcorani în Oraşul de Argint?

Am dat din cap, fixându-mi privirea în sus, pe faţa rece, dar frumoasă a unuia dintre zei.

— Mama mi-a spus cândva că oamenii obişnuiau să se roage la zei în Zilvaren, dar numele şi templele lor au fost înghiţite de deşert acum multă vreme. Spunem „O, zei!" ca să ne blestemăm norocul sau să ne accentuăm trăirile. În afară de asta, Madra e cea mai apropiată fiinţă de ideea de zeitate în Zilvaren. Cel puţin aşa se prezintă ea. Vestitoarea Nemuritoare a Stindardului din Nord. Credincioşii poartă şuviţe din părul ei în săculeţi de piele, atârnaţi de centuri. Scurmă şi iau din cenuşa de pe rugurile funerare ale sacrificiilor umane arse în onoarea ei şi o pun şi pe aceea în săculeţi. Se spune că ar funcţiona precum un talisman care ne păzeşte de ciumă. Ei cred că, făcând asta, vor primi viaţă veşnică, dacă sunt suficient de vrednici.

Everlayne a pufnit dispreţuitor.

— Superstiţie şi sacrilegiu. Regina ta este un om. Şi chiar dacă nisipul şi vântul au măturat numele zeilor, îţi garantez că Madra le ştie. Faptul că a ales să le lase să se piardă în istoria poporului ei spune mult despre cât e de coruptă.

Everlayne a arătat în sus, spre zeul la care mă uitam în continuare.

— Styx, zeul umbrelor.

S-a deplasat de-a lungul şirului, plecându-şi capul şi atingându-şi fruntea în faţa fiecăruia dintre zeii ei înainte să-i numească.

— Kurin, zeul secretelor. Nicinnai, zeiţa măştilor. Maleus, zeul zorilor şi al noilor începuturi. Acestea două sunt adesea socotite ca fiind o singură zeiţă, a spus Everlayne, gesticulând către cele două femei frumoase care stăteau cu braţele încolăcite pe acelaşi soclu de marmură. Balmithin. Surori gemene. Zeiţe ale cerului. Legenda spune că odată au fost o singură zeitate, dar a venit o furtună puternică, iar Balmithin a refuzat să se adăpostească în timp ce aceasta se năpustea peste ţinut. Spiritul puternic din interiorul furtunii era furios că Balmithin nu s-a înspăimântat în faţa lui şi astfel a lovit-o cu săgeţi din fulgere. Din nou şi din nou, fulgerele au lovit-o pe Balmithin, dar ea nu a murit. În schimb,

Scanat cu CamScanner

s-a frânt și s-a despicat în două, devenind Bal și Mithin. Bal este zeița soarelui, dar și zeița zilei, într-un sens mai larg. Mithin este zeița lunii, dar ea domnește și peste noapte.

Bal. Mithin. Balea. Min. Gemenele.

Studiindu-le mai îndeaproape fețele, mi-am dat seama că aceste două femei semănau izbitor cu niște chipuri pe care le văzusem sculptate în pereții Sălii Oglinzilor. Era o legătură imposibil de negat între acest loc și ce văzusem acasă. Una care mă făcea să mă simt ciudat.

Aș fi putut să-i povestesc lui Everlayne despre asemănarea dintre numele acestor zeițe și numele sorilor care ardeau continuu deasupra Zilvarenului, dar, din nu știu ce motiv, cuvintele mi s-au blocat în gât. Aveam prea multe întrebări, principala fiind cum de știau Fae de Madra? Everlayne vorbise de parcă regina Orașului de Argint i-ar fi fost familiară. Spusese cu o certitudine de nezdruncinat că Madra este o ființă umană. De asemenea, nu aveam nici cea mai vagă idee ce era luna, dar am lăsat totul deoparte deocamdată.

Ultima statuie era ascunsă mult mai adânc în nișa sa decât celelalte. Spre deosebire de celelalte, fusese aranjată astfel încât să fie cu spatele spre hol, iar fața să privească spre perete. Am dat din cap spre zeul cu umerii masivi și am întrebat:

— Dar el? Al cui zeu este?

Everlayne s-a uitat la statuie cu o oarecare reticență, apoi mi-a aruncat un zâmbet jenat.

— Acela este Zareth, zeul haosului și al schimbării.

S-a apropiat de el și s-a închinat, punându-și degetele pe frunte așa cum făcuse și la ceilalți, dar apoi și-a întins mâna și a atins piciorul statuii. Am observat că piatra de acolo, de pe cizma dreaptă a lui Zareth, era tocită, de parcă mii de mâini atinseseră piciorul zeului.

— Și noi, Fae, putem fi uneori puțin superstițioși, a recunoscut Everlayne. A-l privi în față pe Zareth înseamnă a-i atrage atenția. Și foarte puțini oameni se bucură să fie în centrul atenției lui Zareth. Îl respectăm și-l venerăm, dar am prefera ca el să fie ocupat cu ce fac alții, nu cu noi. Îl atingem pe picior ca să-l trimitem departe de noi. I-a atins iar cizmele, dându-se un pas înapoi. Ne rugăm ca fiecare membru al Corcoranilor să se întoarcă cândva în Yvelia. Dar, în secret, mulți dintre noi ne rugăm ca Zareth să se rătăcească puțin în drumul său spre casă.

Scanat cu CamScanner

Everlayne a pornit din nou, dar eu m-am oprit lângă spatele înaltului zeu, studiindu-l. Nu știu de ce am făcut-o. Dar mi s-a părut că e alegerea cea mai bună. Întinzându-mă, am pus mâna pe cizma statuii, apoi m-am grăbit să plec și eu.

Am mers mai departe, trecând pe lângă prea multe uși deschise ca să le pot număra. Dormitoare și camere de studiu. Camere pline de hărți. Camere pline de cărți. Camere cu bănci și vase de sticlă în care lichide ciudate clocoteau deasupra focului. Ar fi trebuit să fiu înspăimântată de aceste noi și ciudate privelişti, dar curiozitatea mi-a întrecut frica.

Și ființele pe lângă care treceam erau interesante. Zeci și zeci de Fae, ale căror haine și chipuri erau atât de ciudate, încât trebuia să-mi reamintesc să nu mă holbez la ei. Urechile lor erau ascuțite, dar acolo se opreau asemănările. Părul lor era un adevărat curcubeu de culori, iar ochii lor aveau toate nuanțele, de la cele naturale, până la cele mai neobișnuite cu putință. Unii erau înalți și subțiri, alții scunzi și graşi. Fae care ocupau palatul formau, cu siguranță, o adunătură fascinantă. Mă priveau vădit ostil în timp ce încercam să mă țin după mersul grațios și pasul lung al lui Everlayne.

Frigul era omniprezent. Everlayne îmi aruncase o privire ciudată când îi mai cerusem niște haine, dar tot ce îmi adusese era un șal de mătase. Care nu mă ajuta prea mult. Frigul din aer îmi pătrundea în oase și se așeza acolo, turnându-mi gheață în articulații. Dinții îmi clănțăneau zgomotos în timp ce ne grăbeam spre destinație.

— Nu mai juca teatru, mi-a aruncat Everlayne o privire tăioasă. E făcut focul în fiecare șemineu. Și chiar dacă n-ar fi, palatul este menținut în permanență la o temperatură constantă și plăcută.

— Cum?

Nu că nu aș fi crezut-o. Dar, ei bine... nu prea o credeam. Încă îmi puteam vedea respirația formând norișori în aer.

— Prin magie, desigur, a răspuns Everlayne. Sunt vrăji aruncate peste întreaga Yvelia ca să țină la distanță frigul.

Mintea mea s-a poticnit în fața acestei afirmații. Magie. Ea o spusese cu atâta ușurință, de parcă existența unui astfel de lucru ar fi fost un fapt evident și nu ceva de-a dreptul imposibil. Dar se părea că trebuia să-mi revizuiesc definiția imposibilului. Dacă Everlayne exista, atunci putea exista și magia, și eram destul de sigură că Everlayne era reală.

Scanat cu CamScanner

Exista posibilitatea să halucinez, dar şansele ca asta să fie adevărat scădeau cu fiecare moment în care mă conducea prin Curtea Yveliei. Gata cu halucinaţiile. Acest coşmar afurisit pur şi simplu nu mai voia să se termine.

În cele din urmă, am cotit pe un alt coridor, luând-o la stânga. Un hol lung şi drept se întindea în faţa noastră. La capătul lui se înălţau nişte uşi masive din lemn, înalte de vreo şase metri, impunătoare şi spectaculoase. Gărzi înarmate, pregătite de luptă, stăteau de-o parte şi de alta. Cum mergeam noi grăbite pe hol, păsări mici cu pene strălucitoare şi colorate zburau şi ciripeau deasupra noastră, făcând adevărate acrobaţii aeriene. Erau minunate. În alte circumstanţe, m-aş fi oprit să le privesc jocul impresionant de-a prinselea, dar inima îmi bătea cu putere, palmele îmi transpirau, iar atenţia mi-era îndreptată către uşile ameninţătoare şi de ceea ce se afla dincolo de ele.

De aproape, gărzile păreau mult mai impunătoare decât cele de la uşa camerei mele. Everlayne nici măcar nu le-a băgat în seamă. Cu pasul ei sigur, s-a îndreptat direct spre uşi. Fără să spună un cuvânt, bărbaţii au sărit în poziţie de drepţi şi, mişcându-se într-un sincron perfect, au apucat mânerele sculptate şi au deschis uşile pentru noi.

— Lady Everlayne De Barra, a anunţat o voce puternică în momentul în care am intrat în sală.

Pe mine nu m-a anunţat nimeni. Ca un câine care aleargă printre picioarele stăpânului, m-am strecurat în urma lui Lady Everlayne, simţindu-mă cu adevărat idioată pentru că îmi trecuse prin minte că ar fi vreun soi de servitoare.

Dacă mi se păruse că Sala Oglinzilor din Zilvaren era mare, atunci Sala Mare a Curţii Yveliene era pur şi simplu ridicolă. Construcţia acelui spaţiu abisal trebuia să fi durat ani buni. La stânga şi la dreapta, cincizeci de rânduri de scaune se întindeau în spate. Sute de Fae stăteau acolo, urmărindu-ne cu priviri care ne judecau tăcut pe măsură ce înaintam.

Tavanul cu cornişe, aflat la treisprezece metri deasupra noastră, era ornamentat cu sculpturi, iar lucrătura din piatră era gravată cu figuri şi detalii prea mici ca să le pot distinge. Tapiserii luxoase şi steaguri brodate atârnau de pereţi. În faţă, un foc ardea într-un vas mare amplasat la baza unei platforme făcute din labradorit, şi, *oh! Fir-ar să fie!* Craniul unei fiare uriaşe plutea deasupra platformei de labradorit, albul oaselor strălucind fantomatic. Orbitele sale aveau doi metri lăţime. Fruntea cu coarne ieşea

Scanat cu CamScanner

din umbră precum catargul unei corăbii de nisip. Iar dinții... Sfinți și martiri, dinții! Erau murdari și înfricoșători, ascuțiți precum o lamă și lungi de cel puțin patru metri.

— Ce-i asta? am șoptit.

Everlayne a răspuns rapid, tot în șoaptă:

— Un dragon. *Ultimul* dragon, a spus ea subliniind cuvintele. Numele lui era Omnamshacry. O legendă pentru poporul meu.

— Trebuie să fi avut treizeci de metri înălțime!

Apropiindu-ne, mi-am dat capul pe spate și tot n-am putut să-mi imaginez dimensiunile fiarei.

— Cum a murit?

— Mai târziu, a mârâit Everlayne.

Eram atât de fascinată de craniul îngrozitor, încât abia am observat cele șase scaune grandioase amplasate deasupra platformei, atunci când am ajuns în fața vasului în care trosnea focul.

— Fiica mea, a răsunat o voce rece și aspră.

Regele era un bărbat impresionant. Părul îi era negru ca abanosul, având câte o șuviță cenușie la tâmple. Ochii erau de un căprui întunecat, adânc, tulbure, tăioși și cu totul lipsiți de căldură. Deși nu era slab, cu siguranță nu era nici genul care să ducă o viață de excese. Stătea în fața noastră, având o prezență impunătoare și purtând o mantie grea de catifea verde, cu capetele unor fiare cu colți, acoperite de solzi, pe fiecare umăr. O mână îi stătea rezemată de brațul tronului ornamentat. Cealaltă, îmbrăcată într-o mănușă de piele, strângea mânerul unei săbii al cărei vârf era înfipt în pământ, la picioarele sale. Era acea sabie. Sabia pe care o trăsesem în Sala Oglinzilor. Metalul sclipea, reflectând lumina focului, în timp ce regele o rotea absent.

Everlayne s-a aplecat într-o reverență adâncă în fața regelui. Tatăl ei.

— Măria Ta.

Ochii lui Belikon, cenușii ca un cer de furtună, s-au oprit asupra mea cu forța unui baros. Am încercat să-i susțin privirea, dar intensitatea ei era ca o armă greu de înfruntat. Un bărbat așezat în stânga lui a vorbit, cu o voce răgușită:

— Nu te pleci în fața unui rege, creatură?

Era slăbănog. Arăta bolnăvicios, avea pielea palidă și subțire precum pergamentul. O rețea de vene albastre i se întindea pe obraji ca niște

Scanat cu CamScanner

crăpături de fulger. Niște ochi de culoarea cositorului mă măsurau, scânteind de dezgust. Spre deosebire de rege, îmbrăcămintea lui era simplă – o robă neagră, lipsită de podoabe, care-i înghițea trupul subțire.

— Nu e regele meu, am răspuns tăios.

Everlayne a tresărit, deși reacția ei a fost fugară.

— Iart-o, Măria Ta! Musafira noastră e obosită și dezorientată din cauza noilor împrejurimi.

Evident că nu eram obișnuită cu noile împrejurimi. Ar fi trebuit să primesc în dar câte o minune de la fiecare dintre zeii pe care Everlayne mi-i prezentase, doar pentru a mă acomoda cu tot ce mi se întâmplase, și, după cum vorbise ea, zeii lui Everlayne nici măcar nu mai existau.

— Ignoranța nu este o scuză pentru lipsa de respect, a scuipat bărbatul vorbele.

— Taci, Orious, a rostit cu o voce gravă regele Belikon. De mult nu am mai văzut o astfel de sfidare. E reconfortant. O voi tolera până când va deveni plictisitoare. Înaintează, fată!

Doar trei dintre cele șase scaune de pe platformă erau ocupate. O femeie în vârstă, cu păr des cenușiu și mâini noduroase, îmbrăcată în alb, mă privea cu niște ochi ca două abisuri gemene, în timp ce mi-am ridicat bărbia ostentativ și am făcut exact ce mi-a poruncit regele.

— Stai în fața mea ca un oaspete al acestei curți, fato. Ca atare, beneficiezi de o anumită îngăduință politică, a spus Belikon. Când vei ieși din această sală a tronului, nu vei mai fi oaspetele meu. Vei fi supusa mea și, prin urmare, nu vei mai beneficia de îngăduință.

Mi-am deschis gura, gata să contest această declarație, dar o lovitură rapidă în gleznă din partea lui Everlayne m-a avertizat să-mi țin gura.

— Există reguli în acest regat. Reguli care vor fi respectate. Urmează să petreci mult timp în biblioteci, învățând despre felul nostru de a trăi. Orice încălcare intenționată a legilor noastre va fi aspru pedepsită. Bun. Ai fost adusă aici pentru o sarcină precisă. O vei îndeplini rapid și eficient…

Nu m-am mai putut abține.

— Îmi cer scuze, dar… ce vrei să spui prin *sarcină*?

Un strigăt s-a ridicat printre Fae care stăteau în galerie. Nu aveam nevoie să mi se spună că întreruperea unui rege putea duce la execuția mea, dar întrebarea îmi scăpase înainte să o pot opri. Și, oricum, dacă voia să mă decapiteze, ei bine, putea s-o facă. Harron mă făcuse zob.

Scanat cu CamScanner

Fusesem la un pas de moarte şi, da, fusese groaznic, dar nu-mi mai era teamă de ea. Eram furioasă şi voiam răspunsuri.

Regele şi-a înclinat puţin capul spre stânga, privindu-mă cu nemiloasa curiozitate a unui vânător care îşi studiază prada.

— Ce vreau să spun? a repetat el.

Lângă mine, Everlayne şoptea ceva în barbă. Oare chiar se ruga? Mi-am ridicat bărbia şi am spus cu voce tare şi clară:

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre vreo sarcină. Am fost adusă aici împotriva voinţei mele...

— Dacă te-am fi lăsat acolo unde te-am găsit, ţi-ai fi pierdut viaţa, a tunat Belikon în sală, atât de tare încât pereţii păreau să tremure. Ai fi preferat să fii abandonată acolo, să pieri?

— Trebuie să mă întorc în Zilvaren. Fratele meu...

— E deja mort.

Ultimele lui cuvinte m-au dat cu totul peste cap.

— Regina Ticăloasă ţi-a distrus casa şi pe toţi cei care locuiau acolo.

— N-ai de unde să ştii asta.

Gura regelui s-a strâmbat cu amărăciune.

— Ea a declarat că va face asta. Cel puţin asta mi s-a spus. Îţi cunoaştem regina. Un despot însetat de putere, cu inima neagră şi uscată. Violenţa este crezul ei. Dacă a jurat că-i va omorî, atunci toţi cei pe care i-ai cunoscut cândva sunt deja morţi, împreună cu alte mii. Tu, pe de altă parte, eşti încă în viaţă şi, din punctul meu de vedere, datorezi recunoştinţă faţă de Fae din Yvelia. Sarcina pe care o vei primi ne va asigura că îţi plăteşti această datorie. Tocmai am aflat detaliile modului în care ai ajuns în Yvelia. Individul care te-a adus la curtea mea – Belikon şi-a trecut limba peste dinţi ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze un gust neplăcut – le-a spus gărzilor mele că tu ai fost cea care a redeschis portalul. Pare puţin probabil ca un om să fi trezit quicksilver-ul.

A mormăit ceva, dezamăgit.

— Dar după o mie de ani de aşteptare, nu ne putem permite să considerăm asta o erezie fără să verificăm mai întâi. Crede-mă când îţi spun că toţi ne rugăm ca o poziţie atât de sfântă să nu fi căzut în mâinile unei făpturi cu sânge atât de necurat.

A inspirat scurt.

— Dar soarta e ciudată. Şi într-un fel sau altul, voi readuce portalurile.

Scanat cu CamScanner

— Eu...

Regele şi-a ridicat sabia şi a coborât-o rapid. Vârful armei a lovit platforma, iar o explozie de scântei de un albastru strălucitor a ţâşnit în aer.

— Să nu mă mai întrerupi a doua oară! a fulgerat el.

Într-o clipită, expresia lui trecuse de la consternare la furie amară.

— Eşti acuzată de trezirea quicksilver-ului şi redeschiderea căilor între această lume şi altele. Cooperarea ta în cadrul acestei chestiuni va dicta cum îţi vei petrece timpul în Yvelia. Dacă te vei opune, viaţa în interiorul zidurilor acestui palat va deveni infinit mai incomodă pentru tine. Am zis.

Am aşteptat să mi se *dea voie* să vorbesc; o litanie de obiecţii şi blesteme arzătoare îmi gâdila vârful limbii, dar Belikon nu mi-a dat ocazia să le spun. Cu un gest plictisit din încheietură, m-a dat laoparte, de parcă nu mai prezentam niciun interes pentru el. Furia îmi frământa stomacul. Refuzând să fiu îndepărtată atât de nepoliticos, mi-am ancorat picioarele în podea, dar Everlayne m-a apucat de braţ, împingându-mă spre dreapta. Se părea că audienţa mea cu regele se terminase.

— Du-te, m-a împins Everlayne şi mai tare, forţându-mă să mă mişc.

Am pornit mecanic, lăsând-o să mă conducă de la platformă spre banca neocupată din faţa galeriei, în stânga noastră. Odată ce m-am aşezat, ea a şuierat cu dispreţ:

— Viaţa ta valorează atât de puţin pentru tine?

— Dacă Hayden chiar a murit... atunci da, am şoptit. Nu valorează nimic.

Everlayne m-a privit gânditoare, dar eu nu m-am uitat la ea. Eram concentrată asupra nemernicului de pe platformă. Regele părea deja că mă uitase. Trăsăturile lui crude redeveniseră impasibile.

— Am alte probleme de rezolvat, a strigat el. Aduceţi câinele şi să terminăm cu asta.

Câinele?

Un murmur de şoapte s-a răspândit printre Fae adunaţi în sală. De cealaltă parte a platformei, un Fae înalt, cu păr lung şi roşu, a lovit în jos cu capătul unui toiag greu şi aurit, iar sunetul *bum, bum, bum*, a făcut mulţimea să tacă. Uşile din capătul sălii tronului au gemut zgomotos, iar haosul a izbucnit odată cu intrarea unui grup de războinici îmbrăcaţi în armură completă. Erau şase sau şapte, poate. Între ei, zvârcolindu-se

Scanat cu CamScanner

ca un animal turbat, era un mascul pe care îl trăgeau pe culoar către platformă.

Masculul lovea și urla. Gărzile încercau să-l țină nemișcat, dar, în ciuda eforturilor lor, a doborât doi dintre ei, făcându-i să se prăbușească pe podea. În cele din urmă, gărzile au reușit să imobilizeze silueta care se zbătea în fața sălii tronului, forțându-l să cadă în genunchi.

Valuri întunecate de păr îi atârnau pe față.

Îmbrăcat complet în negru, umerii îi erau strânși în jurul urechilor ascuțite. Pieptul i se ridica și cobora în respirații gâfâite. Tatuaje care tremurau și se deplasau ca fumul acopereau fiecare bucată de piele vizibilă, urcând pe spatele gâtului și răsucindu-se pe dosul palmelor.

Era Moartea.

Într-o astfel de stare sălbatică, semăna foarte puțin cu bărbatul care mă ridicase de pe jos în Sala Oglinzilor. Abia când și-a dat capul pe spate, descoperindu-și dinții, mi-am permis să cred că era el.

Lângă mine, Everlayne a icnit scurt, înclinându-se spre marginea scaunului.

— Rahat.

Când restul mulțimii a reușit să vadă mai bine fața masculului, au început să se audă blesteme.

— Blestemul viu.

— Blestemul din Gillethrye.

— Cavalerul negru.

— Kingfisher.

— Kingfisher.

— Kingfisher.

Numele *Kingfisher* răsuna în sală, rostit cu un amestec de idolatrie și teamă.

— Trăiește!

— S-a întors!

Lângă mine, Everlayne îl privea cu atenție pe acest Kingfisher, în timp ce acesta scrâșnea și urla, încercând să se smulgă din strânsoarea gărzilor.

— E și mai rău, a șoptit ea. Mult mai rău.

— Ce e în neregulă cu el? am șoptit.

Everlayne n-a scos niciun cuvânt. S-a uitat fix la masculul aflat în genunchi în fața lui Belikon, cu degetele tremurânde lipite de buze.

Scanat cu CamScanner

— Priviți!

Belikon s-a ridicat în picioare.

Înaintând către Kingfisher, a tras sabia după el în loc să o bage în teacă, iar vârful lamei arunca scântei în urma sa. Un țipăt îngrozitor, stratificat, a izbucnit în capul meu în momentul în care metalul a zgâriat platforma. Sunetul era asurzitor. Mi-a răscolit stomacul, făcându-mi bila să-mi urce în gât. Mi-am acoperit urechile încercând să blochez zgomotul, dar frecvența lui dezgustătoare s-a intensificat pe măsură ce Belikon se apropia cu arma.

— Ăsta... este prețul prostiei! a izbucnit Belikon. Nebunie. Nebunie și moarte!

Kingfisher a încercat să se smulgă din strânsoare, disperat să ajungă la rege, dar gărzile l-au doborât, imobilizându-l la podea. Unul dintre ei i-a pus un genunchi pe ceafă, dar Kingfisher se zbătea să scape. Regele Belikon și-a supt dinții, clătinând din cap cu dispreț.

A deschis larg brațele, într-un gest teatral, și a strigat:

— Nenorocirea Yveliei! Masculul care bântuie coșmarurile copiilor voștri. Masculul care a incendiat un întreg oraș din cauza propriului capriciu. Masculul care v-ar tăia gâtul la fel de ușor cum s-ar uita la voi. Mai este această creatură jalnică o figură impunătoare acum?

Un murmur a traversat sala, dar era imposibil de descifrat care era adevăratul consens între Fae. Cei care îl considerau pe Kingfisher un monstru înspăimântător se îmbulzeau unii peste alții să-l țină departe de familiile lor. Alții aveau expresii împietrite, cu fălcile strânse, nările dilatate. Era evident că nu se bucurau deloc de spectacol.

— Exilul său nu s-a terminat, și totuși s-a întors. A trecut puțin peste un secol de la Gillethrye. Pierderile noastre s-au tocit. Durerea nu mai e atât de arzătoare. Dar asta înseamnă că ar trebui să iertăm?

Un urlet s-a ridicat în jurul nostru, un val de sunete care mă izbea atât de tare în timpane, încât părea că vor exploda.

— Milă!

— Ucideți-l!

— Exilați-l!

— Protejați Yvelia de nenorocire!

— Kingfisher!

Scanat cu CamScanner

— Kingfisher!

— Kingfisher!

— Trimiteți-l în mormânt!

Anxietatea radia dinspre Everlayne în timp ce-i privea peste umăr pe supușii tatălui ei. Tremurând, își frângea neliniștită mâinile.

— O să-l omoare, a șoptit. O să-i aducă într-o stare de frenezie, până când vor cere moartea lui.

A părut că stă o clipă pe gânduri, apoi s-a întors brusc să se uite înapoi spre platformă – nu la Belikon, care domina deasupra lui Kingfisher, ci la femela în vârstă, cu mâinile crăpate și ochii albi ca laptele.

— Malwae.

Everlayne a rostit numele doar puțin mai tare decât o șoaptă, dar femela în vârstă și-a întors încet privirea de la Belikon, care gesticula obraznic deasupra lui Kingfisher, îndreptând-o spre frumoasa făptură de lângă mine.

— Fă ceva! Te rog! a implorat-o.

Malwae a rămas rigidă în scaun. Stând puțin mai drept, i-a aruncat lui Everlayne o privire care părea să spună: „Ce te aștepți să fac?". Everlayne a gemut, lăsând să-i scape un strigăt și mai puternic de teamă, când regele Belikon a ridicat sabia pe care o târâse lângă Kingfisher și a ținut-o ridicată deasupra pieptului masculului cu părul negru.

— Ce spuneți, Fae din Yvelia? Ar trebui să-l înjunghiem pe acest ticălos în spate, exact cum și-a înfipt el lama în spatele nostru?

— Milă! Te rugăm! Milă!

— Terminați-l!

— Protejați Yvelia!

Se părea că acest Kingfisher omorâse mulți locuitori. Regele sugera că o făcuse de capul lui, din răutate. Dacă era adevărat, s-ar fi putut argumenta că bărbatul merita pedepsit. Dar spectacolul ăsta mi se părea ciudat. Comportamentul lui Belikon era prea teatral și prea războinic, iar reacția lui Everlayne mă afecta și pe mine. Abia o cunoșteam, dar părea, ei bine... *bună*. S-ar fi arătat atât de îngrijorată dacă tatăl ei ar fi amenințat să execute un criminal fără inimă? Nu ar fi cerut și ea dreptate odată cu restul mulțimii?

Nervii mei au luat-o razna.

— Chiar nu o să-l omoare, nu-i așa?

Scanat cu CamScanner

Întrebarea a rămas fără răspuns. Privind fix spre platformă, Everlayne s-a concentrat asupra femeii cu păr cenușiu, ochii ei arzând-o feroce.

— Malwae, acum! Dacă i-ai purtat vreodată vreun pic de dragoste mamei mele, vei face ceva să-l salvezi, a șuierat ea.

O expresie de resemnare a cuprins trăsăturile zbârcite ale lui Malwae. A gemut în timp ce, șovăitoare, s-a ridicat în picioare. Strigătele mulțimii au devenit din ce în ce mai frenetice pe măsură ce regele Belikon a observat că bătrâna se apropria.

— Ce-i asta? Susținere pentru trădător?

Belikon a râs batjocoritor.

— Stai jos, Malwae! Odihnește-ți oasele bătrâne. Vom termina curând, și te vei putea întoarce la prezicerile tale.

— Din păcate, aș vreau eu, Măria Ta, a croncănit Malwae. Dar sabia mă strigă. O simt. În ultimele rămășițe ale puterii armei răsună o profeție. Sunt pe jumătate surdă din cauza zdrăngănelii ei.

— O profeție?

— Sabia mai păstrează încă putere?

Întrebările se ridicau în jurul nostru. Prea multe ca să le numeri. Fae de pe bănci păreau tulburați de declarația bătrânei.

— Ca să aud profeția în întregime, trebuie să țin sabia, Măria Ta, a spus Malwae.

Și-a întins mâna, așteptând.

— Oracolul vede! a strigat o tânără cu câteva rânduri mai în spate.

— O binecuvântare! E o binecuvântare!

Belikon a măsurat mulțimea printre gene. Întorcându-se spre Malwae, a spus:

— O audiență privată, cred. Profețiile unui Oracol sunt menite să le descifreze doar un rege. Dar nu te neliniști, vei ține sabia odată ce treaba mea aici va fi gata.

Mâna lui Malwae s-a întins fulgerător și a cuprins încheietura lui Belikon. Într-o clipă, ochii ei încețoșați s-au aprins într-un alb strălucitor, lumina revărsându-se și inundând platforma.

— Zeii trebuie ascultați!

Vocea ei, care fusese răgușită cu puțin timp în urmă, era acum ca un tunet de judecată. Cuvintele au răsunat peste sala mare.

— Zeii trebuie ascultați, altfel Casa De Barra va cădea!

Scanat cu CamScanner

Gura lui Belikon a rămas deschisă, dar înainte să poată vorbi, Malwae a apucat sabia şi şi-a strâns mâna osoasă pe muchia ei. Un râu de sânge – de un albastru strălucitor – s-a scurs pe oţel.

O tăcere uluită a cuprins mulţimea. Doar cel în negru, Kingfisher, a întrerupt-o. A scos un urlet, zvârcolindu-se, încă încercând să scape.

— Acest Kingfisher nu moare de mâna ta. Nu astăzi, a mormăit Malwae. Kingfisher nu va muri de mâna ta.

— Ce naiba se întâmplă? am şoptit.

— Stai! Everlayne mi-a strâns mâna. Ai... răbdare.

— Ce ar trebui să facă un rege care-şi iubeşte poporul? a rostit Belikon printre dinţi. Să lase criminali nebuni să umble prin lume?

Lumina care picura din ochii lui Malwae s-a estompat, apoi a izbucnit din nou.

— Dă-i înapoi ce i-ai luat, a rostit ea monoton.

— Sabia este a mea...

— Pandantivul, l-a întrerupt Malwae. Trebuie să se întoarcă la el.

— Acel pandantiv conţine o magie puternică. Nu-i locul lui la gâtul unui câine trădător. Îmi aparţine mie. Mai bine mort şi îngropat decât să i-l dau înapoi acestui... acestui...

— Zeii trebuie ascultaţi, altfel Casa De Barra va cădea! a strigat Malwae. Zeii trebuie ascultaţi, altfel Palatul de Iarnă va cădea!

Regele s-a străduit să-şi stăpânească furia evidentă.

— Şi cine sunt eu să mă cert cu zeii?

A rânjit către Malwae – un fulger rapid i-a dezvăluit dinţii albi, ascuţiţi ca pumnalele – apoi s-a întors cu o expresie de regret către mulţime. Fae din galerie se ridicaseră în picioare, certându-se între ei asupra sorţii lui Kingfisher.

— Linişte! Linişte, prieteni! Malwae mi-a reamintit că astfel de probleme trebuie tratate corect. Nemernicul o să-şi recapete minţile pentru o vreme.

— Închideţi-l! a ţipat o femeie isteric.

— În temniţă cu el!

— Eliberaţi-l!

— TRIMITEŢI-L ÎNAPOI PE FRONT! a bubuit o voce gravă. Puneţi-l să lupte! Puneţi-l să termine ce a început!

Scanat cu CamScanner

De la un perete la altul, de la podea la tavanul înalt, vocea tunătoare le-a poruncit tăcerea celorlalți Fae, care și-au oprit strigătele.

Mă uitasem până acum la masculul care încă era imobilizat la podea, urmărindu-l cum se zbate. Mi-am ridicat privirea, uitându-mă peste umăr, încercând să identific sursa comenzii răsunătoare. Și Everlayne a făcut la fel; puteam să-i văd pulsul zvâcnind febril în scobitura gâtului.

Belikon a zâmbit sec în timp ce și el căuta sursa perturbării printre supușii săi.

— Ar fi lipsit de înțelepciune să eliberezi o amenințare periculoasă pe front. Vino în față și explică-ți propunerea, tu, care ai vorbit. Să auzim.

O undă de tensiune a traversat sala. Malwae și Everlayne au schimbat o privire precaută, dar amândouă și-au ținut gura în timp ce Fae s-au dat laoparte și a apărut masculul înalt care îmi vizitase camera mai devreme.

Înalt de peste doi metri și acoperit de tatuaje, Renfis a ieșit din mulțime, făcându-și simțită prezența. Părul de un castaniu nisipos îi cădea peste umeri. De când îl văzusem ultima oară, se pricopsise cu un ochi vânăt și o buză spartă. Șchiopăta ușor atunci când mergea, ceea ce m-a dus cu gândul că ultimele câteva ore nu fuseseră deloc plăcute pentru el. Șoaptele îi urmăreau pașii în timp ce se îndrepta spre Belikon și Kingfisher.

— Generale Renfis? Belikon se uita în jur, încruntându-se de parcă n-ar fi înțeles ce se petrecea. Ar trebui să fii pe front. Nu te-am însărcinat să-mi câștigi războiul? Și iată-te intrând în palatul meu. Și înarmat până-n dinți pe deasupra? Trebuie să recunosc, asta e foarte ciudat.

O, zei, javra asta trăia să facă spectacol.

— Da, Măria Ta, a răspuns Renfis. Eram pe front, dar când am auzit că el s-a întors, am venit imediat.

El.

Kingfisher.

Nici măcar generalul nu-i rostea numele.

— Împotriva ordinelor mele?

Zâmbetul proaspăt al lui Belikon avea o arcuire periculoasă.

— Îți urmam ordinele direct, Măria Ta.

— Cum așa? Nu-mi amintesc să-ți fi spus să-ți abandonezi postul.

Scanat cu CamScanner

Pe când alţii se fereau de mânia lui Belikon, generalul rămânea stoic, cu mâinile lăsate uşor pe lângă corp.

— Situaţia de la Cahlish este gravă. Oamenii noştri mor pe capete în fiecare zi. Fiarele care patrulează la graniţele cu inamicul acoperă zone tot mai mari, capturând santinelele şi punctele noastre de observaţie. Rutele de aprovizionare sunt blocate. Supravieţuim doar cu ce putem vâna şi culege. În şase luni, războiul va lua sfârşit, iar Yvelia se va trezi fără victorie. Deci da, Măria Ta. Fac exact ce mi-ai poruncit. Mi-ai spus să câştig războiul cu orice preţ, aşa că am venit să preiau singura unealtă care ne va readuce avantajul. Am venit pentru el.

Belikon a izbucnit într-un râs scurt de uimire. A arătat cu degetul în jos spre trupul care se zvârcolea.

— Ăsta? Ai venit pentru *ăsta*? Îmi spui că acest câine trădător, mincinos şi turbat este singura piedică între noi şi anihilarea totală? Eşti la fel de nebun ca el, generale.

Râsete nervoase au izbucnit ici-colo printre Fae. Din nou, Generalul Renfis şi-a păstrat calmul.

— Precum a sugerat Malwae, Măria Ta, nu are nevoie decât de pandantiv, şi va fi bine. Oricum, aş prefera să lupte de partea noastră, aşa dezechilibrat şi imprevizibil, decât deloc.

— Dacă lucrurile stau atât de rău cum spui, va fi ucis în câteva zile, a spus Belikon cu dezinteres.

— Probabil că da, Măria Ta. Dar, cu tot respectul, nu ar scuti asta începerea procesului pentru ceea ce s-a întâmplat la Gillethrye?

Regele a ezitat, pe punctul de a spune ceva, dar apoi s-a răzgândit. Cu tot fastul său, nu era un actor prea bun.

— Acum că zici, da. Poate ai dreptate, Renfis. Poate întoarcerea pe front ar fi o pedeapsă potrivită. De ce să nu ajute efortul de război?

Cu doar câteva secunde în urmă, Belikon fusese gata să-l pedepsească pe Renfis pentru că apăruse la Palatul de Iarnă, dar zâmbetul luminos pe care i l-a adresat acum părea o formă de iertare.

— O săptămână, a anunţat Belikon, cu decizia deja luată. Poţi să-l iei înapoi cu tine peste o săptămână. Cum el ştie atât de multe despre quicksilver, va rămâne aici şi îl va ajuta pe Rusarius să se ocupe de fată mai întâi. De îndată ce va fi capabilă să trezească bazinul de una singură, Kingfisher va fi din nou exilat din această curte.

Scanat cu CamScanner

Renfis s-a aplecat într-o reverenţă profundă. Uşurarea sa era vizibilă.

Regele şi-a strecurat mâna în interiorul robei brodate şi a scos exact acelaşi pandantiv pe care Kingfisher mi-l pusese în jurul gâtului în Zilvaren. Nici măcar nu s-a uitat la el când l-a aruncat la picioarele lui Renfis.

— Scapă-mă de el, generale! Înainte ca bunătatea să mă părăsească.

Renfis s-a aplecat să ridice pandantivul de pe podea; lanţul de argint strălucitor părea fragil în mâinile sale uriaşe. S-a încruntat când l-a dus rapid la Kingfisher, bombănind către gărzile care încă încercau să-l ţină la podea. Oamenii lui Belikon păreau uşuraţi să-l elibereze. Kingfisher a scrâşnit din dinţi către Renfis, un urlet animalic urcându-i în spatele gâtlejului. Părea gata să atace, dar în spatele nebuniei care sălăşluia în ochii săi de un verde strălucitor, a apărut cea mai slabă sclipire de recunoaştere.

— Te rog. Te rog. O, zei, doar... a şoptit Everlayne.

Şi-a muşcat buza de jos, cu ochii fixaţi asupra celor doi masculi de la baza platformei. Nu aveam nicio idee pentru ce se ruga, dar era încordată ca un arc, gata să sară în picioare. Un suspin sfâşietor i-a scăpat când Kingfisher s-a liniştit, plecându-şi capul, pletele sale negre ascunzându-i faţa.

Renfis a acţionat rapid, trecând lanţul în jurul gâtului celuilalt mascul. L-a fixat într-o clipă şi s-a dat un pas înapoi, aşteptând. A durat un moment, dar... da. Acolo. În patru labe, Kingfisher a început să tremure. Mai întâi doar puţin, dar curând tot corpul îi era cuprins de tremurături. Renfis l-a prins atunci când braţele i-au cedat.

— Ai cinci secunde, l-a avertizat Belikon.

— Hai, hai, hai, l-a îndemnat Everlayne în şoaptă.

Renfis l-a apucat pe Kingfisher şi l-a ridicat în picioare. I-a trecut braţul peste umărul său şi a început să meargă. Capul lui Kingfisher se clătina puţin, dar nu s-a mai luptat. Cu ajutorul lui Renfis, a reuşit să facă un pas şi apoi încă unul, până au ajuns la uşile de la capătul sălii.

Everlayne i-a urmărit cu ochii mari pe cei doi, care s-au oprit la uşă. Şi-a acoperit gura cu mâinile, mistuită de frică.

— Du-te! a şoptit în palme.

Renfis i-a vorbit lui Kingfisher, apropiindu-şi gura de urechea lui, şi, pentru prima dată, Kingfisher părea să înţeleagă cu adevărat ce i se întâmpla. A dat din cap, apoi s-a întors încet să privească mulţimea adunată.

Totul era nemişcat. Totul era tăcut.

Scanat cu CamScanner

Inima mea îmi bătea cu putere în gât când am văzut expresia lui Kingfisher.

O, zei, părea atât de tânăr! Cu mult mai tânăr decât în Sala Oglinzilor, când lăsase impresia că era făcut din umbră și fum.

Expresia sa chinuită promitea durere, sânge și moarte.

Și privea direct către rege. Sau poate craniul dragonului mort i-a stârnit ura. Nu eram sigură.

— Hai să plecăm de aici, a spus Everlayne.

M-a apucat de încheietură și m-a tras de pe bancă. O secundă mai târziu, stăteam în fața platformei, iar ea mă trăgea într-o reverență adâncă lângă ea.

— Vă cerem voie să plecăm, Măria Ta, a spus Everlayne cu voce tare. Saeris e nerăbdătoare să se apuce de treabă.

Singura mea nerăbdare era să evadez, dar mi-am ținut gura. Cu cât ieșeam mai repede din sală, cu atât era mai bine.

— Puteți pleca, a spus Belikon.

Când eram la jumătatea drumului spre ușă, regele a strigat-o din nou pe Everlayne.

— Ține-o sub observație, Everlayne! Este responsabilitatea ta acum.

Pasul lui Everlayne nu s-a clătinat. A ieșit în grabă din Sala Tronului, târându-mă după ea. L-am găsit pe Renfis în holul de dincolo de uși, cu fața cenușie. La doi metri distanță, Kingfisher stătea cu mâinile sprijinite de perete, aplecat în față, scuipând pe podea. Avea o baltă de vomă la picioare.

Everlayne s-a uitat în ochii lui Renfis.

— Ești complet nebun!

— Ce puteam să fac? Urma să-l spânzure, pentru numele zeilor!

— Ar fi trebuit să-i pui pandantivul înapoi și să-l scoți de aici de ore bune!

Vânătaia de sub ochiul drept al lui Renfis se întuneca chiar în fața noastră. Despicătura de pe buză începuse să sângereze. A indicat explicit spre rănile sale.

— Opt dobitoci m-au atacat chiar înainte să intru în camera lui. Cu siguranță m-au urmărit. M-au lovit până m-au lăsat lat. Când mi-am revenit în simțiri...

— Da, bine. Bine. S-a terminat acum. Zarurile au fost aruncate. Va trebui să ne asumăm consecințele...

Scanat cu CamScanner

— *Terminați cu cearta!*

Un val de energie mi-a țâșnit de-a lungul coloanei vertebrale odată cu aceste trei cuvinte. Vocea lui Kingfisher era aspră și plină de durere, dar pur și simplu electrică. Mi-a făcut pielea de găină.

Renfis și Everlayne s-au întors spre el, primul plecându-și capul, a doua aproape să izbucnească în lacrimi.

— Ai trecut prin bazin? Din toate lucrurile stupide și nechibzuite pe care le-ai fi putut face...

Vocea lui Everlayne s-a frânt când a vorbit. Kingfisher și-a frecat chipul cu mâna, apoi și-a ferit părul de pe față.

Fusese întuneric în Sala Oglinzilor, fără să mai vorbim că eu sângeram de moarte. Se zbătuse atât de tare, încât nu reușisem să-l văd prea bine în Sala Tronului. Acum îl vedeam cu adevărat pentru prima dată, iar un val de șoc mi-a străbătut sufletul.

Maxilarul său era sculptat, conturat de barba întunecată, pomeții înalți, nasul perfect drept și mândru. Un pistrui fix sub ochiul drept. Și... ochii aceia. *Zeilor!* Nu existau ochi de acea culoare. N-am mai văzut niciodată o nuanță de verde atât de intensă - un verde de jad atât de strălucitor și vibrant, încât nu părea real. Observasem filamentele de argint prinse în irisul său drept în palatul Madrei, dar credeam că mi s-a părut, fiind atât de aproape de moarte. Argintiul era însă acolo, cu adevărat real, formând o coroană metalică strălucitoare în jurul pupilei negre. Vederea lui mă făcea să mă simt ciudat, ca și cum mi-aș fi pierdut echilibrul.

Kingfisher mi-a aruncat cea mai scurtă privire posibilă și i s-a adresat femelei.

— Bună, Layne.

Everlayne a scos un oftat înăbușit, lacrimile curgându-i pe obraji, dar a și strâmbat din nas către războinicul îmbrăcat în negru.

— Nu-mi zice „bună, Layne" după o sută zece ani. Răspunde la întrebare. De ce naiba ai intrat în bazinul ăla?

El a suspinat obosit.

— Am avut două secunde să decid. Calea se închidea deja. Ce ar fi trebuit să fac?

— Ar fi trebuit pur și simplu să lași calea să se închidă!

Vocea ei era dură ca piatra. Kingfisher a gemut, și-a dat capul înainte și a mai scuipat o dată.

Scanat cu CamScanner

— Ceartă-mă mâine, te rog. Acum am nevoie de două lucruri. De whisky şi de un pat.

Everlayne nu părea dispusă să-i îndeplinească dorinţele. A pufnit, încrucişându-şi braţele la piept. Renfis a păşit între ei, dând din cap.

— Ce-ar fi să ne odihnim toţi? Vom lămuri lucrurile dimineaţă.

— Veţi dormi în camera mea. Amândoi, a poruncit Everlayne. Veţi fi cel mai în siguranţă acolo. Mergeţi acum, înainte să trimită acasă întreaga curte. Voi veni şi eu curând.

Eram invizibilă. Nesemnificativă. Nici Renfis, nici Kingfisher nu mi-au adresat vreun cuvânt când au plecat. Kingfisher s-a poticnit puţin, respingând mâna lui Renfis când a încercat să-l ajute.

— Hai să te duc înapoi în cameră şi pe tine, a spus Everlayne.

A încercat să mă apuce de încheietură, dar m-am tras înapoi înainte să mă poată prinde.

— Dacă vrei să merg undeva, atunci pur şi simplu cere-mi să te însoţesc, am ripostat. M-am săturat să fiu târâtă ca un animal în lesă.

— Nu eşti în siguranţă aici, Saeris.

— Ai dreptate. Nu prea pare să fiu. Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui că poporul tău este în război?

S-a încruntat.

—N-am menţionat asta?

— Nu!

— A, păi suntem în război cu Sanasroth de mai mult timp decât am trăit eu pe lumea asta. Trebuie să-mi fi scăpat, a spus ea impacientată. Vrei să vii cu mine în camera ta, Saeris? Îţi voi răspunde la toate întrebările la momentul potrivit, dar nu aici şi nu acum.

Elroy spunea întotdeauna că sunt încăpăţânată ca un catâr. Aş fi vrut să mă împotrivesc şi să refuz să mă mişc, dar aveam senzaţia că mi-aş fi pus singură beţe-n roate. Iar promisiunea răspunsurilor era ispititoare. Aveam prea multe întrebări ca să le pot număra, atât de multe încât mi se părea că o să-mi crape capul, şi nimeni altcineva nu părea dispus să-mi ofere vreo informaţie despre situaţia în care mă aflam.

M-am încruntat şi am pornit la drum.

Everlayne mi-a aruncat un zâmbet recunoscător.

— E un singur lucru pe care pot să ţi-l spun chiar acum, a spus ea, ieşind în faţa mea ca să mă ghideze. Chiar şi în timpuri de pace, Fae sunt

Scanat cu CamScanner

mereu în război. Există unii în rândurile noastre care s-ar preface că sunt prietenii tăi, dar, de multe ori, ascund cuțite în spatele zâmbetelor, gata să ți le înfigă în spate. Ai face bine să ții minte asta.

Pe măsură ce o urmam, grăbindu-mă să țin pasul cu ea, nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu se număra și ea printre aceia.

Scanat cu CamScanner

8.

ALCHIMISTA

Dimineaţa a venit cu o serie de revelaţii. Era întuneric când Everlayne a venit să mă ia, ceea ce nu era ieşit din comun. Chiar şi casa cea mai săracă din Zilvaren trăgea storuri negre peste ferestre atunci când era vremea să se doarmă. Dar mi-am dat seama că nu existau deloc storuri la ferestrele camerei mele, pe măsură ce Everlayne mă convingea să mă îmbrac cu o altă rochie opulentă. *Lumea* era neagră dincolo de fereastră.

— Sorii sunt mereu pe cer, nu? Şi sunt doi? a întrebat Everlayne, trăgând atât de tare de bretelele corsetului, încât abia mai puteam să respir.

— Da.

— Ei bine, lucrurile sunt puţin diferite pe aici.

A fost nevoie de o forţă monumentală ca să înţeleg *cât* de diferite sunt. Yvelia avea doar un soare. Şi acesta apunea noaptea, dispărând dincolo de linia orizontului. Perspectiva mă făcea să simt că halucinez din nou – o teamă care s-a intensificat atunci când peisajul de dincolo de ferestrele palatului a început să se lumineze în drumul nostru spre bibliotecă şi am văzut ce era acolo.

— Cum adică *ce este*? E zăpadă! a spus Everlayne râzând.

Am stat în faţa ferestrei uriaşe din hol, cu limba lipită de cerul gurii, paralizată. Priveliştea de dincolo de geam nu putea fi reală. Nu putea. Existau munţi în depărtare, nişte uriaşe monstruozităţi cu vârfuri colţuroase care îmi făceau picioarele să tremure doar privindu-i. Şi erau copaci. Atât de mulţi copaci. Văzusem până acum doar nişte copaci subţiri cu frunze galbene care mărgineau aleile Centrului. Aceştia erau

Scanat cu CamScanner

înalți și verzi, strânși unii în alții formând o boltă care se întindea cât vedeai cu ochii. Chiar sub fereastră, un oraș întins, construit din piatră întunecată, cobora către o panglică albastru-cenușie, de care mi-am dat seama că era un râu abia când am văzut că suprafața i se mișca.

Totul era acoperit de un strat gros și alb. Tot, în afară de râu. Atâta apă, curgând, revărsându-se și vălurind. M-am uitat fix la ea, incapabilă să înțeleg cum putea exista atâta apă la un loc.

— Acesta este Palatul *de Iarnă*, mi-a reamintit Everlayne, încercând să mă determine să mă îndepărtez de fereastră. Aici ninge tot anul. Cel puțin o dată pe zi. Hai, o să întârziem.

M-am mișcat prin palat ca prin vis. Culorile erau strident de luminoase, iar priveliștile și sunetele locului prea suprarealiste pentru a fi descrise.

Yvelia.

Încă nu mi se fixase în minte. Oriunde mă uitam, frumoasele Fae mă priveau cu desconsiderare. Masculii mă urmăreau trecând, cu dispreț pe buze și ochi scânteind de ură. *Nu* eram binevenită aici, asta era evident, și totuși aveau nevoie de mine pentru ceva. Trebuia să repet ceea ce făcusem în Sala Oglinzilor cu bazinul de quicksilver. În timp ce încercam să descopăr cum s-o fac, beneficiam de protecția regelui. Dar protecție nu însemna bunătate, și cu siguranță nu însemna respect.

Biblioteca era într-un colț îndepărtat al palatului, cu șiruri de scări care păreau că nu se mai terminau niciodată. Gâfâiam și începusem să transpir când am ajuns, cu toate că temperatura părea să scadă cu cât urcam mai sus. Prin uriașul șir de uși negre, gravate, s-a deschis un spațiu imens cu tavane boltite și ferestre înalte de șase metri, din sticlă colorată, care l-ar fi făcut pe Elroy să plângă.

Înainte să moară, mama lucrase în biblioteca din Sectorul Trei pentru o vreme. Acel labirint subteran de tuneluri și peșteri goale semăna cu un mormânt și mirosea mai rău decât moartea. Puținele cărți pe care le aveau fuseseră pe jumătate distruse de mucegai, dar măcar era răcoare acolo. Cu cincisprezece-douăzeci de grade mai puțin într-o zi bună. Locuitorii Sectorului Trei trebuiau să ceară voie să treacă pe la rafturi; aveau nevoie de un simbol *și* o recomandare de la angajator înainte să li se permită intrarea. Poziția de funcționar a mamei însemna că putea intra și ieși când dorea, iar acest privilegiu mi-a fost acordat și mie. Nu apreciasem inițial accesul nelimitat la bibliotecă. Dar când Elroy mă luase

Scanat cu CamScanner

ca ucenică, cercetasem informațiile din bibliotecă nu despre prelucrarea sticlei, așa cum credea el că ar fi trebuit, ci despre prelucrarea metalelor. Mirosind a fum de forjă și acoperită de unsoare, studiam nopți întregi operele vechi ale meșterilor din Zilvaren, visând cu ochii deschiși la cum ar fi fost să am acces la atâtea metale.

Biblioteca din Yvelia era copleșitoare prin comparație. Atâtea cărți într-un singur loc. Stive după stive după stive. Obișnuită să stau ghemuită, cercetând pergamente șubrede, acoperite de mucegai, la lumina lumânării, nu eram pregătită pentru impactul pe care atâtea cărți legate, compacte, aveau să-l aibă asupra mea. Acesta era un tezaur care întrecea hoardele de aur ale Madrei. Mai prețios decât rubinele și diamantele. Informațiile dintr-un loc ca acesta erau prea vaste pentru a fi cuprinse. Și lumina!

La zece metri deasupra capetelor noastre, un plafon din sticlă dezvăluia un cer cristalin, de un albastru strălucitor. Dâre de nori, brăzdate cu roz, se întindeau de la un capăt al cupolei la celălalt, de parcă ar fi fost desenate cu pensula unui artist. Lumina dimineții era ușor înțepătoare, cuprinzând pereții bibliotecii în nuanțe de albastru, verde și alb, în loc de galbenul cald, portocaliul și auriul cu care eram obișnuită.

Era frumos. Atât de frumos.

— O să amețești privind cerul așa, a spus o voce veselă.

Ieșind în grabă din spatele uneia dintre stivele îndepărtate, a apărut un mascul robust îmbrăcat într-o robă albastră, cu păr cărunt și aspru și cu pielea într-o nuanță caldă de maro închis. Niște ochi de culoarea alunelor, strălucitori și plini de voie bună, mi-au susținut privirea în timp ce se deplasa prin holul principal al bibliotecii spre noi, strângând la piept un volum jerpelit și șchiopătând ușor. Era bătrân, deși era greu de ghicit exact cât de bătrân. Părul îi era subțire în partea de sus și părea că nu a mai văzut o perie de vreo lună.

— Rusarius, a zis Everlayne cu un zâmbet care îi lumina ochii.

Mi-am dat seama cât de prefăcută fusese în interacțiunile ei cu ceilalți membri ai curții. I-a zâmbit strălucitor bătrânului, apoi a țipat când acesta a strâns-o într-o îmbrățișare cu un singur braț, ridicând-o de la pământ.

— Lasă-mă jos! O să te doară iar spatele! a strigat ea.

— Prostii, a răspuns Rusarius.

Scanat cu CamScanner

Totuşi, a lăsat-o jos. A ţinut-o la distanţă de un braţ, privind-o de sus în jos cu o dragoste de netăgăduit.

— Prea mult timp. Mult prea mult timp. Nu-ţi pot spune cât de surprins am fost când m-am trezit noaptea cu nişte netrebnici care mă trăgeau din pat. Am crezut că vin să mă omoare. L-am şi înjunghiat pe unul în fund înainte ca ei să-mi spună că sunt chemat înapoi la curte.

Everlayne a râs.

— În fund? Nici pe departe o rană fatală. Mai bine că ai fost adus înapoi la cărţile tale. Se pare că ai nevoie să te mai documentezi la capitolul anatomie.

Rusarius a certat-o cu un deget ridicat.

— Dacă aş fi vrut să-l omor pe nesuferit, deja ar fi fost în pământ. Voiam doar să-l pedepsesc pentru lipsa sa de maniere. Data viitoare o să bată la uşă înainte să intre cu forţa în dormitorul cuiva. Acum...

Şi-a îndreptat iar atenţia către mine.

— *Aceasta* este o întorsătură de situaţie foarte interesantă. Da, *foarte* interesantă. O fiinţă umană umblând prin sălile sfinte ale Palatului de Iarnă pentru prima dată după ani întregi. Nu credeam că voi apuca să văd ziua asta. Eu sunt Rusarius, bibliotecar, recent reinstaurat maestru al acestui domeniu. Cine eşti tu şi ce nume porţi? Nu mi s-au spus prea multe înainte să fiu trimis înapoi la muncă.

De când îmi revenisem, fusesem privită la fiecare pas, bârfită pe la spate, ameninţată şi tratată ca o maimuţă de la circ. Toată atenţia începuse să mă irite puţin. Curiozitatea lui Rusarius însă, nu părea să ascundă nicio răutate. O curiozitate copilărească radia din el în timp ce făcea înconjurul mesei şi venea să stea de cealaltă parte, privirea sa măsurându-mă cu ceea ce părea a fi un interes pur academic.

Hotărând că nu mă deranjează întrebările lui, am făcut o plecăciune adâncă şi i-am făcut pe plac.

— Sunt Saeris Fane, ucenică a meşterului sticlar al Reginei Nemuritoare. Vin din a treia spiţă a roţii binecuvântate a sfântului Oraş de Argint.

Colţurile gurii lui Rusarius s-au lăsat în jos pe măsură ce dădea din cap.

— Oraşul de Argint? Zilvaren, deci. Chiar *aşa*?

— E adevărat, a spus Everlayne încet.

Lumina din ochii jucăuşi ai lui Rusarius s-a stins.

— Dar... quicksilver-ul s-a trezit? Nu e...

Scanat cu CamScanner

Părea lovit de o revelație, iar capul i s-a întors brusc către mine.

— O! Deci... deci e Alchimistă, nu?

— Ş̦ş̦t!

Everlayne a tresărit.

— Nu știm încă *ce* este. Kingfisher a simțit chemarea lui Solace și a răspuns. A găsit-o în mâinile lui Saeris.

Buzele i s-au deschis ușor.

— Ea *ținea* Solace?

— Da.

— Scuzați-mă că întrerup, dar ce este un Alchimist? Și ce este Solace?

Nu eram obișnuită să fiu în afara unor astfel de conversații. Era total neplăcut. Niciunul nu s-a deranjat însă să-mi răspundă.

— Atunci cred că e sigur să presupunem că ea *este* o Alchimistă, nu-i așa? a spus Rusarius ridicând din sprâncene către Everlayne.

— E... nu! Ei bine, nu-i chiar atât de simplu. Alchimiștii erau toți *Fae*...

— Trebuie să aibă o picătură de sânge Fae, a murmurat o voce joasă. Suficient cât să oprească Solace din a-i arde mâinile. Dar nu suficient cât să conteze.

Posesorul vocii era undeva departe, în spatele rafturilor. Îl auzisem vorbind scurt ieri, dar era el, fără îndoială. Kingfisher.

Everlayne a dat ochii peste cap, ridicându-și mâinile în aer.

— Trebuia să aștepți ca Ren să termine la baie. Ai urcat singur?

Prin cupola de sticlă de deasupra, cerul era încă strălucitor și de un albastru cristalin, dar biblioteca părea cumva mai întunecată pe măsură ce silueta înaltă a lui Kingfisher ieșea din mijlocul rafturilor. Ieri purta o cămașă simplă neagră și pantaloni negri. Fără armură. Fără arme. Astăzi, era îmbrăcat exact cum fusese când venise după mine în Sala Oglinzilor. O platoșă din piele care îi acoperea doar jumătate din piept și un umăr, o curea fixată sub brațul drept și în jurul coastelor. Protecții negre din piele pe coapse. Altele peste antebrațe. Un guler lustruit din argint îi sclipea la gât. Părul îi era ud, vârfurile pletelor sale ondulate, negre ca cerneala, picurând apă pe paginile cărții deschise pe care o citea.

Înspăimântat, Rusarius a sărit, smulgând cartea din mâinile lui Kingfisher.

— Dă-mi-o! Ce-i *în neregulă* cu tine? Cartea asta este o ediție princeps!

Scanat cu CamScanner

Kingfisher i-a aruncat o privire goală lui Rusarius. Era cu mult mai înalt decât bibliotecarul, dar asta nu părea să conteze pentru bătrânul Fae. Nu părea să conteze nici pentru Kingfisher, pentru că războinicul şi-a plecat capul şi şi-a îndreptat ochii bizari pentru o clipă către podea.

— Îţi cer scuze, Rusarius. Voi fi mai atent pe viitor.

— Unde e Ren? a întrebat Everlayne.

Expresia lui Kingfisher s-a înăsprit.

— Presupun că încă şi-o freacă, a spus sec.

— Dacă încerci să mă şochezi menţionând părţi aleatorii ale anatomiei masculine, atunci nu ţi-ai găsit persoana potrivită, a ripostat femela blondă. I-am văzut bilele lui Ren. Ţi le-am văzut şi pe ale tale. Le-am văzut *pe toate*, a spus ea, privindu-l ameninţător pe Kingfisher fix în zona intimă – aşa că ştiu exact unde să-mi îndrept genunchiul dacă mă mai enervezi. Nu pare că estimezi nivelul de pericol în care te afli acum, Fisher.

Masculul uriaş a privit în jos, apoi iar la Everlayne pe sub sprâncenele întunecate.

— Stratul de armură pe care l-am pus în această dimineaţă pe mine ar sugera altceva, a spus el cu vocea lui joasă moale ca mătasea.

— Asasinii lui Belikon ar putea fi oriunde...

— Mi se pare că ar trebui să fiu atent la *tine*, draga mea Layne. Tu eşti cea care tocmai m-a ameninţat că-mi va da cu genunchiul în...

O umbră de zâmbet i-a apărut în colţul gurii, dar care nu s-a materializat niciodată. A fost cât se putea de serios când a spus:

— Niciun om al lui Belikon nu ar fi suficient de prost să încerce să mă atace în această curte. Nu când am o sabie legată la spate şi mintea întreagă.

O, zei, chiar *avea* o sabie legată la spate. Nu observasem imediat. Doar mânerul negru şi subţire era vizibil peste umărul lui Kingfisher. Din senin, ochii i-au săgetat către mine – prima dată când mă recunoscuse cu adevărat – şi, din nou, biblioteca a devenit şi mai întunecată. Oare *el* făcea asta?

— E necuviincios să te holbezi la echipamentul unui mascul, a spus el rigid.

Cum mă numise el în Sala Oglinzilor? Jalnică? O glumă proastă? Mă simţeam exact aşa sub greutatea rece a privirii sale. Dar nu aveam de gând să dau înapoi. N-aveam să mă las intimidată de un tip ca el. El era

Scanat cu CamScanner

motivul pentru care mă aflam în Yvelia, ținută aici împotriva voinței mele. Dacă m-ar fi lăsat acolo unde mă găsise...

Dacă te-ar fi lăsat acolo, ai fi fost moartă.

O, zei, chiar și vocișoara din adâncul minții se întorsese împotriva mea. Ei bine, nu aveam de gând să-i mulțumesc. Nu când afișa atât de multă ostilitate.

— Nu-ți face griji. Nu intenționam să ți-l fur. Oricum nu pare prea impresionant. Arată mai degrabă ca o *scobitoare*.

Everlayne și-a acoperit râsul cu dosul palmei.

— Uf! Asta chiar c-a durut!

Renfis stătea în ușa deschisă a bibliotecii, scuturându-și părul ca un câine ud. Cămașa îi era complet udă. Părea că abia dacă se uscase înainte să se îmbrace. Ducea o platoșă din piele sub un braț și o sabie în teacă, înfășurată într-o bucată de material negru, sub celălalt. În ciuda rânjetului viclean (stârnit de limba mea ascuțită, se părea), generalul era destul de supărat; nemulțumirea i se citea în ochi în timp ce și-a lăsat echipamentul să zăngănească pe masa lungă.

Kingfisher n-a dat doi bani pe ce a zis. Continua să privească fix spre *mine*.

— Sabia asta a ucis mii de oameni, a șuierat el.

— Nu mi s-ar părea ceva *cu care* să te lauzi, i-am răspuns. Ar trebui s-o trimiți la doctor.

— Ha!

Renfis și-a vârât pumnul în gură, mușcându-și încheieturile în timp ce încerca să-și înghită râsul. Rusarius se uita la fiecare dintre noi, ochii lui de culoarea alunei alunecând de la mine la Kingfisher, la Ren și apoi la Everlayne, care se înroșise ca un rac și făcea pe dracu-n patru să se uite prin niște cărți de pe masă.

— Nu înțeleg, a spus bibliotecarul. Nimerelle *este* o sabie formidabilă. Făurită de Alchimiști. O armă mult lăudată a anticilor. E o onoare doar să te uiți la ea...

— Să începem, l-a întrerupt Everlayne. Pierdem timp și avem multă informație de acoperit. Fisher, stai jos și nu te mai încrunta așa! Nu-ți stă bine. Ren, du-te acolo și asigură-te că stă la locul lui! Saeris, tu vino și stai aici!

Scanat cu CamScanner

A arătat către scaunul de la capătul mesei lungi – cel mai îndepărtat de locul unde i-a spus lui Kingfisher să şadă.

Rusarius s-a strâmbat, încă nedumerit, dar Everlayne i-a vârât o carte în mână, iar faţa i s-a luminat.

— Aha, da, minunat! *Geneza Dimineţii din Yvelia*. Una dintre preferatele mele.

Mă aşezasem, doar ca să pun capăt concursului tăcut de privit fix la care mă provoca Kingfisher, dar eram gata să sar în picioare protestând când am auzit titlul.

— O carte de *istorie*?

— Una dintre cele mai bune, a spus Rusarius radiind. Nu doar istorie, însă. Sunt şi câteva capitole despre eticheta şi politica Fae pe care le consider foarte utile în situaţia asta.

— Nu mă interesează istoria Yveliei. Nu-mi pasă nici de etichetă.

— Se vede! a izbucnit Rusarius.

— Politica şi curtea voastră sunt treaba *voastră*, am insistat. Vreau să aflu cum să redeschid aceste portaluri ale quicksilver-ului, să fac treaba asta şi să plec naibii de aici. Voi toţi insistaţi că fratele meu şi prietenii mei sunt morţi?

Mi-era greu şi să rostesc cuvintele cu voce tare. M-am forţat să continui în ciuda durerii din gât.

— Dacă *sunt* morţi, vreau să le văd trupurile cu ochii mei. Vreau să înmormântez ce a mai rămas din ei. Nu merită să fie lăsaţi sub căldura arzătoare, să fie mâncaţi de şobolani şi vulturi.

Biblioteca a rămas tăcută. Ren nu se aşezase încă. A început rapid să se îmbrace cu armura pe care o adusese cu el, de parc-ar fi putut avea nevoie de ea în orice moment.

— Saeris, a trecut deja peste o săptămână. Sunt sigură că e prea târziu pentru asta, a spus Everlayne blând. Oricât de greu ţi-ar fi, e mai bine pentru tine să accepţi că...

—Tu ai un frate, Everlayne? am izbucnit.

A clipit rapid, stânjenită. Ochii i-au alunecat din nu ştiu ce motiv către Kingfisher, care şi-a ţinut privirea fixată într-un punct din cealaltă parte a bibliotecii, calm şi imparţial.

— Eu... Da, am.

— Şi îl iubeşti?

Scanat cu CamScanner

— Desigur.

— Şi nu ai vrea să ştii cu certitudine, într-un fel sau altul, dacă e mort sau viu?

S-a ţinut foarte dreaptă, dar părea că ceva i se ofileşte în interior. S-a uitat în jos, la mâinile strânse în poală, spunând cu o voce stinsă:

— Îmi pare rău, Saeris, dar lucrurile sunt mai complicate de-atât.

— Chiar? a întrerupt Kingfisher brusc.

Nu mai privea în gol. Ochii lui o fixau pe Everlayne atât de intens, încât m-am trezit mulţumindu-le zeilor că nu mă privea pe mine astfel.

— Oamenii sunt de obicei nişte creaturi slabe, nestatornice, dar recunosc că admir loialitatea celei de faţă. Ea preţuieşte familia mai presus de orice. Şi asta înseamnă ceva.

— *Fisher*, a zis Ren.

Am tresărit când Fisher şi-a mutat atenţia de la Everlayne către mine.

— Ei nu-ţi vor spune asta pentru că vor să fii cuminte. Dar *există* o şansă ca oamenii tăi să mai fie în viaţă, fiinţă umană. Una destul de consistentă.

Un firicel de speranţă arzătoare a prins viaţă în pieptul meu.

— Cum? Ce ştii?

— Fisher! a strigat Everlayne.

— Zei blestemaţi!

Ren s-a întors şi a plecat de la masă, trecându-şi mâinile prin şuviţele ude de păr, frustrat. Doar Rusarius a rămas calm.

— Madra a folosit Solace pentru a sigila căile în urmă cu mult timp, dar acum că sabia ne-a fost returnată şi avem o Alchimistă în mijlocul nostru, ea ştie că va avea un război la uşă în curând... a început Rusarius.

— Ea *nu* ştie că avem o Alchimistă, l-a întrerupt Everlayne.

— Calea nu s-ar fi putut deschide fără una, a ripostat Kingfisher.

Fără să se oprească, m-a întrebat:

— Câţi soldaţi antrenează şi păstrează Madra zilele astea?

— Nu ştiu. Unu, poate două mii.

— Două mii? Kingfisher a pufnit. Fără o armată nouă la îndemână, ea ştie că va fi măturată de un val de războinici Fae, de treizeci de mii de suflete, odată ce Belikon va forţa uşa în lumea ei. L-a minţit. L-a păcălit. I-a tăiat liniile comerciale către celelalte tărâmuri. Să nu mai vorbim de faptul că mai circulă zvonuri cum că moştenitorul Daianthus este undeva

Scanat cu CamScanner

în Zilvaren. Regele *va dori* un război, și încă unul sângeros. Îl va folosi drept scuză să se asigure că nu mai rămâne nimeni în Orașul de Argint care i-ar putea contesta tronul. Madra nu și-ar fi ars zece la sută din oameni ca să se răzbune pentru o amărâtă. I-a mobilizat în armată.

Mobilizați?

Kingfisher credea că Madra l-ar fi pus pe Hayden să folosească o sabie în loc să-l omoare? Putea fi asta adevărat? Nu mai fusese niciun fel de război în Zilvaren de secole. Deșertul făcea multe victime atunci când o forță armată încerca să-l traverseze. Până să ajungă o armată în Zilvaren, se înjumătățea și era extrem de deshidratată. N-ar fi putut câștiga niciodată fără acces la o sursă de apă, așa că, în cele din urmă, au încetat să mai vină. Madra nu mai ținea o armată cum făcuse cu secole în urmă. Nu mai avea nevoie. Dar dacă Kingfisher avea dreptate și ea se temea de o armată care se ridică din quicksilver, poate că mobiliza oamenii din sectoare. Deși nu mă bucuram de perspectiva unui război între acest tărâm și al meu, posibilitatea îmi oferea măcar puțin timp. Mă agățam de un fir de păr, dar măcar era ceva.

— Deci doar unul din acești Alchimiști poate deschide aceste căi între Yvelia și Zilvaren, corect? am întrebat.

Everlayne s-a albit la față.

— E un proces periculos, Saeris. Și nici măcar nu știm dacă tu ai fost cea care a activat quicksilver-ul ultima dată.

— Ea ținea Solace în mână, a spus Kingfisher sec. Nu mai era nimeni altcineva în acea sală. Harron nu a trezit quicksilver-ul, și *eu* cu siguranță nu am făcut-o. Dacă *aș fi fost* capabil să-l activez, aș fi făcut acel oraș infernal una cu pământul cu mult, mult timp în urmă.

A spus-o fără nicio emoție. Era doar un fapt clar. El ar șterge un milion de vieți într-o clipită, pur și simplu. Puteam să văd asta în el acum. N-ar simți absolut nimic.

— Nu ar fi trebuit să-i dai pandantivul când ai trecut, a șoptit Everlayne.

Kingfisher și-a ridicat mâna stângă, strânsă într-un pumn.

— Aveam inelul.

Într-adevăr, un inel simplu de argint sclipea pe degetul mijlociu, captând lumina. Everlayne a dat din cap, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Nu a fost de-ajuns. Ai înghițit mai mult, nu-i așa?

Scanat cu CamScanner

Kingfisher şi-a îndreptat privirea în sus, către cer şi către norii întunecaţi care se adunau deasupra.

— Ce mai contează? Am luat sabia. Ţi-am adus chiar şi un animăluţ de companie de care să ai grijă. Unul capabil să facă trucuri magice care ne vor îmbunătăţi tuturor viaţa. Deci hai să trecem la treabă, bine?

Nu puteam să nu mă uit fix la placa de argint pe care o purta la gât. Era frumos gravată cu linii elaborate, dar capul de lup care dădea să muşte mi-a captat atenţia. Însemnul era feroce şi menit să atragă privirile. Prudent din partea lui că îl purtase la bibliotecă în dimineaţa asta, mai ales că Everlayne părea că ar fi vrut să-i ia gâtul.

— O să reparăm asta, a murmurat ea.

Argintiul din ochiul lui Kingfisher a părut să tresalte la promisiunea ei.

— Dar nu-i nimic de reparat, a spus el. Doar o fiinţă umană de instruit şi o regină de pus la pământ. Odată ce asta se întâmplă, putem să ne vedem toţi de viaţa noastră. Fata se poate întoarce în oraşul ei şi la ce a mai rămas din poporul ei, iar Belikon poate să muşte din alt tărâm; mie nu-mi pasă, totul e perfect. O să-mi termin treaba şi gata.

— Nu spune asta. Te rog.

— Uiţi că suntem deja într-un război, a spus Ren rezemat de spatele unuia dintre scaunele de lemn, cu încheieturile degetelor albite. Adevăratul război cu Sanasroth ucide membri ai curţii noastre, ai curţii *tale*, în fiecare zi.

— Ultima dată când am luptat în războiul ăsta, un oraş a ars în întregime. Cred că am vărsat destul sânge pentru Yvelia, Frate.

— Atunci varsă-l pentru prietenii tăi! Pune toată treaba asta cu Madra deoparte. Lasă-l pe Belikon să se ocupe de ea şi ajută-mă!

Părea că există o coardă în sufletul lui Kingfisher, şi puteam vedea cum îl trage înapoi, tot mai departe de oamenii care, cu siguranţă, ţineau la el. Nu puteau ajunge la el, asta era clar. Nimic nu l-ar mai fi readus la ei. A clipit, lăsând rugămintea lui Ren fără răspuns.

— Am două întrebări pentru tine, fiinţă umană.

Eram singura fiinţă umană din încăpere. Era evident că vorbea cu mine.

— Bine, am spus.

— Ai mai comunicat vreodată cu energia unui metal?

M-am uitat la el cu ochii mijiţi, simţind cum mi s-a strâns stomacul.

Scanat cu CamScanner

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai mai fi făcut-o, nu ai mai fi întrebat. Ai ști deja, a spus el sec.

M-am gândit la asta. La toate momentele când făcusem uneltele lui Elroy să vibreze. La lama rotativă de pe masa mamei mele decedate. La mănușa de luptă a gardianului, când o trântisem pe zid – cum vibrațiile ei făcuseră cristalele de cuarț din nisip să danseze. Cum transformasem pumnalul lui Harron într-un râu de argint și oțel topit.

— Bine, i-am răspuns, întâlnindu-i privirea de fier.

Nu am clipit.

— Da. Am făcut-o.

— Bun. Iar a doua mea întrebare. Ai experiență cu lucrul la forjă?

Am izbucnit într-un hohot de râs.

— La forjă? Da. Aș putea spune că știu cum stă treaba pe la forjă.

Scanat cu CamScanner

9.

SCOPUL DREPTĂȚII

— N-o să te lase înăuntru. Nu există nicio șansă. Nenorociții păzesc ușa aia de când e lumea și pământul.

Renfis se grăbea după Kingfisher, dar șchiopătatul lui se dovedea a fi o piedică.

— N-au de ales, a răspuns Kingfisher.

Nu-și încetinea pasul pentru nimeni. Nici pentru prietenul său rănit. Nici pentru fiica regelui. Și cu siguranță nici pentru mine, singura ființă umană din grup, ale cărei picioare erau considerabil mai scurte decât ale tuturor celorlalți. Eram pe punctul de a o lua la fugă doar ca să-i păstrez pe cei trei în raza vizuală.

Ar fi fost momentul perfect să evadez. Căutasem momentul potrivit să o iau la fugă, dar Kingfisher spusese cuvântul magic. *Forjă*. Nu mă puteam abține. Cum arăta o forjă în ținutul Fae? Funcționa la fel ca forjele noastre? Era implicată *magia*? O, zei, speram să fie implicată magia. Și oricum, să scap de Everlayne și de cei doi războinici în acest moment ar fi fost o nebunie.

Nu aveam unde să merg. Fusesem inconștientă când Kingfisher mă adusese înapoi prin acel bazin de argint. N-aveam idee unde se afla. Sau dacă era măcar în palat. Probabilitatea să-l găsesc singură era mică, și chiar dacă aș fi făcut-o, ce făceam pe urmă? Scosesem sabia aia din bazinul Madrei data trecută. Belikon o avea acum. Aveam nevoie de ea să activez bazinul? Puteam să o fac din nou? Și cum? N-aveam idee cum trezisem quicksilver-ul data trecută, și după cum stăteau lucrurile,

Scanat cu CamScanner

nici Fae nu știau cum să o facă. Plus, tot spuneau căi. La *plural*. Cum naiba să-mi croiesc drum înapoi spre Zilvaren, dacă exista mai mult de o cale?

Anxietatea mea în legătură cu Hayden era copleșitoare. Aveam să mă întorc la fratele meu cu orice preț, dar nu puteam să mă grăbesc în privința asta. Să mă grăbesc în privința a ceva atât de periculos, despre care nu știam nimic, ar fi însemnat cu siguranță moartea sau, în cel mai bun caz, probleme serioase.

Așa că, pentru moment, am rămas. Cu hotărârea luată, în sfârșit am luat-o la fugă și am prins grupul din urmă. Cei trei Fae treceau pe lângă unul dintre multele seturi de nișe ocupate de statui ale zeilor. Everlayne s-a înclinat și și-a atins capul de ele în timp ce trecea grăbită. Ren a mormăit, făcându-le un semn superficial din cap. Kingfisher a întins o mână și le-a arătat degetul mijlociu celor șapte statui în timp ce trecea vijelios pe lângă ele.

Everlayne a țipat, îngrozită, dar Kingfisher doar și-a dat ochii peste cap, continuând să vorbească.

— ...apoi vorbește cu Belikon. L-ai auzit. El e cel care mi-a spus să-l ajut pe Rusarius cu ființa umană.

— Ăsta nu e ajutor. Asta înseamnă să te arunci cu capul înainte în ceva fără să te gândești la consecințe!

Frustrarea lui Everlayne devenise o prezență permanentă de când Renfis îi prinsese pandantivul ăla în jurul gâtului lui Kingfisher.

— Trebuie să învețe mai întâi teoria.

Kingfisher a pufnit disprețuitor.

— *Ce* teorie?

— Are dreptate măcar în privința asta, a intervenit Ren. Nu *există* izvoare scrise ale proceselor Alchimistului. Dacă ar fi existat, bătrânii ar fi avut, poate, ceva noroc în înțelegerea abilităților lor. Cum putem începe de la un bun început, dacă nu *există* un început?

Părul lăsat pe spate al lui Everlayne i-a fluturat ca un steag auriu când s-a repezit înainte și l-a împuns pe Kingfisher în spate. Tare.

— Începem ușurel, atunci. Cu lucrurile importante pe care trebuie să le știe despre Yvelia. Nu va supraviețui aici fără...

Kingfisher s-a oprit brusc și s-a întors pe călcâie. Everlayne s-a izbit direct în pieptul lui, dar războinicul cu păr negru nici n-a tresărit. A pășit în jurul ei și s-a îndreptat spre mine ca o pisică din iad târându-se spre

Scanat cu CamScanner

cina ei. Eram o luptătoare experimentată. Știam cum să pun un gardian la pământ în trei secunde. Puteam să escaladez ziduri de doisprezece metri și să alerg pe acoperișuri putrezite, dar vederea lui Kingfisher îndreptându-se spre mine mi-a înnodat măruntaiele.

Împleticindu-mă înapoi, aproape că m-am împiedicat de propriile picioare în încercarea de a pune o oarecare distanță între noi, dar nenorocitul continua să vină spre mine.

— Bine, *Oshellith*. Layne n-o să renunțe până nu primești toate datele, așa că ascultă cu atenție. Sunt pe cale să te înzestrez cu singura informație pe care chiar trebuie s-o știi. *Ai* plăcerea unică de a fi singura ființă umană în viață din toată Yvelia. *Nu* ești în siguranță aici. Și-a dezvelit dinții, arătând canini lungi, ascuțiți care s-au lungit chiar sub ochii mei. A fost o vreme când locul ăsta forfotea de cei ca tine...

— Fisher, oprește-te!

Ren a încercat să-l prindă de umăr, dar războinicul în negru s-a smucit și a continuat să vină.

— Strămoșii noștri au fost blestemați cu milenii în urmă. Așa ne-am procopsit cu ăștia, a spus el, gesticulând spre caninii proprii. I-am folosit să vă bem sângele până la ultima picătură. V-am secat cu milioanele înainte ca blestemul sângelui să fie ridicat. Asta a fost cu mult înainte de timpul *nostru*, desigur, dar linia descendenților Fae încă poartă semnele trecutului său. S-ar putea să nu mai avem nevoie de sânge pentru a ne menține nemurirea, dar, pe toți zeii, încă avem dinții pentru asta. Micul nostru secret murdar. Rușinea noastră îngrozitoare, oribilă...

— Fisher!

Everlayne ajunsese la limită. Lacrimile îi curgeau pe față, lăsând urme umede pe obraji. S-a dus chiar în fața lui Kingfisher și și-a trântit mâinile pe pieptul lui.

— De ce te porți așa? a strigat ea.

Kingfisher a ridicat din umeri.

— Îi spun doar adevărul.

— Te porți ca un nemernic!

Asta a stârnit un hohot de râs disprețuitor din partea războinicului.

— Ar trebui să fii obișnuită cu asta de-acum, Layne. Sau ai petrecut ultimul secol uitând ce de rahat sunt? Sunt Blestemul din Gillethrye, ți-amintești? Cavalerul Negru?

Scanat cu CamScanner

— Eşti *fratele* meu, a şuierat Everlayne. Deşi uneori aş vrea să nu fii!

Kingfisher s-a smucit înapoi de parcă Everlayne l-ar fi lovit. Chiar şi Renfis a făcut un pas înapoi, faţa căzându-i puţin, dar generalul şi-a revenit rapid, privind în sus şi-n jos pe hol. Am avut senzaţia că verifica să vadă dacă ar fi putut auzi cineva mica izbucnire a lui Everlayne. Holul lung, deschis, se întindea în ambele direcţii, totuşi, complet pustiu în afară de grupul nostru.

— Ai grijă, surioară, a mormăit Kingfisher. Nu vrem să ne vărsăm *toate* secretele dintr-odată acum.

Suspinul lui Everlayne a umplut holul.

— O, mai du-te dracului, Fisher!

A ţâşnit în pas alergător înapoi pe drumul pe care venisem, cât de repede o ţineau picioarele.

Ei bine. Se părea că până şi nemuritorii Fae erau susceptibili la drame de familie. M-am uitat peste umăr, privind biata femelă cum fuge.

— Eu... ar trebui să merg să mă asigur că e bine...

— Vin şi eu, a mârâit Renfis, aruncându-i lui Kingfisher o privire de dezgust inconfundabil. Nu poţi rătăci pe la curte fără ca unul dintre noi să te supravegheze. Iar tu? Everlayne are dreptate. Chiar te porţi ca un nemernic. Kingfisher pe care-l ştiam noi ţinea la familia şi prietenii lui.

Chiar şi cu rânjetul crud jucându-i pe buze, Kingfisher era de o frumuseţe sălbatică.

— Ce să spun? a murmurat el. Să fii complet izolat de civilizaţie şi uitat fără nicio remuşcare te schimbă după un timp.

Renfis mergea deja înapoi.

— Nu te-am uitat. N-ai idee prin ce-am trecut încercând să te aducem înapoi.

— O, da. Sunt sigur că suferinţa mea e o *nimica toată* în comparaţie cu a voastră.

O privire îndurerată a trecut pe faţa lui Ren, dar nu i-a mai spus nimic masculului din spatele meu.

— Hai, Saeris. O găsim pe Layne şi mergem înapoi la bibliotecă.

— Ei, hai. Nu merge cu voi, a zis tărăgănat Kingfisher. Vine cu mine, nu-i aşa, Oshellith? Vrea să afle secrete, şi eu sunt singurul dispus să i le spun.

— De ce-mi spui aşa? Oshellith? am izbucnit eu. Ce înseamnă?

Scanat cu CamScanner

Se întorsese. Mergea mai departe. Am ascultat bocancii lui lovind piatra rece de sub picioare, fiecare pas răsunându-mi în urechi.

— Oshellith e un tip de fluture, a strigat el în timp ce mergea. Osha pe scurt. Se nasc, trăiesc și mor într-o singură zi. Frigul îi omoară *foarte* repede. Nu-i așa, Renfis?

Ren s-a încruntat la spatele lui Kingfisher, dar nu i-a răspuns.

— Ignoră-l. Vii, Saeris?

Eram prinsă între ei doi, și mi se cerea să iau o decizie pentru care nu eram în niciun fel pregătită. Everlayne fusese amabilă cu mine. Avusese grijă de mine. Se asigurase că mă simt confortabil aici. Renfis era plin de voioșie și părea un tip puternic și bun. Kingfisher era un nenorocit mizerabil și morocănos care nu avea o vorbă bună pentru nimeni. Felul în care îmi spunea – *Oshellith* – de parcă ar fi fost un cuvânt murdar, mă făcea să vreau să-mi înfig pumnul direct în mutra lui frumoasă. Dar *se oferea* să-mi spună adevărul, chiar dacă era înfricoșător. Cea mai rapidă cale de ieșire din acest coșmar era prin Kingfisher.

M-am strâmbat spre Ren.

— Îmi pare rău. Putem merge la bibliotecă mai târziu? Eu...eu doar...

— Ți-am spus eu! a strigat Kingfisher cu voce cântată.

Renfis doar a dat din cap, gura lui strângându-se într-o linie dreaptă.

— Desigur. Înțeleg. Vin să te iau peste câteva ore.

Spre deosebire de toate celelalte uși din palat, aceasta era de înălțime normală. Simplă. Fără ornamente sau înfloriturі. Era doar o ușă de lemn. Și era încuiată.

Am riscat o privire piezișă spre Kingfisher cu coada ochiului.

— Ar trebui să, ăăă... batem?

Un zâmbet arogant i s-a ridicat în colțul gurii.

— *Sigur*, a spus el, de parcă aceasta era o sugestie fermecătoare făcută de un idiot cu un singur neuron.

O secundă mai târziu, și-a trântit talpa cizmei în ușa de lemn, trântind-o la pământ.

— Cioc-cioc.

A făcut un pas într-o parte, ținându-și mâna întinsă ca o batjocură a manierelor elegante și făcându-mi semn să trec înaintea lui.

— Nu cred că-i nimeni acasă.

Scanat cu CamScanner

— Nu intru prima. Dacă e protejată de, nu știu... de *magie*, sau ceva?

Kingfisher și-a fluturat degetele, căscând ochii.

— O, nu, nu *magie*!

— Măgarule.

— Laşo, a ripostat el. Ştiam că nu e protejată.

— De unde?

— Pentru că *eu sunt* magic.

— Ce anume e magic *la tine*?

— Totul, a spus el, intrând în cameră. Aspectul meu. Cum mânuiesc sabia. Personalitatea mea...

— Personalitatea ta e de tot căcatul.

Replica mi-a ieşit înainte să apuc să-mi muşc limba. De când eram mică, deveneam obraznică atunci când eram nervoasă, şi eram foarte nervoasă acum. Literalmente, nimic la acest mascul nu striga „Provoacă-mă şi vezi ce se întâmplă". Mi-am încleştat maxilarul, blestemându-mă pentru propria prostie în timp ce-l urmam pe Kingfisher şi studiam cu atenţie podeaua.

Kingfisher n-a spus nimic. M-am uitat în sus şi...

Sfinte drace!

Poate că locul ăsta fusese cândva o forjă, dar acum nu mai era nimic de genul ăsta. Pereţii de piatră brută erau acoperiţi cu chiciură. Bancurile de lucru erau acoperite cu viţă sălbatică de un verde atât de închis, încât era aproape neagră. Flori albastru pal, mov şi roz răsăreau pe tulpinile lor ca nişte pumnale minuscule întoarse în sus, cu forma lor ciudată şi neobişnuită. O varietate de alte flori, viţe căţărătoare şi vegetaţie explodau în sus pe peretele din partea îndepărtată a spaţiului cavernos, adunate în jurul unei ferestre mari şi avide de lumină.

Cele mai groase dintre viţe chiar se căţărau *afară* pe fereastră, sticla fiind spartă. Restul podelei neuniforme de piatră era acoperită cu cioburi de sticlă. Fiole, pahare de laborator, baloane şi eprubete. Echipamente sfărâmate zăceau împrăştiate prin cameră, de parcă cineva îşi ieşise din fire şi distrusese locul.

Rugina fusese ocupată să mănânce din toţi cleştii, patentele şi ciocanele. În mod clar, nu-şi satisfăcuse apetitul vorace pentru că nicovala de lângă baia de apă crăpată era atât de ciupită, încât fierul se desprindea în fulgi mari portocalii. Şi forja în sine. O, zei, forja! Vatra cu laturile deschise

Scanat cu CamScanner

era mare și frumoasă, nu puteam contesta asta. Destul de mare pentru ca o familie întreagă de animale blănoase să-și fi făcut vizuină în ea, după cum arătau lucrurile, deși ocupanții ei fie erau plecați cu treburile lor, fie o șterseseră când Kingfisher dărâmase ușa. Era și ventilată, mulțumită găurii căscate în acoperiș, direct deasupra ei.

Kingfisher a răscolit printr-o grămadă de lemne putrezite cu botul cizmei, încruntându-se cu o privire întunecată.

— Văd acum de ce a păzit Clements locul ăsta cu atâta ferocitate.

— Cine e Clements?

— Arhivistul regal. Primește o subvenție regală de vreo două sute de ani încoace, fiind însărcinat să descopere cum activau Alchimiștii quicksilver-ul. O subvenție frumoasă, dacă-mi amintesc bine. Mi se pare că s-a dus pe apa sâmbetei totuși, căci locul ăsta e un dezastru nenorocit.

Avea dreptate. Asta nu era o forjă funcțională. Vatra nu mai fusese aprinsă aici de mult timp. Locul mirosea a praf, a vechi și a duhoare de animal.

— O să-mi înfig dinții în gâtul lui, a anunțat Kingfisher.

— Ce-ar fi să mă ajuți în loc să amenințI cu violența? l-am contrat eu.

Buza i s-a curbat a dezgust când m-am aplecat și am început să stivuiesc câteva dintre bucățile sparte de lemn lângă cadrul ușii, acum gol.

— O să cureți toate astea cu mâinile?

— Dacă nu cumva poți rosti tu vreo vrajă și să cureți totul ca prin farmec?

— Nu fac *vrăji*. Nu sunt vrăjitor. Magia Fae nu e vreun truc ieftin de iluzionism, ființă umană. Abilitățile noastre sunt daruri sacre care trebuie folosite cu discernământ, în scopul dreptății.

Obrajii mi s-au înfierbântat auzind asta. Desigur că nu avea să pocnească din degete și să facă totul să dispară. Avea un talent real de a mă face să mă simt ca o proastă, totuși. Nu era nevoit s-o facă. Nu, o făcea pentru că *voia*.

Ticălos arogant.

În mod evident credea că valoram mai puțin decât țărâna de sub picioarele lui. Nu-i plăceau oamenii. Mă îndoiam că, dacă situația ar fi fost diferită, s-ar fi deranjat să mă salveze dacă luam foc. Dar așa cum stăteau lucrurile, avea nevoie de mine, ceea ce însemna că puteam să scap punând câteva întrebări. Nu?

Scanat cu CamScanner

Am apucat o veche găleată ruginită de margine și am început să caut printre resturile de pe jos, încercând să găsesc unelte care ar putea fi recuperate.

— Dacă există un Palat de Iarnă, atunci există și alte reședințe regale, nu? Un Palat de Toamnă? De Primăvară? De Vară?

Kingfisher și-a tras sabia.

— O! O, o, o! Scuze. Pe zeii vii! N-am... Nu sunt...

Nările i s-au dilatat în timp ce și-a desfăcut cureaua de piele de la piept și și-a scos teaca de la spate, băgând arma la loc și sprijinind-o de perete. Trecându-și mâna prin păr, s-a uitat pieziș în direcția mea, degetele lui mișcându-se îndemânatic peste mai multe curele și catarame, în timp ce începea să-și scoată bucăți din armură.

— Ai emoții? a întrebat el pe un ton de conversație.

— Nu! Doar că... Păi, am crezut...

— Poți învăța despre celelalte curți în sesiunile tale de la bibliotecă cu Layne și Rusarius. Ți-am oferit adevăruri mai devreme. Nu irosi șansa de a pune întrebări mai *interesante*.

Și-a întins o mână în jurul gâtului și a desfăcut placa de argint cu capul de lup urlând gravat pe ea, lăsând-o să alunece de la gât. A aruncat-o pe grămada de piele pe care o făcuse – platoșa, apărătorile de umeri, apărătorile de încheieturi –, apoi și-a desfăcut nasturii de sus ai cămășii. Cândva, nu cu mult timp în urmă, m-aș fi repezit să înșfac placa aceea de argint și aș fi luat-o la fugă. Nu mai aveam nevoie de argint totuși. Aveam destulă mâncare și apă să-mi ajungă pentru o viață aici, și nu mi se ceruse să plătesc pentru nimic din toate astea. Nu încă, oricum.

Așa că am ignorat placa și am arătat în schimb spre lanțul atârnat în jurul gâtului său.

— Bine. Ce e ăla? Ce face? Și de ce ești nebun de legat fără el?

Kingfisher a zâmbit rece, apăsându-și cu vârful limbii unul dintre caninii săi ascuțiți.

— Direct la jugulară, mică Osha? Nemiloasă. Îmi place.

— Mi-ai zis să pun o întrebare interesantă. Vreau să știu despre lanț.

Kingfisher a râs ca pentru el. S-a aplecat, scoțând o grămadă de frunze și lemn putrezit din vatră. O, zei, chiar avea de gând să ajute? De asta își scosese toată armura, atunci. Crezusem că și-o scoate ca să se poată așeza și să se facă comod în timp ce se uită la mine cum muncesc.

Scanat cu CamScanner

— Ca să explic ce e cu pandantivul, sunt alte lucruri pe care trebuie să le ştii mai întâi. Lucruri pe care Layne probabil nu ţi le-a spus.

— Nu mi-a spus mare lucru până acum.

— Ei bine, hai să începem cu începutul atunci. Bazinele de quicksilver sunt căi care conectează diferite tărâmuri. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de asta.

— Da.

— Quicksilver-ul în sine e volatil. Unii dintre bătrânii noştri cred că posedă un nivel scăzut de conştienţă. Dacă asta e adevărat sau nu, nici măcar nu contează. Chestia e periculoasă. Dacă quicksilver-ul intră în contact cu pielea goală...

Kingfisher s-a oprit.

— Era în pumnalul lui Harron, nu? am întrebat.

Kingfisher a aprobat din cap.

— Era o lamă antică. Alchimiştii obişnuiau să forjeze quicksilver în armele pe care le făceau pentru războinicii Fae. Harron n-avea de ce să atingă arma aia, darămite să şi-o revendice.

— Cred că l-a făcut să vadă lucruri. Când i-a atins pielea, a început să ţipe.

Sunetul urletelor îngrozite ale căpitanului încă mă bântuia când închideam ochii. Era un lucru înfiorător să auzi un luptător atât de tare şi de puternic implorând pentru viaţa lui.

— Oh, chiar a văzut lucruri. Quicksilver-ul va împinge orice creatură vie dincolo de graniţele raţiunii.

Eu îi făcusem asta lui Harron. Intrasem în panică şi, fără să ştiu, lovisem, iar lama lui Harron răspunsese şi pornise în misiunea sa de a-l distruge. Dar Harron mă străpunsese primul cu sabia lui. Încercase să mă ucidă la ordinele Madrei. Şi ar fi reuşit, dacă Kingfisher nu m-ar fi adus înapoi aici. N-aveam să mă simt vinovată pentru că mă apărasem.

Dacă ar fi fost la fel de uşor să şi pun în practică ce gândeam...

Am schimbat subiectul.

— Deci, aceşti Alchimişti. Şi-au moştenit abilităţile? E vorba despre sânge?

— *Totul* e despre sânge, fiinţă umană. Acum, vrei să afli despre pandantiv sau vrei să mă hărţuieşti întrerupându-mă continuu?

M-am prefăcut că închid un fermoar în dreptul buzelor.

Scanat cu CamScanner

— Mama mi-a dat acest pandantiv, această *relicvă*, când aveam unsprezece ani. În noaptea de dinainte să plecăm spre Palatul de Iarnă. Știa că voi avea nevoie de el. Mai târziu, când am ajuns la vârsta majoratului și m-am alăturat armatei lui Belikon, am fost chemat să călătoresc între Yvelia și celelalte tărâmuri pentru că pandantivul meu era unul dintre cele mai puternice. Ca să scurtez o poveste foarte lungă și plictisitoare, odată, am fost forțat să călătoresc pe o cale fără el. Quicksilver-ul m-a furat, așa cum îi fură pe toți. Un tămăduitor a reușit să tragă cea mai mare parte de metal din mine, odată ce am ajuns înapoi la Palatul de Iarnă, dar am rămas cu câteva... amintiri *mai persistente*. Majoritatea Fae își purta relicvele doar când călătorea dintr-un tărâm în altul. Dar pentru mine, pandantivul e singurul lucru care calmează zgomotul din capul meu. Fără el, linia dintre ce e real și ce nu e se estompează foarte repede.

Ochiul lui. Asta era amintirea lui mai persistentă? Trebuia să fie. Filamentele care îi marcau irisul de jad erau, de fapt, rămășițe de quicksilver. O, zei! Era înăuntrul lui, mereu acolo, mereu șoptindu-i în ureche, împingându-l spre nebunie. Relicva chiar *era* singurul lucru care-l ținea întreg la minte.

Greața mi-a cuprins golul unde fusese odată stomacul meu. Am făcut tot posibilul să înghit în timp ce adunam încă un set de cleşti ciupiți de rugină și i-am aruncat în găleată. Fierul a zdrăngănit zgomotos, ridicând un nor de rugină în aer.

— Atunci... de ce mi-ai dat *mie* pandantivul? În Zilvaren?

El și-a ridicat mâna. Inelul gros cu pecete i-a strălucit pe deget.

— A, da. Corect. Ai și tu un inel, am spus.

— Dacă nu ți l-aș fi dat, ai fi murit.

— Și de ce nu m-ai lăsat să mor? Puteai să mă lași acolo.

Kingfisher a aruncat pe bancul de lucru brațul de hârtii decolorate, cu colțuri îndoite pe care le căra, cu expresia lui neutră.

— N-ai fost atentă, ființă umană. Yvelia e în război, și armatele sunt niște bestii flămânde. Necesită hrănire constantă. Mâncare. Haine. Aur. Materiale de construcție. Armament. Înainte ca Madra să înfigă sabia aia în bazinul ei, oprind *fiecare* bazin din *fiecare* tărâm, Belikon folosea căile pentru provizii. Era singura cale de a face comerț cu multe obiecte

Scanat cu CamScanner

magice. Când căile s-au închis, ușa spre locurile noastre de aprovizionare s-a închis și ea. N-ar fi trebuit nici măcar să poți atinge sabia aia, darămite s-o scoți. Și quicksilver-ul ți-a răspuns. L-ai activat. Ai făcut ceea ce doar un Alchimist poate face. Așa că, nu. Ființă umană sau nu, *nu* te-aș fi putut lăsa acolo să mori.

— Grozav. Deci, m-ai adus înapoi ca să-ți poți salva poporul și să câștigi războiul.

Kingfisher și-a trecut din nou o mână prin valurile negre ca cerneala ale părului, cu ochii reci ca niște așchii de gheață.

— Ai o părere foarte bună despre mine, ființă umană. Într-un fel, presupun că ce spui e adevărat. Dar nu mă considera vreun sfânt sau ceva. Nu-mi pasă deloc de Yvelia, și nu-mi pasă deloc de războiul lui Belikon. Ești o monedă de schimb. Mi-am văzut singura cale spre libertate și am folosit-o. Întreabă-mă ce aș fi făcut dacă te-aș fi găsit în halul ăla în orice alte condiții.

M-am uitat fix la el, la încordarea neprietenoasă a maxilarului său, la tensiunea din umeri și grimasa crudă a gurii sale, și un fior mi-a străbătut tot corpul, lăsând în urmă panica.

— Nu cred că vreau să știu, am șoptit.

Încercarea de zâmbet a lui Kingfisher a căpătat aripi și și-a luat zborul.

— Deșteaptă fată.

Ne-a luat ore întregi să terminăm de curățat forja, și am făcut-o în tăcere. N-am mai pus întrebări, prea speriată să aud răspunsurile, iar Kingfisher și-a ținut gândurile pentru sine.

Din când în când, mă surprindeam uitându-mă la el. Cu mânecile suflecate până la coate și obrazul pătat cu funingine, arăta atât de normal. Dar apoi mârâia în barbă sau îmi întâlnea privirea cu ochii ăia brăzdați cu argint, și-mi aminteam că acest mascul nu era o ființă umană. Nu era nici o mișcare sigură, nici una inteligentă să-mi las privirea să zăbovească asupra lui. Cel mai înțelept lucru pe care-l puteam face era să-mi dau seama cum am activat accidental bazinul ăla și s-o șterg înapoi în Zilvaren cât mai repede posibil.

Cerul se întuneca dincolo de fereastră – o privelişte *atât* de bizară – când Renfis a venit să mă caute. Părea obosit, deși vânătaia de sub ochi și buza spartă i se vindecaseră în mod miraculos în ultimele câteva ore. Stând în ușă, a cercetat podeaua aproape curățată și găleata de

Scanat cu CamScanner

unelte ruginite pe care le adunasem și i-a aruncat lui Kingfisher o privire confuză.

— Ce-i asta? Nici măcar n-ați început să lucrați.

— Locul era un dezastru! am strigat eu.

Ce ușor era pentru el să vină și să critice! Forja arăta mult mai bine acum. Și n-o văzuse înainte.

Kingfisher a oftat. Aerul aproape a înghețat în timp ce umbrele au sărit pe pereți, chemate din neant. S-au revărsat ca vopseaua lichidă peste podea, țâșnind în sus pe picioarele bancului de lucru, înflorind în aer până când totul s-a făcut negru. *Totul.* Forja însăși a devenit o groapă de cerneală. Mă simțeam de parcă umbrele mi-ar fi alunecat pe gât și în plămâni când am tras aer în piept. Ăsta era cu-adevărat întuneric. Chiar și în adâncimile tunelurilor subterane care formau o rețea sub Orașul de Argint, întunericul nu era atât de absolut.

— O, zei. Ce se întâmplă?

— Fisher, l-a certat Renfis. Potolește-te!

Întunericul s-a retras ca un elastic. Ce mai rămăsese din lumina zilei s-a revărsat înapoi în forjă, care arăta impecabil. Fereastra era reparată, un geam nou strălucind în ramă. Fiolele și paharele sparte, pe care le măturasem în grămezi peste tot, dispăruseră. Vatra era curățată, cărămizile roșii strălucitoare și nou-nouțe. Rafturile erau pline cu tot felul de echipamente bizare pe care nu le mai văzusem niciodată. Vegetația care revendicase fierăria era încă acolo, deși îmblânzită în ghivece și într-o jardinieră mică ce stătea sub fereastră. Și era cald. Toată ziua înghețasem, dinții clănțănindu-mi în timp ce curățasem și adunasem cu degete amorțite, și *acum era cald*?

M-am răsucit, căutând ceva de aruncat în Kingfisher. Cel mai apropiat lucru la îndemână era un set frumos, strălucitor de clești. L-am înșfăcat și l-am îndreptat spre războinicul cu păr negru.

— Tu! Ne-am rupt spatele curățând locul ăsta! Ce e în *neregulă* cu tine? Ce s-a întâmplat cu „abilitățile noastre sunt daruri sacre care trebuie folosite în scopul dreptății", sau ce naiba ai spus?

— El? Scopul dreptății? Renfis și-a înăbușit un acces de tuse care suna mai mult a râs. Masculul care stă în fața ta nu e deloc timid în a-și folosi darurile pentru a îndeplini sarcini obișnuite.

M-am încruntat la Kingfisher.

Scanat cu CamScanner

— *Monstrule.*

Nu era nicio urmă de remuşcare pe faţa războinicului. Şi-a adunat armura şi sabia, apoi s-a oprit lângă mine, în drumul său spre uşa nou-nouţă care apăruse acum în cadrul uşii.

— Am vrut doar să văd dacă ştii ce înseamnă munca grea. *Ţi-am spus* că sunt magic, a şoptit el.

Şi apoi a dispărut.

Scanat cu CamScanner

10.

FIRIMITURI

În dimineaţa următoare, Everlayne a adus un mic-dejun format din fructe proaspete şi iaurt – delicatese străine pe care nu le gustasem niciodată înainte. A stat cu mine şi a mâncat în camera mea, reţinută şi tăcută. Voiam s-o întreb despre ce vorbise cu o zi în urmă pe hol. Îl numise pe Kingfisher fratele ei, şi nu cu acelaşi sens în care Kingfisher şi Renfis îşi spuneau *Frate*, ca războinicii care luptaseră unul lângă altul. O spusese într-un sens mai literal, de parcă ea şi nemernicul aveau acelaşi sânge.

N-am adus vorba totuşi. Făcusem o alegere când hotărâsem să merg cu Kingfisher la forjă în loc să alerg după ea să văd dacă e bine, şi, judecând după felul în care Everlayne continua să pufnească indignată în timp ce-şi îndesa iaurtul în gură cu lingura, îi rănisem sentimentele.

M-a forţat să îmbrac încă o rochie cu fuste voluminoase – violet strălucitor de data asta – şi mi-a aranjat părul, înfăşurând împletiturile groase pe care le făcuse astfel încât să-mi cadă pe mijlocul spatelui.

Când a venit timpul să părăsim camera, şi-a netezit cu palmele rochia frumoasă de culoarea fildeşului pe care o purta, apoi s-a jucat cu manşetele de dantelă de la încheieturi, refuzând să se uite la mine.

— Dacă vrei să vii la bibliotecă cu mine, eu şi Rusarius am strâns şi am organizat ieri toate informaţiile pe care le *avem* despre Alchimişti şi procesele lor. Nu e mult, dar cred că merită să citim...

— Chiar vreau să vin cu tine, am spus. Îmi pare rău că n-am venit ieri. Ştiu cât de mult încerci să mă ajuţi, şi chiar vreau să învăţ.

Cum să ies dracului de-aici. Cum să-mi găsesc drumul spre casă.

Scanat cu CamScanner

Când i-am întins brațul, chipul i s-a luminat de zâmbet și și-a strecurat brațul printr-al meu. Cam de atât timp avea nevoie Everlayne De Barra ca să ierte o jignire.

În bibliotecă, Rusarius făcea o criză.

— Renfis, te rog! Asta *nu* e o sală de mese! Sunt opere de artă prețioase depozitate aici, și... și... *uite ce-ai făcut*! Uită-te la toată *grăsimea* aia!

Am înțeles care era problema lui Rusarius înainte s-o văd. O aromă de carne afumată plutea în aer, mirosul atât de îmbietor încât stomacul meu a scos un ghiorțăit pe care l-a auzit cu siguranță toată lumea. Ce *era* asta? Mirosea divin.

— O, zei, Fisher, a mormăit Everlayne când a văzut ce făcea.

Stătea la capul mesei lungi, cu o farfurie pusă pe lemnul lustruit din fața lui. A înfipt o bucată de carne în furculiță, apoi a băgat-o în gură.

Renfis era sprijinit de perete lângă fereastra din spate, cu brațele încrucișate pe piept, privind la ceea ce se întâmpla cu un aer de resemnare.

— Scuzele mele, Rusarius. Nu știu ce crezi că pot face în privința asta. Ziua în care reușesc să-l determin pe Kingfisher să facă ceva o să fie ziua în care se întorc Corcoranii.

— Ei bine, nu-i nevoie și de blasfemie! a țipat bătrânul bibliotecar.

— Unde v-*au plecat* zeii de fapt? am șoptit către Everlayne.

Fusesem prea copleșită să întreb înainte.

— Au pornit într-un pelerinaj acum mii de – îh! Altă dată. Mai bine confisc mâncarea aia înainte să-i explodeze capul lui Rusarius.

Kingfisher a rămas concentrat pe micul-dejun. N-a spus niciun cuvânt când Everlayne s-a apropiat și s-a așezat lângă el, la capul mesei. Doar *a mârâit*.

— Și te mai miri că Belikon te numește câine, a spus ea.

Asta i-a atras atenția lui Kingfisher. Încet, și-a ridicat capul, argintul strălucind puternic în ochiul drept în timp ce-și întorcea privirea sumbră spre femelă.

— Nu mă mir. *Știu* de ce-mi spune așa.

— Datorită loialității lui profunde față de coroană, a spus Renfis reținându-și un zâmbet.

Ochii lui Kingfisher au strălucit, quicksilver-ul zvârcolindu-i-se printre razele verzi. A clănțănit din dinți spre sora lui.

— *E pentru că mușc.*

Scanat cu CamScanner

Expresia lui dură ar fi putut face bărbați în toată firea să o ia la fugă, speriați în noapte, dar Everlayne a arcuit o sprânceană spre el și a așteptat.

Masculul era din nou îmbrăcat în negru. Era înarmat până-n dinți în dimineața asta; pieptarul gravat pe care-l purta azi era din piele neagră, în loc de maro-închis, și purta o stemă formată din două săbii încrucișate, înfășurate într-un nod de viță, cu silueta unui armăsar cabrat în fundal. Purta același colan la gât, totuși – argint strălucitor lustruit cu un lup urlând gravat. Părul lui des și negru era foarte ondulat, aproape cârlionțat, și ajungea până la vârfurile umerilor săi lați. Când mi-am dat seama cât de intens studiam vârfurile urechilor ascuțite ieșind prin părul lui, m-am uitat repede în sus, la cupola de sticlă a tavanului, dregându-mi glasul, prefăcându-mă că inspectez cerul.

— Dă-mi farfuria!

Tonul lui Everlayne nu accepta niciun fel de refuz.

— Sigur.

Kingfisher și-a pus jos furculița, a ridicat farfuria și i-a întins-o lui Everlayne. Ea a luat-o.

— Te rog, a spus el. Pune-mi mâncarea pe pământ, la dracu, lângă grajduri. Mă duc să mănânc cu ceilalți câini imediat.

Umerii lui Everlayne s-au lăsat.

— *Fisher.*

— Lasă.

Picioarele scaunului său au scrâșnit zgomotos când s-a ridicat. Smulgându-i farfuria din mână, s-a îndepărtat de Everlayne și s-a îndreptat spre ușă... și direct spre *mine.*

— O să te scutesc de efort și o s-o duc eu acolo, a spus.

Ochii i-au strălucit când a trecut pe lângă mine.

— Bucură-te de cărțile tale prăfuite, ființă umană. Te aștept la forjă după-amiază. Nu mă face să vin să te caut.

— Fisher, te porți ridicol. Întoarce-te! a strigat Everlayne după el.

El a ignorat-o, cu spinarea dreaptă ca o vergea, cu sabia prinsă la brâu lăsând în urmă o dâră de umbre vaporoase când a ieșit vijelios din bibliotecă.

— Ei bine, n-am vrut *să plece* iar, a mormăit Rusarius. Dar am spus-o de o mie de ori, și o voi spune din nou. Fără mâncare gătită în bibliotecă.

Scanat cu CamScanner

Eu însumi mănânc doar biscuiți uscați când lucrez aici. Și sunt aici zile întregi uneori. Și *mă aplec* pe fereastră ca să nu fac firimituri!

— E în regulă, Rusarius, a spus Everlayne încet. Nu e în firea lui momentan. S-ar putea să dureze puțin până încetează să se comporte ca un nenorocit răsfățat.

— Mă duc să mă antrenez cu el. Să-l las să-și descarce frustrarea, a spus Renfis, îndepărtându-se de perete.

S-a oprit lângă scaunul în care stătuse Kingfisher cu un moment în urmă și și-a odihnit mâna pe spătarul său sculptat în lemn, încruntându-se.

— Merită *puțină* îngăduință, totuși. N-are camera lui aici. Nici un loc unde să mănânce. Nici un loc unde să doarmă. Nici provizii. Și o sută zece ani, Layne. Îți poți imagina cum ar fi fost să stai o sută zece ani în locul ăla? Singur?

Tristețea îi picura din fiecare cuvânt. Prințesa și soldatul s-au privit îndelung. În cele din urmă, tensiunea din mușchiul încordat al maxilarului lui Everlayne s-a mai calmat.

— De fapt, pot. Am petrecut primele trei decenii imaginându-mi în detaliu în fiecare zi. După asta, am făcut tot posibilul să nu mă gândesc deloc la locul ăla – sau la *el*. Inima mea nu putea suporta. Și acum s-a întors, și nu mai trebuie să mă întreb ce fel de iad îndură. Acum pot să-l *privesc*.

Vocea ei era răgușită de emoție, dar n-a plâns. A luat o carte de pe masă și a pus-o deasupra unei stive, apoi s-a apucat să se agite și să își facă de treabă cu un teanc de foi volante.

Era greu s-o văd suferind astfel. Și *suferea*. Ar fi trebuit să fii orb să nu vezi că suferea. Eu nu făceam parte pe de-a întregul din acest grup, ceea ce îmi oferea o vedere excelentă asupra dinamicii dintre ei toți. Era atât de multă durere între ei. Atât de mult timp petrecut împreună, și istorie, și atâtea secrete. Privind din exterior, era imposibil să descâlcești toate firele care îi conectau.

Renfis a oftat.

— Există o cale să-l ajutăm. Doar că n-am găsit-o încă. Între timp, n-am de gând să renunț la el. Tu ce părere ai?

O pauză lungă a umplut tăcerea. Rusarius a tușit stânjenit; a adunat un set de pene de scris, punându-le pe rafturile bibliotecii și dispărând spre locuri știute doar de zei. Eu nu aveam o grămadă de pene

Scanat cu CamScanner

de dus nicăieri, iar asta nu era biblioteca mea, în care să-mi pot băga nasul, așa că n-aveam de ales decât să mă vântur pe la capătul mesei lungi și să mă holbez la propriile picioare. Sau la locul unde ar fi trebuit să fie picioarele mele. Nu le puteam vedea sub poalele blestemate ale rochiei.

— Deci asta e, atunci? *Ai renunțat* la el? a insistat Renfis.

— Nu! Nu, n-am renunțat. Doar că... mă simt *fără speranță*.

— Dacă am eu destulă speranță pentru el, atunci am destulă și pentru tine.

Renfis a oftat lung, constant, bătând ușor pe masă cu vârfurile degetelor.

— Ne vedem mai târziu. Succes. Și succes și ție, Saeris.

Mi-a zâmbit cald când a trecut pe lângă mine, ceea ce m-a făcut să nu mă mai simt ca și cum aș fi tras cu urechea la o conversație privată.

După ce a plecat, Everlayne a început să se agite în jurul mesei, răsfoind prin mai multe bucăți de pergament, organizându-le, și apoi reorganizându-le.

— Bine.

A inspirat.

— De unde să începem? Hm. Cred că, poate, dacă începi prin a ne spune ce știi despre practicile alchimice și cum ar putea fi folosite...

— Ăăă, nici măcar nu știu ce *înseamnă* alchimic.

Nu voiam s-o întrerup, dar am considerat că e mai bine să lămurim asta înainte să meargă mai departe.

— A, da! Corect!

A zâmbit larg, dar am văzut și o urmă de isterie pe chipul ei.

— Ei bine, e în regulă. Presupun că ar putea fi chiar mai bine așa. Fără obiceiuri proaste în felul ăsta. Vom începe de la bun început, imediat ce Rusarius...

S-a oprit, uitându-se peste umăr.

— Rusarius? Unde, în numele celor cinci iaduri, *s-a dus* omul ăsta?

— Everlayne? Te simți, ăăă, bine? Pari puțin...

— Nu, mă simt bine. Bine. Chiar sunt bine.

Și-a apăsat degetele pe frunte, închizând ochii pentru un moment, fiindu-i, evident, rău.

— Eu...

Și-a lăsat mâna să cadă, lăsând tot teatrul laoparte.

Scanat cu CamScanner

— Era cel mai bun lucru din toată viața mea, a spus ea. *Singurul* lucru bun. Și a dispărut. Știam că va fi așa, dar e greu... să vezi, și... să accepți, și...

— Vorbind de biscuiți, știam că am pe undeva pe-aici. Am găsit o tavă întreagă pe un raft în secțiunea Înregistrări Funciare din Era a Șaptea. Trebuie să-i fi lăsat acolo zilele trecute.

Rusarius a reapărut dintre rafturi, cărând o tavă mică de argint cu ceea ce păreau într-adevăr a fi niște biscuiți foarte uscați. Fără să aibă habar de faptul că Everlayne își ștergea lacrimile cu dosul mâinii, a pus tava jos pe masă cu un gest teatral.

— Serviți, dragile mele. Dar, ăăă... da, vă rog. Asigurați-vă că faceți cât mai puține firimituri.

Alchimia s-a dovedit a fi o formă de magie. Magie veche, uitată, moartă de mult, care era la fel de mitică pentru Fae din Yvelia precum erau *ei* pentru oamenii din Zilvaren. Existaseră cândva trei ramuri de Alchimiști – Fae care căutau să descopere calea spre nemurire, Fae care căutau să creeze și să inventeze prin transmutarea diferitelor metale și minereuri și, în cele din urmă, Fae care căutau să vindece boli și maladii.

Everlayne și Rusarius credeau că eram cumva ca al doilea tip de Alchimist – care transmuta metale. La începutul primei noastre lecții, habar n-aveam ce însemna cuvântul „transmuta", și, până la sfârșit, tot nu eram sigură că înțeleg.

Cu mii de ani în urmă, Alchimiștii își foloseau darurile magice pentru a altera starea compușilor și a-i transforma în metale prețioase. Nu exista nicio înregistrare despre ce compuși erau folosiți sau ce li se făcea, dar Alchimiștii avuseseră succes. Găsiseră o cale să transforme anumite elemente în cantități mari de aur și argint, despre care se spune că erau folosite pentru a umple vistieriile regale. La un moment dat, fusese descoperit quicksilver-ul împreună cu celelalte tărâmuri pe care căile sale le conectau. Un haos general urmase după aceea.

— Nimic din toate astea nu indică totuși cum pot eu să refac obiceiurile Alchimiștilor originali, am spus, închizând brusc cartea pe care o citeam pe sărite. Cum controlau ei, de fapt, quicksilver-ul?

Everlayne a ridicat din umeri.

Scanat cu CamScanner

— Se presupune că îl activau și dezactivau – sau deschideau și închideau căile – folosindu-și magia.

— E o dezbatere aprinsă dacă îl controlau în vreun fel, a spus Rusarius. Conform celor mai multe documente din perioada aceea, membrii celui de-al doilea ordin al Alchimiștilor aveau vieți foarte scurte. Adesea înnebuneau și se sinucideau.

— O, ei bine, asta e *minunat*.

Voiam să știu ce naiba făcuseră Alchimiștii de demult să merite acea soartă, ca să pot face exact opusul. Dar... la naiba. Să-mi bag capul în nisip nu m-ar ajuta să activez quicksilver-ul din nou, și trebuia să-mi dau seama cum să fac asta dacă voiam să știu ce i se întâmplase lui Hayden. Ideea că Hayden ar fi putut fi înrolat cu forța în armata Madrei era preferabilă morții, dar trebuia *să știu*. Dacă Hayden era mort, trebuia să fie înmormântat și trebuia să țin priveghiul obișnuit de șaptezeci și două de ore la mormântul lui. Dacă era nou recrut în armata Madrei, atunci trebuia să-l salvez și să-l scot de acolo.

Oricum ar fi fost, trebuia să-mi dau seama de cum să fac asta, *indiferent* de riscuri.

Mi-am frecat tâmplele, încercând să previn durerea de cap pe care parcă începeam să o simt. Cu toate furturile și tranzacțiile de pe piața neagră doar pentru a supraviețui, viața în Orașul de Argint nu lăsase mult loc pentru citit. Ochii mei nu erau obișnuiți. M-am uitat în jos la cartea pe care...

Hm. Stai.

Am ridicat cartea, înclinându-mi capul, cu ochii mijiți spre Rusarius.

— Cum de pot citi asta?

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

— Păi, sunt din alt loc. Un tărâm complet diferit. Care sunt șansele ca noi să vorbim măcar aceeași limbă? Să împărtășim o limbă scrisă? E doar... e imposibil.

Era o nebunie că nu-mi trecuse asta prin minte până acum.

— Hm, nu. Nu imposibil. Nici măcar improbabil, de fapt, a spus Rusarius. Explică-i tu asta, dulceață, i-a spus lui Everlayne. Mai e o carte pe care vreau s-o găsesc înainte să pleci.

Everlayne părea bucuroasă că i se dăduse sarcina.

— Păi, a spus ea.

Scanat cu CamScanner

S-a aplecat peste masă să-mi ia cartea din mână.

— Chiar acum, vorbești limba Fae comună. Cartea asta a fost scrisă în aceeași limbă. Există și alte limbi în Yvelia. Alte dialecte. Dar Fae comună e vorbită de toate curțile ca o limbă, ei bine, *comun* împărtășită. Când primii Fae au călătorit în tărâmul tău, oamenii de acolo vorbeau o limbă complet diferită. De-a lungul anilor, limba noastră și cuvântul nostru scris au fost adoptate de oameni. Chiar dacă am fost separați de celelalte tărâmuri, se pare că a prosperat. În Zilvaren, cel puțin. Zilvarenul o avea pe Madra, și regina voastră a vorbit întotdeauna ca noi. Ea a servit ca o ancoră pentru limba noastră. Poate că în alte tărâmuri, limbile și alfabetele s-au schimbat.

Madra.

La fel de bătrână precum sălile de piatră din centrul universului.

Trebuia să întreb. Trebuia *să știu*.

— Pari să știi destul de multe despre ea, am spus.

— Madra?

Everlayne și-a strâns buzele.

— Presupun că știu la fel de multe ca oricine de aici. Era tânără când a urcat pe tronul Zilvarenului. Însetată de sânge și flămândă după putere.

— Dar cum poate fi atât de bătrână dacă e ființă umană? Cum a reușit să domnească peste o mie de ani? Și cum putea să închidă toate căile cu sabia aia dacă ea însăși nu era Alchimistă?

— Nu știm cum a făcut-o, dar da, Madra ar fi trebuit să moară cu secole în urmă. Trebuie să fie vreo formă de magie, dar n-avem nicio idee cine a făcut-o pentru ea sau de ce. Nu știm nici cum a descoperit că quicksilver-ul putea fi oprit cu o sabie Alchimerană. Acea informație a fost păzită bine de neamul nostru generații la rând. Dar nu trebuie să fii Fae sau să ai vreun dar special pentru *a închide* porțile dintre tărâmurile noastre. Sabia o face în locul tău. Din câte știm, când un bazin e activat, tot quicksilver-ul de pretutindeni e activat. E unit printr-un fel de...

S-a încruntat, căutând o cale să explice.

— Un fir de energie, presupun. Dacă iei o sabie ca Solace și o înfigi în quicksilver, taie acea energie într-un fel care o paralizează. Până nu a fost scoasă Solace, fiecare intrare în cale a rămas înghețată. Erau membri ai acestei curți în patrule de cercetare, explorând noi căi care se

Scanat cu CamScanner

deschiseseră recent când Madra a tăiat legătura. Prieteni. Membri ai familiei. Au rămas prinşi oriunde se aflau. N-au mai fost văzuţi de atunci.

— Este... adică, există vreo şansă ca vreunul dintre ei să fie încă în viaţă? Ştiu foarte puţine lucruri despre speranţa de viaţă a speciei Fae. Cât de mult trăiţi? Ce vârstă ai *tu*?

Everlayne s-a înecat cu un hohot de râs, acoperindu-şi gura cu o mână. Era doar impresia mea, sau părea puţin jenată?

— Asta... nu e ceva despre care să vorbim. Ai fi ştiut asta, dar n-am acoperit încă eticheta curţii.

— Scuze. O, zei, ar trebui să-mi văd de treaba mea. Eu...

— Nu, nu, nu, e în regulă. A dat din cap. Ştiu că ne cunoaştem doar de câteva zile, dar am stat cu tine mult timp cât te recuperai. Îmi place să cred că suntem prietene.

— Şi mie.

Era adevărul gol-goluţ. Începeam să mă gândesc la ea ca la o prietenă şi mă bucuram că gândea la fel despre mine. Să ai o prietenă într-un palat plin de duşmani nu putea fi niciodată un lucru rău.

— Bun. Ei bine, acum că am stabilit asta, a spus ea rânjind. Dă-mi voie să încep prin a te întreba ce vârstă *crezi* că am?

— Dacă ai fi o fiinţă umană, aş spune că eşti puţin mai mare decât mine. Douăzeci şi şapte? Douăzeci şi opt de ani, poate?

— O, zei. Ochii i s-au mărit. O să fii şocată. A tras adânc aer în piept. M-am născut la începutul celei de-a zecea ere. Sunt în viaţă de o mie patru sute optzeci şi şase de ani.

— O mie...?

Aproape că mi-am înghiţit limba. Everlayne avea aproape o mie cinci sute de ani. Nu-mi puteam forţa mintea să priceapă asta. Arăta atât de tânără. Îndrăzneam să pun următoarea întrebare? Cea care-mi stătea pe vârful limbii? Nici măcar n-ar trebui să vreau să ştiu, dar nu mă puteam abţine.

— Şi Kingfisher? Ce vârstă are *el*?

Everlayne m-a privit, un mic zâmbet jucându-i pe buze. I-a luat o secundă să răspundă, timp în care m-am certat în gând pentru că am cedat curiozităţii mele infernale, dar apoi a spus:

— Aş spune că ar trebui să-l întrebi pe el. Nu e cu adevărat treaba mea să împărtăşesc informaţii de genul ăsta. Adesea, nici măcar nu ştim

Scanat cu CamScanner

ce vârstă au alți membri ai curții noastre. Dar știu ce vârstă are Kingfisher și să-ți spun să-l întrebi direct ar fi o cruzime din partea mea. Nu ți-ar spune niciodată și, pe deasupra, te-ar mai lua și în râs pentru că ai întrebat. Kingfisher s-a născut la sfârșitul celei de-a noua ere. Te ajută asta să-ți formezi vreo presupunere?

— Nu știu. Nu sunt sigură. Arată de vreo treizeci de ani. Deci, poate aș spune că are...

O, zei, să conving cuvintele să-mi iasă din gură era imposibil. Asta era nebunie.

— Continuă, m-a îndemnat Everlayne.

— Nu știu, o mie opt sute de ani?

— Nu-i rău. Are o mie șapte sute treizeci de ani.

— O mie șapte sute treizeci și *trei*, s-a auzit o voce groasă.

Adrenalina a explodat prin venele mele, șocându-mă atât de tare, încât aproape am căzut de pe scaun. M-am răsucit și iată-l pe Kingfisher într-o nișă de citit adâncită, scăldat în umbre. Jumătate din corpul lui era ascuns de o baltă de întuneric care arăta foarte ciudat în biblioteca bine luminată. Își studia unghiile, iar colanul de metal cu cap de lup îi strălucea la gât.

— Ce sunt trei ani într-o familie, totuși? a spus el, pășind de la perete în lumină. Sunt sigur că e greu să ții evidența timpului când ești atât de distrasă de intrările și ieșirile oamenilor din viața de curte.

I-a zâmbit cu buzele strânse.

— Mă bucur să văd că în sfârșit împărtășești niște adevăruri cu noul tău animăluț de companie, Layne. Trebuie să spun că sunt puțin scandalizat să descopăr că sunt adevăruri despre *mine*, totuși.

— N-ai fi descoperit nimic dacă nu trăgeai cu urechea.

— Iartă-mă. M-am plictisit. Am decis să vin s-o iau pe ființa umană până la urmă, și voi două păreați să aveți o conversație *atât de* interesantă.

Everlayne și-a dat ochii peste cap. Și-a pus mâna pe antebrațul meu.

— Nu-l băga în seamă. Ca răspuns la cealaltă întrebare a ta, practic, fae care s-au trezit prinși când quicksilver-ul a fost oprit ar putea fi încă în viață, da. Dar tărâmul pe care-l vizitau era un loc precar și periculos. E puțin probabil ca vreunii dintre ei să fi murit de bătrânețe. Mai degrabă de mâna clanurilor locale.

Scanat cu CamScanner

— Data viitoare când mai ai curiozități despre mine, nu ezita să *mă* întrebi, a spus Kingfisher în timp ce-și punea mâna pe ușa cea nou-nouță a forjei.

Era prima dată când vorbea de când plecasem din bibliotecă, preferând să meargă cu pas apăsat prin Palatul de Iarnă, într-o tăcere mormântală.

Ușa s-a deschis larg, iar el a intrat.

Am rămas în prag, încercând să decid dacă voiam să intru după el sau dacă voiam să fug în direcția opusă, înapoi în camera mea, unde n-ar fi putut să-mi facă necazuri. Palatul era un coșmar șerpuit de holuri, scări și coridoare, dar credeam că-mi pot găsi drumul dacă îmi pun mintea.

Picioarele îmi erau grele ca piatra cioplită, în timp ce l-am urmat în forjă.

— Dacă te-aș fi întrebat, nu mi-ai fi răspuns. Și dacă ai fi făcut-o, n-ar fi fost adevărul.

— Greșit. Dacă m-ai fi întrebat ceva demn de un răspuns, atunci aș fi răspuns. Dacă aș fi răspuns, atunci ar fi fost adevărul.

La fel ca în ziua precedentă, a început să se dezbrace de armură, scoțându-și mai întâi sabia. De data asta, eram pregătită și n-am tresărit când a tras arma.

— Da. *Sigur.*

Oamenii și Fae erau diferiți în multe feluri, dar sarcasmul era universal.

Mâinile lui lucrau îndemânatic la cureaua care-i trecea pe lângă talie, desfăcându-și protecția de la piept.

— Încearcă-mă, ființă umană.

— Bine. În regulă.

Mulțumită micii vrăji de curățenie a lui Kingfisher, forja era impecabilă. Pe bancul de lucru nu mai erau resturi, iar podeaua lucea. Toate uneltele erau ca noi, atârnând în cârlige pe peretele opus vetrei. În timp ce el continua să-și scoată armura, am dat roată bancului de lucru, punând cel mai mare și mai greu obstacol pe care l-am găsit între noi, pentru eventualitatea în care nu i-ar fi plăcut întrebările mele și ar fi venit după mine. Pentru că plănuiam să-l provoc. Să-l enervez. Să-l momesc în același fel în care mă momea el pe mine, cu porecla *Osha* și disprețul lui ostentativ.

Să-l ia dracu'!

Kingfisher și-a lăsat platoșa să cadă pe podea.

Scanat cu CamScanner

M-am sprijinit de bancul de lucru și am spus:

— Elroy jură că un bărbat va minți despre mărimea sculei lui de fiecare dată când îl întreabă o femeie.

Kingfisher s-a oprit.

— Mă întrebi cât de mare e scula mea, Osha?

— Nu-mi pasă cât e de mare. Îmi pasă de felul în care răspunzi.

Un zâmbet lent, înfricoșător, i s-a întins pe față.

— E destul de mare să *te* facă să țipi și încă ceva pe deasupra.

— *Vezi.* Am îndreptat un deget spre el. N-o să fii onest.

S-a uitat în jur prin forjă, prefăcându-se confuz.

— Îmi pare rău, nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să zici.

— Întreabă un bărbat cât de mare îi e scula, și-ți va arăta că minte de îngheață apele.

— Poate. Dar eu nu sunt bărbat. Sunt un *mascul* Fae.

A făcut o pauză.

— Și poate sunt doar bine dotat.

— Sau poate doar îmi irosești timpul, și ar trebui să trecem la ce încerci să mă înveți aici, m-am răstit eu.

Mâinile lui Kingfisher s-au mutat la ceafă. I-a luat doar patru secunde să-și desfacă colanul de argint de la gât.

— Poate problema e că mi-ai pus o întrebare despre scula mea ca o târfuliță în călduri și nu m-ai întrebat ceva ce contează.

O, zei, dar continua să mă surprindă. De fiecare dată când credeam că am atins limita a cât de mult putea o ființă vie să o deteste pe alta, îmi dovedea că sunt capabilă de mult mai mult.

— Bine. În regulă. Te voi întreba ceva care contează. Ai fost alungat de la Curtea Yveliei pentru că ai făcut ceva rău. Belikon a spus că ai ras un oraș întreg de pe fața pământului.

Și-a arcuit o sprânceană întunecată spre mine.

— Asta a fost o întrebare?

— Așa ai făcut? am întrebat.

— De ce te interesează?

— Pentru că împart un spațiu foarte mic cu tine în acest moment. Pentru că suntem singuri. Pentru că vreau să știu dacă respir același aer cu un criminal în masă. Și nu ocoli o întrebare punându-*mi* o altă întrebare. *Așa ai făcut?*

Scanat cu CamScanner

M-a studiat intens. Chiar și de la distanță, puteam vedea quicksilver-ul prins zvârcolindu-se prin acea mare de verde strălucitor.

— Da.

Cuvântul a ieșit brusc. Sfidător. Așa am făcut.

— De ce?

— Pentru că n-am avut de ales.

Mi-am trântit mâinile pe bancul de lucru, simțind furia ca pe un pumn de fier în piept.

— De ce?

— Nu ești pregătită pentru informația asta. Nu vei fi niciodată pregătită.

— De ce?

— Pentru că ești om, și oamenii sunt slabi, a mârâit el. Pentru că nu e treaba ta. Pentru că nu contează *de ce* am făcut-o. Pentru că indiferent ce motiv ți-aș da, nu va fi suficient de bun. Acum întreabă-mă altceva.

Vocea îmi tremura când am vorbit.

— Renfis a spus că ai suferit în ultimul secol pentru că ai fost alungat după ce ai distrus orașul ăla. Unde te-au trimis?

Kingfisher s-a îndreptat cu pas ușor spre bancul de lucru. Toată armura dispăruse acum. Era din nou îmbrăcat într-o cămașă neagră, simplă și largă, și pantaloni negri. La gâtul lui, lanțul de argint – cel pe care mi-l împrumutase când eram pe moarte – strălucea, atrăgându-mi atenția. Am încercat să nu mă retrag când s-a apropiat, dar era uriaș. Se înălța deasupra mea, ocupând atât de mult spațiu, invadându-mi spațiul, întunecând nenorocita aia de lumină. Era tot ce puteam vedea. Tot ce puteam mirosi. Era aer rece de dimineață, și fum, și pământ proaspăt întors, și o mie de alte mirosuri complexe pentru care nici măcar nu aveam nume.

Cu caninii dezveliți, s-a aplecat atât de aproape, încât abia un centimetru separa vârfurile nasurilor noastre. Și a mârâit:

— *În iad.*

Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Era atât de aproape. Atât de furios. Părea pe punctul de a izbucni și era ținut în frâu doar de cel mai subțire fir posibil.

Din senin, și-a recăpătat stăpânirea de sine, caninii lui dispărând într-o clipă.

— Roagă-te să nu trebuiască să-l vezi, ființă umană, a șoptit el. Întinde mâna!

Scanat cu CamScanner

— Să-mi întind...?

— Da, întinde mâna!

Era atât de aproape, încât putea să-mi ia mâna cu tot cu braţ, dacă voia. M-ar fi putut sfâşia mădular cu mădular şi n-aş fi fost în stare să fac nimic în privinţa asta. Amorţită şi tremurând, mi-am întins palma, rugându-mă din toată inima să nu înceapă să-mi rupă degetele pentru că l-am supărat. Ceva rece şi neted îmi apăsa în centrul palmei. Kingfisher mi-a strâns mâna în jurul lui, apoi mi-a cuprins pumnul strâns cu mâinile lui uriaşe, tatuate. La început, n-am simţit nimic. Eram prea conştientă de apropierea lui şi de varietatea sălbatică de mirosuri care continua să se rostogolească de pe el şi să se izbească în mine.

Lemn, şi piele, şi condimente, şi ceva verde, şi mosc slab, şi...

— Au!

Kingfisher şi-a mijit ochii.

— Ce e?

— Au! Doare!

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar strânsoarea lui Kingfisher s-a întărit. N-a slăbit-o deloc, prinzându-mi mâna tot mai strâns şi mai strâns într-a lui, şi senzaţia de arsură din centrul palmei mele a început cu adevărat să se transforme în usturime.

— Kingfisher, l-am avertizat.

Nu m-a eliberat, doar a stat acolo, privindu-mă, cu firele metalice de argint mişcându-se sălbatic în ochiul lui drept.

— Fisher, ce faci?

— Spune-mi ce e, a cerut el.

— Mă *doare*, asta e! am strigat, trăgându-mi cu adevărat mâna.

Am smucit şi am tras, punându-mi toată greutatea corpului în mişcare, disperată să mă eliberez, dar Kingfisher s-a ţinut tare.

— E fierbinte? Rece? Ascuţit? Moale?

— Rece! E rece! *Arde*, atât e de rece!

N-avea niciun sens, dar era adevărat. Gheaţa se târa înăuntrul meu, infiltrându-mi-se în oase.

— Doare! Dă-mi drumul, Fisher! Te rog! Fă-l să se oprească!

— Fă-l tu să se oprească, a poruncit el.

— Nu pot! Nu pot!

Hotărârea i-a licărit în ochi.

Scanat cu CamScanner

— Poți.

— Dă-mi drumul!

— Vrei să-mi dovedești că am dreptate, asta e? Ești slabă? Ești om, deci ești slabă și inutilă și jalnică? Asta e?

— FISHER!

M-a răsucit cu spatele lipit de bancul de lucru. Simțeam marginea lemnului înfigându-se în partea de jos a spinării, dar presiunea nu era nimic în comparație cu bila îngrozitoare de durere pe care o avea prinsă între mâinile noastre.

— *Ascultă-l*, a poruncit.

— *Ce?*

Nu avea niciun sens.

Kingfisher și-a îndepărtat o mână, însă nu s-a schimbat nimic – nu avea nevoie de ambele ca să mă țină. Cu cea pe care o avea acum liberă, m-a apucat ferm de bărbie, forțându-mă să stau nemișcată. Să mă uit la el.

— *Ascultă*, a repetat. Ce spune?

— Spune că ești un... nenorocit... de... rahat, am scrâșnit.

N-a reacționat.

— Cu cât faci mai repede ce-ți spun, cu atât se termină mai repede totul.

Maxilarul mă durea, îmi strângeam dinții atât de tare.

— Du-te-n...

— Iar începi. Târfuliță în călduri, flămândă și disperată, implorând să i-o tragă cineva... m-a tachinat.

— Dă-mi. Drumul!

— ASCUUULTĂĂĂĂ!!

Răgetul lui Kingfisher mi-a tăiat respirația. Și lumina. Toată forja s-a făcut neagră ca smoala într-o clipă, și durerea din mâna mea, călătorind în sus pe braț, s-a transformat într-o funie de foc.

— Există tu și există durerea. Nimic altceva, a șoptit el. Treci dincolo de ea. Treci prin ea. Las-o să se rostogolească peste tine.

Asta era cruzime. Asta era tortură. Ardeam de vie. Avea să mă omoare.

— Nu pot, am suspinat.

— Poți. Arată-mi că greșesc. Arată-mi că ești mai tare decât cred eu că ești.

Dintre toate lucrurile pe care mi le spusese, ăsta a fost cel care cumva m-a atins. Am tras aer gâfâind și am încercat să-mi calmez mintea.

Scanat cu CamScanner

Partea din mine care vibra, pulsa, cuprinsă de panică și disperată, s-a calmat pentru o clipă. O fracțiune de secundă. A făcut durerea să pâlpâie pentru un moment – nu destul de mult încât să ofere vreo ușurare reală – dar a fost suficient.

Era o voce. Un milion de voci.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Sunetul era asurzitor. Am țipat în jurul lui, clătinând din cap, încercând să-l scot, dar a izbucnit prin fiecare parte a minții mele, consumându-mă, ștergând fiecare amintire, fiecare gând, fiecare sentiment...

— Annorath... *MOR*! am țipat.

Durerea s-a stins într-o clipită.

Lumina s-a năpustit înapoi.

Vocile au tăcut, și liniștea pe care au lăsat-o în urmă era asurzitoare.

Kingfisher stătea încremenit, încă mult prea aproape pentru confortul meu, ținându-mi ușor mâna într-a lui. Pentru prima dată, acea aroganță rece pe care o afișa mereu dispăruse. Cu ochii mari, s-a uitat în jos la mâinile noastre unite, gâfâind ușor.

M-am încordat când am văzut mica bilă de lichid argintiu rostogolindu-se în căușul palmei mele. Quicksilver. Nu mult. Bila era puțin mai mare decât unghia degetului mic. Dar tot quicksilver era. Și era în stare *lichidă*.

Am intrat în panică, încercând să-l arunc, dar Fisher m-a prins de încheietură, clătinând din cap.

— Atât timp cât te ating, ești în siguranță. Port pandantivul. Nu ne va răni.

— Despre ce vorbești? Cu siguranță ne va răni! Aproape m-a înghețat din interior adineauri!

— Asta n-a fost nimic. Un test. S-a terminat acum. Ai trecut.

Nevenindu-mi să cred, m-am holbat la el.

— *Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi trecut?*

— E o întrebare fără sens. Ai trecut.

— *Ia-l* de pe mine, Fisher!

— Fă-l să stea nemișcat, a spus el.

Scanat cu CamScanner

— Cum naiba – nu știu *cum*!

— Închide ochii. Simte-l în mintea ta. Încearcă să-l prinzi...

Am făcut cum a spus, închizând ochii, încercând să-mi amintesc cum să respir, acum că știam că această bucățică minusculă de quicksilver adunată în mâna mea era suficientă cât să-mi sfâșie mintea. Văzusem ce-i făcuse lui Harron. Eram pe cale să-l înjur iar pe Kingfisher, să-i spun că nu puteam simți blestematul de argint, dar apoi... *l-am simțit.*

Era o greutate solidă, rămasă acolo, chiar în centrul minții mele. Nu era nimic. Nici fierbinte. Nici rece. Nici ascuțit. Nici moale. Pur și simplu era. Și aștepta.

— Îl simt, am șoptit.

— Bine. Acum spune-i ce vrei. Spune-i să doarmă.

I-am spus exact asta. În mintea mea, am vrut să stea nemișcat, să meargă la culcare. Mica greutate părea să se rostogolească neliniștită.

— *Nu, nu somn. Nu acum. Am dormit prea mult,* a șuierat o infinitate de voci în cor.

— *Dormi*, am ordonat mai ferm.

De data asta, a ascultat.

Greutatea s-a ridicat din mintea mea, dispărând până m-am simțit din nou aproape normal. *Aproape*, pentru că Fisher încă îmi ținea mâinile. Când am deschis ochii, se uita la bila solidă de metal mat, inert, din mâinile mele, cu o expresie amuzată și ironică. Era enervant de chipeș.

— Trebuie să recunosc, mă așteptam să decurgă diferit, a meditat el.

Și apoi l-am pocnit direct în față.

Scanat cu CamScanner

11.

ÎNGHITE!

— Prea strâns! Prea strâns! Nu pot să respir!

A spune că Everlayne era furioasă ar fi fost mult prea puțin. Trăgea de panglicile corsetului cu o forță pe care nu știam că o posedă.

— Dacă continui să tragi așa, o să-mi rupi coastele, m-am plâns eu.

— Bine! Poate atunci o să... încetezi... să te plângi!

— Coastele rupte nu mă vor opri să mă plâng, am mormăit posomorâtă, trăgând de șireturile corsetului.

Se înfigeau în pielea mea, ciupindu-mă în locuri în care hainele mele de acasă nu mă ciupiseră niciodată înainte. Era groaznic.

— Încetează!

Everlayne mi-a dat peste mână, țâțâind dezaprobator. S-a agitat cu fustele mele, învârtindu-se în jurul meu, curățând scame imaginare pe care doar ea le putea vedea. Ca și celelalte rochii pe care mi le dăduse Everlayne, aceasta era absolut uluitoare. O creație roșie strălucitoare, făcută din mătase naturală. Era genul de rochie care ar fi pus cei mai mulți bărbați în genunchi. O uram al naibii de tare.

— La ce naiba *te-ai gândit*? a mârâit Everlayne, netezind faldurile fustei ca să cadă cum trebuie. E un războinic Fae, Saeris. *Nu* poți să lovești războinici Fae.

— Pot să port, *te rog*, niște pantaloni?

M-am privit posomorâtă în oglinda mare.

— Și nu-mi spune că pantalonii sunt doar pentru masculi. Am văzut multe femele plimbându-se prin palat, purtând pantaloni.

Scanat cu CamScanner

— Am trecut prin asta. Eşti prea *frumoasă* ca să porţi pantaloni. Mă asculţi? Despre Kingfisher?

I-am aruncat o privire dură.

— *Nu.*

— Ai putea măcar să-mi spui ce-a făcut de l-ai lovit aşa.

— Crede-mă. A meritat-o.

— Ei bine, nu mă îndoiesc de *asta.*

Mă rugase să-i explic ce se întâmplase de şapte ori în ultima oră, dar implorările ei nu mă făcuseră să cedez. Nu i-aş fi făcut niciun bine dacă i-aş fi spus lui Everlayne despre figura pe care o făcuse cu quicksilver-ul. Nu voiam să fac lucrurile şi mai tensionate între ei. Dacă Everlayne ar fi ştiut că mă pusese într-o situaţie care m-ar fi putut ucide, atunci lucrurile s-ar fi înrăutăţit mult mai rău. Ar fi devenit catastrofale, şi *eram* prietene. Nu voiam s-o fac să sufere mai mult decât suferea deja. Era o povară suficient de mare că Kingfisher era fratele ei, eram sigură.

— Ai noroc că n-a reacţionat mai rău decât a făcut-o, a spus ea.

— Ce? am pufnit eu. Am crezut că reacţia lui a fost un pic exagerată.

Everlayne era deja în camera mea în ziua precedentă, când m-am întors. Nu se aşteptase ca Kingfisher să spargă uşa dormitorului meu, cu mine aruncată peste umărul lui ca un sac de cartofi şi ţipând ca din gură de şarpe. Nu se aşteptase nici la dispoziţia lui ultra-posomorâtă, la buza lui spartă, sau la linia subţire de sânge prelingându-se pe bărbia lui. Ţipase când el m-a aruncat brusc pe pat şi mârâise, „*Om* rău".

— Ar fi putut fi mult mai rău, m-a asigurat ea. Războinicilor ca Fisher nu le plac reacţiile violente.

— Spui că e atât de sălbatic încât un mic croşeu de dreapta e suficient să-l trimită într-o criză explozivă în care e în stare să ucidă?

S-a gândit la asta în timp ce împăturea o pătură. I-a luat ceva timp să se hotărască.

— Da, a decis ea.

— Atunci fratele tău nu e un războinic, Everlayne. E un sălbatic fără minte, cu un temperament de căcat. Dar cred că amândouă ştiam asta deja.

— Te rog, spune-mi doar Layne. Şi *nu* spune asta cu voce tare!

— Nu-i niciun secret. Cred că toată lumea ştie că Fisher e un sălbatic...

— Nu asta. Partea cu *fratele*, a murmurat.

— Nu ştie toată lumea?

Scanat cu CamScanner

— Ei bine, da. Şi nu. Pur şi simplu nu se vorbeşte despre asta. Şi e foarte, *foarte* complicat.

— Lasă-mă să ghicesc. Mama ta a avut o aventură, pentru că regele e un monstru respingător, şi a rămas însărcinată cu altcineva?

Everlayne – *Layne* – a oftat.

— Nu. Mama mea a fost căsătorită cu un lord din sud înainte să se căsătorească cu tatăl meu. L-a avut pe Fisher cu primul ei soţ. Când Fisher avea zece ani, regele l-a trimis pe tatăl lui într-o misiune în Zilvaren. Nu s-a mai întors niciodată. Atunci au fost oprite căile. Regele a spus că Finran, tatăl lui Fisher, era responsabil pentru oprirea quicksilver-ului şi l-a declarat trădător al Fae...

— Stai. Kingfisher a spus că Madra era responsabilă pentru oprirea quicksilver-ului.

Expresia lui Everlayne s-a tulburat.

— Şi asta ar putea fi adevărat. Fisher cu siguranţă n-a crezut niciodată că tatăl lui era responsabil. Dar fără nicio dovadă că n-ar fi aşa, Belikon a anunţat că Finran era de vină. După, la mai puţin de un an, Belikon şi-a anunţat logodna cu mama mea. După toate relatările, ea a fost surprinsă, dat fiind că nu-l *întâlnise* niciodată pe rege, dar Belikon i-a spus clar că singura cale prin care putea să arate că nu era o trădătoare a coroanei era să se căsătorească cu el. În plus, Finran fusese foarte bogat, şi Belikon avea nevoie de bani pentru conflictul care izbucnea cu Sanasroth. Belikon a informat-o pe mama mea printr-un crainic regal că trebuia să se prezinte la Palatul de Iarnă, şi trebuia să-şi aducă toate bunurile şi banii cu ea. Rusarius încă vorbeşte despre cât de furios a fost regele când ea a sosit cu Kingfisher după ea.

— Nu considera un fiu dintr-o căsătorie anterioară un bun?

Râsul lui Layne a sunat sec.

— Nici pe departe. Voia un fiu al lui, cât mai repede posibil. Nu-l voia pe Kingfisher ca moştenitor prin căsătorie, dar mamei mele i-a luat mult timp să rămână însărcinată din nou. Copiii Fae sunt un dar rar. Cele mai multe cupluri sunt norocoase dacă au măcar un copil. Belikon credea că Finran o „folosise pe mama mea până la epuizare". Chiar a spus asta o dată. A insistat că, atunci când mama noastră a rămas însărcinată cu mine, mult mai târziu, a fost vina lui Fisher, pentru că nu a fost suficient de puternică să aducă pe lume un alt moştenitor de sex masculin.

Scanat cu CamScanner

Şi îl învinovăţea, de asemenea, că nu a fost suficient de puternică să supravieţuiască naşterii. Sarcina ei cu mine a fost dificilă. Niciunul dintre tămăduitorii ei nu a fost surprins când s-a dus, la scurt timp după ce am venit pe lume, dar Belikon...

Everlayne a clătinat din cap cu tristeţe.

— Conform regelui, totul e întotdeauna din vina lui Fisher. Dar moartea mamei noastre n-a fost din cauza lui. A fost din cauza mea.

— N-a fost vina nimănui, am spus eu. Femeile au murit la naştere de când lumea. Om sau Fae, nu e nicio diferenţă. Copilul nu poate fi niciodată tras la răspundere.

Layne probabil auzise toate astea înainte. Doar a dat din cap, trecându-şi mâinile peste pătura pe care o pusese pe spatele scaunului meu de citit.

— De unde ai ştiut că Fisher e fiul nelegitim al lui Belikon? a întrebat ea. A avut destule aventuri de-a lungul anilor.

Asta era uşor.

— Pentru că, legitim sau nu, niciun tată nu şi-ar urî propria odraslă în felul în care îl urăşte Belikon pe Fisher.

— Da, ei bine...

Maxilarul lui Layne se mişca în timp ce privea în gol, totuşi urmărind cu interes pătura.

— Ai dreptate. Oricum!

A inspirat, îndreptându-se în timp ce-şi revenea în fire, lepădând subiectul greoi, de parcă ar fi fost o mantie apăsătoare. Mă duc să aduc ceva pentru micul-dejun. Când terminăm de mâncat, mergem sus la bibliotecă.

A plecat, şi m-am aşezat pe marginea patului meu, uşurată că eram în sfârşit singură.

Annorath mor.

Annorath mor.

Annorath mor.

Kingfisher îmi spusese să ascult quicksilver-ul, iar eu îl ascultasem. Nu puteam *să încetez* să-l aud. Vocile din capul meu dispăruseră. Se evaporaseră imediat ce se liniştise quicksilver-ul, dar acea *frază*. Continuam să mi-o repet mie însămi, din nou şi din nou, de parcă ar fi fost răspunsul la o întrebare pe care nu ştiam cum să o pun.

Scanat cu CamScanner

Annorath mor.

Annorath mor.

Annorath mor.

Kingfisher reacționase când rostisem vorbele cu voce tare. Avea ochii mari. Fusese șocat, chiar. Dar nu mi-a explicat ce înseamnă, și această necunoaștere mă înnebunea.

Mi-am înfipt unghiile în palmă, aplicând presiune în ritmul acelor cuvinte care mi se tot roteau prin minte. Părea că aproape mi-au înlocuit bătăile inimii. Transa mea s-a încheiat doar atunci când o bătaie puternică în ușă a sfâșiat tăcerea.

Cândva, Layne avea să accepte că pur și simplu nu mănânc atât de mult și va înceta să-mi umple farfuria cu atâta mâncare. Îmi va strecura un măr sau ceva de genul ăsta în buzunar. Astfel, chiar dacă farfuria ei de la micul-dejun ar fi plină, tot ar avea o mână liberă ca să deschidă ușa. Am mormăit ceva în timp ce traversam camera, apoi am răsucit mânerul și am deschis ușa fără să mă uit, m-am întors la pat și m-am lăsat în genunchi, căutând sub pat încălțările pe care le aruncasem noaptea trecută.

— Recunosc, îmi place atunci când o femeie îngenunchează în fața mea, dar în cazul *ăsta*...

Tocmai întindeam mâna, iar degetele îmi prindeau tocul pantofului de sub pat, dar în momentul în care am auzit acea voce, am înțepenit ca o scândură. Sângele mi-a năvălit în obraji și m-am tras înapoi, apoi m-am ridicat în șezut pe călcâie, privind urât în sus spre Kingfisher.

— Nu ești binevenit aici, l-am anunțat.

Buzele lui păreau mai iritate și mai roșii decât fuseseră ieri după-amiază. În mâini ducea o tavă mare din lemn încărcată cu tot felul de mezeluri, brânzeturi, fructe și cel puțin trei feluri de pâine. Purta o cantitate ieșită din comun de armură – de două ori mai multă decât de obicei. Tibiile îi erau acoperite de jambiere negre, împodobite cu sori aurii, ale căror raze se îndreptau în sus spre genunchi. Platoșe pentru antebraț cu același model îi acopereau încheieturile. S-a privit, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet rece, când m-a prins uitându-mă la armura lui elaborată.

— Îți place? a mormăit el. Mi-am zis că niște protecție suplimentară ar fi potrivită în dimineața asta, de vreme ce acum ai tendința să te arunci asupra mea ca o pisică turbată.

Scanat cu CamScanner

— Pisicile zgârie, am spus sec. Am fost *foarte* aproape să te trântesc pe jos.

— În visele tale, ființă umană.

A tras ușa, a intrat în dormitor, a pus grămada de mâncare pe masa mică, apoi s-a dus la toate cele trei ferestre înalte din cameră, trăgând draperiile.

M-am ridicat și l-am urmat, trăgând la loc toate draperiile.

— Ce *faci*?

— Sunt mahmur, a anunțat. Soarele încearcă să-mi spargă țeasta, ceea ce mă face *foarte* nesuferit. Dar te rog. Nu te sfii să le tragi înapoi.

Cum naiba puteai să omori un războinic Fae? Aveai nevoie de vreo armă specială? Puteau fi otrăviți? Mi-am notat în minte să-l întreb pe Rusarius – bătrânul bibliotecar cu siguranță avea să știe. Strâmbând din buze, m-am întors și am făcut din nou lumină.

— Am vrut să spun, ce cauți aici? În camera mea?

— Nu am voie să mănânc în bibliotecă, se pare. Și, spre deosebire de Layne, nu am aripa mea proprie repartizată la curte. După ce am văzut ieri cât de frumoasă e camera *ta*, m-am gândit să vin și să iau micul-dejun aici. Nu-ți face griji. Ți-am adus și ție niște brânză.

A luat una dintre farfuriile mici pe care le pusese în echilibru pe tava supraîncărcată și a pus jos o bucată uriașă de brânză. Spre norocul lui, arăta a brânză bună, dar felul în care mi-a împins farfuria peste masă m-a făcut să iau foc.

Ticălosul a început să mănânce de parcă viața i-ar fi depins de asta.

— Rusarius a spus că nu se mănâncă mâncare gătită în bibliotecă. Toate astea sunt reci. Ia-le și du-te să-l deranjezi pe el.

Kingfisher nici nu m-a băgat în seamă.

— Fisher!

A tresărit, ghemuindu-se în scaun.

— Ziua de azi are tot felul de reguli, ființă umană, a spus.

A început să le numere pe degete, câte un deget pentru fiecare.

— Să nu țipi. Să nu dai cu pumnul. Să nu mă pui să fac vreun exercițiu fizic. Să nu...

— Îți curge sânge din buză iar, i-am spus.

Limba lui a ieșit rapid printre buze, sângele pătându-i vârful. Și m-am trezit privind niște canini surprinzător de ascuțiți. Văzându-i,

Scanat cu CamScanner

m-a trecut un fior de teamă și curiozitate prin corp. Căldura mi s-a ridicat din stomac, sângele năvălindu-mi în obraji.

Privirea lui Kingfisher s-a fixat brusc asupra mea.

— Fii atentă, ființă umană. Noi, Fae, avem un simț al mirosului excelent. Ai fi uimită ce putem mirosi plutind în aer.

— Eu... eu nu făceam nimic. N-am...

O, zei. Aveam să mor de rușine. Momentul fusese trecător. Nici măcar nu intenționasem să mă gândesc la asta. Îl disprețuiam pe Kingfisher. *Nu* eram atrasă de el. Nu mă gândeam la limba lui sau la dinții lui...

A pus jos bucățile de pâine și de carne pe care le ținea și s-a lăsat înapoi pe spătarul scaunului *foarte* lent. Expresia lui devenise brusc serioasă, ochii alerți, vocea coborându-i și devenind suavă, ca de catifea.

— *Faci lucrurile și mai rele.*

Înghițindu-mi impulsul de a țipa, m-am așezat la masă și m-am forțat să-i susțin privirea insuportabil de arogantă. *Schimbă subiectul. Schimbă subiectul. Schimbă subiectul.*

— De ce nu ți-ai tratat rana de la buză, oricum? Se poate vindeca. O tăietură mică ca asta? S-ar vindeca instantaneu cu o singură atingere...

Kingfisher a mijit ochii, fixându-mă în continuare.

— Urma să mă ocup de asta după, dar acum am decis altfel.

— Ha! Sigur.

Am smuls o bucată de brânză din grămada pe care mi-o trântise pe farfurie și am vârât-o în gură.

— Da. Chiar acum, de fapt. O voi păstra ca amintire.

— O amintire a momentului când o ființă umană pricăjită te-a lovit și ți-a dat sângele? Vrei ca prietenii tăi să afle?

La dracu, brânza asta era lipicioasă. Am continuat să mestec, dar gura îmi era atât de uscată, încât mâncarea se transformase într-o pastă groasă.

— Îmi place să fiu surprins, a spus Fisher, răsucind furculița în mână. Sunt și un fan al sexului agresiv. Va fi o amintire distractivă.

Am inspirat brusc, înghițind brânza. Am tușit și m-am înecat, am încercat disperată să scap de ea, dar nu aluneca nicăieri.

Kingfisher s-a aplecat înainte, limba trecându-i din nou peste dinți. A zâmbit sugestiv și a spus:

— *Înghite!*

— Ce naiba se întâmplă aici? Încerci s-o omori pe săraca fată?

Scanat cu CamScanner

Layne a apărut de nicăieri, un nor de parfum dulce și mătăsuri de culoarea șofranului. A pus jos farfuriile aduse de la bucătărie, apoi a început să-mi frece ușor spatele.

— Ce i-ai făcut? a zis ea, privindu-l furioasă pe Fisher.

— Pe toți zeii care au fost vreodată sau vor fi vreodată, te rog nu mai țipa, a gemut el.

— Se sufocă, Fisher. Ai otrăvit-o? Respiră, Saeris. Așa. Încet, inspiră. Încet, expiră.

Mi-a demonstrat cum să respir pe nas.

— Și... de ce miroase a *bordel* aici? Dacă ai de gând să petreci noaptea curvind și bând, măcar spală mirosul sexului de pe tine înainte să apari la micul-dejun.

Kingfisher părea gata să izbucnească în râs. Netrebnicul se distra de minune. M-am pregătit pentru atacul crunt – avea să-i spună surorii lui că mirosul era din vina mea și nu a lui. Dar când a vorbit, m-a luat prin surprindere.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze, Layne. A fost lipsit de considerație. Îmi iau micul-dejun de aici și vă las în pace. Dacă apare Ren, spune-i că sunt la baie, spălându-mi păcatele. *Ne* vedem după-amiază, Osha. Fii pregătită să exersăm ce am învățat ieri.

Stai așa...

L-am privit plecând.

A luat vina asupra sa. De ce ar face asta?

Layne avea să afle că eu eram sursa mirosului de excitare din aer în clipa în care el pleca? Nu cred. Nu mă mai gândeam la limba lui Fisher alunecând pe gâtul meu. Mă gândeam la el care mă forța să țin quicksilver-ul în palmă și cât de mult avea să mă doară.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Amintirea vocilor din capul meu răsuna ca un cântec de război.

Fisher mă scutise de rușine, dar nu însemna mare lucru. Nu atunci când aveam în față promisiunea după-amiezii de lucru cu quicksilver-ul. Chiar era nebun dacă credea că mă voi supune de bunăvoie din nou *acelui* experiment.

Scanat cu CamScanner

Temperatura din bibliotecă era insuportabilă. Mai rece decât de-obicei, condensul se scurgea pe interiorul ferestrelor, iar nori groşi de vapori se formau în aer de fiecare dată când cineva vorbea.

— O să ningă în seara asta, a anunţat Rusarius, privind încruntat pânza mohorâtă de nori care umplea vederea de sub cupola de sticlă.

Zăpadă.

Perspectiva de a o vedea căzând din cer cu propriii ochi era palpitantă, dar existau lucruri mai importante de făcut. Îmi luasem decizia şi mă ţineam de ea.

— Vreau să aflu mai multe despre quicksilver astăzi, am spus. Ştiu că plănuiai să vorbim mai mult despre Sanasroth şi curţi, dar regele ne-a dat doar o săptămână înainte ca Kingfisher să plece. Au trecut deja trei zile şi nu am învăţat prea multe despre căi.

— Cunoaşterea curţilor va fi vitală atunci când vei începe să călătoreşti în afara Yveliei. Cred că merită să discutăm despre asta, a spus Layne, punând mâna pe teancul impresionant de cărţi pe care-l pregătise pentru lecţia zilei.

— Nu ştiu. Poate Saeris are dreptate, a spus Rusarius. Părul lui alb era mai pufos ca niciodată, ridicându-se în toate direcţiile. Dacă nu putem demonstra că Saeris e capabilă să activeze quicksilver-ul, Kingfisher va avea probleme, cred. El e cel care a adus-o aici. Regele i-a dat o săptămână să o înveţe cum să se descurce cu toată povestea asta. Dacă ea eşuează...

— Îl va pedepsi pe Fisher, a spus Layne.

— Şi pe Saeris, poate? a sugerat Rusarius pe un ton întrebător.

Layne şi-a dat laoparte cu ezitare teancul de cărţi.

— Bine. Quicksilver-ul atunci. Poate dacă acoperim cât de cât fundamentele, Fisher va putea să te introducă în nişte compuşi alchimici mai puţin importanţi la forjă în această după-amiază.

O, Fisher nu se juca deloc cu compuşi alchimici mai puţin importanţi. Mă aruncase direct în gura lupului, punându-mi quicksilver-ul pur în mână fără să stea prea mult pe gânduri. Din nou, am hotărât să nu menţionez acest amănunt.

— Mă întrebam dacă exista vreo referinţă legată de modul în care Alchimiştii foloseau căile pentru a călători dintr-un loc în altul, în special. Adică cum se asigurau că vor ajunge exact unde doreau, mi-am clarificat gândul. Era vreun panou, sau vreun descântec, sau... Am dat din umeri,

Scanat cu CamScanner

încercând să par cât mai degajată posibil. Trebuiau să rostească numele unui loc cu voce tare sau ceva de genul ăsta?

Rusarius şi-a şters nasul de mâneca robei, apoi a suflat în ceaiul fierbinte pe care şi-l pregătise undeva în spatele bibliotecii.

— A, nu, mă îndoiesc că avem vreo carte sau vreun pergament care să acopere *asta*, a spus.

— Of!

Eram măcinată de dezamăgire.

— Nu, acea parte era uşoară. Era un lucru cunoscut cum ajungeau dintr-un punct în altul, a spus Rusarius.

A sorbit din ceai şi a ţipat, suflând ca să-şi răcească gura.

— O, zei, răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte. Ai zice că am învăţat să aştept până acum...

— Cum o făceau, atunci? Dacă era un lucru cunoscut?

— Aha, da. Ei bine, pur şi simplu îşi fixau intenţia asupra locului. Se concentrau foarte tare, se pare. Dacă voiau să exploreze ceva nou, se gândeau la *tipul* de loc în care voiau să meargă. Dacă voiau să descopere un loc bogat în minereu de fier, de exemplu, se gândeau la minereul de fier şi lăsau quicksilver-ul să îi ducă într-un loc cu mult minereu de fier. Era un sistem foarte simplu. Evident, imperfect. De mai multe ori, un Alchimist s-a gândit la tipul de loc unde voia să meargă şi a intrat într-un bazin, dispărând pentru totdeauna. Un grup a plecat în căutarea hidrogenului odată. Arhivarul-şef Clements a postulat că quicksilver-ul i-a dus direct în centrul unei stele, undeva. Totală prostie, dacă mă întrebi pe mine...

Am încetat să mai ascult. Nu încercam să ajung într-un loc nou. Voiam să merg acasă. Şi tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la Zilvaren înainte să intru în bazin? Părea prea uşor, cu siguranţă. Dar Rusarius părea destul de sigur pe el.

— Şi unde e bazinul ăsta aici, în Palatul de Iarnă? Belikon are unul, nu-i aşa? l-am întrerupt pe bătrân, care încă povestea despre grupuri de Alchimişti care dispăruseră în timp ce explorau destinaţii necunoscute.

— Oh, desigur! Bazinul nostru este cel mai mare documentat vreodată! a declarat bibliotecarul strălucind de emoţie, de parcă ar fi fost personal responsabil de existenţa sa. Belikon l-a făcut astfel încât să poată transporta armate întregi dacă era nevoie. E situat sub noi, foarte adânc,

Scanat cu CamScanner

în subsolurile palatului. Aproape fiecare tunel pe care îl întâlneşti te va duce acolo. Deşi odată am petrecut cinci zile încercând să înţeleg...

Chiar dacă mă laud singură, pot să spun că am făcut o treabă remarcabilă prefăcându-mă interesată de ce povestea Rusarius. Planurile care se formau rapid în mintea mea îmi ocupau toată atenţia, dar am dat din cap şi am râs la povestea bibliotecarului, implicându-mă în discuţie doar atât cât să o conving pe Layne că îl ascult şi pe el.

Următoarele trei ore au trecut cu greu, şi am încercat din răsputeri să nu mă agit.

Am luat notiţe despre bazinul Sanasrothian, situat în centrul sălilor consiliului curţii lor rivale. Am reţinut locul exact al altor două bazine din alte două curţi. Gilarienii, Fae din munţi, la est, aveau bazinul într-o sală situată pe cel mai înalt vârf al domeniului lor. Rapoartele spuneau că bazinul Lissienilor, Fae de pe mare, care trăiau pe o insulă sudică, era localizat adânc, într-o peşteră, şi era aproape la fel de mare ca bazinul yvelian, deşi asta nu fusese niciodată confirmat, Lissienii privind locul acela ca pe cel mai sacru loc.

Am absorbit toate astea, mintea mea zvâcnind tot timpul.

Tot ce trebuia să fac era să mă gândesc intens la Oraşul de Argint. Trebuia să ajung la quicksilver, să-l conving să se trezească, şi apoi aveam să ajung acasă. Ar fi fost *atât* de simplu.

Dar mai era ceva ce trebuia să fac mai întâi.

Scanat cu CamScanner

12.

VULPEA

Armura de piele de pe Kingfisher dispăruse, şi înţelegeam de ce. Vatra ardea, un foc alb-strălucitor mângâind zidăria atunci când am intrat. Pentru prima dată în aproape o săptămână, o căldură plăcută mi s-a strecurat în oase, şi era un lucru cu adevărat frumos.

Fratele lui Layne a rânjit răutăcios când şi-a dat seama că intrasem în atelierul fierbinte, deşi nu şi-a întors privirea de la treaba cu care se îndeletnicea. Sudoarea îi curgea pe faţă în timp ce introducea un cleşte strălucitor în foc; s-a aplecat, încruntându-se concentrat pentru un moment, apoi a tras înapoi cleştele, de data asta cele două braţe metalice strângând un mic vas metalic.

Abia am observat vasul – *creuzetul* – pe care Kingfisher l-a pus pe nicovala de lângă bancul de lucru. Privirea mi-era fixată pe picătura de sudoare care atârna de bărbia lui Fisher; jur pe viaţa mea, nu puteam vedea nimic altceva! A strălucit acolo o secundă şi apoi a căzut, sfârâind când a lovit creuzetul de fier şi s-a transformat în abur.

Cămaşa neagră a lui Fisher, de obicei lejeră, îi era lipită de piept. A inspirat adânc, umerii ridicându-i-se, şi...

M-am trezit când a pocnit din degete în faţa mea.

— Ai putea măcar să mă avertizezi înainte să mă dezbraci din priviri.

— Nu te dezbrăcam din priviri. Încercam *să văd* prin tot... aburul ăsta.

Mi-am fluturat mâna demonstrativ, dar aerul era curat, nu era niciun abur, iar Kingfisher nu părea convins.

Scanat cu CamScanner

— Întotdeauna m-a nedumerit ceva. Oamenii nu sunt restricționați de aceleași legi ca Fae legați de Jurământ. Voi, creaturile astea, puteți minți ori de câte ori doriți. O faceți tot timpul. Și totuși nu vă pricepeți *deloc*.

Era îmbujorat de căldură, lucea de transpirație. Niciun fir de păr din cap nu îi era uscat. De la rădăcină până la vârf, pletele îi erau ude, unele șuvițe lipindu-i-se de față. Ca și cum și-ar fi dat brusc seama, și-a scuturat capul ca un câine, stropind cu sudoare peste tot.

Mi-am ridicat mâna în dreptul feței, ca să blochez umezeala.

— Scârbos.

Fisher a râs înfundat în timp ce privea în creuzet, dezlipindu-și cămașa de piept ca să inspecteze ce era înăuntru.

— Uite-te puțin la tine, minți de-ngheață apele, iubire. Îți place sudoarea mea, *nu-i așa*, ființă umană?

Din prima clipă în care ne-am întâlnit, ticălosul ăsta își făcuse un scop din a mă scoate din sărite. N-am reacționat niciodată când m-a numit „ființă umană" sau „Osha", așa că nu aveam habar cum de știa că mă enervează atât de tare, mă scotea din sărite.

— Am un *nume*. Folosește-l!

L-am împins laoparte, îndreptându-mă spre bancul de lucru. Mi-am aruncat geanta pe care o adusesem cu mine pe masă și am smuls unul din șorțurile de piele atârnate de perete, lângă fereastră.

M-am întors, gata să-i țin o predică despre bune maniere și cum e politicos să le spui oamenilor pe numele lor și nu vreo poreclă stupidă *inventată*, dar... Inima mi-a sărit din piept.

— *Zei și martiri!*

La mai puțin de un deget de mine, Kingfisher îmi zâmbea. Cum naiba ajunsese atât de aproape? Ochii îi jucau de veselie. Era uimitor că niște ochi atât de splendizi aparțineau unui asemenea netrebnic. Nu semănau cu nimic din ce mai văzusem vreodată. Atât de strălucitori, de un verde unic și surprinzător. Și, deși quicksilver-ul prins în irisul lui drept mă speria groaznic, nu puteam nega că îl făcea să arate remarcabil.

— Tu ești *temporară*, a spus el, dominându-mă, uriașa lui siluetă fiind pur și simplu... pretutindeni.

— Iar tu ești *nesimțit*, i-am zis înapoi.

A ridicat din umeri, apoi s-a răsucit. De îndată ce și-a întors spatele, am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin cât timp nu mă privea.

Scanat cu CamScanner

— N-are rost să înveți numele ființelor umane, a spus. Voi apăreți și dispăreți atât de repede. Mă obosesc doar să învăț numele creaturilor care trăiesc mai mult decât o bătaie a inimii.

Mâinile îmi tremurau când mi-am trecut cordonul șorțului pe după talie și l-am legat peste abdomen.

— E Saeris. Numele meu. Spune-mi pe nume sau nu mă mai striga deloc.

Mi-a aruncat o privire amuzată peste umăr, buzele ușor deschise, expunând o scurtă strălucire a dinților.

— *Nu mă mai striga deloc?* Îmi place cum sună. Vino și uită-te la asta, Nu Mă Mai Striga Deloc.

Ei bine, m-am băgat singură în gura lupului. Oftând, m-am dus să văd ce-mi arăta în creuzet.

— Mai sunt și alte cuvinte, totuși. *Te rog* și *mulțumesc*? Nu te-am auzit folosindu-le încă, dar sunt sigură că fac parte din vocabularul tău...

— Nu fac, a spus el vesel.

O cantitate mică de pulbere gri-închis, fină ca cenușa, stătea pe fundul creuzetului.

— La ce mă uit?

— Os, a spus Fisher.

— Uman?

A dat din cap că nu.

— N-am avut. Deși, dacă ai fi fost dispusă să contribui...

— *Încetează!*

Fisher s-a ridicat drept, închizând pe jumătate un ochi în timp ce mă studia.

— Oare specia voastră ar trebui să tragă un pui de somn după-amiaza? Ești foarte morocănoasă. *Eu sunt* cel mahmur, știi?

— Ce-ai făcut, de altfel, seara trecută?

— Ai vrea să știi?

— De fapt, lasă. M-am răzgândit. Nu vreau să știu.

— Ren și cu mine am mers la The Blind Pig. Am pariat jumătate din economiile lui și am secat barul. Data viitoare te invit și pe tine.

M-am strâmbat.

— Te rog, nu.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher m-a apucat, mâna lui strângându-mi încheietura. Eram gata să ating praful din creuzet cu vârful degetului, dar...

— Acolo de unde vii, fierarul pune degetul într-un creuzet care tocmai a ieşit dintr-un cuptor încins, Osha? m-a întrebat Fisher.

Mi-am încleştat fălcile, simţindu-mă absolut, complet şi devastator de proastă. Dacă aş fi făcut asta în atelierul lui Elroy, ar fi ţipat la mine până şi-ar fi pierdut vocea şi apoi m-ar fi alungat din atelier pentru o săptămână întreagă. Nici măcar nu mi-ar fi permis să mă apropii de creuzet fără mănuşi rezistente la căldură. Aici nu gândeam limpede. Eram distrasă. Şi motivul distragerilor mele tocmai mă salvase de la pierderea întregii mâini. Obrajii îmi ardeau mai tare decât focul din vatră.

— Nu. *Nu* face aşa ceva.

Kingfisher m-a eliberat. N-a mai zis nimic, dar privirea lui dură şi iritată spunea totul. *Fii mai atentă, Osha.*

— Osul era de Fae, a spus după un moment. Timp de secole, neamul nostru a încercat să înţeleagă cum au fost create relicvele care ne permit să călătorim prin quicksilver. De-a lungul anilor au existat multe teorii. Dar au rămas doar teorii. Cu quicksilver-ul adormit, nu am putut experimenta sau pune vreuna dintre ele la încercare. Dar acum că eşti aici...

— Vrei să trezesc quicksilver-ul ca să poţi încerca să legi lucruri de el şi să vezi dacă poţi crea o relicvă.

— Exact.

A zâmbit. Era primul zâmbet sincer şi larg pe care îl văzusem vreodată pe faţa lui şi era înfricoşător. Nu pentru că îl făcea să arate răutăcios. Deloc. Arăta mult mai tânăr decât atunci când se încrunta. Părea *fericit*, şi asta era ceea ce mă deruta cu adevărat. Era uşor să-l urăsc pe Kingfisher când era un netrebnic, dar în momentul ăsta părea foarte puţin netrebnic, şi lucrul ăsta era... derutant.

Nu aveam timpul sau dispoziţia să despic firul în patru în legătură cu situaţia confuză de acum. Nu conta. Aveam lucruri mai importante de care să-mi fac griji.

— Foloseşti oase ca să vezi dacă fuzionarea quicksilver-ului cu material biologic va face bazinul să creadă că fiinţa vie care trece prin el face parte din sistem? am întrebat.

Kingfisher s-a dat înapoi pe călcâie, sprâncenele ridicându-i-se.

— Da, chiar aşa. Asta vreau să fac.

Scanat cu CamScanner

— Ei bine, atunci hai să o facem.

— Serios? După ziua de ieri, mă aşteptam să nu vrei să mai activezi quicksilver-ul din nou.

— Nu sunt mulţumită de asta, deloc. Dar dacă înseamnă că putem... O, *pe toţi sfinţii zei!*

Nu eram singuri.

Din proprie iniţiativă, mâna mea a apucat o pereche de cleşti. Am strâns-o ca pe un pumnal, sărind înainte, adoptând o poziţie defensivă. Pulsul îmi bubuia în degete, în degetele de la picioare şi oriunde altundeva era posibil. Într-o clipă, eram gata să lupt, dar Kingfisher s-a mişcat mai repede decât mine. A devenit o dâră de fum negru. Un vânt rece mi-a trecut brutal prin păr, apoi a dispărut. S-a materializat de cealaltă parte a atelierului, cu moartea în ochi, sabia neagră şi letală strânsă în ambele mâini, picurând fum.

— Ce *e* asta? am arătat cu degetul spre ciudăţenia ghemuită lângă vatră, care a şuierat la mine, descoperindu-şi colţii, arătându-mi albul ochilor.

Kingfisher a aruncat o privire spre creatură şi şi-a relaxat poziţia defensivă, înjurând într-o limbă pe care nu o înţelegeam.

— Ce-i cu tine? E o vulpe! O, zei, am crezut că o să-ţi fie smulsă faţa.

— Vulpe? Ce-i *aia*?

Kingfisher a mormăit nervos când s-a oprit deasupra animalului ciudat. Avea o blană groasă, albă ca zăpada de afară, şi ochi sticloşi, negri ca abanosul. S-a ghemuit, lipită de podeaua de piatră, cu urechile mici şi negre la vârf, plecate pe craniul ei mic, în timp ce urmărea cum Kingfisher îşi ridică sabia deasupra capului său.

— Să ştii, a şuierat războinicul, transportarea asta dintr-un loc în altul când ai dureri de cap este de groază. A adus lama în jos.

— NU! OPREŞTE-TE! Ce faci?

A îndepărtat arma exact la timp.

— *Zei* netrebnici, fiinţă umană! Încetează să mai ţipi!

— Nu vreau să o omori! M-a luat prin surprindere, atâta tot!

— E o vulpe! O pacoste! Probabil asta locuia în vatră înainte să-i distrugem vizuina. Fură mâncare din bucătării.

Creatura nu era deloc atât de hidoasă pe cât o considerasem la început. M-am repezit înainte, aplecându-mă, acoperind micuţa fiinţă cu trupul meu, cuprinsă de o remuşcare subită.

Scanat cu CamScanner

— Cu siguranță nu poți s-o omori, dacă i-am distrus deja casa.

— O să te muște, a spus Kingfisher.

— Nu, n-o să...

M-a mușcat.

Colții ei erau ascuțiți ca acele. Cu fălcile strânse în jurul antebrațului meu, micuța vulpe clipea și țipa, scoțând tot felul de sunete ciudate. Părea că vrea să fugă și să se ascundă, dar nu putea să-și dea seama cum să *înceteze* să mă muște.

Kingfisher și-a pus vârful sabiei pe piatră și s-a rezemat ușor, urmărind scena fără vreun sentiment vizibil.

— Poartă tot felul de boli. Putregai pulmonar, a spus. Și ceva care face pielea să se descuameze? Un fel de infecție fungică, cred.

— Au! Aproape m-a mușcat până la os, Fisher. *Ajută-mă!*

Kingfisher s-a îndepărtat de sabie, stând drept acum. S-a uitat înspre tavanul cu grinzi deasupra, mijind ochii.

— Asta... e o lecție, cred. Întotdeauna există consecințe pentru acțiunile noastre. Noua ta brățară de blană este o consecință a slăbiciunii umane. Poart-o cu mândrie.

Micuța vulpe a strănutat, cu ochii ei negri fixați într-ai mei. Dacă o vulpe ar fi putut avea o expresie facială, a ei ar fi fost una de panică. Credea că vreau s-o ajut, m-am gândit, dar cum ar trebui s-o fac când, dacă era ceva, ea mușca și mai tare?

— Lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă, am implorat-o. *Te rog*, dă-mi drumul. Nu vreau să te rănesc. Îmi pare rău că ți-am distrus casa. Promit că îți vom construi una și mai bună.

— Nu face promisiuni în numele *meu*, a intervenit Kingfisher. Cred că s-ar face o pălărie grozavă din ea.

Am mârâit la Kingfisher. Vulpea a mârâit și ea.

Ca și cum am fi găsit un numitor comun, micuța vulpe și-a relaxat încet strânsoarea de pe antebrațul meu, fălcile tremurându-i ca și cum ar fi fost împotriva legilor firii să mă elibereze. M-am ridicat, apăsând mâna peste urmele de mușcătură din piele, încercând să opresc sângerarea. Vulpea i-a aruncat lui Kingfisher o privire bănuitoare și s-a strecurat sub fusta mea, ascunzându-se sub straturile de material.

Scanat cu CamScanner

— Uite, a observat Kingfisher. În sfârșit. O utilizare corectă pentru tot materialul ăla ridicol. O mică păpușă drăguță într-o rochie drăguță, nu-i așa?

— Hei! Nu *vreau* să port asta, i-am tăiat-o, trăgând de rochie. Ce purtam atunci când m-ai găsit?

— Mult sânge, a cugetat Fisher.

S-a încruntat.

— Stai. Parcă îmi amintesc că *intestinele* tale făceau parte din ținută.

— Pantaloni și o cămașă, am spus sec. Și o pereche de cizme cu tălpi foarte bune. Ai idee cât au costat cizmele alea?

— Lasă-mă să ghicesc. Virginitatea ta.

— Să te fut, Fisher.

— Cu plăcere, a zâmbit el. Dar mă tem că n-am cizme noi să-ți dau la schimb.

M-am repezit la el, gata să-l *omor*, dar am răsuflat când am simțit atingerea blănii pe gambe și mi-am amintit de micuța vulpe pe care o ascundeam. Ghearele ei m-au zgâriat. Am încercat să nu reacționez, dar Fisher m-a văzut tresărind.

— Zei din ceruri, a gemut. Lasă-mă s-o omor și gata.

— Nu! Nici vorbă!

— Bine. Foarte bine. Fie cum vrei tu.

S-a întors la creuzet, fluturând din mână. În același moment, am simțit o adiere răcoroasă sub fusta mea, însoțită de un țipăt speriat, și o colivie mare de răchită a apărut la celălalt capăt al bancului de lucru. Înăuntrul cuștii se găseau o cupă plină cu apă, o mică grămadă care arăta a oase de pui și, desigur, vulpea.

— Va trebui s-o eliberezi în afara palatului. Nu va supraviețui nici cinci secunde aici. Nici măcar ca jucărie a ta. Deocamdată, poate sta acolo și *să tacă*, a spus el aruncând o privire plină de înțeles cuștii. Iar în ce te privește...

A fluturat din nou din încheietură, și rochia strâmtă de culoare stacojie cu care Layne mă îmbrăcase dimineață a dispărut. Am tras pentru prima dată aer în piept cu adevărat în ultimele șase ore, și aproape am plâns de ușurarea valului de oxigen care îmi inunda plămânii.

Purtam haine normale. Hainele *mele*... nu, stai. Nu erau hainele mele. Semănau, da, dar existau diferențe ușor de remarcat între hainele

Scanat cu CamScanner

cu care mă găsise Kingfisher şi această ţinută. Pantalonii erau mai groşi. Negri, nu alb murdar. Materialul era rezistent, dar suplu. *Strâmţi.* Ei bine, nu puteam să mă plâng prea mult după ce fusesem atât de agitată din cauza volănaşelor pe care Layne mă pusese să le port. Cămaşa era mai mult o tunică. Neagră. Puţin mai lungă decât eram obişnuită. Mai potrivită modei Fae. Avea *atât* de multe buzunare. La brâu atârna o curea din piele cu numeroase găici pentru unelte şi... arme? Avea chiar un *cuţit* prins de coapsă. M-am uitat în jos la mânerul de onix negru, încercând să-mi dau seama ce văd.

— Ai nevoie să-ţi explic cum funcţionează?

Mi-am ridicat capul brusc. Kingfisher era cu spatele la mine. O, pe toţi zeii, îşi trăgea cămaşa peste cap! Când s-a întors, avea pieptul gol şi o mare de cerneală neagră care-i marca muşchii lucioşi, dar chipul lui era lipsit de expresie. Chiar în mijlocul pieptului, cu colţii ascuţiţi şi feroce, avea un alt cap de lup, tatuat. Multe tatuaje mai mici îl înconjurau sau porneau de la el, dar nu puteam să le descifrez fără să-l inspectez mult mai îndeaproape, şi nu aveam de gând să fac asta. Mă aşteptam la un comentariu sarcastic din partea lui Kingfisher în timp ce mă străduiam să nu mă holbez, însă a părut sincer când şi-a mişcat bărbia către cuţitul pe care-l materializase în dreptul coapsei mele.

— În mâinile potrivite, o lamă ca asta poate face mult rău. Renfis e un profesor bun. Te poate învăţa să o foloseşti dacă ai nevoie.

În colivie, la capătul bancului de lucru, vulpea a început să bea însetată din bol.

— Ştiu să folosesc cuţitele, am spus privind în jos.

— Mai devreme ai spus că te descurci cu forja. Şi apoi ai încercat să-ţi bagi degetul într-un creuzet incandescent.

— Mă descurc la forjă. Doar că... nu m-am gândit.

Şi-a şters mâinile de cămaşă şi a aruncat-o pe bancul de lucru.

— Ai putea să-ţi tai gâtul cu un cuţit ca ăsta dacă uiţi să gândeşti, Osha.

— Dă-mi odată quicksilver-ul. Să vedem dacă reuşim să legăm osul ăsta de el şi să-l transformăm în ceva util.

N-am reuşit.

Mi-au trebuit trei ore să descopăr cum să trezesc quicksilver-ul din nou. Când, în cele din urmă, am reuşit să transform argintul mat şi solid

Scanat cu CamScanner

în starea lui lichidă, eram epuizată, corpul îmi zvâcnea de durere și eram oarecum traumatizată.

Particulele de os au explodat în flăcări imediat ce Kingfisher a turnat praful în vasul cu quicksilver, evaporându-se înainte să atingă suprafața vălurită de lichid, și metalul nici măcar nu era fierbinte. Murmura ritmic și îmi arunca bolboroseli într-un fel care părea batjocoritor, și am făcut tot posibilul să nu țip de frustrare.

Transpiram în căldura forjei, obosită și tot mai furioasă cu fiecare secundă. Kingfisher nu observa, sau poate observa, dar nu dădea niciun semn că i-ar fi păsat. S-a aplecat peste bancul de lucru, sudoarea curgându-i râuri pe scobitura de pe spate, mușchii bine definiți și puternici etalându-se de-o parte și de alta a coloanei vertebrale, în timp ce lua notițe dintr-o carte pe care o invocase de nicăieri.

Atâta piele. Atâta *cerneală*. Tatuajele de pe spatele lui se înlănțuiau – linii îndrăznețe care păreau să formeze căi și să spună povești. Nu aveam să mă mint – voiam să știu despre fiecare în parte – ce însemnau și când le făcuse. Dar n-aveam să-i dau satisfacția de a-l întreba. Aveam lucruri de rezolvat.

Un junghi de nerăbdare s-a ridicat în interiorul meu, dându-mi curajul de care aveam nevoie să acționez. Am tras adânc aer în piept și m-am pregătit.

— Știi... poate dacă m-aș uita la pandantiv? Să-l țin în mâini? Dacă ar fi existat un alt element legat de el când a fost turnat, poate aș putea simți ce este.

Era un joc periculos. Dacă funcționa, aș fi putut să merg acasă. Dacă nu, aș fi avut parte de un Kingfisher furios și probabil că aș fi fost închisă în camera mea până la adânci bătrâneți. Fisher s-a uitat la mine, studiindu-mă printre gene. O, zei, era o priveliște de neuitat. Fiecare linie din care era format era artă pură. Cu buzele lui pline, umbra ușoară de barbă care îi scotea în evidență maxilarul, ochii lui fascinanți și toată acea masă neagră de păr, era greu să nu te uiți la el fără *să nu simți o durere ascuțită*. Crescusem într-o groapă mizerabilă, unde oamenii mureau mai des decât supraviețuiau. Nu văzusem prea multe lucruri frumoase în scurta mea viață. Dar, din toate lucrurile frumoase pe care *le văzusem*, Fisher era cel mai frumos.

Scanat cu CamScanner

Ar fi fost greşit să mă gândesc la bărbaţii pe care îi întâlnisem în Zilvaren în felul ăsta. Unii fuseseră atrăgători. Unii fuseseră chiar destul de sexy încât să-mi facă degetele de la picioare să se strângă. Dar Fisher era superlativul a tot ce însemna ager, masculin şi puternic. Era cu mult *mai mult* decât orice experimentasem înainte. *Era* frumos. Mi se tăia răsuflarea când îl priveam.

— Dacă îl vrei, vino şi atinge-l, a tunat el.

Pe toţi sfinţii zeii!

Sângele mi-a năvălit în obraji, pătându-i cu roşu aprins, de nevoie şi de ruşine. Pupilele lui Kingfisher s-au redus la dimensiunea unui ac. De data asta nu avea niciun cuvânt zeflemitor. Buzele i s-au deschis, privirea înfiptă într-a mea de parcă m-ar fi urmărit, aşteptând să vadă ce voi face.

— Sau pur şi simplu l-ai putea scoate? am sugerat, râzând nervos. M-ai lăsat să-l port zece zile în timp ce mă făceam bine, nu-i aşa? Ce sunt câteva minute?

— Ren mă ţinea într-o cameră cu ziduri groase de un metru, încuiat în spatele unei uşi de fier în tot acel timp, a spus simplu.

— Of.

— Da. *Of.* Nu e prea drăguţ să stai în preajma mea fără el. Nici măcar pentru câteva minute.

Nu îmi dădusem seama cât suferise în timp ce purtasem pandantivul. Ştiam că avea mare nevoie de el când l-a recuperat, dar credeam că a doua sa relicvă – inelul pe care îl purta – îl ajutase în absenţa lanţului.

Am dat din cap, făcând un pas şovăitor înainte.

— Bine, atunci.

Am încercat să par oficială, dar nu mă simţeam deloc aşa.

— Îl voi atinge în timp ce îl porţi.

Expresia lui Kingfisher nu trăda nimic. Pe măsură ce mă apropiam, s-a ridicat drept. Am crezut pentru o clipă că se îndepărtează de mine, dar nu. A luat un scăunel de sub bancul de lucru şi s-a aşezat, poziţionându-se astfel încât să mă privească.

Era atât de puţin spaţiu între noi.

Şi-a desfăcut picioarele, lumina dură şi interesată din ochii lui provocându-mă să păşesc între ele pentru a putea reduce distanţa. Inima mea a făcut un salt şi s-a dat peste cap când am făcut pasul, acceptându-i provocarea tăcută. Era al naibii de *mare*. Corpul lui zumzăia de energie;

Scanat cu CamScanner

cu cât mă apropiam mai mult, cu atât o simțeam cum se revarsă din el. Ca o căldură. Ca un fuior de fum. Ca puterea însăși. Fisher își odihnea mâinile tatuate pe coapse, ochii lui de un verde strălucitor urmărindu-mi fiecare mișcare în timp ce eu ridicam mâna și atingeam lanțul fin de argint.

Stătea inuman de nemișcat. Nu respira. Nici măcar n-a tresărit. Căldura pielii lui mi-a ars vârfurile degetelor, trimițând un fulger de electricitate prin mine când am prins lanțul lung cu degetele mele și le-am lăsat să alunece pe pieptul lui, peste tatuajul cu capul de lup urlând, până când am ajuns la greutatea solidă a pandantivului.

Avea o formă dreptunghiulară, o lungime de aproximativ doi centimetri și jumătate, fiind mai ușor decât îmi aminteam. Când mi l-a pus prima dată în jurul gâtului în Sala Oglinzilor, l-am simțit ca pe o nicovală atârnată de gât. Stema de pe partea din față era aproape netedă, dar încă mai puteam deslușI desenul: două săbii încrucișate, înfășurate în liane subțiri. Am învârtit-o în mână, mușcându-mi buza de jos, încercând să nu mă gândesc la faptul că metalul strălucitor nu era ud de la apă, ci de la transpirația lui Kingfisher.

Îl puteam mirosi.

Mirosul ușor al transpirației lui era inofensiv. De fapt, mirosea dulce și amețitor, și a aprins un foc în golul stomacului meu pe care nu-l înțelegeam. Am vrut să mă aplec spre el și să inspir adânc. Nevoia de a face asta era atât de copleșitoare, încât aproape că i-am cedat. Doamne, eu...

— Simți ceva?

Vocea lui Kingfisher era aspră ca fumul.

Aproape că mi-a stat inima.

— Ăăă! Of, nu. Nu... nu încă. Eu, ăăă... lasă-mă să mă gândesc.

— Ce știi tu despre anatomia Fae, Osha? a șoptit el.

M-am concentrat atât de tare asupra pandantivului, încât vederea a început să mi se încețoșeze. Totuși, nu am îndrăznit să clipesc. Cu siguranță nu eram destul de curajoasă să mă uit în sus la el și să-i întâlnesc ochii. Știam că se holba la mine, desigur. Aș fi putut simți acea privire feroce printr-un perete de gresie.

— Nu prea multe, am spus pironind pandantivul. Specia voastră seamănă mult cu oamenii. Presupun că mare parte dintre voi funcționează la fel.

Scanat cu CamScanner

Aşteptam să primesc o înţepătură. O replică tăioasă, ironică. Reacţia lui Kingfisher la faptul că a fost comparat cu un om nu avea să fie bună. Surprinzător, nu a fost atât de dispreţuitoare pe cât m-aş fi aşteptat.

— La un nivel superficial, da, a spus el încet. Avem organe similare, deşi *avem* câteva pe care oamenii nu le au.

Organe suplimentare? Asta era interesant.

— Suntem mai mari. Mai înalţi, desigur, a continuat el.

Am ridicat o sprânceană auzind asta.

— Desigur.

— Ca atare, inimile noastre sunt mai mari.

Nu m-am putut abţine. M-am uitat în sus.

— Serios?

El a dat din cap.

— Mhm.

— Uau. Ciudat.

— Vederea noastră este cu mult superioară. Simţul nostru... olfactiv, a spus el coborându-şi privirea în jos, de-a lungul trupului meu.

Un val de căldură mi-a cuprins pieptul. Felul în care se uita la mine... nu era nimic prietenos acolo. Kingfisher şi cu mine nu eram prieteni. În cel mai bun caz, eram un soi de aliaţi care se enervau la culme unul pe celălalt. Şi atunci, de ce se uita la mine de parcă eram un aliat cu care ar fi vrut să şi-o tragă?

Ochii lui s-au întors la ai mei.

— Simţul gustului este superior faţă de al vostru. Tactilul. Auzul nostru este foarte ascuţit. Putem auzi cel mai mic sunet la o distanţă mare.

Argintul din ochiul lui drept s-a aprins când a expirat, răsuflarea lui trecând pe obrazul meu.

— Ne putem auzi unul altuia bătăile inimii.

Din senin, m-a apucat de încheietura mâinii.

M-am încordat, tresărind, dar nu m-a rănit. A ridicat pandantivul, punând metalul între dinţi şi ţinându-l la distanţă în timp ce îmi muta mâna spre centrul pieptului său.

— Simţi asta? m-a întrebat, buza de jos apăsând pe pandantiv în timp ce vorbea cu el încă prins între dinţi.

Vârfurile caninilor lui au apăsat, de asemenea, în umflătura buzei de jos. Nu-mi puteam lua ochii de la ei.

Scanat cu CamScanner

— *Bum, bum, bum.*

Kingfisher îmi bătea cu un deget pe dosul palmei, în ritmul inimii lui. Pauza dintre fiecare bătaie era atât de lungă, încât am crezut că o să țip din cauza tensiunii care se acumula.

— Încet. Constant, a murmurat el. Inimile noastre de Fae ne trădează rar. Suntem creaturi calme. Dar tu, Osha? Ești un ghem de haos. Inima ta *te trădează* la fiecare pas.

Cu un gest scurt, și-a pus mâna pe pieptul meu, chiar între sâni. Nu am avut timp să reacționez; el a început să-mi bată ritmul inimii pe stern.

— Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Rapid. Dezordonat, ca al unei păsări colibri. O aud bătând peste tot când te uiți la mine. Știai asta?

— Nu. Nu știam.

Am înghițit, un val de greață făcându-mi gura să se umezească în timp ce mă îndepărtam de el. În timp ce *încercam* să mă îndepărtez de el. Încă mă ținea de încheietura mâinii. *Nu* mi-a dat drumul. A lăsat pandantivul să-i cadă dintre dinți, colțul gurii ridicându-se în timp ce mă trăgea mai aproape de el. Cealaltă mână s-a mutat de pe pieptul meu, alunecând în jos, în jurul taliei, așezându-se în jos, pe spate. Coapsele lui s-au apropiat, prinzându-mi șoldurile între ele.

Panică.

Panică, panică, panică!

Pe dinafară, eram calmă când vorbeam, dar pe dinăuntru urlam.

— Dă-mi drumul, Fisher.

Mi-a dat drumul imediat. Picioarele i s-au desfăcut larg și m-a lăsat. A renunțat și la strânsoarea încheieturii mele. Mâna de pe spatele meu nu s-a dus nicăieri, totuși. N-o folosea pentru a mă ține pe loc. Era doar un punct de contact, iar căldura acelui contact dintre noi părea că mă arde prin cămașă.

Alunecând un centimetru înainte pe scaun, Fisher și-a aplecat capul astfel încât gura lui să fie nejustificat de aproape de a mea.

— Mi-am tras-o cu o mulțime de oameni, a șoptit el. Te surprinde?

— Da. Având în vedere că tu... pari să ne *urăști*... atât de mult.

Gura lui.

Doamne, gura lui afurisită. Trebuia să mă uit în altă parte. Trebuia s-o fac.

Scanat cu CamScanner

— Nu-i urăsc pe semenii tăi. Sunt doar dezamăgit de cât de *fragili* sunteți. Dacă te-aș ține la pământ și ți-aș trage-o în felul în care îmi imaginez că ți-o trag acum, mă îndoiesc că ai supraviețui.

Ardeam de vie. Eram o torță care ardea fără control.

— Nu m-aș culca cu tine – nici dacă ai fi ultima vietate...

— Nu te obosi.

Cuvintele arătau iritare.

— Minciuna e inutilă când inima ta te trădează atât de tare.

— Bate repede pentru că mi-e frică, am răbufnit.

— De mine?

Kingfisher a pufnit pe nas cu un hohot de râs.

— Nu, nu ți-e frică. *Ar trebui* să-ți fie, dar nu-ți este. Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi place cel mai mult la tine.

— Mă ții împotriva voinței mele.

— Serios?

El s-a uitat în jos la trupurile noastre: picioarele lui încă de o parte și de alta a corpului meu, dar ținute departe de mine. Cealaltă mână, sprijinită din nou pe coapsa lui. Mi-am strâns pumnii pe lângă corp.

— Te poți retrage oricând. Mie mi se pare că ai ales să rămâi. De asemenea, se pare că trebuie să te oprești din a mă atinge. Vrei să mă atingi așa cum te ating eu, nu-i așa? Să simți greutatea mea sub palmele tale. Căldura mea... Și-a înclinat puțin capul, ceva malefic dansându-i în ochi. Doar ca să vezi ce s-ar întâmpla.

— Te înșeli.

El a clătinat din cap.

— Nu.

— Ba da! *Te înșeli!*

Mi-a aruncat o privire plină de reproș.

— Ai de gând să mă faci să o spun?

— Să spui ce?

S-a aplecat și mai aproape. Respirația mi-a înghețat în piept, căile aeriene mi s-au blocat, dar nu m-am putut mișca. Și-a trecut nasul de-a lungul liniei maxilarului meu, o atingere *atât* de ușoară, până la marginea urechii.

— Că trupul tău te trădează în alte moduri. Că pot să te miros, micuță Osha, și-mi imaginez că beau nectarul dulce pe care mi-l pregătești direct din cupa aia afurisită.

Scanat cu CamScanner

M-am mișcat înainte să-mi dau seama ce se întâmpla. Kingfisher învățase însă de data trecută și îmi văzuse pumnul venind; m-a apucat de încheietură și apoi de cealaltă când am încercat să-l lovesc cu pumnul stâng. Un râs aspru și dur a izbucnit din el, transformându-mă în scrum și cenușă.

— Nu ești curioasă? Nu vrei să știi ce gust am?

— Lasă-mă naibii în pace!

Pentru a doua oară, mi-a dat drumul, eliberându-mi mâinile.

— Dacă mai încerci să mă lovești o dată, îți leg mâinile la spate, a promis el.

Încă rânjea, dar vorbea serios. Puteam să văd asta în ochii lui. Încă mai stai aici, a spus el pe un ton batjocoritor.

La dracu'! Încă *stăteam* între picioarele lui. Ce naiba era în neregulă cu mine? Am vrut să fac un pas înapoi, dar Kingfisher și-a pus mâinile pe șoldurile mele. Ușor, la fel cum își pusese mâinile pe spatele meu.

— Continuă. Trage-te înapoi. Nu te voi opri, a spus el. Sau ai putea să mă săruți. Ai putea să mă săruți *tu* pe *mine*. Eu voi sta aici. Nu voi mișca un deget.

— De ce aș face asta?

— Pentru că ești curioasă. Pentru că ești plictisită. Pentru că ești al naibii de excitată și vrei să-ți urmezi fanteziile.

— Da. Da. Eu doar... o să te sărut. Iar tu doar o să stai acolo. Nu vei mișca un deget. Nici măcar nu ai de gând să mă săruți înapoi?

Zei din ceruri, când am spus-o cu voce tare a sunat și mai ridicol.

Kingfisher doar se uita la mine.

— *Ia vezi.*

A fost o nebunie temporară? O pierdere completă a minților? Orice ar fi fost, m-a cuprins trup și suflet. M-am năpustit asupra lui, lipindu-mă de el, strivindu-mi pieptul de al lui, înfigându-mi degetele în părul lui. Într-o secundă, stăteam acolo, dorind din tot sufletul să las puțin spațiu între noi, iar în următoarea mă ridicam pe vârfuri, încă mai trebuia să mă întind ca să ajung la el, chiar dacă el stătea jos, și îmi lipisem gura de a lui...

Forța a dispărut. Totul a dispărut. Totul în afară de el.

Gura lui a întâlnit-o pe a mea și un zid de sunete a erupt în capul meu. Era propria mea voce, îndemnându-mă, rugându-mă, implorându-mă să o iau mai încet, să mă gândesc bine, însă nu voiam să ascult.

Scanat cu CamScanner

Buzele lui erau incredibile. S-au depărtat pentru mine și i-am simțit zâmbetul când limba lui a întâlnit-o pe a mea. M-a sărutat și el. Mâinile lui au rămas acolo unde erau, unde promisese că le va ține, dar strânsoarea lui a devenit mai puternică, degetele lui săpând în șoldurile mele în timp ce își băga limba în gura mea, gustând, explorând cu fiecare mișcare.

Parfumul lui mi-a invadat simțurile, copleșindu-mă, descătușându-mă. Mentă. Fum. Aerul dimineții de iarnă cu care începeam să mă obișnuiesc, petrecând din ce în ce mai mult timp în acest loc ciudat.

Respirația lui mă atingea în rafale scurte și ascuțite, împrăștiindu-se pe fața mea în timp ce el devenea tot mai insistent. Îi simțeam barba aspră pe obraji. Mă ținea atât de strâns acum, încât, cu siguranță, avea să-mi lase vânătăi. Le voiam. Voiam să-mi amintesc asta. În anii următori, când aveam să mă uit înapoi la acest moment, aveam să fiu bucuroasă că nu am ratat șansa. Acesta era sărutul care să pună capăt tuturor săruturilor. Exigent, nerăbdător și carnal.

Îl uram. Îl uram cu fiecare fibră a ființei mele. Dar, blestemată să fiu, îl doream la fel de mult. L-am apucat de păr și i l-am înfășurat strâns în jurul degetelor mele, strângându-mi pumnul. Capul lui Kingfisher s-a clătinat pe spate, scoțând un geamăt scăzut și răsunător. L-am mușcat și i-am tras buza de jos, oftând în gura lui, iar masculul uriaș a rămas complet nemișcat sub mine.

— Ai grijă, a oftat el. Am jurat că voi sta liniștit în timp ce mă săruți. În niciun moment nu am promis să mă abțin dacă te urci în poala mea și începi să te freci de mine.

Nu făcusem... nu făceam...

La dracu'! *Ba exact asta făceam.* Fără să-mi dau seama, îl încălecasem. Picioarele mele erau înfășurate în jurul taliei lui. Scula lui era tare ca piatra, prinsă între trupurile noastre. Îl simțeam acolo, frecându-se de mine, aplicând cea mai plăcută presiune ori de câte ori îmi mutam greutatea.

Nu era posibil, fir-ar să fie!

Două secunde mai târziu, eram de cealaltă parte a forjei, trecându-mi mâinile prin păr în loc să le trec prin părul lui. La ce naiba *mă gândeam*?

Fisher a râs încet, ridicându-se de pe scaun și luându-și cămașa de pe banc. Scuturând-o, și-a tras-o pe brațe, dar nu a ridicat-o deasupra capului. Nu încă. Stătea acolo, cu ochii pironiți asupra mea, cu un zâmbet nesăbuit de larg și frumos pe față.

Scanat cu CamScanner

— Nu am spus că *mă deranjează*. Dar pentru data viitoare, aici e limita. Dacă vrei s-o treci, te voi însoți cu plăcere pe partea cealaltă. Doar să nu spui că nu te-am avertizat.

M-am luptat să înăbuș căldura plină de rușine care îmi urca înspre gât.

— Nu va mai exista o dată viitoare.

Fisher a rânjit atât de tare, încât i-a apărut o mică gropiță, formând o adâncitură în obraz. O blestemată de *gropiță*. Cum de nu observasem asta până atunci? Și-a dat în sfârșit cămașa peste cap, acoperindu-și pieptul tatuat.

— Dacă spui tu, micuță Osha.

— O, Doamne, poți să pleci odată? Nu vreau să fiu în preajma ta dacă o să fii atât de insuportabil.

— Trebuie să te conduc înapoi la camera ta.

— Nu vreau, am răbufnit.

— Ghinion. Layne mă va spânzura de boașe dacă te las să te duci undeva singură.

— Atunci, trimite-l pe Ren să meargă cu mine.

Kingfisher a traversat atelierul și s-a oprit în fața mea, cu ochii vii de dorință. Nu-l mai văzusem așa. Era deopotrivă incitant și terifiant.

— Dacă îl trimit pe Ren, îl vei aștepta aici?

— Da.

— În regulă, atunci. Fă cum vrei. Mă duc.

— *Mulțumesc!*

Gândurile mi-au înghețat când el s-a aplecat și și-a apropiat din nou gura de urechea mea.

— Haide. A fost chiar atât de rău?

— *Da!*

A râs din nou, rece și crud, în timp și-a pus din nou mâna pe pieptul meu și a început să bată.

— Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Atât de repede. Ca o pasăre colibri. Du-te să vadă cineva ce e cu mușcătura de vulpe, micuță Osha. Nu vrei să-ți cadă brațul.

Chiar sub ochii mei, Fisher s-a dematerializat într-o ceață de nisip negru și fum.

Scanat cu CamScanner

13.

CONSTRÂNGERE

Îmi petrecusem jumătate din viaţă fugind prin Zilvaren. Fugind de Gardieni. De comercianţii pe care îi păcălisem. De oamenii pe care îi jefuisem. Nu doar că eram rapidă ca fulgerul, dar aveam şi rezistenţă, ceea ce era o binecuvântare pentru că nu aveam habar cât trebuia să alerg acum. Tot ce ştiam era că trebuia să ajung repede. Nu avea să dureze mult până când Kingfisher avea să observe ce făcusem şi să vină după mine.

Geanta pe care o pregătisem mai devreme îmi lovea spatele, fiind cu aproximativ cinci kilograme mai grea decât atunci când o luasem la forjă. Iniţial, îmi pusesem doar câteva haine şi puţină mâncare. Cea mai mare parte din greutatea genţii venea de la marele bidon cu apă pe care îl vârâsem în ea, sacul de piele moale umplut până la refuz. Acum era şi o vulpe în geantă, şi, după sunetele pe care le scotea, mizeria blănoasă nu era deloc mulţumită de tot zgâlţâitul.

Lătra în timp ce alergam pe coridoare, coborând, coborând mereu. Masculi şi femele Fae strigau iritaţi în timp ce mă năpusteam pe lângă ei, fără să le dau timp să mă recunoască. Oricare dintre ei mă putea opri, şi nu ajunsesem atât de departe ca să fiu prinsă de cineva care voia să afle de ce trofeul lui Belikon – fiinţa umană – nu era în bibliotecă, învăţând despre portaluri ca să-i ajute să-şi câştige războiul de căcat.

Vulpea a scheunat când m-am cotit şi m-am aruncat pe o scară, picioarele abia atingând podeaua de marmură lucioasă.

— Taci! am şuierat. Voiai să te las acolo în forjă? L-ai auzit. Voia să te transforme într-o *pălărie*.

Scanat cu CamScanner

Scheunatul s-a oprit, înlocuit de un mormăit nemulțumit (dar mult mai liniștit). La următorul etaj, am fugit prin săli de lectură și sere interioare pline cu plante și flori exotice. M-am repezit pe lângă ceva care semăna a teren de joacă, unde opt sau mai multe femele Fae, cu membre lungi, loveau grațios o minge înainte și înapoi peste o plasă. Săli de antrenament, studiouri de artă, tot felul de ateliere diferite și săli mari treceau pe lângă mine în viteză.

De fiecare dată când dădeam de o scară, coboram. După ceva zvârcoliri și ronțăieli serioase, vulpea a reușit să-și scoată capul afară din geantă și a început să-mi lingă nervos ceafa.

— E în regulă. Nu-l voi lăsa să te rănească. Șșșt, totul e în regulă.

Ar fi trebuit să-i las pe Rusarius și Layne să mă ducă la quicksilver și să-mi arate exact unde era. Ei ar fi vrut să așteptăm până mâine, însă nu-mi puteam permite încă o zi. Nu după ce așteptasem deja atât de mult.

Șase etaje. Șapte etaje. Opt.

Douăsprezece.

Cincisprezece.

Am încetat să mai număr după aceea. Coapsele îmi ardeau când, în cele din urmă, am ajuns la un nivel fără ferestre. Încăperile au devenit mai mici, tavanele mai joase. Pe cât puteam să constat, astea erau toate semne că ajunsesem la etajele subterane. În cele din urmă, singurii Fae pe care i-am mai întâlnit erau soldații lui Belikon.

La naiba. Evident că aveau să fie soldați aici jos. Quicksilver-ul putea fi adormit de o mie de ani, dar era unul dintre cele mai valoroase resurse ale Yveliei. Iar eu reușisem să-l trezesc. Acum că Belikon urma să afle că lucrurile astea puteau fi făcute, cu siguranță nu avea să lase bazinul nesupravegheat, dacă exista vreo șansă să se deschidă din nou și să poată năvăli vreo primejdie prin el.

Blestemat să fie! Pierdeam minute prețioase. Puteam simți quicksilver-ul trăgându-mă spre el. După ce dormise atât de mult, voia să se trezească. Voia să mă facă să-l găsesc. Acum știam în ce direcție trebuia să merg. Drept înainte, o deschizătură cioplită neîngrijit în zidul de piatră, dând spre ceea ce părea a fi unul dintre tunelele lui Rusarius. Dacă o luam prin acel tunel, știam că aveam să găsesc bazinul. Singura problemă erau cei trei gardieni care stăteau la intrarea tunelului, ochii lor fixați drept înainte, mâinile înmănușate odihnindu-se pe mânerele săbiilor. Nu aveam

Scanat cu CamScanner

decât micul cuțit pe care mi-l dăduse Kingfisher și o vulpe obraznică cu care să mă apăr. Ceea ce nu era chiar o problemă. *Puteam* să-i omor, dar angajarea într-o luptă acum ar fi fost doar o pierdere de timp pe care nu mi-o permiteam.

— Ce mă fac? am mormăit pentru mine. Ce mă fac? Cum o să ies din beleaua asta?

E o altă cale. Altă cale. Vino. Vino!

Șoaptele quicksilver-ului mă făceau cel puțin confuză. Părea că vrea să știu că există o altă cale către el și era dispus să-mi arate drumul. Dar aveam o alegere în față – mai *era* timp. Puteam să mă întorc în camera mea și să mă prefac că nu alergasem câtuși de puțin cuprinsă de panică prin palat. Puteam să-mi petrec zilele în bibliotecă cu Layne și Rusarius, citind cărți prăfuite despre obiceiurile Fae și Alchimiști care trăiseră cu mii de ani în urmă. Kingfisher primise învoire să rămână între zidurile palatului doar o săptămână. Avea să plece peste câteva zile. Altcineva avea să-i ia locul în forjă, experimentând cu mine. Poate lucrurile nu aveau să fie chiar atât de rele dacă nu trebuia să dau ochii cu el în fiecare zi...

A fost o surpriză să îmi dau seama că ideea plecării lui Fisher nu mă făcea de fapt fericită. Mă enervase de moarte, dar era o ființă cunoscută. Gândul de a împărți forja cu altcineva îmi strângea coastele ca într-o menghină. Cu cine aveau să-l înlocuiască, oricum? O, zei, ce importanță avea?

Nu aveam de gând să rămân.

M-am pregătit să mă mișc, dar un grup mare de gardieni a cotit, și am fost nevoită să mă ascund într-o nișă și să mă lipesc de perete, făcând tot posibilul să dispar în umbre în timp ce ei mărșăluiau. Vulpea s-a uitat la mine, urechile ei cu vârfuri negre rotindu-se în timp ce asculta sunetele din jur. Trupușorul ei, mult mai subțire decât ar fi sugerat blana, tremura ca o frunză în geantă.

De-ndată ce războinicii lui Belikon s-au dus pe hol, m-am repezit din ascunzătoare și am mers ușor pe marginea holului, rugându-mă ca soldații care stăteau lângă intrarea tunelului să nu mă observe. Din fericire, unul întorsese capul să vorbească cu ceilalți, iar atenția lor fusese distrasă. M-am strecurat după colț cât de repede am putut, pașii mei nescoțând niciun sunet.

Înainte, înainte...

Scanat cu CamScanner

Nu mai aveam nevoie ca vocile să-mi spună încotro să merg acum. Știam instinctiv. Asta nu a oprit quicksilver-ul să-mi șoptească, însă.

Înainte. Da, vino. Vino!

Vulpea a scâncit, zgâriind în interiorul genții, dar, cu marginea strânsă în jurul gâtului, nu putea ieși.

— Stai! E pentru binele tău! Jur că o să găsesc o cale să te scot de aici și să te duc într-un loc sigur, dar te rog nu te mai zvârcoli.

Nu s-a oprit. Era o vulpe și nu avea habar ce-i ceream să facă, dar măcar nu m-a mai mușcat.

Pe-aici. Pe-aici.

Deja coteam stânga la intersecția din hol.

Înainte. Da. Înăuntru. Intră...

Ușa de la capătul holului părea destul de nevinovată. N-am stat să analizez ce s-ar fi putut afla de cealaltă parte. Am răsucit mânerul, am deschis-o și am trecut pragul. M-a întâmpinat piatra rece și goală. Un tunel, mult mai mic decât cel păzit de soldați, cu un tavan atât de jos, încât a trebuit să mă ghemuiesc în timp ce am înaintat în întuneric.

N-aveam nicio torță, dar eram obișnuită să călătoresc prin tuneluri subterane în întuneric. Aveam destulă experiență cu asta în Zilvaren, când obișnuiam să mă strecor în depozitele subterane ale Madrei ca să fur apă. Rusarius spusese că toate tunelurile duceau direct la quicksilver, așa că știam că îl voi găsi în cele din urmă.

Da, vino. Vino. Pe-aici...

Doar câteva minute. Atât mi-a luat.

Ultima cotitură și m-am trezit stând într-o peșteră imensă cu tavan înalt. În suporturi ardeau torțe, fixate pe pereții de pe care picura apă, aruncând lumină în toate direcțiile, ceea ce era o binecuvântare. Statui înalte de șase metri ale unor Fae antici și ale altor creaturi ciudate stăteau în jurul unui bazin imens chiar în centrul peșterii. Aerul era greu aici, prea dens ca să-l pot inspira în timp ce m-am oprit să-mi trag sufletul. Exista și un sunet – un țiuit constant, pe o frecvență atât de înaltă, încât nu-l puteam auzi cu adevărat. Era ca și cum l-aș fi simțit zguduindu-mi timpanele. Micuța vulpe din spatele meu a început să scheaune, încercând să-și bage capul înapoi în geantă – se pare că auzea țiuitul și nu-i plăcea deloc.

— Șșșt. E bine. O să fie bine, nu te speria.

Vino, mă chema bazinul. *Hai cu noi. Nu-ți vom face rău.*

Scanat cu CamScanner

Transpirație rece mi s-a prelins pe frunte când am văzut întregul bazin. Nu era mare, era imens, de peste doisprezece metri lungime și cinci lățime. Întinderea de argint strălucitor făcea bazinul Madrei să pară o baltă, prin comparație. Suprafața sa era netedă ca cea a unei oglinzi. Dar menirea unei oglinzi era să-ți spună adevărul. Nu făcea diferența între bine și rău. O oglindă nu avea dorința de a-ți liniști necazurile sau de a te înșela. Era doar sticlă și nimic mai mult. Acest bazin de argint strălucitor era treaz și plin de minciuni.

Picioarele mele s-au mișcat către el, purtându-mă înainte. Abia parcursesem jumătate de pod din piatră netedă înainte să-mi dau seama ce se întâmpla.

— O, zei...

Îmi puteam vedea răsuflarea aici jos. Enormele coloane care susțineau tavanul de piatră neagră, la douăzeci de metri înălțime, erau alunecoase de la gheață. Frigul pe care îl simțeam nu era provocat, însă, de temperatură. Era ceva mai mult – o prezență tăioasă, care mă furnica, încercând să se strecoare înăuntru.

Aici. Da, vino aici. Vino cu noi...

M-am îndreptat, preluând controlul asupra propriilor picioare. Dacă urma să mă apropii de uriașa întindere de argint, aveam s-o fac după regulile mele, la naiba. În geantă, vulpea scheuna, ochii i se roteau în cap, gâfâia înfricoșată. Blestematul ăla de animal nu înceta să se zvârcolească. Până să ajung la bazin, era deja în transă, disperată să se elibereze.

— Bine! Bine! Zeilor!

La marginea lată și ridicată a bazinului, am pus geanta jos și am dezlegat șnurul care o ținea prinsă. De îndată ce am deschis geanta, vulpea a sărit și a fugit, o dâră albă pierzându-se în umbre.

— La revedere, atunci, am strigat după ea.

Măcar avea o șansă bună să găsească ieșirea din palat pe aici, fără să dea nas în nas cu lama lui Kingfisher. Vedea în întuneric mai bine decât mine și putea simți mirosul aerului proaspăt de la o poștă. Avea să ajungă în zăpadă, acolo unde îi era locul, în câteva clipe. Nu era făcută pentru Zilvaren. Căldura. Nisipul. Nu mă gândisem cu adevărat la cum aveam s-o hrănesc sau să-i găsesc destulă apă. Yvelia era casa ei. Era mai bine să rămână. Totuși, tristețea mi s-a adunat în piept în timp ce mă uitam în urma ei.

Scanat cu CamScanner

Vino. Vino. Vino...

Vocile insistau. Forța pe care quicksilver-ul o exercita asupra mea s-a intensificat, de parcă niște mâini adevărate mă împingeau, trăgeau de mine, îndemnându-mă să intru în bazin. Și voiam s-o fac. Aveam să-i dau ceea ce-și dorea. Dar mai era un lucru pe care trebuia să-l fac întâi...

Ieri, când Kingfisher mă forțase să activez quicksilver-ul, îmi spusese că era un test. Unul pe care-l trecusem. Nu aveam habar dacă el mi-l pregătise sau dacă fusese quicksilver-ul însuși cel care mi-a testat capacitățile, dar nu simțisem nicio durere când activasem argintul mai devreme. Doar... o cheie întorcându-se în minte. Un lacăt deschizându-se. Un flux de energie, invitat să curgă.

Avea să fie la fel și aici, cu acest quicksilver? Sau acest bazin avea să se dovedească a fi un alt test? Durerea pe care o suportasem cu acea fărâmă de metal în forjă fusese zdrobitoare. Durerea pe care mi-ar fi provocat-o această cantitate de quicksilver m-ar fi frânt cu totul.

Nu exista decât o singură modalitate de-a afla.

Simțisem argintul din forjă ca pe o greutate mică în centrul minții mele. Doar o ușoară presiune. Când am închis ochii și am întins mâna aici, metalul era o mare fără fund, imensă, iar *eu* eram mica greutate plutind deasupra. Nu mă înecam în ea, însă. Mă simțeam în siguranță, plutind la suprafața ei. Puteam să cobor în ea dacă voiam. Să o las să se ridice peste mine și să mă izoleze de lume.

Am tras aer adânc în piept și am întins mâna, atingând cu vârfurile degetelor suprafața rece și tare a argintului, vorbindu-i.

Trezește-te.

S-a întâmplat repede. Într-o secundă, bazinul a devenit o banderolă strălucitoare de argint lichid, sclipind în timp ce se ondula în lumina torțelor. Un zumzet puternic mi-a umplut urechile, artificial și tulburător. Un sunet neplăcut, însă m-am trezit fascinată de el, mintea îndepărtându-se de sine...

Vino. Vino cu noi, Saeris. Vino...

Da. Aveam să plec. Aveam să intru în bazin și totul avea să fie bine. Aveam să merg înapoi la... înapoi... *Unde* voiam să merg?

Piciorul mi-a rămas suspendat deasupra suprafeței bazinului. Doar un deget. Asta ar fi fost de ajuns, și aș fi plecat...

Scanat cu CamScanner

Un vânt groaznic a urlat prin peşteră. Vârful piciorului meu a atins quicksilver-ul, dar înainte să pot înainta, un zid de nisip negru şi strălucitor m-a izbit, trântindu-mă înapoi.

Am căzut zdravăn şi am aterizat pe o parte, şoldul explodându-mi de durere. Aerul mi-a năvălit în plămâni, rece ca gheaţa, atât de rece încât am scos un strigăt de şoc. Eram...Eu...

O, zei.

Kingfisher.

A apărut din norul de fum negru ca un coşmar care trece prin porţile întunecate ale iadului. Purta aceeaşi cămaşă pe care o purtase la forjă. Aceiaşi pantaloni, de altfel. Dar acum purta şi platoşa şi colanul, iar în mână o ţinea ridicată pe Nimerelle, sabia neagră care pârâia de o putere nemaivăzută ce atrăgea întunericul ca pe un giulgiu.

Kingfisher s-a oprit ferm, cizmele sale aflându-se pe marginea bazinului. A rămas acolo, blocând drumul între mine şi fratele meu. Ochii îi ardeau.

— Mă răneşti. Pleci fără să-ţi iei la revedere?

M-am sprijinit într-un cot, apoi am reuşit să mă ridic în şezut, strâmbându-mă de durerea ascuţită care îmi traversa şoldul.

— Nu-ţi datorez niciun cuvânt de despărţire. Nu-ţi datorez nimic!

— ÎMI DATOREZI *VIAŢA*!

Furia lui a răsunat prin peşteră, făcând quicksilver-ul să se agite. Coborând de pe marginea bazinului, a înaintat ca un prădător la pândă, gata să-şi doboare victima, şi, pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut ce înseamnă *adevărata* teamă.

Fisher era însăşi moartea, şi venea drept spre mine. Orice durere pe care o riscam trezind atât de mult quicksilver pălea în comparaţie cu ororile promise de expresia rece a lui Kingfisher. M-a apucat de gleznă şi m-a tras cu violenţă către el, târându-mă pe podea. În mai puţin de o secundă, eram imobilizată sub trupul lui uriaş, iar Nimerelle era la gâtul meu.

— Regula numărul trei. Să nu mă pui să fac vreo activitate fizică, a mârâit el. Care parte din „sunt mahmur" n-ai înţeles-o?

Ochii mei ardeau intens, aproape în lacrimi.

— Merg acasă, Fisher. Nu mă poţi opri.

M-a înţepat cu sabia, punându-mi vârful ei viclean la gât.

— Se pare că *pot*.

Scanat cu CamScanner

— Eşti un nenorocit, am şuierat.

Şi-a dezvelit dinţii.

— Şi tu eşti o mică hoaţă mincinoasă.

— Nu sunt!

Ochii lui erau mai verzi ca niciodată. Quicksilver-ul din ei zvâcnea, vibrând sălbatic. Fisher s-a uitat urât la mâna mea. Mai exact la degetul mare şi la inelul simplu de argint pe care îl purtam.

— Chiar? Pentru că am impresia că porţi inelul meu, şi nu-mi amintesc să ţi-l fi dat.

— Bine, da, ţi-am luat rahatul de inel, dar nu te-am minţit!

Am încercat s-o dau laoparte pe Nimerelle, dar, de îndată ce mâna mi-a atins lama înnegrită, o durere de nedescris m-a sfâşiat. Am ţipat, trăgându-mi mâna înapoi, iar carnea unde palma atinsese metalul era arsă de tot.

— Doar persoana căreia îi este dedicată poate atinge o sabie Alchimerană activă. Ţi-aş fi spus să nu faci asta, dar tu oricum nu mă asculţi niciodată, aşa-i, fiinţă umană? Am hotărât să nu-mi mai bat gura, a scuipat el vorbele.

Lacrimile mi-au inundat ochii, erau fierbinţi, provocate mai degrabă de furie decât de durere. Am sughiţat uşor.

— Nemernicule.

— Îţi place să mă numeşti aşa, nu? Continuă. Pentru că tu *chiar* m-ai minţit. M-ai minţit cu trupul. Cu gura. Te-ai urcat în poala mea, m-ai sărutat şi te-ai frecat de mine, folosind ocazia să-mi *iei* ceva.

O mie de emoţii s-au ciocnit în mine, luptând pentru supremaţie. Au explodat toate deodată.

— Aveam nevoie de el ca să merg acasă! Nu-mi pare rău. Nici ţie nu ţi-ar părea, dacă ai fi fost în locul meu!

— N-aş fi fost destul de prost să fac asta de la bun început.

— A trebuit. Ar fi trebuit să trec prin argint...

— Ai fi *murit* dacă ai fi pus piciorul în bazinul ăla.

M-am uitat sfidător la el.

— Nu cu inelul.

— Inelul ăsta nu e o relicvă. E doar un mărunţiş şi nimic mai mult. Nu te-ar fi protejat.

— Te-a protejat când m-ai adus prin bazin!

— Nu. *Nu a făcut aşa ceva*, a spus el rece. Nici vorbă.

Scanat cu CamScanner

— I-ai spus lui Layne...

— I-am spus lui Layne că *îl purtam*. Atât. Orice a dedus ea e problema ei.

Şocul mi-a vibrat prin tălpi, zguduindu-mi oasele.

— Deci, ai trecut prin bazin fără pandantiv? Ca să mă salvezi?

— Ha!

S-a dat înapoi, respirând greu, Nimerelle coborându-i pe lângă corp. A zâmbit batjocoritor, expresia lui frumoasă fiind înlocuită de milă.

— Ca să-mi salvez prietenii. Să-mi închei exilul. Să trăiesc sau să mor, în definitiv, într-un fel sau altul. N-avea nicio legătură cu tine.

— Atunci... aş fi fost bine şi fără el. Dacă poţi trece prin căi fără ceva care să te apere...

— Sunt mai puternic decât tine, *toanto*! Am petrecut sute de ani construind bariere şi vrăji în jurul minţii mele, pe care nici nu le-ai putea înţelege. Mintea mea e un seif impenetrabil şi tot am plătit un preţ imens pentru greşeala mea. Mintea ta e la fel de fragilă ca o ceşcuţă de ceai. S-ar fi spart într-o mie de bucăţi dacă ai fi intrat în bazinul ăla.

— Eu...

Nu mai ştiam ce să spun. Nu era nimic de spus. Am închis ochii şi toată speranţa de care mă agăţasem m-a părăsit într-un oftat lung. Acum lacrimile îmi curgeau din cauza epuizării. Şi a sentimentului de înfrângere.

— N-o să încetez niciodată să încerc. Nu e în firea mea să mă opresc, am şoptit.

— Trebuie să te opreşti.

— Nu pot. Ei sunt familia mea.

El înţelegea. Îşi asumase şi el un mare risc pentru că credea că avea să-i ajute pe cei dragi. Atunci de ce nu putea să mă înţeleagă? De ce nu mă lăsa pur şi simplu să plec?

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Kingfisher s-a ghemuit în faţa mea, în echilibru pe vârfuri, tot corpul lui încă iradiind furie. Şi-a îndreptat degetul către mine.

— O să rămâi aici şi o să descoperi cum să creezi relicve pentru noi. O să descoperi cum să manipulezi quicksilver-ul, chiar dacă asta va fi ultima ta ocupaţie.

Eram atât de obosită. Mă durea fiecare oscior. Pur şi simplu mă durea de tristeţe. M-am tras singură într-o poziţie şezândă, şuierând când

Scanat cu CamScanner

mi-am lăsat greutatea pe mâna proaspăt arsă. Sprijinindu-mi coatele pe genunchi, mi-am plecat capul și am oftat.

— Îți jur că n-o s-o fac. Prefer să mă torturezi. Nu-i voi ajuta pe Fae. Nu până când nu aflu ce s-a întâmplat în Zilvaren. Nu pot.

Kingfisher mi-a ridicat bărbia ușor cu degetul îndoit, astfel încât privirile noastre să se întâlnească.

— Nu eu o să-ți fac rău, a spus încet. Ci Belikon. Și nici măcar eu nu pot să rezist în fața lui.

— Atunci presupun că voi muri.

— Fată proastă.

A dat încet din cap.

— Habar n-ai despre ce vorbești.

— Uită-te în ochii mei. Nu, stai. De ce nu-mi asculți bătăile inimii, Kingfisher, să-mi spui dacă mint?

Ne-am privit fix, și l-am lăsat să-mi vadă adevărul. Am refuzat să privesc în altă parte. Părul îi cădea peste ochi, valurile întunecate încadrându-i fața, mușchiul maxilarului mișcându-se și tot mișcându-se, în timp ce aștepta să descopere ceva în mine care să sugereze că aș putea ceda. Tăcerea ne-a înghițit.

Kingfisher s-a ridicat în picioare și a plecat, înjurând cu voce tare. Înainte de-a ajunge la bazinul de quicksilver, s-a întors și m-a privit, ridicând un deget.

— Bine. Fie. Primești *unul*.

— Ce vrei să spui?

— Mă duc eu.

A pufnit, suflând furios pe nas.

— Mă duc și *voi încerca* să aduc înapoi unul dintre oamenii ăștia care îți sunt atât de dragi. *Voi încerca* să-l aduc pe acel om aici, și tu vei pune capăt acestei nebunii. În schimb, vei fi de acord să faci tot ce-ți cer pentru a mă ajuta să creez noi relicve și orice alte instrumente mi se par potrivite.

— Ai face asta? Te-ai duce?

Fisher părea că vrea să țipe.

— Fără tragere de inimă, da. Constrâns, da.

Ar merge înapoi în Zilvaren pentru mine ca să încheie o înțelegere. Atât de tare avea nevoie de mine ca să-l ajut. Și dacă asta era adevărat, însemna și că...

Scanat cu CamScanner

— Vreau doi.

Şi-a dat capul pe spate şi a scos un scurt hohot de râs.

— Ce?

— Pe fratele meu, Hayden, *şi* pe Elroy.

La un pas de o criză, şi-a deschis braţele larg, Nimerelle aruncând fuioare negre de fum.

— Cine *mama dracu'* e Elroy?

— E prietenul meu. E important pentru mine. Şi e un maestru fierar, am zis repede. Probabil mă poate ajuta să creez relicvele pentru tine. Va fi util.

Fisher a mijit ochii.

— Poate să canalizeze energia metalului în felul în care o faci tu?

— Nu ştiu. Nu cred, am recunoscut.

— Atunci e inutil pentru mine. Primeşti unul. Alege.

— Nu pot alege! Cum să... să aleg pe care îl las *să trăiască* şi pe care îl las *să moară*?

— Ai acelaşi sânge cu unul dintre ei. Răspunsul e simplu.

Chiar era atât de uşor pentru el. Avea să ia această decizie uşor şi să plece fără urmă de vină. *Ăsta* era Kingfisher.

— *Nu pot...*

— Să-ţi explic altfel. Am o relicvă. Pot aduce o singură persoană înapoi cu mine. Nu am de gând – nu pot – să trec prin quicksilver de două ori într-o singură zi fără nimic care să mă protejeze de coşmar. M-ar ucide o dată pentru totdeauna. Deci *îmi vei spune* să merg şi să-l aduc pe Hayden, şi terminăm cu tâmpenia asta.

O parte din mine ar fi vrut să se lupte cu el, dar ştiam că spunea adevărul. Chiar ar pierde totul dacă ar călători de două ori fără pandantiv. Mi s-a făcut greaţă brusc, dar am aprobat scurt din cap.

— Bine. Fie. Am tras adânc aer în piept. Hayden.

Kingfisher a luat-o pe Nimerelle, strângând din dinţi în timp ce-şi strângea pumnul în jurul metalului negru şi şi-a tras palma de-a lungul lamei. Sângele a ţâşnit şi i-a picurat printre degetele lui, stropind piatra. A îndreptat-o pe Nimerelle către mine.

— Sânge, micuţă Osha. E singura modalitate să pecetluim asta între noi.

M-am dat înapoi, depărtându-mă de sabie.

Scanat cu CamScanner

— Nu mai ating chestia aia din nou. Nu poți doar să accepți cuvântul meu?

A pufnit amuzat.

— Drăguț. Dar *nu*. Folosește pumnalul pe care ți l-am dat dacă vrei, dar îmi vei da sângele tău. Nu-mi trebuie mult.

M-am uitat bănuitoare la el, apoi am scos pumnalul din teaca de la coapsă pe care mi-o dăduse mai devreme, șuierând în timp ce am tras tăișul peste palmă. O tăietură mică. Cea mai mică pe care am putut-o face, dar sângera. Kingfisher mi-a întins mâna și m-a tras în picioare, scoțând un sunet disprețuitor când a văzut tăietura pe care mi-o făcusem.

— Bebeluș.

M-am strâmbat la el.

— Fă odată ce ai de făcut!

— Mă duc și încerc să-ți aduc fratele. Mă ajuți în orice fel îți cer și faci ce ți se spune. Ești de acord cu această înțelegere?

Am dat din cap.

— Da.

— Înțelegi că ăsta e un jurământ de *sânge*? Și vei fi legată de acest jurământ până la moarte?

— Da! O, zei, înțeleg! Sunt de acord. Doar fă...

Kingfisher și-a izbit palma de-a mea și a strâns-o cu putere.

Gheața mi-a traversat venele. Un nor negru mi-a acoperit vederea, furându-mi simțurile, încolăcindu-se pe nas, strecurându-se în gât. S-a limpezit aproape imediat și... nimic nu se schimbase. Palma îmi sângera în continuare. Încă mă durea groaznic. Orice făcuse Kingfisher, părea mulțumit.

— Dă-mi ceva de-al lui, a cerut.

— Ce?

— Dă-mi ceva de-al lui Hayden. Ce, crezi că pot să apar în orașul tău blestemat și să găsesc imediat pe cineva pe care nu l-am mai întâlnit? Am nevoie de ceva de-al fratelui tău ca să-l localizez.

— Oh. Da.

Asta avea sens.

— Dar... la naiba. N-am nimic de-al lui Hayden cu mine.

Kingfisher a clipit.

— Bineînțeles că nu. E fratele tău adevărat? Aveți aceiași părinți?

Scanat cu CamScanner

— Da.

— Atunci sângele tău ar trebui să fie suficient. Şi-a ridicat mâna. Deja îl am. Stai aici. Să nu te mişti!

— Pleci chiar acum?

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Vrei să aştept? După tot ce s-a întâmplat?

— Nu! Nu, cu siguranţă nu. Ar trebui să pleci.

— Închide portalul imediat ce trec. Aşteaptă o oră, apoi activează-l din nou.

Am dat din cap.

— Ar trebui să-l las deschis. Dar dacă...

— Dar dacă o haită de mâncători se aruncă prin ea la cinci minute după plecarea mea? Uiţi că, dacă acest bazin e deschis, atunci toate bazinele sunt deschise. *Peste tot.*

— Ce e ăla *mâncător*?

Kingfisher a oftat. Şi-a ridicat-o pe Nimerelle pe umăr, iar teaca sabiei s-a materializat din senin, curelele şi bretele ei apărând pe pieptul lui Fisher exact la timp pentru ca el să-şi lase lama pe spate. Au urmat apărătoarele de gambe, de antebraţe şi de umeri, formându-i-se din fum. În mai puţin de o secundă, Kingfisher era înarmat şi gata de luptă.

— Crede-mă. Nu vrei să ştii. O oră, Osha. Asigură-te că acest portal e gata să se deschidă când ajung la el. Dacă mă blochezi de cealaltă parte, voi distruge tot ce a mai rămas din strălucitorul tău Oraş de Argint.

S-a întors şi a intrat în bazin fără să stea pe gânduri. Am tremurat văzându-l cum coboară în quicksilver, inima mi s-a făcut cât un purice. Mi-am încleştat mai tare pumnii. Am paralizat de frică când creştetul lui cu plete întunecate a dispărut sub suprafaţa oscilantă a bazinului.

Quicksilver-ul nu voia să mă asculte când i-am poruncit să se liniştească. Era mult prea mult. Cu mult mai mult decât reuşisem să supun vreodată, şi avea o minte proprie. *Nu voia* să adoarmă, şi mi-au trebuit patru încercări să-l forţez să se supună.

Odată ce uriaşul bazin a devenit iar o placă solidă şi omogenă, m-am rezemat de cel mai apropiat stâlp, tremurând în frigul pătrunzător... şi îndoiala a început să se instaleze.

Nu exista nimic care să-l oprească pe Kingfisher să-l găsească pe Hayden şi să-l omoare. Pe Elroy, la fel. Lucrurile ar fi fost mult mai simple

Scanat cu CamScanner

pentru Kingfisher dacă pur și simplu i-ar fi ucis pe oamenii la care țineam în Zilvaren. N-ar mai fi trebuit să se întoarcă prin poartă fără pandantiv. N-ar mai fi trebuit să se ocupe de o altă ființă umană care rătăcea prin curtea lui. Ce garanție aveam că mersese măcar în Zilvaren? Ar fi putut să alunece într-un cu totul alt tărâm. Unul nelocuit. Ar fi putut sta pe o piatră chiar acum, privind un cer necunoscut, așteptând să treacă vremea, moment în care s-ar întoarce și mi-ar spune că familia și prietenii mei sunt deja morți, că nu mai poate face nimic și că e momentul să-mi respect partea din înțelegere. Cum aș fi putut ști că avea să spună adevărul?

Nu aveam nici măcar un mijloc de a măsura timpul aici jos. Nici ceas și nici ferestre prin care să urmăresc cum trece soarele Yveliei pe cer. Trebuia să mă bazez pe propriul meu raționament, ceea ce era o problemă pentru că...

Poc.

Mi-am ridicat brusc capul, întorcându-mă către stânga, spre sursa sunetului.

Poc, poc, poc.

Poc.

Nu m-am mișcat. Ce *era* asta? M-am aplecat înainte, mijindu-mi ochii în întuneric, sângele pompându-mi, inima bătându-mi năvalnic, speriată de ce s-ar putea ivi din umbrele de smoală. Ce trăia în locurile întunecate și lipsite de lumină ale acestei curți? Ar fi fost o prostie din partea mea să presupun că aceste tuneluri sunt păzite doar de oamenii lui Belikon și de nimic altceva. Un clănțănit a răsunat prin peșteră, și fiecare fir de păr de pe corpul meu s-a zbârlit.

Pumnalul pe care mi-l dăduse Kingfisher era ascuțit, dar ar fi fost inutil împotriva mai multor dușmani, mai ales dacă m-ar fi atacat de la distanță. M-am ridicat ușor, dar...

O dâră albă s-a repezit din întuneric, îndreptându-se direct spre mine.

Blană albă, o coadă stufoasă și urechi cu vârfuri negre, plecate.

Vulpea.

Vulpea mea.

Se întorsese după mine.

Micuța creatură lovea cu ghearele – *poc, poc, poc* – pe piatră în timp ce alerga. A încercat să încetinească atunci când a ajuns la mine, dar piatra era prea netedă, și labele n-au avut de ce să se prindă, alunecând

Scanat cu CamScanner

ultimii patru paşi. A scâncit, aruncându-se în poala mea, vârându-şi botul sub cot ca să-şi ascundă faţa în laterala mea şi să se ascundă.

Cutia toracică mică a vulpiţei se ridica şi cobora nebunește în timp ce se încolăcea în jurul trupului meu, gâfâind de parcă ar fi alergat zece kilometri.

— Ţi-ai schimbat părerea, deci? am şoptit, conştientă de sunetul vocii mele acum, când eram singură aici jos şi quicksilver-ul nu mai murmura.

Micuţa vulpe a ţipat în loc de răspuns, mormăind sub subţioara mea.

— Bine. Bine. Nu te agita. Toţi avem dreptul să ne schimbăm părerea, i-am spus. Presupun că nu te pricepi să măsori timpul, nu-i?

Micuţa vulpe a strănutat.

— Nu, nici eu.

Nu fusesem mai recunoscătoare pentru companie în toată viaţa mea. Am mângâiat-o, uşurată că o altă fiinţă vie era dispusă să stea de veghe împreună cu mine. Era speriată. Foarte speriată, dar nu m-a părăsit.

— Ce nume să-ţi pun? Dacă ai să tot stai pe-aici, ai nevoie de un nume.

S-a uitat în sus la mine, cu ochişorii ei de onix ca două fante, cu pleoapele clipind încet, astfel încât puteam să-i observ toate genele albe şi mici.

— Ce părere ai de Onyx? am întrebat-o.

A închis ochii şi nu i-a mai deschis mult timp, ceea ce am interpretat ca fiind un semn de aprobare. S-a culcat curând. Am început să număr secundele, însemnând minutele pe mâini, până când am considerat că a trecut o oră.

Onyx n-a fost mulţumită când am lăsat-o jos pe geantă. M-a privit cu ochi plini de ură în timp ce stăteam la marginea bazinului şi întindeam cu grijă mâna, poruncind mării de argint să se trezească.

Suprafaţa abia se transformase pe jumătate, tot solidă pe margini, când o explozie de fum negru a izbucnit din centrul bazinului. Kingfisher era acolo, trecând prin argint, cu faţa contorsionată ca o mască. În mâna dreaptă, din Nimerelle picura ceva roşu. În stânga, din trupul pe care-l târa în spinare picura argint. A tras forma inertă peste marginea bazinului şi a aruncat-o pe podea, apoi s-a prăbuşit lângă ea, gâfâind.

— Repede. Înainte să...

S-a oprit, cu capul dat pe spate, urlând de teroare şi durere.

— Repede. Pan... pandantivul, a scrâşnit el printre dinţi. *Acum!*

Scanat cu CamScanner

Quicksilver-ul s-a agitat, un milion de voci spărgându-se în acelaşi timp. Sunetul era înfiorător, dar l-am înăbuşit, alergând la trupul pe care Kingfisher îl aruncase pe piatră. Mâinile mi-au fost rapide şi sigure când am ridicat pandantivul, l-am recuperat şi m-am grăbit să ajung la Kingfisher. Se zbătea şi gemea, strângând din dinţi, tendoanele gâtului încordându-i-se îngrozitor în timp ce i-am trecut lanţul peste cap şi m-am luptat să-i strecor pandantivul dreptunghiular sub platoşă.

— Fisher? Fisher!

N-a răspuns. A mârâit, cu spatele arcuindu-i-se, călcâiele cizmelor de piele lăsând urme negre pe piatră în timp ce se zvârcolea.

— Fisher! O, zei. Ce naiba? Ce... ce ar trebui să *fac*?

Am intrat cu adevărat în panică atunci când masculul s-a încordat brusc, ochii i s-au deschis şi a tras o răsuflare sfâşietoare, umedă.

— Lua-m-ar dracii, a zis el răguşit. A fost... rău.

— Eşti bine?

Am vrut să-l ating pe pieptar, fără să ştiu exact unde să-l verific, dar m-am gândit mai bine.

— Închi... de poarta! a şuierat el.

Rahat. Rahat. Rahat! Poarta. De data asta nu i-am mai dat bazinului de quicksilver ocazia să reziste. Am bătut din palme în minte, închizând uşa ermetic, şi, cu un pocnet, a răspuns comenzii mele, solidificându-se atât de repede, încât a spart chenarul de piatră care-l înconjura.

— Sper că eşti mulţumită, fiinţă umană. Pentru că niciodată...

Kingfisher s-a rostogolit pe o parte, strângându-şi stomacul.

— Nu mai fac asta.

Trecuse. O făcuse. El...

Oh, zeii mei! *Hayden*! Fisher chiar îl adusese pe Hayden înapoi! L-am lăsat pe Kingfisher care se lupta să se ridice. Genunchii îmi ţipau de durere în timp ce m-am lăsat jos lângă trupul inconştient, dar nu conta. Nu-mi păsa. Hayden trăia. Era aici. El...

O, nu. O, nu.

M-am dat înapoi pe călcâie, încruntându-mă la silueta întinsă pe pământ. Speranţa care îmi umpluse sufletul s-a risipit în jurul meu. Era cumva o glumă? Nu. Fisher nu avea simţul umorului, şi asta... asta nu era *deloc* amuzant.

Scanat cu CamScanner

— O să dureze ceva timp până să… se trezească. Ființele umane sunt atât de…, a gemut Kingfisher. Voi toți sunteți atât de *fragili*.

M-am întors spre războinic, vuietul surd din urechi crescând tot mai tare, tot mai tare, tot mai tare…

— Ăsta nu-i fratele meu, Fisher. Ăsta e *afurisitul* de Carrion Swift!

Scanat cu CamScanner

14.

PRINTRE RÂNDURI

Păr de culoare arămie.

Gură enervant de perfectă.

Semn din naştere, în formă de inimă, pe bărbie.

Era cu siguranţă Carrion.

Kingfisher i-a aruncat o privire şi a ridicat din umeri.

— Ţi-am urmărit linia sângelui. M-a condus direct la el. L-am întrebat cine e. A spus că e Hayden Fane. Deci, ţi l-am adus pe Hayden Fane.

— Îi ţineai sabia la gât când l-ai întrebat?

— Nu. Îl ţineam strâns de după gât. Nici măcar nu-mi scosesem sabia. Nu atunci, oricum.

— Nici nu-i de mirare că a minţit! Probabil a crezut că erai vreunul dintre oamenii Madrei sau că-l cauţi, ca să-şi plătească datoriile!

— Să-şi plătească *datoriile?* a pufnit Fisher. Stai. Dă-mi voie să te întreb ceva. Îţi aminteşti unde e poarta în Zilvaren?

— În palatul Madrei.

— Corect. Şi ce crezi că mă aştepta atunci când am ieşit din bazin?

— Nu ştiu.

— Cincizeci de gardieni antrenaţi şi o companie de arcaşi înarmaţi cu săgeţi cu vârfuri din fier. A trebuit să mă lupt ca să scap de acolo, să traversez văgăuna aia arsă şi bântuită de boli, în care eşti atât de disperată să te întorci, să-ţi găsesc fratele, apoi *să mă întorc* prin oraş, înapoi în palatul Madrei, în acea afurisită de sală şi înapoi la quicksilver, în mai

Scanat cu CamScanner

puțin de o oră. N-am avut timp să-l iau la întrebări pe ticălos! Acum, ești mulțumită cu ăsta sau nu?

— Nu! N-o să meargă! Înțelegerea noastră...

— Înțelegerea noastră rămâne în picioare, mi-a tăiat vorba Kingfisher, aplecându-se să-l ridice pe Carrion.

L-a aruncat pe umăr ca și cum n-ar fi cântărit nimic. Fisher m-a privit cu intensitatea a o mie de sori.

— Urăsc locul ăla afurisit, dar m-am dus acolo pentru tine. Am fost înjunghiat de șapte ori în diferite părți ale corpului. Pentru *tine*. Ticălosul ăsta a spus că e Hayden. Sângele lui a spus că e Hayden. Am făcut ce am zis că voi face. Acum mișcă-te! Să ieșim de aici.

— Nu mă întorc în camera mea...

— Nu ne întoarcem în camera ta. Mai întâi, găsesc un tămăduitor. Apoi o să-l găsesc pe Ren și ne cărăm dracului de-aici.

Fisher își petrecuse cea mai mare parte a tinereții în Palatul de Iarnă. Cunoștea locul ca-n palmă. A deschis uși ascunse și a mers cu pas apăsat pe culoare secrete, urcând un număr ridicol de trepte, ignorându-mă când îl rugam să o ia mai încet. Aș fi vrut să mă opresc și să refuz să mă mai mișc, dar corpul nu mă asculta. Mi-a spus să-l urmez și l-am ascultat, deși inima îmi bătea puternic, asemenea unui piston, și simțeam că urma să leșin în orice moment. N-aveam de ales. Onyx scâncea, făcând tumbe în geantă tot timpul, neajutorat.

În cele din urmă, Fisher s-a oprit după ce am urcat vreo douăzeci și trei de etaje și l-a trântit pe Carrion pe piatra rece, fix la picioarele mele.

— Stai aici! Așteaptă-mă până mă întorc! Să nu scoți niciun sunet!

Am izbucnit. Un val de înjurături murdare mi-a năvălit în minte, toate pentru el, doar că nu mi-au ieșit pe gură. După cum îmi poruncise, nu am scos niciun sunet. Ce naiba îmi făcuse? De ce nu mai dețineam controlul asupra propriului corp?

Mocneam de furie în timp ce așteptam. În mintea mea, țipam la Carrion să se trezească și să facă ceva, dar s-a dovedit la fel de enervant și când era inconștient, cum era și treaz. Idiotul nici măcar nu s-a clintit.

A trecut o oră, iar Onyx s-a plictisit și a adormit. Când Fisher a reapărut în pasajul ascuns, găurile din cămașă îi dispăruseră, la fel și sângele

Scanat cu CamScanner

cu care fusese mânjit. Era pus pe picioare, ca nou, și purta ceva lung și subțire sub braț, învelit într-un fel de perdea.

— Nu l-am găsit pe Ren. I-am lăsat un bilet, m-a anunțat, ridicându-l pe Carrion.

Fără alte fineți uri, a pornit din nou pe scări.

N-am spus nimic.

N-am mișcat un deget.

Și-a dat seama că nu-l urmam abia după ce a cotit și a dispărut din raza vizuală.

— Hai, micuță Osha! a strigat. Ține pasul! Poți vorbi din nou, dar fără să te plângi.

Am coborât scările, mocnind de furie și aruncând priviri ucigașe către creștetul lui Fisher.

Am coborât la nesfârșit. Ametisem și coapsele îmi ardeau când am ieșit din palat, traversând o curte acoperită și intrând într-o clădire întunecată prin care bătea vântul, cu uși late deschise la ambele capete. De-o parte și de alta, se întindeau șiruri de boxe. Peste ușile unor boxe, se vedeau capete de cai uriași, care nechezau speriați de apariția noastră bruscă.

— *Sub nicio formă*, am spus.

Kingfisher l-a trântit pe Carrion pe podeaua umedă a grajdului și a trecut peste trupul lui, îndreptându-se către o ușă deschisă din dreapta noastră, care ducea nu într-o boxă, ci într-un depozit de hrană și echipamente.

— Să ghicesc. Nu-ți plac caii? a spus.

— Nu, nu-mi plac caii. Nici caii nu mă plac pe mine. E un sentiment reciproc.

Fisher a ridicat o șa de pe un suport de pe perete și a trecut pe lângă mine, ducând-o afară din încăpere.

— Va trebui să treci peste asta.

L-am urmat, pășind peste Carrion în timp ce Kingfisher intra într-una dintre boxe.

— Nu merge așa! Nu pot să trec *pur și simplu* peste asta!

— Sigur că poți. Ține-ți fundul în șa. Și gura închisă. E ușor.

— Fisher!

Masculul a așezat cu grijă șaua pe spatele unui cal negru uriaș, prinzând rapid curelele.

Scanat cu CamScanner

— Nu negociem aici. Ai făcut un jurământ de sânge, ființă umană. Ești legată de el, ceea ce înseamnă că vii cu mine.

— Am jurat că îi voi ajuta pe Fae din Yvelia să descopere cum să folosească quicksilver-ul...

A ridicat un deget acuzator către mine.

— Ia mai gândește-te! Ce ți-am spus când te-am întrebat dacă ești de acord cu pactul?

— Ai spus că mergi să-mi iei fratele, iar în schimb eu o să ajut la crearea relicvelor pentru Yvelia!

Kingfisher a trecut pe lângă mine, ieșind din boxă, îndreptându-se înapoi către camera cu echipamente.

— Am spus, cuvânt cu cuvânt: „Mă duc și încerc să-ți aduc fratele. Mă ajuți în orice fel îți cer și faci ce ți se spune. Ești de acord cu această înțelegere?", la care tu ai răspuns: „Da! O, zei, înțeleg! Sunt de acord."

— Dar amândoi știm ce am vrut să spun! N-am vrut să spun că voi pleca orbește cu tine în toiul nopții!

— Dacă nu ești foarte atentă, ceea ce vrei să accepți și ceea ce accepți cu adevărat într-o înțelegere sunt *deseori* lucruri foarte diferite la Fae, micuță Osha. Ai fost de acord să mă ajuți și să mă sprijini în orice fel îți cer, dar și să faci ce ți se spune. Ai pecetluit pactul cu sânge. Acum, îți spun să găsești un cal și să pui o șa pe el cât mai repede, înainte ca psihopatul de taică-miu să afle ce plănuim și să ne omoare pe loc.

— *M-ai păcălit!*

— Nu, a spus el sec. Te-am învățat o lecție prețioasă, care îți va servi bine pentru tot restul scurtei tale vieți umane în acest tărâm. Să citești întotdeauna printre rânduri. Diavolul stă în detalii. Acum, du-te!

De când mă trezisem în Yvelia, văzusem lumea de afară doar prin ferestre. Bănuisem oarecum că orașul de sub palat și pădurea care se întindea spre munți erau iluzii.

Nu erau.

Mintea mi-a stat puțin în loc atunci când Kingfisher mi-a poruncit să ies din grajd. La început, în timp ce mergeam cu calul pe care mi-l pregătise, am fost preocupată mai ales de dinții lui mari și pătrați, dar apoi m-am uitat în sus, ridicând capul ca să privesc întunericul vast, și am simțit pentru prima dată sărutul zăpezii pe obraz.

Scanat cu CamScanner

Chiar l-am simțit. S-o văd din spatele ferestrelor fusese foarte special, dar să fiu afară...

Toată viața mea fusesem mistuită de sete. Văzusem oameni luptând pentru o gură de apă. Murind din lipsa ei. Sfâșiindu-se între ei, însângerați, mințindu-se, trădându-se, furând pentru ea. O sete cumplită cuprindea întregul Zilvaren. Acea sete era inima orașului. Indiferent cine erai sau unde mergeai, simțeai bătaia acelei inimi ca o lovitură de ciocan pe nicovală. O aveam în sânge. Soarele ardea atât de tare, încât pământul de sub picioarele tale devenea sticlă lichidă, iar trupul tău slăbea cu fiecare respirație.

Din momentul în care te trezeai până în secunda în care adormeai, erai ghidat de un ceas, iar acel ceas ticăia.

Apă.

Apă.

Apă.

Apă.

Trebuia să fii gata să mori pentru ea ca să supraviețuiești.

În Yvelia, apa cădea pur și simplu din cer.

Îmi venea să urlu.

Pentru scurt timp, stratul gros de nori de deasupra s-a risipit și am zărit cerul nopții de dincolo: câteva lumini albe strălucitoare clipeau în abisul negru. Nu voiam să întreb, dar privelișteа mi-a tăiat răsuflarea. Aveam nevoie să știu.

— Ce sunt? am șoptit.

Fisher s-a mișcat în jurul calului său, uitându-se și el spre cer.

— Stele, a răspuns rigid. Sunt miliarde. Mai mult decât poate să cuprindă vreun gând. Sori, ca cei doi care atârnă pe cerul Zilvarenului.

— Sunt atât de departe însă, am rostit cu voce uimită.

— Quicksilver-ul reduce distanța. Cu el, putem călători către tărâmurile care gravitează în jurul acelor stele.

A spus-o atât de simplu. De parcă nu mi-ar fi spus că Zilvarenul nu era ascuns în spatele vreunei uși mistice. Casa mea era acolo sus. Printre stele. M-am uitat fix la punctele strălucitoare de lumină, întrebându-mă dacă vreunele dintre ele erau sorii *mei*. Norii s-au adunat din nou, acoperind cerul, și sufletul mi-a fost cuprins de o durere amară, de jale.

— Urcă, a poruncit Kingfisher, dând din cap către calul meu.

Scanat cu CamScanner

Era o nălucă cu părul negru, făcut din umbre, fulgerarea palidă a mâinilor și feței lui fiind singurele elemente pe care le puteam distinge când s-a apucat să prindă două genți mari de șaua calului său.

— Nu putem pleca, am zis. Trebuie să-l așteptăm pe Ren.

Cuvintele mi s-au pierdut într-un nor de ceață. Kingfisher a mers pe lângă calul său, iar fiara și-a schimbat greutatea, ridicându-și piciorul din spate să lovească. Era imens, blana lui neagră ca dracu', cu o scânteie de nebunie în ochi care aproape putea rivaliza cu a lui Kingfisher. Când Fisher a mârâit iritat, calul a bufnit și a suflat, dând din cap, părând că renunță la lovitură.

— O să ne ajungă din urmă pe drum. Avem un loc de întâlnire pentru situații de genul ăsta. Acum, urci pe cal sau te urc eu?

— Ninge. Am să mor înghețată.

Nu văzusem bucata groasă de material din mâinile lui acoperite de mănuși. Ochii lui Kingfisher au strălucit când mi-a întins pachetul negru, nările umflându-i-se.

— E grea, să știi. E mai ușor de pus când ești deja sus, dar, fiindcă văd că ești atât de capricioasă și refuzi să asculți ordinele...

— Soldații ascultă ordine. *Eu* nu sunt soldat.

— Crede-mă, sunt perfect conștient de asta. Poftim. Lasă-mă să te ajut.

Nu voiam ajutorul lui, dar mâinile îmi înghețaseră deja, iar bucata imensă de material pe care mi-o întinsese părea să nu aibă nici început, nici capăt. Fisher a descurcat-o în câteva clipe și mi-a aruncat-o pe umeri. Era o pelerină rigidă, lustruită cu ceară pe exterior și căptușită cu o blană mătăsoasă. Interiorul era călduros și atât de moale, încât îmi venea să plâng. Frigul năprasnic din aer a dispărut instantaneu, lăsându-mi doar mâinile și fața să sufere.

Am țipat când mâinile lui Kingfisher mi-au prins mijlocul și m-au ridicat în șa. Fiara era mai mică, de culoare castanie, și și-a întors capul să încerce să mă muște în timp ce mă așezam.

— Adu-ți piciorul înainte, a poruncit Fisher.

Nu mi-ar fi adus niciun folos să încerc să mă cert cu el. Hotărârea era luată – plecam din palat în seara asta și nu era nimic de făcut. Din nou, aș fi vrut să-i refuz ordinul doar ca să-l contrazic, dar tot corpul meu tânjea să se supună. *Voiam* să-mi aduc piciorul înainte pentru el. Nu mă puteam abține.

Scanat cu CamScanner

Fisher a ridicat scărița șeii și a strâns curelele. Apoi a legat în partea laterală a acesteia acel obiect lung și subțire pe care-l adusese de la tămăduitor, trăgând de el înainte și înapoi să se asigure că nu se mișcă.

— Să nu atingi asta! Ai auzit?

— Da.

— Bine. Piciorul înapoi, a ordonat.

Mi-am tras piciorul. Zăpada se așternea peste plete lui dese, așezându-i-se pe gene și presărându-i umerii cu alb.

— Stai bine?

— Nu.

— Excelent. Să nu tragi de hățuri. Aida e o fată cuminte. Va merge fără să-i spui nimic, deci las-o în pace.

Aida probabil că nu era o fată cuminte. Probabil că era o nenorocită demonică gata să mă trântească la pământ cu prima ocazie, dar am ținut hățurile lejer, ascultându-l pe Fisher fără nicio obiecție.

— Stai! Unde mi-e geanta?

M-am răsucit în șa, căutând-o.

— Am destulă mâncare și apă pentru amândoi. N-ai nevoie de ea.

— Nu-mi pasă de mâncare și apă. Îmi pasă de Onyx!

— Ce-i un Onyx?

— Adu-mi geanta, Fisher!

Dacă s-ar fi certat cu mine, o, zei, aș fi făcut un scandal cât casa. Din fericire, nemernicul doar a oftat și s-a întors la grajd. A revenit după un moment cu geanta mea.

— De îndată ce rozătoarea asta devine o problemă, o jupoi de vie, a spus, aruncându-mi geanta.

— Nu-i o rozătoare. Mai degrabă e ca un câine.

Am deschis geanta, asigurându-mă că Kingfisher nu îl înlocuise pe Onyx cu o piatră sau vreo pâine mai grea, dar micuța vulpe și-a vârât capul prin gaură, urechile rotindu-i-se în timp ce privea curioasă în jur, cu limba roz pe-afară.

— Ar trebui să alerge pe lângă noi, a mormăit Fisher, urcând pe cal. N-are nevoie să fie dusă în brațe.

— E și *el* o ființă, am zis. Și nu, nu poate alerga pe lângă noi. O să-i fie frig.

Scanat cu CamScanner

— *El*, a zis Kingfisher, umplând cuvântul de dispreț, e un animal sălbatic, și ăsta este habitatul lui natural. De ce crezi că are blana aia albă și groasă?

Avea dreptate. Onyx era o creatură a Yveliei și, evident, era adaptat acestui tărâm. Dar atunci când m-am uitat în jos la el, s-a ascuns înapoi în geantă, astfel încât doar botul mic și umed i-a rămas la vedere, și am avut impresia că era perfect mulțumit unde era.

— Mai bine ai avea grijă de încărcătura ta, i-am aruncat lui Fisher. Pasagerul tău o să-ți cauzeze tot felul de probleme când se trezește.

Carrion era legat de spatele calului lui Fisher, tot inconștient. Brațele îi atârnau deasupra capului, părul roșu ca focul era deja plin de zăpadă. Nu exista nicio modalitate de a face poziția aceea confortabilă. Avea să aibă tot felul de dureri când se trezea, și știam din proprie experiență cât de morocănos putea fi Carrion Swift când nu avea parte de un somn bun peste noapte.

Kingfisher i-a aruncat o privire goală.

— Ești sigură că nu e fratele tău?

— Cred că îmi cunosc fratele, nu?

Privirea lui Fisher mi-a sugerat că nu era sigur cum să reacționeze la acea întrebare.

— Atunci, riscând să repet pentru a mia oară, ar trebui să-l lăsăm aici. Dacă nu e fratele tău, atunci...

— *Nu*-l lăsăm aici. Belikon l-ar ucide imediat ce și-ar da seama că m-ai răpit.

— Nu e răpire dacă vii de bunăvoie, a spus Kingfisher pe un ton calculat.

— Eu nu fac nimic de bunăvoie! Vreau să merg acasă!

A ridicat din umeri în timp ce urca în șa.

— Și totuși, vii să mă ajuți să pun capăt unui război, nu-i așa? Ce cauză mai nobilă ar putea exista? Felicitări pentru că te-ai făcut o afurisită de sfântă.

Scanat cu CamScanner

15.

SARRUSH

Nu am trecut prin orașul de la poalele Palatului de Iarnă. Speram să o facem – ar fi existat mai multe șanse să fim observați și opriți de oamenii lui Belikon înainte de a ajunge prea departe – dar Kingfisher era inteligent. Putea fi un ticălos furios, arogant, pe jumătate nebun și incredibil de chipeș, dar și un strateg desăvârșit. S-a dovedit că cele două nu se excludeau reciproc. Blestemam ziua în care am crezut că eram în stare să jefuiesc un gardian, în timp ce Fisher ne conducea pe la marginile orașului, pe niște poteci stâncoase, abrupte, denivelate, îngropate într-un strat gros de zăpadă. Era o adevărată minune că știa încotro merge. Și mai uimitor era faptul că nu se împiedicau caii și nu-și rupeau picioarele pe calea periculoasă pe care o alesese Fisher. Un singur pas greșit și am fi dat de belea, dar caii mergeau mai departe, siguri pe ei, netulburați de aventura noastră periculoasă de seară.

Am urmărit capul lui Carrion clătinându-se pe spatele calului, înfuriată pe netrebnicul inconștient. Mă încerca un sentiment de dreptate brutală când vedeam cum i se lovește capul de crengile joase pe măsură ce intram în pădurea întunecată. Ticălosul merita fiecare rană pentru ceea ce făcuse. Îl mințise pe Fisher. De ce naiba ar fi spus că e Hayden?

Oare Fisher întrebase „Cum te cheamă, javră umană mizerabilă?" Sau „Sunt aici să-l transport pe Hayden Fane pe tărâmul Fae, unde va avea acces la câtă mâncare și apă dorește și la un pat confortabil în care să doarmă?" Pentru că mi l-aș fi putut imagina pe Carrion mințind cu privire la propria identitate în cazul ultimei variante.

Scanat cu CamScanner

Lumina şi sunetele de la Palatul de Iarnă au dispărut curând. Kingfisher nu părea deranjat de întunericul desăvârşit din jurul nostru, şi nici caii. Mergeau mai departe, suflând pe nas, de parcă nu ar fi fost frig şi înspăimântător afară. Ţipete lugubre răsunau prin pădure, sunete atât de umane, încât mi s-a făcut pielea de găină pentru o bună bucată de drum. În geanta pe care o ţineam în faţă, lipită de abdomen, pe jumătate învelită în pelerină, Onyx scheuna, făcându-se cât mai mic cu putinţă, dar, în acelaşi timp, făcând destul zgomot încât nemulţumirea lui Kingfisher să se vadă de la o poştă. N-a menţionat nimic despre vulpea isterică. Fierbea în tăcere, ceea ce era infinit mai rău.

Ţipetele care răsunau prin pădure se apropiau şi se îndepărtau la intervale aleatorii, făcându-mă să respir scurt şi superficial. În cele din urmă, un ţipăt s-a apropiat atât de mult, încât părea că o creatură înfometată pândeşte chiar sub picioarele Aidei. Am ţipat şi am sărit în şa, trăgându-mi picioarele în sus, cu inima bubuindu-mi în piept.

Kingfisher şi-a oprit calul şi s-a uitat la mine obosit.

— Ce mai e şi acum?

— Sunt... sunt... îh, o să *murim* aici, nenorocitule! Nu auzi ţipetele?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost cea mai obositoare chestie pe care o întâlnise vreodată.

— Sunt *umbre*, fiinţă umană.

— Cum adică umbre?

— Ştii tu. Ecouri. Ce rămâne din creaturi după ce mor în chinuri.

Am intrat în panică.

— *Fantome?*

Gura lui Kingfisher s-a strâmbat, încă gândindu-se.

— Nu cunosc termenul. Aceste fiinţe sunt imateriale. N-au substanţă fizică. Nu te pot răni. Nici măcar nu ştiu că eşti aici.

O, zei, nu puteam să înghit.

— Atunci de ce *ţipă*?

— Retrăiesc ultimele lor momente. Ai ţipa şi tu la fel dacă ai fi suferit aceeaşi moarte ca ele.

— Au murit aici? În această pădure?

Nu face asta. Nu-l întreba. Nu-l întreba dracului nimic. Trebuia să ştiu totuşi.

— Cum au murit?

Scanat cu CamScanner

Kingfisher şi-a aruncat ochii pătaţi cu argint în jur, în întuneric.

— Uită-te şi o să vezi singură.

— E întuneric beznă aici! Nu văd nimic. Nu-mi pot vedea nici măcar mâinile!

În acel moment, un alt ţipăt sfâşietor a spart tăcerea, atât de aproape, încât Onyx a ţipat şi a încercat să-şi sape un tunel prin fundul genţii.

— Uit mereu cât de tragic de inferioară este vederea unei fiinţe umane, a remarcat Kingfisher.

— O, şi presupun că tu poţi vedea fiecare mic detaliu al acestui loc? am îndreptat eu un deget acuzator spre pădure.

Intenţionasem ca întrebarea să fie ironică, de vreme ce eram înconjuraţi de un zid negru, dar Kingfisher a ridicat din umeri, făcând o grimasă.

— Vreau să spun, nu văd foarte clar. Aş fi putut distinge mult mai multe detalii la lumină. Dar da. Pot vedea perfect. Adu-o pe Aida lângă mine şi pot să-ţi ofer şi ţie vedere temporară.

— Nu.

— Nu?

— *Nu!*

— Cum adică *nu*?

— Aş vrea să mai pot dormi în viitor. Nu am nevoie să văd suflete chinuite retrăindu-şi moartea, mulţumesc frumos. Nu-mi trebuie.

Kingfisher a pufnit.

— Cum vrei. Dar când le auzi ţipând, să nu-ţi fie prea milă de ele, fiinţă umană. Locul ăsta e o închisoare. Doar cei vinovaţi de cele mai oribile crime sunt trimişi în Pădurea de Răchită. Copacii sunt morminte pentru cei mai răi monştri.

Minutele s-au transformat într-o oră, care s-a transformat în trei ore. Poate mai mult. Era greu să măsori timpul stând pe spinarea denivelată şi inconfortabilă a acestui animal. Cutia toracică a Aidei era prea lată, şi, de fiecare dată când mă balansam în faţă spre capătul şeii, şoldurile mele protestau amarnic. Fundul meu, precum şi alte părţi mult mai sensibile ale anatomiei mele, păreau că sunt jupuite prin frecare, şi *nu* într-un mod plăcut.

Ţipetele deveniseră înnebunitoare. Aida a rămas aproape de calul lui Kingfisher, dând din cap neliniştită. O dată sau de două ori, s-a repezit către Carrion, clănţănind din dinţi spre el, nemulţumită că ciudata creatură inconştientă se apropiase prea mult. Era un noroc chior că

Scanat cu CamScanner

reușisem să o țin în frâu, să nu-l muște pe Carrion de față până acum; dacă ajungeam la destinație, oriunde ar fi fost aceasta, fără ca roșcatul să se aleagă cu răni pe față, avea să-mi datoreze enorm.

Mi-am mușcat limba cât am putut, dar, în cele din urmă, întunericul, umbrele care țipau și frigul nesfârșit și pătrunzător și-au spus cuvântul.

— Cât mai avem de mers?

Planul meu fusese să strig cuvintele, astfel încât Kingfisher să mă audă peste vântul care foșnea printre ramurile copacilor și zgomotul metalic făcut de caii care mestecau nervos zăbala, dar nervii mi-au jucat festa; întrebarea s-a auzit mai degrabă ca o șoaptă spartă. Am fost scutită să mai repet, datorită auzului de Fae al lui Fisher.

Capul lui s-a înclinat cu un deget spre dreapta – singura indicație că mă auzise. Dar apoi a spus:

— Suntem aproape. Doar jumătate de oră. Vom ajunge și mai repede dacă vom merge la trap.

Trap? Am râs batjocoritor.

— Nimic din ce-ai putea spune sau face nu mă va convinge să-mi izbesc organele genitale de șa mai tare sau mai repede decât o fac deja.

— Te ustură puțin, ființă umană?

— Asta nu se mai cheamă usturime, nici pe departe, am mormăit.

— O să-ți sărut cu plăcere toate locurile care te dor sau care te ustură odată ce vom face popas. Mi s-a spus că gura mea are proprietăți vindecătoare. Mai ales când lucrează între picioare.

Aluzia din vocea lui Kingfisher era o promisiune făcută din mătase neagră. Seducătoare. Un pic provocatoare, trebuie să recunosc. Dar nu eram în dispoziția de a fi sinceră. Eram morocănoasă și mă săturasem să tresar de fiecare dată când o crenguță îmi atingea brațul. Voiam ca această escapadă de la miezul nopții să se termine odată.

— Sunt surprinsă, am pufnit.

— De ce?

— Că te oferi să-ți petreci timpul între picioarele mele. Dat fiind că am fost capabilă să-ți fur ceva atât de prețios ultima dată când te-am păcălit să mă lași să mă apropii.

Abia puteam distinge conturul umerilor lui Fisher mișcându-se în timp ce râdea.

— Chiar crezi că nu am observat că mi-ai luat inelul?

Scanat cu CamScanner

— Știu că nu ai observat.

— O, *mai lasă-mă*! Am știut ce plănuiești din momentul în care te-ai urcat în poala mea.

Preferam tăcerea densă, întreruptă de țipetele de moarte, în locul aroganței lui Kingfisher.

— O, zei, te enervează la culme, așa-i? Să fii întrecut de o ființă umană. De ce nu poți recunoaște pur și simplu că te-am păcălit?

— O să înghețe Sanasrothul înainte să mă las eu păcălit de tine.

A spus asta atât de sec, de parcă ar fi fost un lucru cert.

— Am știut din momentul în care ai intrat în forjă că plănuiești ceva. Recunosc, eram ușor curios să văd ce vei vrea să faci.

— Uau! Preferi să continui să minți și să te adâncești și mai mult în groapă decât să recunoști adevărul. Ai un ego impresionant, Fisher.

— Nu mint.

— *Serios?*

— Serios.

— Bine. Fie. Spune-mi cum m-am dat de gol, dacă era atât de evident că puneam ceva la cale?

— Ai adus o geantă cu tine în forjă. O geantă plină cu mâncare și haine. Adică *provizii*.

— Cum ai știut că e plină cu mâncare și haine?

— Pentru că am aruncat o privire pe furiș când nu te uitai.

Mi-am deschis gura.

— Nemernicule! Nu poți să scormonești prin lucrurile oamenilor!

— Zice hoața care mi-a furat o bijuterie prețioasă direct de pe mână. În timp ce se freca de mine ca să-mi distragă atenția.

Aici m-a prins. Făcusem multe lucruri de neiertat în trecut ca să obțin ce aveam nevoie. Doar că nu mai trebuise să sărut pe cineva cum îl sărutasem pe Kingfisher. De altfel, nici nu intenționasem să-l sărut așa. Fusese un accident. Unul pe care nu mă simțeam dispusă să-l cercetez prea îndeaproape în acel moment.

— Deci, spui că ți-am distras atenția, atunci, l-am provocat eu.

A râs.

— Și eu care credeam că va fi o povară să târăsc o ființă umană neputincioasă și inutilă. Dar se dovedește că ai simțul umorului! Măcar pot conta pe tine pentru ceva distracție.

Scanat cu CamScanner

Sincer. Era o figură. De unde și până unde îndrăznea să mă trateze așa? Fusesem acolo în forjă. Îi simțisem mâinile pe trup. În păr. Cu câtă nerăbdare mi-a explorat gura cu limba. Fusese distras, cu siguranță.

— Vorbești tâmpenii. Am simțit cât de tare era...

Am închis gura brusc. Căldura mi-a cuprins obrajii, foarte aproape să se transforme în jenă.

Kingfisher și-a oprit calul, obligând-o și pe Aida să se oprească. Carrion s-a clătinat pe crupa calului, aproape să cadă, deși Kingfisher nu părea să observe sau să-i pese. S-a răsucit în șa, un rânjet dezarmant jucându-i la colțurile gurii.

— Cât de tare era *ce*, ființă umană?

— Nimic! am răspuns prea repede ca să mă creadă că nu-mi păsa. Vreau să spun că... că... erai distrat, bine? Erai peste mine. Mâinile tale...

— Mâinile mele au o minte proprie. Mintea *mea* era fixată pe ce făceau ale tale, și lasă-mă să-ți spun, ființă umană. N-ai deloc mâna atât de ușoară precum crezi. Aproape că mi-ai dislocat degetul, trăgând de blestematul ăla de inel...

— Cum *îndrăznești!*

Aida se apropiase de calul lui Fisher, mergând lateral, dorind să plece iar, ceea ce mă adusese prea aproape de războinicul Fae. Am folosit proximitatea ca să-l lovesc cu piciorul, dar el și-a îndepărtat armăsarul din cale, ocolind lovitura.

— Ușurel, ființă umană. Dacă îl lovești pe Bill, o s-o rupă la fugă. Vrei să te trezești singură în pădure? În întuneric?

Nu i-aș fi dat satisfacția să-i răspund. În schimb, am făcut o mutră copilărească în timp ce mi-am tras piciorul înapoi și mi-am vârât vârful bocancului înapoi în scăriță.

— Bill? Cine-și numește calul *Bill*?

— Eu. Acum. Vrei să fii tu avangarda?

A făcut un gest cu mâna către un drum despre care trebuia să presupun că exista, de vreme ce nu-l puteam vedea.

— Nu.

— Nici nu mă așteptam.

La puțin timp după aceea, am dat peste un drum. Deși părea pustiu, pe cât puteam să observ, era evident că fusese folosit de suficient de

Scanat cu CamScanner

multă lume pentru că zăpada nu se depusese aici. Urme adânci tăiau noroiul frământat, alături de urmele de copite, labe, dar și cele de tălpi atât de masive, încât mă cutremuram gândindu-mă ce le-ar fi putut crea. Copitele cailor noștri se afundau în pământul negru și urât mirositor în timp ce înaintau.

Destinația noastră era o clădire dărăpănată de piatră cu două etaje, situată chiar pe malul unui râu mare, înghețat. Acoperișul era făcut dintr-un strat de paie gros de aproape un metru, deasupra căruia era presărată puțină zăpadă. Lumina se revărsa pe ferestrele mici. Când ușa din față a clădirii s-a deschis, râsete, conversații și jumătate de strofă cântată fals au răbufnit în noapte, odată cu o siluetă înaltă și lată care a făcut cinci pași șovăielnici și s-a prăbușit cu fața în nămeți.

Kingfisher încetinise pasul calului când se ivise clădirea. S-a oprit să o privească pentru o clipă, cu buzele întredeschise, cu o expresie ciudată și nostalgică. M-am încruntat spre clădire, încercând să văd ce vedea el. Te-ai fi gândit că admira una dintre minunile arhitecturale ale Yveliei, dar, de unde stăteam eu, arăta mai degrabă ca un bar.

— Vom dormi acolo? am întrebat, dând din cap către bar.

Figura care ieșise șovăielnic din bar era acum în patru labe, vărsându-și mațele în zăpadă.

— Poate. Poate nu, a spus Kingfisher, dând pinteni calului și făcându-mi semn să-l urmez. O să vedem cât durează până ne prinde din urmă Ren.

Un grăjdar zdrențăros ne-a luat caii când am descălecat. Am încercat să nu mă holbez la coarnele de berbec care ieșeau prin găurile din pălăria lui de lână, dar n-am reușit. Nu mă puteam abține să nu mă întreb cum i se prindeau de craniu. Îngrijitorul nu părea deranjat. Zâmbea cu toți dinții până când mi-am deschis geanta și am răsturnat un Onyx adormit în zăpada de la picioarele mele.

— Oooh, asta-i tare! O chestie rară. Nu se mai văd în zilele astea vârfurile negre la urechi și la coadă. Îți dau două crăna pe ea.

— Ce?

Onyx s-a ascuns în spatele meu, cu blana zburlită, de parcă ar fi înțeles ce spunea grăjdarul și ar fi fost gata să-i muște un deget dacă încerca ceva ciudat.

Îngrijitorul m-a privit șiret.

Scanat cu CamScanner

— Bine. Patru cröna. Asta-i tot ce pot face. Nevastă-mea m-ar omorî dacă...

Mâna mi-a ajuns la mânerul pumnalului de la coapsă.

— Nu e de vânzare.

— Fiinţa asta umană şi-a băgat în cap că patrupedul ăla plin de purici e un animal de companie, a spus Fisher, ridicând una dintre genţile de la şa.

S-a mişcat repede, recuperând obiectul lung, învelit, pe care-l ascunsese sub laterala şeii.

Onyx mi-a sărit în braţe, cuibărindu-se în scobitura cotului meu şi ascunzându-şi faţa.

— Nu are purici.

— Nu ştii tu, a spus Kingfisher.

— Dar ăsta? E de vânzare?

Îngrijitorul a arătat cu degetul spre Carrion.

— Cât dai pe el? a întrebat Fisher.

— *Nu!*

Kingfisher a avut tupeul să pară plictisit când l-am lovit peste braţ.

— Nu, fiinţa asta umană nu e de vânzare, a spus pe un ton enervat şi monoton. Pune-l într-o boxă cu puţin fân şi acoperă-l cu o pătură. Dacă aflu că i s-a întâmplat ceva...

Mâna lui Kingfisher s-a lăsat sugestiv pe mânerul lui Nimerelle, atrăgând atenţia îngrijitorului asupra sabiei negre şi ameninţătoare. Îngrijitorul a pălit sub barba roşcată. Recunoştea gestul – promisiunea a ceva dureros – şi a acţionat în consecinţă.

— Desigur, domnule. Nu vă faceţi griji. N-o să păţească nimic sub privirea mea ageră. O să doarmă ca un bebeluş, o să vedeţi.

Un val de căldură şi sunete m-a lovit când am intrat în cârciumă. A urmat o porţie zdravănă de nervi, de asemenea. Asta nu era Casa lui Kala. Acolo eram cunoscută. În siguranţă. În fine, pe cât de în siguranţă putea fi cineva într-un bordel unde se făceau afaceri dubioase pe la colţuri întunecate. Această cârciumă era un mediu complet nou pentru mine. Eram o străină aici. Nu aveam habar la ce să mă aştept. S-a dovedit că era la fel ca oricare altă cârciumă în care intrasem.

Fiecare scaun şubred era ocupat, fiecare masă acoperită cu o varietate de halbe ciobite şi desperecheate, care erau, în mare parte, goale.

Scanat cu CamScanner

Masculi și femele Fae stăteau în grupuri, angajați în conversații liniștite. Văzusem multe alte ființe neobișnuite la Palatul de Iarnă, dar varietatea imensă de creaturi de aici m-a lăsat aproape fără suflare.

Ființe înalte, subțiri, cu membre lungi, piele scorțoasă și smocuri de păr alb, subțire și lăsat pe spate.

Ființe mici, fără păr, cu piele de culoarea cărbunelui și ochi de chihlimbar, cu dinți ascuțiți ca niște ace.

Doi masculi cu picioare păroase și copite despicate stăteau la bar, cu coarnele lungi și zimțate ieșind din frunte și coborând pe spate.

Creaturi cu nasuri borcănate și piele verde, și creaturi cu păr des și roșcat, care le flutura în jurul capetelor, mișcat de o adiere invizibilă.

Oriunde mă uitam, vedeam o adunătură de creaturi atât de sălbatice, și minunate, și ciudate, și înspăimântătoare, încât mi se tăia respirația.

Kingfisher și-a tras gluga și și-a plecat capul, lăsându-și fața în umbră, în timp ce ne apropiam de bar. Un roi de zâne mici, cu aripi de mătase, s-a tot rotit în jurul capetelor noastre, smulgându-mi părul, apucând șuvițele care se dezlipiseră din împletitură și trăgând tare și brusc de ele.

— Au!

Am încercat să le alung, dar Kingfisher m-a prins de încheietură.

— N-aș face asta. Sunt bete. Devin răutăcioase când sunt bete.

— Sunt de o mie de ori mai mare decât ele. Aș putea să le... *Ahh!* am șuierat, trăgându-mi mâna dinspre norii de vietăți amenințătoare.

Acolo, chiar în podul palmei, era o umflătură ovală perfectă. O picătură de sânge s-a scurs din mica rană, strălucind ca un rubin. O mușcătură? E o urmă de *mușcătură?*

I-am întins mâna lui Fisher, dar el nici măcar nu s-a uitat.

— Nu doar că se enervează când încerci să le zdrobești din zbor, dar vorbesc Fae comună și se simt jignite când sugerezi că o să le omori. Bere, te rog. Două. Și un pahar din cel mai tare alcool pe care-l ai.

Barmanul era un mascul scund și rotofei, cu păr sur și zbârlit, nas coroiat și cele mai stufoase sprâncene pe care le văzusem vreodată. A mormăit ceva la cererea lui Fisher, fără să ne acorde vreo urmă de atenție, în timp ce mergea să ne ia băuturile.

Când s-a întors, a trântit două halbe, vărsând o cantitate bună de bere pe bar, și apoi i-a împins lui Kingfisher un mic pahar cu un lichid

Scanat cu CamScanner

verde, care arăta toxic. Kingfisher a plătit fără să scoată o vorbă, a luat halbele și paharul, apoi s-a strecurat prin mulțime ca să ne găsească un loc la o masă.

Am avut noroc. Două femele Fae, îmbrăcate cu rochii de un albastru strălucitor și pelerine groase de călătorie, se ridicau de la o masă din colțul de lângă foc exact când am trecut noi pe acolo. Kingfisher și-a plecat capul, cu ochii la cizme, în timp ce le aștepta să plece; apoi și-a mișcat bărbia, indicându-mi să mă așez prima. Onyx, care se lipise de mine ca o umbră de când intrasem în cârciumă, s-a strecurat sub masă.

Am țipat când fundul mi-a atins scaunul de lemn. O, zei, cât de tare mă durea. Nu aveam să mai pot sta jos niciodată fără să trag adânc aer în piept. Rânjetul exasperant al lui Fisher era singura parte a feței sale vizibilă de sub gluga întunecată.

— Mă bucur că ți se pare amuzant, am mormăit, acceptând berea pe care mi-a întins-o.

— Mi se pare *hilar*, a replicat el. Mi-ai fost ca un ghimpe în cur de când ne-am întâlnit. Acum, universul a găsit de cuviință să-ți plătească cu aceeași monedă. Aș numi asta dreptate.

— Eu aș numi-o extrem de enervantă. Stai, *ce faci?*

Se întinsese peste masă și îmi prinsese încheietura. Am încercat să mi-o smulg înapoi, dar strânsoarea lui era ca o menghină. Șuierând printre dinți, Fisher nu mi-a tras brațul cu prea multă blândețe.

— Ascultă! În ultimele douăsprezece ore, ai fost mușcată de vulpea aia sfrijită, arsă de o sabie pe care n-aveai niciun drept s-o atingi, și acum mușcată de o zână. Nu ești de pe-aici. Probabil că în aer plutesc o mulțime de germeni și boli care te-ar putea omorî. Corpul tău e slab și vindecarea, lentă. Trebuie să dezinfectez toate tăieturile și zgârieturile astea, înainte să faci febră și să mori.

Am încetat să mă mai zbat în strânsoarea lui.

— Ai grijă, Kingfisher. O să încep să cred că îți pasă cu adevărat de starea mea dacă continui să – aaa! Au, au, au! *Mă doare!*

Nu m-a avertizat nicicum. A turnat lichidul verde strălucitor din pahar direct pe mâna mea și mi-a ținut încheietura și mai strâns, în timp ce degetele mi se zvârcoleau. Sub masă, Onyx a scos un scâncet nervos, zgâriindu-mă pe picioare.

— Respiră, a poruncit Fisher. O să treacă în câteva secunde.

Scanat cu CamScanner

Durerea a început, într-adevăr, să scadă după o clipă, dar furia mea... asta era cu totul altceva.

— Ești bolnav, am șuierat. Ți-a făcut plăcere. Ce fel de mascul ești, să-ți facă plăcere să le provoci durere altora?

Fața lui era lipsită de orice expresie când m-a eliberat.

— Nu-mi place să provoc durere nimănui. Chiar deloc. Dar asta nu înseamnă că nu e necesar. Pentru a evita dureri mult mai grave, uneori trebuie să suportăm o mică usturime. Uneori, unii dintre noi trebuie s-o și provoace. O spui batjocoritor, dar *îmi pasă* de starea ta. Ești importantă. Fără tine, nu pot pune capăt acestui război și nu-mi pot proteja oamenii. Trebuie să te țin în siguranță ca să-mi îndeplinesc scopurile. Deci da, o să-ți provoc durere dacă asta înseamnă să te păstrez în siguranță. Te voi forța să mă urmezi până la capătul acestui tărâm, pentru că asta e singura modalitate în care pot să mă asigur că rămâi în viață. Acum bea-ți berea!

Făcea totul să pară atât de rezonabil. Îmi arăta că face ceea ce-i drept și just pentru binele comun, dar existau și alte modalități. Modalități mai blânde, mai îngăduitoare. Evident că nu știa nimic despre asta. Lumea fusese crudă cu el, deci și el era la fel. Nu aveam nevoie să fiu răsfățată. Eram obișnuită să mă descurc în fața greutăților. Uitasem de câte ori fusesem bruscată sau bătută, dar asta nu însemna că Fisher trebuia să fie atât de nesimțit în toată treaba asta.

Am luat o înghițitură de bere, știind deja că o singură băutură nu va fi de ajuns să-mi îmbunătățească starea de spirit. Mă așteptasem să fie proastă, dar berea avea un gust bogat de nucă și era destul de plăcută. *Foarte* plăcută.

— Ia-o ușor, m-a avertizat Fisher când am tras o altă dușcă. E tare.

Idiotul chiar credea că sunt slabă. Nu știa nimic despre jocurile de băut pe care le câștigasem în Zilvaren. Și asta, bând whisky, nu bere, fir-ar să fie! Totuși, nu eram atât de proastă încât să-mi torn toată halba pe gât doar ca să-i demonstrez ceva.

Astea erau ținuturi necunoscute, unde mie îmi lipsea harta, și la propriu, și la figurat.

Mi-am mijit ochii către Kingfisher.

— Când se va trezi Carrion?

— De unde naiba să știu?

Scanat cu CamScanner

Fisher a băut din berea lui, ochii verzi sclipind pe deasupra halbei. Din umbrele întunecate ale glugii, păreau să strălucească într-un mod remarcabil.

— Eu am fost inconştientă zece zile. Ai de gând să-l cari pe spatele calului zi după zi?

— Nu, a spus simplu.

— Nu, ce?

— Vreau să spun că n-am de gând să-l car. Tu ai fost pe punctul de a muri. De asta ai dormit atât de mult. Şi nu mai avem mult până la locul unde mergem, deci cariera de desagă a prietenului tău s-a încheiat deja.

— Unde mă duci?

— Acasă.

— Şi *unde* e acasă? am insistat, nivelul meu de frustrare crescând.

A tras o duşcă zdravănă de bere, muşchii de sub pielea tatuată a gâtului mişcându-i-se.

— Locul unde m-am născut.

— Îh! Chiar trebuie să fii atât de dificil?

Luminiţele din ochii lui dansau.

— Nu-i obligatoriu, dar îmi face mare plăcere.

— Kingfisher!

— Te duc în ţinuturile de graniţă, Osha. Un mic stat de la marginea teritoriului Yveliei. Un loc numit Cahlish.

Cahlish? Auzisem numele menţionat de mai multe ori. Everlayne dorise ca Ren să-l ducă înapoi pe Fisher acolo, înainte să fie descoperit la Palatul de Iarnă. Belikon spusese că Fisher poate sta în palat o săptămână, înainte de a fi nevoit să se întoarcă acolo.

— E înţelept? Regele oricum urma să te trimită acolo. Nu o să apară şi el să ne caute?

Fisher a scuturat din cap.

— Tatăl meu şi Belikon au o istorie lungă. El a înţeles ce plănuia Belikon cu mult înainte ca el să ucidă familia regală şi să fure coroana pentru sine. A luat măsuri de precauţie şi şi-a protejat pământurile, astfel încât nici Belikon, nici vreunul din susţinătorii lui să nu poată trece. Era puternic, iar vrăjile lui erau rezistente. Rămân la fel de puternice ca întotdeauna. Belikon poate călători până la graniţele Cahlishului,

Scanat cu CamScanner

dar nu poate intra. Cât trăiesc eu și duc moștenirea tatălui meu mai departe, nu va intra niciodată.

Ei bine, asta era o veste grozavă. Dar *existau* și alte lucruri care mă preocupau.

— Iartă-mă dacă greșesc, dar aveam impresia că Cahlish e un front de luptă, am spus.

— Chiar este.

— Nu. Dar. Un adevărat câmp de bătălie.

Fisher a pescuit ceva murdar care îi plutea în bere.

— Exact.

— Deci rostești un mare discurs despre cum mă ții în siguranță ca să-ți salvezi prietenii, am spus încet, și *apoi* îmi spui că mă târăști chiar în mijlocul unui conflict deschis?

— Nu sună distractiv?

— Cum naiba ar trebui să rămân în viață pe un front, Fisher?

De data asta, râsul lui a sunat gol.

— Stând aproape de mine, Osha. *Foarte* aproape.

Am băut trei beri și i-am dat lui Onyx cea mai mare parte din mâncarea pe care Fisher a comandat-o pentru noi, pe sub masă. Tocana cu carne afumată îmi lăsa gura apă, dar abia puteam s-o înghit. Carrion Swift era în grajdul de afară. Ticălosul de Carrion Swift, când eu îl voiam pe Hayden. Eram legată de un jurământ de sânge și nu obținusem absolut nimic din ce negociasem. Cel mai bun scenariu – fratele meu era încă blocat în Zilvaren, flămând, însetat și uitându-se tot timpul peste umăr după gardieni. Cel mai rău scenariu – era deja mort din cauza mea și nu puteam face nimic să repar lucrurile. Deci da. Nu prea aveam poftă de mâncare.

Ren a apărut la două ore după ce ni s-au luat farfuriile cu tocană. L-am văzut intrând, silueta lui înaltă umplând ușa cârciumei, cu părul lung și nisipiu, ud din cauza zăpezii. M-a cuprins un val de ușurare. În sfârșit, o voce a rațiunii.

Generalul lui Belikon m-a observat pe mine prima, tot ascunsă în colțul de lângă foc, și tensiunea i s-a risipit imediat. Când l-a văzut pe Kingfisher cu spatele, gluga hainei încă ascunzându-i trăsăturile, a zâmbit larg și atât de ușurat, încât mi s-a strâns inima. Expresia mea trebuie

Scanat cu CamScanner

să fi semănat cu cea a lui Ren atunci când crezusem pentru câteva momente că Fisher îl adusese pe Hayden înapoi cu el. Acele câteva momente fericite, când crezusem că fratele meu era în viaţă şi în siguranţă...

O, zei...

Kingfisher s-a întors să-l întâmpine pe prietenul său chiar în momentul în care a ajuns la masa noastră, cu un zâmbet larg şi sincer pe faţă. S-a ridicat, iar Ren l-a tras într-o îmbrăţişare strânsă, bătându-l pe spate. Când generalul l-a eliberat, ţinându-l la distanţă de un braţ, a pufnit tăios pe nas şi i-a atins obrazul lui Fisher.

— Tu, prietene, *ai belit-o în mod oficial.*

— Everlayne e înnebunită de furie. N-o să-ţi mai vorbească niciodată. La ce te-ai gândit?

Ren avea acum propria sa bere, ceea ce însemna că aveam şi eu un al patrulea pahar în faţă. Nu mă simţeam deloc beată. Eram obosită, mă dureau toate, eram enervată peste măsură şi voiam să fiu în patul meu din Oraşul de Argint. Dar nimănui nu-i păsa de ce voiam eu, aşa că m-am adunat şi m-am aplecat să ascult cearta şoptită care se desfăşura între cei doi.

— Aveam un plan, a şuierat Ren.

— Nu te uita la mine. Mica noastră prietenă mi-a forţat mâna. A încercat să se sinucidă.

— Mincinosule! N-am făcut aşa ceva!

— Când am găsit-o, era la două secunde distanţă să intre în bazin fără relicvă, a spus Fisher.

— Aveam inelul tău, deşteptule. Am crezut că *am* o relicvă.

S-a uitat la mine pe deasupra halbei, argintiul din jurul irisului strălucind, în timp ce-mi zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei, zău? Aveai inelul meu, zici? Vrei să povesteşti cum a ajuns ăla în posesia ta, fiinţă umană?

— E irelevant, am zis şi m-am uitat urât la el.

— Mie nu-mi pasă ce a luat Saeris, a spus Ren îngrijorat. *Tu* i-ai luat Alchimista lui Belikon. Şi nu doar atât. Ai luat şi *sabia.*

Mâna lui Kingfisher s-a strâns în jurul halbei atât de tare, încât degetele i s-au albit.

Scanat cu CamScanner

— Data trecută când a pus mâinile pe o sabie atât de importantă, a fost ca să-l ucidă pe adevăratul rege și întreaga familie Daianthus. Dacă Rurik Daianthus...

— Cum ai spus chiar tu, Rurik Daianthus s-a dus. N-are rost să ne jucăm de-a „ce-ar fi dacă" în privința lui. Belikon *este* regele. Și, îți convine sau nu, ca rege, poate revendica orice. Săbiile zeilor sunt moarte. Sunt doar niște bibelouri. Belikon nu ar putea face mai mult rău cu ea decât ar putea face cu o sabie obișnuită. Ar fi trebuit să-l lași să o adauge la colecție. Ce rău ar fi făcut?

— *Rău?* a izbucnit Fisher. Glumești, nu-i așa? Ce rău Ha!

A dat din cap.

— Sabia asta e o relicvă sfântă, Renfis. Netrebnicul ăla nici nu merită s-o privească, darămite s-o mânuiască. Mai bine mor înainte să-l las pe Belikon s-o poarte la șold. Și ai greșit. Nu toate săbiile sunt inactive. Nimerelle...

— Deci, faptul că ai luat-o nu avea nimic de-a face cu faptul că Solace a fost sabia tatălui tău? Nu. Nu, uită că am întrebat asta. Deja știu că ăsta-i adevărul. Cât despre sabia *ta*, Nimerelle a fost coruptă acum ani de zile, a șuierat Ren.

Kingfisher și-a trântit palmele de masă, gluga căzându-i de pe cap.

— Nimerelle este singura care a stat între Yvelia și întunericul etern timp de patru sute de ani!

Vorbea prea tare. Era prea furios. Mânia lui a izbucnit, iar mesele din jurul nostru au amuțit. Conversațiile s-au oprit, băuturile au fost lăsate deoparte, și o sută de perechi de ochi s-au întors către noi.

Fisher tremura în timp ce-l privea pe Ren. Nu a observat când au început să se răspândească prin încăpere șoaptele: „Renfis Orithian, Renfis Jurământ de Sânge, Renfis al Lacului de Argint." Nu a observat nici când șoaptele s-au îndreptat către el. Nu până n-a fost deja prea târziu.

Kingfisher.

Nu. Nu se poate.

E adevărat!

S-a întors.

E aici.

Kingfisher.

Kingfisher.

Kingfisher.

Scanat cu CamScanner

Furia lui Fisher s-a risipit ca fumul. Şi-a plecat capul, obrajii devenindu-i albi ca varul, în ciuda căldurii focului care ardea. A murmurat „Futu-i", dar era mai degrabă o mişcare mută a buzelor. Fără sunet.

— E timpul să plecăm, a scos Ren printre dinţi.

— Ce? Care-i problema?

M-am uitat în jur, încercând să descifrez emoţiile de pe feţele care ne înconjurau, dar tot ce puteam vedea era uimire. Cu reticenţă, Fisher petrecuse ceva timp explicându-mi ce fel de creaturi sunt. De unde veneau. Şi acum Fae, şi micuţele zâne care pluteau în aer, şi satirii de la bar, şi goblinii, şi selkie, şi toţi ceilalţi – toţi rămăseseră fără glas. Oriunde mă uitam, găseam ochi cât cepele şi guri căscate. Chiar şi barmanul, care nu ne acordase mai mult de o privire fugară când am comandat băuturile, era încremenit, la jumătatea mişcării de a şterge un pahar gr...

Nu mai contează.

Paharul i-a scăpat din mână, izbindu-se zgomotos de podea.

Renfis s-a ridicat de pe scaun, cu capul plecat. Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic. Încet, Kingfisher ne-a urmat. Şi-a rotit umerii, cu o privire opacă în ochii lui verzi strălucitori, pe care îi ţinea fixaţi în podea.

Ne-am îndreptat spre uşă, cu Kingfisher în faţa noastră. Eu urmam după el, strângându-l pe Onyx în braţe, iar Renfis venea în spatele meu. Eram la jumătatea drumului spre uşă când un războinic Fae masiv, cu păr blond lung şi împletit, ras în părţi, s-a oprit în faţa lui Kingfisher, blocându-i drumul. Era uriaş. La fel de înalt ca Kingfisher sau Ren. Trăsăturile îi erau plăcute, deşi nimic nu era blând la el. Privirea dură din ochii de culoarea plumbului spunea poveşti sângeroase. Am scos un ţipăt când s-a lăsat în genunchi la picioarele lui Kingfisher.

— Este o onoare să îngenunchez la picioarele Ucigaşului de Dragoni. Te rog. O binecuvântare, Comandante? Doar... doar dacă consideri potrivit, desigur, a bâiguit.

— Îmi pare rău, a spus Kingfisher, punând mâna pe umărul războinicului. Mă confunzi cu altcineva.

Războinicul blond a zâmbit cu tristeţe.

— Verişorul meu a luptat cu tine şi cu lupii tăi la Cerul Ajun. După cum mi te-a descris...

A dat din cap cu jenă.

— Eşti Regele Fisher. Nu poţi fi altcineva.

Scanat cu CamScanner

Fisher a înghițit greu, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și-n jos. L-am văzut străduindu-se să-și găsească cuvintele, silindu-se să le scoată din gură.

— Poate că semăn cu descrierea verișorului tău... Sunt onorat că ți-a vorbit despre mine. Dar... nu mai sunt masculul alături de care a luptat la Ajun. Îmi pare rău, Frate. Eu...

— Ai salvat steagul unduitor al mândrei Annach-reich de apus, l-a întrerupt războinicul cel blond. În zorii celei de-a cincea zile, ai scos un strigăt în lumina soarelui care răsărea și le-ai ridicat moralul oamenilor noștri, astfel încât chiar și cei gata să treacă prin ușa neagră s-au întors din morți și și-au găsit puterea să-și recapete curajul. Și arcurile. Și săbiile. Și prietenii. Ai condus atacul pe muntele însângerat...

Vocea războinicului s-a poticnit.

O femelă Fae înaltă a pășit lângă el, îmbrăcată într-o armură de vânător, din piele. Avea pe față o cicatrice zimțată care-i crestase buza de jos.

— La Sinder's Reach ai învins hoarda care amenința să ardă tot ce construiserăm acolo. Cincizeci de mii de suflete. Cincizeci de mii de *vieți*. Temple. Biblioteci. Școli. Case. Toate există și astăzi. Datorită ție.

Un mușchi i-a zvâcnit lângă maxilar. Nu putea s-o privească în ochi.

La bar, unul dintre satirii cu coarne impresionante și blană pe picioare a pășit înainte. Ochii îi străluceau, reflectând flăcările focului care ardea în șemineu, în timp ce și-a ridicat paharul către Kingfisher.

— Innishtar, a declarat el cu o voce profundă și aspră. Nu era un loc la fel de măreț ca cele de pe-aici. Doar un orășel mic. Nu am fost prea buni cu tine când ai venit. Fae și grupul meu nu eram aliații care suntem acum. Dar cinci dintre voi v-ați împotrivit întunericului în acea noapte. Ați salvat patru sute. Erai și *tu* acolo, Renfis din Orithian.

Ren și-a plecat capul, cu tristețe în ochii lui întunecați.

— Îmi amintesc, a spus încet.

Satirul și-a ridicat paharul puțin mai sus, întâi către Ren, apoi către Kingfisher.

— Suntem recunoscători pe viață pentru ceea ce ați făcut. Deși nu va fi niciodată de ajuns. *Sarrush.*

A dus paharul la buze și a dat pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului din interior.

Scanat cu CamScanner

— *Sarrush!*

— *Sarrush!*

În jurul barului, câte un pahar sau o cupă s-a ridicat în mâna fiecărui client. Toți au strigat cuvântul. Toți au băut.

— Ai salvat podul de la Lothbrock.

— Ai ținut Trecătoarea Turrordan până au venit zăpezile.

— Te-ai luptat cu Malcolm pe malurile râului Darn până când apa s-a înnegrit de sânge.

Unul după altul, clienții cârciumii s-au ridicat și au vorbit. Părea că toți aveau o poveste.

Kingfisher a rămas mut, înghițind în sec. În cele din urmă, n-a mai putut păstra tăcerea.

— Nu sunt... eu doar...

Privirea din ochii lui era distantă. Asta a fost *acum mult timp*. Acea persoană nu mai există.

A trecut valvârtej pe lângă războinicul Fae care încă stătea în genunchi la picioarele lui, a deschis ușa și a dispărut în noapte.

M-am uitat după el, incapabilă să pricep la ce fusesem martoră. Totul, pentru Kingfisher. Kingfisher *și* Ren. Atâtea povești de vitejie din bătălii și șanse minime de izbândă. După cum reacționaseră cei doi masculi când și-au dat seama că au fost recunoscuți, mă gândisem că eram pe punctul de a fi atacați. Însă nu mă puteam înșela mai tare.

Pentru mine, Kingfisher era un netrebnic morocănos și urâcios căruia nu i-aș fi sărit în ajutor dacă ar fi fost mistuit de flăcări.

Pentru toată lumea din această cârciumă, el era un afurisit de zeu în carne și oase.

Scanat cu CamScanner

16.

POARTA DE UMBRE

O poartă către iad ne aştepta în luminişul de afară.

Vârtejul de umbră şi fum era mic. Suficient de mare cât să înghită un cal, poate. Convenabil, de vreme ce Kingfisher stătea în faţa lui cu Bill, Aida şi calul roib al lui Ren. Trupul moale al lui Carrion era deja aruncat peste Bill. Îşi pierduse o cizmă undeva între grajd şi luminiş, iar Fisher evident că nu considerase pierderea destul de importantă ca să facă ceva în privinţa asta. Nici mie nu-mi păsa prea mult de cizma lui Swift; eram prea ocupată să privesc vârtejul negru care şerpuia în spatele lui Fisher ca să observ orice altceva.

Felul în care atrăgea lumina, absorbind strălucirea portocalie de la ferestrele cârciumii către el, răsucind-o în fire subţiri pe care le absorbea în centrul lui care se învârtea continuu, mă făcea să vreau să mă dau înapoi foarte, foarte încet. Îl pusesem pe Onyx înapoi în geantă înainte de a ieşi din cârciumă, dar îl simţeam tremurând de-a lungul şirei spinării, de parcă ar fi putut simţi forţa ciudată prin sac şi nu-i plăcea deloc.

Pale de vânt băteau în pletele întunecate ale lui Kingfisher şi i le aruncau în jurul feţei. Colanul de argint era din nou la gât. Sclipea, capul de lup gravat părând mai feroce ca niciodată. După cum se purtase în cârciumă, mă aşteptam să văd un Fisher turbat de furie, dar expresia lui era goală, umerii relaxaţi, în timp ce mi-a întins hăţurile Aidei şi s-a întors să privească zidul de fuioare răsucite de fum.

— Să terminăm cu asta, a spus încet. Îl vei urma pe Ren. Voi fi chiar în spatele tău.

Scanat cu CamScanner

Părul mi s-a zbârlit pe braţe.

— Eu... eu nu intru în chestia asta. Ce *e*?

— E o poartă de umbre. Un mijloc prin care atingem un scop. Poţi folosi asta sau poţi petrece următoarele două luni călare, dormind în şanţuri înzăpezite şi vânându-ţi cina. Ce să fie?

— Aleg a doua variantă.

Nici nu trebuia să mă gândesc. Posteriorul mi s-ar fi obişnuit în cele din urmă cu şaua, iar pelerina pe care mi-o dăduse Kingfisher era excelentă ca să ţină frigul la distanţă. Jumătate din viaţă mi-o petrecusem vânându-mi cina printre dunele din Zilvaren. Şi oricum, nu aveam niciun interes să aterizez în mijlocul unui front deschis. Întârzierea sosirii noastre la Cahlish părea o variantă fantastică.

Fisher şi-a strâns buzele.

— Să reformulez. Vei trece prin poartă, fiinţă umană.

Am făcut un pas înapoi, lăsând jos hăţurile Aidei.

— Nici gând.

Kingfisher m-a măsurat cu privirea, o sprânceană ridicându-i-se interesată.

— Te gândeşti să fugi? O, zei, sper să fugi. Îţi dau un avans dacă vrei. A trecut o veşnicie de când n-am mai *vânat* nimic.

— Hai, Fisher, a spus Ren obosit, trăgându-şi nişte mănuşi de piele. E speriată. Dă-i un moment să se obişnuiască cu ideea.

— Nu sunt speriată, am minţit. Pur şi simplu nu trec prin chestia asta. Probabil nici n-aş mai ieşi pe cealaltă parte.

Kingfisher era gata să mă ia peste picior, fără îndoială, dar uşa cârciumii s-a deschis şi au început să iasă nişte figuri întunecate. Ochii lui Fisher s-au înăsprit, şi ce urma să spună i-a rămas pe buze, nerostit.

— N-avem timp pentru asta. Ren va trece prin poartă. Tu îl *vei* urma. Jurământul tău faţă de mine nu-ţi lasă nicio altă alegere.

Ren a rămas nemişcat. Ochii i s-au fixat pe Kingfisher. Trebuia să fi simţit intensitatea arzătoare a privirii generalului, dar Fisher nici măcar nu s-a uitat în direcţia prietenului său.

— Spune-mi că am auzit greşit, a spus Ren. Spune-mi că nu ai legat-o pe fată cu un jurământ.

— Treci prin poartă, Ren, a poruncit Fisher.

— Un *jurământ*? a şoptit el.

Scanat cu CamScanner

— A primit ceva în schimb, a rostit Fisher printre dinți. Acum, te rog. Treci prin poartă. Putem discuta asta pe cealaltă parte.

Ren a dat din cap, o combinație de consternare și dezamăgire văzându-i-se acum pe față. Părea că nu știe ce să spună. Luând hățurile Aidei, mi le-a dat înapoi și a spus:

— Nu te îngrijora. E chiar simplu. Vei fi dezorientată pentru o clipă, dar continuă să mergi. Va trece în câteva secunde, îți promit.

Era un semn de bunătate, această asigurare din partea lui Ren. Fără ea, frica m-ar fi înghițit de vie, în timp ce generalul a pășit înainte și și-a condus calul spre întuneric.

Nu aveam să-l urmez. Nu aveam să o fac.

Nu degeaba spusese Elroy că sunt mai încăpățânată decât un catâr. Forța voinței mele *trebuia* să fie mai puternică decât jurământul pe care i-l făcusem lui Fisher. Trebuia să fie. Mi-am încleștat maxilarul, hotărâtă să mă bucur de privirea iritată de pe fața lui Kingfisher când nu aveam să-l urmez pe Ren. Dar Kingfisher mi-a aruncat doar un zâmbet înțepat, în timp ce trupul meu se mișca de la sine, urmându-i comanda fără permisiunea mea.

Pulsul mi-a țâșnit în timp ce mă apropiam de poarta de umbre șerpuitoare, respirația oprindu-mi-se în gât. Cum putea să facă asta? Folosind jurământul împotriva mea, forțându-mă să mă supun voinței lui, mi-a răpit propriul control. Nici măcar în Sala Oglinzilor a Madrei, când mă luptasem pentru viața mea și Harron era pe cale să mă omoare, nu mă simțisem atât de neputincioasă.

Mintea mi-a intrat în panică în timp ce vârful cizmei mi-a dispărut în poarta de umbre. Aș fi implorat îndurare din partea lui Fisher, dar expresia lui de piatră îmi spunea că ar fi fost în zadar.

— O să te urăsc pentru totdeauna pentru asta, i-am spus printre dinți.

Și apoi am pășit prin poartă.

Vântul negru care urla m-a întors pe dos.

M-am contopit cu el.

S-a contopit cu mine.

Mintea mi s-a risipit într-o mie de direcții diferite, smulsă din mine într-o clipă.

Nu mai rămăsese nimic din mine.

Scanat cu CamScanner

Eram oarbă. Eram surdă. Eram un șopot fără suflet, tremurând prin întuneric.

Și apoi n-am mai fost decât durere.

M-a sfâșiat, explodându-mi în genunchi, în încheieturi și în palme. Mi-a înflorit în spatele ochilor, lumini strălucitoare pâlpâind, arzându-mi retinele. Roșu. Portocaliu. Alb. Verde.

Am deschis ochii cu un oftat și am avut timp doar pentru o singură gură de aer, înainte ca stomacul să mi se dea peste cap și să verse puținele îmbucături de tocană pe care le mâncasem în cârciumă, direct pe o podea de piatră aspră.

— Domnia ta, a spus o voce uimită. Eu... O, zei! Îmi pare foarte rău, eu... nimic nu e pregătit. Nu am avut habar!

— E în regulă, Orris, a spus Ren, părând să fie undeva departe. Mulțumesc. Ia caii și asigură-te că sunt bine adăpostiți în această noapte. Va fi mult mai frig înainte de răsărit.

— Dar...

— Da, știu. Fisher s-a întors. Va vorbi cu noi toți mâine, sunt sigur. Deocamdată, cred că e mai bine să-i dăm puțin timp să-și vină în fire. Dacă ai putea să nu spui nimănui despre asta până dimineață...

— Desigur, domnule. Desigur.

Totul era bine. Tâmpla îmi era rece. Rece ca gheața. Mi-a luat mult timp să îmi sau seama că zăceam pe pământ și că aveam capul rezemat direct pe piatra dură. L-am privit pe Kingfisher plecând pe un hol lung – singur, tăcut, cu capul plecat – și mi-am jurat pe tot ce aveam mai sfânt că îl voi face să plătească.

Am încercat să mă ridic, dar, când m-am sprijnit într-un cot, tavanul arcuit a devenit una cu podeaua, care s-a întors în sus, apoi din nou jos, și un nou val de vomă mi-a năvălit în gât. Am mai vărsat o dată, tușind în timp ce încercam să-mi recapăt răsuflarea.

— Of, Saeris. Îmi pare rău. Uite, dă-mi mâna.

Lasă-mă în pace! Du-te dracului! Nu mă atinge! M-am gândit să țip astea către Renfis, dar din vocea lui răzbătea empatie sinceră. Și nu era vina lui. Nu el îmi furase liberul arbitru. Nu el mă adusese în locul ăsta mizerabil, nici nu mă păcălise să accept un pact de sânge care mă transformase în păpușa lui blestemată. I-am dat mâna, scâncind, în timp ce picioarele îmi tremurau.

Scanat cu CamScanner

— Din fericire, n-o să mai simți asta data viitoare. Din nu știu ce motiv, porțile ne afectează doar prima dată când le folosim. Pentru majoritatea, e doar o ușoară amețeală. Poate o durere de cap. Pentru o ființă umană, se pare că e ceva mai mult de-atât. Nimeni n-a mai văzut o ființă umană de mult timp. Sunt multe lucruri pe care le-am uitat. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Nu în *numele lui*, am șoptit.

Ren a scos un oftat tensionat.

— El nu e... ceea ce crezi tu.

— Un netrebnic? E cu siguranță un netrebnic.

Generalul a tresărit puțin, în timp ce încercam să mă îndrept.

— Poți merge? Of. Nu. Rahat. Nici măcar nu poți sta în picioare. Ăăă... bine. E în regulă. Te țin eu.

Nu există nimic mai puțin demn decât să te prăbușești în brațele unui mascul pe care abia îl cunoști. Nu prea aveam de ales. Capul mi se învârtea continuu și, cu siguranță, urma să mai vomit. Nu aș fi putut să mă eliberez din brațele lui nici dacă aș fi încercat. N-am scos niciun sunet în timp ce mă ridica.

Capul amenința să mi se spargă în mii de bucăți.

— Stai. Onyx. Unde-i... Onyx?

— Nu te speria. Am luat-o. Va fi cu tine când te trezești.

— Mulțumesc.

Am închis ochii, încercând să respir în ciuda întregului disconfort, când Ren a început să meargă cu mine în brațe.

— Obișnuia să fie mai blând, a șoptit Ren. Dar quicksilver-ul din el... Îi e greu să gândească limpede. Îl epuizează. E istovitor pentru el să țină la distanță vocile. L-a făcut mai dur.

Era atâta tristețe în vocea lui în timp ce vorbea. Mă făcea să vreau să-mi deschid ochii, să văd ce expresie are, dar îmi era imposibil.

— Nu ar trebui... să-i mai găsești... scuze.

— Nu sunt scuze, Saeris. Îl cunosc dintotdeauna. Suntem născuți din părinți diferiți, dar suntem frați în toate modurile care contează. Îl *cunosc* mai bine decât mă cunosc pe mine însumi. Prima dată când Belikon l-a forțat să călătorească fără relicvă, quicksilver-ul l-a afectat atât de rău, încât am crezut că l-am pierdut cu totul. Mintea lui era sfărâmată. Să spunem doar că i-a luat mult timp să se refacă. Tămăduitorii au făcut tot ce le-a stat în putință, dar bucata de quicksilver care i-a rămas în ochi

Scanat cu CamScanner

îl chinuie zi și noapte. Relicva mamei lui nu mai pare să fie la fel de puternică. Și acum a fost expus *de două ori* fără ea. Eu... pur și simplu nu mai știu la ce să mă aștept din partea lui.

Am tras adânc aer în piept.

— Unde... a fost?

— Hm?

Sunetul întrebător al lui Ren a vibrat lângă urechea mea.

— Ai spus... că nu l-ai mai văzut de... o sută... zece ani. Unde *a fost*?

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mult timp, sunetul pașilor lui Ren a fost singurul care a tulburat-o. Dar apoi a oftat adânc, de parcă ar fi luat o hotărâre, și a spus:

— Nu pot să-ți spun asta. N-ar fi corect. O să-ți povestească el la un moment dat, poate. Dar până atunci...

N-am mai insistat. Mi-era prea greață ca să vorbesc. Și cui îi păsa unde fusese Kingfisher? Ar fi putut petrece ultimul secol întemnițat în vreunul dintre copacii din Pădurea de Răchită, ce-mi păsa mie? Nu exista nicio scuză pentru felul în care mă trata. Niciuna pe care aș fi acceptat-o.

Nu știam unde mă ducea Renfis din Orithian. Deja îmi pierdusem cunoștința înainte să ajungem acolo.

— Ar fi mare păcat să te ciupesc, dar mă plictisesc, și animalul ăsta turbat tot îmi arată colții.

Am gemut. M-am răsucit.

Pluteam pe un nor. Eram în rai. Cel mai confortabil nor pe care...

M-am ridicat brusc, apucându-mă de coaste.

— *Futu-i!* Pielea de deasupra șoldului îmi zvâcnea de durere. Ce naiba...

Mi-am întrerupt vorba când l-am văzut pe tâlharul cu păr roșcat stând la picioarele patului meu. Nu, nu al meu. Al unui pat. Cald. Confortabil. Imens. Dar nu al meu. Onyx stătea la capătul lui, dezvelindu-și colții către Carrion Swift, care arăta foarte răvășit, cu mâinile ridicate în semn că se predă.

— Uite! Uite! Șșșt, e în regulă. S-a trezit. Nu am omorât-o. Nu mai exagera.

— Dacă atingi vulpea asta, te jupoi, am mârâit.

Ochii de un albastru-pal ai lui Carrion i-au întâlnit cu ai mei, plini de o suferință falsă pe care o cunoșteam prea bine.

Scanat cu CamScanner

— O, salutare și ție! Așa dăm bună ziua acum? Și după ce am fost despărțiți atât de crunt timp de săptămâni întregi.

Am dat laoparte păturile și am sărit din pat. L-am împins pe Carrion cu spatele într-un perete și i-am împuns un deget furios în față în doar câteva secunde.

— Ai noroc că nu-ți scot dinții, i-am tăiat eu vorba. Ce naiba ai făcut, i-ai spus lui Fisher că ești Hayden?

Mâinile lui erau tot sus. S-a uitat în jos la degetul pe care i-l înfipsesem în față, rânjind de parcă se întreba ce plănuiam să fac cu el. Fără să clipească, a spus:

— Ar trebui să-mi mulțumești. Monstrul ăla psihopat părea că vrea să-l omoare pe fratele tău. I-am făcut o favoare. Dacă nu eram eu...

— Taci naibii și spune-mi, e în *viață*, Carrion? Am nevoie... trebuie să știu.

Îmi simțeam bătăile inimii în gât. Întreaga mea existență depindea de ce urma să iasă din gura lui Carrion. Am așteptat ca expresia lui să se întunece sau măcar să devină puțin mai sobră, dar micul lui zâmbet enervant rămăsese fix la locul lui.

— Evident că e în viață. De ce n-ar fi?

— Pentru că Madra... Madra a jurat că o să-l găsească și o să-l omoare. A spus că o să distrugă tot sectorul.

S-a încruntat.

— Și de ce naiba ar face *asta?*

— Știi tu de ce! Pentru că am luat mănușa aia blestemată!

— Aha, da, asta așa-i.

S-a dat înapoi de la perete, ochii albaștri jucându-i de amuzament.

— Mănușa. Cea pe care ți-am sugerat s-o scoți din Sectorul Trei, înainte ca oamenii noștri să înceapă să sufere? Mănușa *aia*?

Aveam să-l *rănesc*. Grav.

— Gata, Carrion! Știu că am dat-o în bară, bine? Mă simt destul de vinovată deja. Spune-mi doar ce s-a întâmplat. E Hayden cu adevărat în viață?

— Da, da, e în viață. O, zei, n-ai fost niciodată prea răbdătoare.

Și-a dat ochii peste cap.

— Hayden e în Sectorul Șapte. I-am făcut acte și l-am mutat în prima noapte când te-au dus la palat. Acum administrează un magazin. Nu e

Scanat cu CamScanner

o muncă prea interesantă, dar e mai bine decât să nu ai slujbă deloc. Are raţie triplă de apă şi o cameră deasupra magazinului. N-am mai trecut pe la el de câteva zile. N-am vrut să atrag prea multă atenţie, fiind o faţă nouă, dar e în regulă. Nu pot spune că e fericit. Se gândeşte la tot felul de modalităţi să te scoată din palat, dar...

— Stai! Stai, stai, stai! Aşteaptă!

Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Rahat. *Plângi*? Credeam că o să te bucuri.

Hayden era în viaţă.

Hayden era *în viaţă*.

Era în siguranţă.

Era în Sectorul Şapte. Avea o slujbă, acoperiş deasupra capului, mâncare şi apă? Tot corpul mi-a tremurat de uşurare. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp, adunându-mă, încercând să gândesc pragmatic.

— Madra pur şi simplu nu l-a găsit încă.

Mi-am tras nasul, apoi am tuşit ca să-mi curăţ gâtul.

— Madra nu-l caută.

— Dar gardienii...

— Sunt toţi pregătiţi pentru Evenlight. E peste o lună. Tot oraşul vorbeşte despre ce dar o să ne ofere regina în acest an. I-a pus pe gardieni să construiască o scenă în centrul pieţei.

— Eşti sigur că nu-s nişte spânzurători noi? am întrebat bănuitoare.

— Mai mult ca sigur nu-s spânzurători. Sunt flori peste tot.

— *Flori?*

— Da, flori.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce m-au dus gardienii la palat, i-am cerut.

Trebuia să fie ceva. Vreun fel de act groaznic de violenţă care să zguduie fundaţiile sectorului nostru. Madra era multe lucruri, dar nu binevoitoare. Însă Carrion doar a râs sec.

— Totul e bine. Cu Elroy, desigur, a fost un adevărat chin. Se duce în fiecare zi la porţi şi cere să te vadă, dar îl trimit mereu înapoi. Se întoarce la forjă şi merge la treabă, mormăind despre problemele pe care i le-ai lăsat. Hayden face faţă vinei cât poate de bine. Se consideră vinovat pentru că ai fost luată. În rest, Sectorul Trei îşi continuă viaţa fără tine, exact cum

Scanat cu CamScanner

a fost. Imaginează-ți! Ce obrăznicie pe lume să meargă mai departe fără Saeris Fane!

— Vorbesc serios, Carrion. N-ai auzit-o. A jurat că toată lumea din Sectorul Trei *va muri.*

— Și totuși n-a murit nimeni, a spus el, ridicând din umeri. Acum, cred că am fost destul de răbdător tot pălăvrăgind despre povestea asta cu mănușa. Cred că e rândul meu să mi se explice câte ceva chestii. Principalele lucruri: unde naiba suntem, de ce suntem aici, oamenii care au intrat aici acum vreo jumătate de oră și te-au atins peste tot chiar sunt *Fae*, sau am halucinat partea asta, și în fine...

A arătat către picior.

— Unde naiba mi-e cealaltă cizmă?

— Cineva a intrat aici și *m-a atins*?

Carrion și-a dat capul pe spate, gemând.

— Din toate întrebările astea, tu îmi răspunzi cu o altă întrebare. O, zei, da, au venit și ți-au atins mâinile de mai multe ori. Au spus că te vindecă.

Într-adevăr, când m-am uitat în jos la mâini, mușcătura pe care mi-o lăsase Onyx când era speriat dispăruse, la fel și umflătura mică de la zână. Semnul de piele arsă de la Nimerelle tot mai exista, dar abia se vedea. Pielea de pe palmă era sensibilă la atingere, dar devenise roz și nu mai părea gata să se sfâșie și să înceapă să supureze.

Kingfisher. Trimisese tămăduitori. Chiar era serios în privința prevenirii febrei. Dar așa și era normal, nu-i așa? Nu eram decât o unealtă pentru el, și cum ar fi putut să mă folosească dacă eram moartă?

Pentru prima dată de când mă trezisem, am trecut în revistă situația. Hayden era în viață și o ducea bine. La fel și Elroy. Deocamdată, cel puțin. Dar acum eram blocată în ținuturile de graniță ale Yveliei, în mijlocul unui război între facțiuni de nemuritori, iar Carrion Swift mă tot împungea să-i explic ce și cum.

I-am explicat tot ce știam, mișcându-mă prin cameră și inspectând împrejurimile. Camera nu avea ferestre, ceea ce a fost prima mea dezamăgire. Nicio modalitate de a evalua peisajul din jur și nicio modalitate de a fugi. Dormitorul – pentru că era un dormitor – era de două ori mai mare decât camera mea de la Palatul de Iarnă. Patru paturi duble mari, câte două de fiecare parte a camerei, pe care se aflau cuverturi groase și frumoase în

Scanat cu CamScanner

nuanțe strălucitoare de albastru și verde, fiecare ornate cu grămezi de perne și pernuțe. Un covor pufos acoperea cea mai mare parte a podelei de piatră. Tapiserii țesute atârnau pe pereți. Un șemineu mare pâlpâia la celălalt capăt al camerei, lângă masa lată, încărcată cu boluri de fructe, pâine, carne afumată și brânzeturi, fără să mai pun la socoteală patru ulcioare de cupru umplute cu apă și două căzi separate pentru spălat.

Nimic nu fusese atins.

După aspectul cearșafurilor șifonate și pernelor răvășite, Carrion trebuie să fi dormit în patul cel mai apropiat de masă, ceea ce însemna că mâncarea ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi văzut la trezire, dar nici măcar nu-și turnase un pahar cu apă.

Stătea cu brațele încrucișate la piept, sprâncenele încruntate și capul înclinat într-o parte, în timp ce mă asculta, absorbind detaliile întâmplărilor, fără niciun semn că ar fi crezut ce-i spuneam. Când am terminat, a suflat și s-a lăsat greu pe unul dintre scaunele de lângă foc, trecându-și mâinile prin păr.

— Deci l-ai sărutat pe tipul ăla cu sabia ciudată și atitudinea de rahat?

M-am uitat la el fix, neînțelegând întrebarea pentru moment. În cele din urmă, am spus:

— Ce treabă are asta?

Carrion a dat din cap.

— Ai dreptate. Ignoră-mă. Deci, tu ai capacitatea să trezești quicksilver-ul. Bazinul în care noul tău iubit m-a târât...

— *Nu* e iubitul meu.

— ...și nimeni altcineva n-a mai putut face asta de o mie de ani. Și acum ai făcut o promisiune de nedezlegat unui războinic Fae, rău și legendar, care ar putea fi complet nebun. Nu știi ce vrea de la tine...

— Vrea să-i fac relicve. Ca mai mulți Fae să poată călători fără să-și piardă mințile.

— Dar cum o să faci asta?

— *O să afle în curând.*

Instinctiv, am întins mâna după pumnalul care ar fi trebuit să-mi fie la coapsă, dar mi-am strâns degetele în gol. Kingfisher stătea în ușă, mâna odihnindu-i-se lejer pe mânerul lui Nimerelle. Sprâncenele i se strânseseră, formând o punte deasupra ochilor. Un nor greu părea să-l urmărească întotdeauna, dar astăzi era ceva mai întunecat și mai furtunos în

Scanat cu CamScanner

atitudinea lui Kingfisher. Nu purta nicio armură peste cămaşa şi pantalonii negri, doar colanul de argint, ca întotdeauna.

Carrion s-a zbârlit când Fisher a intrat în cameră, punându-se între mine şi războinicul cu păr negru, ceea ce i-a smuls lui Kingfisher un zâmbet amuzat în timp ce privea în jur.

— Doar ca să aveţi informaţia completă, a spus pe un ton măsurat, sunt doar *pe jumătate* nebun. Şi da, prietena ta e legată de mine printr-un jurământ. Ţi-a spus că ea e motivul pentru care eşti încă în viaţă? Fisher a luat un măr din bolul de pe masă, răsucindu-l în mână. Voiam să te las la Palatul de Iarnă, dar ea a insistat ca tu să vii cu noi în călătorie.

Carrion mi-a aruncat un zâmbet dulceag.

— Şi eu care credeam că nu mai ai sentimente pentru mine. Trebuie să recunosc, aş fi preferat să rămân în Zilvaren, oricum. Eram pe punctul de a încheia o afacere spectaculoasă care m-ar fi îmbogăţit spectaculos.

Kingfisher s-a oprit, degetele strângându-i-se şi mai tare în jurul mânerului lui Nimerelle. Ochii i-au alunecat de la Carrion la mine şi înapoi; apoi s-a uitat spre cealaltă parte a camerei, unde, aparent, nu era nimic. Încet, a pus mărul înapoi în bol.

— Am nevoie să vii cu mine, fiinţă umană, a spus.

— Minunat. O altă zi în care mă forţezi să fac ce vrei tu. Ce noroc pe mine!

S-a uitat la mine sobru.

— Nu te voi forţa să faci nimic.

— A, da?

N-am putut să-mi ascund tonul sarcastic. Deci dacă decid să rămân chiar aici şi să-ţi spun să te duci dracului, nu vei reacţiona urât şi *nu-mi vei porunci* să vin cu tine?

— Aş fi puţin enervat că mi-ai spus să mă duc dracului, a spus el. Dar acum că suntem aici, lista urgentă de lucruri pe care trebuie să le rezolv e destul de copleşitoare. De exemplu, să te rog să descoperi adâncimile abilităţilor tale şi să le aplici pentru a salva nenumărate vieţi, astfel încât voi să puteţi să vă întoarceţi, la rândul vostru, în oraşul vostru prăfuit, ocupă un loc mai jos pe lista mea decât ai crede.

Carrion şi-a ridicat mâna.

— Când o spune el aşa, votez să mergi şi să-l ajuţi să rezolve problema relicvelor.

Scanat cu CamScanner

l-am apucat încheietura și i-am tras mâna în jos.

— *Tu* nu ai drept de vot. Și *tu*, m-am întors către Fisher. M-ai păcălit deja o dată să fac ce dorești. Nu o să fac ce vrei tu doar pentru că mi-ai dat de înțeles vag că ne vei lăsa să ne întoarcem în Zilvaren odată ce termin de făcut relicve pentru tine.

Fisher a zâmbit cu toți dinții. Argintiul din ochi i-a strălucit ca o lamă.

— N-aș avea nevoie să te păcălesc să faci ceva pentru mine. După cum ai înțeles deja, m-aș putea mulțumi să te oblig să faci ceea ce-ți cer.

— Atunci de ce nu o faci?

— Pentru că fratele meu este supărat pe mine, a recunoscut. Și pentru că lucrurile vor merge mult mai lin dacă mă ajuți de bunăvoie.

Deci îmi reda autonomia ca să-l mulțumească pe Ren. Deloc surprinzător. Nu era deloc surprinzător că Fisher nu aprecia bombănelile mele. Ei bine, urma să aibă o surpriză neplăcută. Urma să descopere că îl pot ajuta de bunăvoie și să continui să-i creez probleme în același timp.

— Voi veni cu tine, atunci. Cu o condiție.

Expresia de indiferență a lui Fisher a cedat, lăsând să se strecoare o scânteie de iritare.

— Care?

— Să-mi faci exact această promisiune. Cuvânt cu cuvânt. *Jur că te voi elibera și vă voi permite ție și lui Carrion să vă întoarceți în Zilvaren în momentul în care veți fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu.*

Gura lui Kingfisher a tresărit imperceptibil.

— Cum dorești. Cuvânt cu cuvânt. Jur că te voi elibera și vă voi permite ție și lui Carrion să vă întoarceți în Zilvaren în momentul în care veți fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu. Gata. Ești mulțumită?

— Ești *legat* de această promisiune? l-am întrebat.

Fisher și-a plecat capul într-o plecăciune prefăcută.

— Sunt.

— Bine. Atunci sunt mulțumită. Să mergem.

— Lasă vulpea. O să ne împiedicăm de ea.

Am fost gata să protestez, dar Onyx adormise deja printre pernele unuia dintre paturile pe care nu dormise nimeni și părea prea liniștit ca să-l trezesc.

— Cu mine ce se întâmplă? a întrebat Carrion. O să mă țineți încuiat aici pentru totdeauna?

Scanat cu CamScanner

Fisher a pufnit.

— N-ai fost deloc încuiat.

L-am privit urât peste umăr.

— N-ai verificat ușa?

— Am presupus doar...

— *Vai de mine!*

Kingfisher s-a întors și a ieșit cu pas apăsat din cameră.

— Ești liber să intri și să ieși când vrei, băiete. Fă ce naiba vrei! Deși mă îndoiesc că vei ajunge prea departe cu o singură cizmă.

Scanat cu CamScanner

17.

CAHLISH

— Ce fel de loc e ăsta?

În mintea mea, Cahlish arăta ca o tabără militară. O mare de corturi întinse prin zăpadă. Focuri mari din care se ridicau fuioare de fum spre cer cât vedeai cu ochii. Nimic din toate astea. Locul ăsta era o casă impresionantă. Frumoasă. Dincolo de dormitorul în care ne treziserăm eu şi Carrion, era o casă întinsă, plină de ferestre cu arcade deschise, holuri luminoase şi spaţioase şi camere frumoase care păreau că nu se mai termine. Pe pereţi atârnau portrete de femele şi masculi Fae bruneţi, mulţi semănând izbitor de tare cu Fisher. Mobila era frumoasă, scaunele şi canapelele tapiţate având urme de întrebuinţare, fapt ce sugera că locul fusese locuit. Iubit. Afară cântau păsări. Soarele strălucea, cu razele reflectate în zăpada groasă care acoperea curtea casei, atât de strălucitoare încât părea presărată cu un milion de diamante.

— Străbunicul meu l-a construit acum mult timp, a răspuns Fisher brusc. Tocurile cizmelor sale răsunau în timp ce mergea cu paşi apăsaţi pe hol. A fost casa mea înainte ca Belikon să-i poruncească mamei să meargă la Palatul de Iarnă să se mărite cu el.

Când Everlayne îmi povestise cum mama ei ajunsese la Palatul de Iarnă, nu mă gândisem prea mult la viaţa ei de dinainte. Nici nu mă gândisem ce ar fi însemnat pentru Fisher. Câţi ani avea când se dusese la curtea lui Belikon? Doar zece? Unsprezece? Nu-mi mai aminteam. Diferenţele dintre Cahlish şi Palatul de Iarnă erau izbitoare. Trebuie să fi urât faptul că fusese nevoit să plece de aici.

Scanat cu CamScanner

O liniște pașnică plutea în aer. Aveam o senzație de siguranță. Calm. Camerele și holurile erau toate abandonate. Abia după ce am coborât o scară spiralată, treptele de piatră tocite și înfundate la mijloc de la atâtea tălpi care le călcaseră, am întâlnit altă ființă vie: o mică creatură, înaltă de doar un metru, cu un abdomen rotund și ieșit în față, cu ochi sticloși de chihlimbar și cea mai ciudată piele. Părea făcută din ultimele bucăți de jăratic ale unui foc – aspră și asemănătoare cărbunelui, cu mici crăpături care îi brăzdau tot corpul, marginile acestuia străluceau, pâlpâiau și se stingeau, de parcă o flacără s-ar fi putut aprinde în orice moment.

Creatura purta o tipsie de argint cu un ceainic și două cești din care ieșeau aburi. Când l-a văzut pe Fisher, a țipat și a scăpat tava, spărgând vasul și cestile.

— Aoleu! Nu, nu. Of, nu, nu, nu!

Vocea creaturii era ascuțită, cu toate că era vădit masculină. Nu purta haine, dar asta nu conta. Nu părea să aibă vreo parte a corpului care ar fi trebuit să fie acoperită. Cu ochii cât cepele, s-a dat înapoi de la dezastrul pe care-l făcuse – cioburile de porțelan de la picioarele lui mici și fumegânde nu păreau să fie sursa panicii sale.

Am rămas fără cuvinte când Kingfisher s-a lăsat în genunchi și a început să adune cioburile unei cești sparte.

— E în regulă, Archer. Liniștește-te, e în regulă.

Gura lui Archer rămăsese căscată. Privirea i s-a întâlnit cu a mea, și am fost uimită să descopăr că în jurul pupilelor lui negre ca cerneala era un mic inel de flăcări care pâlpâia. A arătat către Fisher.

— Îl *vezi*? a țipat el.

M-am uitat la Fisher.

— Din nefericire, da.

— El este...

Archer a înghițit greu.

— Chiar e aici?

Kingfisher s-a oprit din ce făcea, cu capul plecat, și, pentru o secundă, m-am trezit fascinată de ceea ce vedeam. Colanul îi proteja doar gâtul. Ceafa îi era descoperită, pletele întunecate nefiind destul de lungi să o acopere. Pielea îi era palidă, cu excepția unei singure rune negre și distincte, vizibilă între baza craniului și gulerul cămășii. Era complexă,

Scanat cu CamScanner

formată din linii fine care se înlănțuiau, bucle și curbe. Cele mai multe rune pe care le văzusem la Fae arătau urât, dar asta...

Kingfisher s-a uitat în sus la Archer. Runa a dispărut.

— Încetează să te mai agiți, Arch. N-ai vedenii. M-am întors acasă noaptea trecută.

Archer și-a dat capul pe spate și a țipat. A pășit peste serviciul spart de ceai ca să ajungă la Fisher. Aruncându-și brațele subțiri și arzătoare în jurul gâtului lui Kingfisher, a început să suspine isteric.

— Ești aici. Ești *aici!*

— Hopa, stai liniștit.

M-am așteptat ca Fisher s-o dea laoparte pe micuța creatură, dar, în schimb, și-a încolăcit brațele în jurul lui, îmbrățișându-l strâns.

— O să creadă toată lumea că suntem atacați, a continuat el.

Archer s-a dat înapoi, apăsându-și mâinile mici pe fața lui Fisher, atingându-l peste tot, de parcă ar fi vrut să se asigure că *era* cu adevărat real, lăsând urme negre peste obrajii și fruntea lui.

— *Mi-a fost dor de tine.* Atât, atât de mult. Am visat, și am sperat, și...

Archer a sughițat.

— Am visat și am sperat. În *fiecare* zi.

— Știu. Și mie mi-a fost dor de tine, prietene.

— Of, nu, *aoleu*!

Archer a sărit înapoi, bătând speriat cu palmele pe pieptul lui Fisher.

— Cămașa, domnia ta. Am ars-o!

Kingfisher a râs încet. Nici urmă de răutate în râsul lui. Nici urmă de mândrie, de răceală sau cruzime. Pur și simplu... a râs.

— Se repară ușor. Nu te mai agita. Uite.

Deodată, cămașa lui Fisher nu mai era făcută din țesătură. Era doar fum. I s-a răsucit în jurul pieptului pentru o clipă, apoi a redevenit cămașă, fără urme de arsură și perfectă. Un vălătuc de fum s-a strâns în jurul cizmelor lui Fisher, rostogolindu-se pe podea, ascunzând vasul și cestile sparte. Când s-a risipit, vasul și cestile erau întregi din nou, stând pe tava de argint.

— Vezi? Sunt ca noi.

— Ești prea bun, domnia ta. Prea bun. Dar nu ar trebui să-mi repari greșelile. Ar trebui să fiu mai atent. Și...

Scanat cu CamScanner

— Archer, te rog. Totul e bine. Du-te acum, repede. Te caut eu înainte de cină. Vreau să aud tot ce s-a întâmplat pe aici cât timp am lipsit.

Ochii lui Archer erau umezi. Părea imposibil ca cineva să verse lacrimi de fericire pentru Kingfisher; dacă n-aș fi fost martoră la asta, nu aș fi crezut niciodată, dar se întâmpla cu adevărat. De fiecare dată când o lacrimă îi cădea pe obraji, sfârâia și se transforma în abur.

— Da, domnia ta. Desigur. Va fi o plăcere.

Am privit nedumerită cum pleca Archer. Kingfisher a pornit iar, fără să spună nimic. Am alergat după el ca să-l ajung din urmă.

— Ce fel de zână era *el*?

— Nu e zână. E un spiriduș de foc.

— Bine. Și de ce părea că-i place de *tine* atât de mult?

Fisher nu s-a sinchisit să răspundă.

— Sunt mulți spiriduși de foc aici. Spiriduși de apă. Spiriduși de aer. Nu prea sunt spiriduși de pământ. Ai face bine să înveți numele tuturor creaturilor Fae mai mici. Până la urmă, vei jigni pe cineva dacă le spui tuturor zâne.

În timp ce vorbea, am trecut pe lângă o nișă în perete, unde șapte busturi de marmură erau montate pe suporturi, unul dintre ele cu fața spre perete. Kingfisher le-a făcut semne porcoase zeilor în timp ce trecea pe lângă ei, fără se oprească din mers.

Am scos un oftat frustrat.

— Uite ce e, nu voi sta aici destul de mult încât să învăț numele fiecărei creaturi din Yvelia. Vei vedea că sunt foarte motivată să termin cu aceste relicve și să plec de aici.

— Mm, desigur. Ești *atât* de nerăbdătoare să te întorci în acel oraș groaznic.

Kingfisher a cotit și s-a oprit brusc, deschizând o ușă pe stânga.

— Înapoi la toată acea opresiune și înfometare. Chiar înțeleg care e farmecul locului ăluia.

— Din toată lumea, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine de ce vreau să mă întorc. Ești disperat să faci tot ce îți stă în putință ca să-ți ajuți prietenii de aici. Și eu am prieteni și familie care au nevoie de ajutor. Sunt prea obosiți să lupte singuri cu Madra. Au renunțat. Dacă nu mă întorc acasă, cine îi va ajuta?

Scanat cu CamScanner

Mirosul lui de dimineață rece și de zăpadă mi-a invadat toate simțurile și mi-a tăiat respirația. Am ignorat reacția, forțându-mă să mă gândesc la toată lumea care suferea în Sectorul Trei. Mi-era greu să mă concentrez la asta, când el stătea atât de aproape. Vârfurile urechilor îi ieșeau printre șuvițele de păr, cea mai mică urmă a colților ascuțiți arătându-se între buzele lui ușor deschise. Zâmbetul lui strâmb și sfidător mă făcea să uit de tot de sectorul meu. Mă făcea să-mi amintesc cum m-am urcat în poala lui, și când mâinile lui puternice mi-au găsit mijlocul, și...

Nu.

Nu aveam să mă pierd în asta. Nu după ce mi-a făcut aseară, forțându-mă să mă supun voinței lui.

— Nu m-am trezit în această situație de bunăvoie. Nu *aș alege* să fiu aici dacă n-ar trebui. E datoria mea, moștenirea mea. A devenit a mea în momentul în care am tras prima dată aer în piept. Tu ești doar una dintre sutele de mii de persoane care trăiesc în orașul tău. De ce să preiei responsabilitatea salvării lor, când refuză să se salveze singuri?

El cunoștea deja răspunsul la întrebarea sa. Nu era prost. I-am spus-o cu voce tare oricum, pentru că era evident că avea nevoie să o audă.

— *Pentru că așa e corect, Fisher.*

N-a spus nimic. Doar m-a privit de jos în sus, într-un mod care mă făcea să mă simt mică și proastă.

— După tine, micuță Osha.

Această forjă nu semăna deloc cu cea de la Palatul de Iarnă. Era imensă și plină de atât de multe echipamente, încât nici nu știam unde să mă uit mai întâi. Vatra era atât de mare, încât aș fi putut sta în picioare în interiorul ei, dacă aș fi vrut – o idee proastă, dat fiind focul puternic care ardea deja. De-a lungul unui perete se întindeau rânduri întregi de creuzete de toate formele și mărimile. Pahare, bețe de amestecat și baloane stăteau pe rafturi. Piulițe, râșnițe și vase mari de sticlă conținând pulberi, ierburi uscate, flori și tot felul de lichide diferite.

De-a lungul altui perete, forja era complet deschisă spre exterior, dând într-o grădină mică, zidită, înzăpezită, în centrul căreia erau o bancă și un copac înalt, lipsit de frunze. Dincolo de zidul înalt de cărămidă, am zărit vârfurile altor copaci – de data asta brazi veșnic verzi – și pantele stâncoase de la poalele unui lanț maiestuos, aflat nu foarte departe.

Scanat cu CamScanner

— Sunt frumoși, am spus înainte să mă pot opri. Munții. I-am văzut în poze, în cărți, dar nu am știut niciodată că pot fi atât de... măreți.

Fisher privea munții îndepărtați, cu o expresie complicată.

— Omnamerrin. Asta e numele vârfului cel mai înalt. Cel cu fața abruptă. Înseamnă „uriașul adormit" în limba Fae veche.

— Încearcă cineva să-l escaladeze?

— Doar dacă vrea să moară, a răspuns Fisher.

Stai puțin. M-am uitat peste umăr, încercând să-mi dau seama ce văd.

— De ce te strâmbi așa? a întrebat Fisher.

— Pentru că...

M-am uitat înapoi spre ușa din spatele meu și spre holul cald și primitor de dincolo de ea.

— Dimensiunile sunt complet greșite. Eram la etajul trei doar cu câteva momente în urmă. Și celelalte camere pe care le-am traversat erau mult mai mici. Această forjă e la parter, și tavanul e prea înalt, și...

— Magie, a ridicat Kingfisher din umeri. A mers la un banc și a început procesul deja familiar de a-și desprinde sabia de la brâu.

— Ușa e fermecată. Legată de intrarea în forjă, care este situată în afara casei. Mult mai sigur decât să ai compuși cu risc extrem de explozie și substanțe chimice chiar în casă. Când trecem pragul din casă, ne transportă aici. Simplu.

Simplu? *Era* simplu. Ceea ce mă făcea să vreau să țip. Aveam să-l sugrum.

— Dacă poți face asta, atunci de ce *naiba* nu ai legat pur și simplu niște uși la cârciumă, în loc să mă faci să trec prin poarta aia de umbre?

— Pentru că eu nu pot face asta, a răspuns Fisher, punând-o pe Nimerelle pe bancul de lucru. Asta e lucrarea lui Ren. Eu nu am acest dar.

— Atunci *Ren* ar fi putut...

— Funcționează doar pe distanțe scurte, ființă umană, deci inspiră adânc. N-aș fi putut. Nici Ren n-ar fi putut. Trebuia să călătorim în jur de patru mii de kilometri, și poarta de umbre era singura modalitate să o facem.

— Bine, am mormăit. Dar, dacă știai cum o să ajungem aici, de ce nu ai invocat poarta chiar în Palatul de Iarnă? De ce m-ai făcut să merg călare toată noaptea prin acea pădure înspăimântătoare?

Mi-a aruncat o privire ușor provocatoare.

Scanat cu CamScanner

— Credeam că nu ți-era frică de pădure?

— Nu mi-a fost! Haide... răspunde-mi!

Kingfisher și-a pus coatele pe bancul de lucru, aplecându-se spre mine, părul ascunzându-i jumătate din față.

— Pentru că, micuță Osha, poarta de umbre folosește multă magie. Noi, Fae, suntem sensibili la astfel de lucruri. Dacă Belikon ar fi simțit că atrag atâta magie în catacombele de sub palatul său, s-ar fi transportat acolo înainte să apucăm să clipim măcar, cu atât mai puțin să călătorim. Acea cârciumă e la două sute cincizeci de kilometri de Palatul de Iarnă, ceea ce, întâmplător, este exact distanța necesară pentru a face magie puternică, fără ca persoana respectivă să afle. Deci? Mai ai și alte întrebări enervante?

— Am una, de fapt. De ce nu puteți folosi direct porțile de umbre pentru a merge între tărâmuri? Nu aveți nevoie de relicve pentru porțile de umbră. Nu vă fac să înnebuniți, se pare. Atunci de ce să mai complicați lucrurile cu quicksilver-ul?

— Sfinți martiri, aveți milă, a mormăit Fisher.

Vorbea de parcă ar fi explicat cea mai elementară și evidentă informație unui copil de cinci ani.

— Porțile de umbre fac parte din acest tărâm. Pot fi folosite doar în interiorul acestui tărâm. Quicksilver-ul nu este din acest tărâm. Prin urmare, poate fi folosit aici, dar și în alte tărâmuri sau către ele. Gata, nici măcar o întrebare în plus. Avem treabă.

Și cu asta, basta. A traversat forja către un cufăr uriaș de lemn, situat lângă unul dintre cele mai mari creuzete, l-a apucat de mâner și l-a tras către bancul de lucru. Nici măcar nu a transpirat, deși chestia aia blestemată părea să cântărească mai mult decât Bill și Aida la un loc. Ochii aproape mi-au ieșit din orbite când a dat capacul deoparte.

Înăuntru era un munte de inele de argint, de forme și mărimi diferite. Unele purtau o emblemă sau stemă de familie. Altele aveau diamante, rubine sau safire. Unele erau delicate și elegante. Multe erau grele, cu benzi groase și gravate. Nu mai văzusem niciodată atâta metal prețios în același loc, în același timp.

— Ei bine. E un lucru bun că nu e Carrion aici. Ar fi furat deja opt din astea fără ca vreunul dintre noi să observe.

— Cred că deja am stabilit că observ atunci când cineva încearcă să-mi fure lucrurile.

Scanat cu CamScanner

Pe toți zeii, nu avea să treacă niciodată peste asta. I-am aruncat o privire ucigătoare, în timp ce m-am aplecat și am ridicat unul dintre inele. Era foarte feminin, cu trandafiri gravați de o parte și de alta a unei frumoase pietre de acvamarin.

— Trebuie să fie vreo mie, am spus, cu răsuflarea tăiată.

— O mie opt sute, a spus Kingfisher. Și astea sunt doar în acest cufăr. Mai sunt opt cufere de cealaltă parte a bancului de acolo.

Într-adevăr, m-am uitat în direcția spre care arăta și am văzut cel puțin două cufere de lemn împinse lângă perete. Celelalte trebuiau să fie ascunse.

Am aruncat inelul înapoi în cufăr.

— Facem săbii din astea?

Argintul era prea maleabil pentru a făuri arme în Zilvaren, dar poate că fierarii Fae descoperiseră tehnici de călire pentru a-l face mai tare. Poate că îl infuzaseră cu magie. Poate...

Mintea mi s-a oprit brusc, logica murindu-mi în chinuri când mi-am dat seama că Kingfisher iar mă privea rânjind disprețuitor. Zâmbetul ăla nu însemna nimic bun.

— Oricine poate folosi o relicvă oarecare la nevoie, dar relicvele sunt cele mai puternice atunci când sunt făurite din ceva important pentru posesor. Astea sunt inelele de familie ale războinicilor care luptă pentru mine. Fiecare are o mare semnificație pentru masculul sau femela căreia îi aparține. Tu vei lua fiecare dintre aceste inele și le vei transforma în relicve.

— Fisher, *nu*! Sunt aproape...

Eram bună la aritmetică, dar eram prea uimită ca să gândesc limpede, darămite să fac înmulțiri. Până la urmă, am reușit. Sunt aproape *cincisprezece mii* de inele! Ai habar cât de mult ar dura să topești fiecare inel și să-l torni din nou?

— Ani, sunt sigur. Dar nu te speria. Nu vrem o bijuterie frumoasă. Vei topi inelul, vei transmuta proprietățile sale astfel încât să-l protejeze pe purtător de quicksilver, apoi îl vei turna într-o formă simplă ca asta. A prins lanțul cu degetul și a scos pandantivul pe care îl purta la gât. Dacă există o piatră sau vreo gravură pe inel, vei găsi o modalitate să o încorporezi în medalia pe care o vei face. În rest, ar trebui să fie destul de simplu.

Scanat cu CamScanner

— *Simplu?*

Mi s-a înceţoşat vederea. Nu putea fi serios.

— Am spus că te voi ajuta să faci... suficiente relicve...

Am pierdut şirul, un sentiment de groază zdrobindu-mi pieptul. O făcusem lată din nou. Nu fusesem atentă la detalii, nu-i aşa? Şi era şi mai rău de data asta, pentru că mi-am imaginat că am făcut o treabă bună.

— *Jur că te voi elibera şi vă voi permite ţie şi lui Carrion să vă întoarceţi în Zilvaren în momentul în care veţi fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu.* Nu asta a fost promisiunea?

— Da, dar...

— Am cincisprezece mii de războinici, micuţă Osha. Ca să am suficiente relicve pentru poporul meu, am nevoie de cincisprezece mii de relicve. Când vei termina cu toate aceste inele, te voi elibera de jurământ şi te voi duce la cel mai apropiat bazin de quicksilver ca să poţi pleca. Până atunci...

S-a uitat la cufărul plin de inele.

— Dar eu nici măcar nu ştiu *cum* să transform astea în relicve! Doar asta mi-ar putea lua săptămâni. Mi-ar putea lua *luni*!

Nici măcar o licărire de empatie nu se ascundea în ochii pătaţi cu argint ai lui Fisher.

— Atunci ar fi bine să te apuci de treabă.

Scanat cu CamScanner

18.

CREUZETUL

Kingfisher avea cărți scrise de Alchimiști înainte ca aceștia să dispară. Teancuri și teancuri de cărți. Erau vechi de secole, cu pergamentul sfărâmicios. Multe dintre ele erau scrise în vechea limbă Fae. Abia înțelegeam vreun cuvânt din text, ceea ce însemna că erau aproape inutile. Când l-am întrebat cum ar trebui să extrag vreo informație folositoare din ele, când niciunul din neamul lui nu reușise asta, a mormăit ceva despre folosirea inițiativei și a părăsit forja într-un nor de fum negru.

La prânz, o farfurie cu mâncare a apărut din senin pe banc. Un fel de plăcintă cu carne, cu cel mai delicios sos, alături de niște bucăți de brânză și un măr tăiat felii. N-am observat că Onyx își făcuse apariția odată cu mâncarea decât atunci când l-am auzit scâncind sub bancă. Avea o privire rugătoare, ochii lui negri fixându-mi intens farfuria, pregătit pentru momentul în care cea mai mică bucățică ar fi căzut pe podea. Nu știam cât de sănătoasă era mâncarea pentru oameni, sau mai degrabă mâncarea *Fae*, pentru el, dar foitajul ușor sfărâmicios era atât de plin de unt, umplutura atât de aromată și de bună, încât nu m-am putut abține și am împărțit jumătate din plăcintă cu el. S-a mulțumit s-o ia la fugă afară prin zăpadă, după ce a terminat, alergând după păsările care aterizau. Am petrecut vreo cincisprezece minute râzând, văzându-l cum se răsucea pe picioarele din spate, își legăna funduleţul pufos și apoi sărea în aer, cu labele din față împleticindu-se în zăpadă, când se năpustea. M-am oprit din râs când mi-am dat seama că vâna și, de cele mai multe ori, când se năpustea așa, ieșea din zăpada afânată cu un rozător mic în gură. Măcar se distra.

Scanat cu CamScanner

După ce am mai pierdut o oră studiind cărțile și neavansând absolut deloc, am decis să le las baltă și să mă concentrez pe chestiuni mai practice. Primul meu gând a fost să topesc unul dintre inele și să încep pur și simplu să experimentez, dar apoi mi-a trecut prin minte că, dacă nu aș fi avut succes (lucru foarte probabil), aș fi stricat unul dintre inelele războinicilor lui Fisher, și asta nu ar fi fost deloc bine. Am găsit niște resturi de metal într-o găleată lângă una dintre bănci și m-am hotărât să le folosesc pentru teste.

Prima problemă pe care am întâmpinat-o a fost că, literalmente, *nu* aveam idee de unde să încep. Ținând o bucată din resturile răsucite și concentrându-mă, puteam simți ce fel de metal era, după vibrațiile pe care le emitea. Când mi-am dat seama prima dată de existența acestor vibrații în Zilvaren, m-au speriat atât de tare, încât m-am antrenat să le ignor. Acum foloseam acea senzație străină pentru a face diferența între metalele placate, argint și o multitudine de variante de aliaje de fier pe care nu le aveam acasă. Fiecare avea propria frecvență.

Nu mi-a luat mult să separ frecvența argintului Yvelian. Pur și simplu am luat un pumn de inele și am închis ochii, învățând cum se simțea acea energie când trecea în sus pe brațele mele, și am memorat-o. Apoi am căutat prin găleată și am separat resturile care aveau aceeași frecvență. După doar o jumătate de oră, aveam o cantitate considerabilă din metalul strălucitor, gata de topit.

Pentru primul experiment, am topit aproximativ cantitatea necesară pentru un inel de argint și am turnat-o într-un creuzet. De acolo, am adăugat o varietate de ingrediente din borcanele de sticlă de pe rafturi în argintul topit, fără să simt *că obțin ceva* însă. Majoritatea se ardeau în momentul în care intrau în contact cu metalul fierbinte. Sarea părea să se combine bine, totuși. Am lăsat argintul să se răcească și l-am bătut până a devenit o suprafață plată, apoi am început să caut quicksilver-ul pentru a testa cumva medalionul brut pe care îl creasem.

Dar nu era nici urmă de quicksilver. Nimic în niciunul dintre borcane sau creuzete. Cum naiba se aștepta Fisher să rezolv această problemă pentru el, dacă nu avea încredere în mine să-mi dea quicksilver? Credea că aș fi încercat să fug cu el? Îmi învățasem lecția. Nu aveam încă o relicvă a mea...

Aici.

Scanat cu CamScanner

Aici.

Sunt aici...

Doar o şoaptă. Atât de mică.

Când auzisem quicksilver-ul în palat, sunetul fusese un cor de şoapte. Dar asta era subtilă. Liniştită. A trebuit să închid ochii şi să-mi concentrez toată atenţia doar pentru a o auzi. Era în acea încăpere. Şi aproape. Am mers în jurul bancului la care lucrasem până am simţit că mă trăgea ceva, cu blândeţe, o senzaţie atât de slabă, încât abia era prezentă, şi apoi m-am îndreptat spre acel loc.

O cutie de argint stătea pe un raft, deasupra unui mic lighean, ascunsă în colţ, lângă perete, după un ghiveci în care era o plantă. Am dus-o înapoi la banc şi am deschis capacul, râzând când am văzut cât de puţin quicksilver era înăuntru. Era solid, firește, dar, în starea sa lichidă, ar fi fost cel mult vreo două linguri. Asta era ce-mi lăsase să lucrez? Am pufnit, luând metalul din cutie cu un cleşte şi punându-l pe fundul celui mai mic creuzet pe care l-am putut găsi.

Îmi era din ce în ce mai uşor să schimb quicksilver-ul din stare solidă în cea lichidă. O mână întinsă în întuneric. O mişcare a degetelor. Era atât de puţin de data asta, încât abia dacă a trebuit să-l influenţez. Într-un moment era o bucată de metal zgâriat, şi în următorul era o băltoacă de argint strălucitor rostogolind-se pe fundul vasului de fontă. Am lăsat să cadă medalionul în creuzet, strâmbându-mă când am observat că quicksilver-ul de-abia era de ajuns pentru a-l acoperi.

Şi nu s-a întâmplat nimic.

Am aşteptat.

Tot nimic.

Aici. Aici. Sunt aici, şoptea quicksilver-ul.

Singură. Singură. Vino la mine! Găseşte-mă! Fii cu mine!

Medalionul nu schimbase nimic.

Am încercat a doua oară, de data asta adăugând ce părea a fi nisip şi apă sărată în argintul topit. Din nou, nu s-a întâmplat nimic. La al treilea experiment, am încercat combinarea unei pudre de un roşu pal cu argintul, dar a izbucnit în flăcări înainte să atingă măcar suprafaţa vălurită, producând un nor de fum roşu toxic care mi-a făcut faţa să mă furnice şi să amorţească. Onyx n-a mai vrut să intre în forjă după asta, aşa că am stat cu el afară, pe bancă, în lumina rece a după-amiezii,

Scanat cu CamScanner

mângâindu-i blana, tremurând în timp ce fulgii de zăpadă mi se așterneau pe pantaloni.

Al patrulea și ultimul meu experiment din ziua aceea – adăugând un dram de cărbune și o rămurică dintr-o plantă etichetată drept *omag otrăvitor* – nu a avut niciun rezultat, moment în care, oficial, mi s-a luat. Am fluierat după Onyx să vină la mine – a făcut-o cu reținere – și am ieșit tropăind din forjă, lăsând în urmă dezordinea pe care o făcusem cu experimentele mele eșuate.

Înapoi pe coridoarele din Cahlish, Onyx se agita și chițăia, țopăind printre gleznele mele, cu limba atârnând, în timp ce sărea pe picioarele mele. Se pare că era foarte fericit să se afle cât mai departe de forjă. Nu fusesem foarte atentă în dimineața asta, când Fisher m-a condus la forjă, dar eram destul de pricepută în a mă orienta în locuri noi. Putea să dureze puțin, dar, până la urmă, aș fi găsit drumul înapoi spre camera în care mă trezisem.

N-a fost cazul, totuși. Abia făcusem câțiva pași de la ușă când a apărut Ren de după colțul din față, îmbrăcat cu o cămașă roșu-închis și cu pantaloni de piele maro spălăcit. Era acoperit de noroi și avea o tăietură lungă pe obraz, care sângera. Părul lui părea ud de transpirație, iar umbrele întunecate de sub ochi îl făceau să pară epuizat. A reușit totuși să zâmbească când m-a văzut, ștergându-și mâinile murdare cu prosopul pe care-l purta cu el, în timp ce se apropia de mine.

— M-am gândit să vin să văd ce mai faci, a spus el zâmbind. Am auzit că ți s-a dat o sarcină destul de dificilă.

— O sarcină imposibilă, am zis și m-am încruntat. Am făcut doar patru experimente, dar sunt epuizată. *Tu* ce ai pățit?

— Ei, știi tu, câteva ciocniri sus pe trecătoare. Când norii sunt așa încărcați cu zăpadă și zilele sunt atât de întunecate ca acum, poți fi sigur că urmează un atac. Am fost depășiți numeric, dar n-am pierdut pe nimeni. Am doborât vreo treizeci dintre inamici.

— Felicitări?

Părea ciudat să felicit pe cineva pentru că a ucis atât de multe suflete, chiar dacă erau dușmani ai Fae din Yvelia.

Ren a observat nesiguranța din vocea mea și a râs încet.

— Mulțumesc. Crede-mă, uciderea celor treizeci a salvat deja câteva sute de vieți nevinovate. Dacă ar fi ajuns dincolo de trecătoare, ar fi făcut prăpăd pe partea noastră de graniță. N-ar fi fost frumos.

Scanat cu CamScanner

— Va trebui să te cred pe cuvânt, i-am spus.

Ren și-a frecat prosopul de degetele murdare, privindu-mă fix.

— Ai face asta? M-ai crede pe cuvânt? Dacă ți-aș spune ceva?

Onyx a sărit printre picioarele lui Ren, învârtindu-se în cercuri. Generalul s-a aplecat distrat s-o scarpine pe cap – toată atenția lui era îndreptată spre mine.

— Nu știu, am spus. Presupun că depinde.

A oftat.

— E corect. Ei bine, sunt pe cale să-ți spun că i-am făcut zile fripte lui Fisher azi după-amiază pentru jurământul pe care te-a pus să-l faci. Și i-am spus că singura modalitate prin care ar putea să se revanșeze ar fi să înceapă să te cunoască puțin mai bine.

M-am luptat cu instinctul de a face un pas înapoi.

— Cine te-a pus?

— Fisher e foarte rigid uneori. Pentru el nu există zone de gri. Doar alb și negru. Mă tem că această parte a lui s-a înrăutățit cât timp a fost plecat. Trebuie să aibă lucrurile foarte limpezi în minte, altfel granițele devin neclare. În acest moment, ești un instrument pe care simte că trebuie să-l folosească pentru a repara viețile tuturor. Îngrijorarea mea este că un instrument exploatat la maximum este un instrument care probabil se va frânge. Și, ca să-ți spun pe șleau, Saeris, ești un instrument pe care niciunul dintre noi nu ne permitem să-l epuizăm. Trebuie să te vadă ca pe o persoană. Trebuie să știe că ești mai mult decât modalitatea noastră de a ieși dintr-o situație dificilă. Și singura cale de a realiza *asta* este să afle mai multe despre tine.

De ce nu-mi plăcea cum sună asta?

— Biiine.

— I-am spus că trebuie să ia cina cu tine în seara asta.

— *Of.*

— Și cred că a fost de acord.

— *Crezi* că a fost?

A zâmbit stânjenit.

— Doar îl cunoști. Poate fi greu să-ți dai seama cu ce e și cu ce nu e de acord uneori.

— E cel mai mare ticălos din lume, am mormăit.

Scanat cu CamScanner

— Așa e. Dar... te rog. Du-te. la cina cu el. Povestește-i despre tine. Se va termina repede, jur.

Dacă trebuia *să mi se jure că se va termina repede* ca să fiu convinsă să particip la un eveniment, nu era un eveniment la care voiam să merg. Nu-mi puteam imagina ceva mai puțin distractiv decât să iau cina cu Fisher. Dar Ren mă privea atât de rugător. Chiar voia să merg. Și ce altceva aș fi putut face? Să stau cu Carrion în camera pe care o *împărțeam*? Dacă mă gândeam mai bine, poate cina cu Fisher ar fi fost mai puțin dureroasă.

— Bine. Mă duc. Dar doar pentru că m-ai rugat tu. Și doar dacă juri că va fi alcool.

Masa părea lungă, de parcă ar fi avut cinci kilometri.

Bine, bine, avea poate doar vreo zece metri lungime, dar era mult prea mare pentru ca două persoane să stea și să ia masa. *Singure*. Fisher stătea la un capăt. Eu stăteam la celălalt. Între noi, un munte de mâncare fusese adus de o armată de spiriduși de foc conduși de Archer. Un aranjament masiv cu flori mov și roz era așezat fix în centrul mesei și era frumos, chiar era, dar nici măcar nu-l puteam *vedea* pe Fisher din cauza lui.

Poate că ăsta era și scopul.

Carrion plecase când m-am întors în cameră, ceea ce a fost o binecuvântare, pentru că voiam totuși să fac o baie și să mă spăl de transpirația de la forjă. Nici măcar nu m-am deranjat să mă uit la rochia care apăruse ca prin farmec la capătul patului meu, în timp ce eram în cadă. Tot ce știam era că era neagră. Găsisem haine curate pe măsura mea (evident destinate mie), o pereche de pantaloni și o cămașă, într-unul dintre sertare, așa că le-am purtat pe acelea.

Mă simțeam destul de confortabil în pantaloni, dar am avut senzația din privirile piezișe ale lui Archer că eram îmbrăcată prea lejer pentru a cina cu stăpânul său și că dezaproba acest lucru. Înfigând furculița într-o bucată de pește, am luat paharul de vin gol care stătea în dreapta farfuriei mele și l-am ridicat.

— Nu cumva s-ar putea să mi se toarne ceva în ăsta? am strigat spre capătul mesei.

Am văzut o mișcare a părului ondulat al lui Fisher pe lângă flori, dar nu mai mult. Când a vorbit, suna aproape, de parcă ar fi stat chiar în spatele meu, nu la celălalt capăt al mesei.

Scanat cu CamScanner

— Spune-mi cum te-ai descurcat azi şi mă mai gândesc.

Proximitatea vocii lui şi felul în care vorbea părea... intim. Ca şi cum buzele lui erau atât de aproape de urechea mea, încât respiraţia lui ar fi trebuit să-mi mişte părul.

— Cum faci asta? am şoptit.

— Magia curge prin acest loc la fel cum îţi curge ţie sângele prin vene. Pluteşte prin aer. Lucrurile pe care le-ai văzut deja aici sunt cu siguranţă suficiente ca să te convingă... şi totuşi eşti şocată de ceva atât de minor precum faptul că-mi proiectez vocea?

Amuzamentul răsuna în fiecare cuvânt. Cu toate astea, n-aveam nicio replică pentru el. Văzusem atâtea lucruri remarcabile. Prin comparaţie, asta nu era atât de impresionant. Felul în care mă făcea *să mă simt*, vocea lui atât de aproape, mă puneau în defensivă.

Mi-am dres glasul.

— După cum te-ai putea aştepta, m-am descurcat foarte prost. Am făcut patru experimente, toate eşuate. Am irosit aproape tot metalul uzat pe care l-am găsit. Voi avea nevoie de mai mult, dacă vreau să fac mai multe experimente mâine.

— Poate fi rafinat? Argintul pe care l-ai folosit azi? a întrebat el.

— Da, dar asta va dura şi mai mult. Voi irosi o zi între experimente...

Am pufnit.

— Dar, hai să ghicesc. Nu-ţi pasă că irosesc o zi pentru purificare între experimente, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă, a confirmat.

— Ştii ceva...

Mi-am lăsat furculiţa să cadă; a lovit farfuria cu zgomot.

— Pur şi simplu te contrazici. Într-un moment, mă răpeşti pentru că e urgent să fac aceste relicve pentru tine. Şi, în următorul, creezi obstacole şi îţi dai toată silinţa în a face procesul cât mai lung şi dificil posibil. Chiar trebuie să te hotărăşti. Ce e mai important? Relicvele pentru poporul tău sau plăcerea bolnavă pe care pare c-o obţii ţinându-mă la cheremul tău?

De la celălalt capăt al mesei, am auzit zgârietura unui cuţit pe o farfurie. Cel puţin nu lăsa ca enervarea mea să-i strice cina. *Nemernicul.*

— Te asigur că nevoia noastră de a avea acele relicve depăşeşte cu mult nivelul de amuzament pe care mi-l provoacă joaca asta cu tine.

Scanat cu CamScanner

Dar nu refuz să-ți dau mai mult argint ca să mă joc cu tine. Resursele sunt limitate la Cahlish. Argintul obișnuit nu poate fi risipit.

— Despre ce vorbești? Acest loc e înțesat de lucruri prețioase. E aur...

M-am uitat în jur, gesticulând spre sfeșnicele de pe pereți, care țineau lumânările ce ne învăluiau cina în lumină, și tăvile de servit de pe bufet, și ramele tablourilor. Chiar și tacâmurile de pe masă.

— E aur efectiv peste tot. Jumătate din nimicurile din acest loc sunt placate, și-mi spui că resursele sunt *limitate*?

— Dacă de aur ai avea nevoie pentru experimentele tale, n-am avea această conversație.

Am văzut fundul paharului de vin al lui Fisher, pe lângă blestematul de aranjament floral, și mi-a sărit țandăra. M-am aplecat într-o parte, uitându-mă pe lângă flori, și m-am încruntat în timp ce-l priveam sorbind din pahar.

— Dacă *tu* ai vin, ar trebui să am și eu, am mârâit.

— Așa zici?

Mi s-a făcut pielea de găină, firele mici de păr de pe ceafă mi s-au ridicat. Vocea lui era și mai aproape de data asta. Îi simțeam cuvintele ca pe o mângâiere pe pielea gâtului. Am făcut tot posibilul să ignor fiorul care mi-a urcat pe șira spinării.

— Ren mi-a promis...

— Renfis știe că nu-i o idee bună să facă promisiuni în numele meu. Dar... dacă ești așa disperată după o băutură, te rog să vii să-ți torni singură.

Își turnase singur vinul? Mă îndoiam foarte tare de asta. Probabil că Archer o făcuse. Dar nu eram vreo nemernică încrezută de rang înalt ca el. Nu aveam probleme să-mi torn singură vin. M-am ridicat, mi-am luat paharul și eram pe cale să mă îndrept furioasă spre celălalt capăt al mesei, dar apoi m-am oprit și mi-am luat și farfuria și furculița cu mine. Jocul ăsta, să mă așeze atât de departe de el, blocându-ne vederea unul spre celălalt, iar apoi folosind magia pentru a-mi vorbi la ureche de parcă îmi șoptea dulcegării? Da, gata cu jocul ăsta.

Colțurile gurii lui Fisher au tresărit când mi-am trântit farfuria și furculița pe masă, în dreapta lui. L-am provocat să spună ceva în timp ce mă așezam lângă el. Și-a trecut vârfurile degetelor peste marginea paharului de vin, mișcându-se în scaun pentru a se întoarce spre mine,

Scanat cu CamScanner

în timp ce mă privea turnându-mi în pahar o cantitate jignitoare de vin din carafa pe care o acaparase.

Vinul era negru ca păcura. Am luat o înghițitură sfidătoare, cu ochii fixați într-ai lui, peste marginea paharului meu.

Kingfisher a arătat vag spre paharul meu când l-am pus jos.

— Îți place?

Vorbea normal acum. Fără magie de data asta.

— Da. E... interesant.

S-a bosumflat, dând din cap ca pentru sine. Ceva îmi spunea că se lupta din răsputeri să nu zâmbească.

— Te rog. Toarnă-ți mai mult. Nu trebuie să vorbesc cu oamenii mei câteva ore de-acum încolo. Am timp să împart sticla cu tine.

M-am uitat la el cu atenție. Chiar l-am studiat. Era ceva diferit la el, dar nu puteam să-mi dau seama ce e. Nu la început. Dar apoi mi-am dat seama: hainele lui. Nu-l văzusem niciodată pe Fisher îmbrăcat în altceva decât negru, dar, în seara asta, cămașa pe care o purta era verde închis. Foarte închis, dar verde. Era simplă, dar croită perfect dintr-un material fin. Felul în care îi cădea pe corp scotea în evidență cât de lat era în umeri și cât de bine definite îi erau brațele. Culoarea îi evidenția pletele negre ca pana corbului. Îi scotea în evidență pielea palidă și... și...

O, zei, controlează-te, Saeris Fane!

Mi-am forțat privirea înapoi la peștele pe jumătate mâncat.

— De ce e argintul atât de limitat aici, dacă aveți tot aurul ăsta?

— Pentru că argintul servește unui scop foarte specific aici. Avem nevoie de cât de mult se poate.

— Atunci de ce nu vindeți tot aurul și nu cumpărați argint? Aurul valorează mai mult.

Fisher a dat încet din cap, zâmbind parcă pentru sine. De ce mi-era așa *greu* să mă uit la el uneori? Nu mai avusesem niciodată problema asta înainte.

— Poate de unde vii *tu*, a spus el.

Mă studia, jucându-se cu paharul de vin care stătea pe masă, rotindu-l leneș de picior. Cu buzele întredeschise, abia puteam să-i văd vârfurile dinților. Era nepoliticos să mă holbez, dar nu mă puteam abține. Inima îmi făcea tumbe de fiecare dată când îi vedeam caninii. Ca și cum știa prea bine la ce mă uitam atât de intens, Fisher și-a deschis gura puțin mai

Scanat cu CamScanner

mult, buza de sus ridicându-i-se uşor, astfel încât a lăsat mai mulţi dinţi la vedere. Era o diferenţă subtilă. Poate doar un milimetru în plus din acei canini ascuţiţi şi albi erau vizibili acum, dar căldura mi-a explodat între picioare, şi, dintr-odată... Zei, aveam nevoie de încă o băutură.

Mi-am îngropat faţa în paharul cu vin. Fisher şi-a trecut limba peste buza de jos, privind şi el în altă parte. Tendoanele din gâtul lui erau proeminente, maxilarul încordându-i-se uşor în timp ce se încrunta la ceva de lângă fereastră.

— Nu putem cumpăra mai mult argint. Tot tărâmul a fost ras. Belikon are şi un embargo asupra lui. Orice bucăţică de argint găsit între graniţele Yveliei trebuie predat coroanei. Ăsta e parţial motivul pentru care avem atâta nevoie să folosim quicksilver-ul. Alte tărâmuri au argint din abundenţă. Am putea face schimb şi să obţinem mai mult decât am avea nevoie, dacă am putea să trecem între tărâmuri.

— Dacă Belikon are tot argintul Yveliei, atunci sigur vi l-ar da, nu? Dacă e atât de vital pentru a câştiga războiul?

Kingfisher a pufnit.

— Aşa s-ar zice, nu? Dar nu. Belikon nu ne va da argintul. Nu ne va da niciun ajutor. Nu ne va da mâncare, sau haine, sau arme. Nu-i pasă deloc de acest război.

— Dar asta e pur şi simplu... N-are niciun sens.

Am mai luat o duşcă zdravănă de vin. Gustul unic s-a transformat în arome florale în gura mea. Era fin, bogat şi complex în acelaşi timp. Aroma mă surprinsese la început, dar începea să-mi placă cu adevărat.

Kingfisher mă privea fără emoţie. Quicksilver-ul care-i înconjura irisul drept pulsa şi prindea lumina lumânării, mişcându-se şi răsucindu-se prin marea de verde. Părea să fie mai activ decât de obicei. Ca şi cum ar fi confirmat acest lucru, mâna lui Kingfisher s-a strâns în jurul paharului de vin. Umerii i s-au încordat, nările dilatându-i-se, apoi a răsuflat adânc şi s-a relaxat din nou. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Poate nici n-aş fi observat dacă mi-aş fi luat privirea de la el măcar o secundă.

Ochii lui Kingfisher mă sfredeleau. Ştia că-l văzusem tresărind şi, după felul în care se uita la mine, cu una dintre sprâncene arcuită ca şi cum mi-ar fi pus o întrebare, aştepta să vadă dacă aveam să menţionez ceva despre asta. Voiam s-o fac, dar ştiam deja că m-ar fi făcut să mă simt frustrată şi furioasă. Cumva, mi-ar fi folosit interesul împotriva mea.

Scanat cu CamScanner

Ar fi găsit o cale să fie crud – era pur și simplu în firea lui – așa că am evitat subiectul. Eram pe cale să-l întreb ce experimente încercase pentru a face o relicvă, însă trupa de spiriduși de foc s-a năpustit în cameră, corpurile lor ca de cărbune aruncând scântei și fire de fum în timp ce se apropiau de masă. Cei doi spiriduși din fruntea grupului cărau farfurii mari, pline cu mâncare. Două feluri diferite de desert, după cum arătau. Aproape că au scăpat farfuriile când m-au văzut stând la capătul mesei lângă Fisher.

— Stăpâne! a țipat o femeie. *Domnia ta!*

S-a învârtit într-un cerc, cu gura deschisă. Restul spiriduşilor de foc și-au dat seama că îndrăznisem să mă mut lângă prețiosul lor stăpân și și-au ieșit și ei din minți.

— *E...*

— *Ea e...*

— *Ființa umană!*

— *Stăpâne Kingfisher!*

Archer a fost ultimul spiriduș care a intrat în sala de mese. În secunda în care m-a văzut, s-a prăbușit pe spate, chiar acolo unde era, așezându-se greu pe covorul pluşat, și a început să gâfâie.

— Iertați-mă...Stăpâne. Nu...mă...așteptam...

— E în regulă, Archer. Toată lumea să se calmeze.

Fisher nu-și schimbase poziția. Era încă tolănit în scaunul lui, într-o manieră foarte relaxată, dar își acoperise gura cu mâna, încercând să-și ascundă zâmbetul. S-a uitat în jos și a tușit, părând că încearcă să se adune.

— Puteți lăsa farfuriile deocamdată. Și desertul. Doar puneți-le pe masă și puteți pleca toți. Mulțumesc.

Toți spiriduşii de foc eliberau fum negru. Crăpăturile și crestăturile de pe corpurile lor compacte străluceau și ardeau ca jarul aţâţat. Când unul dintre prietenii lui a încercat să-l ajute pe Archer să se ridice, o mică flacără i s-a format pe braț. A scos un strigăt speriat, și toți spiriduşii au început să-l plesnească, încercând să-l stingă.

— Îmi pare rău, stăpâne! Îmi pare atât de rău! *Sunt atât de jenat!* s-a văitat Archer.

Kingfisher s-a ridicat în cele din urmă și s-a dus la grupul de spiriduși panicați. I-a condus afară din sala de mese, liniștindu-l pe Archer tot timpul, râsul lui răsunând în toată sala. Încă zâmbea când s-a așezat înapoi în scaunul său.

Scanat cu CamScanner

— Sfinți martiri! Credeau că o să încerc să te înjunghii cu furculița mea de pește?

Fisher s-a frecat la ceafă, zâmbetul dispărându-i.

— Spiriduşii de foc sunt doar copleşiţi de emoţie. Le place să exagereze, asta-i tot.

Până să termine de vorbit, fața i s-a golit de expresie din nou.

— Vor fi uitat totul până mâine.

— Mâine o să cinez la forjă, am spus. N-o să mai fie nevoiți să aibă de-a face cu o ființă umană murdară și nepoliticoasă, care încalcă eticheta din Cahlish.

— Vei mânca aici, m-a corectat Fisher.

— Nu am și eu un cuvânt de spus în privința asta?

— Te vei otrăvi dacă mănânci la forjă.

— În camera mea, atunci.

— Vei mânca *aici*, a repetat Fisher.

A continuat înainte să pot sugera oricare dintre celelalte un milion de locuri unde aș prefera să-mi iau mesele.

— Cât despre spiriduşii de foc, le plac oamenii. Mult mai mult decât le plac Fae.

— Da, sigur. Te tratează de parcă tu ai fi agățat luna pe cer.

— Eu sunt diferit, a spus el de parcă ar fi fost evident. Archer m-a crescut. După părinții mei, a fost primul dintre Fae inferioare care m-a ținut în brațe. Are o slăbiciune pentru mine, presupun.

O slăbiciune? Era mai mult de atât. Spiriduşul îl iubea pe Fisher. Pe mine, pe de altă parte?

— Mă priveşte de parcă n-aş fi demnă să respir acelaşi aer ca tine.

Fisher a clătinat din cap.

— Nu, nici vorbă. E *interesat* de tine. Se întreabă dacă vei rămâne.

Am luat cu degetele un morcov copt de pe farfuria mea, muşcând din capătul său.

— Se va bucura să audă că nu voi rămâne.

Niciun cuvânt nu a ieşit de pe buzele lui Fisher. Stătea nemişcat ca o statuie, privindu-mă cum mănânc morcovul, ochii lui de jad studiindu-mi trăsăturile. Ochii mai întâi, apoi puntea nasului. Peste pomeți și, apoi, în jos spre gură. Privirea lui a zăbovit acolo mai mult decât părea

Scanat cu CamScanner

potrivit. Cum nu părea să vrea să se uite în altă parte, am spus primul lucru care mi-a venit în minte pentru a rupe tăcerea.

— Ar trebui să-l trimiți pe Carrion acasă, chiar dacă refuzi să mă lași să plec deocamdată.

A părut surprins de asta.

— Ar trebui?

— Are familie în Zilvaren. Bunica lui. Va fi îngrijorată pentru el. Și le poate spune lui Hayden și lui Elroy că sunt bine dacă se întoarce. Asta probabil i-ar opri să facă ceva regretabil, momentan.

— Hm. Vom vedea ce are de spus băiatul.

— Are douăzeci și șase de ani. Nu mai e deloc un băiat, am mormăit.

— E un prunc cu o gură mare. Dar... îl aperi, a meditat Fisher. Presupun că era de așteptat. Sunt sincer surprins că vrei să plece.

A luat o înghițitură de vin.

— Îl aperi?

Fisher emana o tensiune nefamiliară. Părea că se străduiește foarte tare să pară nonșalant.

— Hm. N-aș fi zis că e genul tău, dar explică multe.

Genul meu? O senzație de moleșeală m-a făcut să mă las pe spate în scaun. Brusc, mă simțeam atât de amețită.

— Despre ce vorbești?

— A menționat că ești îndrăgostită de el. Când erați în camera voastră.

— Ei bine, a mințit! am bolborosit. Carrion e un spin în coaste. E cunoscut pentru că inventează povești pe loc.

— Când am mers în Zilvaren să-l aduc...

— Când ai mers în Zilvaren, trebuia să-l aduci pe *Hayden*.

Stomacul meu a încetat să se mai zvârcolească, înlocuit de o înțepătură de furie. Mi-am pus vinul jos.

— Ceea ce-mi amintește de faptul că nu ți-ai respectat partea ta din înțelegere. Nu cum trebuie. Cum se face că eu încă trebuie să-mi respect partea mea din jurământ, dar tu ești liber să te retragi?

Era atât de ușor pentru el să mă ignore. O mișcare a încheieturii și o rotire a ochilor, și orice spuneam devenea nesemnificativ. Era exasperant.

— Nu mă retrag din nimic. Am jurat că voi încerca să-ți aduc fratele înapoi. Am încercat să-ți aduc fratele înapoi, a spus el. Jurământ îndeplinit.

— Nu că te-ai fi străduit prea tare.

Scanat cu CamScanner

— N-am spus că mă voi strădui *foarte tare*, nu? Şi, oricum, vei descoperi că am făcut tot ce se putea, având în vedere circumstanţele.

— Ai spus că îl poţi găsi pe fratele meu pentru că aveam aceiaşi părinţi. Că ar fi un lucru *uşor* de vreme ce aveai sângele meu.

Fisher a făcut o pauză. Petrecusem destul timp în preajma lui pentru a şti când era pe cale să spună ceva ce nu-mi va plăcea. Încântarea nelegiuită din ochii lui promitea că aveam *să urăsc* ce urma să aud.

— Aşa e. Dar nu eram doar acoperit cu sângele tău, nu-i aşa? Purtam şi un alt... *parfum* de-al tău.

Parfum. A cântărit cuvântul. S-a desfătat cu el. Felul întunecat, sugestiv în care l-a rostit, nu lăsa loc pentru imaginaţie. Nu avea milă, aşa că era puţin probabil să-l implor pentru ea, dar trebuia să încerc.

— Nu. *Nu* face asta, Fisher. Te rog. Doar...

— Când te frecai peste tot în poala mea, m-ai marcat foarte eficient, a tors el.

Un foc mi-a ars gâtul, făcându-mi vocea să se frângă.

— Te *urăsc*.

— Tot spui asta. Încă nu sunt convins că e adevărat. Oricum, fratele tău nu era unde ai spus că ar fi. Şi când am ajuns la protejatul tău, ţi-am detectat mirosul de la o poştă...

— Mai taci, Fisher.

— ...împrăştiat peste *băiatul* ăla.

Mi-a aruncat un rânjet crud.

— Feromonii sunt ca rachetele de semnalizare pentru nasurile noastre, micuţă Osha. Mă grăbeam, aşa că n-am făcut diferenţa între sânge şi sex atunci. Dar când am intrat în camera aia mai devreme, şi prietenul tău Carrion a menţionat mica ta obsesie pentru el...

— Taci. Naibii. Din. Gură.

— A devenit foarte clar ce se întâmplase. Încă miroase a tine chiar şi acum.

— M-am culcat cu el acum luni de zile. *Luni*. A fost o singură dată, şi eram beată, şi nu m-a lăsat să uit de atunci. Nu ai cum să mă mai miroşi pe el.

— Ba da, am, a mârâit Fisher, ochii întunecându-i-se. Ţi-aş recunoaşte mirosul oriunde. Pe oricine. L-aş recunoaşte dacă aş fi orb şi pe întuneric. Peste o mare întreagă. Aş putea să *te* adulmec...

Scanat cu CamScanner

BUM!

Ferestrele de pe zidul estic al sălii de mese au explodat înăuntru.

S-a întâmplat rapid și cu o forță uimitoare.

Într-un moment, mă holbam la Kingfisher, privindu-i gura cu oroare, ofilindu-mă puțin mai mult cu fiecare cuvânt al lui. În următorul, o explozie strălucitoare de sticlă ploua peste noi. Cioburi de mărimea mâinii mele tăiau aerul ca niște pumnale, lovind masa, sfâșiind florile, tăindu-mi pielea. Mi-am ridicat mâinile instinctiv, protejându-mi fața și capul.

— *Futu-i!*

Kingfisher a devenit moartea însăși.

Expresia lui s-a transformat într-una de furie, buzele dezvelind caninii care i s-au alungit. Era o umbră în mișcare, deja ajuns de cealaltă parte a mesei cu Nimerelle în mâini, înainte ca siluetele întunecate să fi căzut cu totul de la ferestre.

Erau patru monștri înalți cu păr rar, încâlcit și piele albă, ca de ceară. Obraji scofâlciți, brăzdați de vene negre. Degete strâmbe la capătul cărora aveau gheare. Ochi roșii. Nu doar irisurile, ci și albul ochilor, de parcă fiecare capilar explodase și sângera. Aveau la vedere un șir de colți gălbui, alungiți, din care picurau fire de salivă vâscoasă. Purtau haine, dar erau zdrențuite, abia agățându-se de corpurile lor sfrijite.

Cel mai mare dintre cei patru, un mascul cu rune negre și groase tatuate pe frunte, a scos un răget înfricoșător și s-a năpustit spre Fisher. Fisher se mișca precum apa. Nimerelle strălucea în jurul lui, lama neagră, pătată șfichiuind prin aer, lăsând în urmă fum. Sabia era o extensie a lui Fisher însuși. Pentru un moment, tot ce am putut face a fost să stau și să mă holbez la el, privindu-l uimită cum se năpustea asupra monstrului. Era puternic și rapid, corpul lui răsucindu-se fără efort când monstrul a încercat să-l sfâșie. Mâna care încercase să-l lovească pe Fisher a căzut pe podea cu un zgomot surd, rostogolind-se sub masă. Sânge negru, fumegând, a țâșnit din ciotul pe care Nimerelle îl lăsase în urmă, duhoarea pătrunzătoare de sulf inundând sala de mese.

Fisher mi-a aruncat o privire peste umăr și a strigat:

— MIȘCĂ-TE!

Am revenit la realitate. Am sărit în picioare, sângele bubuindu-mi în tâmple. Două dintre creaturile bolnăvicioase se apropiau, scrâșnind din colții lor îngrozitori în timp ce veneau spre mine.

Scanat cu CamScanner

Am întins mâna și am găsit pumnalul legat de coapsă, strângându-l cu putere, ochii mei sărind de la unul dintre monștri la celălalt. Cel din dreapta, o femeie cu păr argintiu și buze sfâșiate, a sărit pe masă, aterizând în patru labe. Se mișca sacadat, capul înclinându-i-se dintr-o parte în alta în timp ce-și întindea gâtul spre mine, adulmecând aerul ca un animal. Cel din stânga era mai mic decât femeia. Undeva între adult și copil. A mârâit, scoțând un sunet care-ți făcea părul măciucă, și a răsturnat scaunul lui Fisher când a venit spre mine, făcându-l să se prăbușească pe podea. Ochii lui erau goi. Ai *amândurora* erau. Nu exista nicio urmă de inteligență acolo. Niciun gând real. Doar dorința de a sfâșia, de a rupe și de a ucide. Ura radia din ei, intoxicând aerul, atât de densă încât aproape că mă sufoca.

Femeia a ajuns prima. Nu avea arme, dar nici n-avea nevoie de ele. Ghearele ei erau de-ajuns. A atacat, încercând să mă lovească în piept cu ghearele. Am sărit înapoi, abia evitând vârfurile lor înnegrite, dezgustătoare, dar ea venea deja din nou, dând din brațe spre mine. Am lovit cu pumnalul, tăind cu lama în același timp, și metalul și-a făcut treaba, lăsând o tăietură adâncă peste tendoanele din antebrațul ei. Sânge împuțit, gros ca uleiul, a țâșnit pe cămașa mea.

Un țipăt sfâșietor, oribil, a venit din cealaltă parte a sălii de mese. Sunetul mi-a făcut dinții să scrâșnească. O serie de bubuituri și zăngănituri a urmat, dar nu-mi permiteam să mă uit. Momentul în care-mi pierdeam concentrarea avea să-mi aducă moartea.

Femela a răcnit, scuturându-și brațul de parcă nu putea înțelege de ce o durea. Am rotit pumnalul, tăind-o din nou, de data asta peste umăr. Cămașa pe care o purta s-a despicat, pielea subțire, brăzdată de venele negre de dedesubt, crăpând ca un fruct putred.

Mici bucăți albe s-au împrăștiat din rană. Au lovit covorul și au început să se miște.

Viermi.

Cel din stânga mea s-a repezit înainte, cu dinții scrâșnind. Am scos repede lama, țintind spre gâtul lui, răsucindu-mă în același timp și încercând să-i evit ghearele, dar nu am fost destul de rapidă. Se mișca prea repede. Într-un mod nefiresc. Aerul mi-a ieșit din plămâni într-un pufnet când s-a izbit în mine. Sufrageria s-a înclinat. Am căzut, coastele explodându-mi de durere când am lovit podeaua. Am strigat panicată în timp ce femela și băiatul s-au năpustit peste mine.

Scanat cu CamScanner

Zei și martiri, aveam să mor.

Aveau să mă *mănânce.*

N-aveam nicio îndoială în privința asta. Dinții aceia erau făcuți pentru un singur scop: să sfâșie carnea. Am gâfâit, durerea străfulgerându-mi piciorul. Ghearele lor îmi sfâșiau hainele. Îmi tăiau pielea. Nu puteam vedea. Nu puteam respira. Femela s-a ridicat, fire umede de salivă picurându-mi pe piept. Și-a deschis gura, cu maxilarul deschis mult mai larg decât ar fi trebuit să poată, dezvăluind un ciot înnegrit, mutilat și pulsând unde ar fi trebuit să fie limba. A pufnit, apoi s-a năpustit.

M-am pregătit, așteptând acei dinți oribili să mi se înfigă în carne, dar nu s-a întâmplat. O dâră de fum negru i s-a înfășurat în jurul gâtului. Fumul a devenit metal, apoi capul femeii s-a despărțit de gât și *a dispărut.* Corpul ei a zburat de pe mine zvâcnind, zvârcolindu-se și crăpând, oasele trosnind în timp ce se rostogolea pe covor.

Kingfisher se înălța deasupra mea ca însuși zeul morții.

Pieptul i se ridica și cobora violent, ochii strălucindu-i de verde, și de argint, și de crimă.

— Ești bine? a zis el gâfâind.

Încă strângeam pumnalul, lama lui scurtă acoperită de sânge negru și lipicios. Am înghițit, dând din cap, chiar dacă eram destul de sigură că nu eram bine. Deloc bine.

— Băiatul... am gâfâit.

Expresia lui Kingfisher s-a întunecat. S-a întors, și amândoi am văzut adolescentul în același timp. La opt pași distanță, în patru labe, gemea în timp ce lingea o pată de sânge de pe covor. La fel ca a femelei, limba lui era un ciot crud de carne. Fără să ezite, Kingfisher a coborât Nimerelle pe gâtul creaturii, decapitându-l și pe el. Corpul băiatului s-a prăbușit instantaneu, mâinile lui deformate relaxându-se, ghearele descleștându-se pe covorul distrus.

M-am rostogolit și am vomitat.

Probabil că Kingfisher urma să-și bată joc de mine pentru că mi-am pierdut controlul asupra propriului stomac, dar nu-mi păsa. Tremuram prea tare ca să mă pot ridica măcar în genunchi.

Ce...

...naiba...

...s-a întâmplat?

Scanat cu CamScanner

Nişte mâini puternice mi-au găsit coastele. Am gâfâit, înţepătura arzătoare a durerii dansând din nou în sus pe picior. Kingfisher şi-a repoziţionat felul în care mă ţinea, mormăind nemulţumit pentru sine, în timp ce mă ridica în braţe.

— Ai fost zgâriată. Rana trebuie purificată, a spus el.

— *Purificată?*

— Altfel, otrava te va ucide. Te-a muşcat vreunul dintre ei?

— N-nu. Nu cred...

Capul îmi plutea, un alt val de greaţă lovindu-mă cu putere. Puncte albe mi-au izbucnit în ochi, făcând să pară că părul lui Fisher era plin de stele. Se întindeau peste tavan, mai întâi o stea căzătoare, apoi alta, apoi un milion, gonind prin faţa ochilor mei. Era... chiar frumos, de fapt. Şi Kingfisher la fel. Gâtul îi era pătat cu sânge negru, şi părul îi era ciufulit. Ochii îi erau sălbatici, dar arăta superb. Îi puteam simţi inima bătând ca o tobă datorită apropierii noastre. *Dum-dum, dum-dum.*

Nu-mi puteam simţi degetele.

De ce... nu puteam... să le simt?

De ce *alerga* Kingfisher?

— Ce... *erau* chestiile alea? am şoptit răguşit.

Stelele goneau deasupra capului frumos al lui Kingfisher. Şi-a încleştat maxilarul, muşchii gâtului încordându-i-se când a lovit o uşă cu piciorul, deschizând-o şi trecând prin ea cu mine în braţe.

— Soldaţi de infanterie Sanasrothieni, a răspuns încordat. Mâncători. *Ei* sunt motivul pentru care avem atâta nevoie de argint. E singurul lucru care îi poate ucide. *ACUM POATE CINEVA SĂ MĂ AJUTE, FIR-AR SĂ FIE!*

Scanat cu CamScanner

19.

CU OASE CU TOT

Un vis despre moarte și foc lichid.

Nu.

Un coșmar.

Eram prinsă înăuntru fără nicio cale de ieșire. Coridoare întunecate se întindeau la infinit, uși pe toate părțile. De fiecare dată când deschideam una, cu inima bubuindu-mi în piept, eram întâmpinată de duhoarea putrefacției și de colți gălbui, ascuțiți, care scrâșneau. Erau o mulțime. Mâncători. Așa îi numise Kingfisher. Le mai spusese și soldați de infanterie, dar nu păreau a fi soldați. Un soldat trebuia să poată urma ordine. Să îndeplinească voința altuia. Chestiile din spatele acestor uși erau monștri, capabili să se supună doar setei lor de sânge. Femei, și copii, și bătrâni, toți nebuni și înfometați. Mă sfâșiau cu ghearele lor. Își înfigeau dinții putreziți în pielea mea. Țipam și mă zbăteam, smulgându-mă de lângă ei, abia scăpând cu viață, doar pentru a deschide altă ușă și a dezlănțui un nou val.

Nu puteai să fugi de ei. Nu puteai să te lupți cu ei. Alergau după mine, sfidând gravitația în timp ce-și înfigeau ghearele în zidărie și mișunau pe pereți, năpustindu-se în patru labe pe tavan. Demoni cumpliți, malefici, hotărâți să-mi bea sângele până la ultima picătură și să-mi stoarcă sufletul în același timp.

Am fugit cât am putut de tare, dar degeaba. Erau prea mulți. Plămânii îmi ardeau, rana din coastă era în flăcări. Sângele mi se scurgea pe picioare, acoperindu-mi tălpile goale într-un strat cleios care m-a făcut să alunec și să cad...

Scanat cu CamScanner

N-am încetat să cad.

Aveam să cad pentru totdeauna, arzând mereu, până când sângele avea să mi se transforme în abur stacojiu și carnea avea să mi se desprindă de pe oasele fragile.

Și tot cădeam.

Cădeam și tot cădeam la nesfârșit.

Eu...

M-am trezit brusc, trăgând în piept o respirație greoaie, gâfâită, când m-am ridicat drept în capul oaselor. Unde... Unde *eram*?

Aveam în gură gust de bilă și de cenușă. Totul mă durea al naibii de tare. Îmi simțeam membrele de parcă ar fi fost legate de patru cai, iar nemernicii o luaseră la galop în patru direcții diferite. Mă durea să respir. Să înghit. Să clipesc, la naiba. Pentru un minut, mi-am sprijinit mâinile de salteaua de sub mine, încercând să-mi adun simțurile, așteptând să treacă durerea.

A durat ceva, dar în cele din urmă, am putut să gândesc suficient cât să observ împrejurimile, în ciuda durerii. Lumina se revărsa prin ferestrele înalte de patru metri din stânga mea. Draperii grele de catifea atârnau la ele, pe jumătate trase într-o parte. Pe pereți atârnau tablouri în rame aurite, deși picturile din interiorul ramelor erau sfâșiate. Deasupra, tavanul era vopsit în negru, puncte albe împrăștiate pe el fără vreun sens sau ordine aparentă. O comodă făcută dintr-un lemn bogat, întunecat, era așezată lângă ușă. Un dulap făcut din același lemn era pus în colț, ușile lui larg deschise etalând o colecție de haine de culoare închisă.

Eram într-un pat. Un pat cu baldachin, cu păsări, lupi și dragoni sculptați pe stâlpi. Cearșafurile erau negre. Pernele de la picioarele patului erau tot negre. Împreună cu hainele predominant negre atârnate în dulap...

Teama m-a bătut pe umăr. În momentul în care am inspirat și am simțit mirosul de mentă din aer, am știut că eram într-o mare belea.

— Ei, ia te uită. Trăiește, s-a auzit o voce șoptită.

Nu observasem fotoliul cu spătar înalt în marea de umbre creată de draperia trasă. Nici nu observasem masculul Fae tolănit în el, cu picioarele lungite și încrucișate, mâinile împreunate pe abdomen. Acum că știam că e acolo, era imposibil de ratat. Părul lui Fisher era răvășit, valuri și bucle revărsându-se în toate direcțiile. Fața îi era albă ca varul pe lângă hainele întunecate; ca întotdeauna, era o creatură a contrastelor.

Scanat cu CamScanner

Chiar şi de la cinci metri distanţă, puteam vedea urmele de sânge negru care-i pătau obrajii. Părea relaxat. Postura lui era una de plictiseală, dar energia pe care o emana m-a lovit ca o palmă. Cu ochi de foc verde, se uita la mine atât de intens, încât aproape am cedat şi m-am retras sub greutatea privirii lui.

Mi-am încleştat dinţii, pregătindu-mă pentru furtuna pe care o simţeam adunându-se la orizont.

— N-a fost vina mea, am spus.

Kingfisher a clipit.

— N-am spus niciodată că ar fi fost.

— Te *uiţi* la mine de parcă ar fi fost, am ripostat, strângând cearşafurile la piept, ţinându-mă de ele de parcă aş fi putut să le folosesc drept scut împotriva lui.

— Mie mi se pare că te lupţi cu o conştiinţă vinovată, a mârâit el.

— Nu am o conştiinţă vinovată. Am o gaură în coastă *şi* în picior, pentru că ai ales să ne muţi într-un loc unde nebuni turbaţi se aruncă prin ferestre şi ne atacă.

— Nu eşti rănită, a spus el nepăsător.

— Ce?

— Avem tămăduitori excelenţi aici. Mai buni chiar decât la Palatul de Iarnă. Un avantaj al vieţii la marginea unei zone de război. Nu trebuie să-ţi înlocuieşti războinicii dacă poţi să-i smulgi din fălcile morţii la timp.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Să stau foarte aproape de tine, ai zis. Ei bine, am stat cât de aproape am putut fără să stau în poala ta, şi uite ce s-a întâmplat. Am fost atacaţi chiar în *casa* ta.

— *Fleoşc.*

A scos un sunet disprețuitor, jucându-se cu un nasture de la cămaşă.

— Asta n-a fost nimic. Patru cercetaşi rebeli care au crezut că au o şansă pe care nu aveau cum s-o fructifice niciodată. Nu se va mai întâmpla.

— Nu poţi garanta asta.

— Ba da, pot. Casa a fost neprotejată de când am sosit. Ren a vrut să aducă o unitate aici ca să patruleze curtea şi să se asigure că nu avem musafiri nedoriţi, dar l-am refuzat. Nu mi-am dat seama că mâncătorii au devenit atât de...

Scanat cu CamScanner

— Obraznici?

— *Flămânzi.* Şi-a apăsat vârful limbii de colţul unui canin ascuţit, studiindu-mă. I-ai dat lovitura de graţie unuia dintre ei, a spus.

— Două lovituri.

Dacă tot era să mă laude, măcar s-o facă corect.

— Impresionant.

Asta ar fi trebuit să fie un compliment, dar tonul său l-a făcut să sune ironic.

— Pentru o fată? am întrebat amărâtă.

Şi-a ridicat o sprânceană întunecată.

— Pentru o *fiinţă umană.*

— O, mai du-te-n mă-ta, prinţişorule, am izbucnit. Ce ai tu împotriva oamenilor? Eşti atât de hotărât să ne urăşti, dar suntem mai asemănători decât ţi se pare.

A pufnit dispreţuitor. S-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de pat. Stând lângă mine, şi-a întins mâna şi şi-a înfăşurat o şuviţă din părul meu în jurul arătătorului, privind gânditor.

— Nu suntem deloc asemănători, a spus încet. Tu aproape că ai murit de la o zgârietură care pentru mine ar fi fost doar o iritaţie uşoară. Eşti slabă. Eşti fragilă. Eşti vulnerabilă. Eşti un pui de căprioară care bâjbâie prin întuneric, înconjurată de prădători cu dinţi foarte ascuţiţi. Eu sunt ceea ce există dincolo de întuneric. Sunt ceea ce bagă spaima în monştrii care te-ar ronţăi cu oase cu tot.

De ce se uita la mine în felul ăsta? Privirea îi era dură, dar expresia lui era în mod deliberat neutră. Nu reuşeam să înţeleg. Nu reuşeam. Degetele i s-au mişcat uşor, cu vârfurile foarte aproape de obrazul meu. Încă mai eram ameţită de la otravă. Asta trebuia să fie, pentru că aveam senzaţia că voia să-mi mângâie obrazul şi se abţinea cu greu.

— Asta e camera ta, am şoptit.

Fisher şi-a tras mâna înapoi, fulgerător. A rămas pe loc, cu ochii mari, cu buzele întredeschise, de parcă nu ar fi înţeles cum de ajunsese să-mi atingă părul. I-am urmărit expresia care îi devenea din ce în ce mai severă, simţind cum mi se strânge ceva în stomac. De ce era aşa? Care *era*, de fapt, problema lui? Îl întrebasem direct care îi era problema cu oamenii, dar nu puteam scăpa de senzaţia că era ceva mai mult decât atât. Că avea ceva personal cu *mine.*

Scanat cu CamScanner

— Chiar este, a spus. Era locul cel mai apropriat unde puteam să te aşez pe un pat.

— De ce sunt toate tablourile sfâşiate? l-am provocat.

Tensiunea care trosnea între noi s-a rupt ca o coardă întinsă prea tare.

— Pentru că le-am distrus eu, a spus sec.

— De ce?

A expirat adânc, întorcându-se şi pornind cu paşi mari şi hotărâţi spre uşă. Şi, exact ca la cină, înainte ca totul să scape de sub control, şi-a proiectat vocea astfel încât să pară că şopteşte chiar lângă urechea mea. Asprimea vocii lui, atât de aproape, m-a făcut să tresalt.

— Pentru că, uneori, pandantivul meu nu poate ţine la distanţă întunericul care se strecoară.

Strângând din dinţi, am strigat după el:

— Serios? Atât? Şi acum pleci? Dacă aşa stau lucrurile, pot merge înapoi în camera mea!

Fisher s-a oprit, mâna lui fiind sprijinită de tocul uşii.

— Dacă nu ai nevoie să te uşurezi, nu ieşi din patul ăsta, Osha. Şi nici atunci, te duci la baie şi te întorci imediat în pat. Mai sunt urme de otravă în venele tale. Ai nevoie să te odihneşti ca să te vindeci cum trebuie.

— Mă pot vindeca în patul meu.

Dar chiar în momentul în care am rostit asta, mi-a trecut prin minte o întrebare. Oare *aveam* măcar un pat aici? Un spaţiu care să-mi aparţină? Camera în care mă trezisem era un lux dincolo de orice speranţă pe care o avusesem vreodată în Oraşul de Argint, dar perspectiva de a împărţi dormitorul cu Carrion nu suna deloc atrăgător, mai ales când mă simţeam atât de rău.

— Stai în patul ăsta, micuţă Osha.

Ordinul era blând, aproape grijuliu, dar avea o rezonanţă care nu lăsa loc de replică.

Mi-am strâns degetele în jurul cearşafurilor de mătase neagră.

— Atunci *tu* unde o să dormi?

Dacă credea măcar pentru o secundă că voi împărţi patul cu el, se înşela amarnic.

Părea că mi-a citit gândurile, pentru că a zâmbit răutăcios.

— Plec la Innir pentru o săptămână, a zis. Am nişte lucruri de rezolvat acolo.

Scanat cu CamScanner

— Innìr?

— Tabăra militară. De cealaltă parte a munţilor. A făcut semn din cap spre fereastră. Ei acţionează ca o barieră între locul ăsta şi haosul de dincolo.

— Aha.

Deci avusesem dreptate. Tabăra pe care mi-o imaginasem atunci când auzisem de Cahlish chiar exista. Peste o mie de metri de stânci dure şi colţuroase se ridicau între ea şi casa asta, dar *era* acolo.

— Ca să fiu sincer, n-aş folosi niciodată o rană drept scuză să mă strecor în vreun pat, a spus Fisher.

Vocea lui era şi mai aproape acum. Aproape că îi puteam simţi atingerea buzelor pe marginea urechii.

— N-am avut niciodată probleme să fac rost de o invitaţie.

Era mult prea sigur de el. Aroganţa lui depăşea orice limită.

— Ei bine, să nu te aştepţi la vreo invitaţie din partea *mea*, am pufnit, trăgând cearşafurile şi mai sus, până mi-au ajuns sub bărbie.

Doamne, zâmbetul ăla. Buzele lui uşor deschise, lăsând să se vadă un mic colţ al unui dinte ascuţit. Trebuia să fiu extrem de atentă în preajma acestui zâmbet. Era în stare să mă distrugă dacă îl lăsam.

— Hm. Ai dreptate. Nu cred că mă vei invita. Când va veni momentul, cred că mă vei implora...

Am scos un ţipăt înfuriat. Apucând primul lucru pe care am putut pune mâna, am aruncat o pernă spre capul lui. Era prea grea, şi a căzut cu un sunet înfundat pe podea, departe de ţintă.

Râsul lui Kingfisher a răsunat pe hol pe măsură ce dispărea, uşa dormitorului trântindu-se în urma lui. M-am dezvelit, hotărâtă să arunc ceva *mult* mai ascuţit după el, dar atunci când am încercat să mă dau jos din pat, picioarele mele... nu nimic s-a întâmplat. Muşchii mei nici măcar nu au tresărit. Nici măcar un deget.

O, zei, eram paralizată. Ceva nu era în regulă. Tămăduitorii... ei... nu-mi puteam mişca... O, zei. Nu, nu, *nu*...

De-ndată ce am renunţat la ideea de a coborî din pat şi m-am concentrat doar să-mi mişc picioarele, corpul m-a ascultat. O uşurare atât de mare m-a cuprins, încât am izbucnit în plâns, apăsându-mi dosul palmei peste gură. *Îmi puteam* mişca picioarele. Pur şi simplu nu mă puteam ridica.

Scanat cu CamScanner

Eu...

Stai.

Nu.

Doar nu făcuse...

Dacă nu ai nevoie să te ușurezi, nu ieși din patul ăsta, Osha. Și nici atunci, te duci la baie și te întorci imediat în pat.

Am înțeles totul cu o apăsare grea în capul pieptului.

Ăsta era motivul pentru care vocea lui Fisher sunase atât de fermă atunci când mi-a spus să stau în pat și să mă odihnesc – pentru că fusese o poruncă pe care mi-o dăduse prin jurământul care mă lega de el.

Eram *obligată* să rămân în patul lui.

Nu aveam de ales.

Cinci zile.

Cinci blestemate de zile lungi. Am mâncat în patul lui Fisher. Am dormit în patul lui Fisher. De fiecare dată când aveam nevoie *să mă ușurez*, după cum spusese Fisher cu atâta eleganță, corpul îmi permitea să mă ridic, dar picioarele mă purtau către ușa discretă de lângă dulap și mă lăsau să intru în superba baie de marmură albă. Puteam să fac ce aveam nevoie, să-mi spăl mâinile, dar imediat ce terminam, picioarele mă purtau înapoi în confortabila închisoare care era patul lui.

Habar n-aveam ce fel de magie păstra cearșafurile perfect reci și curate, dar nu mi-a luat mult să ajung la concluzia că era vicleană și diabolică la rândul ei. Mirosul lui Fisher nu dispărea niciodată din mătasea neagră. Îl puteam simți – aroma complexă a unei păduri în plină iarnă – în fiecare secundă, în fiecare oră, în fiecare zi, până când el era singurul meu gând.

Îmi venea să-l *omor*.

Și eram atât de plictisită, încât puteam să jur că aveam să-mi pierd mințile. Prezența lui Onyx era singurul lucru care mă salvase. Vulpea sosise puțin după plecarea lui Kingfisher și rămăsese cu mine cea mai mare parte a timpului. Se ghemuia lângă mine și dormea. Scotea niște sunete ciudate care semănau a râs ori de câte ori îl mângâiam sau îl scărpinam pe gât. De trei-patru ori pe zi, cobora din pat și se strecura afară din cameră, deschizând ușa cu botul – presupuneam că merge afară să-și facă nevoile sau să vâneze. Dar se întorcea întotdeauna.

Scanat cu CamScanner

De fiecare dată când spiriduşii de foc îmi aduceau masa, îi rugam să-l cheme pe Fisher, dar ei ridicau stânjeniţi din umeri şi îmi spuneau că nu s-a întors. După prânz, fără nicio excepţie, venea să mă verifice Te Léna, o tămăduitoare Fae cu pielea bronzată şi ochi de chihlimbar absolut magnifici. Îşi punea mâinile pe abdomenul meu şi „îmi citea" sângele. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta, dar funcţiona. O senzaţie uşor răcoritoare, dar nu total neplăcută, mi se strecura prin vene, făcându-mi corpul să zvâcnească puţin. Zâmbea în loc de scuze şi spunea „Nu încă", apoi îmi dădea o carte nouă de citit. În cea de-a patra zi însă, zâmbetul ei a fost mai strălucitor. Mai optimist.

— Încă o zi, a spus.

— Dar mă simt perfect!

Mă simţisem suficient de bine să alerg prin jumătate de Zilvaren fără să transpir de când plecase Fisher la tabără, dar nu reuşisem să conving pe nimeni, cu atât mai puţin pe Te Léna.

— Chiar şi dacă aş vrea să te eliberez de porunca lui, n-aş putea. *Jurământul* ştie că nu eşti complet vindecată, aşa că nu te lasă să ieşi din cameră. Mi-a strâns umărul încurajator. Dar nu mai e mult. Mai e atât de puţină otravă în corpul tău, că abia o mai pot detecta. Doar douăzeci şi patru de ore.

În ultima zi a prizonieratului meu, Carrion mi-a adus micul-dejun, nu spiriduşii de foc. Mai venise şi înainte, dar mă deranjase atât de tare cu plimbatul lui în sus şi-n jos şi cu întrebările, încât ţipasem la el şi-l făcusem să plece. Nu se mai întorsese de atunci. Până acum. Mi-a zâmbit peste marginea tăvii pe care mi-a pus-o în poală, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Pari furioasă, a spus.

Evident.

— *Sunt* furioasă.

Carrion s-a aruncat pe pat, întinzându-se lângă mine. Zgomotul l-a trezit pe Onyx; a scos un ţipăt, descoperindu-şi colţii spre cel mai căutat om din Zilvaren, cu urechile date pe spate, dar Carrion pur şi simplu l-a ignorat. A pufnit, răvăşind pernele lui Fisher, ca să-şi găsească o poziţie comodă.

— Ştii ce l-ar înfuria cu adevărat?

Ştiam că nu vorbeşte despre Onyx.

— Nici măcar să nu te gândeşti, Carrion.

Scanat cu CamScanner

— Să te răzbuni făcând sex în patul lui.

Am băgat o bucată de măr în gură.

— Da, sigur. Sună *grozav*. Idiotule. Ce crezi că ar face el dacă *ai face sex în patul lui*?

Carrion şi-a mişcat sprâncenele sugestiv.

— Cred că n-ar afla niciodată.

Aproape că m-am înecat cu mărul.

— Oho, ba da, ar afla.

Comentariul sarcastic al lui Fisher din sala de mese mi-a venit în minte, de parcă el ar fi fost chiar aici, râzând ca şi cum mi l-ar fi repetat personal. *Ţi-am detectat mirosul de la o poştă, împrăştiat peste băiatul ăla. Feromonii sunt ca rachetele de semnalizare pentru nasurile noastre, micuţă Osha.*

— Aş fi dispus să risc să-i stârnesc mânia, a spus Carrion. Oricare ar fi pedeapsa lui, ar merita.

Ha. Carrion nu-l văzuse pe Fisher decapitând acel mâncător cu o singură mişcare nemiloasă a încheieturii. Dacă ar fi văzut asta, şi-ar fi regândit afirmaţia. I-am aruncat o privire tăioasă.

— *Nu*.

Carrion a furat o felie de pâine prăjită de pe tava mea. A muşcat din ea, răspândind o ploaie de firimituri care dispăreau ca prin farmec înainte să atingă cearşafurile.

— Doar ca să fiu sigur că am înţeles bine, a spus mestecând, *nu* pentru sex în patul răpitorului tău? Sau *nu* pentru sex în general?

— *Tu* ce crezi?

Mi-a făcut un semn cu colţul feliei de pâine prăjită.

— Ai putea despica un bărbat cu expresia asta. E unul dintre lucrurile care-mi place cel mai mult la tine.

I-am smuls pâinea prăjită din mână şi am aruncat-o pe farfurie.

— Mie nu-mi place nimic la tine.

— Mincinoaso. Sunt *atâtea* lucruri care îţi plac la mine.

A clipit strengăreşte, încercând să-mi fure iar pâinea prăjită, dar l-am plesnit peste mână.

— Ia-ţi propriul tău mic-dejun, fir-ar să fie! Ăsta e al meu.

— Părul meu. Ochii mei. Simţul umorului. Farmecul meu...

A început să enumere pe degete, făcând o listă.

Scanat cu CamScanner

— Tu nu ai absolut *niciun* farmec.

— Sunt cu mult mai fermecător decât *Kingfisher*, a izbucnit el.

— Sunteți amândoi la fel de insuportabili. Acum, te rog frumos, ia-ți ghetele murdare și pline de noroi de pe pat.

— Ce contează? Oricum murdăria dispare imediat.

A făcut o demonstrație, ștergându-și tălpile murdare ale cizmelor de cearșafuri, și arătând foarte mulțumit când mizeria pe care o făcuse a dispărut prompt.

— *Vezi?*

— Ce naiba ai făcut? l-am provocat. De ce ești atât de murdar? Și... stai, de unde ai luat cizmele astea? Ultima dată când te-am văzut, umblai desculț.

Am râs batjocoritor.

— Arătai *stupid*.

— Păi, nu puteam să umblu doar cu o singură cizmă, nu? În timp ce tu *erai închisă* aici, cu ochii în tavan, m-am antrenat cu noii gardieni. Au un sistem de antrenament fascinant.

A fost un atac lejer. O răzbunare pentru că spusesem că arăta stupid. Dacă era ceva ce Carrion Swift nu putea tolera, era să fie luat peste picior.

— Cât despre cizme, prietenul tău Fisher mi le-a dat.

Am pus furculița jos.

— *Chiar?*

Carrion a dat din cap.

— În noaptea aceea, înainte să iei cina cu el, de fapt. Tu deja plecaseși spre sufragerie. A apărut cu astea în mână și a spus că mi le dă cu o singură condiție.

— Care anume?

Carrion a luat o boabă de strugure din tavă și a vârât-o în gură.

— Să fac o baie.

— O baie?

— Da, o baie.

— E o cerință ciudată.

— Știu. Chiar și după ce am fost răpit, târât într-un alt tărâm și plimbat kilometri întregi pe spatele unui cal, tot miroseam bine. Dar el era foarte agitat de felul în care miroseam, așa că mi-am zis, la naiba. Mă rog. O baie pentru o pereche nouă de cizme era un schimb corect.

Scanat cu CamScanner

Și a fost minunat să mă scald în toată apa aia caldă. Ciudat, nu-i așa? Toată apa aia? Încă nu pot să cred cum e posibil să fie atâta...

El a continuat să povestească, dar bucata de pâine prăjită pe care tocmai o luasem se transformase într-un aluat lipicios, ca un clei.

— A spus că nu-i place cum miroși?

— Da, și a fost *foarte* obraznic. A chemat niște spiriduși care m-au frecat cu niște perii aspre până mi s-a înroșit pielea peste tot. Jur că mi-au dat jos patru straturi de piele. Apoi mi-au uns tot corpul cu niște lut gros, alb și m-au lăsat așa până s-a întărit, și au trebuit să-l spargă ca să mă curețe.

— *O, zei!*

— Și *apoi*, a spus luând alt strugure, m-au frecat cu un fel de mușchi, și acolo lucrurile au devenit interesante. Au acordat o atenție deosebită...

Ochii i-au alunecat în jos pe corp până s-au oprit la nivelul zonei intime.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Ai lăsat un spiriduș de foc să te masturbeze cu niște mușchi din tărâmul Fae?

— Nu era un spiriduș de foc, a spus el defensiv. Erau spiridușe de apă. Trei. Sunt mai mici decât femeile Fae și foarte plăcute ochiului. Nu m-am supărat deloc că mi-au acordat atâta atenție.

— Ești în Yvelia de cinci secunde și deja ai avut o partidă în patru cu o altă specie de făpturi magice?

Nu știam de ce eram surprinsă. Era ceva absolut normal pentru Carrion.

— Ești geloasă? a întrebat, clipind din nou.

— Nu! Sunt... sunt dezgustată! Și dacă iei vreo boală de la Fae?

L-am privit insistent în zona intimă.

Alt strugure băgat în gură.

— Păi, nu mă îngrijorez de asta. Au fost *foarte* atente cu acel mușchi.

— Scârbos!

— Hai, mai repede! Mănâncă! Frumoasa tămăduitoare mi-a spus să te anunț că poți ieși de aici imediat ce termini tot ce e pe tavă.

Am rămas cu gura căscată.

— Carrion Swift, ești un mare idiot! Asta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să mi-l spui când ai intrat.

Scanat cu CamScanner

Nu terminasem de mâncat o farfurie plină cu mâncare atât de repede niciodată în viaţa mea. Nici măcar atunci când eram lihnită de foame în Sectorul Trei.

Argintul sfârâia în creuzet, fierbând furios. Combinaţia de pilitură de fier şi pulbere galbenă, pe care o amestecasem iniţial într-o soluţie salină şi apoi o adăugasem în argintul topit, nu se terminase cu bine. Nici experimentul în care încercasem să adaug o mică bucată de aur şi nişte păr uman (al meu). De fiecare dată când puneam medalionul pe care-l forjasem cu materialele respective în quicksilver, acesta fierbea, iar vocea din interior ţipa furioasă într-o limbă străină. De data asta, arsesem nişte lemn, mărunţisem cărbunii rămaşi şi-i presărasem în argint. Cele două nu voiau să se combine, dar am turnat conţinutul creuzetului în matriţa pregătită şi am scufundat totul în cadă, strâmbându-mă în timp ce apa răcea metalul şi crea un nor de fum urât mirositor.

Imediat ce am lăsat medalionul în creuzet, am ştiut că şi acest experiment se terminase tot cu un eşec. Quicksilver-ul *râdea*.

Şi atât. Puteam face doar trei experimente pe zi. Cu atât de puţin argint, aveam nevoie să petrec restul zilei rafinându-l pentru a-l putea testa din nou a doua zi. Înjurând furioasă, am adunat resturile şi le-am aruncat într-o cupă de ardere, nervii încingându-mi-se odată cu temperatura din cuptor. Chiar şi cu una dintre laturile atelierului deschisă către exterior, era la fel de cald ca în subsolurile palatului Madrei când am terminat pentru ziua respectivă.

Când nu gonea păsări sau nu vâna şoareci, Onyx obişnuia să stea întins sub un stejar imens, urmărindu-mă de la distanţă, răcorindu-şi burta în zăpadă.

Trecuseră opt zile de când fugisem din camera lui Fisher, ceea ce însemna douăzeci şi patru de încercări eşuate de a crea o relicvă. Cufărul plin cu inele de argint stătea lângă bancul unde îl lăsase Fisher, prezenţa sa fiind un memento zilnic că, până nu aveam să transform fiecare inel într-un scut care să permită războinicilor lui Fisher să treacă prin quicksilver fără să fie vătămaţi, eram practic compromisă. Şi apoi, vedeam celelalte cufere pline cu inele, ascunse în colţ, şi trebuia să mă lupt cu impulsul de a ţipa.

Scanat cu CamScanner

Nu voiam să-mi imaginez ce avea să se întâmple dacă nu reușeam să fac progrese în curând. De fiecare dată când rafinam resturile de argint, pierdeam puțin din el. Cantitatea cu care puteam lucra se micșora în fiecare zi, iar odată cu ea, și șansele mele de a-i mai vedea vreodată pe Hayden și pe Elroy.

Pe măsură ce lucram, Onyx țipa și lătra, entuziasmat de ceva de cealaltă parte a zidului grădinii. Făcea asta des. Existau animale care rătăceau pe domeniile de la Cahlish și gărzi care patrulau acum de cealaltă parte a zidului. Nu le vedeam prea des, dar le auzeam din când în când. Am ignorat sunetele de indignare ale lui Onyx, în timp ce puneam cu grijă argintul într-un vas cu acid. Uitându-mă la cele trei mici medalioane, urmărind cum se dizolvă încet, nu am văzut intrusul urcând peste zid decât atunci când a fost prea târziu.

Mi-am întors capul brusc când Onyx a scos un lătrat foarte asemănător celui al unui câine. Și l-am văzut. O siluetă întunecată, înaintând spre mine prin grădină.

Mâncător.

Inima mi-a sărit din piept, mâna mi s-a întins spre pumnal, un țipăt de panică mi s-a format în gât...

...dar nu era un mâncător.

Era Ren.

M-a salutat cu un zâmbet cald când a intrat în atelier.

— Bună ziua, Saeris.

— Serios? Urci zidul și mă sperii de moarte, în loc să intri pe ușă?

— Era mai rapid, a spus. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Ar fi trebuit să mă sperii de general, dar nici măcar după ce a sărit peste zid și m-a luat prin surprindere, nu mi-a fost teamă. Avea o căldură care mă făcea să mă simt relaxată, indiferent cât de impunător era. Jumătatea de sus a părului său lung, castaniu-nisipiu, era legată în două împletituri de război. Acestea i se adunau într-o coadă la ceafă. Restul atârna mult peste umeri, aproape la fel de lung ca al meu. Ochii lui – de un căprui intens – mă priveau puțin bănuitor în timp ce inspecta atelierul.

— Ești bine? am întrebat. E... *sânge*?

Mâinile lui erau pătate cu negru, la fel și pantalonii. Pieptarul său auriu, gravat cu un sigiliu al unui cap de lup care urla, foarte asemănător cu cel de pe colanul lui Fisher, era și el stropit cu un lichid negru.

Scanat cu CamScanner

Ar fi putut fi noroi foarte închis la culoare, dar... nu. Era destul de aproape acum ca să-l pot mirosi, și, o, zei, generalul mirosea exact la fel de urât ca mâncătorii care ne atacaseră. Era cu siguranță sânge. S-a uitat în jos, sprâncenele ridicându-i-se de parcă abia acum ar fi observat cât de murdar era.

— Ah. Rahat. Da, păi... n-am avut acces la o baie publică în tabără. E un râu, dar e înghețat. Eu... eu ar trebui să mă duc să mă curăț. Îmi cer scuze, Saeris. Eram atât de hotărât să vin să te salut, încât...

A încercat fără succes să-și șteargă mâinile de pantaloni.

— Da, am uitat de *asta*. Mă duc să mă spăl. Dar înainte de asta, am primit o misiune. Am plăcerea să te anunț că Fisher te invită din nou la cină în seara asta.

— O, s-a întors, nu-i așa?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și *mă invită*? Ești sigur că nu vrei să spui că îmi ordonă să mă duc?

Renfis a strâmbat din nas, și am știut că am pus punctul pe i. Ren era de o mie de ori mai amabil decât Kingfisher și reformulase mesajul pe care trebuia să mi-l transmită.

— Nu are intenția să fie atât de brutal, a spus. A luptat în acest război atât de mult timp, încât a uitat cum e să interacționezi politicos cu oamenii.

M-am întors în atelier și mi-am aruncat mănușile rezistente la căldură pe bancul de lucru.

— *Ar trebui* să încetezi să-i mai găsești scuze. Nu îl ajută nici pe el, nici pe mine, nici pe oricine altcineva. E un nemernic și-atât.

Ren a zâmbit ușor.

— Este și cel mai bun prieten al meu. Trebuie să cred că mai e ceva din el acolo. Persoana pe care o cunoșteam cândva. Nu această versiune rece, închisă.

Vedeam bine că-l apasă tristețea.

— Dar oricum. Nu te mai reții. Trebuie să te pregătești pentru cină și...

— O să fii și tu acolo, de data asta?

Ren și-a privit unghiile murdare, un zâmbet mic jucându-i pe buze.

— Nu. De obicei mănânc cu Fisher, dar în seara asta nu am fost invitat.

Am mijit ochii.

— Și de ce crezi că s-a întâmplat asta?

— Nu-mi place să ghicesc.

Scanat cu CamScanner

Laşul! Amândoi ştiam că Fisher mă invitase doar pe mine pentru a mă tortura spre propriul său amuzament, fără ca cineva să-l poată opri. De data asta, nu aveam de gând să accept.

— O să vii la cină, i-am spus lui Ren.

— Nu, nu cred, a răspuns el încet.

— Ba da. *Te invit eu.*

— Sunt onorat, şi îţi mulţumesc, dar...

— Stai, vrei ca Fisher să trebuiască să mă caute pentru că am refuzat să vin la cină? Vrei să mă forţeze să vin? Crezi că ar face asta?

— Nu, desigur că nu! N-ar face asta.

Am aşteptat.

— Bine, probabil că ar face-o, a recunoscut el.

— Perfect. Deci vii.

— *Saeris.*

— Pentru că n-ai vrea ca el să mă oblige să fac ceva ce nu vreau. Pentru că eşti un războinic drăguţ al Fae, spre deosebire de Fisher, care e întruchiparea diavolului.

Ren a şovăit, dar în cele din urmă a cedat.

— Bine. Da, în regulă. O să vin. Dar n-o să fie mulţumit de asta.

— Când e Fisher vreodată mulţumit de ceva? am zis printre dinţi. Unde e, oricum? De ce nu a venit el să mă chinuie cu vestea despre cină?

Ren s-a uitat spre uşă, mai alertat decât cu câteva clipe înainte. Am avut impresia că simţurile lui superioare de Fae detectaseră o mişcare în holul casei principale, dar, dacă a auzit ceva, nu a menţionat.

— Este cu Te Léna, a spus el distrat.

— Oh. Adică a fost rănit sau ceva?

— Hmm? A, nu, e bine. Nimic de îngrijorat. A fost o încăierare scurtă în pădurea estică de dincolo de tabără, dar s-a terminat repede. A ieşit fără nicio zgârietură.

A dat din cap de parcă ar fi încercat să se convingă singur că ăsta era adevărul.

— Ne vedem la cină, Saeris.

— Stai. Un ultim lucru înainte să pleci. M-am gândit mult în timp ce am stat blocată aici, încercând să fac aceste relicve, şi... sabia lui Fisher, Nimerelle, mai are încă nişte magie, nu-i aşa? Fumul şi acea energie întunecată care pâlpâie de-a lungul lamei?

Scanat cu CamScanner

Ren părea mai sceptic acum.

— Da.

— Cum... cum e posibil?

Şi-a frecat falca, gândindu-se o clipă.

— Nu sunt sigur, a spus. Niciunul dintre noi nu ştie sigur. Tot ce ştim e că atunci când săbiile zeilor au amuţit şi şi-au abandonat purtătorii Fae, Nimerelle a rămas. Cu un preţ. Lama obişnuia să strălucească argintiu. Pe măsură ce veacurile au trecut, s-a înnegrit şi s-a pătat. Dar a rămas. Spiritul sabiei sau magia din ea, indiferent în ce crezi, *a rămas*. Oricum ar fi, nu l-a părăsit niciodată.

— Nu înţeleg de ce trebuie să vin.

Carrion şi-a tras gulerul, bombănind în timp ce mergea grăbit în urma mea pe hol.

— Eram în mijlocul unei sesiuni de antrenament grozave. Sunt murdar. M-aş fi schimbat dacă aş fi ştiut că voi sta la masă cu cel care m-a răpit pentru o cină plăcută. Apropo, ar fi trebuit să te schimbi şi *tu* după ce ai plecat de la forjă.

— M-am schimbat, am spus.

Carrion a strâmbat din nas.

— Serios? Parcă îmi amintesc că era o rochie neagră, foarte decoltată şi transparentă la capătul patului când m-am întors în cameră mai devreme, şi nu pot să nu văd că porţi o cămaşă decolorată şi uzată şi nişte pantaloni foarte ponosiţi.

— Şi ce? Sunt curaţi.

— Ăsta e singurul lucru bun care se poate spune despre ei. Nasul lui Carrion s-a strâmbat dezgustat. Aveam un interes personal să te văd în rochia aia.

— De ce?

Am deschis uşa sălii de mese.

— Sânii tăi sunt fenomenali, de-aia. Ar fi arătat grozav în rochia aia. Şi fundul tău. Materialul era transparent de-a dreptul. N-ar fi lăsat prea mult loc pentru imaginaţie. Nu că aş avea nevoie să-mi folosesc imaginaţia atunci când vine vorba de trupul tău, dar...

Un mârâit sinistru a răsunat în sala de mese.

Carrion a avut destulă minte să se oprească din vorbit.

Scanat cu CamScanner

Ferestrele fuseseră reparate după atac. De data asta nu mai era niciun aranjament floral uriaş în mijlocul mesei. Fisher stătea în capul mesei, îmbrăcat în negru. O cămaşă croită pe trup îi îmbrăca pieptul şi umerii într-un mod extrem de atrăgător. Părul îi era ud, cu vârfurile buclate, de parcă abia ieşise de la baie. Gura sa forma o linie tensionată, sugerând că ar fi vrut să-şi strângă mâinile în jurul gâtului lui Carrion şi să i-l rupă. Ren, acum curat, stătea la stânga lui Fisher, ţinând un pahar de whisky, cu o expresie chinuită.

— Ai întârziat, a spus Fisher pe un ton glacial. Şi, te rog, luminează-mă. De ce ai adus jumătate din casă la o întâlnire care ar fi trebuit să fie doar pentru noi doi?

— Întâlnire? Eu credeam că e vorba de o cină. Şi n-ar fi corect să mă bucur de compania ta în timp ce ei pierd ocazia, nu-i aşa?

Carrion şi-a ridicat mâna.

— Eu prefer să nu fiu aici, de fapt.

— Stai *dracului* jos, am şoptit.

— Bine. Pentru numele zeilor.

Din nou, un loc fusese pregătit pentru mine la capătul îndepărtat al mesei, deşi părea că se făcuse o concesie de data asta, pentru că masa nu mai era la fel de lungă ca înainte. Doar trei metri? Totuşi, nu eram un cetăţean de mâna a doua ca să fiu trimisă la capătul mesei. Am trecut pe lângă locul care fusese aranjat pentru mine, luând din mers doar paharul cu vin, apoi am tras scaunul din dreapta lui Fisher şi m-am lăsat să cad greu pe el.

Renfis era cât pe ce să soarbă din pahar, dar, în momentul în care şi-a dat seama că m-am aşezat în faţa lui, lângă Fisher, alcoolul i-a ţâşnit din gură într-un arc care a traversat aproape întreaga lăţime a mesei. Din fericire, nu se pusese încă mâncare pe masă.

— Sfinţii cerului.

S-a bătut în piept, icnind.

— Ce naiba?

— A, da. Nu are niciun simţ al trecerii timpului *şi* are preferinţe neconvenţionale în ceea ce priveşte locul la masă, nu-i aşa, fiinţă umană?

— În schimb, pot să stau eu acolo? s-a oferit Carrion.

— Nici vorbă, i-a tăiat-o Kingfisher. Încearcă şi eşti mort.

— Oho! Bine. Doar încercam să menţin pacea. Dacă aveţi nevoie de un intermediar...

Scanat cu CamScanner

— Nu avem, a ripostat Fisher. Şi chiar dacă am avea, aş cere asta cuiva mult mai agreabil decât tine. Nu!

A ridicat un deget, îndreptându-l spre Carrion.

— Nu-mi spune cât de simpatizat eşti în Zilvaren. Nu vreau să aud.

Carrion i-a aruncat un zâmbet dulceag în timp ce se aşeza pe scaunul următor.

— Vino şi stai pe partea asta, i-a spus Ren, luându-şi paharul şi dându-şi scaunul înapoi. Nu mă deranjează să mă mut.

— Care-i diferenţa între o parte şi cealaltă? am întrebat. Oricum, tot trebuie să mă uit la figura lui arogantă.

— Are dreptate, a spus Fisher. A ales deja. Lasă-o să stea unde vrea.

Ren i-a aruncat o privire ciudată.

— Serios?

— Serios.

Nu-l cunoşteam prea bine pe general, dar îl cunoşteam destul încât să-mi dau seama că era dezorientat de declaraţia lui Fisher. S-a rezemat de spătarul scaunului, cercetând cu privirea trăsăturile prietenului său în timp ce am întins mâna şi am luat sticla de vin din faţa lui Fisher, turnându-mi un pahar mare. Aş fi pus sticla jos imediat, dar Carrion mi-a luat-o din mână înainte să apuc. Fisher l-a urmărit pe Carrion aplecându-se peste mine, cu nările fremătându-i.

— Ai fost la antrenament cu gărzile, a spus.

Carrion a dat din cap.

— Modul în care luptă Fae este uimitor. Atât de natural şi preventiv. E ca şi cum ai privi un balet.

— Oamenii nu sunt măcelăriţi la balet în Yvelia, a spus Fisher sec.

— Serios? Nu m-ar mira deloc să fie aşa. Voi sunteţi aproape la fel de sângeroşi ca luptătorii care se bat în gropi pentru raţii de apă în Sectorul Trei.

— Noi am evoluat. Nu am lupta pentru ceva atât de mărunt ca o raţie de apă.

Carrion a pufnit pe nas, râzând.

— Ba aţi lupta dacă aţi muri de sete. Crede-mă. Am văzut-o şi p-asta.

Am auzit cuvintele care nu au fost rostite. *Am fost în situaţia asta.* Nu le-a spus. Nu a fost nevoie. Fuseseră momente când se lupta să supravieţuiască în Oraşul de Argint. Ştiam asta, pentru că toată lumea se lupta

Scanat cu CamScanner

să supravieţuiască. Era inevitabil. Venea un moment pentru fiecare locuitor al sectorului nostru, când se confrunta cu o situaţie imposibilă şi trebuia să decidă. Fie lupţi pentru apă, fie o furi. Carrion probabil făcuse ambele lucruri de mai multe ori decât putea ţine minte.

Fisher şi-a mutat privirea de la Carrion la mine, de parcă s-ar fi întrebat dacă se întâmplase vreodată să fiu la fundul unei gropi cu un pumnal în mână, luptând pentru o cană de apă.

Mă întrebam cum ar fi reacţionat dacă ar fi ştiut că eu chiar făcusem asta.

Diplomat, Ren şi-a dres glasul, redirecţionând conversaţia.

— Eşti binevenit să vii să te antrenezi cu garnizoana acum că s-a întors. Mâine dimineaţă vom face exerciţii.

Vorbise cu Carrion, dar eu i-am răspuns prima.

— La ce oră? Mi-ar plăcea să mă antrenez.

— Sunt surprins, a spus Fisher, luând o gură din whiskyul din faţa sa. Credeam că eşti grăbită să ajungi acasă.

— Sunt. Ştii că sunt.

El nu s-a uitat la mine.

— Dar ai prefera să-ţi pierzi vremea în zăpadă, cu o sabie în mână, în loc să lucrezi la treaba care te va elibera?

Archer şi echipa sa de spiriduşi intraseră în sala de mese. S-au strecurat în sus şi în jos pe lângă masă, punând tăvi cu mâncare fierbinte şi aburindă, evitând să ne privească. Toţi, cu excepţia lui Archer, care m-a fixat cu ochii mari, pe când punea o lingură de supă lângă castronul din faţa mea. I-am zâmbit, iar el a scos un ţipăt, privirile îndreptându-i-se spre podea. Faţa lui aspră era incapabilă să roşească, dar am simţit că era jenat că fusese surprins uitându-se la mine.

— Nu ajung nicăieri cu relicvele, i-am spus lui Fisher. Modul în care mă faci să lucrez acum este lipsit de sens. Aş putea să tot fac experimente până la sfârşitul lumii. Tot nu voi descoperi procesul de transmutaţie. Şi, trebuie să spun, nu pare să-ţi pese. De parcă nu te-ar deranja dacă ar trebui să rămân aici pentru totdeauna.

Archer a scos un râs nervos, a sughiţat şi apoi s-a strecurat spre uşă.

Kingfisher nu părea să observe comportamentul ciudat al micului spiriduş.

Scanat cu CamScanner

— Desigur că vreau să rămâi. Eşti singurul Alchimist pe care îl avem, a spus. Te-aş ţine să lucrezi în forja aia până ai îmbătrâni, dacă ar depinde de mine. Dar înţelegerea-i înţelegere.

Iată şi dovada clară că reuşeam să mă stăpânesc: chiar dacă ajunsesem la capătul puterilor, nu m-am răstit la el în timp ce îl priveam cum soarbe din pahar.

— E şocant cât de puţină încredere ai în tine, a continuat el. O să descoperi. Te rog, mănâncă ceva, a spus, făcând un gest către ospăţul adus de spiriduşi.

Carrion nu aşteptase nicio invitaţie, deja îşi umplea farfuria cu plăcinte mici, legume prăjite şi cinci feluri diferite de chifle. Ren luase şi el o bucată de pâine, deşi nu părea prea atent la ea. O tot rupea şi o băga în gură, mestecând încet în timp ce privirea lui se muta subtil de la mine la Kingfisher şi înapoi.

— Nu mi-e foame, am spus.

— Ba-ţi este, a spus Fisher. Toţi putem auzi cum îţi ghiorăie stomacul. Bagă ceva în el, ca să nu mai trebuiască să-i ascultăm jalea timp de o oră.

Supa din vasul cel mai apropiat mirosea incredibil. Era groasă şi cremoasă. Pui, poate? Cu ciuperci şi porumb dulce. Dacă nu m-aş fi simţit atât de iritată din cauză că fusesem forţată să vin aici, mi-aş fi umplut castronul până la refuz. Dar pentru că *eram* furioasă, am ignorat mâncarea şi sunetele stomacului şi i-am aruncat lui Fisher cea mai ucigătoare privire. Aceeaşi despre care Carrion spusese că ar putea despica un om.

— Ai zis că pleci în tabără pentru o săptămână. Ai lipsit două.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu mi-a plăcut să fiu ţintuită în patul tău timp de cinci zile, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Serios?

A luat o bucată de brânză.

— Majoritatea doamnelor *adoră* să petreacă timp în patul meu.

— Cât stai înainte să te întorci în tabără? l-a întrebat Carrion pe Ren cu gura plină.

Ren şi-a ridicat o sprânceană, cu greu desprinzându-şi privirea de la mine, ca să se uite la Carrion.

— Ăăă... o săptămână, poate?

Scanat cu CamScanner

— Nu vreau nici măcar să mă gândesc la lucrurile depravate pe care le-ai făcut în camera aia, am șoptit.

Râsul lui Fisher a inundat sala de mese.

— Ai dreptate. Nu vrei.

— Îh!

— Voi fi în curte în fiecare dimineață, înainte de răsărit, a spus Carrion.

— Sigur. Mâine vom exersa dezarmarea...

Ren a rupt o altă bucată de pâine și a băgat-o în gură, aruncându-mi o privire piezișă.

— Ai putea avea nevoie de ceva antrenament la capitolul ăsta, Saeris.

— Minunat! Voi fi acolo. *Mulțumesc.*

Am încercat să folosesc un ton mai relaxat, dar am eșuat. Ren a râs în tăcere, uitându-se în farfurie. Se părea că el considera bătălia mea cu Fisher drăguță și nu s-a simțit jignit de tonul meu tăios, dar eu nu eram supărată pe el. Nu merita mânia mea.

— Scuză-mă, am spus, trăgând aer adânc în piept. N-am vrut să reacționez așa. Nu față de *tine*, oricum.

Generalul a dat din cap, înăbușindu-și un zâmbet. A luat o plăcintă și și-a pus-o în farfurie.

— Nu-ți face probleme, și pe mine mă scoate din pepeni.

Kingfisher nu și-a luat privirea de la mine în tot schimbul ăsta de replici.

— Asigură-te că folosește o sabie de antrenament, a spus sec. Una cu tăișul foarte tocit.

— *Nu* am nevoie să folosesc o sabie de antrenament!

— Da? Ai experiență în mânuirea unei lame, atunci? O sabie adevărată, întreagă, și nu vreun pumnal prost făcut într-o fundătură?

Aveam să-i înfig în gât cuțitul meu tocit *de unt*. Și-atunci avea să vadă cât sunt de pricepută la mânuirea unei lame. Puteam s-o fac, de altfel. Nu mai purta colanul în seara asta. Gâtul îi era dezgolit, de parcă implora să fie spintecat, și eram în dispoziția potrivită să-i înfig oțelul în carne. Am realizat că îmi fixasem privirea pe gâtul lui abia când Fisher și-a ridicat bărbia puțin, poziționându-și capul astfel încât tendoanele să-i iasă în evidență. La naiba cu zâmbetul ăla. Voiam atât de tare să i-l șterg de pe mutra arogantă!

— Da, am declarat.

Scanat cu CamScanner

El nu știa absolut nimic despre antrenamentul pe care-l făcusem pe vremea când trăia mama. Habar n-avea de ce eram eu în stare. Am destulă experiență cu săbiile adevărate. Sunt ca pumnalele, doar că mai mari. Folosești tăișul...

— Ești pe punctul de a te face de râs, a șoptit Fisher. Mai bine taci înainte să-l bagi pe Renfis în mormânt înainte de vreme.

— O, mai du-te dracului, Fisher!

El și-a mușcat buza de jos, cu ochii strălucitori, clipind în nuanțe de verde aprins și argintiu. Îi cunoșteam deja expresia amuzată și nu-mi plăcea deloc.

— Spune-i, Ren, a zis.

— Nu mă bag în chestia asta, a spus Ren, făcând un gest spre noi doi. Voi fi bucuros să demonstrez diferențele dintre lupta corp la corp cu pumnalul și mânuirea unei săbii mâine dimineață, Saeris. Între timp, am de gând să-mi savurez cina. Carrion, ce sistem de luptă folosesc gardienii în Orașul de Argint?

Carrion părea că abia așteaptă să-l întrebe asta; a intrat imediat într-o discuție animată și detaliată cu generalul, povestindu-i lui Ren toate tehnicile și formațiile de luptă pe care le văzuse la gărzile Madrei, acasă. Eram sigură că inventase jumătate dintre ele. Nu am participat la conversație; eram angajată într-un război tăcut cu Fisher în colțul nostru de masă și nu intenționam să pierd.

Fisher a făcut un semn din cap spre farfurie.

— Mănâncă, micuță Osha.

Buzele i s-au mișcat, dar a vorbit încet, proiectându-și vocea.

— O, zei, vrei *să încetezi* să mai faci asta? am șoptit ca pentru mine.

— De ce? Am văzut cum ți se face pielea de găină atunci când îți vorbesc așa.

— Mă face să mă simt *inconfortabil*, am șoptit, menținând vocea joasă, deși n-ar fi trebuit.

Era nepoliticos să purtăm o conversație șoptită la cină, dar Ren și Carrion erau absorbiți în discuția lor, și se dovedea că aveam destule să-i spun lui Fisher.

— M-ai obligat din nou prin jurământ, am spus printre dinți.

— Da, a recunoscut el.

— N-ar fi trebuit.

Scanat cu CamScanner

— De ce nu?

— Nici nu-mi vine să cred că trebuie să spun asta cu voce tare, am șoptit furioasă. N-ar trebui s-o faci pentru că e *greșit*. Nu poți merge prin lume obligând oamenii să facă lucruri pe care nu vor să le facă.

În fine, Fisher a mâncat brânza pe care o ținuse în mână tot timpul.

— Ba poți, dacă se leagă cu un jurământ de sânge care îi lasă la mila ta.

Expresia lui Ren s-a întunecat la asta, dar a continuat să vorbească cu Carrion.

— Nu ai niciun fel de conștiință? Ești pur și simplu diabolic? Asta e?

Colțul gurii lui Fisher s-a ridicat. Aplecându-se, mi-a luat farfuria și a început s-o umple cu diverse bunătăți de pe tăvile aduse de spiriduși. S-a oprit lângă o tavă cu carne arsă, încercând să decidă dacă să-mi pună sau nu, apoi a renunțat. Când a fost mulțumit de ce pregătise pentru mine, mi-a pus mâncarea în față și s-a lăsat înapoi în scaun. Tatuajele de pe gât i s-au mișcat când a înghițit. Desenele complexe de pe dosul palmelor, care îi înconjurau încheieturile și se pierdeau sub mâneci, se mișcau ca un fum.

— Mănâncă ceva din farfuria asta și-ți voi răspunde la întrebare, i-a răsunat vocea în urechea mea.

Un zâmbet amar mi-a strâmbat fața.

— Mă mituiești?

El și-a întins mâinile în lături.

— Fac orice te-ar putea convinge.

M-am încruntat.

— Vrei să te hrănesc?

Părea că chiar ar fi făcut-o.

— Bine. Gata.

Am luat furculița și am înfipt-o în cartofii zdrobiți, băgându-i în gură. Explozia de unt, smântână și ceapă verde mi-a făcut gura să tresalte în timp ce înghițeam, încercând să nu par topită de savoarea lor.

— Gata. Mulțumit acum?

Fisher s-a aplecat spre mine, rezemându-și coatele de masă, cu ochii strălucitori.

— Nu sunt diabolic deloc.

— Aproape că te cred.

— Dacă aș fi fost diabolic, aș fi folosit jurământul tău în avantajul meu până acum.

Scanat cu CamScanner

— Ai făcut-o, am izbucnit.

— Am făcut-o? m-a întrebat, privindu-mă curios.

— Da!

— Te-am obligat de trei ori. Și cred că putem cădea de acord de fiecare dată a fost pentru binele tău.

— Asta e o scuză oribilă! Tu...

— Dacă aș fi diabolic și ți-aș folosi jurământul în interes propriu, ți-aș porunci să te pui în genunchi pentru mine, a tăiat el vorba. Ți-aș porunci să-ți desfaci picioarele pentru mine. Ți-aș porunci să mi-o sugi și ți-aș trage-o până când ai leșina de epuizare. *Asta* vrei, micuță Osha?

Căldura mi-a explodat în piept. Un infern care îmi mistuia corpul, arzându-mi tot oxigenul din plămâni. Mâna îmi tremura, obrajii îmi deveniseră stacojii în timp ce foloseam marginea furculiței să tai bucata de plăcintă cu carne pe care mi-o pusese în farfurie.

— Desigur că nu. De ce aș vrea asta? am șoptit răgușit.

El a dat din cap spre bucata de plăcintă din furculiță.

— *Mănâncă.*

Furia mă mistuia, dar mi-am dus furculița la gură și am mâncat.

— Dacă te-aș obliga să o faci, ai fi nevinovată. N-ai mai fi responsabilă de propriile tale acțiuni. N-ar mai trebui să recunoști faptul că *mă vrei.*

— Mai taci, Fisher!

— Și aș demonstra ce monstru mârșav sunt, nu-i așa? Cât de satisfăcătoare ar fi răzbunarea pentru tine. Să primești exact ceea ce corpul tău imploră, în timp ce îmi dovedești că ai dreptate.

— Ești nebun de legat, am șoptit.

— Mi s-a mai spus. Dar nu știu. În afară de zgomotul constant din cap, personal, cred că lucrurile merg strună pentru mine.

— *Nu* te vreau, Fisher.

— Te gândești la mâinile mele alunecându-ți între coapse, a spus el. La degetele mele strecurându-se în zonele tale umede. Care îți apasă clitorisul excitat, mângâindu-l până când o să gâfâi și o să gemi, implorându-mă să-mi înfig scula...

Pentru a doua oară de când ne-am așezat la masă, Renfis aproape s-a înecat cu băutura. S-a răsucit în scaun, aruncându-i lui Fisher o privire scandalizată care părea să spună „Serios? Stau chiar aici!", dar Fisher nici nu s-a uitat la el.

Scanat cu CamScanner

Pe de altă parte, eu eram pe punctul să intru în pământ. Pentru că, dacă simțurile superioare de Fae ale lui Ren îi permiteau să audă ce-mi șoptea Fisher, atunci putea și să simtă cum mă afectau vorbele lui, și… *o, zei, nu mi-aș mai fi putut ridica niciodată privirea de rușine.*

Nu mi-aș fi recunoscut asta nici măcar mie însămi, niciodată nu aș fi lăsat gândul să prindă formă, dar corpul meu nu era la fel de priceput la minciuni ca mintea. Îl *doream* pe Fisher. Mă uram pentru asta. Uram faptul că el știa. Și acum știa și Ren. Era pur și simplu umilitor.

— Taci. Te rog… taci naibii!

O privire flămândă i-a rămas în ochii brăzdați de argint, în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului.

— Mănâncă-ți cina, Osha. O să ai nevoie de putere. Nu vom rămâne aici o săptămână, de fapt. Ne întoarcem în tabăra militară mâine dimineață… și, de data asta, vii cu noi.

Scanat cu CamScanner

20.

AMMONTRAÍETH

Tabăra militară era ca o cicatrice la poalele munţilor, de cealaltă parte a lanţului Omnamerrin. Se afla între Cahlish şi graniţa Sanasrothului – douăzeci de mii de corturi înghesuite printre bolovani şi tufişuri joase, acoperite cu zăpadă. Când am ieşit din poarta de umbre, cu stomacul ridicându-mi-se în gât, am văzut câte corturi erau acolo, pale şi cenuşiu-murdare, întinzându-se în depărtare, şi mi s-a tăiat respiraţia.

Asta era o tabără militară.

Era evident că exista acolo de atât de mult timp, încât apăruseră şi structuri permanente – clădiri din lemn cu două etaje, răspândite prin toată tabăra. Pe viaţa mea, cea mai apropiată clădire de piaţa noroioasă unde ne lăsase poarta de umbre deschisă de Fisher părea a fi chiar *o cârciumă*.

Peste tot, războinici Fae, atât masculi, cât şi femele, se grăbeau încolo şi încoace, înarmaţi până-n dinţi şi purtând tot felul de armuri. În depărtare, o panglică lată de apă îngheţată îşi croise drumul prin pământ, separând tabăra de...de...

Zei fără har.

Pământul de dincolo de râu era ars şi carbonizat. Nicio fâşie de zăpadă nu mai acoperea solul. Vălătuci de fum se ridicau să întâlnească un cer posomorât, îmbrăcat într-o mantie de nori de un cenuşiu oţelit. Nu existau copaci. Nici urmă de verdeaţă. Doar pământ negru, fum, şi, în depărtare, conturul colţuros al unei fortăreţe negre şi înfricoşătoare, situată în vârful unui deal ameninţător.

— Pe toate cele cinci iaduri, ce s-a întâmplat *acolo*?

Scanat cu CamScanner

Carrion şi-a lăsat geanta la picioare, privind cu gura căscată scena din faţa noastră. Şocul lui era evident, o reflecţie a propriul meu şoc. M-am uitat în jos la picioare, căutându-l pe Onyx ca să-l iau în braţe, dar evident că nu era acolo. Era o mică consolare faptul că era în siguranţă la Cahlish. Fisher refuzase să mă lase să-l iau. Insistase că vulpea nu ar rezista mai mult de cinci minute în tabără, că războinicii lui ar prinde-o înainte să apucăm să clipim, şi că dacă voiam să continui fantezia că era un animal de companie potrivit, trebuia să-l las în grija lui Archer.

O neliniştite m-a înjunghiat în spatele cutiei toracice când mi-am mijit ochii, încercând să văd mai bine fortăreaţa de pe deal.

— Ce-i cu locul ăsta?

— Acesta este Ammontraíeth, a spus Ren, ieşind din poarta de umbre şi trăgând calul după el. Reşedinţa inamicului.

— Ammontraíeth?

Chiar şi numele mi s-a părut o blasfemie în momentul în care l-am rostit.

— „Dinţii iadului".

Vocea venea din spate, rece şi tăioasă. Kingfisher a ieşit din poarta de umbre, ţinând hăţurile lui Bill în mână. Armăsarul negru şi masiv pufnea şi sufla. Flancurile îi străluceau de transpiraţie, deşi călătorise doar de la grajduri la tabără, prin poartă. Era evident că nici el nu era entuziasmat să fie aici, cum nu eram nici eu. De îndată ce crupa calului a trecut prin peretele vălurit de fum negru, poarta s-a răsucit şi s-a dezintegrat în şerpuiri de umbră care au dispărut în toate direcţiile.

— Zidurile sale sunt drepte, făcute din obsidian, netede ca sticla, a spus Kingfisher. Construite din oasele demonilor. Vârfurile şi turnurile sunt la fel de ascuţite ca tăişul unui brici.

Dinţii iadului, într-adevăr. Mi-am vârât bărbia în gulerul mantiei de călărie pe care mi-o dăduse Fisher când am plecat de la Palatul de Iarnă, luptându-mă din răsputeri să nu-mi arăt disconfortul. Locul avea un aer bolnăvicios, chiar şi de la atâţia kilometri depărtare.

Am tresărit când o creatură înaltă şi slăbănoagă, cu vene încolăcite în jurul braţelor şi picioarelor subţiri, a apărut de după cârciumă şi a păşit cu hotărâre spre noi. Pielea sa era noduroasă şi aspră ca scoarţa unui copac. Ochii îi erau de un căprui intens, întunecat ca pământul fertil. În loc de păr, un talmeş-balmeş de viţe şi frunze ţâşnea din vârful capului

Scanat cu CamScanner

său dreptunghiular şi îi atârna în jos pe spate. Eram destul de sigură că era un mascul datorită pantalonilor şi cămăşii pe care le purta, deşi, până la urmă, asta nu era o bază solidă pentru a face vreo presupunere, având în vedere că eu însămi purtam o ţinută foarte asemănătoare.

— Bună dimineaţa, stăpâne, a spus creatura.

Vocea, evident masculină, suna ca nişte buşteni uscaţi frecaţi unul de altul.

— Bucuros să vă văd înapoi atât de curând. Cazarea pe care aţi cerut-o a fost deja pregătită. Un mic-dejun vă aşteaptă în cort. Mai mulţi războinici s-au întors din misiunile lor de cercetare. Foarte puţini dintre călăreţii dumneavoastră v-au văzut, astfel că doar câţiva sunt dispuşi să creadă zvonurile care circulă prin tabără că v-aţi întors. Momentan se întâlnesc în cortul cu hărţi şi discută...

— E în regulă, Holgoth. Renfis va vorbi cu ei, a spus Fisher, predându-i hăţurile.

Holgoth i-a aruncat lui Ren o privire nesigură, apoi s-a întors la Fisher.

— Domnule, ar fi... mai bine dacă războinicii v-ar vedea. A trecut atât de mult timp de când...

— *Ren* va vorbi cu ei, a repetat Fisher, zâmbind blând. A cârmuit războiul remarcabil cât timp am lipsit. Nu văd niciun motiv pentru o schimbare de conducere. Sunt războinicii lui, nu ai mei.

Ren şi-a privit cizmele. Nu era mulţumit. Nici Holgoth, care nu părea să ştie ce să facă. A ezitat, trecând hăţurile lui Bill dintr-o mână noduroasă în alta, apoi a suspinat şi a întins mâna şi după hăţurile calului lui Ren.

— Cum doriţi, domnule...

— Fisher. Fisher e în regulă.

Holgoth a dat trist din cap.

— Nu, domnule. Îmi cer scuze, dar... nu.

Kingfisher şi-a tras gluga şi s-a scuzat, pierzându-se în tabăra militară. Holgoth a luat caii şi a insistat să ne ia şi bagajele, asigurându-ne că le va păstra în siguranţă şi că ne vom găsi lucrurile în corturi mai târziu. După plecarea sa, Ren a înjurat într-o limbă pe care n-o înţelegeam şi a plecat valvârtej spre răsărit.

— Voi doi nu veniţi? a strigat peste umăr.

— Unde te duci? a strigat Carrion la el.

— Unde crezi? La arsenalul ăla blestemat!

Scanat cu CamScanner

Râul Darn izvora de la răsărit, din Munţii Mici, unde domneau Fae din Gilarian şi din Curtea Toamnei. Everlayne îmi pomenise despre ei în bibliotecă, atunci când ea şi Rusarius încercaseră să mă educe în privinţa bazinelor de quicksilver existente în celelalte curţi. Desigur, eu nu-i ascultasem. Mintea îmi fusese fixată exclusiv asupra modului în care urma să-i fur pandantivul lui Fisher, astfel că reţinusem foarte puţine din informaţiile lor.

L-am ascultat totuşi mai atent pe Ren vorbind despre râu.

— La început, e doar un iaz. Pe măsură ce coboară prin munţi, prinde viteză şi adună mai multă apă. Există nişte câmpii la câteva sute de kilometri depărtare, unde Darnul are peste cinci kilometri lăţime.

Generalul şi-a ridicat sabia deasupra capului şi a atacat, cu caninii dezgoliţi.

Era un miracol că Carrion nu a făcut pe el de frică. Eu nu mai văzusem niciodată ceva la fel de înfricoşător ca un războinic sângeros Fae atacând cu toată viteza, şi eram convinsă că nici Carrion. Spre meritul lui, a reuşit să-şi ridice sabia exact la timp ca să blocheze lovitura lui Ren, dar atât. Ren i-a aruncat sabia din mână lui Carrion şi l-a trântit în zăpadă înainte să apuce să clipească a doua oară. Mi-am înăbuşit râsul când masculul i-a întins mâna, ajutându-l să se ridice.

— O să vedem noi cine râde la urmă, foarte curând, a spus Carrion.

A folosit o mână să-şi şteargă zăpada de pe pantaloni şi cu cealaltă mi-a arătat degetul mijlociu.

— În curând, urmezi tu. Fundul meu nu mai suportă mult.

— Pariez că e prima dată când spui cuvintele *astea*, am strigat.

El şi-a scos limba ca un copil supărat.

— De fapt, îmi place mai mult să dăruiesc decât să primesc.

Ren a lovit sabia lui Carrion cu a lui.

— Concentrează-te! Scapi sabia din mână de îndată ce intră ceva în contact cu ea. Dacă faci asta într-o luptă adevărată, o să fii mort în trei secunde.

Carrion a scuipat, respirând cu greu. Era foarte frig. Fulgi proaspeţi de zăpadă pluteau în aer, căzând în spirală, dar Carrion îşi aruncase mantaua cu jumătate de oră în urmă, iar cămaşa îi era pătată de transpiraţie. Altădată, vintrele mele s-ar fi dat peste cap văzându-i pieptul musculos prin materialul umed. Dar asta fusese înainte.

Scanat cu CamScanner

înainte de *Fisher.*

— Cred că pot să spun sigur că oricum n-aș rezista mai mult de trei secunde, indiferent unde mi-aș pune sabia, a zis el gâfâind. Ești un demon cu lama asta. Plus că ești de două ori mai mare decât mine!

— O, te rog. E de *trei* ori mai mare decât tine, am spus, dar mi-a făcut semne porcoase din nou.

— Mărimea ta ar putea fi cel mai mare avantaj, l-a sfătuit Ren. Ești mai mic decât mine, deci ai putea fi mai rapid...

— Ha! Te rog să nu-mi mai spui minciuni. Tu ai viteză de Fae. Sunt destul de sprinten, dar *tu*... Carrion a clătinat din cap în semn că se predă.

Carrion *era* într-adevăr sprinten. În ciuda îndoielilor mele, era bine antrenat în lupta cu sabia și știa cum să mânuiască arma, dar Ren îl făcea să pară un bebeluș care încerca să meargă pentru prima dată. Niciodată nu ar fi fost o luptă echitabilă între ei.

Ren a ignorat văicărelile lui Carrion.

— Am luptat alături de oameni care au răcnit în fața morții, și-au apărat onoarea în luptă și au ieșit victorioși. Și-au făcut poporul mândru. O să te predai atât de ușor?

A lovit ușor sabia lui Carrion cu a lui, provocându-l în joacă. Sunetul loviturilor metalice a răsunat de-a lungul râului înghețat.

— Și să le faci de rușine amintirea? Hm?

— Ei bine, dracu' să mă ia. Când o spui așa...

Carrion a atacat. Putea fi numit atac doar pentru că Carrion a fost cel care a făcut prima mișcare. Ren a făcut câțiva pași înapoi, sprinten și relaxat, în timp ce Carrion înainta, cedând puțin teren, dar respingând cu ușurință loviturile, intuind fiecare mișcare înainte ca aceasta să se întâmple și făcându-l pe Carrion să pară un prost fără să se străduiască măcar.

— La Loyanbal, în centrul câmpiilor, temperatura scade, iar Darnul devine o panglică de argint solid. Acolo e locul unde apa îngheață prima dată, a spus Ren, respingând sabia lui Carrion de parcă ar fi dat laoparte o muscă enervantă. La începutul sezonului, gheața are peste douăzeci de centimetri grosime. E tare. E sigură. De-ajuns de solidă ca să susțină un cal cu călăreț cu tot și să le permită să traverseze.

L-am privit pe Ren cu atenție. Poziția relaxată a umerilor. Modul în care se răsucea din șolduri, nu din umeri. Partea care susținea mișcările cu adevărat era cea inferioară, spre pământ. Era impresionant cum se

Scanat cu CamScanner

mișca, făcând pași și transferându-și greutatea, grațios ca o pisică, fără să-și încrucișeze niciodată picioarele. Stăpânea perfect controlul asupra propriului corp. Făcea lupta să pară la fel de ușoară ca respiratul.

Clang!

Clang!

— *Uf!*

Carrion și-a încrucișat picioarele – era evident că nu urmărise tehnica lui Ren – și apoi a încercat să se retragă când Ren s-a avântat să dea lovitura finală, iar hoțul a căzut la pământ. S-a prăbușit cu atâta putere, încât i-am auzit dinții clănțănindu-i de la trei metri distanță.

— În inima iernii, Darnul devine singura modalitate de traversare între munți și mare, a spus Ren, dând târcoale prăzii. Trecătorile se sufocă de zăpadă și sunt blocate. Negustori, pelerini și pirați merg pe Darnul care le scârțâie sub tălpi ca să-și câștige existența.

Carrion și-a ridicat mâinile.

— Mă predau! Sunt... epuizat, la dracu.

S-a străduit să înghită.

— Tortureaz-o pe ea acum. Am nevoie să... să-mi recapăt suflul.

Ren și-a îndreptat atenția spre mine, iar șira spinării mi s-a încordat puțin. Nu de frică, nu tocmai. Mai degrabă... de anticipație. Știam mai mult decât elementele de bază ale luptei cu sabia. Ținusem destule săbii în mână. Făcusem destule în secret în timp ce eram ucenică la Elroy în atelier. Cunoșteam cum să le apreciez greutatea. Cum se înclină în mână atunci când le mânuiești. Știam cum se simte apăsarea unui mâner rece de oțel pe vârful unei palme închise. Dar aceste săbii de Fae erau diferite. Lamele lor erau mai înguste. Mai lungi. Apărătoarea era inexistentă, de parcă un războinic Fae nu ar fi făcut niciodată o greșeală atât de prostească încât să-și lase mâinile să alunece în jos pe o margine ascuțită.

Ren a făcut exact asta însă. A luat de lamă arma cu care Carrion se antrenase și a traversat malul râului, întinzându-mi-o, cu mânerul înainte.

— Ce zici, Saeris? Vrei să-ți încerci mâna la înțepat și tăiat?

Nu. Urma să spun *nu*. Cu siguranță. Sută la sută. Eram încă convinsă că aveam să refuz, chiar și în momentul în care mâna mi s-a strâns în jurul mânerului îmbrăcat în piele. Futu-i. Chiar n-aveam de gând să mă dau în lături de la o provocare...

Ren a zâmbit larg.

Scanat cu CamScanner

— Bravo, fată!

S-a întors şi s-a dus înapoi în poiana unde „se luptase" cu Carrion, ţinând lama propriei săbii pe umăr.

— La apus, în Voriel, în portul Western Dow, Darnul se varsă în m...

S-a întors şi a parat. S-a întâmplat atât de repede. Într-o secundă, avea spatele întors. În următoarea, coborâse cu umărul la nivelul pieptului meu, şi sabia îi era ridicată defensiv deasupra capului, iar cele două tăişuri s-au întâlnit.

Nu *intenţionasem* să-l lovesc cu adevărat. Întorsesem lama astfel încât doar partea lată să-i atingă umărul. Mi se păruse un mod amuzant de-a începe lecţia. Elroy mă păcălise cu clasicul *Nu-ţi lăsa niciodată garda jos, nu întoarce niciodată spatele inamicului* de mai multe ori decât puteam număra. Degeaba însă. S-a dovedit că garda lui Renfis nu era niciodată jos. Sau generalul avea ochi la ceafă. Nici măcar nu clipise.

— Într-o zi cu cer senin, poţi vedea până la insula Tarran Ross de pe stâncile din Western Dow.

A venit spre mine.

Am văzut o fulgerare de argint când sabia i s-a mişcat.

Apoi am văzut cerul care se pregătea să cearnă zăpada.

Şi apoi am văzut pământul.

Apoi am văzut stele verzi.

Totul s-a terminat într-o clipită.

Strigătul răsunător al lui Carrion s-a auzit de-a lungul malului râului.

— Chiar a fost amuzant! Acum înţeleg de ce ai râs atât de tare.

Îmi venea să-l înjur, pentru că era un nemernic, dar avea dreptate. Râsesem de el destul. Era echitabil. Şi oricum nu puteam să respir.

Ren a apărut în peticul de cer de deasupra capului meu. S-a uitat în jos, încruntându-se.

— Eşti bine?

— Ăăă... da?

A râs.

— Vrei să mai încerci o dată?

— Da.

Odată ce ţi-a fugit preşul de sub picioare, nu mai contează alte zece sau unsprezece trânte în zăpada îngheţată. Chiar în timp ce-l lăsam să mă ridice, am hotărât că nu mai aveam să cad.

Scanat cu CamScanner

Îl urmărisem pe Renfis. Studiasem modul în care se mișca, așa că mi-am adaptat propria poziție de luptă și am învățat repede. Când a atacat din nou, am fost pregătită. A plouat cu lovituri asupra mea, oțelul din mâinile sale fulgerând, dar am întâmpinat fiecare înaintare cu un blocaj potrivit. Când și-a schimbat prinderea și a început să mânuiască sabia ca pe un baros, mi-am adaptat iar poziția și m-am asigurat că am respins fiecare atac.

La început doar m-am apărat. A trecut o oră, norii întunecându-se tot mai mult, iar complimentele lui Ren au căpătat o notă provocatoare.

— Ce-i cu tine, Saeris? Nu vei câștiga niciodată o luptă dacă ți-e frică să-ți murdărești oțelul cu sânge. Hai! *Luptă-te cu mine!*

Oh, deci voia luptă?

Dacă voia luptă, aveam să-i fac hatârul.

Mă simțeam bine să mă pot mișca în felul ăsta. Să am o armă adevărată în mâini. De când Harron îmi legase mâinile la spate și își trecuse sabia prin mine, mă simțisem vulnerabilă. Slabă. Neputincioasă. Dar acum... eram din nou eu însămi. Fata care doborâse trei gardieni ai Madrei. Fata pe care mulți vagabonzi din Zilvaren o subestimaseră, asumându-și riscul. Frica și furia care mă sugrumaseră de la Sala Oglinzilor încoace au crescut în mine, le-am simțit în piept.

M-am aruncat spre Renfis, cu sabia ridicată, și *am țipat.*

Generalul înfruntase dușmani mai răi decât mine. Nu puteam să-mi imaginez creaturile groaznice cu care se luptase în timpul acestui război. Dar pielea din jurul ochilor i s-a strâns puțin în timp ce a deviat prima serie de lovituri. *Trebuia* să se concentreze, doar puțin. Nu eram proastă. Știam că putea să termine cu mine într-o clipă, dacă ar fi vrut. Dar mândria mi-a crescut când am reușit să-l fac pe Ren să dea un pas înapoi. Un adevărat pas înapoi, câștigat, nu oferit. Carrion nu reușise asta. Eu...

— Te arunci în vârful sabiei de parcă *ai vrea* să mori.

Mă pregăteam pentru o altă lovitură răsucită, dar apropierea vocii, chiar lângă ureche, m-a dezechilibrat. Vârful sabiei lui Ren a dat ocol vârfului sabiei mele, smulgându-mi arma din mână, iar sabia a zburat prin aer. A descris un arc frumos, înfigându-se în zăpadă la picioarele lui Kingfisher.

Nemernicul *a aplaudat.*

— Văd că ți-ai perfecționat arta de a fi dezarmată.

Scanat cu CamScanner

Purta încă mantaua lui groasă, neagră, deși gluga nu-i mai acoperea capul acum. Eram destul de departe de perimetrul taberei ca să nu-l vadă nimeni aici. Colanul în formă de cap de lup licărea argintiu la gât.

— Știu că e aproape imposibil, dar ai putea măcar să încerci să fii drăguț? a întrebat Ren, mijindu-și ochii la Fisher printre fulgii mari de zăpadă care au început să cadă ca un potop.

Fisher i-a cântărit cererea. A ridicat din umeri.

— Aș putea *încerca*.

Firește că trebuia să apară chiar atunci când eram gata să-i dau lovitura finală lui Ren. Firește că trebuia să-mi distragă atenția. Pur și simplu, așa era norocul meu. Dar nu aveam să-i dau satisfacția să mă vadă enervată. De data asta, nu.

— Să ghicesc. Ai venit să-mi demonstrezi personal cât sunt de nefolositoare cu o sabie? Hai, atunci. Mi-am întins mâna, făcându-i semn să înainteze. Fă-ți mendrele!

Chiar dacă nu m-aș fi descurcat prea mult timp în fața lui, aveam să mă asigur că-i voi da măcar o lovitură înainte să mă zdrobească.

Kingfisher a afișat un rânjet nimicitor.

— Nu ești pregătită pentru *mine*, ființă umană. Cu mine nu ai opțiunea de antrenament.

— S-au adunat căpitanii? l-a întrebat Ren pe Fisher, îndreptându-se spre el. E momentul să discutăm cu ei?

Fisher a aprobat din cap.

— Mai aștept doar câțiva rătăciți.

— Atunci va trebui să mă duc la cortul meu să mă schimb. Ne întâlnim acolo.

Fisher l-a prins de braț pe Ren în timp ce trecea pe lângă el.

— Nu cred că o să fie nevoie de mine.

Pentru prima dată de la întâlnirea lor, l-am văzut pe Renfis fremătând de furie.

— Nu doar că e nevoie de tine. *E obligatoriu să fii acolo.* Am terminat cu asta, Frate. Dacă mă respecți sau mă iubești cu adevărat, vei veni la întâlnire.

Expresia lui Fisher se îndrepta inițial spre un *refuz* sfidător, dar apoi s-a uitat în ochii lui Ren, a pufnit plictisit și l-a lăsat în pace.

Scanat cu CamScanner

— Bine. În regulă. Voi fi acolo. Dar ia-l pe băiat cu tine deocamdată, bine? Am nevoie să vorbesc cu Alchimista.

Să fie „Alchimista" o avansare în grad față de „Osha"? Nu prea părea. Mai ales când era rostit cu același dispreț. Am mers cu pas grăbit după Fisher, care se mișca cu o viteză frustrant de mare prin tabără, cu capul plecat, pentru a evita privirile curioase ale războinicilor Fae, care îl urmăreau cu interes trecând pe lângă focurile pentru gătit. După un timp, mi-am dat seama că, de fapt, nu de el erau interesați, ci de mine.

— Ființă umană?

— O ființă umană.

— *Este o ființă umană...*

Uitam mereu că eram o ciudățenie pe aici. Vestea că ajunsese o ființă umană pe acest tărâm se răspândise rapid în Palatul de Iarnă, după ce oamenii lipsiseră de pe tărâmurile Fae mult timp. Noutatea trecuse destul de ușor acolo. Membrii curții din Yvelia mă uitaseră repede. Aici, eram ceva ce nu mai fusese văzut de secole. Unii războinici păreau că nu mai văzuseră o femeie din rasa umană în viața lor. Presiunea privirilor lor mă făcea să-mi doresc să găsesc o văgăună în care să mă ascund, dar nu aveam acest lux aici, așa că am alergat după Fisher.

— Unde naiba mă duci?

— La cartierul meu general, a spus el tăios.

Baraca lui? Aveam să-i fac viața un iad dacă încerca să mă lege acolo din nou.

— O, zei, ai putea să mergi mai încet? Picioarele mele sunt mult mai scurte decât ale tale.

Fisher a bolborosit ceva, dar a încetinit puțin. M-am așteptat să mă conducă într-una dintre structurile din lemn din centrul taberei. Am trecut pe lângă un magazin și ceea ce părea a fi un depozit de alimente, precum și alte clădiri misterioase, apoi nu au mai apărut structuri trainice. Doar o mare de corturi.

Un cort mare. Asta trebuia să fie. Fisher avea nevoie de un spațiu considerabil pentru a-și adăposti egoul, oricum. Dar nu existau corturi cu baldachine grandioase sau intrări decorate cu țesături sclipitoare. Toate aveau aceeași dimensiune, fiind la fel de murdare și decolorate de vreme.

Scanat cu CamScanner

În cele din urmă, Kingfisher şi-a încheiat goana prin noroiul bătătorit – din cauza sutelor de cizme care călcau pe alei, zăpada nu rămânea prea mult timp aici – şi a tras deoparte uşa cortului, făcând un pas în lateral.

— Intră. Te rog.

A strâmbat din nas când a spus „te rog". Pentru Fisher, bunele maniere păreau dureroase.

Am intrat în cort de bunăvoie datorită acelui cuvânt. Înăuntru, un mic foc ardea într-un şemineu care nu avea nicio ieşire pentru fum. Nici nu era fum. Avea să-mi ia mult timp să mă obişnuiesc cu utilizarea de zi cu zi a magiei. Era destul de impresionant, la fel ca şi dimensiunea adăpostului. Într-un fel, avusesem dreptate. Fisher avea un cort confortabil. Doar că n-ai fi zis asta din exterior. Avea mult spaţiu, de cel puţin zece ori mai mult decât ar fi trebuit, luând în considerare dimensiunile cortului. Un pat imens stătea în capătul cortului, nu la fel de grandios ca patul lui de la Cahlish, dar tot mai impresionant decât micul pat de campanie pe care presupuneam că îl voi găsi undeva în această gaură noroioasă. Lângă foc era o bibliotecă înaltă, plină cu o grămadă dezordonată de cărţi. De fapt, cărţi erau peste tot, stivuite pe covor – da, pe *covor* – la picioarele patului, pe jos, lângă canapeaua tapiţată. Una era chiar deschisă la o pagină, pusă pe măsuţa de toaletă de lângă intrarea în cort.

— Faci nişte cercetări?

Nu puteam să-mi imaginez că el ar fi genul să se aşeze liniştit cu o carte de ficţiune.

Fisher a privit colecţia de tomuri care acoperea fiecare suprafaţă disponibilă şi a mormăit.

— Ai putea să spui şi aşa.

— Ceva important?

— Foarte important pentru mine, mi-a tăiat-o el scurt.

Din duritatea vocii lui, răsuna clar faptul că nu avea să mai spună nimic în plus despre asta.

Am lăsat-o baltă.

În centrul cortului era o masă de lemn suficient de mare cât să încapă patru persoane, pe care stătea un coş cu chifle şi două boluri cu supă fierbinte.

M-am uitat la masă – la supă şi la cele *două* tacâmuri – şi am întrebat pe un ton lipsit de inflexiuni:

Scanat cu CamScanner

— Ce-i asta?

Fisher a scos un oftat obosit, desfăcându-şi mantaua. A aruncat-o pe pat şi s-a lăsat greu pe unul dintre scaune, la masă, masându-şi tâmpla.

— E doar o masă, a spus. Hai să mâncăm şi să încercăm să nu vărsăm sânge de data asta, bine? Te rog.

Din nou, cuvintele alea.

Nu ştiam decât cum să mă lupt cu el. Dar arăta atât de obosit, cu adevărat mâhnit, încât nu am mai avut inimă să fac scandal. M-am aşezat lângă el şi am început să mănânc în tăcere.

Fisher a încetat să-şi mai maseze tâmpla. Mă privea, urmărindu-mi fiecare mişcare. Quicksilver-ul din ochiul său drept se rotea în jurul pupilei ca şi cum ar fi fost prins într-un uragan. Când mâncasem mai mult de jumătate din supă, a luat şi el lingura şi a început să mănânce.

— Te-am urmărit puţin acolo. Lupţi bine, a murmurat.

Un compliment? Din partea lui Fisher? În loc să mă umple de mândrie, sub pielea mea fierbea iritarea.

— Şi pariez că eşti şocat. O femeie din rasa umană, ţinându-se pe picioare împotriva unui războinic Fae. Asta trebuie să te fi enervat cumplit.

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Nu. N-am fost şocat. Poţi spune după modul în care se mişcă cineva dacă are antrenament. Am ştiut din primul moment în care te-am văzut în picioare că poţi lupta. Dar nu te avânta prea tare, Osha. Ren te-a luat uşor.

— Crezi că nu l-aş fi putut doborî?

Chiar şi eu ştiam că nu aş fi putut. Desigur că ştiam. Dar tot era distractiv să-l provoc pe Fisher să creadă că vorbesc serios.

Dar Fisher nu a intrat în joc.

— Nu ar fi generalul acestei armate dacă ai fi putut să-l dobori.

A dat din cap către mine în timp ce înghiţeam o gură de supă.

— Deci *poţi să fii* şi rezonabilă uneori, a spus încet.

M-am oprit, cu încă o lingură de supă la jumătatea drumului dintre gură şi bol.

— Uimitor, nu-i aşa? Oamenii preferă să fie de acord cu o cerere, în loc să fie forţaţi să urmeze un ordin. Cine ar fi crezut?

A băgat lingura în gură, cu o privire rapidă şi tăioasă, muşchii gâtului mişcându-i-se în timp ce înghiţea. Acum puteam distinge foarte bine

Scanat cu CamScanner

tatuajele de pe dosul palmelor sale. Amândouă erau rune Fae. Liniile lor complicate și înlănțuite se mișcau și se mișcau pe suprafața pielii lui, modelele schimbându-se chiar în timp ce mă uitam. Am întors privirea.

— De ce vrei tu să fiu rezonabilă? am întrebat. Să intimidezi oamenii, să ai putere asupra lor... asta vrei? Ca Belikon? Asta *te motivează?*

A împietrit când l-am pomenit pe tatăl lui vitreg. Și-a revenit repede, dar maxilarul i s-a încordat când a luat o chiflă din coș.

— Puterea nu a fost niciodată ceva după care să tânjesc, micuță Osha, a spus el încet. Și nu sunt deloc ca regele.

— Nici n-am crezut că ai fi. Dar atunci de ce ești atât de hotărât să controlezi tot ceea ce fac? Sunt oamenii doar... niște *sclavi* aici? Asta-i ideea?

A râs fără veselie, dând din cap.

— Oamenii nu au fost niciodată sclavi aici. Cel puțin nu pentru cei din Yvelia. Când am fost loviți de blestemul nostru de sânge, acum mii de ani, cu siguranță erați *hrana noastră*. Dar niciodată sclavi.

Blestemul de sânge. Cel despre care vorbise deja, când ne aflam în sălile Palatului de Iarnă. Îmi povestise cum caninii ascuțiți pe care Fae încă îi mai păstrează sunt o rămășiță a acelui blestem. Dar oare copiii lor se nășteau cu ei? Sau Fisher fusese în viață atunci? Suferise sub blestem și apoi fusese eliberat? Toți Fae pe care îi văzusem aveau dinți alungiți, deci mă îndoiam că era vorba de asta. Cel mai probabil era ca ei să facă parte din arsenalul lor genetic acum.

Fisher s-a uitat direct în ochii mei.

— Vreau să mă asculți pentru că *eu* am fost cel care te-a adus aici. Asta mă face responsabil pentru viața ta. Și am nevoie să rămâi în viață ca să lucrezi la inelele astea pentru noi. Fără ele, vom rămâne blocați în acest impas cu Sanasrothul pentru totdeauna, și niciuna dintre tabere nu va putea câștiga sau pierde. Nu voi putea recupera niciodată pământurile familiei mele. Deci, da. *Te voi forța* să mă asculți, dacă va fi nevoie. Și nu mă voi simți deloc vinovat pentru asta. Miza e prea mare.

— Nu te-ai gândit că poate chiar *mi-aș dori* să rămân în viață? Că aș face orice mi-ai cere dacă mi-ai explica de ce e important pentru mine?

M-a privit, cu părul cârlionțat căzându-i pe față, acoperindu-i ochii pe jumătate. O undă de ceva fierbinte, și nu în întregime neplăcut, m-a străpuns chiar în piept. Nu era doar modul în care arăta. Mai era ceva acolo. Ceva care îmi făcea trupul să prindă viață. Mirosul lui, și felul în

Scanat cu CamScanner

care știam că a intrat într-o cameră înainte să-l văd, și acea melancolie pe care o simțeam în străfundurile sufletului de fiecare dată când lipsea...

Fisher și-a luat privirea de la mine, uitându-se în jos spre castron.

— Metoda mea e mult mai rapidă, a șoptit. Nu putem risca să te pierdem. Nu putem risca să pierdem acele inele. Totul depinde de asta.

Am trântit lingura.

— Ești pur și simplu *incorigibil*!

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Ba da, sigur că știi, *fir-ai tu să fii*!

— Bine. Știu. Ce vrei să zici?

— Vreau să te ajut, Fisher! Aș face-o cu plăcere. Poate că nu-ți înțeleg poporul sau nu cred că toată lumea din acest tărâm merită salvată, dar nu-i treaba mea să judec, nu-i așa? Din nu știu ce motiv, am această abilitate ciudată care ar putea ajuta la protejarea Yveliei, ca să nu fie sfâșiată de un val de monștri oribili și însetați de sânge. Am văzut de ce sunt în stare. Știu cât de înfricoșători sunt și nu aș dori asta nimănui! Nu poți *să ai încredere* că eu...

Umbre negre s-au revărsat de la degetele lui Fisher. Fumul s-a ridicat pe picioarele mesei și s-a întins peste masă ca ceața dimineții care se rostogolește peste un câmp. A înghițit mâncarea, coșul de răchită, totul. Cu un zgomot, masa s-a răsturnat, prăbușindu-se, și apoi Fisher s-a ridicat în picioare, m-a tras de pe scaun, apoi de la pământ... apoi a traversat cortul. Spatele mi-a fost izbit de ceva solid și dur – o bibliotecă? – dar nu șocul durerii mi-a smuls aerul din plămâni. Ci gura lui Fisher.

Buzele lui s-au lipit de ale mele. Pentru un scurt moment, nu am reacționat. Intrasem în transă. Asta era o fantezie. Nu era... nu era real.

Dar în clipa în care limba lui a trecut de buzele mele, de dinți, și l-am gustat, și i-am simțit suflarea fierbinte pe față, mi-am dat seama. *Era* real. Uimitor de real... și îl doream mai mult decât îmi doream să respir. Revenindu-mi din șoc, mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, încrucișându-mi gleznele. Mi-am strecurat degetele în părul lui și l-am sărutat înapoi de parcă viața mea ar fi depins de asta. El m-a ținut locului, fixându-mă de mobila care era în spatele meu, ceea ce i-a eliberat mâinile, ca să-mi prindă talia. Nu au rămas acolo mult. Am scos un geamăt ascuțit când mâinile lui Fisher au ajuns la sânii mei. A început să mi-i frământe, ciupindu-mi un sfârc prin cămașă, și un val de dorință mi-a crescut între

Scanat cu CamScanner

picioare. Am devenit conștientă de ce făcea. De toate punctele în care trupurile noastre se atingeau. Îl atingeam. Îl atingeam peste tot. Era tot numai mușchi compacți și respirație fierbinte și greoaie, iar mirosul proaspăt de vânt rece de munte și mentă, și noapte în pădure, și...

— O, zei! *Fisher!*

Gura lui era pe gâtul meu. Pielea mi s-a acoperit de furnicături când m-a sărutat și și-a trecut limba peste zona sensibilă; căldura umedă și arzătoare îmi urca ușor pe gât, surprinzându-mă atât de tare, încât am gemut scurt.

— *Futu-i.*

A mormăit înjurătura guturală în curbura gâtului meu, în același timp împingându-și șoldurile în sus astfel încât am simțit... o, *zei.* Penisul lui era strâns între trupurile noastre și era *atât de* tare. Cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui, eram poziționată perfect. Presiunea pe care a aplicat-o când și-a mișcat șoldurile mi-a trimis creierul într-o mie de direcții.

O...

Fir-ar...

Aveam nevoie...

I-am strigat numele.

— Fisher!

A scos un mârâit animalic, fără să zică ceva anume, care mi-a trimis un val de anticipare de-a lungul șirei spinării. Valuri de căldură s-au prăbușit peste mine, năvălindu-mi în stomac. M-am lăsat dusă de fluxul fierbinte. Nici măcar nu mai știam când începusem să mă frec de el. Doar că el se încorda de fiecare dată când făceam asta, degetele lui înfigându-mi-se în piele, gura lui devenind tot mai preocupată cu gâtul meu.

— Futu-i! Fisher, vreau... te vreau... am gâfâit.

Și, de parcă l-aș fi stropit cu o găleată de apă rece, Fisher și-a smuls gura de pe pielea mea și s-a dat înapoi. O fracțiune de secundă mai târziu, picioarele mele erau înapoi pe pământ, iar Fisher era de cealaltă parte a cortului, trecându-și mâinile prin păr. I-am simțit absența ca pe o lovitură fizică.

Oh, *futu-i!*

O mie de gânduri m-au lovit deodată.

Fusese o idee groaznică.

Scanat cu CamScanner

Nu ar fi trebuit să-l las să facă asta.

Nu ar fi trebuit să-l sărut şi eu.

Nu ar fi trebuit să mă frec de el aşa.

Nu ar fi trebuit să gem.

Cu siguranţă, *nu* ar fi trebuit să-i spun că îl vreau.

Pe toţi zeii din toate cerurile, de ce *spusesem* asta?

Aveam să vomit.

Fisher şi-a apăsat palmele pe ochi, gemând. S-a uitat în sus, s-a uitat la *mine*, şi am simţit un bolovan în stomac.

— Fisher...

A traversat cortul atât de repede. Prinzându-mi faţa în mâini, m-a sărutat din nou. Tare. Rapid. Buzele lui erau iar lipite de ale mele, deşi nu s-au deschis. A durat doar o secundă, dar a provocat un haos total în capul meu.

— Fisher...

A scuturat energic din cap, ochii lui *implorându-mă* să nu vorbesc. Rapid, mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe pieptul lui, chiar în centru.

Bum, bum, bum, bum, bum, bum...

Inima lui bătea rapid, spaţiul dintre bătăi era aproape imperceptibil. Nimic asemănător cu bătăile lente şi constante pe care mi le arătase în forjă, la palat. Am încercat să-mi trag mâna, speriată de ritmul pe care îl simţeam, dar Fisher m-a ţinut strâns.

Nu a spus niciun cuvânt. Mi-a susţinut privirea, fără să clipească, şi, de data asta, quicksilver-ul care îi marca ochiul era nemişcat. Nu era nicio urmă de aroganţă în trăsăturile lui. Nicio bravadă. Niciun rânjet atotştiutor. Privirea pe care mi-o arunca era de o seriozitate nimicitoare. Ca şi cum însemna ceva. A înghiţit cu greutate, pieptul ridicându-i-se şi coborând prea repede, apoi a dat din cap.

— Nu pot să am încredere *în nimic*, a şoptit fără suflare.

Şi *atunci* mi-a dat drumul. Tocmai când aveam nevoie să nu o facă. Chiar atunci când aveam nevoie să rămână şi să-mi explice ce însemnaseră ultimele o sută douăzeci de secunde. Şi-a strâns mantaua, şi-a aruncat-o pe umeri şi a ieşit în lumina care se stingea.

Fisher nu-mi ceruse să rămân în cort. Nici nu mă obligase să aştept acolo, şi atunci am făcut ceea ce ar face orice femeie cu mintea întreagă: am fugit. Lumina devenea din ce în ce mai palidă, în timp ce alergam

Scanat cu CamScanner

prin tabăra militară. Peste tot pe unde mă uitam, războinici Fae îmbrăcați în armură se îndreptau către centrul taberei. Toți erau înarmați. Doar jumătate dintre ei s-au deranjat să-mi arunce o a doua privire. O energie frenetică și agitată umplea aerul. Mirosul de fum și carne gătită mi-a copleșit simțurile, dar nimic nu putea înlocui mirosul de mentă și pădure pe timp de noapte care îmi rămăsese în nas.

Mă sărutase.

De fapt, făcuse mult mai mult de atât. Încă îi simțeam mâinile pe talie. Sfârcul meu mai zvâcnea de durerea pe care o pusese acolo. Pulsul mi-a devenit un tatuaj frenetic, în timp ce alunecam prin mulțime, încercând să găsesc...

O, zei, unde mă duceam de fapt? Habar n-aveam. Trebuia doar să fug din cortul lui Fisher. Fără să vreau, m-am lăsat purtată de valul de războinici. Între timp încetase să mai ningă, iar cerul era acum ca o vânătaie purpurie, cu norii furioși și amenințători, în timp ce alergam. În cele din urmă, n-am mai avut unde să alerg. Munții se ridicau ca niște sulițe în față, sfâșiind cerul, iar spre sud, Darnul înconjura tabăra, prinzându-mă între granițele ei. Am fost nevoită să urmez războinicii către cortul mare din poiană, unde un foc imens țâșnea să întâlnească ultimele rămășițe de lumină.

A fost o întâmplare fericită că l-am găsit pe Ren. Mulțimea de războinici s-a dat laoparte pentru el, în timp ce înainta, îndreptându-se spre cort, și, ca prin minune, am rămas în calea generalului. Ochii lui întunecoși erau furtunoși, dar privirea i s-a înmuiat când m-a văzut.

— Saeris? Unde-i Fisher? m-a întrebat, punând o mână pe umărul meu și îndemnându-mă să merg odată cu el.

— Nu sunt sigură.

Era adevărul.

Pe fața lui s-a ivit o expresie tensionată și cunoscătoare când m-a măsurat cu privirea, inspirând adânc, mirosind... Ah, *la naiba*.

— Ești bine? a întrebat cu grijă.

— Da! Da, desigur. El nu a...

Obrajii mi-au luat foc.

— N-a făcut nimic deplasat.

— Desigur că nu. Îl cunosc. Fisher niciodată nu ar...

S-a eschivat de la ceea ce voia să spună, conducându-mă înăuntrul cortului. Cu grijă, a spus:

Scanat cu CamScanner

— Te pot mirosi și eu la fel de bine cum o face el, Saeris. Nu eram îngrijorat că te-ar fi rănit. Te întrebam dacă ești bine. E o diferență.

Am respins al doilea val de jenă, refuzând s-o las să mă copleșească. Asta era ce mă aștepta? Fiecare Fae să-mi arunce priviri piezișe de fiecare dată când eram puțin excitată? Îh!

— Sunt bine, am spus, vorbind cu mai multă încredere de data asta. Îți promit, nu am nicio problemă. Pur și simplu nu știam unde e toată lumea.

O căldură sufocantă ne-a întâmpinat înăuntrul cortului de război. Sau *sălii* de război, ar trebui să spun. Magia nu mărise spațiul înăuntru. Îl transformase într-o încăpere adevărată, cu pereți de piatră decorați cu tapiserii și tablouri cu bătălii, cu șemineu adevărat și podea de piatră. Tavanele aveau șapte metri înălțime. Bibliotecile, măsuțele și orice altă suprafață disponibilă erau acoperite de lumânări, ale căror flăcări dansau pe pereți. Cel puțin douăzeci de războinici îl așteptau aici pe Ren. Toți s-au întors și și-au plecat capetele în semn de respect când l-au văzut că a sosit.

Carrion era și el aici, întins pe un scaun lângă foc. Un mic platou îi stătea pe burtă; nemernicul mânca o felie groasă de tort, total nepăsător în fața tensiunii apăsătoare din aer.

— Du-te și stai cu Swift, mi-a șoptit Ren. Cât de aproape de foc poți suporta. Căldura va arde...

S-a strâmbat.

— Ei bine, înțelegi tu.

O, înțelegeam perfect. Căldura urma să ardă toți feromonii cu care eram acoperită, pentru că fusesem *la un pas* să mi-o trag cu Kingfisher. O, zei.

Când am ajuns la foc, am lovit cu piciorul cizmele lui Carrion, mormăind la el să se miște. Felul sugestiv în care îmi zâmbea m-a făcut să cred că și el mă putea mirosi, dar nu era posibil. Nasurile noastre nu erau atât de sensibile.

— Nu pot să cred că mănânci tort, am mormăit, târând un taburet periculos de aproape de foc.

— Nu e tort. E quiche, a spus Carrion cu gura plină.

— Ce e quiche?

— Nu știu. E făcută din ouă și alte chestii. E delicioasă. Poftim.

Mi-a întins o bucată.

— Vrei și tu?

Scanat cu CamScanner

Nu mi-era foame. Mă simțeam destul de rău, de fapt, dar aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Am luat quicheul, am mușcat din el, fără să-l gust cu adevărat, și apoi i l-am dat înapoi.

— Urmează să se întâmple ceva serios aici, a remarcat Carrion, mușcând încă o dată.

Deci simțise și el energia ciudată de aici.

— Să mori tu.

— Aia a fost gata să verse sânge.

A făcut un gest deloc subtil către o războinică Fae care stătea lângă masa mare din mijlocul încăperii, vorbind animat cu trei masculi. Părul ei era blond deschis, aproape alb, ochii – o nuanță vibrantă de lila. Era frumoasă, dar într-un mod care o făcea greu de privit.

— Nu pot să descifrez ce spun, dar toți au vorbit cu ea. Unii chiar s-au certat cu ea. *L-a lovit* pe ăla, a spus Carrion, dând din cap către un mascul cu împletituri lungi, negre de război, și un sigiliu cu un cap de lup urlând, imprimat pe protecția sa de piele pentru piept.

— Am impresia că totul e din cauza lui Fisher, totuși. Ă, Saeris?

Masculul cu împletiturile de război negre m-a observat uitându-mă la el. În loc să mă privească urât, și-a înclinat capul și mi-a zâmbit prietenos.

Carrion mi-a ciupit vârful urechii.

— Au! Ce naiba? Ce-i *în neregulă* cu tine? M-a durut!

Mi-am apăsat degetele pe pavilionul urechii.

— De ce îți curge sânge pe gât? a spus rar, articulând fiecare cuvânt.

— Ce?

Întinzându-se, și-a trecut mâna peste pielea mea. M-am ferit, dar era prea târziu; când mi-a arătat vârfurile degetelor, acestea erau pătate cu roșu.

— Doar o zgârietură.

Carrion a ridicat din umeri.

— Trebuie să te fi lovit undeva. Poftim.

Mi-a dat înapoi quicheul.

Am acceptat și am luat o înghițitură, cu mintea dezlănțuindu-se.

De ce naiba aveam sânge pe gât?

Ca și cum ar fi fost chemat de gândurile mele febrile, o siluetă într-o manta neagră a intrat în cort, gluga trasă să-i ascundă trăsăturile. Prezența lui mi-a făcut inima să bată cu putere. Ochii lui Fisher m-au găsit imediat. M-a privit cum îi dau înapoi quicheul lui Carrion, cu o expresie

Scanat cu CamScanner

de nedescifrat. Un șir de țipete s-a ridicat de cealaltă parte a sălii de război, pe măsură ce Fae au văzut, unul câte unul, cine a sosit.

— Deci e adevărat, a anunțat războinica blondă. Chiar *trăiești*.

— Desigur că trăiește, Danya, a spus Ren pe un ton obosit. N-am crezut niciodată că e *mort*. Hai, să pornim totul cu dreptul. Fisher, scapă de manta. Nu păcălești pe nimeni.

Capul lui Fisher a rămas plecat, în timp ce-și dădea jos mantaua. Părul îi era ud. Ud leoarcă. La fel și hainele. Șiroaie de apă i se scurgeau pe obraji. O mică baltă începea să se formeze la picioarele lui. S-a rezemat de perete, cu bărbia ridicată, încrucișându-și brațele la piept.

— Ce-i cu asta, Fish? Ai ieșit să înoți pe seară?

În vocea Danyei era o notă jucăușă, dar nu eram singura care a sesizat veninul de acolo. Carrion și-a ridicat sprâncenele către mine, ca unul dintre bătrânii bârfitori care obișnuiesc să-și petreacă după-amiezile la ieșirea din Casa lui Kala. A rupt o bucată din quiche și mi-a dat-o.

De cealaltă parte a camerei, Kingfisher l-a urmărit, mușchii maxilarului mișcându-i-se. Și-a lăsat capul în jos, din nou, pufnind.

— Ceva de genul ăsta, a spus încet.

— Hai, atunci.

Danya și-a deschis brațele larg.

— Suntem toți aici, Fisher. Să auzim. Să auzim minunata explicație pentru faptul că ne-ai lăsat baltă în ultimul secol. Și de ce ai decis să te furișezi înapoi acum, cu coada între picioare, hm?

— Nu mă furișez nicăieri.

Vocea lui Fisher suna plictisit.

— Prostii, a scuipat Danya vorbele. Ai fost în tabără toată săptămâna trecută! Și în cea de dinainte!

— Danya...

— Nu! *Nu*, Fisher. Ai fost aici și nu ne-ai spus absolut nimic. De câte ori am stat toți în această cameră și am sângerat alături de tine? Ar fi trebuit să fim o familie, și tu, pur și simplu, ne-ai abandonat.

Fisher nu a spus nimic. Ren a fost cel care a sărit în apărarea lui.

— Lucrurile nu s-au întâmplat așa, și tu știi asta.

— Ha! Te rog! Tot ce știu e că am stat la zidurile de la Gillethrye, privind cum o mulțime de familii din Yvelia sufereau în timp ce hoarda lui Malcolm jefuia orașul, și *el* a dispărut brusc în văzduh!

Scanat cu CamScanner

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Faţa lui Ren era schimonosită de furie. Nu mi-aş fi imaginat că e capabil de atâta mânie.

— Ai dreptate! Nu ştiu! Cineva ar trebui să mă lămurească, înainte să-mi bag sabia în gâtul acestui nemernic trădător!

— Ai grijă, Danya.

De data asta, nu a fost Ren. Masculul cu împletiturile de război, care zâmbise mai devreme către mine, s-a mişcat în jurul mesei ca să se aşeze lângă Fisher.

— Pot să te las să mă loveşti de dragul distracţiei, dar eşti complet nebună dacă ai impresia că te voi lăsa să-i tai gâtul comandantului.

— E în regulă, Lorreth, a spus Fisher încet.

— El *nu* mai e comandantul nostru! a ţipat Danya, arătând furioasă spre Fisher. Şi-a sacrificat titlul atunci când ne-a abandonat!

— Opreşte-te, Danya, a mârâit Ren, descoperindu-şi caninii.

O, zei, asta urma să se termine cu vărsare de sânge. Am rupt o bucată din coaja quicheului şi am băgat-o în gură. În orice altă zi, mâncarea probabil că mi s-ar fi topit în gură, dar acum avea gust de cenuşă.

Ochii lui Kingfisher au alunecat spre mine. A tresărit.

Ren s-a întors către Fisher:

— Pentru numele zeilor, spune-le ce s-a întâmplat. Vor înţelege imediat ce...

— Nu.

Cuvântul a răsunat în sala de război. Kingfisher s-a desprins de perete, ridicându-se în picioare. A privit feţele războinicilor cu nişte ochi plini de regret.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Nu am vrut să vă părăsesc pe niciunul la Gillethrye. Aş vrea să vă spun de ce a trebuit să plec, dar nu pot. Tot ce pot spune e că nu am avut de ales.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz Danyei. Vocea i s-a frânt în timp ce făcea un pas înainte şi a spus:

— A fost Belikon, nu-i aşa? Te-a forţat să pleci. Înţeleg de ce a trebuit să ardem oraşul, dar...

— *Nu pot să vă spun*, a zis Fisher.

Expresia lipsită de emoţii i s-a risipit, iar în ochi i s-au adunat toate chinurile îndurate.

Scanat cu CamScanner

— Aș vrea să pot, dar nu pot. M-am întors de îndată ce am putut. *Credeți-mă.*

Ea l-a privit, cu frumoșii ochi lila plini de lacrimi. Chiar voia să-l creadă, m-am gândit. Voia ca vorbele lui să fie de ajuns. Dar nu erau. Și-a smuls sabia din teaca de la șold și și-a dezvelit caninii.

— Trădătorule! a țipat.

S-a mișcat precum o dungă strălucitoare de aur, trupul ei încețoșându-se în timp ce zbura spre el.

Am urmărit totul: durerea de pe fața ei, vârful sabiei țintind gâtul lui Fisher și modul în care umerii i-au căzut, de parcă ar fi fost împăcat cu tot ce urma să vină și era pregătit pentru orice. Nu aveam nicio intenție să mă ridic. Mâna mi s-a ridicat de la sine. Strigătul de panică mi-a ieșit din gură fără vreun efort din partea mea.

— OPREȘTE-TE!

Trupul Danyei s-a clătinat în lateral. S-a izbit de masă și s-a lovit la șold. Dar nu căzătura Danyei a atras douăzeci de perechi de ochi uimiți către mine. Ci sabia ei, care s-a spart într-o mie de cioburi, așchiile de oțel tremurând și zburând prin aer, lovind zidul de deasupra capului lui Ren atât de tare, încât au rămas înfipte în piatra tocită.

Carrion s-a rostogolit, sprijinindu-se de marginea vetrei, cu gura căscată.

— O, *la dracu*, a icnit el.

Toți ceilalți i-au oglindit surprinderea. Doar Fisher a rămas calm. M-a privit foarte serios, cu o mică încrețitură adunându-i sprâncenele întunecate.

Danya s-a îndreptat, întorcându-se încet către mine – prima dată când mi-a acordat cu adevărat atenție de când intrasem cu Renfis. Părea că era pe punctul să-i explodeze capul.

— Avem o afurisită de *Alchimistă*?

— E *a mea*, a spus Fisher.

Înainte ca cineva să poată reacționa la asta, un *BUM!* a zguduit pământul de sub picioarele noastre.

— SPĂRGĂTORII DE GHEAȚĂ! SPĂRGĂTORII DE GHEAȚĂ! SPĂRGĂTORII DE GHEAȚĂ!

Strigătul venea din afară.

— Ce se întâmplă? am șoptit.

Scanat cu CamScanner

S-a dezlănțuit iadul. Sala de război a izbucnit într-o avalanșă de activități, în timp ce toți războinicii Fae, inclusiv Ren, au țâșnit spre ieșire, cu armele scoase în grabă. Fisher a rămas nemișcat cu o fracțiune de secundă mai mult decât ceilalți, cu ochii fixați în continuare asupra mea, cu acea ciudată încrețitură care i se adâncise pe frunte, dar apoi s-a mișcat și el. A dispărut într-un tremur de nisip negru, sclipitor.

Bărbatul cu părul negru, numit Lorreth, a fost ultimul care a părăsit cortul.

— Stați aici, a ordonat. Să nu plecați de aici! Vorbesc serios.

— Dar ce naiba se întâmplă? a întrebat Carrion.

— Sanasroth. Inamicul e la malul râului. Gheața trebuie spartă ca morții să nu poată trece.

Scanat cu CamScanner

21.

SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ

Cât am stat noi înăuntru, s-a înnoptat. Cerul era negru ca smoala și se pornise un vânt violent, care ridica un vârtej de jăratic de la focurile de tabără și îl făcea să se rotească peste tot. Un cărbune încins a căzut pe mantaua mea, pârlind-o, dar asta era cea mai mică problemă. Fiecare războinic din tabără se grăbea spre malul Darnului, purtând baroase uriașe și topoare cumplite în mâini.

— Ar trebui să stăm deoparte, am repetat pentru a cincisprezecea mia oară.

Carrion nu mă ascultase prima dată când îi spusesem asta și nici acum nu mă asculta.

— Nu mă ascund în cort când pare că suntem toți în mare pericol, a spus el.

— Ai uitat de câte ori te-a doborât Ren în dimineața asta? Chestia asta ne depășește.

O expresie hotărâtă se așternuse pe fața lui Carrion.

— Poate că nu mă bat la fel de bine ca ăștia, dar cu siguranță pot să sparg gheața. Și oricum, se pare că fosta mea iubită poate face șrapnel din săbii, așa că eu zic că o să fim bine.

— Nu sunt fosta ta iubită. Și *nu* știam că pot face asta! Nu cred că pot s-o mai fac vreodată!

— Să sperăm că nu va trebui să aflăm.

Carrion a plecat într-o viteză nebună. Pentru o secundă, m-am gândit să mă întorc în sala de război, dar avea dreptate. Nu puteam să mă

Scanat cu CamScanner

ascund acolo, în timp ce afară se sfârșea lumea. Mi-au trebuit douăzeci de secunde să-l ajung din urmă. Încă un minut ca să găsim drumul spre malul râului.

Amândoi am stat acolo, reduși la tăcere, uimiți, luând în primire haosul.

Războinici uriași, de două ori mai înalți și mai lați în umeri decât Fisher, stăteau la marginea râului. În ritmul unei tobe care răsuna mai în jos pe râu, ridicau ciocane uriașe deasupra capetelor și le trânteau cu o forță înfricoșătoare pe gheața groasă.

BUM!

BUM!

BUM!

Gheața se crăpa și se spărgeau așchii din ea, scoțând sunete metalice, dar suprafața rezista. De cealaltă parte a malului, o masă întunecată fierbea și mârâia frenetic.

— Ce... e asta? a șoptit Carrion.

Un luptător a trecut valvârtej pe lângă noi, respirând neregulat. Nu era Fae. Era Holgoth, spiridușul de pământ care ne salutase la sosirea în tabără.

— *Asta*... a gâfâit. E cea mai mare parte a hoardei Sanasroth. Cincizeci de mii de luptători. N-am avut... nicio avertizare. Dacă trec râul, ne vor... copleși!

— Ce înseamnă hoardă? a urlat Carrion după el, în timp ce alerga spre râu.

Holgoth a strigat un singur cuvânt în răspuns.

— *Vampiri!*

Bum! Bum! Bum!

Baroasele atacau cu putere gheața.

Mi-am mijit ochii în întuneric, căutând vreun semn de la Fisher, dar nu era nicăieri. Nici Ren. Pretutindeni, siluete necunoscute, cu nervii întinși la maximum, alergau să lovească gheața cu baroasele. O scânteie albastră a luminat temporar văzduhul, scoțând la iveală cealaltă parte a malului, și ceea ce am zărit acolo mi-a înghețat sufletul.

Erau mii.

Care se zvârcoleau. Fierbeau. Mârâiau. Scrâșneau din dinți.

Cincizeci de mii de mâncători însetați de sânge, urlând la malul râului. Chiar și atunci când a apărut sursa luminii albastre – o sferă albă, strălucitoare care s-a înălțat în aer și a căzut în mijlocul râului – primii

Scanat cu CamScanner

vampiri erau deja la jumătatea râului. Sfera a explodat, lăsând o gaură mică la suprafață. Apa a țâșnit la cincisprezece metri în aer, dar vampirii nu păreau să observe. În valuri, au început să înainteze.

— Fute-m-aș, a mormăit Carrion. Fute-m-aș pe toate părțile!

Nu puteam să-mi exprim acordul cu voce tare. Dar exact asta simțeam și eu.

Alte sfere alb-albastre au fost aruncate în aer, proiectând umbre nebunești peste masa care înaintase și peste războinicii de pe malul nostru. Una după alta, au explodat sfârtecând noaptea, creând găuri tot mai mari în gheață. Acum, când această secțiune a râului devenise instabilă, baroasele care loveau suprafața la marginea râului erau mai eficiente. Încet-încet, gheața a început să se crape precum pânza de păianjen.

— O să meargă? a șoptit Carrion.

— Nu știu. Hai. Trebuie să ajutăm.

Ce lucru ridicol! Doar unul dintre acei luptători uriași cu baroase ar fi putut dărâma jumătate din clădirile din Sectorul Trei, și totuși gheața era atât de groasă, încât avansau atât de încet. Eram atât de slabi prin comparație. Atât de umani. Și totuși, amândoi am luat baroasele grele pe care le-am găsit așteptând pe mal și le-am trântit în Darn cu toată puterea noastră.

Rafale de foc au traversat râul odată ce primul val de vampiri a intrat în zona malului nostru. S-au aprins ca niște surcele, dar flăcările nu i-au oprit. Veneau tot mai aproape. Din ce în ce mai aproape.

Brațele mă ardeau, spatele îmi era o învălmășeală de dureri, dar am lovit gheața, pielea palmelor sfâșiindu-mi-se în timp ce trânteam barosul cât de tare puteam.

Gheața a tremurat și a scos un mormăit nefiresc, și, deodată, totul s-a spart.

Imediat ce s-a întâmplat, un covor de fum negru a traversat râul, măturând totul rapid. Vampirii care se târâseră pe gheață au căzut în apă, și, fără ezitare, fumul părea să se solidifice și să-i împingă în adâncuri. S-a luptat cu ei, înecându-i, înfășurându-se în jurul lor și târându-i în mormintele lor acvatice.

— Ce se întâmplă?

Carrion a măsurat din priviri malul în sus și-n jos, cu ochii mari.

— Fisher, am răspuns sumbru. Asta-i *opera* lui Fisher.

Scanat cu CamScanner

Vampirii au încetat să mai vină. Uriașii Spărgători de Gheață ai Fae continuau să lovească și să zdrobească gheața atât la stânga, cât și la dreapta, dar turma turbată de pe malul Sanasrothului nu s-a mai deranjat să mai încerce. Mârâiau și gemeau, dar și-au menținut poziția.

— Bună seara, Kingfisher! a strigat o voce din întuneric. Mă bucur că ai decis să ieși și să te joci cu noi! Nu vrei să dai bună seara?

O luptătoare care ni se alăturase pe acea porțiune de mal, cu părul roșu aprins, a pălit la auzul acelei voci. La fel și alți câțiva războinici.

— E *Malcolm*? a zis ea, de parcă nu-i venea să creadă. Nu se poate...

— El este, a spus un bărbat cu o cicatrice zimțată de-a lungul mandibulei, privind alarmat în întuneric. A ieșit din fortăreața lui ca să-l provoace pe comandant.

— Dar...

— Hai, Kingfisher! Nu vrei să te arăți? Eu o voi face, dacă asta aștepți!

Mulțimea de monștri de pe celălalt mal s-a dat laoparte, și iată-l. Un mascul înalt, subțire, rezervat, îmbrăcat în negru. Părul său era drept ca o săgeată și alb ca zăpada, atârnând dincolo de umeri. Trăsăturile îi erau fine. Frumoase, aproape. Ochii roșii, sângerii, au cercetat malul nostru, de parcă nu ar fi avut nicio problemă să vadă prin valurile de fum negru care încă se rostogoleau pe suprafața râului.

— Hai, Kingfisher, l-a chemat diavolul pe un ton melodios. Știu că ești acolo. Abia au trecut câteva săptămâni de când am vorbit ultima dată, dar ce pot să spun? Mi-e dor de tine.

Un murmur s-a ridicat printre Fae la auzul acestor vorbe. Lui Malcolm *îi era dor* de Fisher? Trecuseră doar câteva săptămâni de când vorbiseră? Implicația era clară. Acest Malcolm, regele vampirilor, voia ca toți Fae să afle că prețiosul lor lider, întors în cele din urmă, avea cumva legătură cu el. Război de gherilă la cel mai înalt nivel. Cea mai ușoară modalitate de a câștiga orice război era să creezi dezbinare în rândurile inamicului, astfel încât aceștia să-și piardă timpul și energia luptându-se între ei, în loc să lupte împotriva ta. Era o mișcare inteligentă, dar evidentă. Totuși, după expresiile de pe fețele războinicilor din jurul nostru, Fisher avea de dat niște explicații.

— Bine! Fă-ți jocul, dragul meu! a strigat Malcolm.

Un zâmbet crud i s-a întins pe față, dezvelind un rând de dinți ascuțiți.

— Ascunde-te în spatele micuților tăi prieteni. Ne vedem foarte curând!

Scanat cu CamScanner

22.

CAPRICIUL

M-a găsit jumătate de oră mai târziu.

Stăteam în faţa unui foc în afara sălii de război, bând cidrul fierbinte pe care mi-l dăduse Ren. Ochii lui Fisher erau sălbatici, părul şi mai sălbatic. A venit direct spre mine, dar i-a strigat lui Ren o întrebare.

— L-ai luat pe ăla enervant?

— L-am luat, a răspuns Ren obosit.

— Ă, sper că nu vorbeşti despre mine, a spus Carrion, dar Fisher nici nu s-a sinchisit să-i răspundă.

Mi-a întins mâna şi a spus:

— Dă-mi mâna sau te car eu.

I-am dat mâna.

— Ne vom întoarce dimineaţă, i-a spus lui Ren.

Apoi a pătruns în vârtejul negru care a apărut în spatele lui şi m-a tras în poarta de umbre.

Onyx a mârâit, arătându-şi colţii, când am pătruns în dormitorul lui Fisher. Era exact la fel cum fusese în timpul prizonieratului meu de după atacul mâncătorului. Irascibil. Plin de umbre şi cotloane întunecate. Cu alte cuvinte, *Fisher* însuşi. M-am încordat când am inspirat, capul umplându-mi-se de mirosul de mentă sălbatică şi ace de pin, dar de data asta nu era camera. Era el, stând atât de aproape de mine, încât căldura trupului său îmi încălzea spatele. Mâinile lui tatuate s-au încolăcit în jurul trupului meu şi au desfăcut îndemânatic legăturile mantiei, astfel încât s-o facă să-mi alunece de pe umeri.

Scanat cu CamScanner

— N-ai purtat niciodată rochiile pe care ţi le-am pregătit, a murmurat în părul meu.

— Nu vreau să vorbim despre rochii, am şoptit.

— Bine. Atunci să vorbim despre mâncare.

— *Mâncare?*

A dat din cap.

— Să nu mai împarţi mâncare cu nemernicul ăla, micuţă Osha!

— Ce?

— Swift. Mai devreme. În sala de război. Aţi tot schimbat tort între voi.

— Nu era tort.

— Nu mă interesează ce era. Încetează să mai împarţi mâncare cu el!

Era o notă periculoasă în vocea lui. Una care mă provoca să contest ordinul.

Dacă încă nu învăţase că nu sunt genul care să asculte ordine, poate că ar fi trebuit să-i reamintesc.

— De ce nu?

— Pentru că am spus eu, la dracu!

— E vreun obicei ciudat de Fae pe care nu-l ştiu?

— Nu, a răspuns el încăpăţânat. Nu înseamnă nimic. Poţi să împarţi toate castroanele de tocană cu Lorreth sau Ren. Doar cu nemernicul ăla să nu mai împarţi mâncarea. E destul de rău că insişti să-l mai şi ţii prin preajmă. Aş prefera să nu mai mănâncaţi de pe aceeaşi afurisită de farfurie.

— Ce ai cu Carrion?

— Nu vreau să vorbesc despre Carrion, a mârâit el.

Am fost gata să râd. *Aproape.*

— Bine. Gata.

Ceafa mi-a fost cuprinsă de furnicături. Ceva din mine se risipea. Simţeam cum se întâmplă în etape, şi era înfricoşător. Zidul dintre noi – bariera care mă proteja – cădea, dărâmându-se cărămidă cu cărămidă. Puteam să opresc demolarea zidului. Să-l ridic iar dacă aş fi vrut. Dar... nu puteam nici să respir în preajma lui, şi acum ştiam cum se simţeau mâinile sale pe trupul meu. Cu adevărat. Îl doream în continuare, chiar dacă ştiam că putea fi egoist şi crud, şi chiar dacă conştientizam că dorinţa asta avea, cel mai probabil, să mă ruineze.

— Atunci *voi alege* eu despre ce să vorbim. Să avem o conversaţie despre ce s-a întâmplat...

Scanat cu CamScanner

— În cort?

El nu şi-a mai proiectat vocea. Nu mai era nevoie de magie. Stătea atât de aproape, încât gura lui mi-ar fi atins lobul urechii dacă m-aş fi dat doar *un* centimetru înapoi.

— Pe malul râului.

— Te-am adus aici ca să uităm de malul râului.

Să uit? Cum şi-ar fi imaginat că aş putea vreodată să uit asta?

— Dacă mâncătorii ăia ar fi ajuns de partea noastră a râului...

— I-aş fi retezat şi aş fi făcut un morman din oasele lor.

Era atât de sigur pe el. Nici urmă de îndoială în privinţa abilităţilor sale.

— Ar fi existat răniţi.

Râsul sec al lui Fisher mi-a mişcat părul.

— Suntem în război. Aşa e războiul. Soldaţii sunt răniţi. Mor. Uneori se ridică şi se hrănesc din cei vii. E un ciclu.

Inima îmi bătea prin tot corpul. Îmi pulsa în palme, în tâmple şi în curbura gâtului. M-am întors să-l privesc, aveam nevoie să-i văd ochii. Maxilarul lui puternic era la doar câţiva centimetri, acoperit de barba crescută puţin. Colanul îi licărea la gât, cu lupul la nivelul ochilor mei. Cămaşa îi era murdară, deschisă doar un pic – suficient cât să dezvăluie o dungă de cerneală neagră care se mişca. Era inexpresiv în timp ce se uita în jos la mine, aşteptând să vorbesc.

— Asta nu-i o glumă! Eu... eu eram...

Ştiam ce vreau să spun. Dar nu puteam s-o fac. Exista un punct dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, şi nu eram pregătită să-l trec.

— Erai îngrijorată pentru mine, a spus Fisher aspru.

— *Nu!* Eu...

— Am văzut expresia de pe faţa ta. În camera cu hărţi, când Danya a vrut să-mi taie capul. Ţi-era frică. Pentru mine.

— Mi-era frică să nu mori, că nu voi mai putea ajunge acasă. Ai făcut un jurământ să mă trimiţi înapoi când termin inelele. Ceilalţi ar putea să nu-mi ofere acelaşi târg şi...

Zâmbetul ironic şi trist al lui Fisher nu m-a lăsat să mă amăgesc că ar fi crezut măcar un cuvânt din ce spuneam. Cu toate acestea, nu s-a ciondănit cu mine.

— O să te facă bucăţi când te întorci mâine dimineaţă, am şoptit.

— O să fiu bine, a replicat el.

Scanat cu CamScanner

— Nu eşti măcar puţin îngrijorat că... că aşa-zişii tăi *prieteni* or să creadă că l-ai ajutat pe... pe tipul ăla Malcolm... şi...

Fisher şi-a prins buza de jos cu dinţii, cu ochii mai blânzi ca niciodată. Cu grijă, a adunat şuviţele rebele care îmi scăpaseră din împletitură şi mi le-a prins cu grijă după ureche.

— *Respiră*, micuţă Osha.

— Nu poţi să-mi spui pur şi simplu să respir când aproape că au traversat nenorocitul de râu, bine?

— N-au traversat râul. Au ajuns până la jumătate. Până acolo ajung întotdeauna. Malcolm îşi trimite armata din când în când, doar ca să ne reamintească că e acolo. Noi spargem gheaţa. El pierde un val de pedestraşi. Totul revine la normal pentru o vreme.

— Tocmai ai înecat sute de vampiri!

— Nu poţi să îneci ceva care e deja mort.

De ce nu era măcar puţin îngrijorat de toate astea? Mi se părea că era într-o situaţie foarte gravă şi nu încerca să iasă din ea.

— Danya...

— Danya o să treacă peste. Toţi vor trece. Totul se va calma şi va fi de mult uitat până dimineaţă. Fae trăiesc vieţi lungi. Am învăţat acum mult timp că ranchiuna e o modalitate sigură de a-ţi strica o decadă sau două. Ne certăm repede şi apoi încheiem subiectul.

Bătea câmpii.

— Am fost în camera cu hărţi. N-ai rezolvat nimic cu căpitanii ăia, Fisher.

— De ce nu te îngrijorezi mai puţin de prietenii mei şi mai mult de...

— Vreau răspunsuri! am strigat. De ce era Malcolm diferit? Nu era deloc ca mâncătorii. Părea...

— Normal?

— Da!

— Malcolm e un vampir Fae de rang înalt. Primul. Am fost blestemaţi acum mii de ani, iar Fae s-au transformat în ceva foarte asemănător lui Malcolm. Când s-a găsit un leac, străbunicul meu şi majoritatea celorlalţi Fae din Yvelia l-au luat. Erau îngroziţi de monştrii care deveniseră şi voiau să se întoarcă la vechile lor vieţi. Dar au fost unii cărora le-a plăcut magia întunecată pe care le-o oferea blestemul. Le-a plăcut puterea şi promisiunea nemuririi.

Scanat cu CamScanner

— Nu sunt Fae deja nemuritori?

Fisher a chicotit.

— Nu, micuță Osha. Nu suntem. Durata noastră de viață e subiectul multor cercetări și speculații. Trăim mult mai mult decât cei ca tine. Dar îmbătrânim. În cele din urmă, murim. Au fost unii ca Malcolm care nu au vrut să îmbătrânească. Nu s-au mulțumit să profite la maximum de miile de ani care le fuseseră deja acordate. Așa că au luat ceea ce trebuia să fie o pedeapsă și au primit-o cu brațele deschise. Malcolm e cel mai puternic dintre ei. Regele lor. Dintre toți Fae care au ales să rămână vampiri, doar el e suficient de puternic să transforme pe cineva complet și să se asigure că își păstrează esența. Ceea ce îi face să fie cine sunt. Personalitatea și trăsăturile lor de caracter. Când prinții lui mușcă și transformă pe cineva, victimele lor mor și se întorc fără suflet, nimic mai mult decât niște trupuri fără minte, flămânde. Își ascultă stăpânii și se hrănesc.

În cuvintele lui Fisher se ascundea un abis de orori. Nici măcar nu-mi puteam imagina teroarea de a fi complet golit de sânge de unul dintre prinții lui Malcolm și de a ști că erai condamnat să te întorci sub forma uneia dintre acele *creaturi*.

— Asta li se întâmplă și oamenilor? am întrebat, deja temându-mă de răspuns.

— Unde crezi că au dispărut majoritatea celor de felul tău? O bună parte din hoarda lui Malcolm a fost cândva umană. Fae care au ales să se vindece de blestem au încercat să-i protejeze pe Fae inferiori și pe oamenii care locuiau în acest tărâm, dar ei erau ținte mai ușoare. Mai vulnerabile. Nu aveau magie să se protejeze, așa că...

— Deci...

Îmi venea să vomit. Voiam să știu, dar acum că am aflat, nu puteam suporta să mă gândesc la asta.

— Ai fost cu el, nu-i așa? În toți acei ani cât ai fost dispărut.

O tensiune i-a apărut pe fața lui Fisher.

— Nu pot să-ți spun asta, a zis el.

Nu pot să-ți spun asta.

Văzând cum se accentuează încordarea din jurul ochilor lui, o parte din mine a recunoscut-o și a înțeles ce simțea. Ca și cum ar fi încercat să reziste sau să treacă peste ceva. Ca și cum nu ar avut controlul asupra...

Și atunci am înțeles.

Scanat cu CamScanner

Nu avea controlul.

— *Ești legat prin jurământ*, nu-i așa? am spus cu stupoare. Pur și simplu *nu poți* să-mi spui...

— Oprește-te, a poruncit el.

Mă așteptam să văd ușurare pe chipul lui. Sau măcar un fel de recunoaștere a faptului că, în sfârșit, cineva înțelegea de ce nu voia să împărtășească unde fusese sau ce făcuse. Dar reacția lui Fisher a fost una de îngrijorare. Chiar de enervare.

— Te-ai gândit că poate nu vreau să-ți spun pentru că nu e treaba ta? a întrebat el tăios.

— Este treaba mea.

Am adoptat o poziție fermă, înfigându-mi picioarele în covorul lui.

— Nu, nu este.

— Tot ce ți se întâmplă mă afectează și pe mine. Și nu sunt proastă. Ai fost mai puțin ticălos în ultimele cincisprezece minute decât ai fost de când m-ai cărat de pe podeaua din Sala Oglinzilor și m-ai salvat. Ai început să te răsteşti din nou doar când ai vrut să mă îndepărtezi. Săgețile reci și porcăriile oribile care-ți ies pe gură sunt o modalitate de a-i ține pe cei din jur la distanță, nu-i așa?

— *Habar n-ai cine sunt*, a mârâit el.

Și poate avea dreptate în privința asta. Dar începeam să înțeleg. Începeam să-l descifrez. Și de câte ori spusese Ren asta? „Îl cunosc. Nu asta e firea lui. Nu e el însuși acum." Totul era de fațadă. Ca un văl care se ridica încet, începeam să văd dincolo de ea.

— Nu mă urăşti atât de mult pe cât te prefaci, am spus.

S-a îndreptat spre mine, impozant, prădător, periculos.

— Nu?

— Nu, nu mă urăşti.

— E o teorie interesantă.

— Nu cred că mă urăşti deloc.

A râs, dar a mai făcut un pas înainte.

— Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i așa?

— Știu că mă dorești.

Nu m-am dat înapoi, deși tot corpul îmi striga că ar trebui.

— Pot să vreau să fac sex cu tine și totuși să te urăsc, micuță Osha.

Am dat din cap, încercând să ignor focul din privirea lui.

Scanat cu CamScanner

— Nu. Nu e asta.

Încă un pas, iar trupurile noastre s-ar fi lipit din nou.

— Ce e atunci?

— E ceva... *între* noi. Știi că e.

— Sigur nu-ți imaginezi? Multe femei cad pradă propriilor fantezii disperate în ceea ce mă privește.

— Doar... oprește-te, bine? Ajunge! În momentul în care vom face sex, lucrurile se vor schimba între noi.

— Sigur. Îmi voi fi satisfăcut un capriciu îndărătnic. Voi putea să-mi văd de viață.

Buzele i s-au deschis, iar vederea caninilor lui ascuțiți mi-a trimis un val de căldură direct între picioare.

— Vrei să mă muști, am șoptit.

— Ha!

Și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs aspru.

— Oho, *habar n-ai* pe ce muchie de cuțit calci acum, nu-i așa?

— Aproape ai făcut-o. Atunci, în cortul tău. M-ai zgâriat cu dinții. Mi-a dat sângele.

Micul spațiu dintre noi a dispărut într-o clipă. Mâna lui Fisher s-a strâns în jurul gâtului meu, furia fiind sculptată în liniile chipului său frumos.

— *Ai grijă*, a mârâit el. E periculos să vorbești cu atâta ușurință despre lucruri pe care *nu* le înțelegi.

— Atunci explică-mi. Arată-mi, am spus gâfâind.

Furia lui a șovăit.

— Ce?

— Arată-mi. *Fă-mă* să înțeleg. Dovedește-mi că greșesc.

— Ființă umană proastă, idioată...

N-ar fi trebuit să mai spun nimic. Era periculos să provoci un mascul ca Fisher. Totul putea merge prost, foarte ușor. Dar oricum întreaga poveste avea să se termine în lacrimi, și, după ce văzusem ce ne aștepta pe toți de cealaltă parte a râului, nu plănuiam să mor fără să-mi testez măcar această teorie.

— Îți spun să faci *sex* cu mine, Fisher. Te rog să...

Buzele lui s-au năpustit asupra mea. Mi-a furat cuvintele, revendicându-mi gura cu un mârâit răgușit. Sărutul a fost incendiar. În

Scanat cu CamScanner

momentul în care l-am gustat şi i-am simţit limba trecând de dinţii mei, am gemut încet, apucând marginea cămăşii lui.

Nu mai erau săgeţi aruncate între noi.

Nu mai erau aluzii voalate.

Nu mai erau ameninţări.

Se întâmpla pentru că voiam să se întâmple.

I-am tras cămaşa în sus şi a trebuit să-mi ridic braţele deasupra capului ca să reuşesc măcar să i-o scot pe jumătate. A întrerupt sărutul pentru o fracţiune de secundă, trăgându-şi ţesătura fumurie peste cap. În secunda în care dat-o jos, s-a aruncat din nou peste mine, gura lui învăluind-o pe a mea atât de complet, încât nu mai ştiam unde începe şi unde termină totul. Mişcările lui nu erau stângace ca ale mele. Mâinile îi erau sigure şi ferme când a apucat gulerul cămăşii mele şi mi-a smuls-o de pe corp. Fără corsetele şi şireturile rochiilor pe care mă pusese Everlayne să le port în Palatul de Iarnă, începusem să-mi strâng sânii cu material, aşa cum făceam acasă. Fisher a scos un sunet nemulţumit când a văzut pânza înfăşurată în jurul coastelor mele. Mi-am ridicat braţele, aşteptând să-l desfacă în fugă, dar nu. Şi-a trecut degetul arătător pe partea din faţă a materialului, între sânii mei, iar acesta a crăpat, dezintegrându-se la atingerea lui.

Sânii mi s-au eliberat, sfârcurile mi-au ieşit la iveală, iar Fisher a gemut, luându-le greutatea în palme. A frământat carnea, blestemând, cu ochii aţintiţi asupra pieptului meu. Se gândise la mine aşa? Goală şi la mila lui? Îşi imaginase cum ar fi să mă atingă, să mă guste şi să mă aibă la dispoziţia lui?

Eram vinovată că-mi lăsasem imaginaţia s-o ia razna. Mă prefăcusem că nu mâinile lui erau cele pe care le doream pe trupul meu atunci când mă atingeam. Mă păcălisem că nu rânjetul lui complice era cel care îmi bântuia visele. Însă era. Şi acum, stătea în faţa mea, fără cămaşă, cu muşchii pieptului sclipind de sudoare, cu tatuaje peste tot, spiralate în jurul toracelui, şi nu-mi venea să cred că am ajuns în sfârşit aici.

Cărţile erau pe masă de ceva vreme. Urma fie să ne omorâm reciproc, fie să ne-o tragem, şi mă bucuram că amândoi optasem pentru a doua variantă.

Privirea lui s-a aprins când m-a tras brusc spre el, apucându-mă de betelia pantalonilor.

Scanat cu CamScanner

— Tu ai vrut asta. Când vei fi copleşită de senzaţii şi nu-ţi vei mai aminti nici măcar cum te cheamă, ţine minte *asta*, micuţă Osha.

M-a privit în ochi în timp ce mi-a desfăcut pantalonii şi mi i-a tras în jos, pe coapse. Privirea lui era grea ca tăişul unei săbii, sprijinită de gâtul meu, suficient de ascuţită încât să taie. M-a apucat de gât cu mâna stângă, iar pe cealaltă mi-a băgat-o între picioare, luându-mă prin surprindere.

Mi-a venit să icnesc atunci când mi-a rupt chiloţii şi şi-a înfipt degetele în căldura umedă dintre picioarele mele, dar mi-a prins gâtlejul cu mâna şi n-am mai putut să respir. Ca un înger căzut, cu păr negru şi ameninţător, Kingfisher a murmurat în timp ce îşi băga degetele şi mai adânc în mine.

— Măi, măi, eşti deja excitată? Udă lac. Oare ce gust ai? O să ţipi ca o fată bună ce eşti când o să te pun să mă călăreşti?

— D...da...

Degeaba. Nu puteam vorbi. Mi se învârtea capul şi din cauza lipsei de sânge, şi din cauza dorinţei care mă zguduia pe dinăuntru. Îl voiam. Dar voiam şi să înţeleg acest sentiment dinăuntrul meu. La fiecare pas, Fisher se dovedise a fi un nesuferit insuportabil. Puteam număra pe degetele de la o mână cuvintele civilizate pe care mi le spusese nemernicul ăsta. Dar era ceva care mă lega de el. Mă atrăgea ca şi cum aş fi fost prinsă în capcană. O parte din mine ştia că Fisher însuşi era capcana, şi eram cu adevărat prinsă în mreje...

Lumea s-a întunecat până când n-am mai rămas decât eu şi el. Eu şi acei ochi sclipitori verzi-argintii. Fisher şi-a plecat capul, lăsându-se spre mine, cu gura foarte aproape de a mea.

— Când o să fiu cu totul vârât în tine, aminteşte-ţi să respiri.

Mi-a eliberat gâtul, şi capul mi s-a învârtit când am tras adânc aer în piept.

N-am avut timp să mă pregătesc. Ar fi fost înţelept să-mi scot cizmele şi apoi pantalonii, dar asta nu era posibil când aveai de-a face cu cel mai nerăbdător mascul din toată Yvelia. La început, fumul părea să vină din mâinile lui Fisher. Apoi a părut că-i vine din spate. Dracu' ştie de unde venea. Tot ce ştiam era că venea din el – acelaşi fum care împinsese o hoardă de vampiri sub marea de gheaţă – şi acum se învârtea în jurul corpului meu, ca...

Scanat cu CamScanner

S-a evaporat chiar când începeam să mă încordez. Şi, odată cu el, mi-a dispărut fiecare fir de îmbrăcăminte. Fisher s-a dat un pas înapoi, inspectându-şi opera, ochii lui plini de dorinţă trasând o cărare în susul şi-n josul corpului meu de trei ori, ca şi cum o dată n-ar fi fost nici pe departe suficient.

— Abia aştept să te aud când te voi pătrunde pentru prima dată, a murmurat el. O să te fac să gemi pentru mine, micuţă Osha. Şi când o să terminăm, o să închid ochii şi o să redau în capul meu sunetul gemetelor tale de fiecare dată când mă voi masturba.

O, zei. Doar gândul la el *atingându-se*...

Imaginea păcătoasă care începea să prindă formă în mintea mea s-a risipit când Fisher s-a mişcat. M-a apucat, mâinile lui găsindu-mi spatele coapselor goale, şi, dintr-odată, picioarele mele nu mai atingeau pământul. O senzaţie de plutire şi cădere mi-a strâns stomacul în timp ce pluteam prin aer. Salteaua moale m-a prins o secundă mai târziu şi am simţit cearşafurile reci de mătase alunecându-mi pe piele. Un strop de panică mi-a cuprins pieptul când ochii mei l-au găsit din nou pe Fisher. Am văzut un războinic Fae cu păr întunecat, acoperit de cenuşă şi funingine, stând la capătul patului, dându-şi încet pantalonii jos, cu o privire flămândă, carnală pe faţă, şi instinctele mele de autoconservare îmi spuneau să fug dacă voiam să-mi salvez viaţa.

Nu te mişca. Nu te mişca, Saeris. Pentru numele tuturor zeilor...

În Zilvaren, prădătorii nu aveau întunericul în care să se ascundă. Foloseau camuflajul şi viclenia pentru a se furişa spre prada lor, lucru care, la rândul lui, ne învăţase pe toţi să reacţionăm rapid când ne confruntam cu cel care ne vâna. Fiecare parte din mine voia să mă facă să sar din pat şi să fug spre uşă, dar ştiam că ar fi fost o nebunie. Ca o felină, Fisher ar fi pornit în urmărirea mea. M-am agăţat de cearşafuri, forţându-mă să stau nemişcată, urmărind fiecare mişcare pe care o făcea.

— Pune tălpile pe pat.

Nu era o comandă dată prin jurământ. Doar o simplă poruncă. Ar fi putut la fel de bine să fie o constrângere, totuşi, având în vedere că eram neajutorată în faţa ordinului său. Mi-am îndoit genunchii, punându-mi tălpile pe pat... şi puterea pură părea să distorsioneze aerul în jurul umerilor puternici ai lui Fisher. Cu mişcări măsurate, ispititoare, şi-a coborât pantalonii murdăriţi în luptă, şi...

Scanat cu CamScanner

Zei fără har și sfinți martiri. Nu purta lenjerie. Asta nu m-a surprins. Dar *dimensiunea* sculei lui erecte când s-a dezbrăcat m-a lăsat cu gura căscată.

Toți masculii Fae erau atât de bine înzestrați? Era un lucru specific Yveliei? Sau era specific lui Fisher? Acum că hainele îi dispăruseră, Fisher stătea nemișcat, lăsându-mă să-l sorb din priviri, un zâmbet amuzat cerând să fie eliberat în colțurile gurii sale. Era absolut incredibil, lua-l-ar dracii, numai linii dure, mușchi încordați și cerneală în mișcare. Scula lui era perfectă – fier rigid învelit în mătase și catifea. O venă groasă cobora pe partea de jos, ieșind în evidență. Palmele mă furnicau doar când *mă gândeam* să-l ating.

Fisher și-a apucat penisul ca și cum ar fi știut la ce mă gândisem, trecându-și mâna în sus și-n jos pe toată lungimea lui.

— Lasă-ți genunchii să cadă în lături, mi-a cerut.

— Eu...

— Fără alte discuții, Osha. Am înnebunit pe jumătate întrebându-mă cum arăți. Trebuie să văd. Scapă-mă de chinuri.

Nu fusesem niciodată timidă în dormitor înainte. De data asta eram însă mult, mult depășită de situație. M-am luptat cu un val de emoții în timp ce mi-am lăsat genunchii să cadă în lături, iar Fisher a scos un mârâit încordat.

— Perfectă. Ești absolut perfectă. Dacă Danya îmi smulge capul mâine, măcar o să mor fericit.

Privirea ametită de pe fața lui era periculoasă. Orice fată ar fi putut deveni cu ușurință dependentă de acea privire, și atunci ce s-ar fi ales de mine? Aș fi fost pierdută pentru totdeauna. Condamnată pe veci. Am savurat atenția lui, conștientă că pășeam pe un teren minat. Dar dacă Fisher avea dreptate în privința asta, ce s-ar fi întâmplat? Doar o noapte. O dată, și apoi ar termina cu mine. Nu aveam să mai trăiesc asta din nou, așa că puteam măcar să mă bucur de moment...

— O floare atât de frumoasă, care se deschide doar pentru mine, a șoptit el, urcându-se la capătul patului.

Mâinile lui s-au închis în jurul gleznelor mele, și am încetat să mai respir. Avea să...

Am țipat când m-a tras în jos pe pat spre el. Un alt mic strigăt mi-a scăpat când a căzut între picioarele mele. Gura lui a găsit mai întâi cuta

Scanat cu CamScanner

interioară a coapsei mele. Am tremurat, aproape ieşindu-mi din corp când m-am uitat în jos şi i-am întâlnit privirea. Şi-a plimbat vârful nasului în sus, în sus, în sus, inspirând adânc în timp ce înainta. Când şi-a ridicat puţin capul să vorbească, caninii lui nu doar că erau la vedere. Erau mai lungi decât îi văzusem vreodată. Mai ascuţiţi. Caninul stâng îi străpunsese buza de jos şi îi dăduse sângele.

— Miroşi atât de bine, a spus cu voce răguşită. În forja de la palat, am prins un strop din asta. Am ştiut atunci că trebuie să te gust. Mirosul ăsta mi-a bântuit visele. N-am putut să mai gândesc limpede amintindu-mi aroma dorinţei tale.

— Probabil că aş putea să fac un du...

— Nici *să nu îndrăzneşti* să termini propoziţia aia, a mârâit el. Nu vreau gust de săpun şi parfum. Vreau să te gust *pe tine.*

Cu asta, şi-a pus gura direct în centrul fiinţei mele, ca şi cum ar fi muşcat dintr-o bucată de fruct copt, delicios, şi întreaga mea lume a luat foc.

Limba lui. O, pe toţi dracii, limba lui era incredibilă. Felul în care mă săruta şi mă explora şi îmi sugea clitorisul îmi provoca spasme, căldura gurii lui combinându-se cu propria mea căldură într-un mod care promitea să mă înnebunească.

— Fisher! Oh, la...la naiba! Fisher! Zeilor!

Am crezut că-l simt râzând fix lângă clitorisul meu, dar nu puteam fi sigură. Urechile îmi ţiuiau. Tot... corpul meu... reacţiona atât de... ciudat. Cerul gurii mă furnica nebuneşte. Nu-mi mai simţeam picioarele.

— Asta... o, zei... eu... eu...

— Nu încă, a murmurat el. Nu ai voie până nu-ţi spun eu.

— Te rog! Eu... o zei, sunt atât de aproape!

De data asta cu siguranţă a râs. Am întins mâna spre el, disperată după eliberarea care se afla în vârful limbii lui. Mi-am înfăşurat degetele în părul său, cerând mai mult, mai mult, mai mult. I-am simţit mârâitul vibrând prin mine, dar nu s-a retras. A grăbit mişcările circulare pe care le făcea cu limba, apăsând mai mult, apoi şi-a băgat degetele în mine, explorându-mi intrarea cu vârfurile degetelor arătător şi mijlociu, iar spinarea mi s-a arcuit şi s-a desprins de pat.

Mai mult.

Voiam *mai mult.*

Scanat cu CamScanner

Nu doar degetele lui. Îl voiam pe el în mine mai mult decât mi-ar fi permis mândria să recunosc.

— Fisher, te rog, am gâfâit. Vreau... vreau...

— Nu-ți face griji. Știu ce vrei.

Și-a împins degetele adânc în mine, și am pătruns în altă lume. Când am deschis ochii, tot ce vedeam era un vânt negru strălucitor. Lumânările din camera lui Fisher dispăruseră, toată lumina se stinsese, dar puterea copleșitoare care se revărsa din Fisher părea să poarte propria ei lumină. Era greu de înțeles – eram cu siguranță încă în camera lui Fisher. Îi simțeam patul sub noi. Dar ne răsuceam și într-o mare de negru, plutind într-un vid al neantului. Ne scufundam, cădeam, ne ridicam și ne înecam în același timp.

Fire de fum iridescent mi se târau pe brațe, înconjurându-mi încheieturile, mângâindu-mi pielea, atât de moi și de seducătoare, încât tremuram. Era el. O extensie a lui, și era pretutindeni. Gura lui și-a continuat mișcările, iar degetele m-au condus către un abis care avea să-mi cucerească trupul și sufletul deopotrivă.

Nu avea de gând să mă oprească de data asta. M-a condus spre punctul culminant cu determinare, un mârâit satisfăcut de victorie rupându-se din gâtul lui când m-a împins spre orgasm.

Nu era doar un orgasm. Era o revelație. Legănată de puterea lui Fisher, i-am simțit mâinile strângându-se pe coapsele mele în timp ce mă zbăteam, dar i-am simțit și umbrele legându-se strâns de mine. Alunecau peste mine, adunându-se în scobitura gâtului și revărsându-se peste abdomen, șoptind peste sânii mei grei – un nivel de extaz pe care nu-l mai simțisem niciodată. Era ca și cum îl inspiram, luând o parte din el în mine...

— Futu-i!

Ochii mi s-au deschis brusc. Fisher era în genunchi între picioarele mele, cu capul penisului aproape de vaginul meu. Mâna lui dreaptă mi-a găsit șoldul. Când mâna lui stângă mi-a găsit din nou *gâtul*, un văl de umbre i-a curs pe braț, prelingându-se în sus pe gâtul meu într-o mângâiere caldă și amețitoare.

Ochii au început să mi se dea peste cap. Dar apoi...

— A, nu, micuță Osha. O să te uiți *direct* la mine pentru asta, a spus Fisher. *Privește.*

Scanat cu CamScanner

A așteptat până când am făcut din nou contact vizual cu el, apoi mâna lui s-a mutat pe maxilarul meu. M-a ținut aproape tandru când a întrebat:

— Mai vrei?

Pieptul lui, brațele, abdomenul definit; șanțul adânc care cobora peste șoldurile lui: întregul lui corp era o operă de artă. Mi-a tăiat răsuflarea. Cerneala care îi acoperea pielea fremătă, în timp ce el aștepta răspunsul pe care deja îl știa.

— Da. Vreau. Te vreau pe *tine*.

Zâmbetul lui radia o satisfacție pură, masculină, puternică.

— Ține-te bine atunci. Sper că nu ți-e frică de întuneric.

S-a împins înainte, și *am țipat*. Nu de durere. Nu era nicio durere. Doar o întindere, și o senzație de împlinire, și un val extraordinar de energie care mi-a urcat pe șira spinării într-o serie de izbucniri care păreau mici explozii. Era atât de mult, totul deodată, încât *a trebuit* să țip.

Ca și cum ar fi experimentat ceva foarte similar, Fisher și-a dat capul pe spate, mușchii gâtului încordându-se, maxilarul strâns, răcnind printre dinți.

— *Futu-i!*

O singură mișcare. Mă pătrunsese *o dată*, și eram pierdută.

Eram o minge de senzații, vibrând de energie. În întuneric, Fisher și-a coborât încet capul, cu buzele întredeschise, cu părul răvășit, iar privirea ametită de surpriză de pe fața lui mi-a trecut un val de adrenalină prin corp.

Zei și martiri. Nu aveam să uit niciodată cum arăta acum. Dacă reușeam să mă întorc acasă, imaginea lui astfel, cu penisul vârât adânc în mine, cu pielea lucioasă de transpirație, cu pieptul tresăltând, avea să-mi fie de ajuns până în clipa morții.

Fisher.

Kingfisher.

Stăpânul din Cahlish.

Îl uram, chiar îl uram. Dar nu poți să urăști ceva fără să-ți pese măcar puțin de el.

— *Vrăjitoareo*, m-a acuzat el. Ba *ai* magie.

Era atât de *mare*, membrul lui tare tresălta în mine, și corpul meu răspundea la fel, strângându-se în jurul lui. Degetele lui mi s-au înfipt

Scanat cu CamScanner

în piele, apăsându-mi şoldurile mai mult. Cu o mantie de fum negru învârtindu-se în jurul lui ca un vânt întunecat, s-a mişcat. Încet, la început. Venele gâtului său ieşeau în relief în timp ce se retrăgea doar un centimetru din mine. Cea mai mică mişcare îl aducea înapoi acasă. Din nou, s-a mişcat, rotindu-şi şoldurile, pătrunzându-mă puţin mai adânc de fiecare dată. Ritmul pe care îl stabilise era chinuitor. Învăţasem acum să-l primesc, iar frecarea delicioasă care se construia între noi se transforma rapid într-o dorinţă disperată.

— Te rog...

Am întins mâna spre el, ca şi cum ar fi fost dreptul meu. Pieptul lui era cald, puternic şi perfect. Sub palmele mele, tatuajul cu lup care îi acoperea pieptul a prins viaţă. Cerneala curgea sub pielea lui, trecând de la el la... la... o, pe toţi păcătoşii, cerneala curgea acum de-a lungul degetelor mele, răspândindu-mi-se pe piele, curgând întocmai ca fumul lui peste dosul palmelor mele. O pasăre delicată, mică, a apărut pe interiorul antebraţului meu drept. Şi-a întins aripile şi a zburat, trupul ei minuscul fluturând peste abdomenul meu, în timp ce aripile băteau de o mie de ori pe minut.

— *Rahat*, a suflat Fisher.

Mi-am tras mâinile înapoi, temându-mă că mai multă cerneală ar putea să se răspândească pe mine, dar Fisher doar a clătinat din cap, apucându-mi una dintre mâini şi punând-o înapoi pe pielea lui. N-a mai spus nimic altceva. Nu m-a avertizat dacă mai multă cerneală ar putea să se aventureze pe corpul meu. Doar s-a împins mai adânc, mai repede, renunţând tot mai mult la control cu fiecare mişcare.

— Magnific, a spus răguşit Fisher.

A gemut în timp ce-mi cuprindea sânii cu palmele. Pupilele i se dilataseră atât de mult, încât negrul înghiţise verdele *şi* argintiul. Eram hipnotizată, incapabilă să-mi întorc privirea, în timp ce mâinile lui îmi explorau corpul.

Când îl văzusem prima dată, îl numisem *Moartea*. Asemănarea era şi mai pronunţată acum. Acest mascul avea puterea să distrugă civilizaţii întregi dacă ar fi vrut. Puteam să simt asta – o fântână adâncă şi liniştită în interiorul lui, suprafaţa ei vălurindu-se, în timp ce el devenea tot mai tare şi mai tare înăuntrul meu. M-aş fi înecat în acea fântână. M-aş fi scufundat în adâncimile ei întunecate, fără să mai ies vreodată la suprafaţă. Şi aş fi fost fericită.

Scanat cu CamScanner

M-am dezintegrat într-un milion de bucăți, eram desfăcută și cu mintea țăndări, în timp ce atingeam extazul din nou. Singurele lucruri care mă ancorau în coconul cald pe care Fisher îl crease în jurul nostru erau mâinile lui puternice pe talia mea și nuanța aspră a vocii lui încordate.

— Zei și martiri blestemați. *La naiba.* Așa. Haide. Arată-mi cât de frumoasă ești când te destrami.

Mi-am strâns ochii, strigând fără cuvinte. Chiar când am atins apogeul celui de-al doilea orgasm, stelele pictate pe tavanul dormitorului lui Fisher s-au aprins, strălucind atât de puternic, încât lumina lor mi-a ars ochii chiar și prin pleoape.

Fisher a terminat și el, izbindu-se în mine. A urlat odată cu eliberarea, și ne-am spulberat împreună.

Un vuiet mi-a umplut urechile.

Sângele îmi pulsa chiar sub piele.

Dum-dum, dum-dum, dum-dum.

Fisher s-a lăsat pe pieptul meu cu greutatea lui ciudat de reconfortantă, în ciuda faptului că mă strivea puțin. A rămas în mine, încă la fel de tare, degetele lui trasând cercuri mici pe pielea mea, și realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase a început încet să-și arate fața urâtă.

Tocmai făcusem sex cu Fisher.

Tocmai îl lăsasem să mi-o tragă cu atâta intensitate, și acum eram goi, cu corpurile îmbrățișate. În cele din urmă, fâșia de umbre din jurul nostru s-a estompat, și lumina lumânărilor s-a întors, împreună cu restul camerei. Una câte una, stelele pictate pe tavan s-au stins.

Mișcându-se încet, ca și cum nu s-ar fi grăbit deloc, Fisher s-a ridicat pe coate și s-a retras din mine. Cerneala lui se liniștise din nou, pupilele îi erau acum înguste ca niște puncte. S-a îmbrăcat tăcut.

M-am acoperit cu un cearșaf, brusc foarte conștientă că nu purtam niciun fir de ață, dar l-am privit, refuzând să-mi întorc privirea. Nu după ceea ce tocmai se petrecuse.

Odată ce a fost complet îmbrăcat, Fisher și-a legat cizmele și s-a uitat la mine în sfârșit.

— Vreau să stai aici în noaptea asta.

Fără nicio introducere. Fără să menționeze ce se întâmplase.

— De ce?

Scanat cu CamScanner

— Pentru că încă va fi haos în tabără. Am multe lucruri de rezolvat și vreau să știu exact unde ești.

— Am și eu un cuvânt de spus în această privință? am întrebat.

S-a uitat la cizmele lui. Când și-a întors ochii spre mine, privirea îi era distantă.

— Nu prea. Mă voi întoarce după tine dimineață. Îți vei petrece ziua lucrând la relicve, la forja taberei. Între timp, Archer îți va fi la dispoziție, în caz că ai nevoie de ceva.

O bubuitură puternică a inundat dormitorul, mai multe lumânări pâlpâind, în timp ce o poartă de umbre șerpuitoare a explodat în spatele lui Fisher.

— Încearcă să dormi puțin, a mormăit el.

Și apoi a pășit în hăul negru și a dispărut.

Să încerc *să dorm* puțin? Ce naiba era în neregulă cu el? Nu aveam cum *să dorm*. Mintea mea o lua razna. M-am prăbușit înapoi pe perne, frustrarea luptându-se cu confuzia, și... stai puțin. Am deschis ochii.

N-a făcut așa ceva.

N-ar fi făcut așa ceva.

Am sărit în picioare, luând cearșaful cu mine, alergând spre ușă. S-a deschis când am răsucit mânerul, și când am încercat să pășesc în hol...

Tălpile mele goale au întâlnit piatra rece fără nicio problemă. Nu era nicio barieră invizibilă care să mă țină captivă în camera lui Fisher. Mulțumesc zeilor pentru asta!

— Bună seara, domnișoară.

M-am agățat de tocul ușii ca să nu cad.

— O, zei, Archer, m-ai speriat de moarte!

Micuțul spiriduș de foc era singur pe holul slab luminat. Ei bine, singur, cu excepția lui Onyx, care stătea pe spate cu picioarele în aer. Se părea că Archer tocmai îl scărpina pe burtă când am ieșit eu valvârtej din dormitor, înfășurată într-un cearșaf ca o nebună.

— Îmi cer scuze, doamna mea. Am venit pentru că am auzit agitație în camerele Stăpânului Fisher. Când am ajuns aici, l-am găsit pe Onyx scâncind la ușă, și am decis să aștept până când... ei bine, până când ați terminat, să văd dacă aveți nevoie de ceva. Relațiile intime pot fi foarte epuizante.

— O, zei, Archer, nu, e în regulă, noi nu...

Scanat cu CamScanner

M-am înroșit. Situația ar fi putut fi mai rea doar dacă ar fi fost Elroy cel care m-ar fi prins în flagrant. Și cum naiba ajunsese Onyx să fie închis afară?

— Da?

Archer părea confuz.

— În acest caz, aveți nevoie de un tămăduitor? Sunteți rănită? Părea că...

— Nu, nu, sunt bine. Sincer, sunt bine. Eu... Noi...

M-am uitat peste umăr înapoi în dormitor, apoi am închis ușa pe jumătate în spatele meu.

— Doar mutam niște mobilă, asta-i tot. Dar apoi Fisher a decis că îi plăcea mai mult cum era înainte, așa că... așa că am mutat-o pe toată cum era înainte.

M-am scărpinat pe cap, tresărind când am simțit încâlceala enormă de păr pe care o căpătasem în timp ce – mutam mobila.

Archer nu părea convins. A fost însă suficient de elegant să nu-mi arate că nu crede minciunile.

— Înțeleg. Ei bine, oricum, v-am adus un ulcior cu suc de mere și niște prăjitură ca să vă refaceți. Poftim...

S-a întors și a ridicat o tavă mică de argint, oferindu-mi-o.

Am luat-o cu o mână, zâmbind forțat.

— Mulțumesc, Archer. A fost foarte drăguț din partea ta. Noapte bună.

Onyx a țâșnit în dormitor imediat ce am împins ușor ușa să o deschid din nou. Micul spiriduș de foc a făcut o plecăciune adâncă. Încă mai era aplecat când m-am strecurat înapoi în cameră și am închis ușa.

Scanat cu CamScanner

23.

CEASUL CARE TICĂIE

În dimineaţa următoare, eram trează, proaspăt spălată, îmbrăcată şi pregătită de ceartă, când poarta de umbre a apărut în dormitor. Numai că dintre umbrele şerpuitoare n-a apărut şi Fisher. Am aşteptat un minut, apoi încă unul, observând cu o urmă de iritare că nu avea de gând să treacă prin ea ca să mă ia, ci se aştepta să trec de una singură.

Nenorocitul.

În ciuda tuturor aşteptărilor, reuşisem să adorm cu o seară înainte. Mă trezisem cu o dispoziţie destul de bună, dar asta se schimbase în clipa în care-mi văzusem corpul gol în oglinda mare de lângă cada din cupru. Fisher avea acum câteva explicaţii de dat.

Nici măcar nu mi-a fost greaţă când am păşit prin poartă şi am ieşit în dimineaţa răcoroasă şi însorită de iarnă, în tabăra militară. Războinicii Fae îşi vedeau de treburi, adunaţi în faţa prăvăliei, grăbindu-se să traverseze piaţa noroioasă. Fisher stătea la zece paşi de poarta de umbre, sprijinit de un stâlp de lemn, cu mâinile în buzunare şi cu capul plecat. În momentul în care am apărut, s-a desprins de stâlp şi a început să meargă repede.

Am pornit cu paşi repezi, urmărindu-l.

— Hei! Hei, nemernicule! Ce naiba? Treci aici!

Nu s-a oprit. Nici măcar n-a încetinit. Am trecut la alergare uşoară, scoţând un nor de aburi pe gură când am ajuns lângă el.

— Ai vrea să-mi explici ce naiba e asta? am izbucnit, trăgându-mi în jos gulerul cămăşii.

Scanat cu CamScanner

O scânteie de iritare a strălucit în ochii lui Fisher, dar nu s-a uitat la mine.

— Nu-ți face griji. O să dispară. Probabil, a spus el pe un ton neutru.

Aha, deci știa pentru ce eram furioasă? O, zei, era ceva aparte.

— Nu am cerut un *tatuaj*, Fisher, am șuierat. Și, cu siguranță, n-am cerut o pasăre tatuată permanent fix deasupra *sânului*. Trebuie să-l iei înapoi!

Privirea lui a rămas fixată drept înainte.

— Nu așa funcționează.

— Pe naiba. A venit din cerneala de pe corpul tău. M-ai atins. A alunecat de pe pielea ta pe a mea. Așa că, nu știu, dă mâna cu mine sau ceva și ia-l înapoi!

— *Nu dau mâna* cu tine, a spus el nepăsător.

— Atunci ce naiba ar trebui să fac cu el?

Fisher părea că se străduia să nu-și dea ochii peste cap.

— E un tatuaj, Osha. N-o să te omoare. Uită de el.

— Nu vreau! Am planuri pentru propriile mele tatuaje, știi? Unele pe care să mi le fac voluntar. Și ăsta e fix în mijlocul pieptului!

— Nu știu ce să-ți spun, a mormăit el. Pune pe cineva să-l acopere dacă te deranjează atât de tare.

M-am oprit în noroi, privindu-l cum se îndepărtează.

— Pot să fac asta?

— Nu m-ar der...

Și-a dres glasul.

— Desigur că poți. Sunt o mulțime de războinici plictisiți cu un ac și niște cerneală prin tabără.

— Bine. În regulă, atunci. O să-l *acopăr*. Uite, poți... poți să te oprești pentru o secundă, te rog! Unde mă duci?

— La tămăduitorul taberei, a spus el printre dinți. Trebuie să iei ceva.

— Cum adică „trebuie să iau ceva"?

— Din cauza nopții trecute, pentru că, deși copiii sunt extraordinar de rari între Fae și oameni, tot se poate întâmpla, și...

Am izbucnit în râs.

Fisher s-a oprit brusc, cu ochii mari.

— Nu pretind că te înțeleg nici în cele mai bune zile ale mele, dar de ce ți se pare așa amuzant? a întrebat el.

Scanat cu CamScanner

— Nu pot avea copii, Fisher. Am fost purificată când aveam paisprezece ani.

Mă aşteptam să văd uşurare pe faţa lui. Dar în schimb, a pălit.

— Ce naiba ai spus?

Am încetat să râd.

— Am fost purificată. Când aveam paisprezece ani. Se face la aproximativ 70% dintre fetele din sectorul meu.

A venit foarte aproape de mine, cu capul aplecat peste al meu, cu nările dilatate.

— Ce vrei să spui cu... *purificată*?

— Vreau să spun... că ne sterilizează, am şoptit.

Credeam că ştia deja. Altfel, m-aş fi aşteptat să menţioneze măcar contracepţia. Dar, judecând după privirea şocată, habar n-avusese.

— Sectorul Trei e cel mai sărac, i-am spus. Consilierii de sănătate ai Madrei au decis că nu ar trebui să ni se permită să procreăm, altfel n-am putea să ne întreţinem. Politica e în vigoare de peste o sută de ani. Şapte din zece bebeluşi de sex feminin sunt marcaţi când sunt înregistraţi la oficialii sectorului.

I-am arătat mica cruce neagră tatuată în spatele urechii stângi. Semnul care însemna că nu mi se permitea să procreez.

Expresia lui Fisher s-a topit. Ochii i s-au golit.

— Ce-i? Credeam că vei considera asta o veste bună.

S-a întors cu spatele, cu maxilarul încleştat, cu ochii spre orizont. Auzise ceva? Vreun semn de pericol pe care auzul meu uman nu-l detectase?

— Fisher! Hei! Ce s-a întâmplat?

Când s-a întors din nou spre mine, ochii îi erau aproape complet negri, pupilele dilatate la maximum.

— Nimic. Absolut nimic. Găseşte forja şi apucă-te de treabă. Totul te aşteaptă deja acolo. Aştept un raport la prânz.

A plecat furtunos fără să se uite înapoi.

Găseşte forja. Ha! Uşor de zis, greu de făcut. Mi-a luat treizeci de minute să-mi localizez noul spaţiu de lucru şi, până să reuşesc, am transpirat şi mi s-a tăiat respiraţia. Eram gata să împart pumni. Forja – Fisher uitase să menţioneze – era amplasată la jumătatea urcuşului din

Scanat cu CamScanner

spatele taberei militare, iar cărarea care ducea spre ea era atât de abruptă, încât a trebuit să-mi folosesc mâinile pentru a mă cățăra pe stâncă în unele locuri.

Focul deja trosnea și scuipa scântei în vatră când am ajuns, slavă zeilor, și tot echipamentul meu de la Cahlish era aranjat pe un banc de lucru din lemn. Spațiul nu era mai mare decât un hambar, dar eram recunoscătoare pentru el. De aici, de sus, puteam vedea toată tabăra militară. Și era liniște. Eram singură. Pacea și singurătatea îmi lăsau timp să gândesc. M-am apucat de treabă.

Din nou, Kingfisher ascunsese fărâma de quicksilver cu care trebuia să lucrez. Am scotocit pe lângă forjă, căutând prin cutii putrezite de lemn, pline cu monede de aramă, prin dulapuri și pe rafturi, însă nu era de găsit. După ce am verificat locul de două ori, m-am dus la banc, încercând să-mi calmez furia care se amplifica, și am ascultat. Vocea era doar o șoaptă. Liniștită și distantă. Aproape că am confundat-o cu briza. Dar nu. Mi-am înclinat capul și am închis ochii, concentrându-mă asupra ei, înțelegând, în sfârșit, în ce direcție era: spre răsărit. Afară. Mai sus, pe munte.

— Lua-l-ar dracii, am mormăit, târându-mă pe panta abruptă.

Cu fiecare pas pe care-l făceam, alunecam trei. Tălpile cizmelor mele erau aproape lucioase, și căzuse atât de multă zăpadă proaspătă în timpul nopții, încât terenul era înșelător. Am căzut în genunchi și am alunecat înapoi pe deal de două ori înainte să ajung la micul platou stâncos, la vreo treizeci de metri mai sus de forjă.

Carrion era acolo, așteptându-mă. Stătea la gura unei peșteri, îngrijind mulțumit un foc în timp ce citea o carte.

— Știai că Fae din Yvelia sunt cele mai tinere dintre neamurile Fae? Cu o mie de ani. A fost o dispută între doi frați și s-au desprins pentru a-și face propria curte.

Mi-am încrucișat brațele la piept, stând de cealaltă parte a focului din fața lui.

— Nu te supăra, îmi blochezi lumina, a mormăit el.

— Cum naiba de ești așa de împăcat cu toate astea? l-am întrebat eu răstit. De când ai ajuns aici, ai acceptat totul, pur și simplu. Nu știai că există Fae. Brusc, suntem înconjurați peste tot de luptători masivi, cu urechi ascuțite și dinți ascuțiți, și tu te-ai resemnat: „bun, da, sigur, firește că există Fae". Bineînțeles că există alte tărâmuri.

Scanat cu CamScanner

Bineînțeles că există magie, și vampiri, și tot felul de lucruri îngrozitoare, teribile, care vor să ne omoare. Toate astea sunt *perfect logice*!

Carrion și-a lăsat cartea, pufnind.

— Și cine a zis că nu știam despre Fae?

— *Ce*?

— Știam despre Fae, Saeris. Mi-a spus bunica.

— Hai, fii serios! E una să ți se spună povești când ești copil. Dar niciunul dintre noi nu a *crezut* vreodată poveștile alea.

— Eu le-am crezut, a spus Carrion ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

S-a cufundat înapoi în cartea lui.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea. Ți se pare genul de femeie care și-ar petrece timpul liber răspândind povești fantastice și închipuiri?

Acum că mă gândeam la asta, avea dreptate. Gracia Swift era una dintre cele mai directe și pragmatice persoane pe care le întâlnisem vreodată. Chiar mai directă decât Elroy. Era ingineră, însărcinată să se asigure că noile clădiri din Sectorul Trei erau construite pe fundații stabile. Dacă era să-i fi citit vreodată cărți lui Carrion când era mic, aș fi pariat că erau tomuri de matematică despre calculele pentru stabilitatea pantelor, nu povești fanteziste despre creaturi imaginare.

— Are și ea cartea asta.

A ridicat-o pe cea din mâna lui ca și cum ar fi fost cartea în discuție.

— Are tot felul de poze. Ilustrații. Scrisul e șters pe alocuri, dar ea știe afurisitul ăla de text din scoarță în scoarță, așa că n-a contat niciodată. Îndrăznesc să spun că îl știu și eu pe de rost acum. *Creaturile Fae din munții Gilarian*, așa se numește. E o notă scrisă pe prima pagină. Spune: „Nu uita... Monștrii o duc cel mai bine pe întuneric. Ține bine minte tot ce ai citit aici. Pregătește-te de război!!"

Carrion și-a ridicat degetul mijlociu și arătătorul.

— *Două* semne de exclamare. Familia Swift a fost întotdeauna foarte serioasă. Gracia a luat punctuația excesivă drept un semn că, dacă aceste creaturi Fae din Gilarian și-ar arăta vreodată fețele, situația ar fi într-adevăr foarte gravă. Nu mi se permitea să mănânc desert până nu recitam cel puțin șapte trăsături ale spiridușului Gryphon, sau nu explicam în detaliu cum să ucizi un nenorocit de războinic Fae care poartă o armură completă.

Ei bine, asta era o surpriză. De unde naiba apăruse o carte despre Fae? Madra arsese orice text care menționa Fae sau magia cu mult timp

Scanat cu CamScanner

în urmă. Era un lucru ciudat să aflu că Carrion fusese, într-un fel, crescut să creadă că i se va întâmpla asta la un moment dat. Nu aveam timp să meditez la asta acum, totuși.

— Fisher te-a trimis aici sus să mă aștepți? am întrebat.

— Ai putea spune și așa, a zis Carrion. Dormeam dus în cortul meu. Apoi, uite-l, un nor negru cu o atitudine de rahat, mârâind la mine să mă ridic. Nici măcar nu răsărise soarele, și se tot plângea că sunt leneș. M-a numit o risipă de carbon. Ce naiba *înseamnă* asta?

L-am ignorat, întinzând mâna.

— Am nevoie de el. De chestia pe care ți-a dat-o să o păzești.

Carrion s-a strâmbat, băgând mâna în buzunar. A scos cutia mică de lemn în care Kingfisher ascunsese *quicksilver*-ul data trecută și mi-a aruncat-o.

— Răpitorul nostru binevoitor m-a sfătuit cu insistență să nu deschid cutia. Aș fi încălcat regula din principiu, imediat ce a plecat, dar mâna mi s-a umplut de furnicături când am ținut-o, și m-am gândit că poate ar fi bine să-l ascult măcar de data asta.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi deschis Carrion cutia? Quicksilver-ul era în starea sa inertă, solid și adormit, dar ar fi putut să-l trezească accidental. De ce nu? Dacă eu puteam face asta, atunci exista posibilitatea ca și el să poată. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce mă născusem cu abilitatea de a lucra cu quicksilver-ul. Poate era un dar latent care nu se manifestase încă la Carrion. Mâna îl furnicase atunci când ținuse cutia. Poate că asta însemna ceva.

— Ce faci acum? l-am întrebat.

— În afară de a scormoni jarul cu un băț și de a citi asta? a întrebat el, ridicând din nou cartea. Nu mare lucru. De ce mă întrebi?

— Vrei să vii cu mine și să dăm foc la lucruri ceva mai interesante?

Și-a trântit cartea cu un gest teatral.

— Absolut, da.

- Pudră de magneziu, sare fin măcinată, apă distilată.
- Bismut, cupru, antimoniu.
- Piatră vânătă, cretă, plumb.

Rezultat: Nicio reacție.

Scanat cu CamScanner

Alte trei experimente și alte trei eșecuri. Mai mult decât atât, nici măcar nu auzisem vreodată de antimoniu, cu atât mai puțin să lucrez cu el, și s-a dovedit că praful alb fin era un iritant groaznic pentru piele. A luat foc imediat ce a atins quicksilver-ul, iar fumul pe care l-a degajat ne-a provocat greață, făcându-ne să fugim și să vărsăm în zăpadă.

Spre mijlocul după-amiezii, ne-am revenit și am fost suficient de curajoși să riscăm un prânz târziu. Carrion a coborât în tabără, în timp ce eu am început procesul de rafinare, și s-a întors tocmai când a început să ningă, cu o grămadă de gustări și un ulcior plin cu apă.

Am stat afară și am mâncat. Felii reci de carne. Bucăți de brânză. Un mic recipient cu nuci. Pâine și câțiva peștișori mici și sărați care erau delicioși.

— Muncești din greu?

Eram gata să mă înec când Kingfisher a apărut din interiorul forjei, strecurându-se prin spatele nostru. Din momentul în care l-am văzut, mintea mea trădătoare m-a dus cu gândul la noaptea trecută, la mâinile și gura lui pe trupul meu și la miile de lucruri păcătoase pe care le făcuse cu limba. S-a uitat la mine și a mijit ochii, concentrându-se asupra taberei, ca și cum și-ar fi amintit de mine în niște poziții compromițătoare. Apoi am văzut buzele lui însângerate, umbra unei vânătăi pe maxilar și faptul că avea cămașa stropită cu sânge roșu, nu negru, iar gândurile mi-au zburat în altă parte.

— Ce ți s-a întâmplat? De ce sângerezi?

— Antrenament, a răspuns el rigid. Nu schimba subiectul. De ce nu lucrezi?

Deodată, nu m-a mai interesat că era rănit. De fapt, parcă mi-ar fi plăcut să-l rănesc eu însămi.

— Din moment ce nu suntem *sclavi*, facem o pauză să mâncăm. Uite, din două farfurii.

I-am arătat că mănânc propria mea mâncare, nu pe cea a lui Carrion. Nici măcar asta nu părea să-l facă mai fericit.

— Oricum, am spus, am făcut tot ce am putut pentru astăzi.

— Și experimentele?

Am ridicat o sprânceană.

— Ce crezi?

El n-a răspuns nimic.

Scanat cu CamScanner

— Am o întrebare, i-am spus. La Cahlish, ai ascuns quicksilver-ul de mine în cutia aia mică de pe raft. Astăzi i l-ai dat lui Carrion și l-ai făcut să mă aștepte la jumătatea muntelui. De ce insiști să mi-l ascunzi? De ce nu poți pur și simplu să-l lași la vedere? Poate, dacă nu mi-aș pierde atâta vreme să-l găsesc înainte de experimente, aș avea timp să fac *mai multe*.

Fisher avea umbre sub ochi. Părea obosit.

— Iartă-mă că am făcut ziua puțin mai interesantă pentru tine. E bine să te perfecționezi în găsirea quicksilver-ului. Niciodată nu știi când ar putea fi nevoie să detectezi cantități mici pe distanțe mari.

— E enervant.

— Ei bine, acum ai quicksilver-ul. Mai ai vreun alt experiment planificat pentru după-amiază?

Am răspuns morocănoasă:

— Nu. Trebuie să rafinez argintul.

Fisher i-a aruncat lui Carrion o privire sceptică.

— Știi ceva despre rafinarea argintului?

— Nici măcar un singur lucru, a răspuns el. Eu sunt mai degrabă specializat în logistică.

— Ce înseamnă asta?

— Sunt foarte bun la mutatul lucrurilor dintr-un loc în altul.

— Mai avem și alți proști pentru asta. Du-te și găsește-ți ceva util de făcut, i-a spus pe un ton tăios.

— Păi m-a și ajutat!

M-am ridicat, ștergându-mi o mână de pantaloni, în timp ce-i dădeam lui Carrion micul bol cu nuci. L-a luat, apoi și-a aruncat o nucă în gură, zâmbindu-i lui Fisher provocator. Fisher n-a reacționat. O undă de fum negru a trecut peste focul pe care-l aprinseserăm ca să ne țină de cald în timp ce mâncam, lovindu-l pe Carrion drept în piept. N-a fost o lovitură puternică. Era echivalentul unei adieri viguroase, dar a făcut bolul cu nuci să cadă din mâinile lui Carrion, răspândind conținutul pe jos.

Ce copil.

— Du-te și găsește-l pe Ren! Cere-i ceva de făcut, altfel îți găsesc eu, i-a spus Fisher. Presupun că nu ți se pare prea atractiv să cureți latrine, de vreme ce nu ai nicio urmă de magie și ar trebui s-o faci manual?

Zâmbetul lui Carrion s-a stins.

Scanat cu CamScanner

— Eşti extraordinar de morocănos astăzi. Ar trebui să faci sex. Ţi-ar îmbunătăţi dispoziţia. Spune-i, rază de soare.

M-am înecat. Carrion n-ar fi putut face o sugestie mai nepotrivită nici dacă şi-ar fi dat silinţa. M-am lovit cu pumnul în piept, încercând să respir, iar tot timpul Fisher n-a făcut decât să mă privească. Fără să afişeze vreo emoţie. Fără nicio expresie. Quicksilver-ul care i se rotea în iris era singurul lucru care sugera că nu era la fel de calm pe cât părea. Ochii lui păreau să soarbă lumina când, în cele din urmă, şi-a întors privirea dispreţuitoare către Carrion.

— Nu-i mai spune *rază de soare*, a poruncit.

— De ce nu?

Dacă planul lui Carrion era să provoace ursul, atunci, cu siguranţă, ştia cum s-o facă. Dar Kingfisher nu a răspuns la nota provocatoare din întrebarea lui. Şi-a înclinat puţin capul, cu nările fluturându-i, şi a murmurat pe un ton scăzut.

— Pentru că ea e o rază a lunii, ceaţa care îmbracă munţii, scânteia electrică din aer înainte de furtună, fumul care se rostogoleşte peste un câmp de luptă înainte de a începe măcelul. Nici măcar n-ai idee cine e ea. Cine ar putea fi. Ar trebui să-i spui *Majestate*.

Căldura mi s-a răspândit pe tot chipul. M-a ars în mijlocul pieptului, transformându-mi vintrele în cenuşă. Mă aşteptasem la o remarcă de la el în legătură cu sugestia lui Carrion de a face sex, nu la... asta. Ce fusese asta? Carrion s-a retras când a văzut furia liniştită care mocnea în ochii lui Kingfisher, zâmbetul lui prost ascuns stingându-i-se pe chip.

Am mai fost prinsă în situaţii stânjenitoare, dar asta era de departe cea mai incomodă pe care o trăisem vreodată. Mi-am dres glasul, amintindu-le amândurora că sunt încă prezentă.

— Aveai vreo treabă pe aici, Fisher? Sau putem să ne întoarcem la ale noastre? am întrebat.

Expresia lui a rămas la fel de neutră atunci când şi-a îndreptat atenţia către mine.

— Ai terminat pentru astăzi. Voi trimite pe altcineva să rafineze argintul. Sunt destui alţi meşteri în tabără care pot face acest gen de muncă. Din păcate, am nevoie de altceva de la tine, Osha.

Scanat cu CamScanner

24.

LUPO PROELIA

Aşchiile erau încă îngropate în piatră. Străluceau în lumina focului, ascuţite ca nişte ace. M-am uitat mai atent la ele şi m-am încruntat.

— Sunt cinci sute şaizeci şi trei, a spus Renfis. Unul dintre metalurgiştii noştri a încercat să le scoată cu forcepsul, dar sunt atât de fine, încât nu le-a putut prinde cum trebuie. Două dintre ele s-au rupt. Capetele sunt încă îngropate în piatră, ceea ce... Cum să zic, nu e bine.

Deasupra pometilor lui Ren se afla o vânătaie; în timp ce vorbea, aceasta căpăta o nuanţă vie, bolnăvicioasă de violet.

— Ce naiba s-a întâmplat azi la antrenament? am întrebat în şoaptă.

Ochii lui Ren au rămas fixaţi la mine, refuzând să se uite la Fisher, care stătea de cealaltă parte a sălii de război.

— Nimic. De ce întrebi?

— Pentru că amândoi sângeraţi şi mergeţi de parcă v-aţi fi tăbăcit fundurile!

— Fisher e într-o dispoziţie proastă din cauza a ceea ce s-a întâmplat la antrenament, a spus Lorreth, războinicul brunet cu părul prins în împletituri de război.

Stătea pe un taburet lângă foc, ochii lui albăstrui urmărind încet mişcările tuturor celor din sala de război. Îl privea pe Kingfisher, care era prins într-o ceartă foarte aprinsă cu Danya, dar, evident, se concentra cu adevărat asupra mea şi a lui Ren.

— Fisher e bine, a spus Ren pe un ton neutru. Amândoi suntem bine. O să trecem mai târziu pe la Te Léna. Între timp, putem să ne concentrăm

Scanat cu CamScanner

un moment asupra sarcinii pe care o avem în față? Are vreunul dintre voi vreo sugestie despre cum am putea scoate așchiile din piatra asta?

Ascundea ceva, dar era clar că nu voia să vorbească despre asta. L-am lăsat să-și păstreze secretul.

— De ce nu tăiem pur și simplu toate bucățile, apoi șlefuim capetele la același nivel cu piatra? i-am sugerat. I-am putea face Danyei o sabie nouă.

Ren a râs gâtuit.

— Nu-i atât de simplu. Sabia Danyei a fost specială. Cândva a fost ca Nimerelle, impregnată cu o magie veche și puternică. Este...

A tresărit văzând țepușele de metal care ieșeau din peretele de piatră.

— A fost o moștenire prețioasă pentru Fae. Moștenirea Danyei. O sabie divină, făurită de vechii maeștri Alchimerani. Astfel de săbii sunt icoane religioase pentru Fae. Reprezenta rangul Danyei și o definea drept membru original al Lupo Proelia. Ca majoritatea...

— Scuze, Lupo ce?

— Lupo Proelia. Lupii lui Kingfisher, a spus el, oftând. Suntem opt, de obicei. Deși numărul nostru s-a redus în ultima vreme. Luptăm ca o echipă, colaborăm, așa cum fac lupii. Sunt sigur că ai observat lupul de pe unele dintre armurile noastre.

Îl observasem, într-adevăr. Sigiliul era pe colanul pe care îl purta Fisher la gât. Era imprimat și pe protecția de pe piept. Și îi observasem tatuajul de mai multe ori. Noaptea trecută, de exemplu, când căpetenia Lupo Proelia arsese ca pe un câmp uscat.

— După cum știți deja, Nimerelle încă poartă o fărâmă de magie în lama ei. Toate celelalte săbii Alchimerane au devenit latente cu secole în urmă, dar lama Danyei era încă foarte importantă pentru ea. Pentru întregul nostru popor. Nu putem doar să șlefuim așchiile și să aruncăm restul. Ar fi un sacrilegiu.

— Uimitor. Deci vrei să spui că am fost în tabără mai puțin de cinci minute și am distrus o armă antică, care are o importanță culturală profundă pentru tot neamul Fae, am spus, recapitulând.

— Vezi? Nici măcar nu-i pasă! a strigat Danya, arătând spre mine. Înțelege cât de gravă e fapta ei și nu-i pasă!

— Ba îi pasă.

Fisher a scos un oftat în timp ce traversa camera cu hărți, apropiindu-se de ceea ce mai rămăsese din sabie.

Scanat cu CamScanner

— Doar că are un simţ teribil al ironiei.

Nu mi-a plăcut privirea plină de ură pe care mi-a aruncat-o Danya şi nici nu m-am simţit prea generoasă sau blândă în legătură cu felul în care îşi tot flutura degetul către mine.

— Scuză-mă, eşti permanent în pragul unei crize de nervi, sau am apărut într-un moment nepotrivit pentru tine? am ţipat.

A rămas cu gura căscată.

— Incredibil. Chiar ai de gând să o laşi să vorbească aşa cu o Fae de rang înalt? a spus ea, cu ochii la Fisher.

— Ce vrei să fac în legătură cu asta? a răspuns el. Are minte şi gură. Eu nu sunt paznicul niciuneia dintre ele.

A luat unul dintre filamentele fine care ieşeau din piatră şi l-a privit încruntat.

— Ai permite vreunuia dintre bărbaţi să vorbească cu un superior cu aceeaşi lipsă de respect?

— Nu, a recunoscut el.

— Atunci de ce nu vrei să...

— Dar ea nu e membră a acestei armate, iar tu nu eşti superioara ei, a spus Fisher. Bun. Vrei să o laşi un moment să vadă dacă poate repara sabia cu care ai încercat să mă omori sau vrei doar să te învârţi pe aici şi să ţipi în continuare?

Danya n-a mai ştiut cum să răspundă. S-a holbat la Fisher, apoi la Ren, apoi la Lorreth, ocolindu-mă cu totul.

— Lorreth, a început ea.

Masculul care stătea lângă foc şi-a ridicat mâinile, clătinând din cap.

— A, nu. În niciun caz. Încă am o vânătaie de la locul unde m-ai lovit aseară. Ai întrecut măsura când te-ai luat de Fisher. Tu eşti singura vinovată că sabia ta e în bucăţi. Într-un zid, a adăugat el. Cred că e impresionant ce a făcut fiinţa umană. De altfel, ai meritat-o.

— Eşti un dobitoc! a scuipat ea vorbele. Ar fi trebuit să te lovesc mai tare.

— N-ai fi putut nici dacă ai fi încercat, a ripostat Lorreth rânjind.

Nu eram atentă la cearta lor. Danya se înşela; cu siguranţă îmi păsa că am distrus ceva atât de preţios. Mă holbam la perete, gândindu-mă la aşchii, încercând să găsesc o strategie pentru a le smulge din piatră, când am simţit cea mai uşoară bătaie, undeva în depărtare. Şoapta pe care

Scanat cu CamScanner

o simțisem în quicksilver, la forjă, era un urlet în comparație cu asta, dar... puteam să jur că am auzit ceva.

M-am întors și l-am privit pe Fisher.

— Sabia asta nu era doar din oțel călit. Avea quicksilver în lamă.

El a dat din cap, afișând cea mai slabă urmă de satisfacție posibilă.

— Era. Nu prea mult. O cantitate infimă. Dar da, de aceea ți-a răspuns când i-ai ordonat să se oprească.

— Deci... în Zilvaren... Nu fierul, sau cuprul, sau aurul au reacționat la mine? A fost...

Kingfisher a dat din cap.

— A fost quicksilver-ul. A fost amestecat în multe aliaje și metale diferite înainte, pe vremea când existau mulți Alchimiști, iar căile dintre lumile noastre erau încă deschise. Făcea armele mai puternice. Le transforma în conductori care puteau canaliza cantități uriașe de magie.

Mi se învârtea capul.

— De aceea era atât de greu de găsit metalul, atunci. Madra l-a luat pe tot. Voia să țină quicksilver-ul departe de oameni. Știa că ar putea exista oameni ca mine în oraș, capabili să-l controleze.

Când Kingfisher n-a mai spus nimic, Ren a inspirat și a preluat ideea.

— Arhivele noastre arată că majoritatea Alchimiștilor putea controla metalul doar dacă obiectul în cauză era compus din cel puțin cinci procente de quicksilver. Și chiar și atunci, era un lucru obișnuit ca ei să poată doar transmuta quicksilver-ul din starea sa solidă în cea lichidă astfel încât să poată fi forjat. Nu există nicio înregistrare a unor obiecte fragmentate în acest fel, a continuat el și a făcut un gest către ceea ce rămăsese din sabia Danyei.

— Bine. Deci asta mă face... o *anomalie*?

M-am uitat la Kingfisher. Voiam părerea lui despre asta. Indiferent de jocul de-a șoarecele și pisica pe care îl jucam unul cu sentimentele celuilalt, dacă Fisher chiar *avea* așa ceva, tot voiam să știu ce părere avea despre revelația lui Ren. Totuși, a refuzat să mă privească în ochi. S-a lăsat pe masa cu hărți, sprijinindu-și greutatea de marginea acesteia, iar maxilarul i se strângea și i se desfăcea în timp ce privea în pământ.

— Asta te face cea mai puternică Alchimistă din toate timpurile, a adăugat Lorreth. Capabilă să schimbe modul în care am purtat acest război în feluri pe care nici măcar *noi* nu ni le putem imagina. Majoritatea

Scanat cu CamScanner

dintre noi eram copii când căile dintre tărâmuri s-au închis și au dispărut Alchimiștii. Unii dintre noi nici nu se născuseră încă. Habar nu avem cum arătau câmpurile de luptă, dar cu o Alchimistă în tabără, gata să făurească arme noi care să atragă magia...

— Hopa, stai așa! Nu știu cum să forjez arme care pot *atrage magia*! Nici măcar nu-mi pot da seama cum să refac o relicvă!

M-a trecut o transpirație rece.

— Nu am făcut niciun progres cu asta. Nici la Palatul de Iarnă. Nici la Cahlish. Încercările pe care le-am făcut aici, în dimineața asta, au fost și ele o pierdere totală de timp. Dacă îți faci iluzii că eu voi juca cumva un rol esențial în câștigarea acestui război, atunci *te rog* să-ți regândești strategia.

— Exact. Dacă nu-i în stare nici să-și dea seama cum să se șteargă la c...

— Danya, jur pe cei șapte zei, dacă nu taci din gură, o să te arunc chiar eu afară de aici, a mormăit Ren.

Danya s-a dat în spate ca și cum ar fi fost pălmuită. Buzele îi tremurau, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Nu vorbești serios, a șoptit ea. *Tu?* Ai de gând să accepți orbește la toate astea? Noi suntem cei care au rămas. Cei care au luptat în noroi și au văzut cum ne mor prietenii unul după altul. Când s-a născut această ființă umană, *noi* eram deja angajați în această luptă de secole!

— Ai dreptate, a răbufnit Ren. Am fost blocați aici, în mijlocul pustietății, într-un colț uitat al pământului nostru, apărând o graniță de care nemernicilor de rang înalt din nord nu le pasă. De secole. Dacă această linie cade, ia întregul tărâm după ea. Nu vom mai purta războiul ăsta încă o sută de ani de acum încolo.

— O vom face dacă va trebui să... a început Danya.

— Nu, n-o vom face. Pentru că noi ne împuținăm pe zi ce trece, iar hoarda lui Malcolm se mărește. Nu mai avem ce vâna aici. Belikon nu mai trimite provizii pe front. Nu mai avem lemne de foc. N-avem mâncare pentru trupe. Nici haine să le țină de cald. Nu avem arme ca să le înarmăm. Așa că da, voi susține un plan în care o ființă umană apare ca prin minune și ne ajută să întoarcem cursul acestui război, pentru că, fără ea, ne vom duce în curând cu toții la fund. Și nu într-o sută de ani, nici în cincizeci, nici în zece. Avem un an, Danya. Douăsprezece luni. Dacă nu rezolvăm treaba asta, anul viitor pe vremea asta, Malcolm va fi câștigat.

Scanat cu CamScanner

— Pune-ți capul între genunchi. Poate că asta o să te ajute.

Lorreth a tăiat o felie din mărul pe care îl mânca și a băgat-o în gură, folosindu-se de marginea pumnalului. În spatele lui, cerul părea că se înclină, legănându-se, marginile taberei militare înceţoşându-se din ce în ce mai mult. Mi-am sprijinit mâinile de coapse și m-am aplecat, străduindu-mă să respir, atât de tare mă strângea pieptul.

Cuvintele lui Ren îmi răsunau în urechi. Am vrut să nu le mai aud, dar se repetau la nesfârșit, provocându-mi câte un nou val de panică la fiecare repetare. Un an. Doar un an. Făcuseră tot ce putuseră pentru a înclina balanța în favoarea lor și nimic nu funcționase. Acum era doar o chestiune de așteptare. Timpul se va scurge, nu vor mai putea ține frontul aici, iar o sută de mii de vampiri însetați de sânge vor străbate Yvelia într-un val aducător de moarte.

Doar dacă nu-mi dădeam seama cum să prelucrez un metal blestemat.

Zei, păcătoși, martiri și fantome!

Eram cu toții într-o încurcătură *ridicol* de mare.

— Te obișnuiești cu gândul, să știi, a spus Lorreth pe un ton relaxat. Acel sentiment copleșitor de condamnare iminentă. În cele din urmă, devine un zgomot de fond. Nici nu-l mai observi.

— Unde e... Fisher? am oftat.

Ieșisem din sala de război după ce Ren plecase să vorbească cu niște cercetași care se întorseseră. Danya ieșise din cort și se îndreptase spre râu, mârâind pentru sine. Lorreth ieșise zece minute mai târziu și se așezase pe un ciot de copac, la trei metri distanță, la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Dar Fisher *nu* ieșise din cort.

— S-a întors la Cahlish.

Lorreth și-a înfipt dinții în altă felie de măr.

— *Ce?*

— A spus că se duce să o vadă pe Te Léna.

Te Léna? Tămăduitoarea cea blândă avusese o grijă nemaipomenită de mine după atacul vampirilor, dar, de atunci, nu mă mai gândisem prea mult la ea. Numai că asta era a doua oară, în ultima vreme, când Fisher se ducea la ea, și nici de data asta nu fusese rănit.

Dumnezeule, ce naiba era în neregulă cu mine? Tărâmul ăsta era la un pas de distrugerea completă, iar eu eram furioasă și destul de speriată de ceea ce ar putea însemna asta pentru mine și pentru toți ceilalți din

Scanat cu CamScanner

Yvelia... dar eram și *geloasă*. Și asta? Asta mă făcea să mă simt jalnic. Am înghițit întrebările pe care voiam să i le pun lui Lorreth (*Sunt împreună, Te Léna și Fisher? O place? Au un trecut împreună?*), rușinată că mă gândisem măcar la ele. În schimb, am pus o întrebare mult mai potrivită.

— De unde naiba... pot să iau... ceva *de băut?*

Clădirea din lemn din centrul taberei era o tavernă și avea *cele mai bune* băuturi. Până acum, băusem cinci pahare zdravene dintr-un sortiment de whisky foarte tare și începusem să mă simt confuză. Anxietatea mea dispăruse de mult, iar acum începeam să văd ridicolul situației.

— Până la urmă, e simplu, am spus.

Lorreth s-a uitat în fundul paharului, ca și cum ar mai fi rămas, cu siguranță, un strop whisky pe acolo, dar avea probleme în a-l găsi.

— Cum așa? a întrebat el.

— E un mincinos nenorocit. M-a mințit în tot acest timp.

Lorreth s-a încruntat.

— Cine, *Fisher*?

— Da, Fisher. Cine altcineva?

A scuturat din cap.

— Imposibil. Este un mascul Fae legat prin jurământ.

— Și?

— Și noi *nu putem* minți.

Cu un ochi închis și celălalt mijit, l-am studiat neîncrezătoare.

— Ăsta e un rahat care miroase a *convenabil*, dacă mă întrebi pe mine.

Întinzându-și mâinile, Lorreth a ridicat din umeri.

— Când împlinim douăzeci și unu de ani, îngenunchem în fața Pietrei Firinn și luăm o decizie. Fiecare dintre noi. Avem de ales. Sângerăm pe piatră și ne facem jurământul. Să fim întotdeauna sinceri. Să ne ținem întotdeauna de cuvânt, indiferent de cât ne costă.

— Sau?

— Sau alegem calea Fără-de-legii. Fae Fără-de-lege pot minți. Pot înșela. Pot fura. Instrumente utile în multe situații, recunosc. Dar vin cu un preț pe care Kingfisher – și noi ceilalți, aș putea adăuga – nu a fost dispus să îl plătească.

Am ridicat o sprânceană către el.

— Și care ar fi acest preț?

Scanat cu CamScanner

El a ridicat din umeri cu nonşalanţă, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.

— Onoarea noastră.

Am pufnit când l-am auzit.

— Deci, vezi tu, oricât de mult am vrea uneori, suntem fizic incapabili să ne încălcăm cuvântul dat sau să spunem o minciună.

— Hm. Da, bine, am recunoscut. Kingfisher a spus asta în forja de la Palatul de Iarnă. Dar i-am dat papucii.

— Pe ce bază?

— Pe baza faptului că un mincinos care nu vrea să fie prins spunând o minciună ar minţi mai mult ca sigur despre faptul că este incapabil să spună minciuni. O, zei, asta... m-a băgat în ceaţă.

— Despre ce credeai că ar fi minţit?

Mi-am reamintit imediat. Întrebarea mea deloc voalată, „cât de mare e scula ta?". Şi zâmbetul lent şi arogant al lui Fisher.

Destul de mare să te facă să ţipi şi încă ceva pe desupra...

Se pare că spunea adevărul despre asta, mi-am dat seama destul de enervată. La naiba.

— Asta nu e important, am spus. Ce e important e că a ştiut că aveţi nevoie de mine să vă fac arme, altfel veţi pierde în faţa lui Malcolm. Dar mi-a făcut un jurământ că trebuie doar să transform acele inele în relicve pentru voi toţi, iar apoi mă va lăsa să plec acasă.

În ciuda faptului că era cu aproximativ zece procente mai beat decât mine, pleoapele lui Lorreth s-au închis când a auzit ce am zis.

— A făcut înţelegerea asta cu tine?

Am dat din cap, apoi mi-am golit paharul.

— Ei bine, dacă a făcut acel jurământ, atunci nu trebuie să te îndoieşti de el. Chiar dacă n-ar fi legat de propria magie pentru a onora un jurământ, deşi este, Fisher l-ar onora din principiu. Aşa e firea lui.

Vocea războinicului era uşor tensionată. Detaliile înţelegerii mele cu Fisher păreau să-l fi luat prin surprindere, deşi ascundea asta destul de bine.

Oricum, voiam să schimb subiectul.

— Spune-mi...

M-am aplecat în faţă peste masă, arătând spre gura lui Lorreth.

— *Dinţii* ăia. Fisher a spus că sunt o rămăşiţă a blestemului sângelui. Dar... încă funcţionează, nu? Îi mai poţi folosi ca să bei sânge?

Scanat cu CamScanner

Lorreth s-a trezit instantaneu din beție. Pupilele i s-au redus la două puncte negre. Privind în jur, a evaluat mesele de o parte și de alta a noastră, ca și cum s-ar fi asigurat că nimeni altcineva nu auzise ce tocmai am spus.

— Ăăă, chiar nu e genul de subiect despre care vorbim în taverne, a răspuns el cu o voce joasă.

— De ce nu?

— La naiba. Am nevoie de *mult mai mult* alcool pentru conversația asta. Așteaptă puțin.

I-a făcut semn barmanului să mai umple paharul, iar creatura cu fața colțuroasă, despre care Lorreth mă informase că este un trol de munte, a venit și ne-a mai turnat un rând amândurora. Când a plecat, Lorreth a suspinat. Și-a apropiat paharul de al meu.

— Sarrush.

Mi-am ciocnit paharul de al lui.

— Sarrush.

Lorreth a inspirat adânc.

— În regulă. Bine. Deci. Nimeni altcineva nu ți-a spus nimic? Despre... nimic din toate *astea*? a întrebat el cu speranță.

— Nu.

— Ei bine...

Lorreth nici măcar nu tresărise în timpul conflictului din camera de război, nici când Danya încercase să-i taie gâtul lui Fisher, nici când Ren dăduse vestea uluitoare că erau pe punctul de a pierde războiul. Dar acum părea foarte stânjenit.

— Da, caninii noștri funcționează foarte bine. La fel ca aceia ai unui vampir. Dar consumul de sânge este cel mai mare tabu. Nu, e mai rău decât tabu. E scandalos.

— Dar încă o faceți uneori?

O nuanță de roz s-a răspândit pe obrajii lui.

— Da.

— Dar voi nu aveți *nevoie* de sânge pentru a supraviețui?

— Nu, nu avem nevoie.

— Atunci de ce ați face-o?

— Pentru că...

El a aruncat o altă privire precaută în jur, fâțâidu-se stânjenit pe scaun.

Scanat cu CamScanner

— E legat de sex. Dacă un bărbat bea de la cineva, scula lui va fi mai tare decât a fost vreodată în viaţa lui. Te face euforic. Pe amândoi vă face. În timp ce faceţi sex.

— Aha.

— Da. Aha, a spus el. Dar e o pantă alunecoasă. Dacă muşcăm pe cineva, încă ne mai putem pierde minţile făcând asta. E nevoie de o voinţă de fier pentru a te opri din băut. Nu e... ceva despre care se vorbeşte în societate.

Creierul meu era atât de înceţoşat de whisky, încât nu ştiam ce să cred despre asta. Presupun că asta explica reacţia lui Fisher când i-am spus să mă muşte. Dar, dincolo de asta... nu ştiam ce să cred.

— Dacă ai mai multe întrebări despre asta, poate ar trebui lămurite altă dată. În particular. De preferinţă între tine şi oricine a sugerat că ar vrea, ăăă, să *bea* de la tine, a mormăit Lorreth, ascunzându-şi faţa în spatele paharului.

Mi s-au încins obrajii.

— Da, desigur.

Nu spusesem nimănui nimic despre ce se întâmplase între mine şi Fisher. Mă frecasem la duş în speranţa că voi putea masca mirosul lui de pe mine, dar Fae puteau detecta astfel de lucruri sub mirosul de săpun, se pare. Asta însemna că Lorreth ştia că am făcut sex noaptea trecută? Şi în special cu Fisher? Nu prea conta dacă ştia. Dacă-mi făceam griji pentru asta, nu schimbam nimic. Şi nici măcar nu ştiam mare lucru despre Lorreth, aşa că cui îi păsa ce credea el? Era un străin. Dar îmi plăcea de el. Nu voiam să *rămână* un străin.

— Cum ai ajuns aici, oricum? l-am întrebat.

— În Yvelia? M-am născut aici, a spus el.

— Nu. În mijlocul acestui război.

— Ah.

A fluturat o mână de parcă nu i-ar fi păsat.

— Á, păi, să vedem. Eram menestrel, dacă îţi vine să crezi.

Avea o voce destul de plăcută, dar nu mi-l puteam imagina pe acest războinic uriaş, cu un aspect periculos şi letal, ca pe un menestrel, dacă e să fiu sinceră.

— Unul bun? l-am întrebat.

Scanat cu CamScanner

— Unul *mediocru*. S-a dovedit că mă pricepeam mai bine la ucis decât la cântat. Oricum, l-am întâlnit pe Fisher într-o noapte, pe drum. Se ducea să ajute niște prieteni. Zăceam într-un șanț când m-a găsit.

Mi-am înăbușit un zâmbet.

— Beat?

— Nu. Mort, de fapt. Sau foarte aproape, oricum.

A făcut cu ochiul, deși, dintr-odată, părea un pic decolorat în lumina stinsă a tavernei.

— Mă atacaseră doi vampiri. Vagabonzi. Nu făceau parte din hoardă. Dar erau înfometați. S-au uitat la mine – un puști sfrijit cu o lăută legată la spate, singur – și au decis că aș fi o masă decentă. Aproape că m-au secat.

— Rahat. Asta sună îngrozitor.

— Ei bine, n-a fost prea distractiv, asta e sigur. Dar a fost cu mult timp în urmă. Am suferit și lucruri mai rele de atunci. Oricum, eram la kilometri depărtare de orice. Nu aș fi rezistat până la venirea ajutoarelor. Dacă aș fi murit și m-aș fi întors din morți în timp ce eram cu ei, era posibil să fi ucis câțiva dintre membrii grupului, iar unii dintre ei nu voiau să riște asta. I-au spus lui Fisher că ar fi mai bine să-și treacă sabia prin mine și să termine cu asta, dar el a refuzat. I-a pus să-și instaleze tabăra pentru a înnopta și m-a transportat la Cahlish. M-a cărat pe brațe, pentru numele zeilor. Eram *mult* mai mic atunci, a subliniat Lorreth. M-a pus într-un pat și a chemat tămăduitorii să vină să se ocupe de mine și a așteptat să le audă părerea. Nu erau optimiști în privința șanselor mele. Aveam mai mult venin decât sânge în vene; nici cel mai priceput tămăduitor nu poate face nimic în aceste condiții. I-au spus să se întoarcă la lupi, iar când voi muri, mă vor îngropa sub o tisă, pe unul dintre câmpurile care înconjurau proprietatea. Dar Fisher nu a făcut asta.

— Ce... a făcut?

Lorreth și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ceva pentru care sunt sigur că i-am dat nenumărate motive să regrete de atunci. M-a făcut fratele lui. De sânge. Mi-a dat o parte din sufletul lui.

— O parte din...?

Nu-l auzisem bine. Urechile-mi jucau feste din pricina alcoolului. Dacă sufletele existau, și nu eram pe deplin convinsă că era așa, atunci nu puteai pur și simplu să dai altcuiva bucăți din al tău.

Scanat cu CamScanner

— E un ritual străvechi, a spus Lorreth. Unul pe care foarte puțini mai știu cum să-l îndeplinească. Dar tatăl lui Fisher era să moară odată, iar prietenul lui l-a folosit ca să-l salveze. Așa că s-a asigurat că și Fisher îl știe, în caz că, într-o zi, îl va putea folosi pentru a salva viața cuiva care era important pentru el.

— Dar tu erai un străin...

Ochii albaștri inteligenți ai lui Lorreth străluceau ca diamantele. A luat o înghițitură din whiskyul său și a lăsat paharul jos, privindu-l.

— Da. Un străin. Și Fisher a făcut-o oricum. A legat o mică parte din el însuși de fărâma de viață care se agăța de mine și asta a fost tot. Am suferit în continuare ca un câine, însă moartea și-a slăbit strânsoarea asupra mea. Știam că voi trăi, și la fel știa și Kingfisher. Mi-a spus că pleacă să-i găsească pe ceilalți lupi și că se va întoarce în trei luni. Mi-a spus că pot pleca imediat ce mă simt mai bine, dacă asta vreau să fac, dar că există un loc pentru mine și aici , dacă prefer ideea asta în schimb.

— Și ai ales să rămâi aici. Și să lupți.

Încet, Lorreth a dat din cap.

— Nu aveam familie. Nu exista nimeni care să aibă nevoie de mine în altă parte. Așa că mi-am zis: *la naiba*. Oricum am o viață doar datorită lui. Pot să muncesc din greu și să fac suficient bine în timpul care mi-a rămas, pentru a fi demn de darul pe care mi l-a oferit. Am rămas la Cahlish. Din momentul în care m-am putut ține pe picioare, am început să mă antrenez. Până în acel moment, nu ținusem niciodată o sabie în mână, dar am dat tot ce aveam mai bun. Și am *mâncat*. Am mâncat atât de multă mâncare, încât bucătarul începea să urle când mă vedea că intru în bucătărie. Când Fisher s-a întors trei luni mai târziu, nu m-a găsit la Cahlish. Îl așteptam în tabăra de război, cu două palme mai înalt și de două ori mai solid decât atunci când plecase. Dar, lucrul cel mai important, eram pregătit să ucid vampiri.

— Stai. Ai traversat Omnamerrin? *Pe jos*? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Fisher spusese că doar Fae care aveau de gând să se sinucidă încercau să traverseze munții care vegheau între Irrín și Cahlish.

— Da. Mi-a luat nouă zile și aproape am fost îngropat de o avalanșă, dar am ajuns aici până la urmă.

Scanat cu CamScanner

— Ai noroc că n-ai murit. Stai, ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi murit? Ce s-ar fi întâmplat cu bucata din sufletul lui Fisher pe care ţi-a dat-o?

— O întrebare bună. Dacă mor eu primul, bucata din sufletul lui Fisher se întoarce la el. Devine din nou întreg. Toată lumea face o petrecere mare. Sfârşit. Dar dacă *el* moare primul, e condamnat să aştepte aici până când mor eu, înainte de a putea merge mai departe. Ar fi prins aici, într-o stare acorporală, incapabil să atingă ceva sau pe cineva. Incapabil să fie auzit. Ăsta e sacrificiul pe care l-a făcut când a decis să-mi ofere darul vieţii. S-a mai întâmplat înainte. Masculul sau femela Fae care şi-a rupt o bucată din suflet moare primul, de cauze naturale sau nenaturale, şi apoi celălalt trăieşte perfect sănătos încă două mii de ani.

— Să o luăm pe Saoirse, Regina Fae din Lìssieni, de exemplu. Mama sa, care a fost regină înaintea ei, i-a salvat viaţa când era copil. O sută optzeci de ani mai târziu, mama ei este ucisă de entităţi necunoscute, iar Saoirse ajunge la putere. E tânără şi frumoasă. Îi place să fie regină. Se înconjoară cu bărbaţi îndrăgostiţi care sunt dispuşi să moară pentru a o proteja şi astfel anunţă că planifică să trăiască pentru totdeauna. Ia tonice şi elixiruri şi se zvoneşte că bea sânge de vampir pentru a-şi prelungi viaţa. Au trecut aproape trei mii de ani de când mama ei a murit, iar lui Saoirse nu-i dai o zi peste treizeci de ani. Între timp, spiritul mamei a fost legat de Saoirse, forţat să fie martor la lumea celor vii, fără a putea interacţiona cu ea. Fără a-şi putea găsi odihna eternă...

Lorreth părea că-i venea să vomite. Trebuie să recunosc, simţeam şi eu o uşoară greaţă. Ideea că cineva şi-ar putea condamna propria mamă la o existenţă atât de singuratică şi groaznică, precum şi la nebunia inevitabilă care, cu siguranţă, se va instala, era de neînţeles pentru mine.

— Fisher spune că nu e îngrijorat de ce i se întâmplă dacă moare primul, a spus Lorreth. Şi nici eu nu sunt. Adevărul e că oricum plănuiesc să i-o iau înainte. Dar dacă destinul ne ghidează vieţile într-o direcţie diferită şi îngerii noştri îl revendică pe el primul, nu voi lăsa nicio respiraţie să intre în corpul meu dincolo de ultima suflare a lui Kingfisher. Prin propria mea mână, mă voi asigura că bucata de suflet pe care mi-a împrumutat-o îşi va găsi drumul înapoi la el. Şi dacă destinul consideră că e o faptă dreaptă, şi am făcut suficient pentru a câştiga un loc alături de el, voi merge liniştit şi fericit cu fratele meu spre orice se află dincolo.

Scanat cu CamScanner

25.

BALLARD

Kingfisher abia dacă a scos un cuvânt pe drumul de întoarcere spre conac, în acea noapte. M-am împiedicat și, cu siguranță, mi s-a împleticit limba atunci când i-am spus că vreau să rămân în tabără, dar el a refuzat să mă asculte. A afișat o mască neutră atunci când m-a găsit în cârciumă, bând cu Lorreth. Nu i se citea nimic pe chip când m-a transportat în siguranță în dormitorul lui, cu atât mai puțin când mi-a urat scurt noapte bună și a plecat.

Dimineața următoare, m-am trezit cu o durere care îmi bubuia în cap și cu o vulpiță care mă lingea pe față. Soarele era sus pe cer, iar Fisher nu venise după mine. Nu a venit deloc în acea zi. După ce am mâncat un mic-dejun plin de grăsimi, care m-a făcut să mă simt mult mai bine, mi-am petrecut după-amiaza explorând Cahlish, rătăcind prin camere, simțindu-mă străină și inutilă. Nu aparțineam acestui loc. Și, deși conacul era frumos, primitor și părea că fusese iubit cândva, nu puteam vedea cum se potrivea Kingfisher aici. Spațiul fusese construit pentru o familie. Ar fi trebuit să fie copii alergând pe holuri și râsete în aer, dar casa grandioasă răsuna de o tăcere dureroasă care mă umplea de tristețe.

Mi-am imaginat-o pe mama lui Fisher primind scrisoarea de la rege, informând-o că trebuie să se prezinte la Palatul de Iarnă cu toate bunurile ei, unde urma să fie măritată cu el și unde se aștepta de la ea să înceapă o viață cu totul nouă. Mi-am imaginat-o uitându-se la fiul ei cu părul negru și întrebându-se ce fel de viață va duce într-o curte plină de vipere, dincolo de zidurile acestui sanctuar.

Scanat cu CamScanner

Am luat cina în dormitorul lui Fisher, stând la birou, iar când s-a lăsat întunericul, m-am ghemuit în patul lui şi m-am cuibărit cu Onyx până am căzut într-un somn agitat.

M-am îngrijorat când Fisher nu a venit după mine nici a doua zi dimineaţă. Ratasem ocazia de a face trei experimente ieri şi nu voiam să mai ratez alte trei. Pe la jumătatea dimineţii, măsuram camera în sus şi-n jos, agitată, astfel că spiriduşii focului au încetat să mai treacă pe la mine ca să vadă dacă am nevoie de ceva, şi chiar şi Onyx mormăia nemulţumită şi a ieşit afară să vâneze veverițe în zăpadă.

La ora trei după-amiaza, şi-a făcut în sfârşit apariţia. Fără vreun zgomot brusc al vreunei porţi de umbre care să apară în dormitor. A fost doar o bătaie formală în uşă. Fiind dormitorul lui, n-a aşteptat să fie invitat înăuntru. A deschis uşa şi a stat acolo, uitându-se la mine.

— Porţi cămaşa mea, a spus în cele din urmă.

— Păi, nu mai era nimic altceva de îmbrăcat, am răspuns. Toate hainele din camera pe care o împărţeam cu Carrion au dispărut. Archer m-a condus într-o altă cameră pe hol, dar era plină de rochii, şi cred că amândoi ştiam ce părere am despre ele.

Fisher a mustăcit.

— Ţi-e mare, a zis.

— Am observat.

Astăzi nu mai purta negru. Sau nu tocmai negru, oricum. Mantaua lui avea cea mai întunecată nuanţă de verde, la fel şi cămaşa. Cearcănele de sub ochii lui aveau culoarea unor vânătăi violet, iar el părea şi mai palid decât de obicei. Era evident că nu dormise bine. Şi avea o tăietură pe obraz. Părea proaspătă, dar nu chiar *atât* de proaspătă. O căpătase cu o zi în urmă, probabil...

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, ridicându-mă din pat.

— Nimic. Un grup de mâncători se mişca de-a lungul graniţei, la vreo oră spre nord. Ren a fost de părere că ar trebui să verificăm înainte să ne ia ei prin surprindere sau să încerce să treacă mai departe peste râu, dar n-a fost mare lucru. Ne-am ciocnit scurt. Mâncătorii s-au întors şi au fugit.

N-am ştiut cum să reacţionez. El plecase să lupte, iar eu umblasem prin casa lui veche, mâncând prăjituri şi bând ceai. Şi avea o tăietură pe faţă. Nu am ştiut ce fel de emoţie îmi provoca asta, dar nu prea îmi plăcea.

Scanat cu CamScanner

— Merg s-o văd pe Te Léna, a spus, iar anunțul a răsucit ceva adânc în mine.

Eram o fată care ardea, care se înneca, și nici măcar nu știam ce să fac ca să mă salvez.

Am zâmbit timid.

— Ah. Transmite-i salutări.

Te Léna locuia undeva pe aici, asta știam. Dar nu încercasem s-o găsesc de când Fisher mă părăsise data trecută. Nu voiam companie. Sau, deși era nedrept, nu voiam compania *ei*, ceea ce era ridicol, știam asta.

— O să stau cu ea câteva ore. Când termin, mă întorc după tine, a spus.

— Rămân în tabără în seara asta?

A scuturat din cap.

— Nu. Vom sta în altă parte în seara asta. Vreau să-ți arăt ceva.

„Vreau să-ți arăt ceva" suna de-a dreptul amenințător. Și statul în altă parte? Era, de asemenea, puțin îngrijorător. Mi-am croit drum la capătul patului lui Fisher, apoi m-am dus lângă fereastră, privind spre gazonul care se întuneca, ronțăindu-mi unghiile. Am fost agitată până s-a întors Fisher. Am țipat, speriată, când s-a strecurat liniștit în cameră.

Zgârietura de pe obraz dispăruse. Vânătăile violet de sub ochi nu mai erau la fel de vii ca atunci când sosise. Părea mai odihnit. Părea că i s-a ridicat o piatră de pe umeri, ceea ce nu mă făcea să mă simt mai bine. Orice persoană rațională ar fi fost fericită că Stăpânul din Cahlish nu mai era atât de morocănos ca de obicei, dar, dintr-un motiv sau altul, pe mine mă irita la culme.

— Cred că vei găsi tot ce ai nevoie aici, a spus, întinzându-mi o mică geantă de pânză.

— Unde mergem?

— Cred că mai bine îți arăt.

— Mă voi mai întoarce?

Întrebarea a ieșit ca un țipăt înăbușit, fără sens, dar el era atât de misterios, iar eu nu aveam nicio idee despre ceea ce se întâmpla, și avusesem destul timp să-mi fac griji.

— Desigur că te vei întoarce. la vulpea cu tine, dacă te face să te simți mai bine.

Scanat cu CamScanner

De când îi păsa lui Fisher de ceea ce simțeam eu? Și mă lăsa să-l iau pe Onyx?

— Încetează să te uiți la mine așa, a spus.

— De ce? am întrebat bănuitoare.

— Zei și păcătoși nenorociți, nu mai contează. Să mergem.

Am păşit prin poarta de umbre într-o poiană întunecată, înconjurată de copaci înalți. La capătul îndepărtat al poienii, mici corturi de paradă fuseseră ridicate sub un copac gigantic, atât de mare, încât ramurile lui uriașe îi făceau pe ceilalți să pară mici prin comparație. O mulțime de lumini strălucitoare clipea peste tot pe unde mă uitam, licărind și pâlpâind în copaci și în iarba înaltă care se întindea înaintea noastră ca un covor. Aerul serii care se lăsa vibra de muzică plăcută și veselă, de miros de carne friptă, de zahăr și de zumzet de voci.

Onyx se zvârcolea în brațele mele, scheuna entuziasmat, cerând să fie lăsat jos. I-am dat voie și am privit, uimită, cum aleargă, o pată albă prin iarba înaltă, grăbindu-se spre corturi. Era destul de rece aici încât să ardă focuri lângă tarabe. Abia puteam să-l zăresc sărind în jurul unuia, cerșind mâncare de la un Fae care gătea deasupra flăcărilor.

— E în siguranță? am întrebat.

Fisher a făcut o mutră.

— Probabil. Vulpile de iarnă se pricep să simtă pericolul. Dacă ar fi crezut că vreunul dintre acești oameni intenționează să-i facă rău, deja s-ar fi ascuns undeva.

Ei bine, măcar vestea asta era liniștitoare. Dar încă eram descumpănită de ceea ce vedeam.

— Ce-i cu locul ăsta? Ce se întâmplă aici?

— Ăsta e Ballard, a spus el, ducându-și mâna la ceafă. E... am mai venit de câteva ori aici când eram copil. E doar un sat mic. Astă-seară e una dintre festivitățile lor. Sărbătoresc cea mai lungă noapte a anului.

— Și de ce *suntem* aici?

O, zei. Venise să distrugă acest sat minunat și mă adusese să fiu martoră la lucrurile dificile pe care trebuia să le facă uneori? *Fisher mi-a citit întrebările pe chip*, mi-am zis, pentru că și-a dat capul pe spate, părând puțin deranjat.

Scanat cu CamScanner

— Au ceva ce avem nevoie, atât. Odată ce îl vom lua, îi vom lăsa în pace. Nimeni nu e în pericol. Cel puțin, nu din partea mea. Tu ai de gând să ataci pe cineva?

— Nu!

— Mă bucur să aud asta. Hai să mergem. Simt miros de biscuiți Bettell. N-am mai mâncat din ăștia de cel puțin o sută douăzeci de ani.

Locuitorii din Ballard erau un amestec de Fae de toate rangurile, o imagine a poporului Fae pe care nu o cunoscusem încă: zâne mici, iuți ca fulgerul, care ne-au presărat părul cu petale de flori în timp ce zburau prin cele mai joase ramuri ale copacilor cu aripile lor irizate. Driade sfioase, cu membre lungi și păr argintiu până la brâu și rochii verzi fluturânde, care ieșeau din umbrele pădurii minute în șir, apoi dispăreau iar. Spiriduși. Satiri. Erau chiar și trei nimfe, chicotind și stropindu-se în râul care tăia latura de sud a dealului. Nicio ființă nu părea surprinsă să ne vadă, deși am fost priviți cu ochi curioși în timp ce ne-am făcut drum spre centrul adunării.

Erau standuri cu mâncare, tarabe explodând cu mii de varietăți de flori colorate și chioșcuri cu jocuri. În inima poienii, muzicienii s-au adunat în cerc în jurul unui foc mare, cântând o melodie veselă, în timp ce o femelă satir cânta o baladă deocheată despre un bătrân tâmplar care nu-și putea păstra lemnul tare.

Fisher a încercat să ne cumpere ceva de băut de la o femeie care ducea o tavă cu bere prin târg, dar ea și-a clătinat zulufii blonzi, zâmbind, și i-a spus că în seara asta nu se foloseau bani.

Casele, risipite printre copaci, erau simple și rustice, dar aveau un farmec primitor de necontestat. Peste tot erau grădini de legume, ceea ce mă uimea. Știam cum se cultiva hrană. Vorbisem cu fermierii care veneau să facă troc cu noi în Zilvaren înainte ca Madra să pună Sectorul Trei sub carantină. Ascultasem cu mare atenție în timp ce explicau cum au grijă de culturi și cum le recoltează, dar să văd morcovi, varză, praz și fasole crescând direct din pământ era fascinant.

Ballard era plin de viață care țâșnea din pământ, plutea printre copaci și atârna în aer ca o muzică dulce. Copiii alergau în toate părțile, râzând și jucându-se, în timp ce părinții lor mâncau și beau împreună, ca între prieteni, iar bătrânii stăteau lângă foc și bârfeau. O durere necunoscută mi-a vibrat în piept în timp ce Fisher m-a îndrumat spre o mică

Scanat cu CamScanner

pantă plină de iarbă, de lângă un foc, și mi-a indicat să mă așez. Asta însemna *acasă*. Locuitorii din Ballard nu erau oprimați. Nu-i urmărea, amenințându-i cu moartea dacă nu se supuneau. Hrana și apa de care aveau nevoie pentru a supraviețui nu erau raționalizate astfel încât să nu știe dacă vor vedea ziua de mâine. Și nu era niciun război aici. Nici vampiri. Nici Malcolm. Nici Belikon.

— Asta mi-am dorit întotdeauna pentru Hayden când era mic, am mărturisit fără să mă gândesc. Un loc pașnic și sigur, unde să prospere.

Fisher și-a încrucișat brațele pe genunchii îndoiți, uitându-se în jos la berea lui, purtat de gânduri.

— Păi poate să prospere, a spus încet. Se pare că Swift i-a găsit un loc de muncă bun și o locuință.

— Oh, de-ar fi asta de-ajuns să-l cumințească pe Hayden, am spus cu regret. Fratele meu a crescut fără reguli. E practic un animal sălbatic. Mai are și o dependență de jocuri de noroc, care l-a pricopsit deja cu patru oase rupte. Dacă mai ajung vreodată acasă, va fi o minune dacă îl găsesc în viață.

Fisher nu m-a privit, dar a spus:

— Vei ajunge. Acasă, vreau să zic. Nu pot garanta că fratele tău va fi în viață, dar...

— Mulțumesc pentru încurajare, dar să mă ierți dacă nu mă ajută prea mult. Ai putea să-ți amintești că încă trebuie să descifrez procesul de transmutație și să transform mii de inele în relicve. Și asta începe să sune a muncă pe viață, am spus obosită.

Fisher a oftat, înfigând tocul cizmei în iarbă.

— O să te ajut cu asta, a spus.

— Iartă-mă, ai zis că mă vei ajuta cu munca mea? Am auzit corect?

S-a strâmbat.

— Dacă te ajut la forjă, am putea avea într-adevăr o șansă să terminăm cu asta. Și nu va mai trebui să suport amenințările constante ale Danyei.

— Crezi că nu va veni să te amenințe la forjă?

— Nu mă poate amenința dacă nu mă găsește, a spus el.

Nu știam să câștig cu grație. „Ți-am zis eu" era una dintre expresiile mele favorite, dar m-am abținut să o rostesc.

— E amuzant. E aproape ca și cum ai fi *greșit* cu totul atunci când ai spus că scandalul cu prietenii tăi se va stinge până dimineața, am zis. Nu cred că Danya o să te ierte vreodată pentru că ai dispărut.

Scanat cu CamScanner

Mă aşteptam la un răspuns caustic, dar Fisher doar a zâmbit trist. A luat o gură de băutură, strălucirea portocalie a focului turnându-i trăsăturile în bronz şi transformându-i pletele negre ca smoala într-un cafeniu blând, întunecat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Danya deja şi-a recăpătat personalitatea drăguţă şi veselă.

Glumea. N-avea cum să nu glumească. Nu era nicio şansă ca cineva s-o fi păstrat atât de mult timp în grup dacă ar fi fost cu adevărat atât de necioplită.

Am tăcut o vreme. Ne-am băut berea şi am privit muzicienii cântând, în timp ce Ballard sărbătorea în jurul nostru. N-a trecut mult şi un grup de adolescente Fae superioare a început să înconjoare focul, chicotind cu mâna la gură şi aruncând priviri furişe spre Fisher. Păreau să aibă vreo doisprezece sau treisprezece ani, după criteriile oamenilor, acea vârstă jenantă între copilărie şi haosul pubertăţii – deşi nu aveam nicio idee ce vârstă aveau în lumea Fae.

Fisher nu mai aruncase nicio săgeată ascuţită către mine, aşa că am decis să risc o întrebare.

— Cum îmbătrâniţi voi? Copiii voştri? Trăiţi toţi atât de mult, dar... vă naşteţi şi apoi rămâneţi copii timp de o sută de ani, sau...?

El a clătinat din cap.

— Un copil e vulnerabil. Mai fragil decât un adult. Prea uşor de vânat de prădători. La noi, copiii cresc de fapt de două ori mai repede decât cei umani. Suntem complet maturi la douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Atunci procesul de îmbătrânire încetineşte dramatic.

— Prădători?

— Multe lucruri întunecate şi flămânde se ascund în colţurile uitate ale acestui tărâm, mică Osha. Cel puţin patru tipuri diferite de Banshee se hrănesc cu sufletele celor foarte tineri. Energia lor strălucitoare e prea tentantă ca să-i reziste. Apoi mai sunt strigoii, sirenele cu dinţi fierăstrău şi o întreagă pleiadă de creaturi care locuiesc în bârloguri şi care aşteaptă să iasă din pământ şi să înghită cu fulgi cu tot orice le intră în gură. Trebuie să ai mare grijă pe unde calci pe aici.

Zeilor, ce viaţă! Ştiam că Yvelia era plină de pericole, dar nu realizasem cât de precară este siguranţa cuiva prin părţile astea.

Scanat cu CamScanner

— Mai sunt şi plantele. Spini otrăvitori şi muguri de flori carnivore. Dacă nu te omoară, cu siguranţă îţi vor lăsa urme. Şi apoi, desigur, e Malcolm, a remarcat Fisher cu privirea întunecată.

Nu a spus *vampirii*. A spus *Malcolm*, de parcă figura palidă cu păr argintiu pe care o văzusem de cealaltă parte a râului era singura responsabilă pentru moartea şi dezastrul lăsate în urmă de haita sa.

— Ura lui ar fi de ajuns de una singură să radă orice urmă de viaţă din lume, dacă ar fi lăsată în voie.

Un vânt rece a început să sufle, trimiţându-mi degete de gheaţă pe spatele cămăşii şi făcându-mă să tremur. Am crezut că a fost o rafală de vânt, dar aerul a părut ciudat de liniştit deodată, ca şi cum lumea şi-ar fi ţinut respiraţia.

Schimbă subiectul, Saeris. De dragul zeilor, schimbă subiectul.

— Provoci o agitaţie destul de mare, am spus în halba mea de bere în timp ce beam.

— Hm?

M-am uitat la grupul de fete care termina al patrulea tur în jurul focului, aruncând în continuare priviri pline de speranţă către Fisher.

— Cred că grupul ăsta mic se întreabă dacă Stăpânul din Cahlish e în căutarea unei *Doamne*, am spus pe un ton şăgalnic.

Nu credeam că Fisher avea să aprecieze comentariul, dar eram sigură că măcar şi-ar fi dat seama că glumeam. Mâna lui s-a strâns în jurul halbei, umerii ridicându-i-se jenaţi.

— Să nu-mi mai spui aşa. Nu sunt Stăpânul din Cahlish, a spus el apăsat.

— Dar... ăsta este titlul tău. Nu ai fost singurul fiu al tatălui tău?

— Nu contează. Eu nu...

A schimbat strategia.

— Un stăpân are datoria să vegheze asupra oamenilor lui. Îi protejează. Îi apără. Creează un loc sigur pentru ei. Ştii unde sunt acum? Oamenii care obişnuiau să trăiască pe pământurile mele?

O furie îngrozitoare îi ardea în ochi în timp ce se uita la mine. Nu avea să-mi placă ceea ce urma să-mi spună, dar am răspuns oricum.

— Nu.

— De cealaltă parte a Darnului, urlând după sângele propriilor copii, a spus el amar. Sau şi-au abandonat casele şi s-au mutat în altă parte, unde să nu mai existe o hoardă Sanasrothiană care să le dărâme uşile în

Scanat cu CamScanner

toiul nopții. O sută zece ani. I-am părăsit timp de *o sută zece ani*. Ren și ceilalți au făcut tot ce au putut să oprească valul. Nu e vina lor. Eu ar fi trebuit să fiu aici să-i protejez. I-am dezamăgit. Așa că nu merit să fiu numit Stăpân al Cahlish-ului. Nu-s stăpânul nimănui.

Aroganța pe care o purtase ca pe o armură grea dispăruse. Toată prefăcătoria. Zidurile care-l separau de lumea din jur. Se evaporaseră. Argintiul din ochiul lui pulsa, reflectând lumina focului, la fel de nemilos ca întotdeauna, fără să-i dea pace. Mă durea să-l văd așa, sfâșiat de o jale care, acum vedeam clar, sălășluia chiar sub acea mască nepăsătoare pe care o afișa în fața tuturor.

Începuse să mă usture gâtul. Am vrut să întind mâna și să i-o iau într-a mea, dar granițele erau atât de neclare acum. Ar fi acceptat acel mic gest de alinare sau mi-ar fi râs în față, disprețuitor? Aveam și eu zidurile mele. La fel de înalte și la fel de groase ca ale lui. Nu știam dacă aș fi supraviețuit acelui tip de respingere, dacă s-ar fi întors să mă batjocorească pentru că mi-am imaginat că aș putea fi un sprijin pentru el.

Curaj, mi-am spus. Și, de asemenea, *să-l ia naiba*. Dacă arăta cruzime în fața bunăvoinței, atunci merita să fie singur și nefericit. Am tras adânc aer în piept, fiind pe punctul de a-l atinge, când...

— De ce n-ai spus nimic? a zis el, întorcându-se brusc spre mine.

— Eram pe cale s-o fac! Doar că... *îmi puneam ordine în gânduri.*

— Nu despre asta, a continuat el și a pufnit pe nas. Despre ce s-a întâmplat noaptea trecută. Între noi.

Ah. Nu mai era nevoie de explicații suplimentare. I-am căutat privirea, inima bubuindu-mi în piept.

— Mi-ai spus foarte clar că, din punctul tău de vedere, a fost vorba de o singură dată, am spus încet. Mi-ai spus foarte clar că poți să mă urăști și să mă dorești în același timp. Iar eu nu sunt genul de persoană care continuă să se arunce în fața lucrurilor care o rănesc. Așa că nu. N-am adus vorba. Ce rost ar fi avut? Crezi că mi-ai fi făcut un ceai și ai fi stat să mă asculți, în timp ce încercam să te conving cât de bine ne-ar fi putut fi împreună?

A pufnit disprețuitor.

— Exact.

— Eu nu...

Scanat cu CamScanner

Era de-a dreptul uimitor să-l văd pe Fisher încercând să găsească cuvintele potrivite.

— *Nu* te urăsc, a rostit el repede, apoi a oftat, de parcă această mărturisire îl costase scump.

— Dar sunt lucruri pe care nu le înţelegi. Lucruri care *mă împiedică* să...

— Să mă ia dracu', am avut dreptate! a exclamat o voce răguşită.

Niciunul dintre noi nu observase silueta care se apropia de dincolo de foc. În faţa noastră stătea o femeie cu faţa brăzdată de riduri adânci. Era greu de spus unde începea unul şi unde se termina altul. Era scundă pentru cineva din neamul Fae şi înaltă pentru un om, deşi nu-mi puteam da seama exact ce era. Semăna mai mult cu un om, dar apoi a zâmbit larg, dezvăluind o pereche de colţi lungi, tociţi, şi astfel întrebarea despre originea ei s-a rezolvat de la sine.

— Îmi place să ţin mereu un ochi aţintit spre cer, a spus ea răguşită. Nu se văd prea des pescăraşi albaştri[1] pe aici, dar ştiam că, dacă o să caut în continuare, într-o zi o să am noroc.

Fisher a schiţat un zâmbet convingător, dar ochii lui nu au răspuns la fel. A mormăit şi s-a ridicat în picioare de parcă n-ar fi fost, poate, cel mai temut războinic al Yveliei, ci un bătrânel obosit. Spre surprinderea mea, şi-a înfăşurat braţele în jurul femeii şi a strâns-o tare într-o îmbrăţişare.

— Seara bună, Wendy, a spus el.

Ea l-a strâns puternic, apoi l-a împins teatral.

— Seara bună, Wendy? Nu mă lua pe mine cu „Seara bună, Wendy". Îţi fac biscuiţii ăia blestemaţi în fiecare an şi niciodată nu te-ai obosit să-ţi faci apariţia ca să-i mănânci. Nimeni altcineva nu se înghesuie după ei, nesimţitule. Ce risipă de ingrediente!

Fisher a privit-o foarte serios, dar, în cele din urmă, zâmbetul său s-a lărgit şi a căpătat o sclipire autentică, iar ochii îi jucau de bucurie.

— Îmi pare rău, Wen. Am fost extrem de nepoliticos. Îţi datorez scuze.

Ea l-a pălmuit peste braţ – cea mai înaltă parte a corpului său la care putea ajunge.

— Îmi datorezi *banii* a strigat. Ştii cât de scump e zahărul zilele astea?

Fisher a râs. Un râs adevărat. Sunetul era bogat, profund, şi ceva din mine s-a trezit la viaţă. Când am ridicat pentru prima oară un ulcior la

[1] În limba engleză, *Kingfisher* înseamnă „pescăruş albastru" (n. trad.).

Scanat cu CamScanner

Palatul de Iarnă și mi-am turnat un pahar de apă, am crezut că sunetul acela, al apei curgând *liber*, va fi preferatul meu până în ziua morții. M-am înșelat. Râsul adevărat al lui Fisher era mai rar decât fusese apa vreodată în Zilvaren. Aproape că mi-au dat lacrimile.

— Să văd ce pot face ca să deschid câteva dintre liniile de comerț, a promis Fisher.

Wendy a mormăit și a făcut o grimasă atât de bosumflată, încât aproape că am râs și eu.

— Nu te obosi. Negustorii vin cu prea multe vești rele odată cu marfa lor. Mai bine ne descurcăm fără.

L-a prins pe Fisher de talie, pipăindu-l de parcă era un fruct din piață.

— Oriunde ai fost, nu te-au hrănit cum trebuie. Haide. Am două locuri rezervate la masa mea și două boluri mari de tocană de vită care vă așteaptă.

— Mulțumesc, Wendy.

Ea l-a privit tăios.

— Nu cred că o să-ți uiți manierele și o să mă lași să mă prezint singură frumoasei tale însoțitoare, Kingfisher de la Poarta Ajun.

Fisher a pălit, deschizând gura fără să scoată un sunet. Dar eu deja mă ridicasem și îi întindeam mâna lui Wendy.

— Sunt Saeris Fane. Eu sunt...

— Ah, o fată din Zilvaren! Pe toți zeii!

Wendy m-a prins de umeri, uitându-se la mine din cap până-n picioare.

— Am simțit! Am știut din clipa în care porțile s-au deschis din nou. Am simțit când ai trecut. Aerul *zumzăia* în ziua aceea.

— Îmi pare bine să te cunosc, am răspuns.

Mă simțise trecând prin poartă? Era posibil? Yvelia era un tărâm al magiei neașteptate și al ființelor unice. M-a privit și a știut imediat că sunt din Zilvaren. Era un lucru impresionant. Wendy a mijit ochii, privindu-mă prin fantele pleoapelor lăsate. Gura i s-a întredeschis încet în timp ce m-a analizat.

— Hmm.

A tras aer pe nas, de parcă încerca să mă miroasă.

— Mai mult decât o simplă tovarășă, așa-i? a zis ea și l-a privit pe Fisher cu coada ochiului ei tulbure.

Scanat cu CamScanner

— E o prietenă, a spus Fisher fără niciun pic de emoţie în glas. Una temporară. În curând o să se întoarcă în Zilvaren, unde o să-şi reia viaţa şi o să uite de tot ce s-a întâmplat aici.

Wendy a dat din cap, dar *nu* părea deloc convinsă.

— Aşa spui tu?

— N-ai zis ceva de tocană?

Nu s-a auzit acel ton iritat pe care îl folosea adesea cu mine, dar ceva din el se încorda vizibil. Lui Wendy i s-a făcut milă de el şi a decis să lase baltă subiectul.

— Da, tocană! Şi turte de porumb, şi cartofi, şi morcovi glazuraţi cu miere! Voi doi nu plecaţi din Ballard până n-o să vă crape burţile şi n-o să mai puteţi înghiţi nici măcar un vârf de ac. Haideţi!

Wendy nu glumise. Ne-a umplut farfuriile din nou şi din nou, trecând de la felurile sărate la cele dulci, pe măsură ce-şi amintea câte un preparat pe care voia neapărat să-l gustăm.

Am băut mai mult decât ar fi trebuit, mai ales după cât whisky băusem cu Lorreth cu două nopţi în urmă, dar berea nu era tare şi îmi lăsase doar o senzaţie caldă şi plăcută în piept. Fisher nici măcar n-a încercat să refuze când halba i-a fost umplută din nou, ceea ce m-a surprins.

A ridicat o sprânceană spre mine atunci când m-a prins că mă uitam la el cum dădea pe gât a şasea halbă.

— Ce? a întrebat.

— A, nimic. Doar că mă aşteptam să te opreşti după două halbe sau ceva de genul. Credeam că o să rosteşti vreun discurs despre cum…

Mi-am dres vocea şi l-am imitat pe un ton grav: *Un războinic adevărat nu-şi slăbeşte simţurile cu băutură. Trebuie să fiu mereu pregătit de luptă.*

Fisher s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ăsta se presupune că aş fi eu?

— Ăsta *eşti* tu, i-am spus.

— Prostii. Nu vorbesc atât de pretenţios.

— Nu. Vorbeşti şi mai şi. *Hei!*

O mică zână cu aripi roz transparente se căţărase pe marginea farfuriei mele, încercând să rostogolească un biscuit Bettell. Era aproape cât ea de mare şi, dacă s-ar fi răsturnat, ar fi strivit-o.

A scos un ţipăt ascuţit şi furios când i-am luat biscuitul.

Scanat cu CamScanner

— O să te rănești, am certat-o. Cum te-ai gândit că vei putea zbura și cără asta în același timp?

Era greu de înțeles ce spunea, dar sunt sigură că am prins cuvintele „nu e" și „treaba ta", plus altele mai colorate. M-am prefăcut adânc jignită, dar tot i-am rupt biscuitul în bucăți mai mici și i le-am pus pe o farfurie alături.

— Poftim. Așa e mai ușor de cărat. Cu plăcere.

Mi-a făcut un gest obscen cu mânuța ei minusculă, dar și-a luat o bucățică și a zburat în noapte. Când m-am întors spre Fisher, el stătea tolănit pe scaun, privindu-mă foarte atent. I-am văzut colțurile buzelor ridicându-se ușor și am profitat imediat de ocazie.

— Stai puțin, *chiar* ești pe cale să zâmbești, Kingfisher de la Poarta Ajun?

— Și ce dacă? a întrebat el pe un ton neutru.

— Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori te-am văzut zâmbind. Nimeni n-o să mă creadă când ne întoarcem în tabără.

A zâmbit atunci, lent și melancolic, întorcându-și privirea în timp ce se juca cu furculița.

— Te vor crede, micuță Osha. Toți m-au văzut zâmbind de multe ori.

— Doar că nu recent, am șoptit eu.

— Nu. Nu recent. A fost greu, a spus el, cu mărul lui Adam ieșindu-i în evidență când a înghițit. Dar devine mai ușor.

Părea relaxat, dar tensiunea din umerii lui era vizibilă. Argintiul din ochiul său părea să fi luat-o razna. Mi-am apăsat limba pe interiorul dinților, ca să mă abțin să stric momentul cu întrebări nepotrivite, dar știam că suferea. Suferea mereu.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Vocile au izbucnit dintr-odată, pline de teroare.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Mai tare. Mai rapid. Mai tare. Și mai rapid.

M-am apucat de marginea mesei, incapabilă să-mi trag răsuflarea din cauza vuietului...

Scanat cu CamScanner

— Saeris? Draga mea, mă auzi? Ești bine?

Ballard a revenit brusc în raza mea vizuală. Farfuria mea era pe jos, spartă în bucăți la picioarele mele, iar iarba era presărată cu firimituri de biscuiți Bettell. Fisher mă privea uluit. Wendy fusese cea care vorbise, cu vocea plină de îngrijorare. Stăteam țeapănă, iar ea îmi atingea fruntea cu dosul palmei.

— Nu ai febră... Ești sigură că ești bine, Saeris? Te-ai comportat destul de ciudat.

— Da. Sunt bine. Eu...

Am înghițit cu greu.

— Doar m-a luat un pic amețeala, atât.

O, nu. Nu doar Fisher și Wendy observaseră. Un grup de lângă foc se oprise din vorbit și se uita spre noi. Două femele Fae, rezemate de trunchiul unui stejar uriaș, la câțiva pași distanță, murmurau între ele, privindu-mă cu îngrijorare. Mi-am înghițit panica și am încercat să zâmbesc cât mai convingător.

— Chiar sunt bine, promit.

El știe. Știe că ai auzit ceva.

Vocea din mintea mea avea dreptate. Fisher era alb ca varul, iar privirea lui îmi spunea că nu credea niciun cuvânt din ce spusesem.

S-a ridicat încet și mi-a ridicat farfuria.

— A fost o zi lungă, a spus el, punând-o la loc pe masă. Am mâncat și am băut prea mult. Ne-a ajuns oboseala.

Wendy a dat din cap.

— Da, desigur. Ei bine, știți unde mergeți, nu-i așa? Deși a trecut mult timp... Îți mai amintești drumul?

Fisher a râs ușor, îmbrățișând-o cu un singur braț.

— Poate că restul corpului meu nu mai e perfect, dar cu memoria încă stau bine. Noapte bună, Wendy.

Am îmbrățișat-o și eu, simțind o căldură neașteptată în piept. Încă ne striga urări de noapte bună în timp ce Onyx o zbughea pe potecă înaintea noastră, cu un biscuit în gură.

Ne întorceam la Cahlish. Nu exista nicio șansă ca Fisher să aleagă să rămână aici după episodul meu ciudat. Dar nu a deschis o poartă de umbre și nu m-a tras înapoi prin ea, cum mă așteptasem. A rămas tăcut în

Scanat cu CamScanner

timp ce mă conducea pe lângă şirul de copaci şi casele pitoreşti care mărgineau aleea. Şi-a mişcat mâinile de câteva ori pe lângă corp înainte să şi le vâre în buzunare Părea că nu ştia ce să facă cu ele.

Aleile prin pădure erau late cât să încapă un car mic. Erau pustii, toată lumea rămânând încă în poiană, bucurându-se de sărbătoare.

Fisher s-a oprit brusc în mijlocul potecii, astfel că am fost cât pe ce să-l izbesc în spate.

— Cuvintele acelea pe care le-ai spus acolo. De ce le-ai spus? a întrebat el.

Le spusesem cu voce tare? La dracu.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Au venit de nicăieri. Stăteam acolo, te ascultam vorbind ceva despre zâmbit, şi apoi bum! N-am mai auzit nimic altceva. *Annorath mor, Annorath mor, Annorath m...*

— Opreşte-te!

Fisher şi-a ridicat mâna ca şi cum ar fi fost un scut.

— Nu... spune asta. Te rog, nu spune asta.

Fusese supărat, furios, iritat, aprins, şi alte milioane de lucruri în faţa mea, dar niciodată nu mai fusese speriat.

— Quicksilver-ul mi-a împins aceste cuvinte în minte când m-ai forţat să-l opresc la Palatul de Iarnă. Ce *înseamnă*? am întrebat, făcând un pas către el.

El a făcut un pas înapoi în acelaşi timp, dând din cap.

— E mai bine să nu întrebi. Oricum nu pot să-ţi spun, deci... nu.

— Fisher...

S-a repezit la mine, apucându-mă de mână.

— Hai. Să mergem.

Ballard, satul din pădure, trecea rapid pe lângă noi, ca o şoaptă, în timp ce Fisher mă trăgea după el. Copacii erau plini de lumini strălucitoare. Iazuri frumoase şi zone cu iarbă şi bănci mărgineau potecile. Muzica mai plutea în aer, acum îndepărtată, în timp ce mă conducea tot mai adânc în pădure.

În cele din urmă, am ajuns într-o piaţă pavată, cu o fântână circulară în centru. Statuia de la fântână – o femeie cu păr lung şi frumos, cu o faţă rotundă şi un zâmbet blând – ţinea o urnă de piatră, din care un firicel de apă curgea continuu în bazinul de la picioarele ei. Sunetul apei care picura ar fi fost liniştitor dacă Fisher nu ar fi fost atât de agitat. A traversat

Scanat cu CamScanner

rapid piața, întorcându-și privirea de la statuie, îndreptându-se direct spre o ușă roșie neinteresantă, aflată între două magazine mici: o brutărie și o croitorie, după cum păreau.

— Fisher, mai încet...

Aproape că m-am împiedicat de propriile picioare trecând pe lângă fântână, ochii mei alunecând pe mica placă de alamă de la baza picioarelor femeii, și un gând dureros mi s-a înfiripat în minte. Am realizat de ce statuia mi se părea atât de familiară. Semăna destul de mult cu Everlayne. Și avea pomeții proeminenți ai lui Kingfisher. Sau mai degrabă, el îi moștenise pe ai ei.

Edina celor Șapte Turnuri. Doamna Cahlish-ului.

Mama lui Kingfisher.

Spusese că ea îl adusese aici când era copil. Era importantă pentru locuitorii din Ballard. Și Fisher la fel. Realizasem asta chiar înainte ca Wendy să vină să-l mustre pentru că o neglijase pentru atât de mult timp. Toată lumea fusese foarte discretă, dar locuitorii satului fuseseră conștienți de prezența lui. Nu era un străin aici, nu fusese niciodată, din câte înțelegeam, și acum deschidea o ușă către o clădire din piață pentru că avea, pur și simplu, o cheie?

— Hai, a făcut el semn către ușa deschisă. Să intrăm. Se face frig.

Temperatura era doar o scuză. La Cahlish era mult mai rece decât la Ballard, și el umbla acolo doar în cămașă și pantaloni, fără să schițeze niciun gest. Înțelegeam de ce voia totuși să intre, și nu aveam de gând să-l opresc.

Ușa s-a deschis către o scară îngustă. Un singur nivel. Lumânările din sfeșnicele de pe pereți au prins viață când Kingfisher mi-a făcut semn să trec înaintea lui. Am început să urc. Onyx a alunecat printre picioarele mele, mereu curios, dorind să fie primul. Ghearele lui se auzeau pe scândurile de lemn în timp ce sărea pe fiecare treaptă. Aerul mirosea a praf și a uitare. Când am ajuns în capul scărilor, m-am trezit înconjurată de fantome, dar, înainte să intru în panică, flăcările au înflorit la capetele altor lumânări de cealaltă parte a camerei, și am văzut că formele albe stranii erau departe de a fi stafii. Doar niște piese mari de mobilier acoperite cu cearșafuri.

Chiar și tablourile de pe pereți fuseseră acoperite. Trei ferestre mari dădeau spre curtea interioară și fântână, dar Fisher era deja pus pe treabă,

Scanat cu CamScanner

traversând modesta cameră de zi și trăgând perdelele groase de catifea grena la ferestre, ca să blocheze orice vedere asupra femeii cu înfățișare blândă care turna apă dintr-o urnă.

Asta nu era doar o casă pe care Fisher o închiriase pentru o noapte. Locul acesta îi aparținea. Îi aparținuse cândva mamei lui, poate, și acum era al lui.

Am umblat prin cameră, lăsându-mi mâna să alunece peste cearșafuri. Nasul lui Onyx era lipit de podea în timp ce se plimba, amușinând. A strănutat brusc, apoi s-a întors imediat la înghițit tot praful. Eram gata să dau jos cearșaful de pe marele tablou de deasupra șemineului, dar mâna lui Fisher mi-a prins încheietura.

— Nu, a spus.

Apoi, puțin mai blând, a adăugat:

— Nu în seara asta.

De ce eram aici? Părea că își tot smulge coaja de pe o rană nevindecată, dar el fusese cel care mă adusese la Ballard.

— Baia e acolo, a spus, arătând o ușă din stânga noastră. Sunt două dormitoare. Îl iau eu pe cel mai mic. Oricum, acela a fost al meu cândva.

Două dormitoare. El urma să doarmă în camera lui. Eu urma să dorm în cealaltă. Nu eram surprinsă de asta. Fisher putea să vrea să facă sex cu mine, dar nu-mi făceam vreo iluzie că și-ar fi dorit să doarmă în aceeași cameră cu mine.

— Mulțumesc. O, rahat, am spus eu, strâmbând din nas. Mi-am uitat geanta în poiană. N-am fost atentă. Va trebui să mă întorc s-o iau.

Dar Kingfisher și-a întins mâna, iar palma lui a devenit un vălătuc de fum negru, din care a apărut o bucată de pânză, care s-a dovedit a fi geanta uitată.

— Poftim, a spus încet. Noapte bună, micuță Osha.

Scanat cu CamScanner

26.

CENUȘĂ ȘI SCÂNTEI

M-am trezit din cauza țipetelor. Sunetul era plin de groază, genul de urlet pe care îl scoate o persoană care e pe cale să fie ucisă. Am sărit din pat și m-am izbit cu degetul mare de la picior de mobilă.

— *Futu-i! Futu-i!*

Nu cunoșteam camera asta. Era întuneric complet când am intrat aici. Abia dacă am reușit să găsesc patul pipăind prin întuneric. Doar zeii știau ce obstacole se aflau între mine și ușă. Doar zeii știau unde era ușa. Țipetele s-au intensificat. În cele din urmă, am găsit clanța și aproape că m-am împiedicat de Onyx, care gâfâia și se învârtea valvârtej pe lângă mine. I-am urmat silueta albă de-a lungul coridorului.

— Stai! Nu! Am spus *nu*! STAI! a strigat Fisher.

Fără să stau pe gânduri, am izbit ușa și am năvălit înăuntru. Perdelele nu erau trase, iar lumina lunii inunda camera, zugrăvind totul într-un argintiu luminos. Purtând doar niște pantaloni, Fisher zăcea în mijlocul unui pat mult prea mic pentru trupul lui, deasupra cearșafurilor, tremurând, cu pielea acoperită de transpirație. La început am crezut că are un coșmar, dar apoi am văzut că ochii îi sunt deschiși și ațintiți în tavan. A clipit, iar o lacrimă i-a alunecat din colțul ochiului, lăsându-i-se spre tâmplă și pierzându-se în păr.

— Fisher?

A tresărit la auzul vocii mele. Mâinile i s-au strâns pe lângă corp, apucând cearșafurile.

— Du-te, a spus Fisher cu vocea spartă.

Scanat cu CamScanner

S-a uitat la mine pe furiș, cu coada ochiului, deși capul nu i s-a mișcat pe pernă.

— Ce-i cu tine? Ești...

— Du-te!

— Nu pot să plec pur și simplu. Ceva nu e în regulă cu tine.

— O să fiu bine. Eu...

Un val de durere i-a trecut peste față, și-a dat ochii peste cap. Spatele i s-a arcuit pe pat în timp ce strângea din dinți, strigând un blestem violent în limba veche Fae.

— La dracu'! Stai! Stai, stai, stai, striga el. Te rog. Oprește...

Atacul, convulsia sau ce naiba îi provoca atâta suferință s-a domolit, și l-am privit, cu inima bătându-mi nebunește, în timp ce trupul i s-a lăsat înapoi pe saltea. Imediat ce spatele i-a atins patul, a început să tremure din nou.

M-am hotărât și am spus:

— O să caut pe cineva. Nu e normal ce se întâmplă.

— Nu! Nu. Fisher a încercat să înghită, dar părea prea dureros, așa că și-a dres glasul în schimb.

— Se va termina repede, a zis el.

— *Cât* de repede?

— Într-o... oră. Poate două. O să... fiu bine.

— Fisher, nu. Ai nevoie de ajutor. Trebuie să fie un tămăduitor pe aici.

— Doar... te rog. Adu-mi puțină apă. Asta o să mă ajute. Apoi... du-te la culcare. Odihnește-te.

Da. Sigur. La culcare. Cu el suferind în camera alăturată, urlând din toți rărunchii. N-avea cum să se întâmple așa ceva. Era incredibil de încăpățânat.

— Mă întorc imediat, i-am spus.

Toate lumânările se stinseseră de mult, iar eu nu aveam puteri magice care să aprindă flăcări atunci când aveam nevoie, așa că am început să caut. În camera de zi, am tras una dintre perdele, mulțumindu-le zeilor când razele lunii au luminat mobila și celelalte obstacole care stăteau între mine și bucătărie.

Am găsit un pahar prăfuit într-unul dintre dulapuri, l-am umplut dintr-un ulcior de pe bufet și m-am întors la Fisher cât mai repede cu putință. În absența mea, Onyx sărise pe pat și se cuibărise lângă el,

Scanat cu CamScanner

cu capul pe abdomenul lui. A scâncit când am intrat în cameră, privirea lui trecând de la mine la Fisher, de parcă ar fi încercat să-mi comunice ceva.

— Poți să-ți ridici capul? am întrebat.

— Nu. Nu pot mișca... nimic.

Fisher și-a strâns ochii.

— Bine. Atunci o să te ajut eu.

— Doar... pune-l pe noptieră. Îl voi... bea mai târziu.

Fiecare cuvânt îl chinuia. Trupul îi era atât de încordat, încât părea că tendoanele de la gât și brațe sunt gata să se rupă.

— Nu te las așa, idiotule.

M-am suit pe pat și i-am ridicat capul. A fost nevoie de un efort considerabil să-mi bag mâinile sub umerii lui și să-i ridic și mai mult torsul, ca să mă pot strecura prin spate. M-am rezemat de tăblia patului, lăsându-l să se sprijine de mine astfel încât capul să-i fie pe abdomenul meu, cu picioarele de-o parte și de alta a lui. Nu a protestat când i-am dus paharul la buze și i-am turnat apă cu grijă. A durat mult timp să bea, dar, până la urmă, a golit paharul.

— Acum poți pleca. Cred că... trece.

O minciună sfruntată. Dacă judecam după tremuratul lui, episodul abia începea.

— Nu plec nicăieri.

Părul îi era lipit de față în valuri umede și întunecate. Privirea lui a căutat-o pe a mea, și inima mi s-a oprit pentru câteva clipe când i-am văzut quicksilver-ul din ochiul drept; pulsa, acoperind aproape tot irisul, lăsând doar o mică semilună verde să strălucească.

— Te voi obliga să pleci dacă... va trebui, a spus el printre dinți.

Mă va *obliga*? A, mă va *obliga* el pe mine? Nesimțitul. Încercam să-l ajut, iar el era hotărât să mă respingă. Cum putea fi atât de enervant, chiar și atunci când era imobilizat și incoerent din cauza durerii? Am vorbit clar, ca să nu existe nicio neînțelegere.

— Dacă folosești jurământul ăla cu care m-ai păcălit ca să mă forțezi să ies din cameră chiar acum, n-o să te iert niciodată. Voi găsi o modalitate să-ți fac viața absolut mizerabilă. De fapt, cât stăm și avem această conversație plăcută, să nu mai îndrăznești să mă constrângi vreodată împotriva voinței mele. Mă auzi? Înțelegi?

— Eu nu am nevoie...

Scanat cu CamScanner

— Nu mă joc, Fisher. Dacă ai vreun pic de respect față de mine, dacă ai dat vreodată măcar doi bani pe mine, să nu mă mai constrângi *niciodată*! Ai înțeles?

Și-a umezit buzele, cu privirea arzând. Deși nu eram în câmpul lui vizual, trebuie să-mi fi văzut furia de pe chip, pentru că pleoapele i s-au lăsat în jos și a făcut un mic semn din cap.

— Am înțeles...

— Perfect. Acum încetează să-mi mai spui să plec. Rămân.

Un alt semn de cap.

— Bine.

Următoarele patru ore (nu una, nu două, ci *patru)* au fost grele. Onyx și-a ascuns fața în cearșafuri de fiecare dată când un nou val de delir l-a cuprins pe Fisher. L-am ținut cât am putut de bine când s-a arcuit pe pat, dar asta nu părea să-l ajute, așa că l-am lăsat să se contorsioneze și să tremure. Lanțul de la gât i s-a lipit de piele, pandantivul cu pumnale încrucișate, înfășurate în vițe, îi atârna în scobitura gâtului, ud de transpirație, și m-am uitat urât la lucrul ăla blestemat, întrebându-mă de ce naiba nu-și face treaba. Asta era din cauza quicksilver-ului. Nu aveam nicio îndoială în privința asta. Chiar și fără să fi văzut cât de mult se răspândise în ochiul lui, aș fi știut după șoapta pe care o auzeam tot timpul în adâncul minții.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Ca un tunet în urechile mele. Un semn sumbru.

În timpul celor mai întunecate ore ale nopții, când norii trebuie să fi acoperit luna și camera era plină de umbre, Fisher s-a liniștit pentru o vreme.

— Povestește-mi ceva. Distrage-mi atenția. Uneori mi-e mai ușor dacă... mintea mi se duce în altă parte.

I-am trecut mâinile peste umeri, masându-i mușchii încordați cu degetele, cum făcusem în ultima oră. Nu m-a surprins când cerneala de sub pielea lui s-a apropiat de locurile unde îl atingeam. M-am uitat cum se urca pe degetele mele, luând tot felul de forme, transformate apoi în rune și desene delicate, în timp ce înainta pe corpul meu. Era foarte posibil să o mai găsesc încă acolo dimineața, dar acum nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Scanat cu CamScanner

— Ce să-ți povestesc? am întrebat.

— Orice. Povestește-mi despre viața ta... de dinainte.

Am rămas pe gânduri o clipă. Nu știam de unde să încep. Erau multe lucruri despre care nu voiam să vorbesc. Multe lucruri pe care voiam să le uit. Unghere periculoase ale minții mele în care nu aveam nici cea mai mică dorință să mă întorc.

Capul lui Fisher s-a mișcat pe abdomenul meu.

— De ce te încrunți așa? a întrebat el.

M-am uitat în jos și am văzut că el era cel care se încrunta la *mine*. Fruntea nu-i mai era acoperită de transpirație. Tremuratul părea să se fi domolit puțin. Ce ușurare!

— Nu știu. Am foarte puține amintiri luminoase și fericite de împărtășit din Zilvaren.

Îl atinsesem destul pe Fisher în ultimele câteva ore, așa că nici nu m-am gândit la asta, i-am trecut degetul peste frunte, în jos pe tâmplă, dându-i laoparte părul umed de pe față. A închis ochii, cu genele fine și delicate ca niște urme de peniță trase cu cerneală neagră pe pielea lui palidă.

— Nu vreau amintiri luminoase și fericite, a șoptit el aspru. Vreau amintiri *reale*.

Iată niște cuvinte care m-au apăsat greu. Venite și de la bărbatul care refuza să-mi dea răspunsuri reale la întrebările pe care le aveam despre el, erau suficiente să mă facă să țip. Dar suspiciunile mele în această privință – faptul că Fisher era legat într-un fel și *nu putea* răspunde – deveniseră clare, la un moment dat, în mintea mea. Și uite unde eram. Stătea în brațele mele, imobil și vulnerabil în toate sensurile. Expus complet. Puteam fi și eu puțin vulnerabilă.

— Tatăl meu a murit când aveam doi ani. Nici măcar nu mi-l amintesc. Mama era însărcinată în patru luni cu Hayden când s-a întâmplat. O dună s-a prăbușit peste un avanpost comercial de pe câmpiile de sticlă. Fie a fost strivit, fie a murit sufocat, una din două. Și când n-am mai avut salariul lui, mama a început să se prostitueze, am spus direct.

Ăsta nu era un secret în Zilvaren. Toată lumea o știa pe Iris Fane, fie pentru că plătiseră pentru timpul ei, fie pentru că celelalte mame din cartierul nostru se plângeau și bodogăneau cât era ziua de lungă despre faptul că o femeie de moravuri ușoare trăia printre ele.

Scanat cu CamScanner

— Își vindea trupul mai ales pentru mâncare și apă, dar făcea și bani. Lista ei de clienți era formată în principal din gardieni. Oamenii Madrei. Cinci zile pe săptămână, lucra într-un loc de lângă piață. Casa lui Kala. Kala angaja pază, așa că femeile care lucrau acolo erau în siguranță în mare parte. Un strigăt dintr-un dormitor și cinci namile uriașe spărgeau ușa și băteau măr pe oricine făcea probleme. Dar uneori lucra și de acasă. Ca să ne ajungem cu banii. Obișnuiam să mă uit prin crăpătura ușii dormitorului ei când veneau gardienii, strălucitori și mândri, aroganți în armurile lor aurii.

— Bărbatul căruia i-am fost ucenică, Elroy, o iubea. Era frumoasă și plină de un... foc lăuntric. El venea la noi acasă și repara lucruri din când în când. Nu a încercat niciodată nimic cu ea, totuși. Nu era genul. De câte ori n-a avut grijă de ea când unul dintre gardienii palatului o bătea până o învinețea la noi acasă...

Am clătinat din cap, răsucind absent o șuviță din părul umed al lui Fisher pe deget.

— Nu voia să calc pe urmele ei, așa că l-a făcut să promită că mă va lua la forjă de-ndată ce voi fi destul de mare. Aveam zece ani când am păşit prima dată în atelierul lui. Iar mama? Deja începuse să introducă pe ascuns arme în cartier. A început cu bucăți de metal uzat. Lucruri care puteau fi transformate în arme. La început, Elroy le făcea cu drag. Doar pumnale. Cuțite mici. Mama le-a dat mai întâi prietenelor ei de la Kala, să se apere când lucrau acasă. Dar apoi a început să aducă săbii și scuturi. Genul de obiecte pentru care ar fi fost ucisă dacă ar fi fost prinsă făcând comerț cu ele.

Uram să-mi amintesc bătăile în ușă în miez de noapte, în timp ce mama lucra la Kala. Bărbații mascați care-mi împingeau saci grei de iută în mâini și apoi o luau la fugă, fără să spună un cuvânt. Dar m-am forțat să continui.

— La scurt timp, a început să mă pună să duc obiecte de la casa noastră la forjă în fiecare zi. Gardienii nu dădeau prea multă atenție unui copil slab care se ducea spre muncă. Au trecut anii și a început să-mi prezinte tot felul de bărbați...

Respirația lui Fisher s-a oprit brusc. Se relaxase treptat, dar acum s-a încordat din nou, nările dilatându-i-se. N-a spus niciun cuvânt, dar știam la ce se gândea.

Scanat cu CamScanner

— Nu acel gen de bărbați. Nu m-au atins niciodată. Mi-au arătat unde sunt intrările diferitelor tuneluri. Cele care duceau la rezervele subterane unde Madra ținea rezervoarele de apă. Destulă să aprovizioneze tot orașul și chiar mai mult. Mi-au arătat cum să găuresc cisternele și să scot câte puțin de ici-colo. Mi-au arătat cum să sparg încuietori și cum să mă car. Am învățat să lupt cu pumnalele și să le arunc. Câte un rebel stătea în casa noastră, ascuns în pod, o săptămână sau o lună. Uneori poate două. Apoi se schimbau, și apărea altcineva. Hayden nu știa nimic despre asta. Era prea tânăr să înțeleagă majoritatea lucrurilor care se întâmplau, și nu știa să-și țină gura. Așa că am învățat să lupt, și să fur, și să am grijă de el, pentru că mama nu mai era niciodată acasă. Și așa a fost mult timp. Îmi petreceam zilele la forjă. După, aveam grijă de Hayden. Găteam pentru el. Țineam casa curată. Și apoi, de îndată ce adormea, ieșeam să fur orice aveam nevoie pentru a trăi.

— Când dormeai?

Fisher nu se mai lupta cu durerea acum. Părea că se luptă să rămână treaz.

— Nu prea dormeam. Trăgeam câte un pui de somn când puteam, și... nu știu. Pur și simplu mergeam înainte.

— Sună ca o situație de rahat.

— Așa și era. Și s-a înrăutățit. Mama a început să se înfurie. Era sătulă să fie tratată ca un gunoi și batjocorită de bărbații care credeau că sunt mult mai buni decât ea. A refuzat să mai accepte gardieni. Unora dintre clienții ei obișnuiți, cei care veneau acasă, nu le-a plăcut asta. Într-o dimineață, acum șase ani, a plecat de acasă și s-a îndreptat spre Kala's, dar și-a uitat rația de apă. O lăsase pe masa din bucătărie, sticla ei plină. Nu luase nici măcar o gură din ea. Știam că dacă n-o avea cu ea, n-ar fi primit apă toată ziua, așa că am luat-o și am fugit după ea. Am găsit-o în piață, deja în genunchi. Gardianul pe care-l refuzase acasă în noaptea de dinainte stătea acolo, mulțumit de sine, în timp ce subalternii lui îi scotoceau geanta. I-au găsit două cuțite. Niște obiecte minuscule, fără importanță. Lamele aveau abia vreo opt centimetri lungime, dar asta nu conta.

— Pentru că pedeapsa pentru deținerea de arme în Sectorul Trei e moartea, a șoptit Fisher.

— M-am uitat cum i-au tăiat gâtul, am spus. Fără arest. Fără proces. Le place să-și execute sentințele pe loc. Economisesc timp și energie,

Scanat cu CamScanner

bănuiesc. A murit cu faţa în nisip, în căldura arzătoare, cu cinci bărbaţi pişându-se pe părul şi spatele ei. Şi apoi au lăsat-o acolo. Am alergat la ea imediat ce au plecat. Am întors-o. Am zgâlţâit-o, am spus ridicând din umeri. Dar era deja moartă. N-o puteam căra singură, aşa că a trebuit să fug să-l aduc pe Elroy. Când ne-am întors în piaţă, vecinii noştri erau acolo, stând deasupra ei, scuipând-o în faţă. Elroy l-a făcut una cu pământul pe un bărbat care încerca să-i smulgă hainele de pe corp.

Care-i problema? Era o curvă murdară, plină de boli. Nu-i păsa că lumea îi vedea ţâţele. Ia uite, ce-ar fi să-i plătesc eu? Aruncase un galben zgâriat pe burta mamei şi apoi o lovise cu piciorul în coaste. Atunci Elroy i-a spart faţa. Nu i-am spus lui Fisher partea asta, totuşi. Existau amintiri care puteau fi puse în cuvinte, chiar dacă părea că te omoară să le scoţi la lumină. Şi apoi erau cele care nu puteau fi exprimate. Nu aveam să repet niciodată cuvintele pe care le spusese acel bărbat despre mama mea.

— Am ars-o în dimineaţa următoare în dune, la un kilometru de câmpiile de sticlă. Aerul era atât de fierbinte, încât mi-a pârlit nările. Hayden a leşinat, şi Elroy a trebuit să-l ducă acasă, dar eu am rămas şi m-am uitat la rugul mamei mele până când a devenit cenuşă şi scântei în bătaia vântului. Când, în sfârşit, m-am târât înapoi acasă, am găsit-o toată acoperită cu scânduri, uşa şi ferestrele blocate cu bucăţi de lemn. Era un X mare, negru, pictat pe zidărie. A noastră a fost prima casă pe care au pus-o în carantină. Au urmat şi altele totuşi. O săptămână mai târziu, Madra pusese tot sectorul în izolare. Nimeni nu mai intra şi nu mai ieşea. Au spus că sectorul era lovit de ciumă.

Acele zile erau coşmaruri îndepărtate, ceţoase, care mă bântuiau atât în orele de veghe, cât şi în somn. Durerea lui Hayden se transformase în furie foarte repede. O învinuia pe mama pentru pierderea casei noastre. Prietenii lui îi spuseseră, în sfârşit, că nu fusese chelneriţă la Kala's. Unii i-au spus că proprii lor taţi se culcaseră cu Iris Fane pentru preţul unei căni ieftine de bere. Se revoltase în aproape orice fel la care se putuse gândi, şi, când terminase cu asta, începuse cu jocurile de noroc.

— Ai rămas cu Elroy? a întrebat Fisher.

S-a frecat pe frunte, masându-şi punctul dintre sprâncene, şi mi-am dat seama că se putea mişca acum. Dar nu se mişcase din poziţia lui, sprijinit de mine. Când şi-a lăsat mâna să cadă din nou, a lăsat-o să se odihnească pe piciorul meu. Confortabil. Familiar.

Scanat cu CamScanner

— Nu. Dacă ne-ar fi luat la el, gardienii ar fi pus totul cap la cap și și-ar fi dat seama că el făcuse pumnalele pe care le purta mama în ziua aceea. Nu voiam să-l pun în pericol, așa că, în esență, eu și Hayden am dispărut. Ne-am găsit poduri în care să dormim. Deasupra tavernelor mai ales, unde puțin zgomot noaptea n-ar fi fost observabil. Mă strecuram înăuntru și afară din forjă, așa că nimeni nu știa că lucram acolo. Abilitățile pe care le-am învățat de la prietenii rebeli ai mamei au ajuns să ne țină în viață. Ne-am descurcat.

Atât de multe lucruri omise. Nopți dureroase, pline de certuri. Nopți petrecute dormind pe podele tari, în căldura sufocantă, fără nimic care să blocheze Gemenele de la ferestre. Foame nesfârșită și o sete care nu putea fi niciodată potolită. *Ne-am descurcat* era un mod foarte generos de a descrie viața noastră după ce nemernicul ăla îi tăiase gâtul mamei.

Fisher s-a răsucit în sfârșit și și-a pus capul înapoi pe pernă.

— Vino aici, a spus el.

— Ce?

— Nu mă face să te trag.

Era o notă obosită, dar jucăușă în vocea lui.

Voia să mă întind lângă el. La naiba. Trebuia să procesez asta dimineață, pentru că un val de epuizare cum n-am mai simțit m-a cuprins în timp ce m-am lăsat în jos în pat și, după multe ore, mi-am întins picioarele amorțite, pentru prima dată. M-am asigurat că mă așez astfel încât nicio parte a corpului meu să nu atingă corpul lui Fisher, dar el a scos un sunet enervat și și-a încolăcit brațul în jurul meu. Punându-mi mâna pe abdomen, m-a tras aproape, astfel încât spatele meu era lipit de pieptul lui. Căldura corpului său era divină. Îi puteam simți inima în spatele meu – bătăi lente și egale, în ritm cu mișcările blânde ale respirației lui. Undeva spre marginea patului mic, Onyx a oftat confortabil și s-a cuibărit mai adânc în pături.

Asta era... ceva nou. Diferit.

Fisher și-a prins degetele sub tivul cămășii mele și și-a odihnit mâna pe pielea mea. Gestul nu era sexual. Era un simplu contact între două persoane. O ancorare în timp. Intim. O conexiune.

— Și mama mea a fost ucisă, a șoptit el cu vocea îngroșată. Avem asta în comun, micuță Osha.

Am vrut să-l întreb ce voia să spună cu asta, dar deja adormise.

Scanat cu CamScanner

27.

MARCATĂ PE VIAȚĂ

Era încă întuneric când m-am trezit. Mi-a luat un moment să-mi amintesc unde eram și cine mă ținea atât de strâns în brațe. Apoi am rămas acolo, nemișcată, aproape fără să respir, extrem de conștientă de faptul că erecția lui Fisher mă apăsa pe coapsă și că era aproape sigur treaz. Împărțisem patul cu suficienți oameni pentru a ști, după respirație, dacă erau conștienți sau nu, iar Fisher nu respira ca și cum ar fi dormit adânc. Era profundă și mult prea măsurată, și îl simțeam încordat în spatele meu.

O să se ridice și o să plece din dormitor.

O să se întoarcă și o să-ți spună că nu te vrea aici.

O să-ți spună niște mizerii, ca să te facă pe tine să pleci.

Mi-am imaginat o întreagă serie de posibilități îngrozitoare, nervii punând stăpânire pe mine... dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Mâna lui Fisher era încă sub cămașa mea, dar se închisese pe jumătate, relaxându-se în somn. Fâșia de material pe care o folosisem să-mi strâng pieptul se slăbise și se ridicase în timpul nopții, iar degetele lui îmi atingeau o parte a sânului stâng.

Cu o intenție evidentă – însă foarte lent –, Fisher și-a deschis din nou mâna pe pielea mea, apăsându-mi palma pe coșul pieptului. Mi-am prins buza între dinți, brusc panicată, inima începând să-mi bată mai repede în timp ce-și trecea ușor vârfurile degetelor peste piele, abia atingându-mă...

Era o întrebare.

Vrei?

Scanat cu CamScanner

Puteam alege cum să răspund. Știam că dacă aș fi ridicat din umeri și m-aș fi îndepărtat de el, și-ar fi tras mâna și m-ar fi lăsat să plec. Ne-am fi ridicat amândoi și ne-am fi văzut de ziua noastră, și asta ar fi fost tot. O ușă între noi s-ar fi închis.

Sau...

Sau.

Fir-ar să fie!

Nu voiam ca ușa să se închidă.

Lăsând să-mi scape o respirație tremurată, m-am arcuit spre el, frecându-mi fundul de scula lui Fisher. Zei și păcătoși, era *atât* de excitat. A scos un geamăt aspru, iar respirația lui a plutit peste gâtul meu, făcându-mi pielea ca de găină. Degetele lui mi-au apăsat tare pe coaste și mi-am lăsat ochii să se închidă, savurând valul de anticipare a ceea ce urma să se întâmple.

Ca și cum ar fi existat o înțelegere nescrisă între noi, niciunul nu a rupt tăcerea. Se mișca încet totuși, ca și cum mi-ar fi dat timp să mă răzgândesc. Și-a legănat șoldurile înainte, ca să-mi arate cât de tare îi era penisul și cam ce avea de gând să facă cu el. Deja știam cum se simțea când era în mine, dar ce se întâmpla acum n-avea nimic de-a face cu sexul din ziua precedentă. Promitea mult mai mult. Tensiunea care se acumula între noi era infuzată cu o energie diferită. O simțeam traversându-mi suprafața pielii milimetru cu milimetru, peste tot în același timp, arzându-mă acolo unde mâinile lui îmi atingeau abdomenul.

Mi-am arcuit șira spinării ca să-l ating, și un val de căldură mi-a cuprins sufletul când Fisher și-a lăsat fruntea pe ceafa mea și a scos un geamăt.

Îl voiam. Mai mult decât voiam să merg acasă. Zei și martiri, ce fel de soră mai eram? Hayden avea nevoie de mine. Elroy la fel. Dar, în momentul acela, cu mirosul lui înecând toată lumea afurisită și jefuindu-mă de orice urmă de bun-simț, nu eram capabilă să mă simt prost din pricina asta. Avea să fie timp din belșug pentru vinovăție mai târziu, dar, pentru moment...

Nasul lui Fisher mi-a atins ușor urechea și mi-a scăpat un oftat. Cum să explici senzația pe care o ai atunci când unul ca Kingfisher respiră greu în urechea ta? Nu era ușor de făcut. Mai întâi, era fiorul. Începea pe gât și se răspândea în exterior, furnicându-mă pe ceafă, trasând o cărare fierbinte și rece în același timp în jos, pe șira spinării, lovind fiecare vertebră

Scanat cu CamScanner

în timp ce cobora, ca o piatră aruncată în apă. Se transforma în altceva odată ce ajungea spre noadă. Devenea greu. O bilă de durere, formându-se în stomac, construindu-se, coborând mai jos, vibrându-mi până la intersecția coapselor, astfel încât mă făcea să le strâng ca să o reţin.

Fiorul. Durerea.

Apoi, dorința.

Ardea atât de rău. Crea un vârtej de energie, poftă şi nevoie care se învârtea în mine atât de repede, încât simţeam că trebuie să sar din pat şi să ţip sau să lovesc ceva.

Acum, acum, acum...

Dorința pulsa în sângele meu. Ca şi cum Fisher ar fi putut-o auzi chemându-l, m-a strâns în braţe, mişcându-se în sfârşit repede, renunţând în cele din urmă să pretindă că exista o şansă ca asta să nu se întâmple. Mi-a rotit sfârcul între degete şi şi-a tras şoldurile în sus cu atâta putere, încât i-am simţit capul erecţiei în scobitura spatelui. Un junghi de durere mi-a pornit dintre sâni, ca o săgeată, spre locul dintre picioare, şi mi s-a părut că îmi mângâia clitorisul în acelaşi timp în care îmi strângea sfârcul sensibil.

— *Ahh!*

Îmi venea să-l implor să mă pătrundă, dar nu voiam să vorbesc. Existau alte cuvinte care ar fi trebuit spuse mai întâi, dacă am fi rupt tăcerea acum. Ce se întâmplase noaptea trecută fusese îngrozitor, şi pentru el, şi pentru mine. Schimbase irevocabil dinamica dintre noi, şi nu credeam că vreunul dintre noi era pregătit să înfrunte asta încă. Aşa că mi-am pecetluit buzele şi m-am lăsat pe spate pe braţul lui, în timp ce şi-l strecura pe celălalt pe sub mine, cuprinzându-mă cu ambele braţe. Mi-a frământat cu o mână sânul, iar cu cealaltă a desfăcut nasturele de la betelia pantalonilor mei şi mi-a strecurat mâna între picioare.

Când m-a desfăcut cu degetele şi apoi şi le-a vârât între faldurile umede, a descoperit cât de udă eram şi a gemut adânc. Sunetul era atât de masculin, ca al unui prădător, încât aproape că mi-am pierdut minţile.

Trage-mi-o. Te rog, trage-mi-o acum.

Ia-mă.

Cucereşte-mă.

Kingfisher mi-a muşcat uşor lobul urechii şi a început să frece micul nod de nervi dintre picioarele mele, iar mintea mi s-a făcut fărâme

Scanat cu CamScanner

într-o clipă. Gura lui. Mâinile lui. Penisul lui. Erau singurele lucruri care contau. Știa cum să mă atingă. Cum să mă aducă la apogeu. Felul în care-mi mângâia clitorisul, găsind presiunea și mișcarea perfecte, vorbea despre multe ore petrecute familiarizându-se cu corpul feminin. Timp petrecut cu folos, din punctul meu de vedere. Culegeam cu prisosință beneficiile acelei experiențe acum.

Fără rușine, am început să mă frec de el, obținând ceea ce voiam, lăsându-mă purtată de senzații.

Trage-mi-o cu degetele.

Sugrumă-mă.

Ține-mă și călărește-mă până ajung să țip.

Fisher a scos un sunet animalic, disperat, în curbura gâtului meu, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile și ar fi aflat toate lucrurile murdare pe care voiam să mi le facă. De parcă și el ar fi vrut să mi le facă. A mârâit în timp ce-și smulgea brațul de sub cămașa mea și-și închidea mâna în jurul gâtului meu.

O să te fac să strigi după ajutor, micuță Osha.

O să-ți intru în toate găurile.

O să ți-o trag așa de tare, că n-o să mai vrei vreun alt bărbat în viața ta.

Îmi imaginasem cuvintele. Le întrupasem din aer și cumva le făcusem să răsune în mintea mea cu vocea lui. Corpul lui Fisher îmi promitea deschis aceste lucruri, totuși, și nu voiam să mai aștept.

M-a tras și mai aproape, strânsoarea întărindu-se în jurul gâtului meu, degetul lui mare apăsându-mă pe maxilar, și mi-am lăsat capul să cadă pe spate. Și-a îngropat fața în curbura gâtului meu, gemând, și gândul mi-a venit nechemat în minte. Periculos.

Mușcă-mă.

Fisher și-a băgat mai adânc degetele în mine, eliberând o respirație încordată. Mâna strângându-se în jurul gâtului meu, m-a scuturat puțin, aproape o mustrare. Eram atât de zguduită de senzațiile pe care mi le dădeau degetele lui care se mișcau în căldura mea umedă, încât, pentru o secundă orbitoare, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la valul de plăcere.

O, zei, încă eram îmbrăcați. Fisher era fără cămașă, dar purta pantaloni, iar eu aveam toate hainele pe mine. Brusc, aveam nevoie să fim goi. Voiam să-i simt corpul pe al meu. Voiam să-l simt peste tot.

Scanat cu CamScanner

Mi-am apucat cămaşa, pregătită să încerc cumva să o dau jos fără ca Kingfisher să trebuiască să se oprească din ce făcea, dar apoi am simţit o răbufnire de-a lungul corpului meu, şi aşa, dintr-odată, hainele mele erau bucăţi, căzându-mi de pe piept, de pe braţe şi de pe picioare. Pantalonii lui Fisher pur şi simplu *dispăruseră.*

Primisem ce-mi dorisem cu atâta ardoare. Corpurile noastre se lipeau peste tot. Picioarele ni se împleteau, pielea ne era umedă de căldură. Fisher şi-a îndreptat din nou atenţia către mine, degetele lui mişcându-se ritmat înăuntrul şi înafara vaginului meu. În acelaşi timp, îmi mângâia clitorisul cu podul palmei, făcându-mă să-mi pierd minţile de plăcere.

Abia puteam să mai respir. Capul mi se învârtea în timp ce şi-a îngropat din nou faţa în părul meu, eliberând un alt geamăt încordat.

Trage-mi-o acum!

O, zei, te rog.

Vreau...

Am nevoie...

Strigătul agitat al lui Fisher a răsunat puternic în dormitorul mic. S-a mişcat rapid, retrăgându-şi degetele din mine exact la timp pentru a face loc penisului său tare. Spre deosebire de ultima dată când fuseserăm împreună, nu s-a grăbit. De data asta, i-am simţit presiunea capului lipit de vaginul meu, apoi momentul copleşitor, zguduitor când a intrat şi a început să apese.

Oh.

Zei.

Blestemaţi.

El...

Mă pătrunsese atât de adânc. Eu...

Fiecare războinic din Innìr îmi va simţi mirosul pe tine, a răsunat vocea lui Fisher în mintea mea. *Te voi marca în toate felurile posibile, astfel încât toată lumea să ştie că eşti a mea.*

La dracu!

El...

Era asta...

Nu puteam...

A stabilit un ritm nemilos, cuprinzându-mă complet, intrând în mine pe deplin, cu adevărat. Mâna lui era încă între picioarele mele,

Scanat cu CamScanner

masându-mi clitorisul, în timp ce mi-o trăgea. Eram prizonieră în îmbrățișarea lui, complet învăluită, tremurând de fiecare dată când penisul lui mă pătrundea din nou... însă tot mai era ceva...

Mușcă-mă, Fisher.

A venit ca un gând ce mi-a tăiat suflarea.

Nu pot!

Mușcă-mă. Fă-o. Vreau asta!

Nu pot!

MUȘCĂ-MĂ!

Înțepătura strălucitoare, ascuțită a caninilor lui înfigându-se în pielea mea m-a făcut să șuier zgomotos. Ochii mi s-au deschis brusc, șocul făcându-mi inima să se poticnească pentru o clipă, dar apoi...

O fericire cum n-am mai simțit mi-a copleșit simțurile, un fulger mi-a trecut prin vene. Fisher a rămas nemișcat, înghețat ca o statuie, gâfâind din greu și repede pe nas. M-a mușcat în partea de jos a gâtului, chiar deasupra claviculei, dar nu mi-a supt sângele. Aștepta, deși nu știam ce anume.

A încetat să mă mai sugrume și și-a dus mâna liberă înapoi spre sânul meu, a început să facă încet cercuri cu degetele în jurul sfârcurilor mele, încercuindu-mi ușor, timid, areola. Extremitățile mele nervoase au explodat, euforia îmbibându-mi sistemul până când am început să mă simt de parcă eram drogată. Abia când mintea mi s-a întors pe dos, și-a tras șoldurile înapoi foarte încet și apoi m-a pătruns până la capăt. În același timp, am simțit prima furnicătură pe gât – prima lui picătură din sângele meu.

— *FUTU-I!*

Am țipat tare, ochii mi s-au dat peste cap. Plăcerea crescândă a năvălit ca o alunecare de teren. M-a zdrobit pur și simplu. M-a frânt și mi-a făcut sufletul să cânte. A fost mai amețitoare decât orice drog pe care-l încercasem până atunci.

Ușor. Fă liniște. Nu... te mișca, la dracu.

Cuvintele erau răgușite. Disperate. Erau în capul meu, iar eu... nu aveam nici cea mai mică speranță de a le asculta. În momentul în care Fisher a alunecat din nou în mine, bând un pic mai mult, mi-am pierdut orice simț al mândriei pe care îl aveam și m-am întins înapoi, apucându-i capul și împingându-l spre gâtul meu cât de tare am putut.

Scanat cu CamScanner

Distruge-mă!

A fost tot ce avea nevoie să audă. Braţele lui Fisher s-au strâns în jurul corpului meu ca o menghină şi mi-a tras-o cu forţa tuturor acelor baroase care se prăbuşeau pe suprafaţa îngheţată a Darnului. M-am frânt mult mai uşor decât o făcuse râul. Au rămas doar bucăţi din mine, iar Fisher a fost singurul care ar fi putut să mă ţină întreagă. Cu fiecare sorbitură ameţitoare, simţeam cum mă umplu de lumină, până când am ajuns să strălucesc ca un soare.

Nu te opri. Nu te opri...

I-am simţit nevoia bubuind în el. Şi el se îneca cu ea. Mi-a tras-o şi mai tare, înfingându-şi colţii mai adânc, braţele lui strânse ca nişte benzi de oţel în jurul meu.

Şi apoi, lumea s-a sfârşit. Existenţa s-a stins într-un vid alb.

Stelele au căzut din ceruri, iar iadul s-a ridicat în întâmpinarea lor.

Totul şi nimic, venit şi dispărut într-o clipită.

A fost fiecare moment extatic pe care l-am trăit vreodată, condensat şi multiplicat de un milion de ori. Corpul meu a devenit o torţă aprinsă, iar Fisher era acolo, arzând chiar lângă mine.

S-a izbit de mine fără să vrea, mormăind, apoi şi-a desprins gura de pielea mea şi a răcnit ca şi cum ar fi fost pe moarte.

Nu. Nu ca şi cum ar fi fost pe moarte. Ca şi cum ar fi *renăscut*.

Lumea a început să prindă din nou contur, puţin câte puţin, ca fulgii de zăpadă plutind din tavan. Mi-a luat mult timp până când corpul meu s-a oprit din tremurat. La fel ca atunci când mă trezisem, Fisher zăcea în spatele meu, nemişcat ca un mort, fără să respire. Numai că, de data asta, se ţinea de mine de parcă însăşi viaţa lui ar fi depins de asta. Nu mi-a dat drumul.

Pâine proaspătă, caldă. Cu unt. Delicioasă.

Stomacul mi-a chiorăit, iar pleoapele mi s-au deschis încet. M-am trezit cuibărită lângă o vulpe care sforăia. Onyx şi-a deschis ochii pe jumătate, şi jur pe toţi zeii, părea că îmi zâmbeşte.

— Miroşi urât, i-am spus, mângâind-o pe cap. Ai nevoie de o baie. Nu stai nici măcar o secundă în pat, de acum înainte.

Şi-a dezvelit colţii, şi-a tras urechile înapoi şi a sărit din pat, dispărând pe uşa deschisă a camerei. Părea că nu-i place ideea de baie.

Scanat cu CamScanner

Oftând şi plăcut obosită, m-am lăsat pe spate pe cearşafurile mototolite şi m-am uitat în tavan, urmărind firele de praf cum se rotesc prin lumina aurie a dimineţii. Unde dracu' era Fisher? Mi-am pus întrebarea cu resemnare. Dacă îl cunoşteam bine, probabil era deja înapoi la Innir, speriat şi furios. Aveam să fiu aruncată aici vreo trei zile din cauza incapacităţii lui de a-şi gestiona sentimentele.

Mi-am întors capul, iar inima mi-a încetinit la vederea picăturii mici de sânge uscat care păta cearşaful de lângă mine.

Sângele meu.

Fisher mă muşcase.

Mintea mi s-a golit. Am lăsat informaţia asta să-mi plutească în gând. N-am încercat să o procesez. Ajunsesem deja la epuizare în ceea ce privea încercarea de a analiza tot ce se întâmplase de la Sala Oglinzilor încoace. Ăsta era doar încă un lucru care stătea într-un echilibru fragil în vârful unei liste lungi şi încurcate, pe care trebuia să o lămuresc cândva. Deocamdată, tot ce ştiam era că eu am vrut-o. Eu am cerut-o, şi, apropo, Fisher şi cu mine eram cumva capabili să vorbim unul în mintea celuilalt.

Iată din nou mirosul de plăcintă proaspătă, fragedă şi unt bogat, de data asta îmbinat cu cel mai subtil strop de zahăr. Şi *cafea*. Ideea de cafea a fost cea care m-a făcut să cobor din pat. Rigidă şi puţin ameţită, am înfăşurat un cearşaf în jurul meu şi am pornit să găsesc sursa mirosului.

Lumina inundase camera de zi a apartamentului. Cearşafurile fuseseră îndepărtate de pe mobile şi de pe tablouri, dezvăluind un spaţiu confortabil plin de mici comori, cărţi şi mărunţişuri care dădeau locului o senzaţie plăcută de acasă. Pe poliţa de deasupra şemineului, stăteau zeci de borcane de sticlă, pline cu resturi de cărbune şi pensule.

Fisher stătea la o masă rotundă lângă ferestre, cu picioarele lungi întinse în faţa lui, iar lumina care i se prindea în păr îi transforma culoarea neagră într-un şaten-închis. Lumina aurită îi decupa o parte a feţei, îmblânzind marginea severă a maxilarului şi linia mândră a nasului. Se uita pe fereastră, urmărind cum crengile copacului de cealaltă parte a sticlei se legănau uşor în bătaia vântului. Părea pierdut în gânduri. Liniştit, chiar. Pe de-o parte, nu voiam să-mi fac simţită prezenţa. După toate frământările lui recente, voiam să-şi savureze momentul de pace.

Scanat cu CamScanner

Şi eram, se pare, o laşă. Mai rămâneau lucruri de spus, şi mă temeam de acea conversaţie. Nu putea să se termine decât prost şi...

Fisher a închis ochii şi a lăsat petele de lumină să îi joace pe faţă.

— N-am ştiut cum îţi bei cafeaua, a spus el încet.

Futu-i.

— De cât timp ştiai că sunt aici?

El a zâmbit trist.

— Ştiu *întotdeauna* unde eşti, micuţă Osha.

Deschizând ochii, s-a întors şi s-a uitat la mine. Zâmbetul a căpătat o nuanţă periculoasă când m-a privit.

— M-aş fi îmbrăcat, am explicat, dar nu erau haine în geanta aia pe care mi-ai pregătit-o. Apreciez intenţia, dar patru pumnale diferite, o trusă de prim ajutor şi o sticlă de whisky sunt prea de tot. Nişte lenjerie curată şi o periuţă de dinţi ar fi fost mai de folos.

Asta i-a smuls un hohot de râs.

— Bine punctat. Şi reţinut. Data viitoare, doar două pumnale şi o ploscă. Plus lenjerie şi periuţă de dinţi.

Am râs uşor.

— Eram gata să port hainele de ieri, dar apoi le-am găsit în pat, sfâşiate, şi acea idee a zburat şi ea pe fereastră.

— Nu-ţi face griji. Îmi voi lua revanşa cu plăcere pentru lipsa mea de bună-cuviinţă.

Cu o mişcare rapidă a încheieturii, Fisher a făcut să apară un val de fum strălucitor. Răspândindu-se pe covor către mine, acesta mi s-a rotit în jurul gleznelor ca o pisică prietenoasă care căuta să fie mângâiată. Mi s-a ridicat pe picioare, făcându-mi pielea să zvâcnească de căldură, lăsând în urmă mătase neagră, scumpă. Pantalonii erau largi. Cămaşa era frumoasă, suficient de lungă ca să-mi acopere burta – deşi doar puţin – şi decorată cu dantelă fină de-a lungul decolteului. Magia lui Fisher nu mă ajutase şi cu lenjerie intimă, se părea; sfârcurile mele erau foarte vizibile prin materialul subţire.

Am ridicat o sprânceană către el, apoi m-am uitat în jos, la piept.

— Cam aşa sunt îmbrăcată în gândurile tale?

— Când mă gândesc la tine, micuţă Osha, eşti *foarte* rar îmbrăcată.

A, uau. Bine. Roşeaţa mi-a urcat în obraji, o căldură plăcută îmi încălzea faţa. Mi-am plecat capul, uitându-mă în jos la picioarele goale,

Scanat cu CamScanner

oferindu-mi un moment să mă obişnuiesc cu ideea că Fisher nu avea să fie un nesimţit în dimineaţa asta. Era deja o surpriză că mai era aici, dar felul în care se comporta era o lovitură pentru care nu fusesem pregătită.

— Vino şi stai jos. Mănâncă, a spus el.

Asta o puteam face, cu siguranţă. Muream de foame. M-am aşezat la masă în dreapta lui, astfel încât să pot privi pe fereastră cum se trezea satul Ballard. Fisher a zâmbit discret în timp ce m-am întins peste masă şi am dat năvală asupra micilor prăjituri, plăcintelor umplute cu cremă şi fructelor tăiate.

— Ce?

— Nimic. Absolut nimic, a spus Fisher pe un ton amuzat.

— Ar trebui să merg şi să... O, zei! *Fisher!* Ce-i asta...?

Am simţit că sângele mi se scurge din cap. Ce *mama dracu'* era pe mâinile mele? Am lăsat jos micuţa plăcintă pe care o ţineam, iar Onyx a sărit, prinzând-o din aer înainte să atingă pământul. Mi-am întins mâinile, înspăimântată. Tatuajele despre care nu-mi păsase prea mult noaptea trecută mai erau încă pe degetele şi pe dosul palmelor mele. Doar că acum erau mai multe. Mult mai multe. O mulţime de rune mici urcau pe fiecare deget. Un scris delicat se încolăcea în jurul încheieturilor şi urca pe antebraţe. Nu aveam habar ce însemnau. Iar pe dosul palmelor? Am început să mă simt foarte ameţită... Desenul de pe mâna stângă era simplu. Oarecum. Liniile erau fine şi se încolăceau frumos, formând ceva care semăna aproape cu o floare, dacă te uitai destul de mult timp. Cel de pe dreapta însă...

Era mai mare şi acoperea toată mâna. Liniile erau mai groase. Se răsuceau una în alta, formând o varietate de noduri pe care cu greu le puteam descâlci cu ochii. Nu era doar o singură rună. Erau mai multe, încurcate, ţesute una peste alta, din nou şi din nou. Una dintre rune nu era nici măcar neagră, ci de un albastru-verzui irizat, care sclipea metalic atunci când prindea lumina.

Chiar şi Fisher a înghiţit greu când a văzut cerneala pe care o căpătasem în cursul nopţii. Am întins mâinile acuzator spre el.

— Mama cu siguranţă *nu* ar fi fost de acord cu asta!

Spre meritul lui, nu a râs. Şi-a luat cafeaua, menţinând o expresie serioasă, şi a luat o gură. Odată ce a pus cana jos, s-a întins şi mi-a luat mâna stângă. Expresia lui era neutră în timp ce-mi studia runele de pe degete.

Scanat cu CamScanner

Sprâncenele i s-au ridicat ușor în timp ce mi-a întors brațul într-o parte și în alta, citind scrisul care-mi înlănțuia încheietura. Dar atunci când a trecut un deget peste runa asemănătoare cu o floare de pe dosul palmei, trăsăturile lui au devenit de-a dreptul de nepătruns.

A stat mult mai mult timp evaluând cerneala de pe mâna dreaptă. Am stat nerăbdătoare, gândurile îmi zburau în toate direcțiile, incapabilă să mă liniștesc.

Spune ceva. Nu sta acolo, încruntat așa. Vorbește!

Fisher a inspirat ușor.

— Mă gândesc, a spus. Lasă-mă un moment.

— O, la naiba. Deci a fost real? Poți să-mi citești gândurile? am întrebat cu o notă de isterie în voce.

— Nu, nu pot să-ți citesc gândurile, a spus el, aruncându-mi o privire scurtă. Pot să te aud doar atunci când îmi vorbești direct. Atât.

— Atât? Doar atât!

— *Respiră*, micuță Osha, m-a mustrat Fisher. Inima îți bate prea repede.

— Sunt bine, am mințit.

Fisher a adoptat o expresie foarte intensă. Părea nelămurit de ceva. Îndreptându-mi mâna către el, și-a înclinat capul pentru a surprinde runele suprapuse și încâlcite dintr-un alt unghi.

— Ce... ce înseamnă toate astea? am întrebat nervoasă.

Fisher a inspirat brusc, ridicându-și privirea de la mâna mea.

— Nu prea multe, serios.

A luat una dintre plăcintele cu cremă, mi-a întors mâna, mi-a pus-o în palmă și m-a eliberat.

— Ține. Mănâncă. Ai glicemia mică.

— Glicemia mică? Ce... Fisher, *ce înseamnă tatuajele astea*?

A oftat, lăsându-se pe spate în scaun. Acum că era din nou rezemat, lumina caldă care intra pe fereastră îl îmbrăca iar în aur. Priveliștea îți tăia răsuflarea.

— Cel de pe stânga înseamnă „binecuvântată", a spus pe un ton blând. Degetele... înseamnă tot felul de lucruri, a spus ridicând din umeri, uitându-se în tavan cu prea multă lejeritate...

— Ai putea să fii și mai vag?

— Păi, probabil că da...

Scanat cu CamScanner

— *Fisher!*

— Bine, în regulă. Multe sunt conectate. Lumină, întuneric, argint, oțel, pământ, aer, foc, apă, chestii din astea. Chestii de alchimişti.

Chestii de alchimişti? Din felul în care o spusese părea că era o explicaţie suficient de bună şi că ar trebui să fiu mulţumită, dar mai aveam multe întrebări. Mult mai multe, una mai importantă decât alta. Mi-am ridicat mâna dreaptă şi am arătat către runa principală care sclipea acolo pe piele.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Fisher mi-a întâlnit privirea.

— Aia e complicată. Nu-ţi pot da un răspuns definitiv. Nu încă.

— E magie în ea, nu-i aşa?

— E magie în toate, a spus el nepăsător, înfulecând micul-dejun. Dacă nu vrei să le păstrezi...

— Cum să ştiu dacă vreau să le păstrez, când nu ştiu ce *înseamnă*?

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Uite.

Mi-a făcut semn să-i dau mâna, ceea ce am şi făcut. O clipă mai târziu, o răceală ciudată mi-a alunecat pe piele. Una câte una, runele au dispărut, până şi cea complexă, cu mai multe straturi.

M-am uitat la el, surprinsă.

— Dar...

— Nu sunt dispărute pentru totdeauna, a spus el printre dinţi. Eu... poţi să-ţi schimbi părerea despre ele mai târziu, dacă vrei. Ai vreo lună la dispoziţie. Dacă în următoarele săptămâni decizi că le vrei înapoi, ţi le voi da înapoi.

— Dar dacă vreau nişte tatuaje şmechere pe mână după ce trece luna? Pot să aleg din diferite desene de fiecare dată când ne culcăm împreună sau ceva de genul?

Fisher a râs sec, dând din cap.

— Nu. Semnele sunt alese pentru tine. Nu vor mai fi acolo după o lună. Dacă decizi să nu le accepţi, vor dispărea pentru totdeauna.

Am lăsat informaţia să plutească între noi pentru o vreme, ştiind că îmi ascundea ceva. Multe lucruri. Dar nu mai aveam energie să insist. Am muşcat din plăcintă, observând cerneala care încă îi marca pielea. După un timp, am spus:

— Ale tale ce înseamnă?

Scanat cu CamScanner

— Ale mele?

— Tatuajele tale. *Ale tale* n-au plecat nicăieri.

A privit în jos spre propriul corp.

— Ah. Păi, runele noastre sunt complicate. Dar da, au niște explicații. Asta înseamnă „răzbunare", a spus, ridicând mâna stângă.

A ridicat cealaltă mână.

— Asta înseamnă „dreptate".

— Dar ăla ce înseamnă? am întrebat arătând către secțiunea mare, ondulată de cerneală, de pe antebrațul lui.

— „Sacrificiu", a spus el, cu vocea tremurându-i.

— De ce e atât de mare față de celelalte?

Fisher a privit runa, apoi și-a tras încet mâneca peste ea.

— Cred că poți ghici de ce, a spus el încet.

Puteam. Regretasem întrebarea în momentul în care o pusesem. Cel mai mare tatuaj de pe brațul lui Fisher însemna *sacrificiu*, pentru că el avusese, sau urma să aibă, de sacrificat atât de mult...

Erau un soi de profeții. Îi spuneau povestea. Și nu era neapărat una despre care să vorbească cu ușurință. Cu timpul, poate. Dar deocamdată...

Am arătat către micuțul tatuaj cu pasărea de sub clavicula mea, schimbând subiectul.

— Mi-ai spus că *pe ăsta* nu-l poți șterge.

Toată veselia a dispărut de pe fața lui Fisher. Lumina soarelui s-a stins de nicăieri, camera întunecându-se cu umbre care s-au revărsat pe pereți din toate cele patru colțuri. Am știut imediat că ceva se schimbase. Micul nostru dejun se terminase. Fisher s-a ridicat de la masă, aranjând cu grijă scaunul la loc.

— Nu, *pe ăsta* nu-l pot șterge, a spus rigid. Și îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Sunt destul de atașată de el acum. Doar m-am gândit, de vreme ce le-ai șters pe astea...

O, zei, vorbeam vrute și nevrute.

— Nu sunt șterse. Doar ascunse. Deocamdată, a zâmbit el încurcat. Trebuie să plecăm curând. Vei găsi niște haine noi pentru tine pe pat. E și o baie deja pregătită acolo. Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Wendy. Când mă întorc, plecăm.

L-am lăsat pe Fisher să plece, știind că nu puteam spune nimic care să fi readus atmosfera la cea de dinainte. În dormitor – cel în care ar fi

Scanat cu CamScanner

trebuit să dorm – mi-am spălat trupul îndurerat și m-am lăsat furată de gânduri. În momentul în care am rămas goală, cu apa picurând pe covor în fața oglinzii elegante, mi-am dat seama ce provocase schimbarea de dispoziție din bucătărie. Chiar acolo, doar cu câțiva centimetri deasupra tatuajului cu pasăre, erau două mici urme roșii. Erau deja aproape vindecate. Nici măcar nu mă dureau.

Nu, pe ăsta nu-l pot șterge. Și îmi pare rău pentru asta.

El nu vorbise despre tatuajul cu pasăre.

Vorbise despre urma de mușcătură de pe gât.

Scanat cu CamScanner

28.

CERE ŞI ŢI SE VA DA

- Bismut. Cadmiu. Chinovar.
- Plombagină. Var. Calcit.
- Sare de staniu. Răşină de cupru. Marcasit.

Rezultat: Nicio Reacţie.

Când Carrion a dat buzna în atelier în acea după-amiază, mă aflam în spate, lângă bazinele cu apă, aruncând cu pahare de sticlă în munte. Am afişat o expresie deloc binevoitoare, încercând să-i transmit cât de nemulţumită eram de prezenţa lui acolo printr-o strâmbătură în loc de cuvinte. Cunoscându-l pe Carrion, a înţeles perfect sensul grimasei, dar nu i-a păsat câtuşi de puţin că nu eram încântată să-l văd. A scos o cutie din buzunarul unei haine foarte groase şi şi-a aprins o ţigară de foi. Mi-a oferit şi mie una, dar am scuturat din cap şi am aruncat un alt pahar spre stâncă.

Un miros bogat de ierburi a umplut aerul rece.

— Ce facem? a întrebat.

— Ce ţi se pare că facem?

Paharul pe care l-am aruncat de data asta nu s-a înălţat la fel de sus spre marginea stâncii, dar tot a explodat într-o ploaie impresionantă de cioburi.

— Pot şi eu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Grozav.

Scanat cu CamScanner

Ținând țigara între dinți, Carrion a ales o sticlă groasă, cu fund rotund, din lada pe care o târâsem afară. A aruncat-o din toate puterile și a zburat destul de frumos înainte să izbească stâncile. Bufnitura care a urmat a fost una dintre cele mai grozave de până atunci.

— Ei bine, mi-a plăcut, a spus, suflând un nor gros de fum. Vrei să-mi spui de ce facem asta?

— Distrugere, am răspuns.

Carrion a clătinat din cap, mișcându-l într-o parte și în alta.

— Un motiv la fel de bun ca oricare altul. Îmi place.

Am luat două sticle mici și rotunde dintr-un alambic și l-am împuns cu una pe Carrion în piept.

— Taci și aruncă!

A râs, dar m-a ascultat, făcând sticla să zboare prin aer. Am aruncat și eu în același timp, iar cele două sticle au explodat în stâncă cu o bubuitură.

— Presupun că n-ai avut noroc cu experimentele tale astăzi? a întrebat Carrion.

O, zei, omul ăsta oare nu putea înțelege din prima? N-aveam chef să discutăm despre eșecurile mele. Iar faptul că mă arsesem la braț mai devreme nu ajuta deloc lucrurile.

— Evident că nu. Și *nenorocitul* ăla de quicksilver...

— Nu reușești să-l faci lichidul ăla care se rostogolește?

— Nu. Pot să-i schimb starea foarte ușor acum. Aproape că nici nu trebuie să mă gândesc. Pur și simplu îi spun să fie lichid și devine lichid. Problema e că mă ia în râs.

Carrion a pufnit.

— *Te ia în râs?*

— Da! Râde de fiecare dată când încerc să-l combin cu ceva nou. Primește argintul pur, dar în momentul în care torn altceva, îl arde înainte să atingă metalele. Și *râde, lua-l-ar dracii*!

— Nu poate fi conștient, a spus el neîncrezător.

— Oho-ho, ba este. N-ai mai spune asta dacă ai putea auzi ce aud eu.

Carrion a dat din cap, trăgând din țigară, vârful strălucitor pâlpâind.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu ești întreagă la cap?

— Da, chiar m-am gândit, am răspuns tăios. Dar cărțile lui Fisher de la Cahlish spun că era un lucru obișnuit pentru Alchimiști să raporteze că pot auzi quicksilver-ul.

Scanat cu CamScanner

— Atunci poate că *toți* Alchimiștii sunt nebuni. Poate că să n-ai toate țiglele pe casă e condiția ca să poți lucra cu chestia asta.

Am smuls altă sticlă din cutie și am aruncat-o, mormăind.

— Uite ce e, dacă nu te faci util, sunt destul de ocupată.

— O, sigur, absolut. Se vede de la o poștă.

M-am întors rapid, cu o sticlă nouă ridicată deasupra capului, gata s-o arunc către el, dar și-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Bine, bine. Scuză-mă. Recunosc, n-am venit aici cu scopul de a fi util, dar... spui că nu mai ai probleme să schimbi quicksilver-ul dintr-o stare în alta? Pentru că îi ceri să se schimbe. Corect?

— Corect.

— Atunci, te-ai gândit să-l rogi pur și simplu să se combine cu argintul pur?

— Pfff! Nu... nu fi ridicol. Evident că nu!

— De ce nu?

— Ar fi prea simplu, Carrion. Nu pot să-l *rog* să devină o relicvă.

— Mie mi se pare că dacă poți să-l rogi să fie lichid sau solid, l-ai putea ruga să facă tot felul de lucruri, a spus el, ridicându-și gulerul hainei.

M-am uitat urât la el, nivelul meu de iritare crescând rapid. Nu putea să fie Carrion Swift. Nu avea cum să fie el motivul pentru care am descoperit cum să finalizez această misiune. N-ar fi încetat niciodată să mă tachineze. Era incredibil de enervant că nu mă gândisem la asta singură.

— O să încerci? a întrebat el, îndreptându-se puțin. Pot să mă uit?

O, zei, asta avea să fie groaznic.

— Nu pot încerca din nou să fac o relicvă. N-am rafinat argintul încă. Făceam o pauză, ca să mă ocup de astea – să *fiu bosumflată*, adică –, dar... există o modalitate să testez jumătate din teorie, am spus. Și da, poți să te uiți. Dar numai dacă promiți că taci și nu mă deranjezi.

Lui Carrion îi era fizic imposibil să tacă și să nu mă deranjeze. Deja știam asta atunci când am fost de acord să mă urmeze în cortul cu hărți, așa că nu m-am mirat prea mult când a vorbit tot drumul în jos pe munte și prin toată tabăra. Sporovăia despre un oarecare contrabandist amărât din Zilvaren pe nume Davey, care îi datora bani, când am ajuns în camera cu hărți.

Scanat cu CamScanner

Din fericire, locul era pustiu. Mă gândisem că aş fi putut da peste Danya aici, pentru că era singurul loc în care o întâlnisem în tabără până acum, dar se părea că soarta îmi zâmbea astăzi, pentru că nici Ren nu se vedea nicăieri. Nu voiam martori. Carrion nu conta cu adevărat, şi oricum deja ştia ce urma să fac, el fiind cel care făcuse sugestia. Aş fi arătat destul de stupid dacă aş fi încercat şi aş fi dat greş, şi preferasem ca nici măcar un Fae să nu fie martor la asta.

— E întuneric ca dracu' aici, a mormăit Carrion.

Focul pâlpâia în şemineu, dar niciuna dintre torţele de pe pereţi nu era aprinsă. A luat-o pe prima pe care a văzut-o şi i-a vârât capătul în foc, apoi a mers prin cameră, aprinzându-le şi pe celelalte. N-am dat atenţie sporovăielii lui în timp ce-şi făcea treaba. Eram concentrată asupra aşchiilor metalice care ţâşneau din peretele de piatră.

Asta n-o să meargă. De ce ar merge? Cu siguranţă a mai încercat cineva...

Mă lovea îndoială după îndoială, dar le-am dat laoparte pe toate. N-aveam nimic de pierdut. Şi nu mă costa nimic să întreb. Dacă nu se întâmpla nimic, sau dacă quicksilver-ul râdea doar de mine, atunci nu era nimic grav. M-aş fi întors la atelier să rafinez argint, şi, a doua zi dimineaţă, aş fi reluat încercările. Dar dacă mergea...

Vine.

Vine.

Se apropie.

Quicksilver-ul nu-mi vorbise data trecută când mai fusesem aici. Nu aşa. Stătusem mult timp lângă aşchiile înfipte, concentrându-mă intens asupra lor înainte să detectez măcar o şoaptă slabă venind din metal. Acum, vocile erau o conversaţie grăbită, difuză, da, dar destul de tare încât să le pot auzi pe măsură ce mă apropiam de perete.

Ea vine.

Ea vede.

Ea aude.

Am întins mâna şi mi-am lipit vârful degetului arătător de una dintre aşchiile de sabie.

Da, am venit. Te văd. Te aud, am spus în gând.

Vocile au explodat în capul meu. Zeci de voci, vorbind, ţipând, implorând, cerând, râzând, strigând. Am scos un suspin, smulgându-mi mâna.

Scanat cu CamScanner

— Pare dureros, a spus Carrion, ca și când doar ar fi făcut conversație.

Stătea chiar lângă mine ținând torța, părul lui roșcat căpătând o nuanță arămie datorită flăcărilor.

— Poți să te dai puțin înapoi? am întrebat. Ar fi mai ușor dacă nu mi-ai sufla direct în ceafă.

— Îmi amintesc că ți-a plăcut când ți-am suflat în ceafă...

— Dacă îndrăznești să termini propoziția, poți ieși afară, i-am tăiat-o scurt.

— Corect. Carrion s-a dat un pas înapoi, înclinându-se politicos. Deși, dacă pare că mintea ți se scurge din corp, sau ai dureri cumplite și nu poți să te dezlipești de țepușele astea ucigașe de quicksilver, am voie să te dobor la pământ?

Părea într-adevăr un plan prudent.

— Ai voie.

— Excelent.

M-am pregătit pentru vuietul vocilor, atingând cu grijă una dintre așchii, dar de data asta nu s-a mai auzit nimic. Oare îmi imaginasem țipetele și implorările? Nu părea plauzibil. M-am întors la așchia pe care o atinsesem prima, pregătită să aud din nou avalanșa de zgomote, dar tăcerea era răsunătoare.

Hei? am spus în gând. *Ești aici?*

Răspunsul a fost instantaneu.

Unde este aici...

Aici...

Aici...

Aici...

Aici...

Vocile veneau din stânga și din dreapta, din spate și din față.

Putem fi oriunde, au murmurat ele în cor.

Îmi răspunseseră la întrebare. Îmi răspunsese? Nu puteam pricepe dacă vocile din quicksilver aparțineau unei singure entități sau mai multora, dar nu venisem să dezleg misterul ăsta.

Puteți ieși din piatră? am întrebat.

Afară?

Afară?

Scanat cu CamScanner

Afară?

De ceee?

Vocile zumzăiau ca muștele.

Pentru că războinica a cărei sabie ați fost e supărată pe mine. Și vreau să vă aduc din nou laolaltă.

Asta era ciudat. Nu mai avusesem niciodată o conversație cu quicksilver-ul. Nici măcar nu mă gândisem să încerc, ceea ce era prostesc, poate, de vreme ce de obicei nu înceta să vorbească.

A cărei am fost?

A cărei am fost?

Noi nu suntem ai nimănui.

Clar ca lumina zilei, am auzit mânia din vocile stratificate. Ar fi trebuit să realizez că un limbaj posesiv n-ar fi fost primit cu bucurie, dar deja rostisem vorbele. Singura cale de urmat era să controlez pagubele.

— Faci o față ciudată, a șoptit Carrion. Vorbești cu el?

— Da, vorbesc cu el. Ce crezi că fac?

— Nu știu. Arăți de parcă ai fi constipată.

— Șșșt!

Mi-am închis ochii ca să-l pot face să dispară. *Războinica aceea v-a purtat, nu ați fost ai ei*, am gândit. *Ea dorește să vă poarte din nou. Dacă nu puteți fi reconstituiți, ea nu poate face asta.*

Dorințele pe care le au Fae și oamenii nu ne privesc pe noi...

Pe noi...

Pe noi...

La naiba. Sincer, nici mie nu mi-ar fi plăcut prea mult ideea de a fi purtată de Danya, dar nu mă gândisem că va trebui să recurg la tactici de negociere. Dacă quicksilver-ul era conștient, era imposibil să nu-și dorească ceva. Orice era capabil de sentimente și de gânduri dorea întotdeauna ceva.

Dar ce vă privește? am întrebat.

Quicksilver-ul nu a răspuns imediat. Părea că se gândește la întrebare. După o pauză lungă, a spus: *Muzică. Dă-ne muzică, și ne vom supune.*

Muzică? Zei și păcătoși, la ce mama naibii îi trebuia muzică?

Ce ziceți de asta? Permiteți-mi să vă bag în forjă din nou, și voi chema pe cineva să cânte un cântec numai pentru voi.

Nu exista nicio șansă să meargă asta. Niciuna.

Scanat cu CamScanner

Un cântec? De la început până la sfârșit? Și să-l păstrăm?

Să-l păstrăm?

Să-l păstrăm?

N-aveam habar dacă exista vreo modalitate de a păstra un cântec, dar eram dispusă să accept aproape orice în acest punct.

Da, promit. Un cântec întreg pe care să-l păstrați.

Și ne vei face înapoi o lamă puternică, fără asemănare?

Da. Dacă-mi veți permite.

Vom accepta...

Accepta...

Accepta...

Nu voiam să-mi risc norocul, dar mai era ceva ce voiam să știu.

Și îi veți dărui lamei pe care o voi forja puteri pe care purtătorul să le poată folosi?

Un dar revocat! a strigat quicksilver-ul. *Ceri ceea ce nu poate fi dat...*

— Saeris...

— Taci, Carrion, am șuierat. Îți spun ce se întâmplă când termin.

Ar fi trebuit să-l las în atelier. Acum că l-am făcut să tacă, am încercat o altă metodă cu quicksilver-ul.

Nu e în puterea voastră să-l dați?

Totul este în puterea noastră. Părea că ideea că nu era capabil de ceva ar fi fost un afront. *Dar nu este meritat. Am decis asta demult.*

De unde știți? Cum puteți aprecia dacă un războinic merită sau nu darul? Ați evaluat vreodată vrednicia fiecărui războinic care dorește să mânuiască o sabie?

Mergeam pe sârmă. Dacă nu eram atentă, quicksilver-ul urma să se oprească complet și să refuze chiar și să se desprindă din piatră. Chiar și acum, puteam simți că era iritat de insistența mea. Dar puteam simți și că era interesat de discuție.

Toți războinicii sunt la fel, a concluzionat după o pauză lungă. *Tot ce vor e să ucidă.*

Asta nu-i adevărat. Cei mai mulți războinici luptă pentru că trebuie. Ca să protejeze și să apere.

Puțin probabil.

Cum v-am putea arăta că nu aveți dreptate?

Scanat cu CamScanner

A urmat cea mai lungă tăcere de până acum. Treizeci de secunde au trecut, apoi un minut. Alte trei minute trecuseră când quicksilver-ul a vorbit din nou. *Vom fi martori ai sângelui.*

Ce... înseamnă asta?

Vom intra în forjă. Când vei fi respectat partea ta din înțelegere, vom gusta sângele celui care ne va purta. Dacă are onoare, vom lua în considerare să lăsăm vechea magie să curgă din nou prin noi.

Mulțumesc! Mulțumesc!

Nu mulțumi prea repede. Zarurile nu sunt încă aruncate, Saeris Fane. Mai întâi, trebuie să ne restaurezi și să ne aduci un cântec vrednic de glorie.

Oh, o să le fac pe amândouă. Să nu vă îndoiți.

M-am speriat când aşchia de metal pe care o atingeam mi-a tremurat sub vârful degetului. Am deschis rapid ochii şi am privit, uimită, cum bucata de metal subțire şi ascuțită a ieşit încet din piatră. A plutit în aer, tremurând, apoi mi-a căzut în palmă.

— Lua-m-ar dracii, am pufnit.

Una câte una, celelalte bucăți ale sabiei Danyei au început să vibreze, dezlipindu-se de perete. M-am uitat în cele din urmă la Carrion, care era rezemat de masa cu hărți, jucându-se cu o mică piatră neagră.

— Vezi asta, Swift? am întrebat.

— Hm? O, ai rezolvat. Tare. I-ai ținut o predică?

S-a dezlipit de masă şi a venit să privească în timp ce peste cinci sute de bucăți de sabie au început să cadă pe podea.

— Nu, i-am promis ceva ce își dorea.

— Aha, l-ai mituit. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

S-a aplecat şi m-a ajutat să adun bucățile de metal. Adunaserăm câteva când o altă voce a vorbit în spatele nostru, şi am fost cât pe ce să cad în fund din cauza şocului.

— Dacă mă lăsați, cred că pot să grăbesc procesul.

— O, zei!

M-am întors, cu inima cât pe ce să-mi sară din piept, şi l-am văzut stând într-un fotoliu lângă foc.

— Puteai să mă anunți că nu mai suntem singuri, am şuierat către Carrion.

— Nu-ți vărsa nervii pe mine. Am încercat să-ți spun şi mi-ai cerut să tac. Ai fost foarte nepoliticoasă.

Scanat cu CamScanner

— N-am vrut să te sperii, a spus Lorreth, ridicându-se în picioare. Scuze. Atenție!

Eu și Carrion ne-am ferit în timp ce sute de bucăți strălucitoare de metal s-au ridicat din nou în aer, de data asta grație lui Lorreth, care și-a folosit magia să le adune pe toate într-un mănunchi care plutea, înainte de a le face să cadă într-o oală de ceramică de pe șemineu. A luat oala și mi-a înmânat-o cu un rânjet mulțumit.

— Gata. Floare la ureche.

Multe lucruri sunt mai simple când ai magie. Am strâns oala la piept, primele zvâcnete de entuziasm furnicându-mi prin vene. Dacă puteam să conving quicksilver-ul să intre într-o astfel de înțelegere, inelele ar fi trebuit să fie ușor de făcut. Și mai aveam și ocazia să fac o sabie. Nu vreun pumnal amărât, abia capabil să zgârie puțin, ci o sabie adevărată.

Cu un rânjet de lup, m-am uitat în sus la războinicul cu părul negru.

— Lorreth. Ce coincidență! Tocmai mă pregăteam să te caut.

Scanat cu CamScanner

29.

BALADA PORȚII AJUN

Forja era mai fierbinte decât al cincilea iad. Sudoarea îmi curgea pe spate, îmbibându-mi cămașa. Pantalonii mi se lipiseră de picioare, dar hainele umede erau un preț mic de plătit pentru progres, și – o, zei – făceam progrese.

Sabia Danyei s-a topit perfect. Quicksilver-ul n-a mai râs deloc în timp ce am lucrat. Nu s-a mai despărțit de oțel și n-a refuzat să se recombine. De data asta, era tăcut *și* cooperant. Dar atenția lui era precum o mână lăsată pe umărul meu. Era curios. Voia să vadă ce fel de armă voi crea și dacă sunt capabilă să-mi respect partea din înțelegere.

Visasem să creez ceva de genul ăsta de ani de zile. Aveam atâtea caiete de schițe în Zilvaren, pline cu desene pe care nu le puteam forja din lipsă de materiale. Dacă quicksilver-ul voia să fie transformat într-o armă care să atragă atenția oamenilor, atunci nu aveam de gând să-l dezamăgesc. Erau însă procese ale turnării metalului la care aveam nevoie de ajutor. Procese în care nu aveam prea multă experiență.

Soarele apunea când am ieșit din forjă în zăpadă, căutându-l pe Lorreth. Stătea pe o piatră lângă foc, aruncând un pumnal într-un trunchi de copac uscat, ciuruit și plin de urme de lame. Carrion gătea ceva într-o oală deasupra focului, cu buzele strânse. M-a văzut și a arătat spre Lorreth, strâmbându-se.

— Toți ăștia sunt niște șarlatani.

Scanat cu CamScanner

Lorreth a râs copios, întinzându-şi mâna. Cuţitul pe care tocmai îl înfipsese în trunchi s-a desprins şi s-a întors, aterizând în palma lui cu mânerul înainte.

— Şi *tu* nu ştii să pierzi, a spus el.

— Tocmai m-a păcălit pentru unsprezece galbeni. Asta înseamnă jumătate din banii mei, a spus Carrion.

— Nu poţi să-i cheltuieşti aici, i-am reamintit.

— Nu-i vorba de asta. E vorba că-i un trişor dat dracului. Aveam un pariu, ca între domni. Să încercăm să lovim ţinta de câte ori puteam, la rând. Câştiga cel care reuşea cea mai lungă serie.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Şi? Cum te-a păcălit?

— Am vrut să fiu om de onoare şi l-am lăsat să înceapă, a spus Carrion.

— Şi?

— Şi n-a ratat deloc! L-am întrebat dacă a mai jucat jocul ăsta înainte, *şi a spus că nu*, a mormăit Carrion pe un ton acuzator.

— N-am mai jucat înainte, a spus Lorreth.

A făcut o mişcare scurtă din încheietură, iar pumnalul i-a zburat din palmă, propulsat prin aer cu o viteză furioasă. Mânerul s-a legănat când lama s-a înfipt în trunchi.

— Când arunc chestia asta, nu-i un joc. De obicei o arunc în capul unui vampir. E de preferat să nu ratez în *astfel de condiţii*.

Obrajii lui Carrion s-au înroşit de iritare.

— Cum dracu' să-l bat când e un fel de maşină de ucis?

Am pufnit.

— De câte ori a lovit copacul?

Era o cruzime din partea mea să întreb, dar rareori se întâmpla să-l văd pe Carrion atât de supărat, şi, la naiba, aveam să profit la maximum.

— Nu ştiu, mi-a tăiat-o el scurt. De peste cincizeci de ori.

— Două sute şaptesprezece, a spus Lorreth.

Cuţitul s-a smuls din trunchi, s-a întors rapid în mâna lui şi l-a aruncat din nou, totul într-o singură mişcare.

— Două sute optsprezece.

Din nou, a repetat procesul, de data asta fără ca măcar să privească copacul.

— Două sute nouăsprezece.

Scanat cu CamScanner

— Bine, bine, poți să te oprești acum. Oricum pregătesc deja blestemata aia de mâncare.

— Pe asta ai pariat? l-am întrebat pe Lorreth. Că el va trebui să gătească?

Războinicul a ridicat din umeri. Vârfurile colților i s-au ivit în semiîntunericul apusului când a zâmbit.

— Mi-era foame.

— Un trișor, a mai mormăit Carrion, amestecând conținutul oalei care fierbea deasupra focului.

— Păi n-a trișat, i-am spus. Te-a bătut cu propriile tale arme. Câte pariuri măsluite și imposibil de câștigat ai pus cu Hayden?

— Nu-i vina mea că fratele tău e prea încrezut când vine vorba de jocurile de cărți, Saeris.

— Și ce părere ai tu despre cât de încrezut ești când te-ai măsurat cu un războinic Fae înalt de doi metri, cu sute de ani de experiență în a ucide, și ai crezut că-l vei întrece la aruncat pumnale?

— Aaa, să vă ia dracu' pe amândoi, a bodogănit Carrion, strâmbându-se. Dacă aș fi început eu, n-am mai fi avut această conversație. Eu aș fi fost cel care tot lovea copacul.

De data asta, când mânerul pumnalului a ajuns în mâna lui Lorreth, l-a răsucit și l-a ținut de lamă, oferindu-i-l lui Carrion cu o sclipire vicleană în ochi.

— Desigur, ființă umană. Încearcă.

Carrion s-a înroșit și mai tare.

— Ei bine, acum e prea târziu. Deja am pierdut, nu-i așa? N-are rost.

Lorreth a clătinat din cap.

— Nu știi să pierzi.

— Absolut deloc, am aprobat.

— *Îh*! Ce-ați zice să mâncăm ce am gătit, și să vă țineți gura amândoi?

— N-am timp să mănânc. Am ieșit doar ca să te întreb ceva, Lorreth.

Războinicul s-a întors pe piatra lui, oferindu-mi toată atenția.

— Întreabă.

— Ai experiență cu crestatul? Adică, sculptatul în lemn?

— Întâmplător, am.

— Întreabă mai clar, rază de soare. Probabil că sculptează și în somn. Probabil că câștigă chiar *competiții* de sculptat.

Am dat ochii peste cap.

Scanat cu CamScanner

— Nu încerc să-l bat la pariuri. Chiar vreau să se priceapă.

Râsul puternic al lui Lorreth a izbucnit în noaptea care se apropia.

— În cazul ăsta, da. Nu doar că mă pricep. Sunt de-a dreptul excelent la asta.

Orele au trecut fără să-mi dau seama. După ce am turnat bucata nouă de metal, am încins-o, i-am dat formă și am nivelat-o. Și exact când sabia lua formă, am luat un ciocan și am început să bat. Am încălzit-o mai mult. De-ndată ce oțelul a strălucit incandescent, l-am îndoit. L-am bătut. L-am modelat. Iar și iar. Nu doar o dată. De o mie de ori. Mai mult.

Seara a devenit noapte. Norii s-au risipit și au apărut stelele, însă nu m-am oprit. Brațele îmi erau grele ca plumbul, mușchii spatelui mă ardeau de fiecare dată când ridicam ciocanul, dar cumva știam că nu era gata încă. Chiar și atunci când am crezut că am terminat și oțelul fusese călit suficient, ceva în interiorul meu a spus: *Încă o dată, Saeris Fane.*

Lorreth a adus capul de lup pe care l-a sculptat dintr-o bucată de lemn de tisă, pe la ora unu. Era o piesă impresionantă, foarte detaliată, cu proporții perfecte. Exact cum speram, fiara care urla semăna izbitor cu tatuajul lui Fisher, precum și cu animalul gravat pe armura purtată de membrii Lupo Proelia.

L-am sfătuit cum să construiască o formă de turnare, iar el a urmat pașii fără să comenteze, chiar și atunci când a trebuit să sape o groapă în pământul înghețat până a găsit lut și apoi să combine acel lut cu o grămadă de balegă de cal, folosindu-se de mâinile goale. I-a făcut plăcere să preseze capul de lup pe care îl sculptase în lut și a stat nerăbdător lângă cuptoarele de ardere în timp ce micul foc pe care îl făcuse usca încet forma, ca să nu crape de la prea multă căldură.

Pe la patru dimineața, când devenisem amețită de căldură și epuizare, Carrion a anunțat că pleacă la culcare. În loc să coboare în tabără să-și caute cortul, s-a întins pe podea de cealaltă parte a forjei, lângă ușă, unde era puțin mai răcoare, și-a făcut haina sul, a vârât-o sub cap și a adormit imediat.

A sosit momentul să te odihnești și tu, Osha.

Vocea aia. O, zei. M-a făcut să tresar când am auzit-o în minte, deși o tot așteptasem.

Nu până nu termin, am răspuns. *Sunt aproape gata.*

Scanat cu CamScanner

Fisher era aproape. Într-un mod inexplicabil, îi puteam simți prezența. Aruncând o privire rapidă către ușa forjei, mi s-a părut că-i pot zări forma, contopindu-se cu umbrele care dansau și săreau în jurul focului.

De cât timp ești afară? am întrebat.

Doar de câteva ore, a venit răspunsul.

De ce n-ai intrat?

A urmat o pauză lungă. Și apoi a spus: *N-am fost sigur că ai vrea să intru.*

Intră și adăpostește-te de frig, Kingfisher.

Voi intra. Curând. Mai stau puțin aici, cred.

N-am reacționat când a intrat pe furiș mai târziu. S-a așezat pe un scaun lângă fereastră, cu lumina lunii strecurându-i-se prin păr, cu umbrele jucându-se peste mâinile și fața lui în timp ce mă privea lucrând. El și Lorreth vorbeau în șoaptă, iar eu băteam. Amândoi au fost acolo, ajutându-mă când am turnat oțelul pentru mânerul cu cap de lup. Fisher a fluierat când am spart forma și a văzut ce sculptase Lorreth. S-au schimbat foarte puține cuvinte între noi. Pe măsură ce am legat lama lată și teșită de mâner și garda în formă de cruce, și am înfășurat mânerul cu o coardă strălucitoare negru cu auriu, o tensiune fără suflare plutea în aer.

Apoi, în cele din urmă, a fost gata.

Am fost cât pe ce să cad lată.

Sabia era o adevărată frumusețe. Indiscutabil. Pe lângă impresionantul vârf cu cap de lup, în jurul mânerului și al gărzii se încolăceau liane, pe care reușisem să le fac singură, fără ajutorul lui Lorreth. Peste lama însăși trecea un val ondulat care ajungea de la un capăt la altul, mulțumită numărului de îndoituri la care fusese supusă. Petrecusem ultima oră gravând cuvinte chiar în centrul lamei. Cuvinte care, speram, aveau să fie de bun augur atât pentru armă, cât și pentru războinicul care o va purta, și de rău augur pentru cei care aveau să se trezească la capătul ei ascuțit.

De mâini drepte, moartea celor nedrepți.

— Incredibil, a spus Fisher cu sufletul la gură.

M-a țintuit cu privirea, iar ochii lui străluceau de uimire.

— Pot să o țin? a întrebat Lorreth cu speranță.

— Desigur.

A ridicat-o, cu ochii aprinși de venerație. Inexplicabil, gâtul mi s-a uscat când l-am văzut ținând arma. Și-a trecut degetul de-a lungul

Scanat cu CamScanner

tăișului, abia atingând oțelul cu vârfurile degetelor, apoi a șuierat retrăgându-și mâna.

— O zei, taie și când te uiți la ea.

Și-a vârât degetul arătător în gură, sugându-l.

Pentru prima dată de când am părăsit camera cu hărți, quicksilver-ul a vorbit, și vocea lui nu mai era fragmentată. Era o voce unică, puternică și clară.

A sosit momentul. Dă-ne cântecul cuvenit.

Afară, cerul era luminat de o explozie de lumină verde și roz.

Priveliștea mi-a tăiat respirația.

— Ce-i asta?

— Aurora. O binecuvântare, a răspuns Fisher încet.

Lorreth a căzut în genunchi în zăpadă, privind în sus spre cer, cu gura căscată.

— Fir-ar să fie! E... frumoasă. Aurora n-a mai fost văzută de... de...

— De peste o mie de ani, a spus Fisher. A fost aici toată noaptea. Am vrut să vă spun și vouă să veniți să priviți, dar am avut o presimțire că va mai fi și când terminați.

Ochii lui Lorreth străluceau intens în timp ce privea luminile verzi care dansau, schimbându-și culoarea în roșu și roz, unduindu-se în valuri late la orizont. Războinicul era pe punctul de a plânge, și, trebuie să recunosc, nici eu nu eram departe. Eram secătuită. Stoarsă, chiar. Dar tot mai aveam energie să stau în picioare și să privesc cerul, știind că e un moment rar și remarcabil.

Sabia zăcea peste genunchii lui Lorreth. A lăsat o mână pe mâner în timp ce, încă uimit în fața frumuseții care lumina cerurile, a început să cânte.

Tuturor celor ce vor asculta sau n-au aflat,
De ziua când ultimul dragon s-a trezit și s-a ridicat.
Despre tânărul ce-n umbre și sânge s-a învelit,
Să-nfrângă fiara cea hidoasă și pe cine-a putut, a mântuit.

Despre Regele Fisher, cel înțelept și tăcut,
Și lupii ce-n spate-i, în noapte-au făcut
Un urlet puternic, ca o chemare,
Sub cerul de gheață, în clipa cea mare.

Scanat cu CamScanner

Bruma pe zori a lăsat o scânteie,
Războinicii sorții și-au scris epopee.
Și astfel începe, sub cerul bătrân,
Balada Porții Ajun.

Lângă mine, Fisher s-a încordat. Mușchii maxilarului i s-au încleștat. Și-a plecat capul, ochii îndreptându-i-se de la aurora la pământul înghețat de sub picioare, în timp ce vocea puternică a lui Lorreth curgea din vers în vers.

Când ne-am întâlnit la cârciumă, Lorreth mi-a spus că fusese un menestrel mediocru. Dar ce ne cânta nu era deloc mediocru. Vocea lui era plină de fum și de durere. Însuși aerul părea să plângă pe măsură ce el se scufunda în jale. Cântecul se lăsa și se înălța, istorisind o poveste tragică despre șanse imposibile și sacrificiu eroic, aproape fiecare vers aducându-i un omagiu lui Kingfisher. Masculul de lângă mine nu și-a mișcat niciun mușchi, dar se vedea că ura ce auzea. Nările i se dilatau, mâinile îi tremurau pe lângă corp, însă cântecul continua implacabil.

Bătrânul balaur s-a mișcat,
Omnamshacry, cumplit blestemat,
Prin ochi de cerneală, nebun, a privit,
Și lumea, tremurând, a amuțit.

Băutorii nopții i-au dat jurământ,
Că sânge va curge pe-al vremii pământ.
C-al dușmanilor hoit îl va sfârteca,
Și-n trupuri zdrobite el se ospăta.

Doar să se-nalțe, doar să pornească,
Fae și-al lor tărâm să nimicească.
Cu solzi de aur și rubin,
Balaurul a prins glas hain.

Turnurile Fae stăteau neclintite,
Mândre și drepte, de veacuri păzite.
De-ndată frica s-a răspândit,
Când umbre pe soare balaurul-a țesut.

Scanat cu CamScanner

Şi nebunul de 'Shacry, râzând ca un hoit,
Văzu cum fugarii strigau în descânt.
Lupii urcau, cu lame lucind,
Şi fiara ştia că-n curând vor lovi.

Şi-acolo s-au ciocnit cum se ştia,
Foc şi oţel, în luptă grea.
Şi Vechiul Nebun a aprins muntele,
Făcând din stâncă doar fum şi tăcere.

Râuri de foc, curgând din abis,
Nimic n-a rămas, nimic neatins.
Dar lupii-au rămas, cu dinţii scrâşnind,
Hotărâţi să-l doboare pe cel neînvins.

Şi iată, din umbră, un cântec răsună,
Un strigăt de luptă ce cerul adună.
Regele Fisher, purtând Nimerelle,
S-a ridicat printre fulgere grele.

Balaurul furios, cu flăcări în glas,
Răcni ca un demon din alt veac rămas.
Dar regele, drept, nu s-a clintit,
Şi sabia-n gât balaurului-a ţintit.

Şi fiara, zvârcolind în chin,
A scos un urlet aspru, străin.
Fum negru-i curgea pe colţii zdrobiţi,
Când moartea-l strângea în pumnul ei trist.

Omnamshacry căzu în sfârşit,
Sub muntele ars şi cerul zdrobit.
Ajun a rămas, iar lupii-au zâmbit,
Ştiind că balada lor n-a murit.

Scanat cu CamScanner

Și astfel se-ncheie povestea cea mare,
Cu cei opt lupi și regele, sub stele căzătoare.

Când cântecul s-a terminat într-un final, cu o durere sfâșietoare și o amărăciune dulce, Lorreth gâfâia, privind spre cer cu ochii în care se reflectau stelele pe care dansa aurora.

— E *strigător la cer* că mai și cântă, a spus Carrion.

Se trezise și stătea în dreapta mea, cu brațele încrucișate pe piept, privindu-l pe Lorreth cu ură.

— A fost chiar frumos, totuși. Ciudat, dar frumos.

Fisher s-a lăsat de pe un picior pe altul, s-a îndreptat de spate și a ridicat privirea.

— Crezi că va fi de ajuns?

— Nu știu. Presupun că ar trebui să o chemăm pe Danya.

Am luat o decizie.

Coloana vertebrală a lui Fisher s-a întins. La fel și cea a lui Lorreth. Oare *amândoi* auziseră quicksilver-ul vorbind?

— De ce arătați de parcă ați fi făcut toți în izmene? a întrebat Carrion răstit.

Acceptăm cântecul drept tribut. Promisiunea e îndeplinită. Un acord este stabilit.

— Dar... ați spus că o să luați în considerare sângele celui care vă va purta!

Inima mi s-a strâns.

— Danya...

L-am luat în considerare, a rostit quicksilver-ul, *pe primul care a sângerat pe lama noastră.*

— *Dar...*

Lorreth a sărit în picioare. A ținut sabia ca și cum ar fi fost un șarpe gata să-l muște.

— O, rahat! Sunt un idiot! Îmi cer scuze! Ține! a strigat, întinzând sabia către Fisher, dar în ochii celuilalt lucea o scânteie de bucurie.

— Nici vorbă. N-o ating pe asta. Are numele tău scris pe ea.

— Ar putea să-mi spună cineva ce naiba se întâmplă?

Tonul ultrapoliticos al lui Carrion promitea violență dacă nu îi explica cineva repede ce se întâmplă.

Scanat cu CamScanner

— *Taie și când te uiți la ea*, am șoptit.

Cuvintele pe care le-a spus Lorreth, imediat după ce și-a trecut degetele peste lama sabiei și s-a tăiat. *El* a fost primul care a sângerat pe arma nou forjată. Sabia a judecat sângele lui.

Fața lui Lorreth s-a făcut albă ca varul.

— N-a fost cu intenție, a spus el. Sunt mulțumit cu pumnalele mele, jur. *Nu* am vrut să revendic sabia Danyei.

Nu sabia Danyei, a șuierat quicksilver-ul. *Am renăscut. Suntem noi în acest loc. Tu nu ne revendici, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Noi te revendicăm pe tine.*

— O să fie amuzant, a spus Fisher.

Dar nu râdea.

Nici Lorreth.

— Danya o să-și iasă din minți.

— Va trebui să treacă peste. N-are de ales. Ai fost membru al Lupo Proelia fără o sabie divină timp de patru sute de ani. O să fie rândul ei, pentru o vreme.

Îndoiala s-a răspândit pe chipul lui Lorreth, dar mâna lui s-a strâns posesiv în jurul mânerului sabiei în același timp. Părea *potrivită* în mâna lui. Din punctul meu de vedere, *era* sabia lui.

— O meriți, Lorreth. Tu ai sculptat lupul pentru mâner. Tu ai ajutat la turnare. Și cântecul tău a fost cel care a pecetluit înțelegerea cu quicksilver-ul.

O licărire de confuzie a trecut pe fața lui Lorreth. Kingfisher și Carrion păreau la fel de nedumeriți de ceea ce spusesem.

— *Cântecul* meu? a spus Lorreth. Ce vrei să spui cu cântecul meu?

— Cântecul pe care tocmai l-ai cântat. Despre Poarta Ajun? Despre dragonul Omnamshacry? Cum Fisher a înjunghiat dragonul în gât? Nu... îți amintești?

Fisher, Lorreth și Carrion s-au uitat la mine de parcă eram nebună.

— Întotdeauna am intenționat să scriu un cântec despre Poarta Ajun, dar nu am apucat niciodată, a spus Lorreth.

— Să nu îndrăznești, a mârâit Fisher. A trecut, gata. Las-o acolo în trecut, unde îi e locul.

Al nostru acum, a șoptit quicksilver-ul. *Cântecul nostru. Un cântec pe care să-l păstrăm.*

Scanat cu CamScanner

Ceilalți nu auziseră quicksilver-ul vorbind de data asta, după câte mi-am dat seama. *La asta v-ați referit? Că o să-l luați și-o să dispară? Că nimeni n-o să-și mai amintească de el?*

Al nostru acum, a repetat quicksilver-ul.

Al nostru.

Al nostru.

Al nostru.

Era păcat că frumosul cântec al lui Lorreth fusese smuls din lume, întreaga sa amintire ștearsă. Mă mișcase într-un fel. Explicase atât de multe. *De ce eu pot să-mi amintesc tot?* am întrebat.

Noi ținem minte, deci Alchimistul ține minte.

Hm. Nu știam cum să mă simt în privința asta. Să fiu singura persoană în viață care să-și amintească balada pe care Lorreth o scrisese despre Fisher părea o blasfemie. Câte alte lucruri va trebui să-mi amintesc, pe care toată lumea trebuia să le uite, pentru a face acele relicve? Știam că mai sunt înțelegeri la orizont. Mii. Mici înțelegeri de încheiat. Cum dracu' aveam să navighez printre toate fără să intru în bucluc? Doar gândul făcea să mă treacă sudori reci. Am alungat aceste preocupări, aveam să mă frământ pentru ele mai târziu.

Deci? Vei permite ca această sabie să canalizeze magia? am întrebat.

Am așteptat răspunsul quicksilver-ului. Din punct de vedere tehnic, nu conta dacă sabia nu putea canaliza magia. Făcusem chestia asta, ceea ce era impresionant chiar și pentru mine, și existau șanse mari să conving quicksilver-ul să se alăture inelelor pentru a deveni relicve. Dacă reușeam asta, îndeplinisem tot ce promisesem să fac pentru Fisher. Dar mai era și chestiunea mândriei mele. Voiam să știu de ce sunt capabilă în lucrul cu un material atât de fascinant și de încăpățânat. Nu puteam trăi fără să aflu...

Ține-mă cu amândouă mâinile și numește-mă, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate, a spus quicksilver-ul.

Lorreth părea puțin dezorientat.

— Eu? a spus cu voce tare.

E privilegiul tău.

Războinicul m-a privit, în el dându-se o luptă. Se părea că, în Yvelia, la fel ca în Zilvaren, era dreptul fierarului care a creat lama să îi dea un nume. Lorreth părea cuprins de vinovăție. Eu însă nu aveam nicio reținere. Lama nu ar fi fost completă, nu aș fi putut s-o termin fără Lorreth.

Scanat cu CamScanner

— Haide, i-am spus. Ai auzit. Dă-i un nume.

Războinicul s-a hotărât. Ezitarea încă i se vedea pe chip, dar şi-a pus amândouă mâinile pe mâner şi a ridicat lama, vorbind tare şi clar.

— Te numesc Avisiéth. Cântecul Nerostit. Zorii Răscumpărării.

În momentul în care a terminat de vorbit, o flacără albastră a alunecat pe lama sabiei, lăsând rune în urma sa, lângă textul pe care îl gravasem. Apoi, o lumină albă strălucitoare a izbucnit din Avisiéth. Orbitoare şi puternică, s-a ridicat drept în aer – un stâlp de energie care a transformat noaptea în zi. Pământul de sub picioarele noastre s-a cutremurat.

Fisher a scos un strigăt surprins, bucuria strălucind pe faţa lui în timp ce urmărea coloana de energie spre cer.

— Suflarea îngerilor, Frate! a strigat el. *Adevărata suflare a îngerilor, fir-ar să fie!*

Scanat cu CamScanner

30.

JURĂ

Când Fisher m-a condus înapoi la cortul lui, în tabără era haos. Aproape toată lumea văzuse coloana de suflare a îngerilor luminând cerul de dinainte de răsărit. Cei care n-o văzuseră le puneau întrebări celor care o văzuseră, şi toţi erau cuprinşi de entuziasm. Fisher îl sfătuise pe Lorreth să meargă la culcare până când avea să vină să-l ia, mai pe seară. Acesta plecase încă năucit în direcţia cortului său, ţinând-o pe Avisiéth la fel cum ar fi ţinut un nou-născut în braţe. Carrion decisese că nu mai avea chef să meargă înapoi pe deal şi anunţase că va dormi la forjă.

Între timp, nu aveam nicio idee ce însemna suflarea îngerilor sau cum ar fi fost utilă pe câmpul de luptă. Mă dureau toate şi nu puteam gândi clar şi, sincer, nici nu-mi mai aminteam cum mă cheamă. M-am prăbuşit într-un scaun imediat ce Fisher m-a adus în cort, dar el a dat din cap, trăgându-mă din nou de încheieturi.

— Nici vorbă, micuţă Osha. Hai. Uite. O să dormi în pat.

— Cu tine?

Era o provocare. Eram gata să n-o mai iau pe ocolite. Fisher s-a încruntat pentru o secundă. Părea frustrat, dar a dat din cap.

— Trebuie să vorbesc întâi cu Ren. Dar da. Voi dormi aici. Cu tine.

— Bine atunci.

— Dar mai întâi ai nevoie de o baie, a spus strâmbându-se.

Nu puteam să mă supăr pe el. Petrecusem cincisprezece ore trudind într-o forjă încinsă şi dovada era transpiraţia şi jumătate din ţărâna din Innir sub unghii. Părul îmi era rigid de la transpiraţie – degetele mi se

Scanat cu CamScanner

încurcau când încercam să-l dau pe spate. Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu curată, dar când am încercat să mă conving să traversez cortul spre cada frumoasă din cupru pe care Fisher a creat-o din fum, mi-am dat seama că picioarele nu mă ascultau. Nu mai aveam energie nici măcar să vorbesc.

Fisher m-a privit și m-a ridicat în brațe. Altădată ar fi rostit vreo remarcă tăioasă. „Iată, micuță Osha. Exact ca fluturele după care te-am numit. Atât de slabă. Atât de vulnerabilă." Dar, de data asta, n-a spus nimic în timp ce m-a dus spre cadă și m-a așezat cu grijă. I-am simțit privirea arzătoare pe piele în timp ce mă ajuta să-mi scot hainele. Am scos un șuierat, neputând să-mi ridic brațele deasupra capului, și el a renunțat complet, făcând mici particule de nisip, ce arătau ca stelele nopții, să alerge peste corpul meu și să mă ajute să scap de haine.

Nici măcar după o lungă zi de muncă la forja lui Elroy nu mă simțisem vreodată atât de murdară. Kingfisher s-a uitat la mine de parcă aș fi fost cea mai uimitoare ființă pe care o văzuse vreodată. De parcă nu vedea murdăria și epuizarea lipindu-se de mine ca o a doua piele. Părul lui negru ca miezul nopții. Ochii lui verzi ca jadul. Maxilarul acela puternic. Buzele pline care îmblânzeau liniile masculine ale celorlalte trăsături. Runele de la gâtul lui pulsau ca o bătaie de inimă în timp ce m-a ridicat din nou și m-a coborât ușor în cadă.

Am suspinat ușurată. Apa avea temperatura perfectă; căldura mi-a pătruns în corp, relaxând tensiunea din articulații și masându-mi mușchii încleștați. Era pur și simplu divin.

Fisher a îngenuncheat pe podea, sprijinindu-și antebrațele de marginea căzii de cupru. M-a privit cu un foc în ochi care m-a dezgolit și mai mult decât eram deja.

Cu un efort ridicol, mi-am ridicat mâna din apă suficient de mult cât să o ating pe a lui. Nu s-a dat înapoi. Ridicându-și degetele, și-a schimbat poziția. Era o mișcare aproape imperceptibilă. Subtilă, dar cu semnificație profundă: vârfurile degetelor lui au rămas peste degetele mele.

Ne sărutaserăm, ne linseserăm, ne-o trăseserăm până la epuizare. Își golise esența în mine, urlând când își dăduse drumul, dar acest mic contact era cel mai intim moment pe care îl avuseserăm. M-am minunat privind degetele noastre atingându-se, o serie de emoții luptându-se să-mi capteze atenția.

Scanat cu CamScanner

Fisher şi-a sprijinit bărbia de antebraţe şi a suspinat.

— Ce e? am şoptit.

A reflectat pentru o clipă, părând să decidă dacă să răspundă la întrebare. Apoi a spus:

— Am greşit, să ştii. Eşti o hoaţă bună.

— Ce am furat?

Dar el a zâmbit uşor şi trist, dând încet din cap.

— Odihneşte-te puţin. Apa va rămâne caldă. Mă întorc imediat ce vorbesc cu Ren.

M-am trezit simţind nişte mâini create pentru violenţă care îmi săpuneau blând scalpul. Nimeni nu-mi mai spălase vreodată părul înainte. Era o experienţă pe care doream s-o simt la nesfârşit. Dar numai cu el, cu Fisher.

A doua oară când m-am trezit, mă ridica din cadă. Magia lui zumzăia peste corpul meu gol, lăsându-mă uscată în braţele lui. Nu-mi doream haine. Voiam să fiu goală, şi voiam ca şi el să fie gol, dar pantalonii scurţi albăstrui şi bluza pe care le-a creat din nimic erau moi ca untul şi foarte drăguţe, lăsându-mi pielea aproape descoperită. Sunetele taberei militare de afară s-au estompat, lăsând cortul într-o tăcere binecuvântată, în timp ce Fisher m-a aşezat în pat şi s-a strecurat imediat în spatele meu.

A treia oară când m-am trezit era întuneric, şi stomacul meu chiorăia suficient de tare încât să trezească şi morţii. Braţul lui Fisher era aruncat peste mijlocul meu, unul dintre picioarele lui împletit cu ale mele, greutatea şi căldura corpului înconjurându-mă într-un mod liniştitor. Am stat nemişcată cât am putut, savurând întunericul liniştit şi sunetul uşor al respiraţiei lui Kingfisher. A trecut o jumătate de oră. Trebuia să mă ridic şi să merg la toaletă în curând, dar, deocamdată, voiam să rămân aici şi să absorb acest moment.

Războiul ne bătea la uşă. Ziua de mâine era incertă. De fapt, şi ziua de azi era incertă, dar acest mic moment era real. Era aici, cu adevărat, şi nu voiam să-l las să plece. Am încercat să mă relaxez şi să-l savurez, dar un gând mi-a pătruns în minte în timp ce stăteam întinsă. Un gând care nu putea fi ignorat.

Făurisem o sabie Alchimerană. Eu, o hoaţă de buzunare din Zilvaren. Învăţasem să negociez cu quicksilver-ul şi făcusem o înţelegere cu el, iar acum Lorreth avea o armă care canaliza cantităţi uriaşe de energie.

Scanat cu CamScanner

Cu câteva luni în urmă, nu mi-aș fi putut imagina că asta era cu putință. Însă acum, multe lucruri păreau posibile. Trebuia să merite încercarea, nu?

Cu grijă, mi-am extins gândurile, căutând zumzetul quicksilver-ului. L-am găsit ușor și, o, zei, era tare zgomotos. Atât de zgomotos. Prea zgomotos ca să mai pot gândi în preajma lui. Asta era ce suporta Fisher? În fiecare oră de veghe?

Annorath mor!

Annorath mor!

Am tras adânc aer în piept și am ridicat o rugăciune tăcută către zei. *Salutare?*

Incantația a încetat.

Kingfisher s-a mișcat în somn, scoțând un suspin tulburat, dar nu s-a trezit. Mi-am mușcat buza de jos, îmbărbătându-mă. Dacă eram rapidă, totul putea lua câteva momente. Ezitând, mi-am extins iar gândurile, și am încercat să ating limitele până când am simțit greutatea neliniștită a quicksilver-ului. Ar fi trebuit să mă pregătesc pentru asta. Să mă gândesc ce vreau să spun. Dar nu mă pregătisem, și câte ocazii aveam să mai am?

— *Sunt Saeris. Sunt o Alchimistă. Eu...*

— *Noi știm cine este ea,* a șuierat quicksilver-ul. *Ea e răsăritul. Ea e luna. Ea e cerul. Ea e oxigenul din plămânii noștri.*

— *Eu...*

Nu am știut cum să răspund. De ce ar spune asta? Eu eram răsăritul, cerul, oxigenul? Am dat din cap, nu era timp de ghicitori.

— *Vreau să-l părăsiți pe Fisher,* am izbucnit.

— *Să-l părăsim?* a întrebat quicksilver-ul cu voce mirată.

— *Da. Să-l părăsiți. Trupul lui. Vreau să ieșiți din el. Voi face o înțelegere cu voi...*

— *Nu putem să-l părăsim. Noi suntem el.*

O mulțime de voci suprapuse – un cor de ecouri, livrând o veste pe care nu voiam să o aud.

— *El este Fae. Voi sunteți... voi sunteți...* Nu aveam habar ce era. Nu cu adevărat. Ce dracu' ar fi trebuit să spun? Trebuia să mențin o conversație simplă.

— *Voi sunteți quicksilver. Nu ar trebui să vă legați de ființe vii.*

— *Noi ne legăm de tot felul de arme.*

— *Fisher nu este o armă! El este... el este o ființă vie, care respiră...*

Scanat cu CamScanner

— *Armă*, a spus quicksilver-ul. *Cea mai bună. Noi suntem el. El este noi. Nu putem pleca. Am muri.*

— *Voi veți muri? Sau Kingfisher?*

— *Toți*, a accentuat quicksilver-ul. *Suntem toți un singur lucru. O singură armă.*

Era fie ridicol, fie încăpățânat, una din două. Și nu aveam chef de asta.

— *V-aș putea ghida să ieșiți afară. Pot să vă simt în el. V-aș putea pune înapoi cu quicksilver-ul de la Cahlish? Sau v-aș putea făuri în cea mai impresionantă lamă care a existat vreodată...*

— *Am fost uniți acum sute de ani. Nu putem fi desfăcuți.*

— *Îi faceți rău.* Chiar și în gând, vocea mea părea să se frângă de emoție. *Suferă din cauza voastră.*

Quicksilver-ul a tăcut. Puteam să-l simt gândind.

Dar nu pentru mult timp.

— *Noi suntem el. El este noi. Toți suferim, Alchimisto. Nu-i nimic de făcut.*

— *Deci veți continua să-l forțați să continue până când se va prăbuși? Până când va muri? Dacă îl omorâți, ce se întâmplă atunci?*

— *Atunci facem ceea ce fac toate lucrurile muritoare. Ne întoarcem în pământ, în mare și în cer. Dormim. Evoluăm. Ne schimbăm. Transcedem.*

— *Îi furați viața*, m-am răstit. *N-aveți niciun drept...*

— *Noi i-am dat viața. Un băiat. Doar un băiat. Era tânăr când a intrat în bazinul nostru. Nu ar fi trebuit să supraviețuiască. Dar era puternic, și sălile mărețe ale universului răsunau de hotărârea lui. I-am permis să trăiască pentru ca el să-și îndeplinească scopul. Ne-am legat de el ca să supraviețuiască.*

— *Și... nu există altă cale? Ca el să trăiască fără...*

— *Zarurile astea au fost aruncate cu secole în urmă. Ne-am acceptat soarta, Alchimisto. Cu toții.*

Am priceput subînțelesul din cuvintele quicksilver-ului. Voia să înțeleg că Fisher se resemnase. Că îi permisese quicksilver-ului să se lege de el și că el înțelegea ce însemna asta. Dar eu nu puteam să accept. De ce ar fi făcut o înțelegere care, în final, avea să-l coste propria minte?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu puteam accepta. Nu voiam. Trebuia să existe o cale să conving pe quicksilver-ul să plece de bunăvoie din trupul lui Fisher. Dacă putusem să-l conving pe cel din sabia Danyei

Scanat cu CamScanner

să se lase refăurit și să canalizeze magia din nou, cu siguranță puteam găsi vreo înțelegere care să-l determine să plece din trupul bărbatului care dormea lângă mine.

M-am speriat când ceva mi-a atins obrazul. Ochii mi s-au deschis și... of. Fisher nu dormea, de fapt. Grozav. Exact ce-mi trebuia. Dacă voiam să negociez cu quicksilver-ul, nu voiam ca el să afle. Era învăluit într-o tristețe adâncă atunci când a îndepărtat lacrima care îmi aluneca peste nas.

— Bănuiesc că n-a mers cum te așteptai, a șoptit.

Am suspinat.

— Ai auzit totul?

A dat ușor din cap.

— Doar fragmente din ce ți-a spus. Dar a fost destul de ușor să ghicesc despre ce vorbeai, bazându-mă pe răspunsurile lui.

La naiba. Ar fi trebuit să-mi țin gândurile pentru mine. Acum știa că am tot scormonit. Nu era cel mai plăcut sentiment. Ar fi trebuit să-mi văd de treaba mea.

De parcă ar fi știut la ce mă gândesc, a spus:

— Așteptam să văd dacă vei încerca să-l smulgi din mine.

— Nu ești supărat?

Gura i s-a curbat într-un zâmbet trist. A închis ochii, suspinând.

— Desigur că nu. Cum aș putea fi supărat? Voiai să mă ajuți. Dar acum știi. Nu e doar infiltrat în mine. E parte din mine. Fără el, oricum voi muri. Deci, e...

Renfis a dat buzna în cort, îmbrăcat în armură completă. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, fața murdară de pământ. M-am ridicat, apucând cearșafurile și strângându-le la piept, alertă și pregătită. Conversația era deja uitată. Quicksilver-ul era deja uitat. Faptul că nu purtam mare lucru sub cearșafuri era, de asemenea, uitat. Ren a înjurat printre dinți în vechea limbă Fae, uitându-se în altă parte când m-a văzut.

— O, zei. Scuze. Credeam că ești la Cahlish, Saeris. Îmi cer scuze, serios, dar am nevoie de el.

Fisher era deja în picioare, o umbră încețoșată care a traversat cortul într-o secundă. Când s-a oprit lângă bibliotecă, era deja îmbrăcat în armura de piele neagră, cu colanul la gât și ochii fioroși.

— Ce este? a întrebat el răstit.

— Hoarda. Sunt iar la maluri, a rostit Ren sec. S-a dezlănțuit iadul acolo.

Scanat cu CamScanner

— Futu-i!

Brusc, peretele de tăcere care căzuse peste cort când mă dusese la culcare s-a spart, iar sunetul haosului s-a prăbuşit asupra noastră. Ţipete şi strigăte. Bubuiturile a sute de picioare alergând prin noroiul lipicios. Comenzi strigate dintr-o parte în alta a taberei. Şi, sub toate, ritmul constant şi loviturile de baros care loveau gheaţa groasă.

BUM!

BUM!

BUM!

— Futu-i! a repetat Fisher.

O umbră lungă, neagră şi ondulată a apărut în mâna sa, devenind Nimerelle.

— Iartă...

— Nu. Nu-i nevoie de scuze. Nimeni n-a fost rănit. E doar o demonstraţie. Abia vreo mie dintre ei. Totuşi, ar trebui să vii, a continuat Ren în grabă.

— Ne vedem la râu. Saeris, ar fi mai bine să rămâi aici...

— Nu. Vin şi eu. Punct. Gata.

Mă săturasem să mi se tot spună să aştept, să stau, să mă ascund unde e sigur. Nu aveam de gând să stau aici, plimbându-mă prin cort în timp ce Fisher, prietenii mei şi întreaga tabără militară le ţineau piept monştrilor lui Malcolm. Nici vorbă. M-am dat jos din pat, fără să-mi pese că port doar nişte pantaloni scurţi şi o bluză. Fisher s-a ocupat oricum de asta. Până să ating covorul cu picioarele goale, eram îmbrăcată în haine negre de luptă şi o cămaşă neagră cu mânecă lungă, care se potrivea cu ele.

Ren l-a privit pe prietenul său, aşteptând un răspuns.

— Fisher?

Fisher m-a privit fix. Aroganţa sa dură de acum două săptămâni dispăruse, înlocuită de precauţie.

— Singura situaţie în care rămân în cort este dacă mă forţezi, am spus cu vocea tremurândă.

Şi iată-l. Momentul în care avea să mă câştige sau să mă piardă definitiv. Dacă îmi ordona să rămân şi îmi răpea voinţa, nu conta cât de mult se schimbaseră lucrurile între noi. Nu conta cât de multă nevoie aveam de el. Nu i-aş mai fi vorbit niciodată. Nu l-aş mai fi privit niciodată. Totul s-ar fi terminat înainte să înceapă. Asta m-ar fi durut, dar nu la fel de mult

Scanat cu CamScanner

precum trădarea lui. Am așteptat, rugându-mă la zeii pe care abia îi cunoscusem să ia decizia potrivită.

Fisher a înghițit greu.

— Nu te duci la Cahlish? a întrebat încet.

— Nu. Categoric.

Să fiu exilată la Cahlish ar fi fost și mai rău. Atât de departe încât un întreg lanț muntos m-ar fi despărțit de luptă? Nu l-aș fi iertat niciodată. N-aș fi putut, chiar dacă aș fi încercat.

Nu face asta, Fisher. Te rog. Să nu mă trimiți nicăieri.

Și-a încleștat maxilarul. Luase o decizie. M-am pregătit, așteptând ca o poartă de umbre să se materializeze, dar...

— Dacă vii, promiți că o să stai lângă mine? a întrebat.

Genunchii mei erau cât pe ce să cedeze. Am răspuns repede, înainte să se răzgândească:

— Da. Absolut da.

— Și dacă îți spun să stai undeva până trece pericolul?

— O să stau.

— Și dacă îți spun să fugi?

— O să fug.

Și-a mijit ochii frumoși.

— Jură.

— O promisiune nu mă leagă în felul în care te leagă pe tine.

— Știu. Dar oamenii tot fac promisiuni între ei, chiar dacă pot fi încălcate, nu-i așa? Pentru că au încredere că celălalt își va respecta cuvântul.

— Da.

— Atunci jură, micuță Osha, iar eu o să am încredere în tine.

Un val de emoție fierbinte m-a lovit în piept. Ăsta era genul de bărbat cu care voiam să fiu.

— Jur.

Kingfisher a dat din cap, acceptându-mi promisiunea.

— Bine atunci. Fie.

Repede, s-a dus la cufărul de la picioarele patului și a deschis capacul, scoțând o bucată lungă de material. L-am recunoscut imediat. Era pachetul pe care Fisher îl prinsese de șaua Aidei când fugiserăm de la Palatul de Iarnă. Ren a făcut ochii mari când Fisher l-a întins pe pat și a desfăcut straturile de material, descoperind sabia din interior.

Scanat cu CamScanner

Nu era doar o sabie. Era sabia care declanşase totul. Cea pe care o smulsesem din bazinul de quicksilver încremenit din palatul Madrei. Mânerul lui Solace sclipea în lumina focului, argintiu strălucitor acum, fără urmele de uzură care îi tociseră tăişul. Era o armă superbă. Genul despre care se cântau balade. Mânerul era decorat cu o semilună, coarnele ei atât de apropiate, încât aproape se atingeau pentru a forma un cerc întreg. Un text curgea în jurul mânerului, coborând peste garda cruciformă şi revărsându-se de-a lungul tăişului, scris în vechea limbă Fae.

Fisher s-a întors şi mi-a întins sabia.

— Oasele tatălui meu se odihnesc undeva în Zilvaren. Sabia lui a stat acolo în ultimul mileniu, ceea ce...

A făcut o pauză, cumpănind sabia.

— Ceea ce o face acum mai degrabă din Zilvaren decât din Yvelia, cred.

Aerul era în flăcări, prea fierbinte ca să mai respir. Fisher a desprins o teacă de piele de pe peretele cortului şi a coborât-o, băgând-o pe Solace înăuntru. Fără cuvinte, mi-am ridicat braţele în timp ce el îmi înfăşura centura tecii în jurul taliei. Mâinile lui lucrau abil, reglând centura pe talia mea mult mai îngustă, şi tot ce puteam face era să nu izbucnesc în plâns.

Sabia tatălui său?

Ren stătea în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, privind. Privirile noastre s-au întâlnit, iar îngrijorarea mi-a umplut pieptul. Oare avea să mă judece? Avea să fie furios pentru că o moştenire Fae preţioasă era predată în mâinile unei fiinţe umane? Desigur că nu. Expresia lui Ren era una de satisfacţie profundă. Părea să spună: „Bine. În sfârşit. Asta a fost menirea ta dintotdeauna, Saeris Fane."

Fisher s-a îndreptat şi m-a măsurat din priviri.

— Bine. Eşti gata?

— Da.

Inima îmi bubuia în piept, şi totuşi mă simţeam echilibrată, cu greutatea sabiei la şold.

— Fii hotărâtă şi nemiloasă în faţa morţilor răi, a spus Fisher.

Ren mi-a pus o mână pe umăr.

— Şi dacă o să-ţi vezi sufletul despărţit de trup, comandă o băutură în prima cârciumă pe care o întâlneşti în lumea de dincolo. Achităm noi nota când ajungem acolo.

Scanat cu CamScanner

31.

RÂUL DARN

Fulgerele îşi treceau ghearele prin cerul nopţii. Ploaia torenţială ne biciuia, îngheţându-ne, în timp ce alergam de-a lungul marginii vestice a taberei militare. Ren şi Fisher erau nişte fantome întunecate, înceţoşate prin haos, strecurându-se direct prin focurile de tabără deja răsturnate şi înconjurând grupuri de războinici care încercau să rostogolească bolovani uriaşi spre marginea îngheţată a râului.

Fisher rămânea în spate ca să mă aştepte, dar eu eram oricum pe urmele lor, alergând cât mă ţineau picioarele.

De cealaltă parte a Darnului, am văzut o linie de vampiri flămânzi care trosneau şi mârâiau la marginea gheţii. Puteam să le disting dinţii sfărâmaţi şi limbile distruse chiar şi prin perdeaua de ploaie care lovea. Noaptea era puţin mai caldă decât fusese în ultimele zile în Irrìn, iar mirosul care plutea peste râu – de carne putrezită şi de sânge, aspru şi metalic – m-a făcut să vomit. Am început să respir pe gură, abia reuşind să-mi stăpânesc stomacul.

Fisher şi Ren s-au oprit brusc într-o curbă a râului, unde malurile înzăpezite erau cele mai apropiate şi formau o strâmtoare. Doar cincizeci de paşi despărţeau Irrìnul de Sanasroth aici. Nu le-ar fi luat mult mâncătorilor să traverseze.

Panica trăia şi respira în venele mele, umflându-se în fiecare secundă, dar am strâns-o cu un pumn de fier, refuzând să mă predau.

— De ce nu sunt la fel de mulţi aici? am gâfâit.

Scanat cu CamScanner

Erau vampiri pe malurile opuse, da, dar nici pe departe atât de mulţi ca mai jos, unde râul era mai lat.

— Apa curge încă pe sub gheaţă. Curentul e mai puternic aici, unde apa trece prin acest canal. Asta înseamnă că gheaţa e mai subţire, a spus Fisher.

— Şi ei ştiu asta? am întrebat neîncrezătoare.

— Nu pentru c-ar fi deştepţi, a completat Ren. Vampirii nu pot trece peste ape curgătoare. Simt curentul aici şi le e frică. Dar, inevitabil, unul dintre ei va îndrăzni să păşească pe gheaţă. Apoi, ceilalţi îl vor urma.

— Când o vor face, suntem aici să ne asigurăm că nu trec dincolo, a spus Fisher.

Privea cu ură haita de vampiri care se îmbrânceau pe malul opus. Avea o privire distantă şi părea tulburat.

— N-a venit nici de data asta, a murmurat.

N-aveam nevoie să întreb cine. Eu şi Ren deja ştiam că se referea la Malcolm. Regele vampirilor, cel cu păr argintiu, nu era pe nicăieri. În seara asta îşi trimisese servitorii să-i facă treburile murdare şi nu binevoise să apară el însuşi. Nu-mi părea rău. Vederea lui Malcolm, stând de cealaltă parte a râului, trezise în mine o frică viscerală care îmi tot zguduia oasele. Nu era mai înalt decât un mascul Fae obişnuit. De fapt, era mai slab decât cei mai mulţi războinici din tabără. Dar senzaţia de putere pe care o răspândea era copleşitoare; simţisem cum mă împinge şi mă trage, căutându-mi punctele slabe, de parcă ar fi vrut să mă facă să îngenunchez supusă. Dacă aş mai fi trăit o mie de ani şi nu i-aş mai fi văzut faţa de mort, tot n-ar fi fost de ajuns.

BUM! BUM!

BUM! BUM!

Ca ritmul bătăilor unei inimi, sunetul baroaselor care izbeau gheaţa groasă îmi răsuna în urechi.

— Fiţi gata! a spus Fisher.

Fumul i-a ieşit în valuri din mâini, formând o baltă întunecată la picioarele lui. S-a furişat spre marginea râului, dar s-a oprit acolo, fără să meargă mai departe.

Dinspre est s-au auzit urlete – strigăte furioase de război. Am privit masa de trupuri care se zvârcoleau de pe ambele maluri ale Darnului,

Scanat cu CamScanner

teroarea și ușurarea ținându-se de mână în pieptul meu când am văzut primul val de vampiri alergând pe gheață, dar și faptul că uriașii spărgători de gheață reușiseră să sfărâme suprafața râului înghețat.

— Au trecut, a observat Ren. S-a terminat acum. Câteva lovituri zdravene în plus...

De parcă mulțimea de vampiri cea mai apropiată de noi ar fi știut că aceasta era ultima lor șansă, un bătrân zdrențăros, cu jumătate de maxilar atârnând liber, a păşit îndrăzneț pe gheață. Cămașa lui era sfâșiată, lipindu-i-se de trupul slăbănog. Pantalonii îi erau rupți și murdari, atârnând de șoldurile proeminente. Maxilarul i se mișca din când în când, iar din crăpătura largă a buzelor se scurgea un fel de sânge negru.

A traversat râul târșindu-se pe picioare putrede. Vreo treizeci de metri mai încolo, spre tabără, Darnul s-a spart, iar gheața a gemut și a cedat sub presiunea baroaselor și securilor. Vampirii au căzut prin fisurile care se lărgeau, scufundându-se în apele care curgeau dedesubt.

Morții nu înotau. Nici nu pluteau. Câțiva dintre mâncătorii însetați de sânge s-au agățat de bucăți de gheață, folosindu-le ca să plutească deasupra apei, dar degeaba. Cei mai hotărâți dintre ei s-au ținut vreo zece secunde înainte ca mâinile lor lipsite de viață să-și piardă aderența, și corpurile să se scufunde în râul agitat.

Bătrânul care traversa către noi trebuie să fi avut oasele goale ca o pasăre. Gheața rezista sub picioarele lui pe măsură ce se apropia, ceea ce le-a dat tovarășilor săi curaj. O femeie l-a urmat. Fața ei era distrusă, ochii îi lipseau, obrajii îi erau sfâșiați. Rănile păreau proaspete, încă roz pe alocuri. Cu o zi sau două în urmă, era încă în viață.

Purta un șorț cu pete maronii de sânge. Arăta ca șorțurile bucătăreselor de la Palatul de Iarnă. Lucrase oare la vreo proprietate elegantă, pe undeva? Ieșise pentru o clipă să scape de căldura bucătăriei, să vadă vreo stea de pe cerul nopții? Un coșmar groaznic sărise din umbre și îi sfâșiase fața în timp ce se hrănea cu ea?

Apoi, un băiat gol și slăbănog.

O femeie cu mâinile înnegrite și bucle întunecate, târând în urma ei o păpușă fără viață. Stomacul mi s-a răsucit când mi-am dat seama că nu era o păpușă. Era un bebeluș, găurit de sute de urme de dinți, ca și cum ar fi fost o pernă cu ace.

Scanat cu CamScanner

— Zei și păcătoși, am șoptit. Ce-*i* asta?

— Iadul pe pământ, a răspuns Renfis posomorât.

— Vine fără încetare peste noi.

Curând, cel puțin douăzeci de vampiri ajunseseră pe gheață. Ceilalți rămaseseră la mal, refuzând să înainteze, fie prea copleșiți de senzația apei care curgea aproape, fie opriți de vreo comandă tăcută. Dar cei douăzeci de pe gheață erau destui cât să dea de gândit.

— Sunt aproape la jumătatea drumului, a mormăit Ren.

— În momentul în care trec, le iau capetele, a mârâit Fisher.

Ploaia a devenit și mai puternică, lovind corturile și stingând focurile abandonate din tabără. Ne biciuia pielea, udându-ne hainele și lipindu-ne părul de scalp. Am urmărit apropierea lentă, dar hotărâtă, a vampirilor și a trebuit să întreb:

— De ce așteptați? De ce nu acum?

— Suntem legați de regulile războiului, a spus Fisher. Nu putem folosi magia pentru a ataca sau afecta un inamic până când acel inamic nu ne-a încălcat granița. Oricum, magia noastră nu funcționează pe pământul care ține de Sanasroth. Magia Fae are nevoie de lumină și de viață ca să supraviețuiască. Și de cealaltă parte a râului nu e nimic în afară de moarte, întuneric și putregai. Granița dintre țările noastre se află pe linia de mijloc a Darnului. Dar în momentul în care ticăloșii ăștia trec...

S-a întâmplat chiar în momentul în care a spus-o. Bătrânul cu maxilarul sfărâmat s-a împleticit dincolo de mijlocul râului. Ren și Fisher au acționat la unison, îndreptându-și puterile asupra lor. Aerul pârâia de energie. Dinții îmi vibrau. Amândoi războinicii s-au mișcat cu precizie letală. Ren și-a tras mâna înapoi și a aruncat o minge de lumină alb-albăstrie înspre cerul de oțel cenușiu. În același timp, o rafală de vânt negru ca cerneala a țâșnit din mâinile întinse ale lui Fisher. Vântul l-a lovit pe vampir în piept, urlând în jurul lui și arzându-i resturile de haine, pielea descuamată, oasele galbene și goale ale cutiei toracice. Vampirul s-a smucit, înfuriat de atac, dar a continuat să înainteze.

Un pas. Doi.

Vântul i-a smuls ce mai rămăsese din maxilar... și apoi, sfera strălucitoare a lui Ren s-a prăbușit pe râu. A explodat într-o cupolă de lumină și căldură, care a sfărâmat gheața fragilă de la un mal la altul. Ceilalți

Scanat cu CamScanner

vampiri care mai stăteau pe malul Sanasrothului țipau și urlau pe măsură ce cădeau în adâncurile repezi și dispăreau.

De-a lungul și de-a latul râului, gheața era sfărâmată, drumul impracticabil. Cu alte cuvinte, totul era în siguranță.

Un strigăt de bucurie s-a ridicat printre Fae din Yvelia, obraznic și plin de dispreț. De câte ori nu stătuseră pe acest mal și nu trimiseseră fiarele lui Malcolm înapoi la Ammontraíeth, cu cozile lor putrede între picioare?

Innìr era un uroborus – un șarpe care se mânca pe sine. Scopul său nu avea să fie niciodată îndeplinit. Avea să mai fie mereu o altă noapte, râul avea să mai înghețe, și avea să mai fie nevoie de un batalion de războinici pentru a ține hoarda la distanță și a fi pregătiți în cazul în care, într-o zi, avea să treacă. Gândul era epuizant. Unii dintre acești războinici erau aici de zeci de ani, îndeplinind aceeași sarcină în fiecare noapte. Atât de mult, încât *botezaseră* locul. Își construiseră case aici. Aveau familii, naiba s-o ia de treabă! Pentru că, fără ființe dragi aproape și o oarecare iluzie a normalității, ce fel de viață era asta? Fără niciun ajutor de la Belikon...

— Malul! Priviți malul!

Strigătul era plin de groază. Mi-a oprit gândurile imediat. Kingfisher s-a întors, privind către tabără cu fața palidă ca zăpada. Quicksilver-ul din ochi forma tipare schimbătoare în timp ce scotocea malul râului, căutând cauza alarmei.

A găsit-o înaintea mea. Renfis, de asemenea. Amândoi s-au încordat, un suspin de groază strecurându-se de pe buzele lui Ren.

— Ce? Nu... *nu* se poate. Asta nu-i... posibil.

Dar acum puteam s-o văd. Printre stâncile înghețate și noroiul răscolit, ceva ieșea din râu. Și avea dinți la fel de ascuțiți ca lamele de ras.

— *Breșă! Breșă! Breșă!*

Avertismentul s-a răspândit ca focul.

— Du-te! Rămân eu cu ea, i-a spus Ren lui Fisher.

— Ține-ți promisiunea și rămâi aici, Osha, mi-a spus Fisher.

Devenise sălbatic într-o fracțiune de secundă. Pielea lui răspândea o strălucire palidă stranie, pletele lui întunecate bătute de un vânt invizibil. Nu mi se păruse niciodată foarte uman, dar acum, în echilibru fragil pe marginea primejdiei, era extrem de Fae.

Scanat cu CamScanner

— Rămân. Promit.

Un tunet răsunător mi-a înăbuşit cuvintele, dar Fisher a dat din cap, ochii lui zăbovind asupra mea o jumătate de secundă, şi apoi a dispărut.

— Mai sunt! Trec mai mulţi! a strigat o războinică.

Într-adevăr, vampirii care rămăseseră pe mal alunecau acum pe zăpada murdară şi cădeau în râu. I-am privit cum erau purtaţi de curent câte doi-trei, zgâriindu-se orbeşte între ei, încercând să ajungă de cealaltă parte. Dar unii dispăreau şi nu mai reveneau. Am privit îngrozită cum tot mai mulţi vampiri începeau să iasă din apă.

— Pregăteşte-te, a spus Ren încordat. Să le urăm nenorociţilor bun-venit cu nişte oţel.

Şi noi... a şoptit o voce entuziastă. *Şi noi! Şi noi!*

Solace. Lama cu mânerul în formă de semilună era o sabie divină, la urma urmei. Evident că avea quicksilver. Şi era trează. Vie. Ascultând. Vorbind. Vorbind cu *mine*.

N-am avut la dispoziţie nicio clipă ca să mă minunez de ce mi se întâmpla. Trei vampiri se târau pe malul nostru şi nu fuseseră încetiniţi deloc de înotul prin apa îngheţată. Primul s-a scuturat ca un câine, şi-a descoperit colţii, ne-a văzut şi s-a mişcat. Cu mişcări nefireşti şi sacadate, copilul gol a galopat pe mal în patru labe, ghearele sale ascuţite lăsând găuri în zăpadă. Ren i-a întâmpinat atacul cu o lovitură de sabie, abia mişcându-se când şi-a rotit lama şi i-a desprins capul de pe umeri.

Bătrânul a venit următorul, deşi nu la fel de repede. Era afectat de magia lui Fisher şi abia a reuşit s-o ia la fugă când a venit spre noi. Ren s-a rotit, lovind cu lama în sus, şi i-a retezat mâna ce avea ghearele scoase, cu care bătrânul încercase să-l lovească. Cât timp era dezechilibrat, Ren şi-a adus lama cântând prin aer şi i-a luat şi capul.

Mai multe trupuri au ieşit din Darn. Mult mai multe decât cele douăzeci care intraseră când s-a spart gheaţa. Nu avea niciun sens. Ren îi tăia pe măsură ce ieşeau din apă, dar curând erau prea mulţi pentru ca el să-i oprească singur. A trimis sfere în aer care au lovit cu o forţă înspăimântătoare, detonându-se imediat ce atingeau carnea. Mâncătorii au izbucnit în flăcări de un albastru pal, împleticindu-se unii în alţii, ţipând, dar continuând să vină spre noi.

Scanat cu CamScanner

— *Saeris!* Caută-l pe Lorreth! Întoarce-te la forjă! a urlat Renfis.

— *Nu!*

Am scos-o pe Solace, iar o undă de căldură mi-a încărcat brațul. Senzația m-a luat prin surprindere. Două secunde mai târziu, stăteam umăr la umăr cu Ren, în fața a șaizeci de vampiri cu colții rânjiți.

Ren s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună de legat.

— I-ai *promis*! a strigat.

Dând din cap, mi-am ridicat sabia.

— I-am promis că rămân aici. Dacă mă duc singură în întuneric, cu siguranță voi muri. Știa că am mai multe șanse dacă sunt cu tine.

Nu putea face nimic. Strângând din dinți, Ren s-a răsucit, înfigându-și sabia prin craniul unui vampir atât de desfigurat, încât nu puteam nici măcar să stabilesc dacă fusese mascul sau femelă.

— Fată încăpățânată, a mormăit. Să nu îndrăznești să mori sub paza mea, Saeris Fane! Fisher nu m-ar ierta niciodată dacă singurul lui motiv de a trăi ar fi sfâșiat în bucăți în prima lui bătălie!

Stai puțin. Ce-a vrut să... Oh, la dracu'! Am ridicat-o pe Solace exact la timp. Vampirul care era gata să se repeadă la gâtul meu a prins tăișul armei direct în gură. Am împins, continuând mișcarea, și i-am retezat vârful capului.

A căzut la pământ, dar nu terminase cu mine. Din capul lui mai rămăseseră o grămadă de carne sfâșiată și un fragment din mandibulă, dar părea că era de-ajuns. M-a apucat de picioare, ghearele zgâriindu-mi pielea, picioarele goale lovind zăpada. Un lichid negru, gros ca smoala, a țâșnit peste cizmele mele.

— Tot capul! Trebuie să iei tot capul! a strigat Ren.

Tot capul. Bine. Puteam face asta. Am tras adânc aer în piept și mi-am liniștit mintea. Antrenamentul a preluat controlul. Toate orele interminabile petrecute în pod cu prietenii rebeli ai mamei, învățând cum să folosesc obiectele ascuțite. Cum să-mi mișc corpul. Cum să folosesc mișcările adversarului împotriva lui. Cum să lovesc și să mă retrag, să lovesc și să mă retrag, să lovesc și să mă retrag. Cum să mă opresc și să mă concentrez asupra pericolului imediat.

Mandibula și ceea ce mai rămăsese din trunchiul cerebral al vampirului au zburat în noroi, tăiate brusc. Monstrul a căzut moale la pământ, de data asta pentru totdeauna. Și am intrat în luptă.

Scanat cu CamScanner

A fost o clipă în care vampirii au ieşit mai lent din apă. Ren i-a doborât în valuri, pe măsură ce urcau pe mal, dar m-am dus la marginea apei şi am început să-i tai în bucăţi, înainte să-şi revină.

Solace îmi zbârnâia în mâini, trimiţându-mi valuri de energie în umeri la fiecare lovitură pe care o dădeam. M-am lăsat jos, stabilizându-mi greutatea pe vârfurile picioarelor şi pe şolduri şi m-am lăsat dusă de valul uciderii.

— Înapoi, Saeris! Vino înapoi!

Ren avea dreptate. Prea mulţi vampiri ieşeau deodată la mal acum. M-am dat înapoi, sprintenă şi concentrată, şi m-am poziţionat lângă el.

— Eu îi rănesc. Tu îi omori, a mârâit.

O pătură de fum negru a măturat râul, respingând mulţi vampiri care încercau să urce pe maluri. Dacă era fum negru însemna că Fisher era undeva pe-aproape. Uşurarea mi-a inundat sângele ca fulgerul. Am înfipt vârful sabiei prin obrazul unui vampir, ţintuindu-l la pământ, apoi am smuls sabia şi i-am retezat capul cu o a doua lovitură, când Ren mi-a trimis grămadă alt mâncător.

Timpul a încetinit şi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Ritmul inimii mi-a scăzut. O senzaţie de pace m-a cuprins. Acceptare şi înţelegere. Vampirul din stânga l-a ocolit pe Ren şi a venit direct spre mine. Ştiam că se mişca repede şi, totuşi, părea că aleargă pe nisip afânat. Urma să se aplece şi să încerce să mă doboare – puteam vedea deja planul de atac lipsit de raţiune, care îl făcea să îndoaie genunchii şi să încovoaie umerii. Ghearele de la capetele degetelor, ascuţite ca sticla spartă, s-au curbat, întinzându-se spre mine, în căutarea cărnii.

Răspunsul era simplu. M-am lăsat în genunchi şi am rotit lama în jurul feţei, peste cap, înclinând-o în *sus*... şi totul s-a terminat.

Capul vampirului s-a rostogolit înapoi pe mal şi a ricoşat când a lovit groapa de trupuri care începuse să se formeze acolo, căzând în râu cu un pleoscăit.

Ren s-a oprit, privindu-mă uimit, cu ochii holbaţi.

— Ce-a fost *asta*? a pufnit.

— Nu ştiu. Doar ...

Restul propoziţiei a fost întrerupt când o pală de fum negru m-a ridicat de la pământ şi, dintr-odată, m-am trezit în braţele lui Fisher.

Faţa lui era pătată de sânge negru, ochii plini de panică.

Scanat cu CamScanner

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Sunt bine. Sunt bine, jur.

Îndoiala de pe faţa lui arăta că nu mă credea, dar a dispărut când l-a strigat Ren.

— Le-a dat lecţii, frate. O mânuieşte pe Solace aproape la fel de bine ca tatăl tău.

Ei bine, asta era puţin exagerat. Dar era mai bine decât să-i spună că sunt o povară şi, cu siguranţă, mă mulţumeam cu asta. Fisher m-a privit cu ceva ce semăna foarte mult a mândrie.

— Chiar aşa?

— Povestim mai târziu! a strigat Ren. Suntem destul de ocupaţi acum!

Fisher a intrat iar în modul de luptă. M-a lăsat jos şi s-a dus lângă Ren, magia lui izbucnind într-o perdea de întuneric. De îndată ce a scos-o pe Nimerelle, am ştiut că lupta s-a terminat. Ren se mişca fluid, ţinând la distanţă cu uşurinţă ultimii vampiri, dar a-l privi pe Fisher era cu totul altceva. El nu lovea cu sabia. Nu o mânuia. Lama neagră şi războinicul erau unul şi acelaşi lucru. Mişcările *curgeau*. Oriunde tăia Nimerelle prin aer, lăsând în urmă tentacule de fum, vampirii cădeau ca spicele secerate.

Era deopotrivă frumos şi înspăimântător de privit. Kingfisher transformase uciderea într-o formă de artă.

Încă îi admiram mişcările, când o lumină albă strălucitoare a lovit aerul ca un bici pe malul de jos. Pentru o clipă, noaptea a devenit zi. Fire brute şi nefiltrate de putere au scormonit marginea Darnului, căutând mai multe ţinte deodată, şi strigăte surprinse s-au ridicat de-a lungul malului, în timp ce războinicii angajaţi în luptă şi-au văzut inamicii izbucnind în flăcări ca nişte torţe.

Era Lorreth – Lorreth şi suflarea îngerească pe care i-o dăduse Avisiéth –, iar vederea lui mi-a aprins sufletul.

Fisher a mai lovit o dată cu Nimerelle, tăind gâtul victimei sale atât de repede, încât a durat câteva momente până s-o vadă cum cade. Porţiunea noastră de râu era, în sfârşit, curăţată de vampiri. A zâmbit ca un nebun, cu ochii aprinşi, reflectând filamente de lumină albă în timp ce se uita la pânza de putere sărind de colo-colo, distrugând totul şi transformând armata lui Malcolm în stâlpi de cenuşă.

Scanat cu CamScanner

Fisher şi-a aruncat capul pe spate şi a urlat. Ren i s-a alăturat şi, încet, prin toată tabăra udată de ploaie, tot mai multe voci au răspuns. Lupi, toţi cântându-şi victoria.

Strigătele de triumf continuau când Fisher a înfipt-o pe Nimerelle în zăpada murdară, şi-a adus mâinile căuş la gură şi a urlat atât de tare, încât părea că făcea cerul să tremure.

— *Lorreth de la Turnurile Sfărâmate! Lorreth de la Darn!*

— *Lorreth! Lorreth!*

— *Lorreth de la Darn!*

Numele a răsunat din nou şi din nou; vuietul fiecărui războinic Fae din tabără, scandând numele lui Lorreth, era atât de puternic, încât mi-a strâns inima. Pentru prima dată în o mie de ani, o sabie divină găsise un yvelian vrednic şi îi dăduse magia ca să-şi apere poporul. Nu aparţineam acestui loc, dar chiar şi eu am fost copleşită de emoţia pură care umplea aerul. Nu existau cuvinte…

— KINGFISHERRRR!

Strigătul strident s-a ridicat deasupra uralelor. Nici măcar bubuitura furioasă a tunetului nu l-a înghiţit. Era strigătul unei *femele*.

Toţi trei ne-am întors privirile de la sărbătoare, căutând vocea. N-a durat mult să o găsim. De cealaltă parte a râului, era o femeie într-o rochie roşie rubinie, cu părul blond strălucitor fluturând în urma ei ca o panglică de aur peste vântul năprasnic.

Era Everlayne.

Şi era înconjurată de cel puţin o sută de vampiri.

Scanat cu CamScanner

32.

TALADAIUS

Ren şi Fisher au înjurat amândoi când au văzut-o. Gura lui Everlayne era deschisă, o panică tăcută încastrată în chipul ei frumos. Din acest punct de observaţie, unde Yvelia şi Sanasroth erau cele mai apropiate, râul cel mai îngust, era uşor să-i distingi trăsăturile delicate. Uşor de văzut că era speriată. O gaură neagră s-a căscat în spatele lui Fisher. Era la o fracţiune de secundă să treacă prin ea, dar Ren l-a prins de curelele armurii.

— Nu fi prost! Poarta nu se va deschide de cealaltă parte a râului. Numai zeii ştiu unde te-ar arunca!

— Bine, bine.

Fisher i-a dat mâna laoparte.

— O să înot.

Ren l-a apucat de data asta cu amândouă mâinile, scuturându-l.

— Asta e ce vor. Din momentul în care eşti de cealaltă parte a râului, eşti pierdut. Nu mai ai magie, şi atunci ce o să faci?

— Atunci o să le smulg gâturile şi o să le fac cadavrele putrede grămadă, a mârâit Fisher.

— Ea ar fi moartă înainte să apuci să tai zece dintre ei. Poţi trăi cu asta?

— Desigur că nu!

— Atunci *gândeşte-te*. De ce naiba o ţin pe Layne acolo? De ce nu e *deja* moartă?

O întrebare bună. Stomacul mi s-a răsucit când unul dintre vampirii care stăteau lângă Everlayne şi-a trecut o limbă sfâşiată de-a lungul umerilor ei goi, scâncind în timp ce bălea peste pielea ei. Voia s-o muşte.

Scanat cu CamScanner

Tare. Dar se abținea. Puteau să o sfâșie într-o secundă, dar ceva îi ținea la distanță. Un alt vampir și-a lipit nasul de brațul lui Everlayne, cutremurându-se, în timp ce lupta împotriva instinctului de a se hrăni.

Ren a țipat – un sunet sugrumat – și părea că avea să-și ignore propriile cuvinte și să năvălească orbește în râu. L-a oprit doar mâna întinsă a lui Layne.

— Nu! Stați unde sunteți! a strigat ea.

— Ești rănită? a strigat Fisher.

Sora lui vitregă a zâmbit trist.

— Puțin. Voi fi bine, Fisher. Nu-ți face griji.

Părea ciudat. Pielea ei palidă era iluminată din interior, răspândind o strălucire diafană. Părul se rotea în jurul ei, ca și cum ar fi fost sub apă, și totuși nu era udă. Părul, pielea, hainele, totul era uscat. Ploaia cădea mai tare ca niciodată, dar nici un strop nu o atingea pe Everlayne.

— Fugi spre râu! a strigat Ren. Înoată! De îndată ce ajungi la jumătatea drumului, te luăm noi!

Ea a răspuns cu o ușoară clătinare a capului, plină de regret.

— N-aș ajunge niciodată, Renfis. Și oricum... nu pot.

— Ce vrei să spui, cum adică nu poți?

Întrebarea răsuna de panică. Dulcea Everlayne. Fusese foarte drăguță cu mine la Palatul de Iarnă. Eram prea copleșită de împrejurimile în care mă trezisem ca să apreciez cu adevărat ce făcea, dar fusese prietena mea. Avusese grijă de mine. Și acum era în pericol de moarte, și nu puteam face nimic să o ajut. Niciunul dintre noi nu putea.

Maxilarul lui Fisher se mișca mereu, iar pe chipul lui plutea o expresie de devastare. El știa de ce nu putea să vină.

— Gâtul ei, a șoptit. Uitați-vă la gâtul ei.

La baza gâtului subțire al lui Layne strălucea o bandă subțire de aur. Era o piesă frumoasă. Părea gravată cu un fel de model, deși nu puteam distinge detaliile din cauza distanței. Atașat de banda de metal era un lanț subțire de aur. Când l-am observat atârnându-i pe piept, s-a întins brusc, iar Everlayne s-a clătinat spre stânga, aproape pierzându-și echilibrul.

Fisher a șuierat când mulțimea de vampiri s-a dat laoparte, iar un bărbat înalt și chipeș, cu pielea strălucitoare și păr scurt blond, a înaintat lângă ea. Îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă albă croită pe corp, nu era echipat pentru război; ținuta sugera că această mică ieșire în ploaie

Scanat cu CamScanner

îi întrerupsese cumva o cină. Era mai tânăr decât Malcolm, puțin mai înalt, puțin mai lat în umeri și la fel de periculos. Îi simțeam puterea – o răceală care se scufunda, pătrunzătoare, revărsându-se peste râu, infiltrându-mi-se în oase.

— Bine te-am găsit, Fisher! a strigat vampirul peste râu. Văd că ai reușit să restaurezi una dintre prețioasele tale săbii. Felicitări! Sunt sigur că ești tare mândru!

De parcă Lorreth ar fi luat sarcasmul ca pe un afront personal, un licăr de suflare a îngerilor a trosnit prin aer. Mai strălucitoare decât fulgerul care brăzda norii, mi-a ars ochii când s-a izbit de o barieră invizibilă în mijlocul râului și a fost imediat deturnată, țâșnind inofensiv în aer.

Vampirul nici măcar nu a clipit. După cum zâmbea, găsea spectacolul foarte amuzant.

— De ce nu vii să saluți un vechi prieten, Fisher? Eu și sora ta avem o sticlă din vinul ăla roșu pe care îți place să-l bei la cină. De ce nu ni te alături pentru un pahar?

— Să te ia dracu', Taladaius, a scuipat Fisher. Dacă i-ai făcut ceva...

— Of, te rog. Mă cunoști. Nu-mi stă în fire să le fac rău ființelor pe care le prețuiești. Tatăl meu, pe de altă parte...

A lăsat fraza în suspensie, privind gânditor lanțul din mână.

— El chiar se bucură să mai adauge la colecție. Și, pentru că recent și-a pierdut cel mai de preț trofeu, are sens să vrea să-l înlocuiască. Pe bune, trebuie să te fi așteptat la ceva de genul ăsta din partea lui.

Ura fierbea în ochii lui Fisher. Însă era și durere acolo. De data asta a vorbit încet, adresându-i-se lui Everlayne. Puteam să-l aud, dar cu greu.

— Malcolm te-a mușcat? a întrebat, păstrându-și vocea netulburată.

Am văzut buzele lui Everlayne mișcându-se, dar nu eram binecuvântată cu darurile lui Fisher. Nu puteam să-mi proiectez vocea, iar auzul meu nu era nici pe departe la fel de ascuțit ca al lui. Ea a rostit patru-cinci cuvinte, iar mica speranță din ochii lui Fisher s-a stins. Ren i-a văzut reacția și s-a prăbușit pe malul înzăpezit, lăsându-se greu în genunchi, picioarele refuzând să-l mai susțină.

— Deci a mușcat-o. Nu e moartă!

M-am apropiat de Fisher, punându-i o mână pe umăr.

Scanat cu CamScanner

— Va fi bine. Dacă are venin în vene, Te Léna poate s-o vindece cum m-a vindecat pe mine.

Ren a clătinat din cap. Se uita fix la Layne, iar ea se uita direct la el. Umerii i se scuturau, pieptul ridicându-se și coborând neuniform. Am considerat o mică binecuvântare că nu-i puteam auzi plânsul din cauza vuietului ploii care lovea râul.

— Nu mai poate veni acasă acum, a șoptit Ren cu o voce sfâșiată. E a lui.

M-am uitat când la unul, când la celălalt dintre cei doi bărbați, inima bătându-mi neregulat.

— Ce înseamnă că e *a lui*?

— Înseamnă că e fermecată de el, a spus Fisher.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Fermecată? Ce... ce înseamnă asta?

— Mai târziu, micuță Osha. Îți explic totul mai târziu, a spus Fisher, abia putând să scoată cuvintele din cauza durerii.

Ren s-a forțat să se ridice. Strigând peste râu, mâinile i se clătinau pe lângă corp.

— Ce vrei, Taladaius? De ce ai adus-o aici?

Vampirul blond l-a privit disprețuitor pe Ren.

— Ai grijă, Renfis. Tu să mi te adresezi cu *Lordul Nopții*. Nu vreau să fiu abordat atât de familiar de cineva atât de josnic...

— E de un milion de ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată, a șuierat Fisher. Acum răspunde la întrebare și spune-ne de ce este aici!

— De ce *crezi*? a răspuns Taladaius sec. El mi-a poruncit s-o aduc. Este o capcană. Vrea să-ți frângă voința, așa că a luat ceva prețios pentru tine și l-a distrus. Ești șocat?

N-a așteptat răspunsul lui Fisher.

— Vei veni fie să încerci să o salvezi, deși asta ar fi inutil, fie pentru răzbunare. Oricum, el știe că vei veni. Nu-i pasă de ce. Doar vrea ca tu să vii.

Răzbunare? Nu-mi plăcea cum suna asta. Cum naiba ajunsese Everlayne în mâinile lui Malcolm? Aveam atât de multe întrebări, însă nu era momentul să le pun. Am așteptat răspunsul lui Fisher, dar el și-a lăsat bărbia în jos, quicksilver-ul din ochi rotindu-se atât de repede, încât a format un inel strălucitor solid în jurul irisului, și n-a spus nimic.

Scanat cu CamScanner

Părea că aşteaptă. O clipă mai târziu, am priceput de ce. Răsuflând din greu, Lorreth a alergat în jos pe pantă, alăturându-ni-se. La fel ca toţi ceilalţi, era acoperit de sânge şi murdărie. Expresia lui promitea să distrugă lumi. Când l-a văzut pe Taladaius stând de cealaltă parte a râului, ţinând lanţul lui Everlayne ca şi cum ar fi fost un fel de animal, figura i s-a întunecat.

— *Nenorocitule!*

— Bună seara, Lorreth, a zâmbit Taladaius ameninţător către războinic.

— Futu-i. E...Este...

A pălit.

— Este Everlayne?

Fisher era încremenit, privind peste râu către sora lui. Ren a fost cel care a răspuns.

— Da. Ea e. Malcolm a marcat-o deja.

— Da... a aruncat o privire sălbatică în jur. Dar asta înseamnă...

— Unde este? a mârâit Fisher în cele din urmă.

Cuvintele sale erau liniştite, proiectate către Taladaius. Vampirul a ales să strige înapoi râzând, astfel încât toţi să audă.

— Te aşteaptă, prietene!

— Unde?

— În locul unde aţi negociat ultima voastră înţelegere. Sincer, cred că speră să repete experienţa.

— Nu vor mai exista alte înţelegeri, a mârâit Fisher.

— Vom vedea, aşa-i?

Taladaius şi-a privit degetele.

— Scumpa ta Everlayne a fost muşcată acum douăsprezece ore. Poţi face socoteala. În timp ce noi stăm şi pălăvrăgim, tatăl meu merge spre nord cu cea mai mare parte a hoardei sale. Dacă nu eşti acolo să-l întâmpini atunci când ajunge la destinaţie, se va asigura că ea trece prin schimbare, urmând să-şi petreacă restul eternităţii cu picioarele în sus, călărită de cei mai depravaţi rezidenţi din Ammontraíeth, unul după altul, unul după altul. Sau îi dai ceea ce vrea. E simplu.

— Şi ce dracu' vrea? a cerut Lorreth.

Fisher a tresărit, de parcă şi-ar fi dorit ca războinicul nici să nu fi întrebat.

— Mă vrea pe mine, a şoptit.

Scanat cu CamScanner

Râsul lui Taladaius a fost la fel de aspru ca gheața care se sparge.

— Da, este adevărat că ești pe lista lui de dorințe. Mereu, prietene. Dar, de data asta, nu te vrea doar pe tine. Poate că ai fost un jucător valoros înainte, dar multe s-au schimbat recent. Sunt piese cu mult mai interesante pe tablă.

— Nu primește pe nimeni altcineva.

— Tu, mai mult decât oricine, știi că Malcolm obține ceea ce vrea, i-a reproșat Taladaius. Vrea premiul și îl va avea, iar tu știi asta.

— EI BINE, N-O POATE AVEA!

Declarația lui Fisher a bubuit peste Darn, probabil că putuse fi auzită în măruntaiele Ammontraíethului. Teroarea lui m-a lovit ca o palmă peste față. Am simțit-o adânc în oase. Și... am simțit și altceva. Pe Taladaius. Atenția lui s-a mutat asupra mea, deși ochii lui întunecați, plini de veselie, au rămas fixați pe Fisher.

— Poți să trântești și să strigi cât vrei, a spus el. Dar o vrea pe Alchimistă, Fisher. Dacă trebuie să ardă toată Yvelia ca să pună mâna pe ea, știi prea bine c-o va face.

Scanat cu CamScanner

33.

SÂNGE ÎN SEMN DE MULȚUMIRE

— Nu pot să cred că l-am lăsat să o târască așa, pur și simplu.

Lorreth umbla în sus și în jos în fața mesei cu hărți, strângând pumnii. De fiecare dată când se întorcea, lovea ceva cu teaca lui Avisiéth, evident neobișnuit să poarte arma.

— Ar fi trebuit să facem ceva!

— Mai exact, ce?

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ren atât de înfrânt. Stătea în capul mesei și își rodea unghia degetului mare. De când ne întorseserăm aici, înghețați și uzi până la piele, generalul schițase începuturile mai multor planuri, vorbind cu voce tare pentru sine, doar pentru a da de câte o piedică și a lua totul de la capăt. Acum părea să fi renunțat definitiv.

Fisher nu spusese niciun cuvânt de când intrase și se lăsase pe scaunul din fața mea. Pur și simplu mă privea fix, o mare de verde și argintiu privindu-mă în ochi, iar mușchii gâtului i se mișcau continuu. Să fiu subiectul unei astfel de concentrări intense fusese descumpănitor la început, dar mă obișnuisem în ultima oră și ajunsesem să-i întorc privirea, ademenindu-l în mintea mea, încercând să-l conving să spună ceva.

Hai, vorbește-mi. Spune-mi ceva. Orice, am spus în gând. *Nu poți să te izolezi așa.* Tot niciun cuvânt. Era clar că el vedea intrarea într-o stare catatonică ca pe un mecanism perfect acceptabil de a face față situației.

— Trebuie să existe o cale, a spus Lorreth, lovind furios grămada de lemne tăiate de lângă foc.

Scanat cu CamScanner

Una dintre bucăți s-a spart și s-a descompus. Nici n-a observat mizeria pe care a făcut-o când s-a întors, lovind gamba lui Ren cu teaca lui Avisiéth, îndreptându-se spre ieșire. Chiar înainte de a da buzna afară din cort, s-a întors și a pornit cu pași apăsați înapoi.

— Fisher, sunt mii de texte în bibliotecă la Cahlish. Trebuie să fie ceva într-unele dintre ele despre asta. Tatăl tău a studiat blestemul sângelui timp de zeci de ani. Pariez că a făcut niște note despre asta. Cum să cureți sângele unui rob. Cum... cum să arzi legătura fermecată dintre stăpân și sclav înainte de conversie.

Sprâncenele lui Fisher s-au strâns. S-a uitat și mai intens la mine.

— Fisher? a insistat Lorreth.

— Nu te aude, a spus Ren obosit.

Și-a ciupit nasul, lăsându-se pe spate în scaun.

— Dă-i puțin timp. Se gândește.

Ar putea fi informații la Cahlish despre asta? l-am întrebat. Dar Fisher n-a dat niciun semn că m-ar fi auzit. Ei bine, la naiba. Dacă el nu avea să-mi dea răspunsuri, atunci ceilalți doi aveau să fie nevoiți să mă lămurească, pentru că mintea era cât pe ce să mi se destrame.

— De ce mușcătura lui Malcolm este atât de diferită de a celorlalți vampiri? am întrebat răstit, aruncând o privire furioasă către Ren și provocându-l să încerce să ocolească întrebarea.

Din fericire, a răspuns.

— Malcolm a fost primul afectat de blestemul sângelui. Primul, primul. Când Rurik Daianthus, ultimul rege yvelian, a descoperit leacul, Malcolm a fost unul dintre puținii care au ales să rămână vampiri. De-a lungul secolelor, ceilalți care acceptaseră blestemul au fost uciși sistematic, până când a mai rămas doar Malcolm. Existau zvonuri că Malcolm le-a înghițit cumva puterea. El are mii de ani, e nemuritor, nu îmbătrânește niciodată. Cu fiecare an care trece, crește în putere și în abilități. Veninul lui e mai puternic decât ne-am putea imagina. Când unul dintre lorzii lui mușcă o victimă, ei pot bea și își pot potoli setea fără a ucide. Dacă mușcă același om de mai multe ori, în cele din urmă acesta devine fermecat...

— Stai așa. Acel cuvânt. La ce se referă?

— Victima devine legată de vampirul care a mușcat-o, a intervenit Lorreth. Devotată nevoilor lui, fără să fie conștientă. Victimele își vor

Scanat cu CamScanner

hrăni și își vor satisface sexual stăpânii fără să stea pe gânduri. Inevitabil, stăpânii lor se plictisesc și le secătuiesc, apoi victimele mor. Trei zile mai târziu, se ridică de oriunde au fost aruncați și devin mâncătorii pe care i-ai văzut pe râu.

— Dar Everlayne...

Nu am putut spune nimic altceva. Gândul că nenorocitul ăla își înfigea colții în gâtul ei m-a făcut să vreau să vărs.

— Malcolm trebuie să muște doar o dată pentru a crea un sclav. Everlayne este acum complet sub controlul lui. Chiar dacă am intra cu forța în Ammontraíeth și am reuși să o eliberăm, ea nu ar veni. Ar lupta ca să rămână și să-și satisfacă stăpânul. Și în mai puțin de cincizeci și șase de ore, o să moară.

— Nu spune asta! Nu putem ști asta cu siguranță. El ar putea decide să n-o secătuiască. Ar putea doar să o folosească pentru negociere cu...

— Veninul lui Malcolm este letal, Saeris. Nu-i nevoie decât de o picătură. Nu trebuie să o secătuiască pentru a o ucide acum. Treaba e făcută. Doar două căi posibile se află în fața lui Everlayne. Dacă Malcolm îi permite să bea de la el, și ea chiar o face, atunci se va întoarce și va deveni ceva asemănător lorzilor lui Malcolm. Dacă refuză să bea de la Malcolm, sau el refuză să-i dea din sângele lui, atunci ea o să moară și o să devină o mâncătoare.

Fisher a auzit cumva asta. În adâncul sufletului, a înregistrat informația, și aceasta a sfărâmat zidul în spatele căruia încerca să se ascundă. S-a ridicat de la masă, inspirând brusc și trecându-și mâinile prin păr.

— Bine ai revenit, a șoptit Ren.

Fisher era gata să spună ceva, dar ușa cortului s-a dat în lături și a intrat Danya, încă îmbrăcată în armura de la încăierare. Ochii îi ardeau de furie. A mârâit, cu buzele răsfrânte, arătându-și colții, și a năvălit prin cort, direct spre Lorreth.

— Danya... a avertizat-o Ren.

Dar era prea târziu. Războinica ridicase pumnul și-l lansase în fața lui Lorreth. El o văzuse venind. Își ajustase poziția și-și încrucișase brațele pe piept, dar nu făcuse nimic să o oprească din a-l lovi. Când l-a nimerit, sângele a început să-i curgă șiroaie din nas.

— Nemernicule! Dă-mi-o! Dă-mi sabia!

— Nu mai e sabia ta, Danya, a spus Fisher.

Scanat cu CamScanner

— Nici vorbă! Am purtat-o timp de trei sute treisprezece ani! Am câștigat-o!

— Ai primit-o de la tatăl tău, a corectat-o Fisher sec. Sabia pe care o purtai cândva a fost frântă și refăurită. Această lamă este nouă. Și l-a ales pe Lorreth.

— E a mea, a șuierat Danya.

Cu toții am văzut-o năvălind după Avisiéth. N-aș fi putut s-o opresc să ia o asemenea decizie nesăbuită, dar Fisher, Ren și Lorreth ar fi putut. Niciunul nu a făcut-o. Unele lecții trebuie învățate din experiență.

Sabia pe care obișnuia să o poarte era deja tăcută atunci când a primit-o. Nici măcar o umbră de magie nu mai rămăsese în ea. Probabil auzise povești despre ce li se întâmpla celor care atingeau o sabie divină care nu le aparținea, dar mândria ei era atât de mare, încât *chiar* credea că arma atârnată de șoldul lui Lorreth i se cuvenea. El a lăsat-o să o ia. Din momentul în care mâna i s-a strâns în jurul mânerului, Danya a scos un țipăt care ne-a înghețat sângele, iar mâna i s-a transformat într-un nor de ceață roz. Un val șocant de lumină albă orbitoare a țâșnit din mânerul lui Avisiéth, iar Danya a fost aruncată de-a lungul camerei cu hărți. A izbit un scaun, transformându-l instantaneu în surcele.

— Pe toți zeii, a rostit Ren. I-a făcut mâna țăndări.

— Poate că acum va înceta să-i lovească pe alții în față.

Nu exista nicio urmă de milă în vocea lui Fisher. S-a dus și s-a aplecat deasupra Danyei, cu ochii strălucitori și reci ca gheața.

Între timp, Danya s-a trezit din leșin și și-a dat seama ce se întâmplase cu mâna ei. Cea cu care mânuia sabia. M-am pregătit pentru un alt țipăt, dar ea a scos un hohot de plâns în schimb.

— O, zei! Nu. Nu, nu, nu!

— Există șansa să-ți crească la loc. Dacă te duc înapoi la Cahlish și te vede un tămăduitor, o să încetezi cu tâmpeniile astea și o să te liniștești? s-a răstit Fisher.

Danya nu merita să i se refacă mâna. Juca un teatru de prost gust și ajunsese la un punct în care merita să trăiască cu consecințele temperamentului ei de rahat. Nu era un gând prea milos din partea mea, dar mă săturasem până peste cap de atitudinea ei. Se purtase ca o ticăloasă de când apăruse Fisher în tabără. Aveam lucruri mai importante de care să ne facem griji decât o războinică cu capsa pusă, care făcea crize de nervi

Scanat cu CamScanner

de fiecare dată când apărea în afurisitul de cort. Din fericire pentru ea, Fisher a fost mai iertător decât mine.

— Da, a gemut Danya.

Și-a strâns fâșia însângerată de la încheietură, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

— Așa o să fac. Jur.

— Deci, asta e? Vă întoarceți la Cahlish? a întrebat Ren.

— Ne întoarcem cu toții. Pe trei dintre noi trebuie să ne vadă Te Léna. Și apoi vom întoarce biblioteca cu susul în jos până găsim o modalitate să o ajutăm pe Everlayne. Avem timp. Nu mult, dar avem. Trebuie să-l folosim cu înțelepciune.

Renfis era alb ca hârtia. Dacă nu mă înșelam, mâinile îi tremurau de ușurare, nu de anxietate. Fisher preluase controlul, ceea ce însemna că el nu mai era responsabil să găsească o soluție pentru această situație dezastruoasă. A deschis gura, gata să vorbească, dar Fisher a fost mai rapid.

— Înainte să putem ieși din acest cort, trebuie să facem ceva. S-a uitat înapoi la mine, hotărât. Alchimista noastră a înfruntat dușmanul în seara asta și și-a apărat poziția cu mult curaj. Avem printre noi un nou războinic care a simțit gustul sângelui.

Oh, nu.

Zei.

Nu.

Nu voiam să se uite niciunul dintre ei la mine în felul ăla. Mândria liniștită a lui Fisher. Aprobarea caldă a lui Ren. Rânjetul de lup al lui Lorreth. În circumstanțe normale, ar fi fost plăcut să fiu apreciată pentru mâncătorii pe care îi doborâsem, dar, cu perspectivele sumbre ale lui Everlayne, nu puteam suporta asta.

— Nu vreau tămbălău, am spus.

— Nu vrei tămbălău? a râs Lorreth. Asta nu ține de *tine*, Saeris. E despre a recunoaște meritele uneia dintre noi și a-i acorda respectul cuvenit. Nu ai niciun cuvânt de spus.

M-am uitat la Ren cerând ajutor, dar el a dat din umeri și și-a cerut scuze cu un zâmbet.

— Îmi pare rău. Are dreptate.

Scanat cu CamScanner

— Uitați, orice ar fi chestia *asta* poate să aștepte. Suntem în mijlocul unei crize. Va fi timp mai târziu pentru... nici măcar nu știu ce plănuiți să faceți, dar poate să aștepte!

Fisher nu s-a lăsat convins de argumentul meu. Nici măcar puțin. S-a rezemat de masă, încrucișându-și brațele pe piept.

— Noi nu lăsăm lucruri de genul ăsta să aștepte. Suntem în război. Nu avem nicio garanție că vreunul dintre noi mai prinde ziua de mâine. Ne sărbătorim victoriile pe măsură ce vin. Și ne asigurăm că războinicii noștri știu cât valorează.

Lorreth a fost primul care a pășit înainte. A scos-o pe Avisiéth și s-a lăsat în genunchi, trecându-și palma de-a lungul lamei. Un șuvoi de sânge roșu a curs în urma ei. Mi-a apăsat mâna pe piept, chiar între sâni. Contactul nu era sexual, dar Kingfisher tot a pufnit puțin.

— Sângele meu în semn de mulțumire, soră, a spus Lorreth încet.

S-a ridicat, rânjindu-mi prostește în continuare, și s-a dat laoparte ca să-i ia locul Renfis. Generalul s-a lăsat în genunchi, apoi a dat din cap în timp ce-și tăia mâna cu un pumnal și o punea peste urma însângerată pe care o lăsase Lorreth.

— A fost onoarea mea să lupt alături de tine, a spus. Sângele meu în semn de mulțumire, soră.

Obrajii îmi ardeau, la o mie de grade și mai sus, când Fisher s-a apropiat încet și s-a lăsat în genunchi la picioarele mele. Haloul lui de păr întunecat era vraiște, pielea palidă în lumina tremurătoare a torței. Ochii lui însă rămâneau fixați pe ai mei. M-au străpuns în timp ce a scos Nimerelle și și-a strâns pumnul în jurul lamei. Când și-a pus mâna pe pieptul meu, și-a atins degetul inelar și cel mijlociu de stern, în ritmul inimii mele care bătea cu putere. Cu un zâmbet foarte obosit și foarte trist, a spus:

— Îți dau sângele meu în semn de mulțumire, Saeris Fane.

Scanat cu CamScanner

34.

UN SECRET

„Ființă umană", mai întâi. Pe urmă „Oshellith", sau „Osha", rostit cu o mare doză de dispreț. Apoi „*micuță* Osha", care, la început, fusese batjocoritor, dar apoi se transformase într-un alint.

Dar Fisher îmi rostise numele. *În sfârșit*. Și era... ciudat.

Lorreth și-a frecat încheieturile degetelor în sus și în jos pe stern, încruntându-se. Ren a râs pe sub mustăți, plecându-și capul. Danya a spus ceva în limba veche Fae și a scuipat pe pământ, ținând în continuare în brațe ciotul fumegând de la capătul brațului ei drept. Dar s-o ia dracu' pe Danya. Era cea mai rea. Iar eu? Am stat pur și simplu acolo, ca o proastă, fără să știu ce să fac sau să spun, în timp ce șocul mi se scurgea prin oase.

Fisher a trecut imediat la treabă, deschizând o poartă de umbre. Am trecut prima și m-am trezit transportată în sufrageria unde îi întâlnisem prima dată pe mâncători. M-am așezat la masă, bătând nerăbdătoare darabana în timp ce așteptam să sosească ceilalți. Danya a venit imediat. S-a încruntat când m-a văzut. Împletitura ei de război era stropită cu sânge.

— Ei bine, uită-te la tine. Mica Alchimistă arogantă, stând mândră la masa familiei. Mai bine te muți înainte să sosească ceilalți, altfel o să te trezești *foarte* jenată.

Stăteam exact unde mă așezam de obicei, în dreapta scaunului lui Fisher. Dar disprețul cu care mă privea Danya mă făcea să cred că făcusem o gravă greșeală de societate. Nu era pentru prima dată când cineva reacționa astfel când vedea locul pe care am ales să-l ocup. Mai întâi fuseseră spiridușii de foc. Archer aproape că se aprinsese când mă văzuse

Scanat cu CamScanner

stând pe scaunul ăsta. Apoi fusese Ren, care se înecase cu mâncarea. M-am uitat în tavan, rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Ce mare lucru? E doar un scaun, am spus cât se poate de degajată.

Dacă ar fi știut că sunt cu adevărat interesată de răspuns, probabil că nu mi l-ar fi dat doar ca să-mi facă viața grea.

Danya a dat un șut în picioarele scaunului din fața mea, împingându-l înapoi ca să se poată așeza.

— Scaunul ăsta e rezervat stăpânei casei, proasto. Eticheta spune că doar soția lui Fisher are voie să stea aici. E o poziție de mare onoare, menită unei femele Fae născute într-una din vechile case, și tu te lăfăi acolo de parcă ai fi stăpâna locului. E jignitor și că îți permite să stai la aceeași *masă* cu el. Dar asta...

Ea a făcut un semn către mine cu mâna rămasă.

— Asta e prea mult. Așa cum am spus. Ar trebui să te *muți*.

În timp ce Danya vorbea, Ren a trecut prin poarta care șerpuia, cărând o grămadă de cărți, genți din piele și șase sau șapte suluri lungi de pergament sub braț. Danya a zâmbit cu subînțeles, de parcă acum urma s-o iau pe coajă și abia aștepta să vadă cum sunt pusă la punct. Dar Ren a evaluat scena, mi-a făcut un semn complice cu ochiul și a spus:

— Nu-ți face griji, Saeris. Ești așezată exact unde trebuie.

Danya a căscat gura.

— Ce dracu'? O tratați toți ca pe un emisar străin important. E doar o ființă umană. Ce alte reguli îi veți mai permite să încalce?

Nu-l auzisem pe Fisher trecând prin poartă. Îi simțeam însă prezența – o căldură plăcută în adâncul minții. Mirosul pădurii m-a înconjurat pe măsură ce mâinile lui puternice, tatuate, s-au odihnit pe umerii mei.

— N-a fost încălcată nicio regulă, Danya. Și chiar dacă ar fi fost, nu te privește pe tine.

Danya a rămas înmărmurită, privindu-l cum stătea în spatele meu, în timp ce mă atingea pe trup.

— Nu poți vorbi serios, Fisher. Toți știm că ți-ai tras-o cu ea. Toată tabăra vă miroase. Dar e o *ființă umană*.

— Și?

Ren a trântit la pământ cu un mârâit tot ce căra.

— E onorabilă și curajoasă, fără să mai vorbim că e cea mai puternică Alchimistă documentată vreodată. Te-a dezarmat în jumătate de secundă,

Scanat cu CamScanner

dacă îți amintești. Cine naiba ești tu să spui că ea și Fisher nu ar trebui să fie împreună?

Hopa. *Să fim* împreună? În spatele meu, l-am simțit pe Fisher încordându-se. În orice moment, urma să scoată vreun comentariu tăios, spunându-le să nu mai fie atât de proști. Aș fi râs de înțepătura disprețului său față de sugestia lui Ren și toți ne-am fi întors la ceea ce conta cu adevărat: Everlayne.

Dar Fisher a spus, pe un ton foarte calm:

— Viața mea personală nu e subiect de discuție publică.

— O, zei, de ce e atât de *frig* aici?

Carrion căra o sabie, și sub braț, o plantă într-un ghiveci, purtând în continuare haina groasă cu blană aspră la guler.

— L-am găsit sus la forjă, a spus Lorreth, trecând prin poartă în spatele lui. Încă dormea.

— Hei, nu vorbi așa!

Swift i-a aruncat o privire rănită.

— Am avut o noapte foarte lungă, știți.

— Ai dormit în timpul unei bătălii, a spus Lorreth.

— Am un somn foarte adânc!

— Ce-i cu planta? a întrebat Ren.

Carrion a ridicat din umeri.

— Nu știu, mi-a plăcut cum arată. Era singurul lucru verde pe o rază de doi kilometri în tot albul ăla. M-am gândit că merită o viață ușoară, dacă a reușit să crească dintr-un morman de zăpadă. În plus, cortul meu era atât de gol. Avea nevoie de ceva să-l mai înveselească.

— O, zei, e ridicol, a spus Danya. Nu pot petrece încă un minut aici cu niște oameni fără minte. Doar pentru că sunt... frumoși...

Ea s-a clătinat, ochii i s-au încețoșat. Lăsându-și bărbia în jos, a întins mâna către marginea mesei, dar degetele ei n-au găsit decât aer.

— Lorreth? a spus Fisher încet.

— La dracu', chiar trebuie?

— Te rog.

Lorreth a mormăit în timp ce a traversat sufrageria în patru pași lungi și a prins-o pe Danya chiar în momentul în care leșina. Nu părea deloc mulțumit să o țină în brațe, și nu puteam să-l învinovățesc.

— A pierdut mult sânge, a oftat Fisher. Hai. O s-o ducem la tămăduitor.

Scanat cu CamScanner

— Dar noi ce facem? am întrebat. Nu putem sta așa, pur și simplu. Am nevoie să fac ceva.

Fisher s-a întins spre mine. Mi-am ridicat mâna, doar cât să-mi poată prinde vârful degetului cu degetul lui pentru o secundă.

— Du-te la forjă. Lucrează la relicve. Fă câte poți, Saeris. Am un presentiment că o să avem nevoie de ele.

Ren a plecat cu ceilalți, spunând că trebuie să verifice curtea și să anunțe garda că am sosit. De îndată ce am rămas singuri, Carrion și-a dat jos haina și a indicat ușa cu un gest hotărât, după femela Fae care tocmai ieșise.

— Ai auzit? a spus.

— Ce?

— Blonda aia atrăgătoare a spus că sunt frumos.

— O, zei, Carrion. Să nu-mi spui că-ți place de Danya. E îngrozitoare.

— Păi...

Mi-a aruncat un zâmbet obraznic.

— Îmi plac fetele cu limbă ascuțită și atitudine provocatoare. Cam atât îmi trebuie ca să mi se scoale.

Ploaia se oprise, slavă zeilor.

Onyx a intrat în forjă, cu nasul lipit de pământ, urmărind o pistă. A țipat când m-a văzut, tot corpul lui zvârcolindu-se de entuziasm. Am stat vreo jumătate de oră mângâindu-l și dându-i bunătăți de pe farfuria pe care un spiriduș timid mi-o adusese, și apoi a plecat fericit în curte să stea în întuneric, cu căpșorul pufos ridicat spre stele. Era cu mult trecut de miezul nopții. Într-o zi normală, ar fi trebuit să ne pregătim de culcare, dar dormiserăm din zori până la asfințit, când Ren venise să ne spună că haita era la râu. Și după luptă, anihilarea atâtor mâncători și vestea groaznică a capturării lui Everlayne, eram perfect trează.

Noroc cu muntele de muncă care mă ținea ocupată.

Mica sferă de quicksilver se rotea pe fundul creuzetului în sens invers acelor de ceasornic. Negocierea s-a dovedit mai complicată decât atunci când făurisem Avisiéth. Susținea că nu vrea nimic, că nu are niciun interes să devină o relicvă. Era plictisit de cercetările mele și nu mai voia să fie deranjat.

— Pierdem timp. Și sunt confuz. Tu ai capacitatea să-l determini să facă ce vrei. De ce nu-l forțezi pur și simplu să se supună? a întrebat Carrion.

Scanat cu CamScanner

— Nu-l forțez să facă nimic. E conștient, Carrion. Are propria minte. Gândește. Vorbește – deși mi-aș dori să n-o facă – și nu o să-l oblig să acționeze împotriva voinței lui.

Carrion cunoștea înțelegerea pe care Fisher mă păcălise să o fac. Știa ce simțeam în legătură cu faptul de a-mi fi răpit voința. Era surprinzător că măcar sugera așa ceva. A luat unul dintre inelele Fae din cufărul de lemn de lângă vatră și l-a aruncat în aer. O flacără argintie a țâșnit în arc în timp ce se rotea. Absent, a spus:

— Presupun că l-ai iertat pe răpitorul nostru binevoitor pentru fărădelegile lui. Voi doi păreți foarte apropiați.

— Nu discut cu *tine* despre Fisher.

— De ce nu? Cum tu însăți mi-ai reamintit recent, nu suntem foști iubiți. Ne-am culcat doar o dată împreună. Te asigur că nu-mi vei răni sentimentele.

S-a rezemat de bancă, așteptând.

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre el, pentru că o să folosești orice spun ca să mă necăjești. Vino și suflă în foale!

S-a uitat jignit.

— Adică sunt sclavul tău acum?

— Dacă insiști să stai aici și să mă enervezi, atunci măcar să fă-te util. Astea sunt regulile.

A făcut o grimasă, dar tot a venit, a apucat mânerele foalelor și a început să le miște.

— Hai. O să stăm aici ore întregi. Mai bine îmi spui. N-o să te necăjesc, promit.

Am pufnit. Promisiunile lui Carrion nu valorau nici cât hârtia pe care ar fi fost scrise. Era cunoscut pentru că jura în stânga și în dreapta și apoi nu-și ținea cuvântul. Ar fi fost o mare prostie să mă aștept ca el să-și țină promisiunea… dar tot am început să vorbesc.

— L-am iertat, bănuiesc. Da. Nu m-a obligat să fac nimic care să mă rănească sau să rănească pe altcineva. M-a constrâns pentru că a crezut că așa o să fiu în siguranță. Și știe ce se va întâmpla dacă mai face asta vreodată.

De data asta ar fi trebuit să urmeze un răspuns caustic din partea lui Carrion. Dar nu. Toate cele cinci infernuri trebuie să fi înghețat. El doar a dat din cap.

Scanat cu CamScanner

— Ştii, mi s-a părut ciudat când m-a mituit cu nişte cizme să fac baie. L-am întrebat pe unul dintre spiriduşi care m-au îmbăiat. Adică pe una dintre spiriduşele de apă cu…

A făcut un gest sugestiv care indica mărimea sânilor spiriduşei.

— Am întrebat-o de ce încercau să-mi jupoaie trei straturi de piele cu un anumit muşchi, iar ea mi-a spus că e special. Au spus că Fae care zboară din pat în pat îl adoră pentru că şterge urmele celorlalţi parteneri. Nu-mi puteam imagina de ce l-ar interesa pe Fisher dacă miros a cele trei tipe care tocmai au început să lucreze la Kala.

— O, zei, eşti insuportabil.

Şi-a mişcat sprâncenele sugestiv.

— Dar apoi mi-am dat seama că erai tu. Nu voia să mai miros a tine.

M-am abţinut să comentez. Bănuisem şi eu de ce l-a determinat Fisher pe Carrion să facă baie, dar nu o spusesem niciodată cu voce tare. Nici măcar ca să-l mai necăjesc. Nu ştiam ce să simt atunci. Şi eram prea laşă să admit ce simţeam acum.

M-am dus şi am luat creuzetul cu o pereche de cleşti. Pe drum spre vatră, Carrion a mai aruncat o dată inelul cu care se tot juca, şi l-am smuls în zbor înainte ca el să-l apuce, lăsându-l să cadă în oala de fier cu quicksilver.

— Ce? N-ai nimic de spus? a întrebat.

— Nu prea. Cine ştie de ce a făcut-o. Poate doar a crezut că miroşi urât.

— Hei!

— Ascultă, Fisher are secretele lui. Eu nu-mi bag nasul unde…

Un secret…

M-am oprit din vorbit, înclinând capul într-o parte. Chiar am auzit asta, nu? Quicksilver-ul vorbise?

— Ce? am întrebat cu voce tare.

— Am zis… a început Carrion, dar i-am pus degetul la buze, uitându-mă urât la el, apoi am arătat spre creuzet.

A priceput imediat şi a tăcut.

Un secret, a şoptit quicksilver-ul. *Ne plac secretele. Ne vom schimba pentru tine dacă ne spui unul.*

Interesant. Deci asta voia. Un secret? Cu asta mă descurcam. Învăţasem lecţia după ce-i dădusem cântecul quicksilver-ului din Avisiéth, iar cântecul încetase să mai existe. De data asta aveam să fiu mai deşteaptă.

Scanat cu CamScanner

— Dacă îți spun un secret, o să-mi mai amintesc de el după aceea? am întrebat cu voce tare.

Desigur, a răspuns vocea.

— Și va rămâne un secret?

Vei ști și tu, voi știi și eu. Dar nu-l voi spune nimănui, jur.

Bun. Deci nu-mi va șterge nicio informație din minte și nici n-o va răspândi, astfel încât toată lumea să afle. Atunci nu mai era nimic de care să-mi fie teamă, am socotit eu. De data asta, nu am mai vorbit cu voce tare. Am vorbit doar pentru quicksilver.

Nu mai vreau să mă întorc în Zilvaren. Cel puțin, nu pentru totdeauna. Vreau să ajung acasă, să-i iau pe Hayden și pe Elroy, și să-i aduc înapoi aici, în Yvelia.

Ăsta nu era cel mai incitant, cel mai grozav și cel mai interesant zvon imaginabil. Dar însemna enorm faptul că recunoșteam asta față de mine însămi. Petrecusem fiecare clipă în acest loc luptând să ajung acasă ca să-mi salvez fratele și prietenul. Dar apoi aflasem că nu aveau nevoie de salvare. Nu în felul în care mă gândisem eu. Și îmi făcusem prieteni aici. Prieteni la care țineam, pe care îi puteam ajuta să câștige un război care le distrusese viețile timp de sute de ani.

Și mai era și Fisher.

Lucrurile erau nesigure în această privință. Poate mă păcăleam singură și el avea să mă arunce cât colo după ce s-ar fi terminat distracția. Dar oricum... nu voiam să-l părăsesc.

Quicksilver-ul s-a vălurit în creuzet, formând și reformând modele geometrice pe suprafața lui. Era frumos de privit, dar ciudat, nu-l mai văzusem vreodată comportându-se astfel.

Da, un secret bun. Foarte bun. Vrei să rămâi. Vrei să-l salvezi.

Trebuie. Trebuie.

M-am încruntat, urmărind cu atenție quicksilver-ul în timp ce vibra lângă inel, în vasul creuzetului. *Să-l salvez?* m-am gândit. *Pe Hayden? Da, vreau să-l aduc aici.*

Nu fratele. Pe Kinggg fisherrr, a bâzâit quicksilver-ul. *Salvează-l! Salvează porțile! Salvează Yvelia!*

— Pur și simplu *ador* momentele când dispari în conversații tensionate cu un metal ciudat, a comentat acid Carrion, urcându-se pe banc. E fascinant să te privesc făcând gimnastică facială.

Scanat cu CamScanner

— Un moment, Carrion, am şoptit.

Apoi am spus către quicksilver: *Cum adică să-l salvez pe Kingfisher? El e aici. E bine.*

Am urmărit quicksilver-ul rostogolind inelul, învelindu-i suprafaţa, acoperind-o, scufundându-se în interior. A spus: *Suntem simbol. Cheie. Relicvă. Scut.* Cuvintele se suprapuneau ca nişte straturi de ţesătură, unul peste altul, dar tot le auzeam perfect. *Sigilează-ne cu sânge, Alchimisto,* a cerut relicva.

Sânge. Întotdeauna se reducea la sânge, în cele din urmă. Oftând, am scos pumnalul pe care mi-l dăduse Fisher la Palatul de Iarnă şi l-am folosit să-mi înţep vârful degetului arătător. O bobiţă de sânge roşu lucios a apărut acolo.

— Îh, cred că mi-e rău, a gemut Carrion, uitându-se în tavan. Nu suport sângele.

Mi-am dat ochii peste cap, strângând degetul şi ţinându-l deasupra creuzetului. Bobiţa de sânge s-a prelungit ca o lacrimă, s-a legănat şi apoi a căzut, atingând inelul. O nebunie. Sângele meu nu s-a scurs de pe inel. A fost absorbit *în* el, la fel cum se întâmplase cu quicksilver-ul.

Compleţi. Suntem compleţi.

Luând inelul, l-am ridicat la lumină şi am simţit că e într-adevăr complet. Atât cheia, cât şi încuietoarea. Întreg. Nu puteam explica cum ştiam că procesul funcţionase, dar eram sigură. Inelul de argint era frumos, purtând în continuare gravurile originale; persoana căreia îi aparţinuse inelul avea să fie mulţumită că mai purta stema familiei. *Dar ce voiai să spui despre salvarea lui Fisher?* am insistat. *E în siguranţă aici. De ce are nevoie să fie salvat?*

Inelul nu a spus nimic. Absolut nimic.

Frustrarea a crescut în mine fără să ştiu de ce, dar am fost impulsionată să acţionez. Nici măcar nu eram conştientă de ce făceam, când mi-am strecurat relicva proaspăt făurită pe degetul mijlociu.

Forja s-a întunecat.

Un vânt rece mi-a străpuns sufletul. Şi sunetul. O, zei, sunetul. Un milion de voci diferite care scandau cu o putere surzitoare.

ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR!

— Saeris?

Scanat cu CamScanner

Vuietul s-a oprit brusc. Lumânările din forjă s-au intensificat, flăcările ridicându-se pe spatele vetrei, acaparând zidăria înnegrită. Şi apoi, exact ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic cu câteva momente în urmă, totul a revenit la normal.

Am smuls inelul de pe deget, gâfâind. Inima îmi bătea cu putere, un sentiment groaznic de deznădejde solidificându-mi-se în stomac. Nu aveam să mai fac asta vreodată.

Te Léna era în uşa deschisă, stând, teoretic, *în* Cahlish. Magia lui Ren alătura încă intrarea unuia dintre dormitoarele de oaspeţi din conac cu intrarea în forjă, din afară, situată lângă grajd, asigurându-se că reşedinţa era sigură în cazul în care aş fi făcut să explodeze ceva. Tămăduitoarea şi-a frământat mâinile, privind uşa cu o suspiciune surprinzătoare. Ca întotdeauna, părul ei negru ca smoala era legat în nişte cozi lungi care îi ajungeau până la mijloc. Vârfurile urechilor ascuţite ieşeau printre ele. Într-un contrast plăcut cu pielea ei de un bronz perfect uniform, purta o rochie din material albastru irizat, care se unduia în jurul ei în timp ce se mişca de pe un picior pe altul.

— Am vrut doar să văd cum eşti. Am auzit că ai luptat mai devreme, a spus ea. Ai cumva tăieturi sau zgârieturi care au nevoie de îngrijire?

N-am apucat să răspund. Carrion, ca un câine ce era, mi-a luat-o înainte, fără să apuc să scot vreun cuvânt. A sărit de pe banc, a traversat forja şi s-a rezemat de peretele de lângă uşă, în acel mod exersat, dezinteresat al lui.

— Arăţi superb în seara asta, Te Léna. Eşti, literalmente, singurul lucru bun de la întoarcerea noastră aici.

Ea a râs.

— În afară de apa caldă care curge, vrei să spui? Şi paturile din pene moi? Şi hrana caldă şi delicioasă din belşug?

— Nu. Urăsc fiecare dintre lucrurile astea, a spus el teatral. Aici, tu rămâi singura stea strălucitoare într-o mare de întuneric. Spune-mi că ţi-ai schimbat părerea despre cină.

Ea a aruncat o privire aspră, ridicându-şi ambele mâini şi arătându-i dosul acestora.

— Regret să te informez că sunt încă măritată şi fericită, Carrion Swift. Iar soţul meu nu e genul care să împartă.

— E frumos?

Scanat cu CamScanner

Carrion și-a ridicat sugestiv sprânceana.

— Îmi plac soții și soțiile. Poate mă lasă să vin și eu dacă el...

Un țiuit ascuțit mi-a umplut urechile. A blocat încercările de seducție ale lui Carrion și respingerea politicoasă a tămăduitoarei Fae. Ea coborâse mâinile, dar eu mă uitam fix la ele. Erau marcate cu rune. Unele degete aveau una sau două rune. Altele n-aveau nici măcar una. Pe spatele mâinii drepte era un desen elegant, dar cealaltă era goală. Tot mai tare, țiuitul din urechi s-a intensificat. Nici măcar nu realizasem că traversam forja până când nu m-am trezit în fața ei, arătând spre mâinile ei.

— Ai... Îmi cer scuze, eu... adică... N-am mai văzut niciodată niște tatuaje atât de frumoase. Ai vrea să mi le arăți?

— Vorbești ciudat, a spus Carrion. Și eu încercam s-o fac să uite de tatuaje, nu să le transform în subiectul principal. O, zei, chiar știi cum să strici șansele unui om de a face sex.

Te Léna a mai râs o dată.

— Carrion, dă-mi voie să-ți spun pe șleau. Atât timp cât soarele răsare și apune în fiecare noapte, nu o să mă culc niciodată cu tine.

Către mine, a spus:

— Desigur. Mulțumesc, Saeris. Și eu cred că sunt frumoase. Eu și soțul meu le-am conceput împreună.

Avea mâini frumoase. Elegante și subțiri, cu degete lungi. Trei din cele cinci degete de la mâna stângă purtau rune. Două pe degetul arătător, două pe degetul mijlociu și doar una pe degetul mic. Pe mâna dreaptă era o singură rună pe degetul arătător, și alta pe degetul inelar, atât.

Și-a trecut degetele peste cerneala de pe dosul palmei drepte, zâmbind larg în timp ce o întindea pentru mine ca s-o văd bine.

— E o tradiție Fae să ne marcăm pielea la cea de-a cincea aniversare a căsătoriei. Ne tatuăm pe mâini binecuvântările pentru care ne rugăm, sperând că se vor materializa. Eu și Yaz am ales un semn de armonie, unul de longevitate și două pentru copii. Lăcomie, știu, să-ți dorești doi copii. Unul ar fi fost de ajuns, dar...

A ridicat din umeri.

— N-are rost să te rețli când vine vorba de astfel de lucruri, nu-i așa?

— Îmi cer scuze, eu...

La dracu', de ce mi-era atât de greu să *respir*?

Scanat cu CamScanner

— Nu sunt sigură că înțeleg. Deci voi proiectați *singuri* aceste tatuaje? Și cineva vi le tatuează pe piele?

Te Léna a aprobat cu o mișcare a capului.

— Da. Așteptăm până la cea de-a cincea aniversare, pentru că unele căsătorii se destramă în primii ani. Se *poate* întâmpla. Ni se recomandă să fim precauți și să așteptăm până suntem siguri unul de celălalt, înainte să ne legăm pielea. Yaz și cu mine am vrut să ne punem mărcile după doar doi ani, dar bătrânii ne-au spus să așteptăm.

Mintea îmi fugea într-o mie de direcții.

— Deci nu apar singure? Semnele? Adică... din senin? Peste noapte? Sau... în timp ce... știi tu... faci sex cu cineva?

Te Léna a râs veselă.

— Desigur că nu. Nu fi prostuță.

Junghiul de panică ce creștea în mine s-a mai domolit puțin. Dar apoi Te Léna a vorbit din nou.

— Cândva, lucrurile stăteau altfel. Pe vremea când existau legături *adevărate*. Uniunile între partenerii adevărați erau binecuvântate cu semne de către Parce. De acolo vine și tradiția de a ne tatua mâinile. Dar nu mai există parteneri adevărați. Când zeii au părăsit Yvelia, anumite elemente ale magiei noastre fie au murit, fie s-au estompat în timp. Săbiile divine, de exemplu. Au fost treptat separate de sursa magiei pe care o canalizau. Capacitatea noastră de a forma relații s-a diminuat și ea de-a lungul miilor de ani, până când a dispărut cu totul.

— Corect...

O, zei, aveam nevoie să stau jos.

— Deci acum e doar o tradiție. Oamenii se acoperă cu rune... pentru noroc.

— Nu aș spune că ne acoperim, a răspuns Te Léna. Am cunoscut un cuplu care a decis să aibă șapte rune odată. Șapte e un număr prielnic, se știe. Dar au fost și unii care au considerat că era prea mult.

Din tonul vocii ei, se înțelegea că Te Léna însăși era printre aceștia.

Șapte? Șapte rune.

Mintea mea s-a zbătut să-și amintească câte rune îmi marcaseră degetele. Câte rune se înlănțuiseră pe dosul palmei mele drepte. Habar n-aveam, dar fuseseră multe. Foarte, *foarte* multe.

— Și scrisul ăsta... adică... scrierea?

Scanat cu CamScanner

Nu-mi ieşeau decât câteva vorbe odată.

— E făcută de voi uneori? Ceva care se încolăceşte... în jurul încheieturilor?

— A, nu. Sigur că nu. Astfel de lucruri se văd doar în cărţile de poveşti, a râs Te Léna cu dispreţ. O numeau Legătură Divină. O binecuvântare de la zei. Evident, nu era adevărat. Se spunea că cele mai importante cupluri din istoria Yveliei le-au avut, dar erau doar nişte baliverne romantice. Doar ceva ce povestitorii înfrumuseţau ca să-şi facă poveştile mai tragice. Plus că arătau impresionant în manuscrisele iluminate.

I-am întâlnit privirea, dar mă uitam prin ea.

— Tragice?

— Iubiţii din acele poveşti sufereau groaznic. Întotdeauna unul dintre ei murea. Erau poveşti frumoase, dar se terminau cu inimi frânte.

— Sună... groaznic.

Am încercat să râd, dar nu mai aveam suflare.

În cele din urmă, pe faţa lui Te Léna a apărut o umbră de îngrijorare.

— Eşti bine? Eşti cam palidă.

— Da. Da, sunt bine. Eu... întâmplător, ştii unde e Fisher?

— Mi-a spus să-ţi transmit că te aşteaptă în camera lui.

— O, perfect. Mulţumesc. Cred că o să merg să-l caut. Am ceva de discutat cu el.

Scanat cu CamScanner

35.

ORACOLUL

Onyx m-a urmat afară din forjă şi a mers cu pas grăbit alături de mine prin sălile din Cahlish. S-a strecurat în dormitor de-ndată ce am deschis uşa, sărind pe pat, unde Fisher stătea rezemat de perne, fără cămaşă, cercetând paginile unei cărţi.

A zâmbit când vulpea i-a sărit în poală şi a început să-i lingă bărbia. Chiar a zâmbit. Dar zâmbetul i s-a stins când şi-a îndreptat atenţia spre mine şi a văzut în ce stare eram.

— La naiba, micuţă Osha. Ai fost atacată pe drumul de întoarcere? Transpiri toată.

Am trântit uşa în urma mea.

— De ce nu mi-ai rostit numele? Înainte? am gâfâit.

— Ce?

— Sunt aici de săptămâni bune, şi, până astăzi, ai refuzat să-mi spui numele. De ce?

A pus cartea jos pe pat, îndepărtându-l uşor pe Onyx din poala sa.

— Eu... Eu doar...

— Tocmai am avut o conversaţie foarte interesantă cu Te Léna. Mi-era prea rău ca să observ înainte – când a venit să-mi facă tratamente după întâlnirea pe care am avut-o cu acel mâncător –, dar are nişte tatuaje incredibile pe mâini.

Le-am ridicat şi eu pe ale mele pentru demonstraţie.

— Îmi povestea de unde provin şi de ce. Şi apoi! *Apoi*! Ha! Ha! Imaginează-ţi surpriza mea când mi-a povestit despre *Legăturile* Divine, Fisher!

Scanat cu CamScanner

— Futu-i, a şoptit el.

— Foarte amuzant. Exact asta am spus şi eu!

— Ascultă...

— Spune-mi de ce nu mi-ai rostit numele, am mârâit.

Inima îmi alerga în piept. Dacă nu mă aşezam curând, aveam să cad, dar voiam să-l aud spunând asta mai întâi. Voiam să-i aud blestemata de mărturisire.

— Ştiu că nu poţi să minţi, aşa că hai! Spune-mi de ce!

A rămas acolo nemişcat, cu pieptul gol tatuat, cu pletele negre căzându-i pe faţă, atât de perfect, atât de chipeş, şi acel lucru nenorocit care sălăşluia adânc în sufletul meu mi-a trimis un junghi şi a spus: *al meu.*

Ştii de ce, mi-a spus în minte.

— Nu, Fisher. Cu voce tare.

— Bine, fie. Cum vrei tu. La început, nu l-am rostit pentru că te uram, a zis el. Uram ceea ce reprezentai.

Sângele îmi era rece ca gheaţa în vene, dar trebuia să aud asta.

— Şi ce anume reprezentam?

— Slăbiciune. Vulnerabilitate.

— Nu sunt slabă, Fisher! Nu sunt ca acei fluturi jalnici, care se nasc şi mor în frig...

— Nu tu! *Eu*!

S-a lovit în piept, furios.

— *Slăbiciunea mea! Vulnerabilitatea mea*! Am ştiut de secole că vei veni. Că aveai să apari într-o zi şi să schimbi totul. Eşti fisura din armura mea, Saeris. Punctul slab, pe unde pătrunde cuţitul. Eşti persoana căreia Malcolm îi va face rău ca să mă rănească pe mine, şi nu puteam... nu puteam suporta asta!

Mi-am muşcat vârful limbii până am simţit gustul sângelui.

— Şi, da. Ţi-am spus odată despre Oshellith. Da, ţi-am spus că se nasc şi mor într-o zi. Dar am fost crud, Saeris. Nu ţi-am povestit despre ei cum trebuia.

Nimic din interiorul dormitorului nu s-a schimbat. Nimic nu s-a mişcat, dar aerul părea să se liniştească. Figurile din tablourile de pe pereţi, cu feţele lor sfâşiate, păreau să-şi ţină toate respiraţia.

— Ce vrei să spui? am şoptit.

Scanat cu CamScanner

— Oshellith se nasc o singură dată în majoritatea vieților Fae. Sus, în nord, în ținuturile pustii, mult dincolo de Cerul Ajun, unde obișnuiau să trăiască dragonii. E atât de frig acolo, încât îți îngheață aerul în plămâni dacă îl inspiri fără mască. Nimic nu rezistă prea mult timp. Însă, o dată la o mie de ani, vânturile înverșunate se opresc, semnalând venirea Oshellith. Vestea se răspândește repede. Atunci cei mai curajoși dintre ai noștri pornesc la drum. Merg pe jos acolo unde nici măcar un cal nu poate înainta. Când ajung în valea unde apar Oshellith, găsesc coconii fluturilor și îi protejează cu corpurile lor. Le oferă câtă căldură pot, cât de mult timp pot. Poate dura până la douăsprezece ore pentru ca ei să iasă din acei coconi. Dar când o fac...

Kingfisher a înghițit, clătinând din cap.

— E cel mai frumos lucru pe care îl poți trăi în această viață. Strălucesc albastru, și roz, și argintiu, cu o lumină eterică. E muzică în jurul lor, deși nimeni nu știe cum. Un cântec dulce, blând, capabil să vindece. Oshellith se împerechează și își depun ouăle, dar odată ce termină cu asta, umplu aerul și dansează. Protejarea lor în timp ce trăiesc e considerată un ritual sacru pentru care mulți își dau viața încercând să-l îndeplinească. Asta înseamnă Oshellith în limba veche Fae, Saeris. *Cel Mai Sacru.*

Și-a închis ochii pentru un moment, cu o expresie îndurerată. Respirația îi era întretăiată și neuniformă.

— *Toate* numele au o anumită putere în acest loc. Fiecare nume înseamnă ceva. Avem nume adevărate pe care nu le împărtășim cu nimeni. Nici cu prietenii noștri. Nici cu familiile noastre. Mamele noastre sunt adesea singurele persoane care le știu cu adevărat. Și chiar și o mamă ar putea folosi numele copilului ei în propriul avantaj, în căutarea puterii. Locul acesta... e futut, în regulă? Apoi apari tu, și ai un singur nume blestemat, pe care toată lumea îl știe. Și *nu-l puteam* spune, pentru că mi-era frică. De ce mi s-ar întâmpla când aș face-o. Ar fi ca și cum aș recunoaște că ai ajuns aici după tot acest timp. Așa că te-am numit Osha, în schimb. Dar însemna mai mult, Saeris. Pentru mine, *însemna mai mult.*

Nu vorbea serios. Nu se putea.

— Tot acest timp... am șoptit. Dar... m-ai numit așa de la bun început.

Kingfisher a dat din cap încet, cu ochii strălucitori.

— *Cel mai sacru*, a repetat el, șoptind cuvintele.

Scanat cu CamScanner

Mi-am acoperit fața și am cedat. Am izbucnit în plâns. Numele pe care mi l-a dat, numele pe care îl *uram*, era o declarație a ceea ce însemnam pentru el chiar și atunci. Pentru mult, mult timp, tot ce am putut face a fost să plâng în fața acestei revelații monumentale. În cele din urmă, totuși, un fel de liniște s-a așternut în mine.

— Cum ai știut? Că urma să vin? Ai spus că ai știut.

Fisher și-a încleștat maxilarul.

— Mi s-a spus. Cu mult timp în urmă. De către mama mea. Era oracol. N-am crezut-o, dar apoi, când am fost luat... a înghițit greu, cu ochii înlăcrimați.

Brusc, s-a mutat pe marginea patului, punându-și tălpile goale pe podea. Nu putea să respire.

Nu putea să respire!

Am făcut un pas înainte, dar mâna lui a țâșnit, gesticulând către mine să rămân unde eram. Strângându-și pleoapele, s-a aplecat și s-a apucat de marginea patului până când încheieturile lui tatuate au devenit albe. După mult prea mult timp, a inspirat cu greu.

Era bine. Respira.

M-am clătinat înapoi, scoțând un suspin când am lovit comoda din spatele meu și am alunecat încet pe podea.

— Trebuie... să fiu atent, a gâfâit el. Nu pot...

Oprindu-se, mi-a aruncat o privire piezișă care mă implora să înțeleg ce îmi spunea. Că existau lucruri pe care nu le putea spune fără a suferi consecințe grave. Că trebuia să umplu eu golurile.

— A scris despre tine, a șoptit el. Mama mea. Pagini după pagini. Știa că va muri curând, așa că mi-a scris o carte. Mi-a spus: „O mamă este mereu acolo pentru fiul ei. Nu contează că el crește și devine puternic. Chiar și inima celui mai puternic războinic se poate frânge. Sufletul său poate fi încă zdrobit. Deoarece nu voi putea să te consolez când provocările din fața ta vor părea prea mari, ia această carte și păstreaz-o ca ghid. Mai presus de toate, să știi asta. Vor fi momente când lumea va căuta să te distrugă, Kingfisher. Dar ești mai puternic decât ai să știi vreodată. Nu vei șovăi. Și nu vei înfrunta totul singur."

Furia mea nu era ușor de potolit, dar, în fața acestei revelații, a șovăit. Nu știam cum să mă simt. Era mult de asimilat.

Fisher și-a plecat capul, cu un zâmbet amar pe buze.

Scanat cu CamScanner

— Mi-a spus că, atunci când voi avea cea mai mare nevoie de tine, vei veni în viața mea arzând ca un meteorit, călărind pe un val de haos care îmi va întoarce întreaga lume cu susul în jos. Că vei străluci atât de tare, încât vei lumina iadul însuși și mă vei ghida afară din întuneric. Nu avea idee care va fi numele tău. Doar că vei avea părul întunecat și un zâmbet frumos. Și că te voi iubi feroce, în ciuda a tot ce sunt.

Inima mi s-a strâns, gâtul mi-a ars de emoție. Cu secole în urmă, o mamă privise în viitorul fiului ei, căutând alinare, pentru a se asigura că el va avea o viață bună. Și văzuse durerea și suferința pe care destinul le pregătise pentru băiatul ei, și apoi mă văzuse *pe mine* și știuse că va fi bine. Greutatea acestui lucru...

La naiba, nu puteam respira.

— A spus că simțea că te cunoaște. Că tu și ea erați prietene, chiar dacă vă despărțeau o mie de ani. Ea... te-a *desenat*.

Vocea lui Fisher a devenit mai încordată în timp ce se lupta să vorbească. Abia reușind să-și stăpânească lacrimile, s-a forțat să râdă în loc să plângă.

— Și te-a surprins aproape perfect, să știi.

Nu eram la fel de puternică ca Fisher. Mi-am lăsat lacrimile să curgă.

— Aproape? am șoptit.

Fisher a înghițit, privind în jos către propriile mâini. Părea pe jumătate distrus când mi-a întâlnit din nou privirea.

— Se înșela uneori. În privința lucrurilor mici. Detalii mici cu consecințe mari.

A arătat spre urechea lui.

— În toate desenele pe care le avea cu tine, aveai urechile ca ale mele. Erai Fae. Și când am văzut...

A tras adânc aer în piept. S-a îndreptat puțin.

— Când am simțit Solace chemându-mă și am pășit în acel bazin, am văzut că erai o ființă umană, și am știut într-o clipă cât de ușor te-ar distruge acest loc. Așa că am luat decizia de a te lăsa acolo. Dar nu te-am putut lăsa, nu-i așa? a continuat el. Abdomenul tău era sfâșiat. Erai pe moarte. N-am avut de ales decât să te duc înapoi. Așa că am decis să fiu îngrozitor cu tine, ca să mă urăști al naibii și să nu vrei să ai nimic de-a face cu mine.

— Un plan grozav, am șoptit. *Chiar* a dat roade.

Scanat cu CamScanner

Zâmbetul său strâmb aproape că mi-a frânt inima.

— Fii sinceră. Cred că a funcţionat un pic.

Cu părere de rău, am clătinat din cap.

— Ar fi apărut acele semne pe mâinile mele dacă ar fi funcţionat?

— Nu, a recunoscut el. Nu cred că ar fi apărut.

— Ce *reprezintă*, Fisher? Pentru noi?

— Nu ţi-a spus Te Léna? a întrebat el.

— Vreau să-mi spui tu.

Camera era complet tăcută. Fisher se uita în jos la covor, ronţăindu-şi unghia degetului mare.

— Mama n-a pomenit niciodată nimic despre o legătură de parteneriat. N-au mai existat de atât de mult timp. Gândul nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Dar când te-am găsit zăcând în acea baltă de sânge, am simţit-o, ca o bandă care se fixează la locul ei. Am mirosit-o şi pe tine. Şi eu... eram atât de al naibii de furios.

Şi-a încleştat maxilarul.

— Furios că destinul ne pecetluise astfel, când nimeni altcineva din ultimele milenii nu fusese afectat de vreo legătură. Furios că se întâmplase înainte să avem măcar şansa de a ne cunoaşte. N-aveam idee că semnele vor apărea aşa. Fără nicio blestemată de avertizare. Fără ca noi să fim căsătoriţi, sau măcar... măcar... să decidem noi înşine că vrem să fim împreună. Le-am văzut apărând în timp ce dormeai noaptea trecută. Le-am privit devenind mai întunecate, unul după altul, mai multe semne decât crezusem vreodată că e posibil, şi m-am speriat al naibii de tare, Saeris.

A dat din cap trist, pentru sine.

— Istoria ne spune că Semnele ca acestea vin cu un preţ. Sunt genul de Semne despre care oamenii vor dori să scrie poveşti. Şi nu unele cu final fericit.

Deci, era adevărat. Te Léna avea dreptate. *Tragic*, spusese ea. Cuvântul a răsunat prin coridoarele goale ale minţii mele, devenind mai puternic cu fiecare repetare.

— Nu mă simt bine, a şoptit Fisher. Nu pot dormi. Sunt hăituit constant. Văd lucruri. Aud lucruri. Şi se înrăutăţeşte.

Şi-a înfăşurat pandantivul în jurul degetului, închizându-şi pumnul în jurul lui.

Scanat cu CamScanner

— Asta nu va mai ajuta pentru mult timp.

— Îți pot face o altă relicvă. Tocmai am făcut una.

— Asta nu e doar o relicvă, Saeris. E protejat și cu vrăji. Mama mea s-a dus la vrăjitoare și l-a făcut pentru mine, împreună cu o serie de alte obiecte, înainte să moară. Lucruri de care știa că voi avea nevoie. Dar acest lucru din mine devine mai puternic. Nu există o vrajă suficient de puternică să-l țină la distanță pentru totdeauna. În curând, pandantivul nu va mai funcționa deloc, și voi fi pierdut. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Refuz să te leg de mine cu asta ivindu-se la orizont. Nu voi accepta. Nu te voi ține legată de mine când lucrurile vor deveni cu adevărat rele.

— Ai... respins legătura noastră?

Gâtul îmi pulsa când am vorbit. Cuvintele tăiau ca niște lame. Mergeam pe o sârmă emoțională, cu sufletul sfâșiat de ceea ce auzeam.

Fisher a oftat.

— Nu sunt sigur cum funcționează. Am scotocit biblioteca din Cahlish. Timp de două săptămâni am citit tot ce am putut despre legătura de parteneriat. Voiam să găsesc o cale de a preveni formarea ei în primul rând, deși știam că era deja prea târziu pentru asta.

A ridicat din umeri.

— Am citit totuși că, dacă apăreau semne, putea fi inițiată o perioadă de așteptare. În care oricare dintre părți putea alege să accepte sau să respingă o legătură. Am inițiat perioada de așteptare pentru noi în Ballard.

Piesele începeau să se pună la locul lor acum.

— Deci pentru asta erau toate acele cărți? În cortul tău din Innìr?

Gândul mă făcea să vreau să mă fac ghem și să încetez să respir.

— Asta ai făcut tot timpul cât ai fost plecat? După ce am fost atacată de mâncător? Căutai o cale de a te elibera.

Ochii lui Fisher erau goi. Încet, a clătinat din cap.

— Căutam o cale de a *te salva*.

— Deci ai invocat perioada de așteptare. Pentru mine. Pentru binele meu. Pentru că așa era corect, am izbucnit.

Fisher a râs amar.

— Respingerea completă a legăturii ar fi fost cel mai corect lucru.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Mi-am pus această întrebare de multe ori. Decisesem că asta aveam de gând să fac când am privit semnele întunecându-se pe pielea ta.

Scanat cu CamScanner

Mai ales când am văzut apărând legăturile divine. Dar apoi, când a venit momentul, n-am putut s-o fac. Nu știu de ce. Eu... pur și simplu n-am putut. Dar nu-ți face griji. Luna va trece, și nimic nu se va schimba. Mai întâi, o vom aduce înapoi pe Everlayne. Apoi vei termina de făcut relicvele. Odată ce toate astea se vor termina, te vei întoarce în Zilvaren, la fratele tău.

Mă înecam cu fiecare secundă care trecea, trasă mai adânc în suferință, tot mai departe de speranță și fericire.

— O, grozav. Le-ai rezolvat pe toate atunci. Felicitări. Sunt atât de fericită pentru tine.

Fisher părea rănit de tonul meu. Bine. Așa și trebuia să fie, la naiba.

— Saeris...

— Nu. Nu, serios. Sunt încântată că ai avut atât de mult timp să te gândești la toate astea. Că ai știut de sute de ani că aveam să apar în viața ta. Că ai știut ce însemnau acele tatuaje și ai decis că aveai să mă respingi pentru binele meu și să mă trimiți înapoi în Zilvaren. Sunt în culmea fericirii că ai luat toate aceste decizii îngrozitoare și dificile în numele meu, Kingfisher.

— Oh, hai! Fii *realistă*!

Fisher s-a ridicat, trecându-și mâinile prin păr. Se înălța deasupra mea, un zid de mușchi, cerneală și disperare.

— Se schimbă ceva? Acum că știi toate astea? Avem brusc mai multe opțiuni disponibile? Unele care nu sunt complet de rahat?

— Nu știu dacă schimbă ceva! Tu ești cel care are toate răspunsurile. Ce spune cartea mamei tale că se va întâmpla?

Maxilarul lui Fisher s-a încordat.

— Nu spune nimic. Erai la sfârșitul cărții. A scris doar că te voi găsi, și destinele ne vor ghida calea de acolo.

Ei bine, nu era minunat? Mi-am lăsat capul să cadă înapoi pe comodă și mi-am închis ochii.

— La naiba cu destinul. Nu are dreptul să decidă nimic pentru mine. Eu decid cum va fi viitorul meu.

— Trebuie să te întorci acasă, Saeris. Te poți întoarce și poți lupta pentru a-ți elibera poporul. Poți fi încă fericită. Eu o să mor, și...

Ochii mei s-au deschis brusc.

— Cum adică o să *mori*? Nu *mori*. Ești doar... ești...

Scanat cu CamScanner

A scos cel mai greu oftat pe care l-am auzit vreodată. A venit și s-a lăsat în genunchi în fața mea. Când a întins mâna după a mea, mi-am tras-o înapoi, lovindu-mi cotul de comodă. A țâțâit dezaprobator, întinzându-se după mâna mea a doua oară. De data asta, l-am lăsat s-o ia. Și-a împletit degetele cu ale mele și s-a uitat la mâinile noastre unite pentru foarte mult timp.

— Ai dreptate, a spus în cele din urmă, uitându-se la mine. Să-mi pierd mințile din cauza durerii și halucinațiilor nu mă va ucide, nu. Dar asta nu-i o *viață*. Cel puțin, nu una pe care vreau s-o trăiesc. Și nu voi fi în siguranță. Voi ajunge să-i rănesc pe cei la care țin. În cel mai rău caz, voi fi o povară, și nu te voi împovăra pe tine sau pe altcineva cu grija față de mine. Asta pur și simplu nu se va întâmpla.

— Deci o să te sinucizi pur și simplu?

Era încordat, ca o coardă de arc gata să se rupă.

— Renfis o să ajut...

L-am împins cât de tare am putut, îndepărtându-l. S-a răsturnat pe spate, căzând în fund, căci mișcarea îl luase prin surprindere. Am sărit în picioare și am pășit peste el, punând distanță între noi.

— Nu îndrăzni să termini acea frază blestemată, am șuierat. Ești atât de... atât de *egoist*!

Argintiul din ochiul lui drept a înghițit verdele. S-a ridicat în șezut, înconjurându-și genunchii cu brațele. Și, o, zei, expresia de pe fața lui. Era distrus.

— *Știu*, a șoptit răgușit. Nu vreau asta. Vreau...

Dar orice ar fi spus după acele cuvinte ar fi fost prea dureros. Și-a legănat picioarele, lăsând să-i scape o respirație tremurătoare.

Dintr-odată, am înțeles.

— Nu poți renunța pur și simplu. Dacă mori tu, moare și Lorreth.

— Ce?

— L-ai salvat. I-ai dat o parte din sufletul tău. Dacă mori, vei fi prins, așteptând ca sufletul tău să fie întreg din nou, înainte să poți merge mai departe.

Fisher și-a arcuit o sprânceană, nemulțumit.

— Asta era ceva privat. Presupun că acum merge și spune cui apucă. Ascultă, m-am împăcat cu orice mi se va întâmpla după. Dacă sunt blocat, plutind prin eter pentru o mie de ani, atunci așa să fie. Asta va fi infinit mai bine decât alternativa.

Scanat cu CamScanner

— Lorreth a spus că ar muri el însuși înainte să lase asta să se întâmple. Chiar vrei să-i scurtezi și lui viața?

— Lorreth nici măcar nu va ști că am plecat, a mârâit el.

— Bineînțeles că va ști! Chiar crezi că nu va observa că ai dispărut? O să-i spui că te muți în alt tărâm pentru a trăi o viață mai bună sau ceva de genul?

— Ceva de genul, a murmurat el.

— Ești un idiot atât de mare, Fisher. Sunt prietenii tăi. Te iubesc. Chiar o să-i ceri lui Ren să te ajute să te omori? Apoi să păstreze secretul față de toți ceilalți care țin la tine? Chiar ai pune asta pe umerii lui? Și Lorreth e inteligent. Nu va accepta că părăsești Yvelia și nu te mai întorci.

— Va trebui să accepte, nu-i așa?

— Nici gând.

M-am îndreptat spre ușă.

— Unde te duci, Saeris? a strigat după mine.

— Să mă culc. Și dimineață o să mă duc la bibliotecă și o să cercetez cum să vă salvez pe Everlayne și pe tine. Pentru că eu nu sunt genul care-și pune mâinile în șolduri și se resemnează când lucrurile devin grele. Sincer sunt șocată să aflu că asta faci *tu*!

Scanat cu CamScanner

36.

ISEABAIL

Am încercat să mă culc în camera în care am dormit când am ajuns prima dată la Cahlish, dar Carrion sforăia atât de tare, încât am târât o plapumă într-una dintre camerele elegante de zi și am căzut lată pe una dintre canapelele tapițate.

M-am trezit dintr-un somn agitat, cândva după răsărit, și l-am găsit pe Fisher în fotoliul cu spătar înalt de lângă mine, privind pe fereastră spre vârful zimțat al Omnamerrinului. Mirosul plăcut de mentă sălbatică m-a făcut să vreau să izbucnesc în lacrimi, dar am reușit să rămân calmă în timp ce am împăturit plapuma și am scuturat amprenta corpului meu de pe pernele canapelei. Nu-mi doream nimic mai mult decât să plec fără să interacționez deloc cu Fisher, dar mi-a prins mâna când am trecut pe lângă el, și nu am avut energia sau voința să mă retrag. Și-a sprijinit fruntea de brațul meu, închizând ochii, și o mică parte din mine s-a rupt în două. Mi-am trecut ușor mâna liberă prin părul lui, țipând în sinea mea, atât de furioasă pe el, și pe mine, și pe zei, și pe întregul univers blestemat pentru că ne făcuse asta.

Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect.

Nu s-a luptat cu mine când i-am dat drumul la mână și am plecat. M-am oprit în prag, aruncându-i o privire peste umăr, dar am regretat imediat că am făcut-o. Se întorsese să privească pe fereastră, dar își acoperise gura cu o mână, cu degetele înfipte în obraz. Cearcănele pronunțate de sub ochi vorbeau despre nenumărate nopți nedormite. Chiar și poziția învinsă a umerilor arăta cât de epuizat era. Nu

Scanat cu CamScanner

puteam să plec de lângă el când arăta așa. Pur și simplu nu puteam, la naiba.

Am lăsat plapuma acolo, în prag. Fisher a închis ochii când și-a dat seama că mă întorceam la el. Tot ce obișnuiam să simt când îl atingeam, toți nervii și toată teama, dispăruseră. S-a aplecat spre mine, sprijinindu-și capul de abdomenul meu, înfășurându-și brațele în jurul picioarelor mele, punându-și mâinile ușor pe spatele coapselor mele, și l-am ținut așa. Au trecut secunde. Minute întregi. L-am masat între omoplați în cercuri, cu suferință, și cu durere, și cu dorință.

În cele din urmă, s-a ridicat și s-a lăsat înapoi în fotoliu, îmbujorat. A refuzat să se uite la mine, dar a dat din cap, ca și cum ar fi spus: „E în regulă. Sunt bine." Și astfel am plecat.

— Ultimele vrăjitoare au părăsit Yvelia acum o sută de ani, a spus Lorreth. Nimeni n-a mai văzut un membru al Clanului Balquhidder de încă pe-atât timp. Nici măcar nu știm unde s-au dus! Avem mai puțin de treizeci și șase de ore înainte să trebuiască să fim în Gillethrye, și nu putem petrece acele ore căutând sub pietre și strigând în găuri din pământ, în căutarea unui grup de babe cu flatulențe care nu vor să fie găsite.

Danya a pufnit.

Nimeni altcineva din bibliotecă n-a râs.

Nici măcar Carrion. Dar asta probabil pentru că nu-și dădea seama că flatulențele erau gaze.

De după muntele uriaș de cărți stivuite pe masa din fața mea, l-am privit pe Ren masându-și tâmplele, cu fața trasă.

— Dacă n-avem o vrăjitoare, suntem pierduți, a spus el. Ele sunt singurele cu magie de sânge suficient de puternică pentru a rupe un farmec. Sunt de asemenea singurele suficient de puternice pentru a ține la distanță veninul lui Malcolm, în timp ce Te Léna îl scoate din sistemul lui Layne.

— Va dura săptămâni să-l eliminăm din ea, și asta dacă avem noroc, a spus Te Léna, stând lângă fereastră.

S-a cuprins cu brațele, apoi s-a întors și ne-a privit pe toți.

— E mai probabil să dureze luni. Pot chema alți tămăduitori să ajute, dar veninul lui Malcolm e ca acidul. Mănâncă tot ce atinge. Rănile din corpul lui Everlayne vor fi catastrofale până când ajungem la ea. E într-adevăr o vrăjitoare formidabilă cea care poate ține un corp

Scanat cu CamScanner

în stază suficient de mult timp pentru ca noi să-l vindecăm după astfel de distrugeri.

— Fantastic. Deci nu avem nevoie doar de o vrăjitoare. Avem nevoie de cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, a spus Ren cu o voce distantă.

Nu păruse deloc el însuşi de când apăruse Everlayne lângă râu. În mod normal, era gata să găsească o cale de ieşire dintr-o încurcătură oricât de mare, dar această situaţie îl dăduse peste cap. În ultima oră, îl găsisem uitându-se fix la masă de patru ori, fără să clipească, de parcă era în stare de şoc.

Fisher apăruse la scurt timp după ce fusese servit micul-dejun. Ciugulise din mâncare, dar, la un moment dat, se adunase şi începuse să scoată cărţi de pe rafturile bibliotecii ca un nebun. Cu mâinile pătate de cerneală, a răsucit pana cu care făcuse note furioase, apoi a pus-o jos, bătând în locul de pe masă unde se uita Ren pentru a-i atrage atenţia prietenului său.

— Mai sunt câteva semi-vrăjitoare la Faulton's Gap. Cam până acolo pot călători prin poarta de umbre fără ca Belikon să simtă magia şi să-şi facă apariţia. Tu şi cu mine vom merge acolo şi vom vedea dacă vreuna dintre ele e suficient de puternică şi dispusă să ne ajute după-amiază.

Ren s-a înviorat puţin. Am văzut speranţa aprinzându-i-se în ochi, şi a trebuit să-mi întorc privirea.

— Un plan bun, a spus el. Mă duc să mă pregătesc.

— Presupun că nu m-aţi lăsa să vin şi eu? a întrebat Carrion. Întotdeauna am vrut să văd o vrăjitoare în viaţa reală.

— Nu, a spus Fisher sec. Nu te-aş lăsa. Vei încerca doar să te culci cu una dintre ele, şi noi încercăm să le cerem ajutorul, nu să declanşăm un război cu ele pentru că nu-ţi poţi ţine scula în pantaloni.

Lorreth s-a prefăcut că înghite voma.

— Îh. N-ar încerca să şi-o tragă cu o vrăjitoare.

— Nu, are dreptate, a spus Carrion cu un oftat. Aş face-o. Ştiţi. Doar ca să spun că am făcut-o.

— *Vin* eu cu voi, a declarat Danya.

Nu spusese multe de când apăruse în bibliotecă. În mare parte, stătuse şi-şi flexase noua mână, inspectând-o îndeaproape, de parcă ar fi căutat imperfecţiuni. Te Léna făcuse o treabă remarcabilă lucrând cu o

Scanat cu CamScanner

magie destul de puternică pentru a o înlocui – mai mult decât merita Danya – şi totuşi n-o auzisem pe războinică să-i mulţumească tămăduitoarei nici măcar o dată.

— Nu stau aici să răsfoiesc cărţi prăfuite cu aceşti idioţi, când aş putea de fapt să fac ceva util, a zis Danya.

Cercetarea cărţilor pentru a găsi modalităţi de a o ajuta pe Layne era utilă. Putea fi ceva aici care să ne rezolve problemele într-o clipă, dar Danyei nu-i păsa. Ea credea că problemele puteau fi rezolvate doar lovind ceva foarte tare sau înjunghiind pe cineva în mod repetat până când era mort, şi nu avea niciun interes să fie contrazisă.

— Şi noi votăm ca ea să meargă cu voi, a spus Carrion, ridicându-şi mâna. Nu vrem un nor întunecat plutind peste bibliotecă în timp ce încercăm să lucrăm.

Danya şi-a dezvelit dinţii, caninii ei alungindu-se, ceea ce a provocat un rânjet intrigat din partea lui Carrion, dar Fisher a intervenit înainte ca Danya să poată spune ceva cu adevărat josnic.

— Bine, poţi veni cu noi. Restul veţi continua să căutaţi prin texte, în caz că apare ceva, da?

Lorreth, Carrion, Te Léna şi cu mine am dat toţi din cap. Tămăduitoarea a pus o mână pe braţul lui Fisher când a început să închidă cărţile prin care căutase.

— Asigură-te că vii să mă vezi înainte să pleci. Şi când te întorci.

N-aş fi vrut să recunosc, dar fusesem geloasă pe Te Léna. Fusesem atât de sigură că se întâmpla ceva între ea şi Fisher, dar acum ştiam mai bine. După ce am ascultat-o vorbind despre soţul ei şi văzând cât de fericită era când mi-a arătat semnele pe care le avea, nu aveam nici măcar o îndoială că nu era interesată de el. Asta lăsa o singură opţiune: îl ajuta cumva cu quicksilver-ul din capul lui. Şi dacă trebuia să meargă s-o vadă înainte să plece şi când se întorcea, atunci situaţia chiar trebuia să se fi înrăutăţit.

Ore mai târziu, lumea de dincolo de ferestrele bibliotecii căpătase o nuanţă ciudată de albastru-gri, şi ningea puternic. În Cahlish era cald ca întotdeauna, dar peisajul de iarnă de afară mă făcea să tremur incontrolabil. Tot nu găsisem nimic pentru a-i ajuta fie pe Layne, fie pe Kingfisher, şi începeam să devin frustrată. Într-un tărâm plin de ameninţări magice sau supranaturale, cum se face că nu existau cărţi despre cum

Scanat cu CamScanner

să faci față problemelor, când apăreau în mod inevitabil? Nu avea niciun sens. Eram familiarizată cu toate cărțile pe care le avea Fisher despre quicksilver, și deja știam că nu conțineau nicio informație despre ce să faci dacă metalul ajungea *în* cineva.

Nu făcusem absolut niciun progres până când ușile bibliotecii s-au deschis brusc și Ren a intrat furtunos, înjurând în șoaptă. Părul lui nisipiu era ciufulit de vânt, armura de piele dispărută. Era acoperit de noroi și arăta de parcă era gata să-și înfigă pumnul în ceva.

— Ce naiba ți s-a întâmplat? a întrebat Lorreth.

— Nenorocita de *Danya*, a scuipat el. Le-am găsit. Le-am explicat ce s-a întâmplat cu Everlayne și de ce am venit. Nu erau prea bucuroase în privința asta, dar erau gata să ajute. Și apoi, Danya a făcut un comentariu de rahat, cum că măcar atât puteau și ele să facă, din moment ce vrăjitoarele i-au lăsat pe Fae să le curețe mizeria, și cum întorseseră spatele Yveliei, și asta a fost tot. S-a dezlănțuit iadul.

— Danya e dusă cu capul, a mârâit Lorreth. Data viitoare când încearcă să mă lovească, o să-i trag o mamă de bătaie. Și nu într-un mod amuzant. Fisher n-o aduce înapoi aici, nu-i așa?

— *Nu.*

Ren s-a aruncat într-un scaun, ridicându-se imediat înapoi, mușcându-și buza.

— O duce înapoi în Irrìn și apoi se întoarce singur la Faulton's Gap pentru a încerca să calmeze lucrurile cu vrăjitoarele.

— Era cineva acolo suficient de puternic pentru a o ajuta pe Everlayne? am întrebat.

— O vrăjitoare, da.

Ren a pufnit frustrat.

— Și era probabil cea mai enervantă creatură, cu o gură spurcată cum n-am mai văzut. Abia dacă era suficient de mare să înjure, dar a avut vorbe pe alese de spus despre noi. A spus că suntem eretici însetați de război. A folosit o vrajă energetică ca să mă trântească pe spate, și am ajuns să mă zbat într-o baltă de noroi ca un porc.

Lorreth era pe punctul de a zâmbi ironic. Am clătinat din cap frenetic, cu ochii larg deschiși, și s-a oprit. Dregându-și vocea, a spus:

— Dar Fisher crede că o poate convinge?

Scanat cu CamScanner

— Da. Va fi un miracol al dracului de mare dacă reuşeşte, având în vedere starea de spirit din tabăra lor când am plecat.

Fisher s-a întors trei ore mai târziu cu o femelă după el. Părea aproximativ de vârsta mea, dar asta nu însemna nimic în Yvelia. Probabil avea nouă sute de ani. Părul ei era roşu aprins şi ondulat, ochii ei de un albastru viu, strălucitor. Pistruii îi acopereau faţa, răspândiţi chiar şi pe frunte. Hainele ei erau practice: o cămaşă largă, de culoare crem, cu mâneci bufante, o vestă de catifea verde închis, cu nasturi aurii în faţă, şi pantaloni negri, mulaţi.

— Lume, aceasta este Iseabail.

Fisher i-a pronunţat numele *I-şa-bal*, sunetele curgând frumos de pe limba lui, de parcă ar fi cunoscut douăzeci de alte femele cu acelaşi nume.

— Este nepoata Înaltei Vrăjitoare Balquhidder, Malina. A fost de acord să ne ajute să rupem vraja lui Layne, odată ce o aducem înapoi aici, mâine seară.

Moştenitoarea Clanului Balquhidder ne-a examinat pe toţi cei adunaţi în jurul mesei, cercetându-ne cărţile, şi a strâmbat din nasul ei uşor cârn.

— Asta-t tot? a spus ea pe un ton melodios. Plănuiţi să-l înfruntaţi pe Malcolm şi să-i răpiţi cea mai nouă sclavă cu doar trei masculi Fae şi două fiinţe umane?

Fisher s-a mişcat în jurul ei şi a venit să stea lângă şemineu, întinzându-şi mâinile pentru a le încălzi la flăcări.

— Nu, desigur că nu. Fiinţele umane rămân aici, a spus el.

Îşi întorsese intenţionat spatele la mine ca să nu-mi vadă reacţia? Eram sigură că da. Probabil credea că nu mă voi certa cu el în faţa tuturor dacă nu făcea contact vizual cu mine, dar se înşela.

— Desigur că venim, am spus. Everlayne e prietena noastră.

— De fapt, eu n-am întâlnit-o niciodată pe Everlayne, a intervenit Carrion. Dar tot vin. Din solidaritate şi toate cele.

Fisher şi-a întors spatele la foc, cu resemnarea deja sculptată în fiecare linie a feţei sale.

— Eşti sigură că eşti pregătită?

— M-am luptat perfect la râu, nu-i aşa?

— Da. Dar aceia erau mâncători. Fără minte şi proşti. Nu vom înfrunta mâncători la Gillethrye, Saeris. Îi vom înfrunta pe Malcolm şi pe lorzii lui. Monştri, cu toţii. Niciunul dintre ei nu cunoaşte sensul milei.

Scanat cu CamScanner

Te vor umple de venin și te vor privi cum țipi până mori, doar ca să se distreze. Dacă vii, ești pregătită să înfrunți această posibilitate?

Încerca să mă sperie cu adevărul. Un fior de teamă mi-a coborât pe șira spinării, dar acum mă cunoștea suficient de bine încât să nu creadă că aș fi lăsat frica să mă oprească din a-mi salva prietena.

— Da, sunt pregătită, i-am spus.

Fața lui Fisher era indescifrabilă.

— Și tu? i-a spus lui Carrion. Ești pregătit pentru asta?

— Sigur. De ce nu. Sunt oricum prea frumos ca să mor de bătrânețe.

Fisher și-a plecat capul, încrucișându-și brațele peste piept, astfel încât cămașa i s-a întins, evidențiind aproape fiecare mușchi al corpului său. Când a privit din nou în sus, a ridicat din umeri și a spus:

— Bine. În regulă. Cine sunt eu să vă opresc?

Scanat cu CamScanner

37.

MULT MAI ASCUȚIȚI

Ochii îmi erau al dracului de obosiți când m-am pregătit din nou să dorm pe canapea în acea noapte. Crengile goale ale copacilor băteau și zgâriau geamul de afară și ningea mai tare ca niciodată. Părea că zăpada voia să îngroape Cahlish sub mantia ei, întemnițându-ne pe cei dinăuntru între zidurile casei, pentru ca nimic să nu ne poată răni. Din păcate pentru noi, nu mai puteam rămâne mult în sanctuarul nostru cald și confortabil, feriți de lucrurile înfricoșătoare care pândeau în întuneric. În noaptea următoare, aveam să ne aventurăm în lume și să le înfruntăm.

Încă mă pregăteam să încerc să adorm când Fisher a venit după mine. A păşit desculț și fără cămașă în camera de zi, cerneala încolăcindu-i-se pe piele în timp ce traversa încăperea.

— Chiar crezi că o să te las să dormi aici din nou? a întrebat el.

— Nu știam dacă m-ai vrea în patul tău, i-am spus.

— Dacă ar fi după mine, nu am mai petrece o noapte despărțiți.

Blând, a întins mâna după capătul cozii mele împletite și mi-a tras-o peste umăr, spre el. A despletit-o încet, descurcându-mi părul cu degetele. Ochii lui erau precauți când i-au căutat pe ai mei.

— Ești speriată? a murmurat el.

— Nu. Eu...

Zei. Mâinile lui îmi dădeau o senzație minunată. Era un gest atât de intim să-și treacă degetele prin părul meu în felul ăsta.

— Nu mă sperie, am șoptit. Îmi place.

Scanat cu CamScanner

Ar fi fost atât de ușor să-mi las gândurile să iasă la iveală. Atâtea cuvinte pline de mânie, dureroase și încărcate de frică îmi veneau în minte, gata să fie aruncate, dar o făcusem suficient aseară, și ultima mea dorință era să trăiesc acel moment din nou.

De parcă ar fi simțit același tumult, mi-a cuprins fața între palme și mi-a spus cu voce blândă:

— Hai să avem noaptea asta doar pentru noi. Mâine noapte o vom aduce acasă pe Everlayne. Iar după ce Iseabail și Te Léna o vor vindeca și o vor face bine din nou, atunci putem să vedem ce facem și cu mine. În regulă?

M-a lovit un val aproape sfâșietor de ușurare. Nu mai vorbea despre cât de imposibil părea să găsim o cale pentru toate astea. Îmi spunea să ne concentrăm pe ceea ce avem în față acum și să vedem ce ne așteaptă după. Era o schimbare binevenită față de încrâncenarea de aseară.

L-am privit și am simțit cum ceva îmi strângea coastele.

— Da. Hai să facem asta, te rog.

Fisher a zâmbit, expresia lui devenind jucăușă, în timp ce o poartă de umbre s-a deschis în spatele lui. M-a ridicat rapid, ca fulgerul, și a pășit înapoi, în fumul șerpuit.

Dar când am ieșit prin poartă, nu eram în camera lui. Eram în apartamentul din Ballard, stând în camera de zi de deasupra brutăriei, înconjurați de lumânări. Se găseau din belșug pe șemineu și pe rafturile cu cărți. Acopereau măsuța unde luasem micul-dejun și umpleau pervazurile ferestrelor mari cu o lumină pâlpâitoare. Oriunde priveam, erau lumânări. Fisher zâmbea, colțul gurii ridicându-i-se ușor într-o parte, o gropiță evidențiindu-i obrazul, în timp ce mă privea admirând decorul.

Am privit în jur, ținându-mi mâinile peste gură.

— Ce frumos!

A venit în spatele meu, cuprinzându-mă în brațele sale.

— Încă nu e gata.

Respirația lui mi-a mișcat părul și încă ceva, adânc în mine. I-am simțit puterea răspândindu-se peste abdomenul meu, în timp ce fumul negru a țâșnit din mâinile lui, umplând încăperea. În scurt timp, a fost pretutindeni, acoperind totul. Totul, în afară de lumânările ale căror flăcări pâlpâiau. Ele luminau întunericul, o mie de puncte de lumină arzând la fel de strălucitor ca stelele.

Scanat cu CamScanner

Ai făcut asta pentru mine?

Mi se părea greşit să vorbesc cu voce tare. Nu voiam ca vocea mea să strice iluzia pe care o crease pentru noi, aşa că l-am întrebat în gând.

Da. a răspuns el simplu. *Şi pentru mine, de asemenea. Sunt egoist, Saeris. Am vrut ceva liniştit, simplu şi special pentru amândoi. Ceva ce am putea păstra.*

El şi-a îngropat faţa în curbura gâtului meu şi m-a sărutat acolo. Căldura gurii lui mi-a ars pielea, şi n-am putut să nu tremur. Închizând ochii, m-am lăsat pe spate în braţele lui şi mi-am lăsat greutatea să se sprijine pe corpul lui solid, simţindu-mă în siguranţă şi atât de disperată, cu inima sfâşiată de tristeţe. Durerea din sufletul meu nu mă putea stăpâni în această noapte. Fisher avea dreptate. Ar fi fost o prostie să petrecem noaptea de dinaintea coborârii în cele mai groaznice coşmaruri ale noastre certându-ne sau plângând. Mi-am înăbuşit arsura din gât şi m-am întors, înfăşurându-mi braţele în jurul gâtului său.

Fă-mă să uit că am suferit vreodată, am poruncit. *Şi fă-mă să uit că voi suferi din nou.*

El s-a năpustit asupra mea ca un val uriaş. Gura lui a găsit-o pe a mea în întuneric, şi sărutul a şters lumea din jurul nostru. Fierbinţi şi insistente, buzele lui au alunecat peste ale mele, îndemnându-le să se deschidă, şi apoi a început să mă guste, explorându-mi gura, limba lui punând stăpânire pe mine. Am gemut când vârfurile caninilor săi mi-au străpuns buza inferioară. Aroma intensă de cupru a sângelui mi-a inundat gura, şi Fisher a răsuflat greu, lăsând să-i scape un geamăt. Sângele ne-a acoperit limbile în timp ce mă săruta mai apăsat, mâinile lui făcându-şi drum prin părul meu, respiraţia lui devenind sacadată. L-am simţit excitat, lipit de osul şoldului meu, scula lui deja tare ca piatra. Stomacul mi s-a strâns.

O, zei, îl doream. Îl voiam cu totul.

Sufletul meu era în flăcări şi nu-mi păsa dacă aveam să ard pentru tot restul vieţii. Atât timp cât ardeam cu el, eram mulţumită.

Dinţii lui s-au oprit din nou pe buza mea. Pe vârful limbii mele. Gustul sângelui s-a intensificat, însă nu m-am tras înapoi. Mâinile lui Fisher mi-au alunecat pe trup, atingându-mi posteriorul, cu degetele înfipte în fesele mele. Respira chiar mai repede, fiecare expiraţie fiind punctată de un geamăt răguşit. Trăgându-mă mai aproape, m-a sărutat

Scanat cu CamScanner

şi mai tare, frecându-şi penisul de abdomenul meu, astfel încât să-i simt nevoia disperată.

Când o să te scot din hainele astea, o să ai probleme, a răcnit el în capul meu. *O să ţi-o trag atât de tare, încât n-o să mai poţi sta jos o săptămână.*

Fisher! M-am agăţat de el, gâfâind, anticipând deja valul de căldură pe care aveam să-l simt în momentul în care m-ar fi pătruns. Îl doream. Îl doream atât de mult, încât îmi venea să ţip.

Legătură divină.

Eram legaţi de zei.

Parteneri.

Îl simţeam acum, un fir luminos de energie care ne unea, în timp ce el se înfăşura în jurul meu. Dacă o voiam, tot ce trebuia să fac era să întind mâna şi să o revendic.

Fisher a mârâit când un nou val de sânge ne-a inundat gurile, iar el şi-a pierdut răbdarea. Cu o mişcare bruscă a mâinilor, mi-a desfăcut pantalonii şi şi-a băgat mâna între picioarele mele, degetele lui făcându-şi loc cu îndemânare între faldurile mele.

La dracu'. Atât de. Al naibii... de... udă. Mârâitul lui satisfăcut şi înfometat a provocat un fior care m-a străbătut; acesta s-a transformat într-o tresărire a întregului corp când el nu a pierdut timpul, vârându-şi degetele în mine. Am înţepenit în braţele lui, scoţând un strigăt strangulat care a făcut ca flăcările lumânărilor să se stingă şi să se aprindă ca răspuns.

O, zei. Oh... zei.

Aerul vibra de energie. Umbrele lui Fisher se unduiau pe pielea mea, ca apa. L-am inspirat, l-am primit în mine, simţindu-l cum devenea o parte din mine. El era deja parte din mine. Am simţit asta în oase. Dacă aş fi vrut, el ar fi fost axa în jurul căreia m-aş fi învârtit. Eu aş fi fost a lui. Două contragreutăţi, independente una de cealaltă. Deja întregi, dar împreună mai puternici decât am fi putut fi vreodată separat. Era alegerea mea. Dosul mâinilor mi-a furnicat când mi-am trecut palmele peste pieptul său neted şi puternic şi am ştiut că cerneala s-a întors. Simţeam pe fiecare deget înţepăturile date de puterea runelor care apăreau pe ele. Dosul palmei stângi îmi bâzâia de căldură, dar mâna dreaptă pulsa de energie, pe măsură ce simţeam cum rune după rune se îngrămădesc pe pielea mea. Legăturile divine au fost ultimele care au sosit. Fire fine de foc mi s-au legat în jurul încheieturii, urcând pe braţe. A urmat mai multă cerneală. Mi-a alunecat

Scanat cu CamScanner

pe abdomen și mi-a mângâiat coapsele. Coloane de cerneală mi s-au ridicat pe spate, înfășurându-mi coloana vertebrală. Am simțit-o peste tot.

De aceea ne aruncase în întuneric? Ascundea dovada legăturii noastre, ca să nu fiu intimidată de forța ei manifestată pe corpul meu? Răspunsul era, probabil, *da*. Nu voia să se ocupe de asta până când Everlayne nu era în siguranță, înapoi la Cahlish, și am înțeles. Am lăsat semnele să se miște pe mine, concentrându-mă pe căldura mâinilor și a gurii lui Fisher pentru moment. Încă mai aveam timp.

Mirosul tău mă înnebunește, a izbucnit Fisher. *Ești ca un afurisit de drog. Mă aprinzi.*

Știam exact la ce se referea. Fusese acolo chiar și la Palatul de Iarnă. De fiecare dată când simțeam mirosul lui în aer, inima mi-o lua la goană. Camerele goale erau locuri periculoase. La Cahlish, intram în sufragerie sau în forjă, mă trezeam mergând pe un hol, și era ca și cum fantoma lui era și ea acolo, mergând alături de mine. Mirosul de pin de iarnă și de aer rece de munte îmi făcea inima să bată cu putere.

Degetele lui lucrau înăuntrul meu, presiunea mâinii încleștându-mi sexul și aprinzând începutul nebuniei în mine. Avea să-mi fie sfârșitul acest bărbat. El avea să-mi revendice zilele cele mai bune și să mă susțină în timpul celor mai rele. Avea să-mi arate ce însemna extazul, iar eu aveam să mă înec în el până aș fi murit.

Te rog, Fisher. O, zei, te vreau.

Chicoteala lui joasă, răgușită, care plutea prin mintea mea era ispită pură.

Al tău sunt, micuță Osha. Și tu ești a mea.

Degetele lui s-au retras din mine și s-au întors pentru a-mi găsi clitorisul. Dedicându-și întreaga atenție mănunchiului umflat de nervi de la intersecția coapselor mele, și-a frecat vârfurile degetelor în cercuri mici și strânse, menite să mă împingă rapid spre orgasm.

Am suspinat când gura lui s-a îndepărtat de a mea, de-a lungul maxilarului, zăbovindu-mi peste ureche. Mi s-a făcut pielea de găină instantaneu pe partea din spate a brațelor și picioarelor, părul de la ceafă mi s-a ridicat când respirația lui fierbinte a înflorit pe pielea mea.

— Nimeni nu ți-o va trage *vreodată* așa cum o să ți-o trag eu, Saeris Fane. Sunt pe cale să te prezint tuturor celor șapte zei. Când îi vei întâlni, nu uita să le spui că eu sunt cel în fața căruia îngenunchezi.

Scanat cu CamScanner

În gura mare.

A fost al naibii de irezistibil când mi-a spus în minte ce avea de gând să-mi facă. Dar să-i aud vocea, răguşită şi plină de dorinţă? Nu mai puteam face nimic altceva. Mi-am pierdut minţile. Cămaşa mi-a dispărut prima. Nici măcar nu i-am dat ocazia lui Fisher să o îndepărteze prin magie. A urmat fâşia de pânză care îmi strângea sânii. Cizmele. Pantalonii. Fisher m-a ajutat să mi-i dau jos, scoţând un sunet nerăbdător în timp ce îi smulgea de pe fiecare picior. Ardeam de nerăbdare când i-am apucat şnururile pantalonilor, desfăcându-i repede, dar el a preluat controlul, accelerând procesul, aruncându-i de pe el.

Vrei să te venerez? Te voi venera, m-am gândit.

Poate că Fisher avea planuri mari pentru mine, dar şi eu le aveam pe ale mele. Căzând în genunchi, l-am apucat, înfăşurându-mi mâna în jurul mădularului său solid şi tare. Nu-mi dăduse şansa să fac asta până acum. Totul fusese despre mine. Fisher petrecuse o grămadă de timp între coapsele mele, aducându-mă la punctul culminant cu gura lui, dar acum era rândul meu.

Plină de adrenalină, am scos limba şi am lins încet, provocator, capul umflat al membrului lui Fisher. O, zei. Era plin de lichid – gustul uşor sărat mi-a acoperit limba, în timp ce o învârteam în jurul penisului său rigid.

Energia s-a năpustit asupra mea, iar umbrele lui Fisher s-au retras. Întunericul s-a îndepărtat. Camera era încă slab luminată, dar îl puteam vedea acum: muşchii puternici ai coapselor, forma aceea superbă de V care îi evidenţia zona inghinală, abdomenul său impresionant, bine definit, şi peretele solid al pieptului său, acoperit cu cerneală schimbătoare. Şi faţa lui, care îţi tăia respiraţia. Buzele îi erau întredeschise, ochii mari şi plini de dorinţă. Pulsul mi s-a accelerat, funcţionând de două ori mai repede, când am văzut firul subţire de sânge care i se prelingea pe bărbie.

Sângele meu.

Acum că-l puteam vedea, puteam să îmi observ şi mâinile. Era aşa cum bănuisem – semnele se întorseseră, mai îndrăzneţe şi mai strălucitoare decât înainte, umplându-mi degetele, dosul palmelor şi antebraţele. Am ridicat o sprânceană spre Fisher, plimbându-mi vârful limbii foarte încet în jurul capului erecţiei sale.

— Credeam că le ascunzi de mine, am spus.

Scanat cu CamScanner

— Poate că da. Dar blestemat să fiu dacă îți folosești gura aia dulce pe mine, iar eu nu mă uit.

A privit cerneala care îmi păta pielea, luând totul în considerare. Când ochii lui s-au întâlnit din nou cu ai mei, erau plini de foc.

— Și, oricum. Nu *mi*-e frică de ele, micuță Osha. *Ție* îți este?

Iată. O întrebare pe care mi-o pusesem iar și iar. Încă nu înțelegeam implicațiile acestor semne. Eram foarte îngrijorată de ceea ce însemnau pentru viitorul pe care l-aș fi putut avea cu Fisher, dacă alegeam asta. Însă erau frumoase. O reprezentare a ceea ce el începea să însemne pentru mine. I-am supt capul mădularului, foarte mulțumită când a reacționat cu un tremur. Buzele mele l-au eliberat din nou cu un pocnet umed.

— Nu m-am hotărât încă, am spus cu grijă. Nu mi-e frică de ele în seara asta. Și asta e tot ce contează acum.

M-am aruncat din nou asupra lui, gata cu tachinările, închizându-mi gura, iar ochii lui Fisher s-au dat peste cap.

— La... naiba... a gemut el.

Când și-a revenit suficient cât să se uite din nou la mine, un mic val de panică mi s-a ridicat în gât. Avea de gând să mă mănânce de vie. Aveam de gând să-l las. Dar asta nu a împiedicat senzația de fiori să-mi urce pe șira spinării când m-am gândit la tot ce ar fi implicat asta. Mi-am mișcat capul în sus și în jos, cu penisul lui în gură, lăsându-mi limba să lucreze, savurând textura catifelată a pielii lui, în timp ce buzele mele se mișcau peste ea. El a tresărit, încordându-se, iar eu l-am dus mai adânc.

— Pe toți zeii, ești atât de drăguță cu gura ta cuprinzându-mă așa.

Fisher mi-a urmărit linia obrazului, maxilarul, apoi mi-a mângâiat buzele cu degetul mare. Și-a supt buza de jos, mușcând-o în timp ce mârâia posesiv.

— Buzele tale sunt ca să te sărut. Gura ta e ca să ți-o *trag*.

Caninii i-au străpuns buza, picături identice și lucioase din propriul sânge pătându-i gura și, ca și cum ar fi lăsat orice precauție în urmă, s-a dat mai în față, împingându-se mai adânc în gura mea.

Am scâncit, vârful membrului său ajungându-mi până în gât, iar Fisher a tresărit imediat și s-a tras înapoi cu un șuierat sălbatic.

— La dracu!

A căzut peste mine într-un val de umbre negre și fum. Nu am avut timp să ajungem în pat. Canapeaua era atât de aproape, dar el m-a trântit acolo

Scanat cu CamScanner

unde eram, direct pe podea. Am strigat când m-a pătruns. A fost tot ce am putut face pentru a mă abține să nu termin pe loc. M-a umplut atât de delicios, greutatea lui deasupra mea era atât de satisfăcătoare.

A rămas nemișcat. Amândoi am oftat, holbându-ne unul la celălalt.

— Spune-mi să ți-o trag, Saeris, a rostit el. Spune-mi că mă vrei.

M-am agățat de spatele lui, disperată ca el să se miște, să mă umple din nou, și din nou, și din nou.

— Eu... Te rog! O, zei, te rog, trage-mi-o! Te vreau! Vreau...

— Asta e tot ce aveam nevoie să aud.

Fisher s-a aruncat cu putere în mine, cu maxilarul strâns. Energia pâlpâia între noi ca niște mici filamente de lumină, dansând pe toată pielea noastră, conectându-ne în timp ce el se împingea înăuntru.

Respiram sacadat, luptându-mă să-mi păstrez calmul, în timp ce o furtună a început să mi se adune în piept. M-ar fi distrus când ar fi izbucnit, iar eu nu eram pregătită. Avea să-l prindă în vâltoarea ei și pe Fisher. Se ținea de mine atât de strâns în timp ce mi-o trăgea, ca și cum i-ar fi fost teamă că voi dispărea dacă slăbește strânsoarea.

Orgasmul meu a venit primul, anulându-mi capacitatea de a gândi. Ca una dintre avalanșele pe care le văzusem alergând pe Omnamerrin, s-a izbit de mine și m-a măturat. Spatele meu s-a ridicat de pe covor, iar corpul mi s-a contorsionat când plăcerea pură, firească, m-a zguduit până în adâncul sufletului.

Fisher a atins și el apogeul, după mine. Când s-a întâmplat, sunetul strigătului său furios, gâfâit, a făcut să tremure geamurile din ramele ferestrelor. L-am privit, neputându-mi lua ochii de la el, și o serie de tatuaje noi a înflorit pe pielea lui. Au urcat pe partea laterală a gâtului său. Rune proaspete îi înlănțuiau clavicula, împletite și îndrăznețe. Desenul de pe gâtul lui părea, la început, o pană, și... da, erau pene. Aripile întinse ale unei păsări maiestuoase, de un albastru și un verde metalic strălucitor, îi fluturau de-o parte și de alta a gâtului, unice și uimitoare.

A răcnit, intrând adânc în mine pentru ultima dată, și s-a lăsat deasupra mea, acoperindu-mă cu trupul său.

Pentru o vreme, n-am putut decât să existăm în urma a ceea ce s-a întâmplat.

— O, zei. Asta...

Am înghițit în sec, încercând să-mi recapăt respirația.

Scanat cu CamScanner

— Asta a fost...

Fisher s-a sprijinit în cot, iar inima mi-a tresărit când l-am văzut. Părul îi era dezordonat, iar pletele erau pe punctul de a se ondula pentru prima dată. Obrajii lui erau roşii, umbrele de sub ochii nu i se vedeau nicăieri. Pentru prima dată, părea în largul lui. Mulţumit. Şi... răutăcios? Un zâmbet lent i s-a răspândit pe faţă.

— Ăsta a fost doar începutul, Saeris.

Mi-a atins nasul cu vârful nasului său.

— Nu credeai că voi termina cu tine atât de uşor, nu-i aşa?

În următoarele trei ore, Fisher a continuat să mi-o tragă în fiecare cameră a apartamentului. Tocmai când părea să-şi atingă, în sfârşit, limita, era din nou tare şi mârâia la gâtul meu, gata pentru runda a treia. Şi apoi a patra. Şi apoi a cincea. Mi-a pregătit de mâncare când, în sfârşit, eram epuizaţi şi am stat pe podea, în mijlocul sufrageriei, înveliţi în cearşafuri, în timp ce mâncam.

Fisher şi-a frecat degetele pe gât, încruntându-se jucăuş la mine, odată ce am terminat masa.

— Mi se pare mie, sau am simţit ceva nou apărând aici mai devreme? a întrebat el.

Am pus un strugure în gură, ridicându-mi sprâncenele spre el.

— Chiar ai simţit.

Zâmbetul lui a devenit puţin trist. Şi-a lăsat mâna de pe gât şi a întrebat:

— Ce este?

— Aripi. Aripi foarte frumoase. Au aceeaşi strălucire metalică precum asta, am spus, indicând runa complicată, stratificată de pe mâna mea dreaptă.

Fisher a dat încet din cap, aplecându-şi fruntea, astfel încât linia tendoanelor gâtului său, de sub noul tatuaj, să iasă în evidenţă. Era fascinant ca o pictură, aşa, cu părul acoperindu-i faţa, mâinile puternice şi îndemânatice odihnindu-i-se în poală. Aş fi vrut să-l pot schiţa, ca să pot păstra imaginea lui pentru totdeauna. Spre deosebire de mama lui, eu nu eram o artistă. Şi, uneori, lucrurile trebuiau să fie aşa. Existau momente care erau daruri, menite să fie preţuite doar atât cât ţi le puteai aminti.

Din fericire pentru mine, aveam o memorie excelentă.

— Ce înseamnă? am întrebat încet, gesticulând spre gâtul lui. De ce ai primit tu tatuaje noi de data asta?

Scanat cu CamScanner

Petrecusem mult timp între rundele trei și patru investigându-mi corpul și mă convinsesem că eu nu eram gazda niciunei lucrări artistice noi.

Fisher a ridicat din umeri nehotărât, întinzându-se pe covor. A întins o mână spre mine, chemându-mă la el. Am pus deoparte farfuriile și am făcut cum mi-a cerut, cuibărindu-mă lângă el și sprijinindu-mi capul pe pieptul lui. Dar nu l-am lăsat să scape atât de ușor.

— Nu poți doar să ridici din umeri la o întrebare când nu vrei să răspunzi, am spus, înghiontindu-l ușor în coaste. Spune-mi de ce au apărut în seara asta și nu în celelalte seri.

Mi-am întors capul și am închis un ochi, privind pieziș la el. Gâtul lui îmi umplea câmpul vizual, jumătate din noul său tatuaj cu aripi fiind tot ce puteam vedea.

— Când noi, Fae, suntem mici – a spus el încet –, părinții noștri ne învață arta distragerii atenției ca să putem proteja lucrurile pe care nu vrem să le mărturisim. Vei uita că ai pus întrebarea asta dacă găsesc energia să te fac să-mi strigi numele din nou?

— În niciun caz.

I-am strâns sfârcul cu dinții în semn de mustrare, iar Fisher a țipat, înjurând în limba veche Fae.

— Ai grijă, Osha, m-a dojenit el. Dinții mei sunt *mult* mai ascuțiți decât ai tăi.

Nu mă mușcase deloc în seara asta. În afară de micile zgârieturi pe buze și pe vârful limbii, când ne sărutasem atât de sălbatic, nu-mi scăpase faptul că dinții lui stătuseră departe de mine în timpul sexului. Nu contase. Noaptea fusese incredibilă. Mai mult decât incredibilă. N-aș fi schimbat nimic din ea.

— Știu deja cât de ascuțiți sunt dinții tăi. Ce nu știu e de ce ai un nou tatuaj, am insistat.

Trăgându-mă mai aproape, și-a sprijinit bărbia pe capul meu și a oftat adânc.

— Bine, în regulă. O să-ți spun. În trecut, un partener primea întotdeauna primul semnele legăturii. Când celălalt partener accepta legătura, uneori apăreau semne și pe corpurile lor. Nu se întâmpla mereu. Dar uneori...

Scanat cu CamScanner

Vocea i s-a stins într-o șoaptă. M-am îndepărtat de el, ridicându-mă prea repede. Capul mi se învârtea ca un titirez, dar am ignorat camera care se rotea, mijind ochii spre el.

— Tu ai făcut... *ce*?

— Am acceptat legătura. Mai devreme. Când eram în tine. Când sufletul meu era înfășurat în jurul tău.

Era atât de calm. Nici măcar o urmă de nesiguranță sau nervozitate. Între timp, eu simțeam că leșin.

— Ai *acceptat*-o, am spus.

— Da.

— Cum?

— E ușor. Iei decizia. Revendici legătura. Legătura te revendică.

— Nu! Cum ai putut s-o *accepți*? Eu sunt...

Am clătinat din cap, încercând să-mi pun gândurile în ordine.

— Sunt o ființă umană. Pe lângă toate lucrurile pe care trebuie să le rezolvăm odată ce Everlayne e în siguranță, tu ești aproape nemuritor, iar durata mea de viață e... e...

— Un inconvenient, a spus Fisher. Ai dreptate. Partea asta e nasoală. Dar...

S-a încruntat, încolăcindu-și brațul în jurul taliei mele, și m-a tras înapoi să mă întind pe pieptul lui. Odată ce m-am așezat, și-a trecut încet degetele prin părul meu și a vorbit din nou.

— Voi fi recunoscător pentru fiecare secundă în care pot spune că îți aparțin, Saeris Fane. Optzeci de ani sau optsprezece ore. Nu contează pentru mine. Tot va fi cea mai mare onoare din viața mea. Dar nu... Ești pe cale să faci un atac de cord? Pulsul tău a *luat-o razna*.

Nemernicul a râs, și aproape că am izbucnit în lacrimi.

— Nu intra în panică. Uite. Privește.

Mi-a luat mâna și a ridicat-o, arătându-mi-o. Am privit cum runele tatuate s-au estompat treptat, până când mâinile și antebrațele mele au rămas nemarcate din nou.

— Doar pentru că eu am acceptat-o nu înseamnă că trebuie s-o faci și tu. Mai ai săptămâni să decizi. Și dacă respingi legătura, atunci nu va conta. Noile mele aripi vor dispărea, și asta va fi tot.

Mă acceptase ca parteneră a lui.

Scanat cu CamScanner

În ciuda tuturor obstacolelor care stăteau în calea noastră și a tuturor motivelor foarte bune pentru care n-ar fi trebuit să fim parteneri... o făcuse.

— Sunt îndrăgostit de tine, Saeris Fane, a șoptit încet în părul meu. Și oricum sunt deja pe jumătate nebun. Ce mai contează încă un impediment?

— Eu...

— Te rog, pentru numele zeilor, nu spune nimic. Nu-mi lua fantezia. Doar pentru noaptea asta.

Urma să fac un atac de cord. Sau inima mea urma să se rupă în două. Oricum, inima mea era în pericol, și nu mai exista nicio protecție acum. Mâna lui Fisher mă mângâia de-a lungul corpului, și, încet, camera s-a întunecat până când, din nou, a părut că plutim într-o mare de stele.

Nu voia să răspund la declarația lui. Înțelegeam asta, și puteam să-i ofer liniștea pentru noaptea asta. Din clipă în clipă, soarele avea să răsară din nou, și nu vom putea evita conversația. Între timp, somnul îmi îngreuna oasele, făcându-mi pleoapele să se închidă. Mâine, urma să o salvăm pe Everlayne.

Când era cât pe ce să cad de epuizare, ceva mi-a venit brusc în minte.

— Când am fost aici data trecută, ai spus că oamenii din Ballard aveau ceva de care aveai nevoie. Dar nu l-ai obținut niciodată, am șoptit.

Fisher m-a sărutat blând pe frunte, și, în jurul nostru, flăcările lumânărilor ce pâlpâiau au început să se stingă.

— Ba da, l-am obținut, a spus el.

Abia i-am auzit ultimele cuvinte în timp ce mi se închideau ochii.

— Am venit pentru puțină speranță.

Scanat cu CamScanner

38.

MARTIRI DREPT PRIETENI

M-am trezit pe o saltea moale, cu mirosul de zahăr şi cu lumina caldă a soarelui, de culoarea mierii, revărsându-se în dormitor. Afară, păsări mici zburau din creangă în creangă pe copacul de dincolo de fereastră. Am zâmbit şi mi-am întins braţele deasupra capului, încântată de felul în care corpul mă durea după aventurile de aseară. Şi apoi, zâmbetul mi-a dispărut încet...

La un moment dat, Fisher mă dusese în pat. Nu în camera mică unde dormise când era copil. Mă pusese în patul mamei lui. Şi acum nu era întins lângă mine, sub plapumă. Uşa dormitorului era deschisă şi, prin ea, puteam vedea forma neagră şi ameninţătoare a unei porţi de umbre în spirală.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu!

Am sărit din pat, şuierând când am călcat pe cizme. Inima mi s-a strâns la vederea grămezii de haine curate, aranjate pentru mine pe scaunul de lângă fereastră. Ignorându-le, am alergat în camera de zi, mergând din cameră în cameră, goală, încercând să-mi potolesc panica crescândă.

— Fisher? Fisher!

Nu era în bucătărie. Nu era nici în celălalt dormitor. Apartamentul era gol. Râuri de ceară de lumânare acopereau mobila şi curgeau pe rafturi. Rămăşiţele cinei noastre încă stăteau pe tejghea, lângă chiuveta din bucătărie. Şi, în centrul camerei de zi, unde ne petrecuserăm cea mai mare parte a nopţii îmbrăţişaţi, era blestemata de poartă de umbre.

Scanat cu CamScanner

M-am holbat la ea, ochii mi s-au umplut de lacrimi. O vedeam tulbure acum, dar rămânea acolo, plutind la un centimetru deasupra covorului, scoțând un zgomot surd. Mi-am acoperit gura cu mâinile, dar ele nu au oprit suspinul puternic pe care l-am lăsat să răsune tare în apartament.

Ce ai făcut, Fisher? Ce ai făcut?

Am găsit biletul sub hainele pe care mi le lăsase.

Poate părea dramatic acum, dar va căpăta sens, Saeris.

Treci prin poartă. Te va duce înapoi la Cahlish.

Așteaptă acolo cu ceilalți. O voi trimite pe Layne înapoi cât de curând pot. Spune-i lui Iseabail să o sedeze în secunda în care trece prin poartă. Va fi aproape de transformare. Nu va avea prea mult timp. Va vrea să se întoarcă prin poartă înainte să o închid, așa că va trebui să fiți pregătiți pentru asta. Trebuie s-o opriți. Totul va fi în zadar dacă se întoarce.

Spune-i lui Lorreth să-și trăiască viața. Spune-i să nu-și facă griji pentru mine. Am o răbdare infinită și niciun interes să am martiri drept prieteni.

Spune-i lui Renfis că îmi pare rău. Că el a fost standardul la care m-am raportat mereu și Yvelia ar fi fost un loc mai bun dacă aș fi fost pe jumătate la fel de bun ca el.

Iar pe tine, Osha, te eliberez de jurământul tău.

De-acum știi cum să faci relicvele. O parte egoistă din mine vrea să te implore să faci cât mai multe posibil pentru ca prietenii mei și familiile lor să poată scăpa din Yvelia înainte ca acest tărâm să cadă. Dar înțeleg dacă trebuie să pleci. Găsește-i pe Hayden și Elroy. Ajută-ți prietenii. Apoi du-te să explorezi. Există nenumărate tărâmuri dincolo, așteptând să fie descoperite. Fă-ți casă în unul dintre ele.

N-am avut niciodată încredere în zei, dar aleg să cred că toate lucrurile vin din același loc în care începe viața. Am speranța că se întorc în același loc atunci când se termină.

Te aștept acolo, Saeris Faine.

F

Scanat cu CamScanner

M-am prăbuşit în genunchi şi am izbucnit în plâns. Ultima dată când plânsesem aşa, mama mea fusese spulberată de vântul judecăţii. Jurasem că nu-mi va mai păsa niciodată de cineva suficient de mult încât să simt acest tip de durere din nou. Dar iată-mă aici, frântă în bucăţi.

M-am simţit cu adevărat distrusă când am văzut ce se afla pe polița şemineului, deasupra focului.

Nimerelle.

Sabia înnegrită stătea în mijlocul bălţilor de ceară topită şi al borcanelor pline cu pensule, lumina soarelui strălucind ca o explozie stelară în vârful ei. Nu o luase cu el.

Ştiam de ce. Dacă Malcolm l-ar fi ucis pe Fisher şi ar fi pus mâna pe o sabie divină, ar fi existat riscul să găsească o cale de a o convinge să canalizeze magia pentru el. Dacă s-ar fi întâmplat asta, distrugerea pe care ar fi putut s-o provoace nu ar fi avut limite. Şi ar fi putut potoli quicksilver-ul. Nu ar fi existat scăpare pentru mine sau pentru vreunul dintre prietenii lui Fisher.

Aşa că Kingfisher plecase la Gillethrye pentru a o salva pe Everlayne şi pe toţi ceilalţi la care ţinea.

Şi plecase acolo singur şi neînarmat.

Carrion a scos un ţipăt şi a scăpat cartea din mâini. A fost cât pe ce să cadă de pe scaun când am năvălit prin poarta de umbre în dormitorul lui Fisher.

— Pe toţi zeii!

A început să gâfâie, ţinându-se de piept.

— Nu puteai să mă *avertizezi*?

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat.

— Nu ştiu. În bibliotecă? Toată lumea se uită cruciş, încercând să găsească o cale de a se asigura că vor rupe chestia aia cu farmecul. Ce faci cu sabia lui Fisher?

Am aruncat-o pe Nimerelle pe pat, împreună cu cămaşa veche pe care o găsisem pentru a înfăşura mânerul, ca să o pot ridica.

— Lasă sabia. De ce nu eşti cu toţi ceilalţi? am izbucnit.

A ridicat din umeri fără ruşine.

— Am venit să îl caut pe Onyx. Nu-l găseam nicăieri, aşa că am bănuit că dormea aici. Ce nebunie de dormitor. Ai văzut operele de artă?

Scanat cu CamScanner

A arătat spre tablourile tăiate care încă atârnau pe pereți, cu pânzele sfâșiate. A continuat, nelăsându-mi loc să vorbesc.

— Era să plec, dar *apoi* m-am gândit că poate Fisher ținea un jurnal. Și ghici ce? Nu are. Dar are ceva și mai bun.

Am traversat camera.

— Cât e ceasul?

— Stai. Nu vrei să știi ce citesc?

— Lasă-mă să ghicesc. E o carte de profeții, și sunt o grămadă de desene cu mine cu urechi ascuțite.

Dezamăgirea i-a furat zâmbetul lui Carrion.

— De unde ai știut?

— Carrion, n-am timp de asta acum. Cât e *ceasul*?

— Aproape 14:00, presupun. Am luat prânzul acum ceva timp. Nu mă așteptam ca cineva să treacă prin chestia aia până mult mai târziu. Ren a spus că Fisher i-a lăsat un bilet, spunând că te vei întoarce înainte de apus.

— O, da, am zis nervoasă. Lui Fisher îi place la nebunie să lase bilete.

Lângă pat, poarta de umbre pe care Fisher o lăsase deschisă pentru mine s-a închis brusc, cumva conștientă că își îndeplinise scopul. Am privit-o dispărând, interiorul meu fiind incandescent de furie.

— Simt puțină tensiune în aer, a glumit Carrion. V-ați certat deja?

— Dacă prin certat vrei să spui că am de gând să-l omor, atunci răspunsul este da.

Lorreth, Ren, Te Léna și Iseabail erau în bibliotecă. Dintre cei patru, doar Iseabail nu avea capul îngropat într-o carte. Stătea lângă fereastră, privind zăpada care cădea, arătând plictisită. Surpriza și-a făcut loc peste fața lui Ren când m-a văzut intrând.

— Saeris. E totul...

S-a corectat la mijlocul întrebării.

— Ce-i în neregulă? Ce s-a întâmplat?

Eram gata să urlu. Aruncând scrisoarea pe care Fisher mi-o scrisese pe masa din fața generalului, m-am sprijinit de spatele scaunului în care stătuse nemernicul ieri, fiind de acord cu toate planurile noastre, în timp ce el și le făcea în secret pe ale lui, și am așteptat ca Ren să citească scrisul înclinat de pe hârtie.

Scanat cu CamScanner

A rămas cu gura căscată când a lăsat scrisoarea jos. Lorreth nici măcar n-a cerut s-o citească, s-a aplecat peste masă și a luat-o, expresia lui întunecându-se în timp ce ochii îi alunecau peste text.

— Idiot nenorocit, a șuierat.

Uitându-se la mine, a întrebat pe un ton neîncrezător:

— Ce *naiba* crede că face?

De parcă aș fi avut un răspuns la întrebarea asta. O mie de înjurături îmi pluteau pe vârful limbii, dar le-am ținut în spatele dinților. Doar o întrebare conta acum, și totul depindea de răspunsul ei.

— Există un bazin de quicksilver la Gillethrye?

Ren nu spusese niciun cuvânt. Era vizibil încă șocat de conținutul scrisorii. A clipit când și-a dat seama că toată lumea se uita la el.

— Nu. Nu că aș avea de unde să știu, a spus el cu o voce crăpată. A fost unul cu mult timp în urmă, dar Belikon l-a luat când a venit la putere. L-a unit cu bazinul de la Palatul de Iarnă pentru ca acesta să fie suficient de mare pentru a transporta o armată.

Asta era! Aveam răspunsul. Nu exista niciun bazin la Gillethrye.

Fiecare fărâmă de speranță de care mă agățasem s-a dematerializat într-un nor de fum.

Existase o șansă. Cea mai mică șansă, dar totuși o șansă. Fisher spusese că era mai mult quicksilver aici, la Cahlish. Un bazin, cel mai probabil. Spusese că voi putea avea acces la el odată ce voi fi descoperit cum să creez relicvele, ceea ce însemna că era probabil pe undeva pe aproape. Dacă l-aș fi găsit, aș fi putut face mai multe relicve, și apoi am fi putut merge să-i tragem un șut în fund lui Fisher pentru că a fost un idiot. Dar fără un bazin la celălalt capăt, în Gillethrye...

Era fără speranță. Eram pierduți. Mi-am lăsat capul să atârne, amorțeala răspândindu-se prin mine ca gheața.

— *Nenorocitule.*

Mă așteptam cumva să-mi răspundă, dar mintea mea a rămas încăpățânat de tăcută.

Cum putea să ne facă asta? Prietenilor lui? Mie? Nu era singur pe lume, dar decisese să-și asume această povară de unul singur. Nu era un gest eroic sau curajos. Era o tâmpenie.

Lorreth și-a trecut o mână peste gură, barba aspră hârșâindu-i în palmă.

Scanat cu CamScanner

— Cred că o să vomit, a spus el pe un ton neutru.

Ren şi-a împins scaunul departe de masă, dar a rămas acolo cu mâinile pe genunchi. Nu credeam că avea puterea să se ridice.

— Şi eu, Frate. Şi eu, a murmurat el.

Carrion a fost cel care a rupt următorul tăcerea.

— Saeris?

Am ridicat privirea şi am văzut că avea acum scrisoarea lui Fisher. A ridicat bucata de pergament, cu o privire întrebătoare pe faţă.

— Cât timp a fost deschisă poarta de umbre adineauri? Cea din dormitorul lui Fisher?

— Nu ştiu. Ore, probabil. N-am idee când a deschis-o. Era acolo când m-am trezit.

— Nu, nu.

Carrion a clătinat din cap nerăbdător.

— Cât timp a rămas deschisă *după* ce ai trecut prin ea? Nu eram atent, dar am vorbit înainte să se închidă, nu-i aşa?

— Da. Presupun că... a durat poate zece secunde? Douăsprezece?

— Durează întotdeauna atât de mult?

— Ăăă...

Nu fusesem foarte atentă în celelalte dăţi când călătorisem printr-o poartă cu Fisher. Fusesem întotdeauna preocupată de altceva.

Lorreth a intervenit cu un răspuns.

— Da. Nu ştiu dacă e mereu atât de mult, dar întotdeauna e o întârziere. Fisher a mai comentat despre asta.

— Grozav. Şi aici, spune în scrisoare că vrea să fiţi pregătiţi pentru Everlayne când o va trimite printr-o poartă înapoi la Cahlish. Că va încerca să o folosească pentru a se întoarce la Malcolm. Ceea ce înseamnă că poarta nu e unidirecţională. Dacă Everlayne o poate folosi pentru a veni aici...

— Atunci o putem folosi şi noi pentru a merge acolo!

Aproape că m-am prăbuşit pe podea.

Uşurarea... la naiba, nu cunoscusem niciodată ceva asemănător. Corpul meu a început să tremure.

Ren s-a ridicat în picioare, lăsând să-i scape o răsuflare lungă.

— Aş putea să te sărut, Carrion Swift.

Carrion părea luat prin surprindere. Şi apoi, oarecum interesat. După ce s-a gândit o secundă, a spus:

Scanat cu CamScanner

— N-aș avea nimic împotrivă. Dar poate mai târziu. Mai întâi, Saeris are de lucru, și plănuiesc să-i dau o mână de ajutor.

— Ce lucru?

Era un miracol că am reușit să pun întrebarea. Eram atât de plină de adrenalină acum, încât biblioteca se învârtea cu mine. Cu siguranță urma să vomit.

Carrion a zâmbit strengărește, cu toți dinții.

— Vin cu tine prin acel portal. O să te ajut să-ți salvezi iubitul nemernic. Dar mai întâi, vreau una dintre acele săbii șic.

— Ai auzit de incendiul de la circ?

Am făcut o pauză pentru efect dramatic.

— A fost spectaculos. Te-ai prins? *Spectaculos.*

Carrion s-a strâmbat.

— Jalnic.

— Taci. A cerut o glumă. N-a specificat că trebuie să fie una bună. Am meșterit metal și am furat în Zilvaren, nu am spus glume.

— Eu am făcut contrabandă și tot am glume mult mai bune decât asta.

— Spune-i *tu* o glumă, atunci!

Am întins creuzetul cu quicksilver-ul, iar Carrion a pufnit, privind la metalul lichid care clocotea.

— Bine. În regulă. Un soț se întoarce într-o zi către soția sa și spune: „Știi, pariez că nu poți să-mi spui ceva care să mă facă și fericit, și trist în același timp." Soția nici măcar nu stă pe gânduri. Se întoarce către soțul ei și spune: „Scula ta e mult mai mare decât a fratelui tău."

Quicksilver-ul, care nu scosese niciun sunet la gluma mea, a început să chicotească.

— Ce face? a întrebat Carrion. Râde, nu-i așa?

Mi-am dat ochii peste cap și am trecut quicksilver-ul de-a lungul marginii lamei încălzite pe care o fixasem deasupra focului, în vatra forjei. Nu avuseserăm timp să facem o sabie nouă de la zero, dar Ren găsise o sabie cu două tăișuri care arăta foarte bine în armurăria modestă din Cahlish, despre care Carrion fusese de acord că avea să meargă. Quicksilver-ul, pe care Ren îl adusese tot din armurărie – aparent, fusese acolo tot timpul – crezuse, de asemenea, că lama era suficient de bună

Scanat cu CamScanner

pentru a se lega de ea și consimțise să fie făurit în sabie, cu condiția să-i spun o glumă.

Chiar dacă nu-i plăcuse gluma mea, o acceptase clar pe a lui Carrion ca plată, pentru că a fost absorbit de lamă de-ndată ce a făcut contact, aruncând o strălucire irizată de-a lungul tăișului.

Cerul s-a întunecat în timp ce ascuțeam acea margine pe o roată, iar Carrion a mai spus o serie de glume care au devenit tot mai deocheate pe măsură ce înainta.

— Zei și martiri, te rog, oprește-te, l-am implorat.

— Încerc doar să înviorez atmosfera. Arăți de parcă cineva ar fi făcut pipi în rația ta de apă.

Mai multe glume. Dă-ne mai multe glume...

M-am încruntat la sabie, incapabilă să-i înțeleg gustul prost la glume. Dacă exista vreodată o armă atât de potrivită pentru proprietarul ei, asta era. Carrion se delecta spunându-i cele mai murdare glume imaginabile. Și, când am terminat, iar Carrion și-a pus degetul pe vârful sabiei, dându-i o urmă din sângele lui, lama a răspuns imediat.

Da, da. Prietenul nostru. Al nostru. El ne va numi.

Lui Carrion i-au ieșit ochii din cap.

— Am auzit asta!

— Bine.

Am întors sabia și i-am dat-o.

— Atunci dă-i un nume și hai să mergem.

Se înserase, iar ceilalți ne așteptau.

Carrion a luat sabia, întorcând-o pe toate părțile. După ce a cercetat-o, a spus:

— Arată ca un Simon.

— *Simon?*

— Da. Simon. Nu da vina pe mine. Așa arată...

S-a oprit din vorbit și a ascultat.

— *Vezi!* Îi place. *Vrea* să fie Simon.

— Fie!

Sabia terminase de vorbit cu mine, aparent, așa că am întrebat:

— A decis dacă vrea să-ți dăruiască magie, în ciuda sângelui tău de ființă umană fragilă?

Carrion a zâmbit ironic.

Scanat cu CamScanner

— Spune că asta o să știu numai eu.

— Sper că asta înseamnă da, am mormăit.

În bibliotecă, Ren se plimba nervos, mușcându-și obrajii. Lorreth se uita fix în foc.

— Unde sunt Te Léna și Iseabail? am întrebat.

— Pregătesc un spațiu pentru a o trata pe Layne, a spus Ren. Iseabail a adus tot ce crede că îi va trebui pentru ca vraja ei de sedare să funcționeze. Te Léna e încrezătoare că poate suprima veninul din sângele lui Layne suficient de mult timp pentru a începe să-i vindece corpul, dar...

— Dar?

— Nu s-a mai făcut așa ceva niciodată înainte. Din câte știm noi, oricum. Leacul pentru blestemul sângelui a fost pierdut acum peste o mie de ani, și acela ajuta doar Fae care fuseseră blestemați, nu transformați. Vampirii transformați trebuie să moară înainte să facă tranziția, iar magia vrăjitoarelor nu poate afecta morții. Există riscul ca veninul lui Malcolm să o ucidă pe Layne înainte să poată fi vindecată, chiar dacă e vrăjită de magia lui Iseabail.

Lorreth se foia pe scaun.

— Nu am încredere în ea. În vrăjitoare, a clarificat el înainte să pot întreba la cine se referea. Iubitoare de dragoni. În primul rând, ele sunt motivul pentru care suntem în această încurcătură. Dacă n-ar fi fost ele, nici măcar n-ar exista vampiri.

— Ei, haide. Nu-mi spune că încă mai crezi asta, a întrebat o voce blândă, melodioasă de la ușă.

Era Iseabail, desigur. Părul ei des, roșcat era lăsat pe spate, secțiunea de sus prinsă într-o agrafă. Ochii ei albaștri-verzui îl străpungeau pe Lorreth, ascuțiți ca pumnalele.

— Poporul meu a fost persecutat de când mă știu din cauza acestor zvonuri răutăcioase. Am dovedit acum secole că n-am avut nimic de-a face cu blestemul care v-a afectat neamul. Clanul Balquhidder a fost una dintre cele cinci familii însărcinate de regele vostru mort, Daianthus, să găsească un leac pentru blestemul Fae. Am avut un rol esențial în ruperea lui. Am venit aici de bunăvoie să vă ajut să vindecați fiica unui tiran care are o recompensă pusă pe capetele familiei mele. Ai putea fi mai recunoscător, Războinicule.

S-a uitat chiorâș la el.

Scanat cu CamScanner

— Cum te cheamă, că nu mai știu?

— Știi foarte bine cum mă cheamă, a mormăit Lorreth. Ne-am mai întâlnit, Vrăjitoare.

— A, da?

Iseabail i-a aruncat lui Lorreth un zâmbet felin.

— Serios? Trebuie să fi uitat.

Ren și-a trântit pumnul pe masă, făcându-ne pe toți să tresărim.

— Destul. Suntem deja agitați și stresați. Nu avem nevoie să ne certăm și între noi. Lorreth, Iseabail are dreptate. A venit aici să ne ajute, și n-a fost obligată.

Ochii lui Lorreth ardeau de o ură surprinzătoare, dar și-a plecat capul și a făcut ce trebuia; a sunat doar ușor nesincer când și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău. Suntem cu toții foarte recunoscători că ai venit.

Roșcata părea că se bucura privindu-l pe războinic cum se chinuia. Ai fi putut tăia tensiunea crescândă din cameră cu cuțitul. Nu aveam chef să repet niciuna dintre glumele oribile pe care le spusese Carrion în forjă, așa că trebuia să detensionez atmosfera în alt mod. Am făcut un pas spre masă, aruncând o privire înapoi, peste umăr, către Carrion.

— Hai. De ce nu le spui tuturor cum ți-ai numit noua sa...

S-a deschis o gaură în aer, neagră și furioasă.

O dâră albastru-închis a țâșnit din ea și s-a prăbușit pe masă. Cărțile au zburat peste tot.

Lemnul s-a sfărâmat.

— LA NAIBA!

Era Ren. A ajuns înaintea tuturor din bibliotecă, grăbindu-se s-o ajute pe Everlayne. *Căzuse din tavan, fir-ar să fie.* Poarta de umbre nu era o ușă verticală de data asta. Era orizontală și la trei metri în aer... și Everlayne tocmai sfărâmase cu corpul ei singurul nostru mijloc de a trece prin ea.

— La naiba! a strigat Carrion.

— Repede!

Lorreth a alergat în jurul mesei zdrobite și m-a apucat brutal de braț. Nu era timp de politețuri. Am văzut ce avea de gând să facă, era scris pe fața lui, și eram de acord. Dar...

— Stai! Sabia mea!

Scanat cu CamScanner

Idioată. Eram o idioată blestemată! Solace nu era prinsă la talia mea. Încă era lumină afară. Taladaius spusese că Malcolm se va întâlni cu Fisher la apus, dar încă era destulă lumină afară. Nu eram pregătită!

— Carrion primul! am urlat.

Sabia era pe suportul de citit de lângă fereastra din spate. Am alergat spre ea. Am apucat-o. M-am întors.

Lorreth și Ren îl ridicau pe Carrion prin poartă. Trunchiul lui deja dispăruse. Ca și cum s-ar ridicat singur pe partea cealaltă, picioarele lui s-au ridicat și a dispărut.

— Saeris! a spus Everlayne răgușită.

Nu era moartă. Chiar în timp ce zburam prin bibliotecă spre brațele întinse ale lui Lorreth, am avut suficient timp să mulțumesc zeilor că era în viață. Totuși, nu puteam să mă opresc s-o consolez.

— Mă întorc curând, Layne!

Mâinile lui Lorreth s-au strâns în jurul taliei mele. Renfis mi-a apucat picioarele.

Strigătul disperat al lui Everlayne m-a străpuns, în timp ce luptătorii de dedesubt m-au aruncat în sus, prin poarta de umbre.

— Saeris! Stai! *Apa!*

Dar era prea târziu să intru în panică. Nu era timp să o întreb ce voia să spună. Poarta m-a apucat, un vânt înghețat sfâșiindu-mi hainele și trupul. Am întins orbește mâna după punctul de sprijin pe care îl folosise Carrion să se ridice, dar nu am găsit nimic asemănător. A fost o schimbare bruscă, dezorientantă a gravitației, și, dintr-odată, eram cu capul în jos.

Dintr-odată, am început *să caaad...*

Scanat cu CamScanner

39.

ANNORATH MOR!

Vântul mi-a adus lacrimi în ochi. M-am luptat să-i deschid, apoi am regretat că am făcut-o. Douăzeci şi cinci de metri de aer se întindeau în faţa mea. Dedesubt: o întindere vastă şi strălucitoare de mătase neagră.

Nu. Nu de mătase.

De apă.

Un lac.

Am deschis gura să strig... şi am lovit suprafaţa precum un meteorit care loveşte pământul.

Durere.

Peste tot.

Nu puteam...

DURERE.

O, zei.

Nu puteam *respira*.

Coastele mele ardeau. Agonia mi se răspândea în sus şi în jos pe şira spinării. Capul îmi bubuia.

Rece ca gheaţa, apa îmi umplea urechile şi îmi înţepa ochii. Era atât de întunecată, încât nu-mi puteam da seama în ce direcţie trebuia să înot spre suprafaţă.

Corpul meu a reacţionat, picioarele lovind şi zbătându-se, panica imediată. Absolută.

Mâinile mi s-au încleştat, disperate să găsească ceva de care să se agaţe, dar nu era nimic. Doar apă. Peste tot, nenorocită de apă blestemată.

Scanat cu CamScanner

Plămânii mei ardeau, disperați după oxigen. Trebuia să respir. Trebuia. Trebuia să ajung la suprafață. Trebuia să respir. Trebuia să...

Corpul meu a fost lovit de o mișcare în apă. Am fost împinsă în lateral. Dintr-odată, am simțit mâini pe mine. Cineva mă găsise în întuneric. Tot nu puteam vedea nimic, dar m-am răsucit, lovind cu picioarele, întinzându-mă, cu degetele amorțite de frig. M-am agățat de ceva – material – și m-am ținut strâns. Inima îmi bubuia în urechi, în timp ce eram trasă în sus prin apă.

Capul mi-a ieșit la suprafață și am inspirat adânc, îngrozită, cu șocul transmițându-mi-se prin tot sistemul nervos. Nu eram în siguranță. Nu aveam pământ sub picioare. Urma să mor.

— Șșșt, Saeris. E în regulă. E în regulă. Respiră și atât. Două secunde și vom fi pe mal.

Lorreth. Lorreth mă ținea. Cu fața departe de el, tremuram violent în brațele lui, dinții clănțănindu-mi, în timp ce el înota de parcă o haită de pisici din iad era pe urmele noastre. A durat mai mult de două secunde să ajungem pe pământ, dar nu cu mult.

Am suspinat când am încercat să mă ridic în valurile blânde care se loveau de malul lacului; corpul meu părea rupt. Câteva dintre coastele mele erau sigur fracturate. Când am încercat să inspir, m-am simțit de parcă aș fi fost străpunsă în coastă cu un pumnal.

— Unde e... Carrion? am horcăit.

Din fericire, Lorreth nu părea să fie rănit deloc. Ud până la piele, cu părul lipit de spate, războinicul stătea la marginea apei, ochii lui scrutând întunericul. Nu puteam vedea nimic, dar asta probabil pentru că-mi plesnea capul.

— E acolo. Îl văd, a gâfâit Lorreth. Așteaptă aici. Mă întorc după el.

Ha! Unde *naiba* credea că mă puteam duce? Am căzut înapoi pe mal, pietre mici și ascuțite înțepându-mi pielea. Cerul era acoperit de nori atât de groși, încât aruncau lumea în întuneric. La început, nu puteam distinge mare lucru. Și apoi, pe măsură ce durerea din piept mi s-a mai atenuat, și ochii mi s-au adaptat la noile împrejurimi, am zărit fața abruptă a stâncii care se înălța spre cer în spatele meu.

Stânca era din obsidian negru, netedă ca sticla. Și avea cel puțin treizeci de metri înălțime.

— La naiba, am gâfâit. Fir-ar a naibii de treabă!

Scanat cu CamScanner

Se întâmplaseră multe în ultimele trei minute. Stătusem în bibliotecă, şi, din senin, prietena mea se prăbuşise pe o masă. Apoi fusesem aruncată într-o poartă de umbre, căzusem douăzeci şi cinci de metri într-o apă rece ca gheaţa şi aproape că mă înecasem. Nimic din toate astea nu fusese distractiv.

Mă ridicam încet în şezut când Lorreth a reapărut din lac, trăgându-l pe Carrion după el. Hoţul nu stătea pe propriile picioare, ceea ce nu era un semn bun. Îngrijorarea mea a sporit când Lorreth l-a aruncat pe pietre, şi mi-am dat seama că avea ochii închişi, iar buzele îi erau albastre.

Uitând de durere, m-am împins în genunchi ca să mă ridic.

— De ce nu se trezeşte?

— A înghiţit multă apă, a spus Lorreth tensionat.

Războinicul s-a lăsat şi el în genunchi lângă Carrion. Am tresărit când l-a lovit pe Carrion în centrul pieptului. Lovitura ar fi scos aerul şi din cel mai mare luptător, dar nu a stârnit nicio reacţie de la Carrion.

— Hai, a mormăit Lorreth.

L-a lovit din nou. Tot nimic.

Eram prea speriată să clipesc.

— Carrion Swift, dacă nu te trezeşti chiar acum, o să le spun tuturor prietenilor tăi nemernici din Sectorul Trei că ai fost un amant de rahat.

Lorreth i-a dat o altă lovitură în plexul solar.

— Vorbesc serios! am strigat.

Carrion a tresărit de parcă ar fi fost lovit de fulger. S-a rostogolit spre Lorreth şi a vomitat o grămadă de apă din lac, tuşind şi gâfâind. O, mulţumesc zeilor! Am căzut pe spate, aterizând greu în fund, schimbând o privire uşurată cu Lorreth. Când a terminat de vomitat, Carrion s-a trântit pe spate şi m-a fixat cu ochii mijiţi.

— N-ai... îndrăzni... la naiba.

Eram doar noi trei. Renfis nu reuşise să ajungă.

Generalul îl ridicase pe Lorreth înspre poarta de umbre şi îi strigase să plece.

— Am simţit cum mă trage înăuntru în timp ce se închidea, a spus el când ne adunam. Dacă aş fi sărit o secundă mai târziu, cred că blestemata aia m-ar fi tăiat în două.

Scanat cu CamScanner

Avusese o fracțiune de secundă mai mult decât mine să proceseze avertismentul lui Layne despre apă. Când începuse să cadă, își dăduse repede seama ce se întâmpla și își strânsese brațele și picioarele pe lângă corp ca să se pregătească de impact. Carrion nu avusese parte de nicio avertizare. Ne-a spus – din ce credea – că a lovit apa mai întâi cu pieptul, ceea ce și eu credeam că mi se întâmplase. Ar fi fost o explicație pentru faptul că niciunul dintre noi nu putea respira fără să șuiere!

Lorreth a scotocit prin buzunarele lui ude și a scos o pungă mică de piele, strânsă cu un șnur. În timp ce eu și Carrion ne chinuiam să ne ridicăm în picioare, el a scotocit în pungă și a scos un mănunchi de frunze, pe care le-a scuturat cât de bine a putut, pentru a le usca, și apoi ne-a oferit fiecăruia câte două.

— Mestecați-le puțin și apoi puneți-le sub limbă, ne-a sfătuit. Orice ați face, nu le înghițiți. Veți face pe voi în cinci minute.

— Ce e? a întrebat Carrion.

— Omag otrăvitor. Vă va amorți durerea pentru câteva ore. Complet, să știți. Le purtăm cu noi tot timpul în caz că avem nevoie de ele în luptă.

— De unde numele ăsta vesel?

Am făcut o grimasă când am mușcat din frunze. Erau amare ca naiba.

— Pentru că dau dependență și te fac să simți că poți înfrunta o armată de mâncători. Mulți războinici le iau o dată pentru a amorți durerea unei răni. Dar apoi continuă să le ia. Și apoi mor.

— Aha. Bine de știut.

Am fost foarte atentă să nu înghit odată ce am mestecat frunzele. Când am pus pasta pe care am făcut-o din ele sub limbă, am început deja să simt proprietățile plantei.

Mintea mea a început să se limpezească puțin. Și apoi a început să devină mai ascuțită. Unde naiba *eram*?

M-am uitat în jur și nu mi-a plăcut ce am văzut. Eram pe un fel de plajă, într-un mic golf. În spatele nostru, se înălțau stânci ca o linie de dinți zimțați. Ele sprijineau plaja, închizând-o astfel încât nu exista vreo cale în jurul lor, pe nicio parte. Existau două modalități de a ieși de pe plajă. Prima – reintrarea în lac și înotul în jurul stâncilor – era evident imposibilă, din moment ce nici Carrion, și nici eu nu știam să înotăm. Ceea ce ne lăsa doar o altă opțiune: în sus. Ne-am uitat în sus la zidul de obsidian, și am pălit fiecare în parte.

Scanat cu CamScanner

Fusese destul de rău să cădem dintr-o poartă de umbre și să ne izbim de luciul apei. Dar să cădem de pe fața unei stânci și să ne tragem în țeapă într-un morman de pietre ascuțite? Asta suna ca o modalitate grozavă de a-ți lua un bilet doar dus către viața de apoi, iar eu nu eram gata să plec încă.

Din fericire, eu și Carrion aveam un lucru în comun: amândoi eram foarte buni la cățărat. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a vieților noastre escaladând zidurile din Sectorul Trei. Ziduri care erau, de necrezut, chiar mai înalte decât acest versant de stâncă și mult mai periculoase. Iar omagul otrăvitor avea efecte miraculoase.

— O facem, deci? a întrebat Carrion, întinzându-și gâtul pentru a privi în sus spre vârfurile stâncilor.

Fisher era acolo sus.

Știam că este. Puteam să-l *simt*.

Am clipit în sus spre stânci și am fost luată prin surprindere când am văzut că începuse să ningă. Aerul era plin de fulgi mari de zăpadă, plutind și învârtindu-se încet în jos, din cer, în cercuri leneșe. Unul dintre ei mi-a aterizat pe obraz. Doar când l-am dat laoparte, și pe vârfurile degetelor mele a rămas o pudră fină gri, mi-am dat seama că nu era zăpadă.

Din cerul de deasupra Gillethrye ploua cu cenușă.

Când am pus prima oară mâna pe fața stâncii, o explozie a bubuit în noapte. A fost atât de puternică, atât de multe voci nebune urlând și țipând deodată, încât a făcut pietrișul de sub picioarele noastre să zornăie și să tremure.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

— Urcați, am strigat. *Urcați!*

Am reușit în câteva minute.

Cumva, prin grația zeilor, am ajuns întregi.

Mâinile noastre erau pline de tăieturi adânci și alunecoase de sânge, dar nu conta. Când ne-am târât peste marginea stâncii, scena care se întindea în fața noastră era ceva desprins dintr-un coșmar.

Un amfiteatru uriaș, deschis spre lac, se ridica în jurul nostru. Rânduri și rânduri de locuri se întindeau la infinit, structura atât de copleșitor de masivă, încât mintea mea nu-i putea cuprinde adevăratele

Scanat cu CamScanner

dimensiuni. Clădirea, dacă putea fi numită așa, era un fel de megastructură. Sute de mii de oameni stăteau în tribune, urlând din toți rărunchii.

Annorath mor! Annorath mor! Annorath mor!

Scandarea teribilă m-a zguduit până în măduva oaselor. Acestea erau primele cuvinte pe care quicksilver-ul mi le șuierase în forja de la Palatul de Iarnă. Cuvintele care îl afectaseră pe Fisher într-un mod în care nu mă așteptasem. Păruse speriat. Și acum știam de ce. Acesta nu era doar un amfiteatru. Era un abator. Și noi stăteam pe podeaua de sacrificiu.

— Ce strigă? a spus Carrion gâfâind.

Lorreth a răspuns pe un ton îngrozit.

— Eliberați-ne.

Eliberați-ne! Eliberați-ne! Eliberați-ne!

Acum auzeam, ca și cum cuvintele fuseseră traduse în mintea mea. Sute de mii de oameni, implorând să fie eliberați. Nu puteam suporta să mă uit la ei.

M-am concentrat în schimb asupra gropii adânci care fusese săpată în pământ, în fața noastră. Asupra labirintului enorm din interiorul ei. De cealaltă parte a labirintului, de-abia puteam distinge o platformă ridicată. Erau oameni deasupra ei. Și, la baza platformei, în capătul unui rând de trepte de piatră care coborau în labirint, era Fisher. Era doar o pată neagră, minusculă în comparație cu structura colosală care ne înconjura, dar știam că e el. O, da, era el, fără îndoială.

— La ce mama dracului mă uit? a șoptit Lorreth.

Vocea care a venit din spatele nostru mi-a înghețat sângele în vene. Ultima dată când o auzisem, implora milă în Sala Oglinzilor din palatul Madrei. Acum a spus:

— De fapt, acesta este doar primul cerc al iadului, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Dar aș fi foarte fericit să ți le prezint pe toate cinci.

Căpitanul gărzii Madrei, Harron, stătea la câțiva centimetri în spatele lui Lorreth. Ochii lui erau sfere de metal zgâriat, quicksilver-ul pur, strălucind în orbitele craniului său slăbit. Buzele lui erau subțiri și se cojeau, pielea ridată și translucidă. Gura i s-a lățit într-un zâmbet larg, dând la iveală dinți sparți, când am observat pumnalul pe care îl apăsa pe gâtul lui Lorreth.

— Ți-aș tăia gâtul chiar aici și acum doar ca să ajung la fată, a șuierat el în urechea lui Lorreth, acei globi oculari ciudați jucându-i în cap.

Scanat cu CamScanner

Îmi dădeam seama că se uita la mine doar după felul în care faţa lui era îndreptată spre mine. Zâmbetul lui a luat o turnură sinistră.

— Ai provocat tot felul de probleme în ultima vreme, Saeris. Trebuia să mori când te-am lovit, ca un animăluţ cuminte. Dar nu contează, nu contează. Poate că asta va fi mai bine.

Harron.

Cum putea fi *Harron*? Aici, în Yvelia? Prezenţa lui pur şi simplu... nu avea sens.

Lorreth l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Era un războinic Fae pur-sânge, iar căpitanul era o fiinţă umană. O fiinţă umană foarte bolnavă după cum arăta, totuşi. Ar fi fost o nimica toată pentru războinic să se întoarcă şi să-l dezarmeze. Eram sigură că exact asta ar fi făcut... dacă n-ar fi fost sutele de mâncători care se căţărau pe marginea stâncii în spatele lui.

Se târau spre noi în patru labe, fire groase de salivă contaminată cu venin atârnându-le din guri. Aceşti mâncători păreau abia transformaţi, ceea ce-i făcea cu atât mai înfricoşători. Hainele lor se murdăriseră puţin, dar erau, în mare parte, intacte. Viaţa rozalie încă li se agăţa de piele. Avea să dispară curând, dar, deocamdată, încă arătau a Fae. Şi voiau să ne *mănânce*. Se târau în faţă într-un val ameninţător, dar o mişcare a mâinii lui Harron îi ţinea la distanţă. Ce putere avea *Harron* asupra acestor monştri?

Căpitanul şi-a întins mâna liberă – tremura de efort în timp ce aerul de lângă Carrion părea să se întărească, ca mai apoi să se fractureze ca sticla. Fracturile s-au transformat în fisuri, iar aerul s-a sfărâmat şi s-a prăbuşit, creând un vortex rotitor. Un sunet a ieşit din el, straturi peste straturi de ţipete în agonie.

— Mersul ar dura prea mult, a spus Harron. Şi nu vrem să rataţi începutul jocurilor, nu-i aşa?

A făcut un semn brusc cu capul spre vortex.

— Înăuntru. Acum. Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să mai fie timp să vă luaţi rămas-bun de la prietenul vostru.

Asta nu era deloc ca poarta de umbre a lui Fisher. Era ceva în neregulă cu vortexul lui Harron. Părea o depravare a naturii, şi instinctul meu îmi spunea ferm şi fără echivoc că nu ar trebui să păşesc înăuntru. Dar ce opţiune aveam? Cel puţin trei sute de mâncători se înghesuiau acum pe marginea stâncii. Ochii lor erau găuri goale, fără vreo urmă a creaturilor care

Scanat cu CamScanner

fuseseră cândva. Doar foame. Doar moarte. Mai degrabă aș fi sărit înapoi în mijlocul acelui lac decât să intru în tulburarea strălucitoare din aer... dar am întâlnit privirea lui Lorreth, iar prietenul meu a dat din cap.

— E în regulă, Saeris. Du-te. Vom fi chiar în spatele tău.

Am sperat, în numele zeilor, să nu meargă totul îngrozitor de prost. M-am uitat înapoi peste umăr, la platformă și la acea mică pată neagră care stătea în vârful scărilor, iar stomacul mi s-a răsucit de nervi. *Suntem aici, Fisher. Dacă mai contează la ceva, venim.*

Nu mă așteptam la un răspuns, dar, când am intrat prin poarta lui Harron, l-am primit.

Saeris? Vocea lui Fisher era plină de panică în mintea mea. *Saeris, nu veni aici!*

Dar era deja prea târziu. Vortexul lui Harron mă sfâșia în bucăți.

Scanat cu CamScanner

40.

PREZENTĂRI

El a fost primul lucru pe care l-am văzut.

Ca întotdeauna.

Inima și sufletul meu știau exact unde să-l găsească.

În genunchi, acoperit de sânge, Fisher era aplecat la baza unui mic șir de trepte care duceau spre podium. Era acoperit de tăieturi și zgârieturi, cu părul plin de sudoare. Colanul în formă de cap de lup încă strălucea la gâtul lui, dar era stropit cu sânge, atât roșu, cât și negru, iar armura lui de piele era distrusă. Tăieturi uriașe îi brăzdau platoșa. Apărătoarele de la încheieturi erau acoperite de sânge închegat. Arăta epuizat, respira greu, pe gură. Nu și-a întors capul, dar s-a uitat la mine cu coada ochiului, și am văzut frica și devastarea de acolo.

Nu ar trebui să fii aici, micuță Osha, mi-a spus în minte. Cuvintele lui răsunau a înfrângere. Umerii i s-au lăsat, iar ochii i s-au închis când Lorreth și Carrion au ieșit din poarta de lângă mine, cu Harron aproape în spatele nostru. *Am vrut să te salvez de asta. N-am vrut să suferi alături de mine.*

Ca și cum o lovitură de energie l-ar fi străpuns brusc, Fisher și-a aruncat capul pe spate, cu dinții dezveliți, mușchii gâtului încordându-se.

— NU!

Am încercat să alerg spre el, dar picioarele mele nu se mișcau. Eram încremenită.

— Salutări, prieteni. Bine ați venit! Nu am fost prezentați oficial.

Rece ca gheața, vocea a tăiat aerul ca o coasă.

Scanat cu CamScanner

— O, zei, a șuierat Lorreth.

Nu voiam să-mi iau ochii de la Fisher, dar a trebuit. Trebuia să știu cine...

Să fiu a naibii...

Omagul otrăvitor mă făcea să halucinez. Nu exista altă explicație pentru ceea ce vedeam.

Acolo, șezând în centrul podiumului, era Malcolm. Trăsăturile lui fine și părul lung, argintiu îl făceau ușor de recunoscut imediat. El vorbise. Doar el putea fi, pentru că *îi* întâlnisem pe ceilalți care stăteau de o parte și de alta a lui. *Ei* știau perfect cine eram.

La dreapta podiumului stătea Belikon. La stânga... Madra.

Ambii erau îmbrăcați în haine regale, regele yvelian, în catifea verde-închis, regina din Zilvaren, împodobită într-o rochie aurie, strălucitoare, cu guler înalt.

Am încercat să clipesc pentru a-i face să dispară, dar au rămas acolo, sfidând imposibilul, așezați lângă regele vampir.

Carrion pălise, aroganța lui obișnuită dispăruse. I-a evaluat pe cei trei de pe podium cu ochii plini de ură amară.

— Presupun, din moment ce nimeni nu pare dispus să facă prezentările, că tu ești Saeris. Și după statura pe care o ai și lupul gravat pe pieptul tău, ești unul dintre membrii Lupo Proelia ai lui Kingfisher. Nu generalul care mi-a cauzat atâtea probleme, totuși. Nu, l-am întâlnit pe Renfis. Deci tu trebuie să fii Lorreth. Lorreth, care a sfărâmat turnurile de la Barillieth și a ucis mii dintre copiii mei, a spus Malcolm.

Ochii lui reci și cenușii străluceau de furie. Mânia lui a scăzut puțin când privirea i-a căzut asupra lui Carrion.

— Pe tine nu te cunosc.

Carrion a făcut o plecăciune până la pământ, dar gestul nu era unul de deferență. Era menit să batjocorească.

— Carrion Sw...

Malcolm a dat din cap către Harron, iar gardianul l-a lovit cu mânerul pumnalului său pe Carrion direct în ceafă. Lovitura l-a întrerupt din vorbit și l-a pus în genunchi.

Fisher a mârâit, încă luptându-se cu durerea care îi chinuia în mod evident trupul. Eu și Lorreth am întins mâna după săbii, dar Belikon a izbucnit într-un râs tunător, ridicându-și mâna.

Scanat cu CamScanner

— Vă avertizez pe toţi să nu faceţi prostii. Săbiile voastre nu vă vor fi de niciun folos aici. Nu puteţi simţi în aer?

A zâmbit, gesticulând spre cer şi spre fulgii de cenuşă care încă pluteau.

— Acest loc este un cimitir. Aerul însuşi e plin de moarte. Pământul de sub noi e format din oase şi cenuşă. Magia voastră nu poate ajunge până aici.

Madra, cu părul ei blond legat într-o frumoasă împletitură sub coroana strălucitoare, a scos un sunet de nemulţumire.

— Ar fi trebuit măcar să-i laşi să încerce, Frate. Abia aşteptam să văd expresia de pe feţele lor când şi-ar fi dat seama în ce încurcătură sunt.

Frate?

Dar... cum putea Belikon să fie *fratele* ei?

Fiinţă umană. Fae. Vampir. Cei trei regenţi au adoptat expresii similare de când ne-au observat confuzia.

N-am putut să tac.

— Chiar crezi că e aliata ta? Te înşeli. Ea e cea care a oprit quicksilver-ul şi a închis porţile între toate tărâmurile.

Belikon a pufnit.

— Desigur că ea a fost. Am ştiut întotdeauna că a fost Madra. Şi da, am fost furioşi la început. Dar e uimitor cât de neimportante par aceste mici certuri la secole distanţă.

— Într-adevăr, a aprobat Madra. Şi, până la urmă, am închis poarta doar pentru că ai trimis acea bestie să mă asasineze. Deci au fost multe de iertat şi din partea mea.

Belikon şi-a înclinat capul, acceptând această acuzaţie învăluită în catifea.

— E adevărat. Ai perfectă dreptate, Soră. S-au făcut greşeli din toate părţile. Norocul nostru este că avem ocazia să le îndreptăm. Şi acum că Triumviratul nostru s-a reunit, toţi trei suntem mai puternici decât am fost vreodată.

Belikon ştiuse? Toţi aceşti ani, ştiuse că Madra era cea care închisese porţile, şi îl învinovăţise pe tatăl lui Fisher. Îl trimisese pe Finran în Zilvaren, să moară acolo, şi apoi îl învinovăţise pentru închiderea portalurilor între tărâmuri. Îl numise trădător şi aruncase ruşinea asupra

Scanat cu CamScanner

Casei Cahlish din cauza asta. Pentru asta plătise Edina. Plătise Fisher, de nenumărate ori.

O furie imposibil de descris se agita în stomacul meu în timp ce mă uitam fix la rege.

Se părea că Lorreth îmi împărtăşea mânia.

— Eşti o ruşine nenorocită, a spus el printre dinţi, clocotind de supărare. Cum poţi sta acolo sus, lângă el? Poporul nostru e în război cu Malcolm de... de...

— Război?

Belikon a rânjit dispreţuitor.

— N-am fost niciodată în război, prostule. Pur şi simplu i-am hrănit armata fratelui meu.

Din nou acel cuvânt. Frate. Încă nu înţelegeam pe deplin, dar unele piese ale acestui puzzle începeau să se potrivească. Belikon refuzase să trimită provizii şi mâncare în Irrín. Pusese embargo pe argint – singurul lucru capabil să ucidă permanent neamul lui Malcolm – şi refuzase să-l trimită spre sud. Şi de ce *ar fi irosit* provizii pe războinici pe care nu intenţiona să-i lase să supravieţuiască? De ce *ar fi înarmat* războinici cu arme mortale, dacă nu voia, de fapt, ca ei să-şi ucidă duşmanul?

— N-ar fi mai bine să-i dai o pauză jucăriei tale, Malcolm? a murmurat Madra, care îl privea pe Fisher cu interes. Ar fi păcat să moară înainte să poată juca micul tău joc. Mi-ar plăcea să văd dacă te învinge din nou. Am ratat asta prima dată.

Malcolm a tresărit, chicotind încet.

— O! Desigur! Ţi-am promis puţină distracţie, nu-i aşa? Scuzele mele, soră.

Nu a făcut niciun gest pentru a-l elibera pe Fisher de orice tortură invizibilă îi aplica. Fisher s-a prăbuşit pur şi simplu în palme şi genunchi, gâfâind după aer, fiind eliberat în mod surprinzător. Malcolm a ridicat un pahar de cristal tăiat la gură, iar lichidul gros, vâscos dinăuntru i-a pătat buzele palide cu roşu. Zâmbetul lui plin de sânge era vesel când a spus:

— Ştii, îmi *aduce* atâta bucurie să fim reuniţi, noi trei. Ai ratat multe, Madra. Ne-am distrat de minune. Mai ales în ultima vreme. Căderea Gillethryeului a fost o privelişte de neuitat, nu-i aşa, Frate?

Scanat cu CamScanner

— Spectaculoasă, a încuviinţat Belikon. Ai fost acolo, nu-i aşa, Câine? Ai avut ocazia să asişti la tot, de la început până la sfârşit. Ai avut un loc în primul rând!

— Du-te... dracului... a răguşit Fisher. O să vă... distrug, lua-v-ar dracii!

Inima mi-a bubuit în piept, sângele alergându-mi prin vene. Tatăl lui Everlayne s-a ridicat în picioare. Faţa i s-a contorsionat de ură în timp ce cobora treptele spre Fisher.

— Exact ca Finran. Cu gura spurcată şi arogant. Atât de superior. Atât de plin de sine. Dar eşti mai prejos decât praful de sub picioarele mele, *Kingfisher.*

I-a scuipat numele de parcă era un blestem.

— De ce nu le spui preţioşilor tăi prieteni ce ai făcut aici, hm?

L-a apucat pe Fisher de păr şi i-a smucit capul pe spate.

— Ce s-a întâmplat, băiete? Ţi-a mâncat pisica limba? O, stai. Aşa e. Nu le *poţi* spune ce ai făcut aici, nu-i aşa?

Belikon s-a mişcat mai repede decât era normal. Genunchiul lui a ţâşnit în faţă, spre maxilarul lui Fisher. Lovitura a fost una puternică, lipindu-l pe Fisher de piatră. În tribune, mulţimea era în delir.

— *Nu*!

Am făcut un pas înainte, dar am fost prinsă de braţe. Gărzi. De la Palatul de Iarnă. Erau Fae *normali* aici? Mintea mea se învârtea. Am întâlnit ochii bărbatului care mă ţinea strâns de braţul drept şi i-am văzut ruşinea. Ştia că făcea ceva greşit, şi totuşi era încă aici, ascultând ordinele unui psihopat.

— Dă-mi drumul!

Belikon şi-a deschis larg braţele, rotindu-se, mereu ieşind în evidenţă. A râs, iar vocea i-a bubuit peste podium.

— Ce crezi, Malcolm? Ar trebui să le spun ce a făcut? Sau ar trebui să-l eliberez de jurământul său şi să-l fac să le spună singur?

Malcolm a mai luat o înghiţitură de sânge din pocalul său de sticlă şi a ridicat din umeri, observând miile de fiinţe care stăteau în tribune.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe ei, a spus el pe un ton lejer. La urma urmei, *ei* sunt cei pe care i-a ucis.

— *Mincinosule.*

Scanat cu CamScanner

Lorreth arăta de parcă era gata să se arunce pe podium și să smulgă capul lui Malcolm de pe umeri.

— N-a fost vina lui!

Cei pe care i-a *ucis*? Despre ce vorbea Malcolm? M-am uitat în sus la tribune, în sfârșit forțându-mă să privesc ființele de acolo. Rând după rând, locurile erau pline cu Fae, hainele lor negre, pielea lor...

Stai.

Pielea lor... era *arsă*. Hainele lor nu erau doar negre. Fumegau. Gurile lor scoteau doar țipete teribile. Și ochii lor. O, zei, ochii lor. Fie lipseau, fie erau topiți ca gelatina și le curgeau din orbite. Femele. Copii. Masculi. Toți morți. Toți arși de vii, și totuși, cumva încă animați, prinși în nenorocirea lor.

Carrion se lupta cu gărzile Fae care îl țineau, realizând coșmarul care ne înconjura.

— Lua-m-ar dracii, a șoptit el.

Belikon a bătut din palme, bucurându-se pe deplin de oroarea noastră.

— Ai dreptate. Ar *trebui* să-i întrebăm, a spus el.

Când și-a strigat întrebarea, vocea lui a ajuns în fiecare colț al amfiteatrului, supranatural de tare.

— Ce ziceți, Fae din Gillethrye? Ar trebui să-i scot câinelui călușul? Ar trebui să-și mărturisească, în sfârșit, crimele?

Crescendoul de strigăte care a urmat era feroce. Nu puteam distinge dacă erau în favoarea sau împotriva eliberării lui Fisher de jurământul care îl împiedicase să vorbească despre asta pentru atât de mult timp. Era doar zgomot. Belikon părea încântat de răspuns.

— Minunat. Minunat. Fae din Gillethrye au vorbit.

S-a întors înapoi spre Fisher. Trântindu-și mâinile pe umerii lui, regele l-a scuturat dur.

— Te eliberez de jurământul tău față de noi, Kingfisher, Blestemul din Gillethrye. Acum, hai! Spune-le prietenilor tăi totul despre înțelegerea pe care ai făcut-o cu noi acum mulți ani.

Scanat cu CamScanner

41.

GILLETHRYE

Fisher şi-a şters sângele de la gură, chinuindu-se să se ridice în picioare. Părea că efortul îl storcea de ultimele puteri, dar, încet, a reuşit. Inima mea aproape s-a sfărâmat când s-a îndreptat spre noi cu paşi clătinaţi şi am conştientizat adevărata amploare a rănilor sale.

Abia poţi merge.

Era atâta durere în ochii lui. Nu era cauzată de rănile care îi brăzdau corpul. Era din cauza acestui loc.

O să fiu bine, Osha. În capul meu, vocea lui era o şoaptă.

Lorreth a întins mâna spre Fisher pentru a-l ajuta să rămână în picioare, dar Harron a mârâit, împingându-l înapoi.

— Ce ţi-au făcut? l-a întrebat războinicul.

Fisher a zâmbit, cu dinţii pătaţi de sânge.

— Cred că-i zice... răzbunare? Nu-i aşa, Harron?

— Mai puţin decât meriţi pentru ce mi-ai făcut, a scuipat garda. Te-aş fi ucis eu însumi dacă...

— Ţine-ţi gura, fiinţă umană! s-a răstit Belikon. Kingfisher are o poveste de împărtăşit. Spune-le cum ai crezut că *mă* poţi păcăli, Câine.

Obosit, Fisher a vorbit în sfârşit.

— Hoarda se adunase la porţile din Gillethrye. Zeci de mii de vampiri. Armatele noastre din sud fuseseră atrase într-o bătălie cu o forţă mult mai mică, dar fusese o diversiune. Am aflat prea târziu că cea mai mare parte a mâncătorilor lui Malcolm mărşăluiseră spre Gillethrye. Nu puteam muta suficienţi războinici prin poarta mea de umbre, aşa că

Scanat cu CamScanner

i-am adus pe Ren şi pe câţiva dintre ceilalţi lupi pentru a încerca să salvăm cât de mulţi puteam.

— *Aroganţa* asta, a şuierat Belikon. Şapte războinici împotriva a douăzeci de mii. Chiar credea că îi poate ţine în frâu!

Fisher a continuat, ignorându-l pe rege.

— N-am ajuns la timp. Hoarda era deja în interiorul oraşului când am sosit. Toţi Fae fuseseră pe străzi, sărbătorind Festivalul Primului Cântec, ceea ce doar le-a uşurat treaba hoardelor. Au măturat oraşul ca nişte lăcuste, hrănindu-se cu orice întâlneau în cale, fie secătuindu-şi victimele, fie condamnându-le la o moarte agonizantă.

Cu privirea în pământ, Lorreth a dat din cap de parcă ştia toate acestea, iar repovestirea lor îi rănea sufletul. Dar ochii i s-au ridicat brusc când Fisher a spus:

— I-am lăsat pe Ren şi pe ceilalţi şi m-am dus să-l găsesc pe Malcolm. Hotărâsem că aveam să încerc să-l ucid singur. Dar nu pe Malcolm l-am găsit. Cel puţin nu la început. L-am găsit pe nemernicul care mi-a ucis mama.

Belikon şi-a trecut limba peste dinţi.

— Crezi că mă poţi ruşina dându-mi în vileag păcatele? Gândeşte-te din nou. Căţeaua aia de maică-ta trebuia să fie cel mai mare oracol al timpului nostru, dar era inutilă, a chicotit el. O recunosc. De îndată ce a terminat de împins afară plodu' pe care am forţat-o să-l poarte, i-am tăiat gâtul târfei. Mă săturasem de minciunile ei blestemate.

— Ea nu te-a minţit niciodată, a spus Fisher pe un ton neutru. Viaţa ei ar fi putut depinde de asta, şi tot n-ar fi putut să-ţi spună decât adevărul.

Belikon a fluturat din mână auzind cuvintele lui Fisher.

— Termină odată! Spune-le despre înţelegerea pe care am făcut-o.

— Malcolm a sosit în fruntea oştii sale, şi atunci am aflat că el şi Belikon nu erau deloc adversari. Erau aliaţi şi colaboraseră încă dinainte de blestemul sângelui. Până astăzi, n-am ştiut că Madra era şi ea în alianţă cu ei. Voiam să negociez pentru puţinii cetăţeni din Gillethrye care mai erau în viaţă, şi Belikon a propus o înţelegere. A găsit o monedă. Una folosită doar în Gillethrye. Cea mai mică monedă pe care o aveau Fae aici. A spus că dacă moneda lovea pământul şi cădea cu frunza în sus, Malcolm îşi va rechema hoarda şi va părăsi oraşul fără să mai rănească vreo fiinţă. Dar dacă moneda lovea pământul şi cădea cu peştele în sus,

Scanat cu CamScanner

va lua orașul și îl va distruge, iar eu va trebui să-i las pe cei încă în viață pradă morții și să mă întâlnesc cu el pe câmpul de luptă la o dată ulterioară.

— Ai uitat să pomenești cele mai bune părți, a intervenit Belikon. De asemenea, nu avea voie să atingă moneda sau să influențeze modul în care cădea. În timp ce se arunca moneda, nu avea voie să ne rănească pe mine sau pe fratele meu. Nici un fir de păr de pe capetele noastre frumoase. Și, până să se decidă rezultatul aruncării monedei, nu avea voie să vorbească despre înțelegere sau despre faptul că Malcolm și cu mine eram frați. Și a fost de acord. Era atât de disperat să salveze o mână de țărani, încât a făcut jurământul de sânge cu mine.

Malcolm a strigat de pe podium.

— Fiți atenți acum! Asta e partea mea preferată!

Belikon s-a oprit în fața lui Fisher. Stătea cu vârful nasului la un centimetru de obrazul lui, vrând să-l intimideze cu prezența, am crezut eu, dar Fisher se uita fix la mine. Nu dădea doi bani pe rahatul ăla cu ochi.

— Am aruncat moneda... a spus el.

— Și eu am prins-o!

Malcolm și-a ridicat paharul, închinând pentru sine.

— *Moneda n-a lovit niciodată pământul*, am șoptit.

— Moneda n-a lovit niciodată pământul! a spus Belikon batjocoritor.

O tristețe fără sfârșit a licărit în ochii frumoși ai lui Fisher. Quicksilver-ul era fin ca dantela, filigranat prin tot irisul lui drept, complet nemișcat.

— Copiii lui Malcolm s-au ospătat, nu-i așa, Câine? a rânjit Belikon, împingându-și fața mai aproape de cea a lui Fisher, astfel încât fruntea lui se lovea de partea laterală a craniului său.

Tot nu a obținut nicio reacție de la el. Era uimitor cât de bine se controla. Ochii mei înotau în lacrimi, în timp ce mă concentram pe aripile care se întindeau de sub colanul de argint de la gâtul lui.

— Am incendiat orașul, apoi, a spus Fisher, fără să încerce să înfrumusețeze sau să acopere lucrurile. L-am baricadat și i-am prins pe toți înăuntru. Hoarda lui Malcolm fie mușcase, fie ucisese pe toată lumea. Se transformau chiar sub ochii noștri. Gillethrye era casa a aproape două sute de mii de Fae superiori și Fae inferiori. Dacă li s-ar fi permis să se alăture hoardei lui Malcolm, ar fi înghițit întregul tărâm. Așa că am dat ordinul. Am făcut ce trebuia făcut.

— O mișcare dată dracului, a spus Malcolm, țuguindu-și buzele cochet.

Scanat cu CamScanner

Coborâse de pe podium și era pe cale să o ajute pe Madra să coboare treptele de piatră. Firele fine de păr de pe brațe mi s-au zbârlit în timp ce se apropiau cei doi.

— Îmi place să schimb regulile în favoarea mea. Nu-mi place atât de mult când schimbarea vine împotriva mea. Așa că am decis să-l chinui puțin mai mult pe bietul Kingfisher. Trebuie să recunosc, a fost puțin crud, dar...

— Întotdeauna ai avut o afinitate pentru a transforma cruzimea în artă, Frate, l-a lingușit Madra.

A dat drumul mâinii lui Malcolm și l-a înconjurat încet pe Fisher, cu ochii aprinși de interes.

— Este *insuportabil* de chipeș, nu-i așa? Înțeleg de ce ai vrut să-l păstrezi ca animal de companie. Abia aștept să aud ce s-a întâmplat mai departe.

— Ei bine, am creat cel mai diabolic și mortal labirint pe care mi l-am putut imagina, dragă soră, a spus Malcolm de parcă ar fi trebuit să fie evident. Am ascuns moneda lui Belikon în mijlocul lui, și apoi am creat acest colosseum în jurul ei, și am umplut tribunele cu corpurile arse ale tuturor creaturilor pe care sufletelul ăsta milos, aici de față, a vrut să le salveze. Tot ce trebuia să facă pentru a le pune capăt suferinței era să găsească moneda și să o facă să cadă la pământ. Evident, ar fi fost prea târziu pentru a salva Fae de la moarte, dar cel puțin le-ar fi pus capăt suferinței. Și *apoi* – a adăugat cu un gest dramatic – ar fi fost liber să-și caute răzbunarea chemându-mă pe câmpul de luptă.

Madra și-a trecut degetele de-a lungul maxilarului lui Fisher, umezindu-și buza de jos.

— Nu-l atinge!

M-am zbătut, încercând să mă eliberez de gărzi, dar strânsoarea lor a devenit mai puternică. Regina a zâmbit ironic, apropiindu-se și mai mult de el.

Fisher a mârâit încet și plin de furie. S-a întors cu ochii plini de ură spre regina din Zilvaren.

— Îndepărtează-te de mine, sau n-o să-ți placă ce o să urmeze!

— Ei, hai, te rog.

Madra i-a respins amenințarea cu un gest.

— Urăsc să-ți spun asta, dar pot să-ți fac orice vreau. Malcolm m-a lăsat întotdeauna să mă joc cu jucăriile lui.

Scanat cu CamScanner

— Și eu știu să ripostez, a scuipat Fisher. S-ar putea să nu fie astăzi, dar oho, o să vin să *te* caut, Madra. Teme-te de umbre! Sunt făcut din ele. Într-o noapte, curând, o să mă întrupez dintr-una și o să-ți tai gâtul.

— Ce fată norocoasă sunt!

Madra s-a prefăcut indiferentă, dar puteam vedea, chiar și de aici, clar ca ziua. Veninul din vocea lui Fisher o zguduise puțin.

— Și ce, mă rog, am făcut să merit o astfel de atenție specială din partea ta?

— Mi-ai sterilizat partenera când era copilă, a clocotit el. Doar pentru asta, îți voi face existența nemuritoare o agonie nesfârșită. O eternitate de suferință pe care nici măcar mintea ta diabolică n-o poate înțelege. N-ai să cunoști pacea din partea mea. Îți distrug imperiul și îți șterg numele din analele timpului. Când o să termin cu moștenirea ta, Madra cea Nemuritoare nu va fi existat niciodată. Și o să trăiești mai departe la porunca mea, suferind pentru eternitate. Și nimeni nu va ști. Și nimănui nu-i va păsa.

Cuvintele lui m-au zguduit. Ura pură, neascunsă din ele. Nu aveam idee că îl afectase atât de mult. Când îi spusesem despre ce mi se făcuse, reacționase ciudat, da, dar... să provoace o astfel de reacție?

Kingfisher de la Poarta Ajun era în genunchi în țărână. Era frânt și plin de sânge, dar promisiunea lui de răzbunare era încă suficient de înfricoșătoare pentru a face o regină să tremure. Madra s-a clătinat înapoi pe picioare, zâmbetul alunecându-i de pe față.

— Înțeleg ce vrei să spui, Frate, a spus ea tremurând, uitându-se la Belikon. E destul de rău din fire, nu-i așa?

— Dar vă rog, îmi stricați povestea, a pufnit Malcolm.

Madra a încercat să se adune, dar nu se mai putea uita la Fisher.

— Ai dreptate, dragă. Îmi cer scuze. Și ce a făcut apoi eroul nostru rătăcit?

— A intrat în labirintul meu și ne-a distrat pe toți pentru atât de mult timp!

Malcolm l-a bătut pe Fisher pe spate.

— I-am trimis pe unii dintre ceilalți prieteni ai mei să se joace cu el uneori. Din când în când, îl vizitam eu însumi. Aveam întotdeauna *conversații strălucitoare*. Și apoi, într-o zi, a ajuns în centrul labirintului.

Scanat cu CamScanner

Trebuie să recunosc, am fost şocat. Credeam că îi va lua mult mai mult timp. Cât a fost, Fisher? O sută de ani?

— O sută doi.

Ochii lui erau din nou fixaţi asupra mea, de parcă aş fi fost o ancoră într-o furtună, singurul lucru capabil să-l ţină legat de realitate.

— Aşa e. O sută doi. A petrecut următorii opt ani încercând să găsească moneda, odată ce a ajuns în centru, nu-i aşa, dragostea mea?

Pentru prima dată de când cei trei regenţi începuseră să se joace cu el, Fisher a tresărit.

La fel am făcut şi eu.

Dragostea mea. Dintre toate modurile în care ar fi putut să-l numească Malcolm...

Fisher...

Mi-a făcut un mic semn din cap. *Nu. Nu le da nimic. Doar îi va înrăi şi mai mult.*

Malcolm a chicotit.

— Apoi, într-o zi, Taladaius l-a verificat pe Kingfisher al nostru şi a spus că pământul s-a cutremurat atât de violent, încât piatra s-a crăpat sub picioarele lui, şi a apărut o gaură. Şi iată: un secret.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Madra. Era un bazin de quicksilver sub frumosul tău labirint. Şi fusese trezit.

— Exact! Foarte perspicace.

Belikon şi-a îngustat ochii apoşi acuzator spre mine.

— Aceleaşi vibraţii mi-au zguduit şi mie palatul.

Malcolm a ţâţâit.

— Atâta haos! Atâta dezordine! Kingfisher s-a uitat o dată la bazinul de quicksilver, şi Taladaius a spus că a coborât în gaură şi a intrat în el fără să se gândească de două ori. A dispărut şi nu s-a mai întors. Am fost surprins, Fisher. Ţi-am dat ocazia să părăseşti labirintul meu de atâtea ori, dar nu ai acceptat niciodată. Şi apoi ai plecat pur şi simplu, pe neaşteptate? Cu toate aceste biete creaturi aşteptând ca tu să le pui capăt suferinţei? Părea foarte atipic pentru tine. Spune-mi. Mor de curiozitate. După o sută zece ani în acel labirint, ce te-a făcut în sfârşit să pleci? a întrebat Malcolm, rotindu-se pe vârfurile picioarelor.

— L-ai plictisit până la lacrimi şi nu mai putea suporta, a comentat Carrion.

Scanat cu CamScanner

Până acum, își ținuse gura, dar era un miracol că rezistase atât de mult. Carrion nu era genul care să lase să-i scape o oportunitate de a ofensa pe cineva, indiferent cât de gravă era situația. Malcolm s-a apropiat și și-a strâns mâna în jurul gâtului lui Carrion. Regele vampir și-a dezvelit colții în timp ce se apleca aproape de gâtul său.

— Nu-mi placi, ființă umană. Ceva la tine miroase... ciudat.

— Probabil e ciudatul... mușchi... pe care aceste spiridușe de apă... l-au frecat... peste tot pe mine... a croncănit Carrion. Avea un miros... ciudat.

Pe toți zeii, nu știa când să se oprească.

— Ești gură mare, a rânjit Malcolm. O să-mi facă plăcere să te golesc de sânge odată ce toate astea se vor termina.

— Vrei să știi de ce am intrat în acel quicksilver? a întrebat Fisher.

Încerca să-i distragă atenția de la Carrion. Dacă aveam să ieșim vreodată vii din asta, aveam să-i sucesc gâtul contrabandistului pentru prostia lui, și mi se părea că și Fisher voia același lucru. Totuși, șiretlicul lui Fisher a funcționat. Malcolm i-a dat drumul lui Carrion, dezgustul jucându-i pe chip în timp ce se întorcea spre Fisher.

— A plecat pentru că nebunia din venele lui l-a înfrânt în sfârșit, a exclamat Belikon. Toți știam că se va întâmpla în cele din urmă. Era afectat de ea cu mult înainte să apară la porțile din Gillethrye.

— E adevărat, dragostea mea? a întrebat Malcolm. Quicksilver-ul din capul tău te-a împins în sfârșit dincolo de limitele rațiunii?

Fisher și-a frecat fruntea.

— M-am simțit mai bine de atât. Dar nu. Nu acesta e motivul pentru care am plecat. Și-a îndreptat umerii puțin, mutându-și greutatea pe vârfurile picioarelor. Îl urmăream atât de atent, încât am văzut când s-a întâmplat. Îl văzusem luptând de suficiente ori pentru a ști că Fisher nu-și muta greutatea fără motiv.

M-am încordat, cu ochii din ce în ce mai mari. *Ce faci, Fisher?*

Sprâncenele lui au tresărit. Abia observabil. *Doar nu te mișca.*

A spus către Malcolm:

— Am intrat în acel quicksilver pentru că am simțit sabia tatălui meu chemându-mă. Și știam că voi avea nevoie de ea pentru asta.

S-a transformat în fum. Era rănit și obosit, dar nu-l văzusem niciodată mișcându-se atât de repede. A venit spre *mine*. O mână s-a lipit

Scanat cu CamScanner

de-o parte a şoldului meu. Cealaltă de altă parte, să ia sabia de acolo, aşezată în teaca ei. A tras-o pe Solace, lama devenind o izbucnire de lumină strălucitoare în aerul înecat de cenuşă, şi apoi Fisher a început să se rotească. Să se mişte fluid. Ca fulgerul. Ca *răzbunarea.*

Aplecându-se, s-a rotit, inversând arma astfel încât vârful lamei să se îndrepte în jos. Lăsându-se într-un genunchi, a prins mânerul cu ambele mâini şi a împins sabia într-un arc, înapoi şi în sus…

…în stomacul lui Belikon.

S-a întâmplat repede. Foarte repede. Abia am putut urmări mişcarea.

Belikon nu se aşteptase la asta, cu siguranţă. Un gâlgâit umed a ieşit din gura regelui yvelian când Fisher a smuls sabia tatălui său, s-a rotit din nou şi i-a împins vârful direct în gât. Şi-a încleştat dinţii când şi-a lăsat greutatea pe armă, iar lama strălucitoare a ieşit complet prin ceafa lui Belikon.

— N-am nevoie de magie ca să te distrug, *nenorocitule*, a mârâit el. Asta e pentru mine. Dar mai ales, e pentru părinţii mei.

Madra, Regina Nemuritoare a strălucitorului Oraş de Argint, Stindardul Nordului, a scos un ţipăt înfiorător. Şi s-a dezlănţuit iadul.

Scanat cu CamScanner

42.

ASTA O SĂ TE COSTE

Un șuvoi de sânge s-a revărsat pe bărbia lui Belikon. Curgea din rana deschisă a stomacului său, gros și aburind fierbinte în aerul rece al nopții. Ochii lui Malcolm s-au îngustat, ca două fante verticale, iar vene negre au început să-i urce pe obraji.

— Asta a fost o nechibzuință.

Vampirul s-a năpustit spre Fisher, dar argintul ascuțit a tăiat prin aer, oprindu-l brusc. Avisiéth i-a zgâriat gâtul, doar vârful sabiei lui Lorreth atingând ușor pielea vampirului, dar a fost suficient pentru a-l face pe nemernic să țipe. Un fum negru a ieșit șuierând din mica rană.

— FUGIȚI! a răcnit Fisher.

Haosul a explodat pe podeaua amfiteatrului.

Harron s-a repezit spre mine. Gărzile care mă țineau, idioți cum erau, mi-au dat drumul când monstrul cu ochi de argint a zburat în direcția noastră. Cu mâinile libere, am apucat pumnalele prinse de coapse și m-am *mișcat*.

Întâlnirea lui Harron cu quicksilver-ul își lăsase clar amprenta. Căpitanul se mișca încă cu o hotărâre letală, dar nu era nici pe departe la fel de rapid ca înainte. Iar mâinile mele nu erau legate la spate de data asta. Adoptând o poziție ofensivă, am sărit în garda lui, surprinzându-l. Probabil că a crezut că nu voi face nimic altceva decât să mă apăr, dar pumnalul pe care l-am înfipt în stomacul lui fără prea multă politețe l-a făcut să-și schimbe părerea.

— Târfă! a răcnit el.

Scanat cu CamScanner

Retrăgându-se, s-a uitat în jos la pumnalul care ieşea din corpul lui, apoi l-a smuls. Metalul a zăngănit pe piatră.

La nici doi metri distanţă, Carrion o mânuia pe Simon de parcă s-ar fi antrenat cu arma de ani de zile. A tăiat trei mâncători, retezându-le rapid capetele de pe umeri.

— MIŞCAŢI-VĂ! a urlat Fisher. SPRE LABIRINT!

— Atât de nerăbdător să fugi înapoi în cuşca ta, animăluţule? i-a strigat Malcolm.

Cu capul plecat şi umerii ridicaţi spre urechi, arăta ca o viperă de nisip, încolăcindu-se înapoi, pregătindu-se să lovească. A dat laoparte gărzile Madrei în armurile lor aurii strălucitoare, în timp ce se îndrepta nu spre Fisher, ci spre Lorreth.

Războinicul s-a lăsat jos, Avisiéth ridicată din nou, gata să înfrunte vampirul, dar vocea lui Fisher a pătruns tăioasă prin învălmăşeală.

— Lorreth, nu! Nu te angaja în luptă! Vorbesc serios! Intră în labirint!

— Asta o să te coste, a spus Harron, lovindu-mă cu mânerul pumnalului în nas.

Îmi pierdusem concentrarea, şi m-a costat. Sângele mi-a ţâşnit din nas, stropind faţa descărnată a lui Harron, dar... durerea la care mă aşteptam nu a venit.

Omagul otrăvitor. Mulţumesc pentru omagul otrăvitor, fir-ar să fie.

Belikon era în genunchi, clătinându-se de parcă era pe punctul de a se prăbuşi, dar nu era mort. Am auzit scrâşnetul făcut de Solace când Fisher a tras-o afară – metal pe os – dar nu am făcut aceeaşi greşeală de două ori. Mi-am smuls privirea de la Fisher şi i-am acordat toată atenţia lui Harron.

— Eşti băgată în ceva ce nu înţelegi, Şobolanule, a şuierat căpitanul. Piesele acestui joc sunt în mişcare de milenii. Nici nu ştii de unde s-o apuci...

Am avansat, cu pumnalul care îmi rămăsese cu lejeritate prins în mână. Intrând din nou în garda lui Harron, i-am tăiat umărul şi l-am făcut să sângereze. Se înşela. Da, jucătorii din acest joc făceau mişcări de secole. Dar asta nu schimba natura jocului. Era vorba despre a ucide sau a fi ucis, şi ştiam ce trebuia să fac ca să câştig.

— Pentru numele lui Dumnezeu, termin-o! a poruncit Madra.

Regina nu intrase în luptă. Privea de pe margine, nebună de furie, cu partea din faţă a frumoasei ei rochii stropită cu sânge.

Scanat cu CamScanner

— De câte secole te folosește ca să-i cureți mizeria, Harron? am șuierat.

Săltând înapoi, departe de pumnalul lui, m-am mișcat în afara razei sale de acțiune.

— N-ar fi trebuit să fii în pământ de mult timp?

— Madra mi-a dăruit eternitatea...

— Ca să o poți servi. Ca să poți fi sclavul ei blestemat. Sentințele majorității prizonierilor se termină. Sunt eliberați, sau – am evitat o lovitură ascendentă a pumnalului său – trec prin ușa neagră despre care vorbeai. Dar tu continui pur și simplu să suferi, nu-i așa?

— Moartea m-a uitat, târfă. Numele meu nu e nicăieri în registrul ei.

Am simțit un zâmbet înghețat care mi se lățea pe față. Fusesem bântuită de ideea acestui moment. Harron mă învinsese ultima dată când ne-am confruntat. Ar fi trebuit să mor de mâna lui, și gândul ăsta mă făcuse să mă tem să-l înfrunt din nou. Dar acum că momentul venise... mi-am dat seama că eram mai bună decât el.

M-am oprit, făcând ca întârzierea să pară ezitare, iar căpitanul a căzut în capcană. A atacat, pumnalul îndreptându-i-se direct spre gâtul meu, dar m-am lăsat la pământ și i-am împins picioarele. De acolo a fost simplu. M-am răsucit și am căzut peste el. Mi-am înfășurat picioarele în jurul gâtului său și am strâns.

— *Ridică-te! Nu te mai juca cu ea*!

Strigătul impacientat al Madrei se auzea din depărtare. Urechile îmi erau astupate de respirația grea a lui Harron. A încercat să mă înjunghie înapoi și să-și înfigă pumnalul în coapsa mea, dar i-am izbit brațul într-o parte și i-am răsucit încheietura într-un unghi nefiresc. Harron a scăpat pumnalul.

Prefăcându-mă șocată, am spus:

— Stai puțin. Cred că Moartea tocmai și-a amintit numele tău, Harron.

Și apoi i-am frânt gâtul.

— SAERIS! ACUM!

Strigătul a venit de la Lorreth. Malcolm era pe spate în vârful scărilor care coborau în labirint. Nu văzusem cum ajunsese acolo, dar părea că se trezea și era la câteva secunde să se ridice.

În stânga mea, Fisher l-a împins pe Carrion cu o mână, ținându-le piept mâncătorilor cu cealaltă. Carrion s-a împiedicat și a căzut pe scări. Fisher l-a străpuns pe unul dintre mâncători prin stomac, apoi i-a dat

Scanat cu CamScanner

o lovitură atât de puternică în gât cu latul lamei lui Solace, încât i-a smuls capul monstrului în loc să i-l taie. Cu ochii sălbatici, şi-a rotit privirea peste platformă până m-a găsit.

Du-te! Acum! a ordonat. *Sunt chiar în spatele tău.*

— Harron!

Madra tremura de durere. A pornit în fugă, îndreptându-se direct spre mine. N-am aşteptat să aflu ce avea să facă odată ajunsă la mine. Am înşfăcat pumnalul pe care Harron şi-l scosese din stomac şi am alergat spre scări. Picioarele mele abia atingeau pământul în timp ce am coborât în fugă şi i-am ajuns din urmă pe Lorreth şi Carrion. Amândoi aveau săbiile în mână, gata de luptă.

Uşurarea m-a lovit drept în plexul solar când am simţit mâna lui Fisher pe spatele meu. Nu pierduse timp să ne ajungă din urmă.

— Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă! a strigat.

Am fugit toţi patru.

Deschiderea labirintului se profila înainte, ameninţătoare şi întunecată. Când am păşit în grabă prin intrarea enormă, mi-am dat seama că pereţii lui negri şi lucioşi erau făcuţi din obsidian. Şi erau ascuţiţi ca lamele.

— Fugiţi cât vreţi! a strigat Malcolm după noi. Labirintul e domeniul meu. O să vă mănânce de vii!

Fisher m-a apucat de mână în timp ce fugeam. Şi nu mi-a mai dat drumul.

— Unde naiba mergem? a gâfâit Lorreth.

Fisher m-a tras la stânga, pe un coridor de obsidian care părea o fundătură. Dar nu era. O deschidere îngustă s-a ivit în dreapta, abia suficient de largă cât să treacă cineva pe acolo, şi ne-a grăbit s-o luăm prin ea.

— Primele zece mişcări în labirint sunt întotdeauna la fel. Acolo înfrunţi primul obstacol. Apoi ruta spre mijloc se schimbă.

— Ce vrei să spui cu *ruta se schimbă*? a întrebat Carrion.

— Vreau să spun că se schimbă, la naiba. Pereţii se mişcă. Mergeţi!

Carrion a pălit, dar a luat-o la fugă. Nu eram atât de îngrijorată de faptul că pereţii se mişcau. Eram mai preocupată de cuvântul „obstacol". Şi de faptul că Fisher fusese blocat aici peste o sută de ani. Şi totuşi, nu ne-ar fi spus să intrăm aici dacă nu ar fi crezut că e opţiunea noastră cea mai sigură.

Scanat cu CamScanner

Ne-a ghidat la dreapta din nou. Lorreth a alunecat în timp ce se grăbea să cotească, picioarele fugindu-i de sub el. S-a izbit de peretele din față, dar s-a ridicat repede și a continuat să fugă. Grozav. Nu doar pereții erau din obsidian alunecos, și podeaua era la fel.

— Stânga! Mergeți la stânga! a strigat Fisher.

Spune-mi că ai un plan. Era mult mai ușor să vorbești în mintea cuiva când alergai ca să-ți salvezi viața.

Fisher a răspuns: *Da, am.*

Grozav. Care e?

A răspuns imediat: *Tu.*

Cum adică, „eu"?

Glumea, desigur. În cazul ăsta, avea un simț al umorului aproape la fel de tâmpit ca al lui Carrion.

Într-un minut, a spus el.

Eram pe punctul de a spune, *Nu, acum*, dar apoi am ieșit într-o deschidere, și stomacul mi s-a strâns. Acolo, în centrul deschiderii, era genul de monstru pe care l-aș fi văzut doar în coșmaruri. Zilvarenul avea mulți păianjeni. Păianjeni-capcană de mărimea unor farfurii, care îți amorțeau pielea cu saliva lor în timp ce dormeai și îți mâncau degetele. Dar ăsta... ăsta era...

— Fir-ar a naibii de treabă!

Carrion a derapat și a căzut în fund, aproape ciocnindu-se cu creatura. Avea de trei ori înălțimea unui bărbat matur, cu mai multe picioare decât puteam număra. Spatele îi era un bulb cărnos, împestrițat cu roșu și negru și acoperit cu păr lung, aspru. Dar apoi... măruntaiele mi s-au răsucit când am văzut restul. Jumătatea din față era parțial Fae. Un tors masculin cu un stomac umflat, balonat. Brațe subțiri, atrofiate. Șuvițe de păr negru, unsuros, lipite de capul chel. Nu avea urechi. Nici ochi sau nas. Fața sa era compusă doar dintr-o gură circulară masivă, cu rânduri peste rânduri concentrice de dinți zimțați.

A scos un sunet ascuțit, capul întorcându-se brusc spre Carrion, și Fisher a scuipat un blestem.

— Nu te mișca, Swift!

— Despre ce naiba vorbești? a strigat Carrion înapoi. Normal că o să mă mișc.

Scanat cu CamScanner

— Stai dracului unde eşti, a mârâit Fisher. Nu te poate vedea sau auzi. Urmăreşte mişcarea.

— Dar...

— Dacă te mişti, mori, s-a răstit Fisher.

— Biiiiine.

Lorreth şi-a lipit spatele de perete, strângând-o pe Avisiéth la piept.

— Urăsc blestemaţii de păianjeni, a spus el.

— Ăsta nu e un păianjen. E Morthil. E un demon. Te va paraliza cu acul lui şi te va mânca de viu dacă te prinde. Încet. Pe parcursul mai multor zile...

— Te rog, opreşte-te din vorbit şi spune-mi cum să fac să nu fiu mâncat, a scâncit Carrion.

Fisher şi-a agăţat degetul mic de al meu şi a suflat tremurător.

— Avem o singură şansă, a spus el. Sunt trei ieşiri din această incintă. Două dintre ele duc spre alte incinte, şi *nu* vrem să ajungem acolo. Crede-mă.

Lorreth nu clipise de când văzuse demonul.

— Dar ai spus că pereţii se mişcă. Cum naiba să-l alegem pe cel corect?

Fisher şi-a mişcat capul puţin câte puţin, foarte încet, şi s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— E un bazin de quicksilver în centrul acestui labirint, Saeris. Trebuie să-l găseşti.

— Ce?

Demonul-păianjen şi-a întors brusc capul în direcţia mea, aplecându-se în faţă. A făcut un pas, picioarele lui lungi şi subţiri mişcându-se împreună, şi Carrion a gemut. Piciorul drept din faţă era ridicat, plutind în aer, chiar deasupra lui. Dacă l-ar fi coborât, i-ar fi aterizat direct pe cap.

— Să nu cumva să te grăbeşti, Fane, dar poate adulmeci quicksilver-ul ăla mai repede, aş aprecia mult, a spus el, cu vocea cu trei octave mai sus decât de obicei.

Surpriza mea iniţială legată de ce voia Fisher să fac s-a risipit imediat. Acum aveam o sarcină de îndeplinit. Una pe care mă simţeam destul de încrezătoare că o pot realiza.

— Un întreg bazin? am întrebat.

Fisher mi-a strâns mâna.

— Unul mare.

Scanat cu CamScanner

Am închis ochii și m-am concentrat. Nu a durat mult să simt quicksilver-ul. Era acolo, scandând împreună cu sufletele torturate din Gillethrye.

Annorath mor!

Annorath mor!

Am deschis ochii și m-am uitat în direcția în care trebuia să mergem.

— Acolo, am spus. În direcția aia.

— Care direcție? a strigat Carrion nervos.

— Ultima din stânga, a strigat Fisher.

— *Cea chiar în spatele demonului blestemat?*

— Stai nemișcat și așteaptă până-ți spun să te miști, a spus Fisher.

Lorreth a prins-o pe Avisiéth mai bine, măsurând cu privirea toate cele patru colțuri ale incintei.

— Cum facem asta?

— *Hrănesc. Eu hrănesc.*

Demonul nu și-a mișcat gura țepoasă. Cuvintele răgușite au venit cumva din gâtul lui. Și-a întins picioarele din față, sondând aerul, căutându-și prada.

Lorreth a făcut o față îngrozită.

— Îh! Nu te hrănești cu noi, nu!

Dacă aveam să scăpăm vreodată din asta, aveam să fiu traumatizată pentru restul vieții. Fisher întâlnise această creatură de mai multe ori. O înfruntase fără să știe ce cale să aleagă. Îl prinsese? Îi...

Nu. Nu te gândi la asta. Nu acum.

Am răsuflat și mi-am venit în fire.

— Aruncă o piatră și distrage-l sau ceva, a spus Carrion.

— Nu va funcționa. E mai inteligent decât pare. Poate evalua mărimea obiectelor în mișcare. Nu poate diferenția între obiecte mari care sunt apropiate, totuși. Dacă ne lipim de perete și ne mișcăm încet, putem ocoli perimetrul incintei și apoi să fugim.

— Și eu unde o să fiu? a întrebat Carrion.

— Tu vei aluneca foarte încet pe podea, a spus Fisher. Încearcă să nu-ți ridici brațele sau picioarele prea departe de pământ. Acum, mișcă-te!

Lorreth a mers primul, târându-se de-a lungul peretelui, gâtul zvâcnindu-i o dată la câteva secunde. Demonul și-a înclinat capul în mișcări sacadate, căutând încoace și încolo, încercând să ne detecteze, dar Fisher

Scanat cu CamScanner

avea dreptate, nu părea să ne poată diferenția de pereții labirintului. Carrion și-a întins brațele în lateral, apăsându-și palmele de pământ, și a reușit să se împingă în față. Nu înainta prea mult cu fiecare împingere, dar era mai bine decât nimic.

Lorreth a ajuns primul la ieșirea din spatele demonului. Din poziția mea, lipită de perete, l-am văzut prăbușindu-se în spatele zidului, cu umerii relaxați.

— Haide. A făcut semn cu mâinile. Să ieșim naibii de aici.

Am ajuns următoarea la el.

Fisher era la doar doi pași de noi, când peretele de care ne sprijineam Lorreth și cu mine a gemut, s-a cutremurat și a început să se miște.

— *Rahat.*

Fisher a schimbat o privire cu mine și apoi s-a întors să se uite la Morthil. Demonul-păianjen și-a întors încet capul spre noi, un clic sinistru venind din gura sa hidoasă. Iar Fisher a șoptit:

— *Mișcați-vă!*

Demonul a pornit iute în acțiune. Picioarele i s-au răsfirat, alunecând pe obsidian în timp ce se năpustea peste incintă. Fisher s-a aruncat spre Carrion și l-a apucat de încheietură, trăgându-l spre ieșire. Lorreth a fost acolo într-o clipă. A înșfăcat partea din față a cămășii lui Carrion și l-a ridicat. Dar Morthil era deja peste noi.

Fisher a ridicat-o pe Solace și a deviat unul dintre picioarele demonului. Lama l-a tăiat perfect și l-a trimis zburând prin aer. Morthil a urlat, durerea și furia amestecându-se într-un strigăt asurzitor.

Carrion a ridicat-o pe Simon și a parat, înjunghiind demonul în burta umflată, ceea ce n-a făcut decât să-l înfurie și mai tare. S-a ridicat și s-a cățărat pe peretele de lângă noi, împungând frenetic cu acul lui curbat, căutând să-l înfigă în carne. A găsit în schimb obsidian lustruit. Acul i s-a izbit de perete cu forță, perforând găuri uriașe în piatră.

— Mergeți! a strigat Fisher. *Mergeți!*

Am fugit.

Am reușit toți patru să ieșim, dar Morthil a venit după noi, cățărându-se pe pereți, alergând în spatele nostru până ne-a ajuns din urmă.

— N-ar trebui să părăsească incinta! a strigat Fisher.

Demonul s-a cățărat, folosind pereții de pe ambele părți, și a sărit în față, astfel încât corpul său a ajuns chiar deasupra noastră.

Scanat cu CamScanner

— EU HRĂNESC! a răcnit.

Abdomenul i s-a flexat şi monstrul s-a împins în jos, în spaţiul dintre pereţi, acul pătrunzându-i în gol. Am reacţionat instinctiv, mai întâi retrăgându-mă spre perete şi apoi rotindu-mi pumnalul şi înfigându-l în abdomenul demonului. Ţintisem acul, dar lovitura pe care am dat-o a fost, totuşi, bună. Fisher a profitat de urletul de durere al demonului şi i-a retezat un alt picior.

Pierzându-şi aderenţa pe peretele din dreapta, Morthil a căzut înapoi în pasajul îngust şi a lovit pământul cu o bufnitură, aproape strivind-l pe Lorreth sub el. Războinicul a sărit înapoi, a ridicat Avisiéth şi a împins sabia în gura grotescă a bestiei. A mormăit, împingându-şi greutatea în mânerul armei, iar vârful lamei a ieşit prin spatele craniului demonului.

— Da! a strigat Carrion. E mort?

— Temporar. O să se regenereze curând. Va reveni mai mic, dar şi mai rapid, a spus Fisher.

— Atunci hai să ieşim naibii de aici înainte să se întâmple asta.

Mâna lui Fisher în a mea mă liniştea, dar el nu mai era în frunte. Eu eram. Puteam simţi quicksilver-ul apropiindu-se pe măsură ce alergam, însă aveam o problemă.

— De ce ne-am oprit? a ţipat Carrion.

— Pereţii continuă să se schimbe, am răspuns agitată. Ceea ce înseamnă că şi calea se schimbă continuu. Trebuie să mă asigur că mergem în direcţia corectă, dar dacă vrei să preiei conducerea, poftim.

Şi-a ridicat mâinile.

— Ai dreptate. Îţi cer scuze. Sunt doar puţin nervos acum. Nu sunt în cea mai bună formă.

L-am ignorat, încercând să iau decizia. Era o alegere simplă: stânga, dreapta sau înainte. Coridoarele păreau să se întindă la infinit în depărtare, şi nervii au pus stăpânire pe mine.

Ce se întâmplă dacă intrăm într-una dintre acele alte incinte? l-am întrebat pe Fisher în privat.

Lucruri foarte rele, a răspuns el. *Dar nu te gândi prea mult, Saeris. Poţi face asta. Concentrează-te doar să ne duci în centrul labirintului. Dacă întâlnim alte probleme pe drum, le vom rezolva.*

„Lucruri foarte rele" nu era ce voiam să aud, dar am inspirat adânc şi am continuat să merg.

Scanat cu CamScanner

— Pe aici.

Am mers la dreapta. Patru secunde mai târziu, pereții au început să se miște, obsidianul scrâșnind în timp ce ne tăia calea.

— La naiba.

Am cotit la stânga apoi, urmându-mi simțurile, și îndată ce am făcut asta, pereții s-au schimbat din nou, mai repede acum, alunecând peste calea din fața noastră ca o ușă care se închidea.

— Nu a mai făcut niciodată asta, a spus Fisher. Malcolm încearcă să ne blocheze calea, ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Continuă, Saeris.

Și pe măsură ce am accelerat, la fel au făcut și pereții în mișcare. Au început să se închidă în fața noastră, blocându-ne calea, dar era ca și cum ar fi existat un fir care mă conecta la quicksilver, trăgându-mă spre el, și de fiecare dată când firul era tăiat, se forma unul nou, arătându-mi o cale diferită. Inima îmi bătea ca un ciocan în coaste. A încetat să mai bată când Fisher m-a prins de gulerul cămășii, trăgându-mă înapoi chiar la timp pentru a mă împiedica să fiu strivită de o placă uriașă de obsidian, dar nu era timp să ne oprim și să lăsăm adrenalina să treacă.

— Ne apropiem, a spus Fisher, trăgând o gură de aer. Îmi dau seama după tribuna prăbușită... acolo.

A arătat în sus, spre pereții amfiteatrului, care erau încă vizibili deasupra pereților labirintului. În direcția pe care o indica una dintre secțiunile tribunelor se prăbușise, într-adevăr.

— Nu mai e mult... până acolo.

Quicksilver-ul era mai zgomotos în capul meu. De fiecare dată când ne aruncam după un colț și fugeam spre următorul, simțeam întărindu-se firul care mă conecta cu el. Nu mai era mult acum. Doar câteva viraje.

— Stânga! Nu, *dreapta*!

Toți patru am alergat mai repede. Quicksilver-ul nu mai scanda împreună cu mulțimea. Șoptea, cu interesul trezit.

Ea vine. Ea vine. Pe aici, Alchimisto. Vino și găsește-ne!

— Dreapta!

Obsidianul negru strălucitor ne-a blocat calea.

— Dreapta din nou!

Ne-am repezit după un alt colț, picioarele mi-au derapat pe podeaua alunecoasă, și apoi...

Scanat cu CamScanner

— Of!

Am lovit pământul tare. Pământ care nu mai era sticlă neagră, ci ceva argintiu și rece. Am țipat a doua oară când o greutate s-a prăbușit peste mine, și apoi a aterizat Carrion.

— Scuze, a gemut el.

Coastele mele erau deja rupte, eram sigură de asta. Lovisem apa cu atâta putere, încât era un miracol că impactul nu-mi lichefiase organele interne. Ar fi trebuit să țip în agonie, dar omagul otrăvitor era încă activ și circula prin sistemul meu, slavă zeilor.

Runa dreptății de pe mâna lui Fisher mi-a apărut sub ochi. Am luat mâna pe care mi-a oferit-o și l-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Nu am observat imediat expresia lui sumbră. Eram prea șocată de muntele de monede care se înălța în fața noastră. Pentru că pe asta aterizasem. Monede.

Erau minuscule, de mărimea unghiei mele. Argintii și strălucitoare, sclipeau ca solzii de pește. Adunate în dealuri abrupte, care semănau cu niște dune, umpleau centrul labirintului. Trebuie să fi fost milioane acolo.

Acesta era iadul cu care se confruntase Fisher când ajunsese în sfârșit în mijlocul labirintului. Timp de opt ani, își dusese existența aici, încercând să găsească acea monedă pe care o aruncase Belikon când făcuse pariul. Nu era de mirare că n-o găsise. Părul său negru flutura în vântul rece în timp ce examina locul, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Atâția ani, prins aici, Frate. Unde ai dormit? a șoptit Lorreth. Ce ai mâncat? Cum ai *supraviețuit*?

Fisher și-a plecat capul. Acum că putea vorbi despre acest loc și tot ce se întâmplase aici, nu părea să știe cum să explice. Și-a deschis gura și a inspirat adânc, pentru a se calma.

— Eu...

— Nu a făcut nimic din toate astea, nu-i așa, dragostea mea?

Vocea a ricoșat în pereți, venind din toate direcțiile. O porțiune a uneia dintre dunele cele mai apropiate a început să alunece, monedele zăngănind și prăbușindu-se în timp ce se rostogoleau la pământ. Capul lui Malcolm a apărut primul peste vârful grămezii, apoi umerii săi, și apoi restul corpului său a ajuns în vârful stivei. Ne-a zâmbit binevoitor de sus, ca un tată mândru de realizările copiilor săi.

— Poate că sunt vampir, dar am fost cândva Fae. Magia cu care m-am născut încă mai cântă un refren întunecat în venele mele. Am folosit-o

Scanat cu CamScanner

pentru a crea acest loc special pentru dragul nostru Kingfisher, astfel încât să nu fie chinuit de nevoi atât de obositoare precum odihna și hrana. Atât timp cât a rămas între limitele locului meu de joacă, nu i-a lipsit nimic. Câtă grijă din partea mea, nu?

— Să îndure latrina asta mai mult de un secol, fără ca măcar să aibă un răgaz în somn? Da, foarte multă grijă, a replicat Lorreth.

Malcolm a chicotit.

— O, dar aș fi putut face mult mai rău. N-ai idee, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Chiar și acum, aș fi putut face călătoria voastră aici infinit mai îngrozitoare. De fapt, am crezut că Morthil v-a prins micul grup pentru o secundă. Sunt mulțumit că totuși ați reușit. Ne plictiseam puțin.

— Nenorocitule, a șuierat Carrion în șoaptă.

În spatele lui Malcolm, s-a văzut un cap cu părul auriu, și apoi a apărut Madra, îmbrăcată în versiunea feminină a armurii aurii pe care o purtau gărzile din Zilvaren. Fisher s-a încordat, mâna sa strângându-se puternic în jurul lui Solace când a urmat-o Belikon. Regele yvelian nu mai avea o gaură în stomac. De fapt, arăta sănătos și viguros, îmbrăcat într-o tunică verde de iarnă și pantaloni negri. Buza regelui s-a curbat de dezgust. Arătând un deget furios spre Fisher, a mârâit:

— Chiar crezi că mă poți ucide cu o sabie secătuită de putere? Nu ne poți ucide pe niciunul dintre noi cu o simplă lamă. Suntem Triumviratul, Câine. Trei coroane împărtășind o singură sursă. Pentru a ucide pe unul dintre noi, trebuie să ne ucizi pe toți, și asta nu-i o sarcină ușoară.

— Sunt dispus să încerc, a ripostat Fisher.

— N-ai știut niciodată când să te recunoști învins, băiete. Asta a fost întotdeauna problema ta.

— Nu voi fi învins până când nu voi fi mort.

— Ei, momentul acela nu poate veni suficient de repede pentru mine. Am vrut să te bag în pământ din momentul în care te-a fătat maică-ta. Dar vei fi mort curând, și o să iau sabia tatălui tău să o montez pe perete, chiar lângă craniul tău. Voi avea și Alchimista pentru a forja toate relicvele de care am nevoie. Noi trei, îi vom aduce pe zeii vechi în genunchi și vom revendica fiecare tărâm pe care îl dorim. Acum, vrei să mori în genunchi sau cu fața în țărână? Alegerea e a ta.

Habar n-aveam ce plănuia Fisher în continuare, dar Belikon, Madra și Malcolm stăteau toți între noi și quicksilver. Nu puteam vedea

Scanat cu CamScanner

bazinul, dar îl simțeam pulsând de cealaltă parte a muntelui de monede pe care stăteau ei. Nu aveam magie în acest loc.

Dușmanul nostru avea multă magie a morții de folosit, și erau într-o poziție superioară. Dacă ne-am fi întors, am fi înfruntat alte orori care trăiau în labirint, și nu exista nicio ieșire. Niciun quicksilver care să mă cheme dincolo de zidurile amfiteatrului. Singura cale de ieșire era prin acel bazin, ceea ce însemna că trebuia să trecem de Triumvirat, cum îi numise Belikon.

În mod uimitor, Carrion a fost cel care a pășit înainte primul, cu Simon ridicată.

— Poate că suntem de părere că Fisher e arogant, dar nu o să vă lăsăm pur și simplu să-l ucideți.

Tonul său era încrezător și nepăsător, dar am văzut cum îi tremura mâna în timp ce îndrepta vârful sabiei spre capul lui Belikon.

— Și mai ales n-o să-l lăsăm să fie ucis de un nemernic care și-ar preda propria fiică pentru a fi torturată și subjugată de un vampir nenorocit.

Ce face? a spus Fisher în mintea mea. *O să-l omoare.*

Habar n-am. Dar ar trebui să se oprească.

Belikon și-a supt dinții, ochii săi tulburi plini de dispreț.

— Orice capcană are nevoie de o momeală, a spus el. Și oricum, Everlayne s-a născut pentru a-mi servi coroana. Dacă consider potrivit ca ea să moară pentru a-mi ajuta cauza, atunci va muri.

— Nu va muri. Veninul lui Malcolm îi este drenat chiar acum. În curând, pângărirea vampirică îi va fi extrasă din sânge, iar el nu va mai avea niciun control asupra ei.

— Carrion, oprește-te! am șuierat eu.

Lovitura pe care i-o dăduse Harron în ceafă trebuie să fi provocat ceva daune serioase. De unde îl priveam eu, părea că probabil își pierduse mințile.

— Da, Carrion. Oprește-te, a spus Malcolm.

— Nu știi pe cine insulți.

Lumina jucăușă din ochii lui se stinsese. A coborât de pe movila de monede și a plutit în jos, ca și cum ar fi fost purtat de un fel de vânt invizibil. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Eram dați dracu' cu toții.

Saeris? Ascultă-mă. Aceste monede sunt false, a spus Fisher. *Trebuie să fie. Moneda originală cu care Belikon a făcut înțelegerea noastră era*

Scanat cu CamScanner

din argint. L-a ars pe Malcolm când a prins-o. Nici măcar n-ar putea sta pe atâtea monede de argint fără să fie afectat de ele.

Am urmărit cizmele lui Malcolm atingând covorul de monede. A mers încet spre Carrion, cu un rânjet mulțumit pe față; în mod clar, nu suferea nicio durere. De fapt, a părut să tresară doar puțin când s-a apropiat de sabia lui Carrion. *Bine. Deci ce înseamnă asta?*

Moneda originală ar fi avut și urme de quicksilver în ea. Oamenii din acest oraș credeau că aduce noroc. Credeau că le va aduce noroc și îi va conecta cu zeii. Conține vreuna dintre aceste monede quicksilver?

M-am încordat, dându-mi seama încet de ceva. Începeam să înțeleg ce îmi spunea. *Nu. Nu conțin*, i-am spus. *Nici măcar nu cred că sunt făcute din metal. Sunt... o iluzie, poate? Magie?*

Bine. Atunci înțelegi ce trebuie să faci?

Malcolm a șuierat ca un șarpe, în timp ce a împins sabia lui Carrion laoparte. S-a aplecat spre hoț, dezvelindu-și colții.

— Ce ai de gând să faci pentru a ne opri? Suntem nemuritori. Suntem zei. Tu ești doar un om cu mâini tremurânde și un cuțitaș. Ce m-ar opri să-ți sfâșii gâtul chiar aici, unde stăm?

Saeris! Era o notă urgentă în vocea lui Fisher.

Da, i-am spus. *Știu ce trebuie să fac.*

Ochii lui Carrion au zburat spre ai mei pentru o secundă. Conțineau tot felul de cuvinte nespuse. Apoi, a coborât-o pe Simon, i-a acordat lui Malcolm toată atenția și a spus:

— Nimic nu te oprește. Hai, Lipitoare. Mușcă-mă și vezi unde te duce asta.

— Carrion, *nu*!

Am înregistrat șocul ca o palmă peste față. Malcolm s-a rotit în jurul lui Carrion, cu fața hidoasă, flămândă. Buzele i s-au tras înapoi și i-au dezvelit colții înguști, alungiți. Nu doar caninii. Toți dinții îi erau ascuțiți și perfizi. Carrion nici măcar nu și-a ridicat mâna pentru a-l opri pe Malcolm. Cu capul dat pe spate, s-a uitat sfidător la vampir în timp ce Malcolm și-a aruncat capul în față și și-a înfipt dinții în gâtul lui.

— Pe toți zeii! Trebuie să... să facem ceva! am țipat eu.

Scanat cu CamScanner

Mâinile lui Fisher mi-au prins brațele. Și ale lui Lorreth. Cei doi bărbați m-au ținut strâns, cu expresii dure. Și în tot timpul ăsta, regele vampirilor îi bea sângele.

Nu era posibil. Carrion era golit de sânge chiar sub ochii noștri și noi nu făceam nimic. Nimic!

Nu putem face nimic. Vocea lui Fisher era atât de liniștită în comparație cu țiuitul din capul meu. *Vom muri cu toții dacă încercăm să-l tragem de pe el.*

Dă-mi drumul! Trebuie să încerc!

Malcolm a mârâit, înfigându-și dinții mai adânc în gâtul lui Carrion. Își pierdea controlul. Se pierdea în propria poftă de sânge. Gâtul i se mișca frenetic în timp ce înghițea sângele lui Carrion cu înghițituri mari. Cuprins de frenezie, și-a retras colții – avea să caute o priză mai bună sau o venă mai bună? – dar apoi o privire uimită i-a trecut pe chip. Malcolm s-a clătinat pe călcâie, cu buzele pătate de sânge roșu, cu bărbia încreținându-i-se într-un mod ciudat în timp ce se încrunta spre Carrion.

— Tu... a spus el.

Carrion era palid ca moartea, dar i-a zâmbit lui Malcolm ca un nebun de legat.

— Chiar ar fi trebuit să mă lași să-mi termin prezentarea mai devreme. E nepoliticos să întrerupi lumea.

Malcolm i-a dat drumul, împingându-l. În mod miraculos, Carrion a reușit să rămână în picioare.

— Numele meu e Carrion Swift. Dar a fost o vreme când eram cunoscut drept Carrion Daianthus. Primul născut al lui Rurik și Amelia Daianthus.

Malcolm a început să tremure. O convulsie violentă l-a zguduit, și un șuvoi gros de sânge a țâșnit din gura lui.

— M-ai păcălit?

S-a înecat, vomitând un alt jet de sânge.

— *M-ai păcălit să beau sânge de Daianthus?*

— Pe toți afurisiții de zei!

Fisher și Lorreth au murmurat blestemul la unison.

— Ce naiba se întâmplă?

Scanat cu CamScanner

Daianthus? Auzisem numele, dar nu-mi puteam aminti când. Ca şi cum ar fi fost lovit brusc de gravitatea situaţiei, Fisher s-a întors şi m-a apucat de umeri.

— Poţi să-l simţi? a întrebat el. Poţi să simţi unde e?

— Eu... nu ştiu! Eu...

Dar da. Era acolo. O şoaptă. Slabă. Firavă. Dar era acolo.

— L-am găsit, am zis.

Fum gri, murdar a început să iasă din gura lui Malcolm. Pielea lui perfectă de porţelan a fost brusc brăzdată de vene negre care pulsau.

— Ce ai făcut? a răcnit Belikon.

Atât el, cât şi Madra au plutit în jos pe panta monedelor, ridicându-şi mâinile...

Fisher m-a scuturat.

— Saeris. E aici?

— Nu, nu e aici.

— Dar în interiorul labirintului?

Am dat din cap în semn de aprobare.

Fisher a pus-o pe Solace în palma mea şi mi-a închis pumnul în jurul mânerului.

— Atunci du-te! Găseşte-o! Termină cu asta!

Omagul otrăvitor începea să-şi piardă efectul. Coastele mă săgetau de durere în timp ce mă aruncam prin labirint. Îmi făceam vânt cu braţele, Solace tăind aerul în timp ce alergam. Pereţii nu se mai mişcau. În mod clar, aveau nevoie de indicaţii de la Malcolm pentru asta, iar vampirul era prea ocupat să se sufoce – să moară? – ca să mai tragă astfel de sfori.

Coridoarele de obsidian fuseseră destul de înfricoşătoare când alergasem prin ele cu prietenii mei, dar acum erau de-a dreptul înspăimântătoare.

Era prea linişte.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama de ce.

Şi apoi am realizat: corpurile fumegânde din tribune amuţiseră.

Ce însemna asta? Fisher era mort? Dispăruseră şi Lorreth şi Carrion? Voiam să ţip. Frica şi panica mă cuprindeau bucată cu bucată. Aveam să-mi pierd minţile. Abia mai auzeam şoapta firavă acum. Părea că devenea tot mai slabă, deşi instinctul îmi spunea că mă apropiam.

Saeris... Saeris...

Scanat cu CamScanner

Mă striga pe nume.

Brusc, nu mai eram atât de sigură. Crezusem că merg în direcția corectă, dar șoapta părea să vină din toate direcțiile.

Unde ești? am implorat. *Am nevoie de tine.*

Nu nevoie, a spus șoapta. *Vrei.*

Nu! Am nevoie de tine. Am nevoie să-mi salvez prietenii. Am nevoie să mă ajuți. Te rog, arată-mi unde ești!

Am alergat înapoi pe drumul pe care venisem, cu inima urcându-mi în gât.

Era atât de întuneric. Atât de liniște. Am simțit cea mai ușoară mișcare în stomac când am trecut în fugă pe lângă o cotitură și m-am întors, schimbând direcția.

Șoapta n-a spus nimic.

Te rog. Ajută-mă!

O înțelegere, atunci, a spus șoapta.

Nu! Nicio înțelegere. Niciun truc. Nicio afacere.

Atunci de ce să te ajutăm?

M-am oprit din alergat. Copleșită de epuizare și durere, tot ce voiam să fac era să mă strâng ghem și să pretind că nimic din asta nu se întâmpla. În schimb, am spus:

Pentru că asta e greșit. Ce-au făcut ei aici. E rău, și tu poți să-i pui capăt.

Răul și binele sunt două fețe ale aceleiași monede, a chicotit șoapta.

— Dacă asta ar fi trebuit să fie amuzant, atunci... atunci...

Mi-am aruncat mâinile în aer, ochii usturându-mă de lacrimi.

Există întotdeauna rău. Există întotdeauna bine, a spus șoapta.

— Da! Dar privește cât de mult rău există aici. Atâta durere, și moarte, și suferință. Nu e timpul pentru puțin bine? Pentru echilibru? Eu...

M-am oprit, neștiind cum să câștig această luptă.

— Îl iubesc, am spus. Nu suport să-l văd murind.

Kingfisherrrrr, a bâzâit șoapta.

— Da.

Partenerul tău.

M-am holbat în întuneric, simțindu-mă fără speranță.

— Da, am spus. Partenerul meu.

Liniștea mi-a sunat în urechi, asurzitor de tare.

Scanat cu CamScanner

Șoapta dispăruse. Firul care mă ghida spre ea dispăruse.

Se terminase. Eram blocată în acest labirint îngrozitor, singură. Aveam să mor aici. Nici măcar n-aveam cum să mă întorc la el, ca să putem muri împreună.

O favoare mică, atunci, a spus șoapta. *O vom face pentru o favoare. Și pentru restaurarea echilibrului. Și pentru dragoste.*

Am izbucnit în lacrimi.

— Ce fel de favoare? am îngăimat.

Cum am spus. Una mică.

O favoare mică. Era suficient de vag să declanșeze tot felul de alarme, dar era cel mai bun lucru pe care-l puteam obține. Aveam să mă ocup de consecințele prostiei ăsteia mai târziu.

— Bine, atunci. Da. Îți voi face o favoare mică.

Pe aici, atunci. Pe aici.

Firul a revenit la viață, trăgându-mă înainte. L-am urmat. Am alergat. Chiar mai repede, cât de repede mă puteau duce picioarele, și am țipat când am cotit și m-am trezit față în față cu Morthil.

Demonul era încă mort, dar asta nu era prea liniștitor. Conform lui Fisher, urma să se regenereze, orice ar fi însemnat asta, și n-aveam nici cea mai mică dorință să fiu prin preajmă când o va face.

— Unde ești? am șuierat.

Șoapta a răspuns încântată:

Înăuntru! Suntem înăuntru. Înăuntru.

— Ce vrei să spui?

Eram la limita isteriei acum. Era prea mult. Pentru că știam deja ce voia să spună prin *înăuntru*, puteam să-l simt, atât de aproape, zumzăind, și nu voiam să recunosc ce trebuia să fac.

Înăuntru, a insistat șoapta.

M-am târât înainte, apropiindu-mă de cadavrul aburind al demonului-păianjen. Zăcea grămadă, cu abdomenul sfâșiat larg deschis unde-l înjunghiasem cu pumnalul meu. Unul dintre picioarele lui zăcea pe pământ, la un metru distanță.

Gura uriașă din centrul feței sale era mutilată de la lovitura pe care i-o dăduse Lorreth cu Avisiéth, ceea ce o făcea doar mai hidoasă. Mi-am ținut respirația în timp ce m-am aplecat și m-am uitat în fălcile căscate ale demonului.

Scanat cu CamScanner

La naiba. Orice speranță că aș fi putut greși s-a transformat în fum când am văzut licărirea strălucitoare de argint în gâtlejul bestiei.

Un strigăt sfâșiat, fără cuvinte, a străpuns liniștea groasă care plutea peste labirint. Undeva, Fisher, Lorreth și Carrion se luptau pentru viețile lor, iar eu pierdeam timpul.

Trebuia să mă mișc.

Hai, Saeris. Poți face asta. Aș fi preferat încurajarea de la Fisher, dar eram sigură că avea mâinile ocupate acum, așa că mi-am ținut singură un discurs motivațional în schimb.

Am ridicat mâna, și... Oh.

Pielea îmi era pătată cu negru de cerneală. Rune peste rune, peste rune. Legăturile divine străluceau albastru metalic în jurul încheieturilor mele, ca și cum s-ar fi consolidat și ar fi devenit, cumva, mai reale.

Tot corpul mi s-a umplut de căldură.

O spusesem cu voce tare, nu-i așa? Recunoscusem că Fisher era partenerul meu.

Era o nebunie prea importantă ca să-i caut înțelesurile acum. Cu grijă, am întins mâna înmuiată în cerneală în gura demonului.

Dinții lui străluceau, rânduri circulare stivuite unele peste altele, devenind din ce în ce mai mici pe măsură ce coborau în gât. Fiind atât de aproape, puteam vedea zimții fiecărui dinte. Erau făcuți pentru sfâșierea și măcinarea cărnii.

Mai adânc.

Trebuia să ajung mai adânc. Inima mi s-a oprit între bătăi. Aerul mi-a înghețat în plămâni.

Mai adânc.

Puțin mai adânc...

Gâtlejul demonului era cald încă, să nu mai vorbim că era și alunecos. Am făcut o grimasă când am smuls moneda din fundul gâtului său și am strâns-o în pumn.

Demonul a tresărit și am intrat în panică. Smulgându-mi brațul din gura lui, am țipat scurt, clătinându-mă înapoi. Și o mână mi-a prins încheietura.

— Mai bine îmi dai moneda aia, fată, a spus o voce aspră.

Era Malcolm.

Scanat cu CamScanner

43.

O ALTĂ CALE

Moneda nu cântărea aproape nimic. Mi-am strâns pumnul în jurul ei și m-am luptat să-mi eliberez mâna. Malcolm era puternic. Mi-a înfipt degetele în încheietură, iar unghiile lui ascuțite mi-au străpuns pielea.

Respirația lui Malcolm duhnea a moarte.

— Nu e niciodată recomandat să te amesteci în planurile nemuritorilor, Saeris Fane. Mai ales când au investit atât de mult timp și efort în acele planuri. Deschide pumnul.

— Nu! E destul. Fisher a suferit destul. Oamenii ăștia au suferit destul. Înțelegerea asta pe care ai făcut-o s-a terminat!

— Încă nu s-a terminat.

Regele vampir m-a răsucit și mi s-a tăiat respirația. Pielea i se topea de pe oase, dezlipindu-se în fâșii umede, fibroase de pe obraji și gât. Mirosul care venea dinspre el era oribil – duhoarea cărnii putrezite, lăsate prea mult la soare. Chiar și globii oculari îi erau zbârciți și uscați în orbite. Orice ar fi fost Carrion, orice ar fi făcut, îi dăduse lui Malcolm o lovitură înfiorătoare. Dar era încă mai puternic decât mine, și durerea din coastele mele devenise sfâșietoare. Respiram superficial, fiecare răsuflare mai chinuitoare decât ultima.

— Sunt foarte curios în privința ta.

Zâmbetul distrus al lui Malcolm avea să mă bântuie din această viață în următoarea.

— O Alchimistă, după atâția ani. Nu am fost surprins să aflu că Madra a încercat să vă omoare pe toți cu secole în urmă. I-a fost întotdeauna

Scanat cu CamScanner

atât de frică de cei ca voi. Totuşi, presupun că ar fi fost imposibil să vă urmărească pe toţi. E aproape imposibil să detectezi magia în Fae cu descendenţă mixtă. Probabil a lăsat unul sau doi să-i scape printre degete. Trebuie să se fi ascuns în oraşul ei, să fi întemeiat familii şi să se fi înmulţit. Sângele nostru Fae trebuie să se fi diluat de-a lungul secolelor, redus la ceva mai puţin decât o urmă într-o linie genealogică. Dar apoi apari tu. Trebuie să recunosc, sunt impresionat. O revenire genetică cu o putere precum a ta e de neconceput. Ştii, a fost o vreme când am lucrat foarte îndeaproape cu cei de felul tău.

M-a studiat.

— O Alchimistă foarte talentată a descoperit cheia darului meu de sânge. Era remarcabilă în multe feluri. Profund dezamăgitoare în altele. Poate ar trebui să te ţin în viaţă după ce se termină totul. Se pare că am nevoie de un alt miracol, mulţumită nemernicului ăluia de Daianthus.

— Nu te voi ajuta, am scuipat eu vorbele. Nu pot. Pot lucra doar cu quicksilver-ul.

Malcolm a ţâţâit – un sunet umed, dezgustător.

— Fetiţo, ignoranţa ta e şocantă.

M-a aruncat cât colo. A fost atât de uşor pentru el. Doar o mişcare lejeră a încheieturii, şi m-a azvârlit în perete. M-am lovit de obsidianul tare, iar răsuflarea mi-a ieşit din plămâni. O explozie de lumină albă mi-a strălucit în spatele pleoapelor, în timp ce m-am prăbuşit la pământ.

Nu-ţi pierde conştiinţa, Saeris. Dacă leşini acum, eşti moartă.

Nu suna a vocea mea. Suna a Fisher. Atât de clar. Atât de tare. Atât de aproape...

Malcolm a înfipt vârful cizmei sub mânerul lui Solace şi a aruncat sabia din mâna mea cu un şut. S-a aplecat lângă mine şi, cu degete reci, mi-a deschis forţat pumnul şi a luat moneda pe care mă luptasem atât de mult să o găsesc. I-a ars pielea, dar doar pentru o secundă. A scăpat-o într-un săculeţ de piele pe care şi l-a prins la centura de la talie, apoi mi-a întors mâna, trecându-şi un deget rece ca gheaţa peste semnele mele. Arătând spre runele de pe degetul arătător şi cel mijlociu, le-a numit una câte una.

— Pământ. Aer. Foc. Apă. Sare. Pucioasă. Argint-viu. Întreaga gamă. Mai multă putere decât orice Alchimist pe care l-am întâlnit vreodată. Eşti capabilă să-mi restaurezi puterea şi mult mai mult, pe deasupra.

Scanat cu CamScanner

— Omoară-mă odată și termină. Nu te voi ajuta, am gemut.

— Serios?

Vampirul și-a înclinat capul într-o parte. A bătut cu degetul în runa complexă, întrepătrunsă, de pe dosul palmei mele. Am încercat să-mi trag mâna, dar el a clătinat din cap, țâțâind dezaprobator.

— Vorbind de semne impresionante, n-am mai văzut așa ceva înainte. Ce desene frumoase! Se pare că ți-ai găsit un partener. Mă întreb cine ar putea fi.

— Du-te dracului, am zis scurt.

— Am petrecut mult timp cu Fisher de-a lungul anilor. E destul de impresionant la vedere, așa că să mă crezi când îți spun că i-am observat noile semne imediat. Dar n-am avut nevoie să văd cerneala de pe piele ca să știu că ești a lui, nu-i așa? Ți-am simțit mirosul pe el în secunda în care a apărut aici, cerându-mi să-i las sora să plece. Ți-am simțit mirosul corpului pe el.

S-a forțat să scoată cuvintele de parcă îi lăsau un gust oribil în gură.

— Dar mirosul sângelui tău era mult mai puternic. Nu-mi venea să cred. Că s-a *hrănit* din tine, a zis el batjocoritor. A purtat colanul ăla de argint la gât în fiecare zi cât a fost prins aici în labirint. Un dar de la mama lui, cred. Argint pur, îmbibat cu o magie deosebit de neplăcută. N-aș fi putut să i-l smulg nici dacă aș fi încercat. Edina a fost întotdeauna un spin în coasta mea. I-am promis lui Fisher că-l las să plece dacă-mi dă doar o dată să gust. I-am promis să-i șterg Gillethrye din memorie, ca să uite tot despre locul ăsta și ce s-a întâmplat aici... dacă se hrănea din mine doar o dată. Voiam să cunosc fericirea care ar fi venit din vârfurile dinților lui. Dar m-a refuzat. A ales să rămână și să sufere. Și apoi *tu*. O ființă umană, jalnică și slabă? Perechea lui? E jignitor.

— Scuze.

Era înfricoșător cât de tare îmi hârâiau plămânii când vorbeam.

— Pur și simplu nu-i plac morții vii.

— N-ai idee cât de mizerabil va fi restul scurtei tale existențe, fato, a șuierat vampirul. Fisher va fi al meu, într-un fel sau altul. Mă vei ajuta să mă vindec. Mă vei ajuta să construiesc o armată de neoprit, care va mătura toată Yvelia. Și el se va dărui...

M-am repezit. Lama prinsă la coapsă nu era la fel de impresionantă ca Solace, dar era ascuțită, și, în final, doar asta conta. Am înfipt pumnalul

Scanat cu CamScanner

în gâtul lui Malcolm, țipând chiar dacă mă durea tot pieptul. Ochii vampirului s-au mărit, pupilele contractându-i-se în fante verticale.

— Tu... proasto...

Am răsucit pumnalul în timp ce l-am smuls afară, mârâind din cauza efortului. O fâșie din carnea lui Malcolm s-a desprins odată cu lama, și fum și sânge au țâșnit ca un gheizer din rană. Sângele regelui vampir nu era un lichid negru, ca al mâncătorilor lui. Era arterial, cel mai închis roșu, dar tot roșu. Incandescent de furie, Malcolm și-a dus o mână la gât și a răcnit. Nu avea nevoie de armă să mă omoare. Mâinile lui erau de ajuns. Cu un mârâit turbat, m-a lovit cu pumnul în stomac și a împins în sus.

Rezistă, Saeris. Vin!

Era vocea lui Fisher. Limpede ca un cristal, perfectă. Venea după mine.

Avea să fie prea târziu.

Un val de șoc rece mi-a zguduit corpul. Nu era durere. Nu chiar atunci. S-a furișat la marginile conștiinței mele, ca o brumă de dimineață care se furișează pe geam.

Și apoi m-a sfărâmat.

Muream. Malcolm s-a asigurat de asta. Încântarea lui era dezgustătoare în timp ce își trăgea mâna îmbibată de sânge din stomacul meu.

— Se spune că rănile abdominale sunt cel mai rău mod de a muri.

Vocea lui era un hârâit umed. Îi făcusem niște daune serioase cu lovitura aia la gât, dar capul îi era încă atașat, din păcate.

— Cred că te voi lăsa exact așa. Vei rezista suficient cât să te găsească. Îl iubesc cel mai mult pe dragul nostru Kingfisher când i se frânge inima.

Dragul nostru Kingfisher? Al *nostru*? Acest rahat cu ochi nu putea pretinde nici măcar o bucățică din partenerul meu. Fisher era al *meu*.

— Am să te omor, am gemut. Va fi ultimul lucru pe care-l fac, dar va merita.

Malcolm a râs.

— Te rog, fato. Mori cu demnitate. Nu mă poți omorî. Sunt nemuritor.

Când și-a coborât mâna de la gât, am putut vedea că deja se vindeca. Era un progres lent, fibrele mușchiului lui reatașându-se una câte una. Dar avea să se vindece. Nu mai conta. Nu mă amăgisem crezând că-l voi ucide cu pumnalul. Doar voiam să-l distrag puțin.

Scanat cu CamScanner

Zâmbetul lui Malcolm s-a șters când am ridicat săculețul de piele în care pusese moneda. Chiar cea pe care o desfăcusem de la centura lui în timp ce-mi făcuse o gaură în stomac. Și-a întins mâna, puțin mirat.

— Dă-mi-o, a poruncit. Dă-mi-o, și s-ar putea să te salvez. Mai e timp.

Era rândul meu să râd acum. Gura mi s-a umplut de sânge, corpul convulsionându-mi-se de agonia care mă sfâșia, dar merita.

— Chiar contează atât de mult pentru tine? Că el trebuie să stea aici și să sufere? Că poți să ții toți oamenii ăștia aici, arzând îndurerați pentru eternitate? Sufletul tău e chiar atât de negru și de rău?

Malcolm a ridicat din umeri, părând că se scuză.

— N-am suflet, fato.

Și s-a repezit. Nu puteam să-l opresc să-mi smulgă săculețul și s-o ia la fugă, desigur. Nici măcar n-am încercat. Păstram puțina energie care îmi mai rămăsese.

Ochii vampirului au strălucit la gândul victoriei. Acea strălucire s-a estompat când a deschis săculețul și n-a găsit nimic înăuntru. Privirea lui a țâșnit spre mine și a rămas cu gura căscată.

Mica monedă zumzăia fericită în mâna mea când am ridicat-o să o vadă.

— Care era înțelegerea lui Belikon? Frunze sau pești?

— Nu! a strigat Malcolm. NU!

Am aruncat moneda. Nu prea sus. Nu voiam să-i dau șansa s-o prindă din aer așa cum făcuse când o aruncase Belikon. Mica monedă a strălucit în timp ce s-a rotit. Nu mai conta pe ce parte cădea acum. Trebuia doar să cadă. Pământul s-a cutremurat când argintul strălucitor a lovit obsidianul.

A fost un moment de liniște, și ruinele din Gillethrye și-au ținut respirația.

— Târfuliță proastă. Ce-ai făcut? a șoptit Malcolm.

Și apoi a lovit. Un vânt înfricoșător s-a izbit în labirint. A venit de nicăieri, șuierând prin pasajele care-l ținuseră captiv pe Fisher decenii la rând. S-a năpustit în sus, în afara labirintului, sfâșiind totul în cale, de-a lungul tribunelor amfiteatrului.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

A smuls strigătele sufletelor torturate, și, în timp ce vântul trecea pe lângă ele, s-au transformat în stâlpi de cenușă și au fost măturate în urlete,

Scanat cu CamScanner

după ce a trecut. Sute de mii de Fae superiori și inferiori, în sfârșit lăsați să treacă dincolo, durerea lor ajungând la final.

Malcolm s-a holbat în sus, la tribune, înspăimântat.

— Nu. Asta nu e... copiii mei. Trebuiau să fie armata mea. Tu... tu mi i-ai luat!

S-a întors spre mine, dar nu eram unde mă lăsase. Eram în picioare, aplecată și pierzând sânge, stând chiar lângă el. Și o aveam pe Solace în mâini.

— Doar zeii sunt eterni, i-am spus.

Și i-am tăiat capul lui Malcolm.

Am fost aruncată pe spate.

Nu mă mai puteam ridica.

Capul lui Malcolm a izbucnit în flăcări albastre înainte să lovească măcar pământul. Corpul lui a fost cuprins rapid după aceea. O explozie de lumină a țâșnit din Solace spre nori, luminându-i. S-a întors câteva secunde mai târziu, prăbușindu-se înapoi spre pământ, în furci de energie cu nuanțe albastre care au fracturat obsidianul și au incendiat amfiteatrul. Mai multe filamente de putere au țâșnit din vârful sabiei, dar eram prea slabă să o ridic pe Solace din nou. Nu mai aveam nevoie. Malcolm era mort. Nu mai exista cale de întoarcere pentru el acum. Energia a explodat din sabia care îi aparținuse cândva tatălui lui Fisher – energie care nu mai fusese activă de peste o mie de ani – a pârâit și, în cele din urmă, s-a stins.

Saeris! Saeris!

Fisher mă striga în gând. Cu mintea înceţoșată, am închis ochii, lăsând să-mi scape o respirație tremurată.

E bine. Voi fi bine. Madra...

Laşa a dispărut în quicksilver imediat ce a venit vântul.

Și... Belikon?

Lorreth se ocupă de el. Și Carrion. Săbiile lor canalizează magia din nou. Unde ești?

Era o întrebare bună. N-aveam idee cum să-i explic încotro să se îndrepte.

Sunt... lângă demon. Morthil. Informația asta nu-i era foarte utilă totuși. Pereții se mișcaseră atât de mult după ce părăsisem cadavrul

Scanat cu CamScanner

demonului-păianjen. Nu exista nicio şansă ca Fisher să mă găsească doar din informaţia asta.

Putea simţi cât de slabă eram? Eu simţeam că era rănit la umăr. Îi puteam simţi epuizarea. Nu înţelegeam această conexiune dintre noi, dar devenise mai puternică de când îmi acceptasem semnele şi îl recunoscusem drept partenerul meu. Ştiam că alerga. Ştiam, de asemenea, că îi era frică.

Nu-ţi face griji, a spus el. *Vin.*

Probabil că am leşinat. Când mi-am revenit, o siluetă stătea peste mine, şi nu era Fisher. M-am încordat, întinzându-mă după Solace, dar braţele îmi erau amorţite. Picioarele mele... tot corpul îmi era amorţit. Nu mă puteam mişca. Am văzut păr argintiu, şi un val de disperare s-a ridicat în mine. Supravieţuise? Cum? Nu era posibil. Dar părul era prea scurt să fie al lui Malcolm. Era Taladaius, vampirul care o ţinuse pe Everlayne pe malul Darnului.

— E în regulă, Saeris. O să fii bine.

Fisher a căzut în genunchi lângă el, cu faţa mânjită de funingine, cenuşă şi sânge. Părul lui negru, umed de transpiraţie, i se ondula în jurul urechilor.

Am deschis gura, dar nu puteam vorbi. Din fericire, aveam alte mijloace de a comunica cu el. *Când Te Léna a spus că unul dintre membrii perechilor marcate cu o legătură divină moare întotdeauna, nu credeam că se va întâmpla atât de repede.*

— N-o să mori.

Fisher mi-a dat părul laoparte de pe faţă, cu mâini tremurătoare.

— Mă tem că va muri, a spus Taladaius solemn. Se va întâmpla curând, indiferent ce facem. Rănile de la stomac şi cavitatea toracică sunt prea grave.

Buzele lui Fisher s-au subţiat într-o linie. Şi-a trecut o mână prin părul murdar, închizând strâns ochii.

— Dacă nu acţionăm, va trece dincolo în următoarele minute, a spus Taladaius cu o grijă surprinzătoare.

— Îi voi da o parte din sufletul meu, a spus Fisher.

— Nu poţi. I-ai dat deja prea mult lui Lorreth. O să te distrugi imediat dacă încerci să...

Scanat cu CamScanner

— Nu-mi pasă! Am trăit destul, Tal. Ea abia şi-a început viaţa. I-o dau, la dracu'.

Trăgându-şi nasul, s-a aplecat înainte pe genunchi şi şi-a pus palmele pe burta mea mutilată.

Nu, Fisher.

Jalea i-a strâmbat trăsăturile. Privirea plină de panică din ochii de jad s-a ciocnit cu a mea.

Trebuie, a spus el. *Nu te las să mori.*

Nu-ţi încalci promisiunea faţă de mine, i-am răspuns. *Ai jurat că nu-mi vei mai lua niciodată liberul arbitru. Asta vei face dacă mă vindeci şi mori. Nu vreau să-ţi iau sufletul.*

— Pot suporta consecinţele încălcării unei promisiuni dacă asta înseamnă că o să trăieşti, a spus el cu voce tare.

Ai spus în scrisoarea ta că vom avea timp după această viaţă. Că există mai mult timp pentru noi.

— Va exista.

A dat din cap, de parcă credea că mă consola. Că avea să mă aştepte indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dar înţelesese greşit.

Nu va exista. Ţi-am spus că n-am să te iert niciodată dacă mă forţezi din nou să fac ceva ce nu vreau să fac. Niciodată înseamnă mult timp, Fisher. Dacă te sacrifici pentru mine, voi respinge legătura noastră în această viaţă şi în următoarea.

Uram să văd cât de pustiit arăta. Dar vorbeam serios. Fisher îşi petrecuse toată viaţa sacrificându-se pentru cei din jurul lui. Mai bine aş fi murit decât să-l las să se sacrifice pentru mine.

— Nu mai avem timp, a spus Taladaius. Există o altă cale, şi o ştii.

— Nu, a pufnit Fisher.

Secundul lui Malcolm a pufnit frustrat.

— Când vei învăţa că încăpăţânarea nu ţi-e niciodată de folos? Lasă-mă să ajut!

Fisher s-a uitat în jos la mine, quicksilver-ul din ochiul lui învârtindu-se frenetic.

— Eu...

Despre ce vorbeşte?

— Fisher, dacă vrei să acţionez, trebuie să fie acum.

Fisher! Ce vrea să spună?

Scanat cu CamScanner

Frumosul meu partener cu păr negru a înghiţit cu greutate.

Tal a fost al doilea cel mai puternic vampir după Malcolm. S-a ascuns de rege ca să nu-l omoare. Te poate transforma.

Mintea mea era atât de înceţoşată. Nu puteam procesa ce spunea. Taladaius voia să mă transforme?

Nu... nu pot fi un mâncător, Fisher. Te rog.

Fisher a clătinat din cap.

— N-ai fi. Ai fi ca el.

N-aş muri?

— Nu.

Ar trebui să mă hrănesc?

— Nu ştim.

— Fisher, se stinge. Mai am câteva secunde...

L-am auzit pe Taladaius vorbind, dar suna de parcă ar fi fost sub apă.

O pătură adâncă, întunecată se aşeza peste mine. Era atât de caldă şi confortabilă. Îmi făcea durerea din stomac să se topească.

— Spune-mi că e de acord, la dracu'! a strigat Taladaius.

Lumea s-a estompat. Vocea lui Fisher a fost ultimul lucru pe care l-am auzit.

— E de acord.

Scanat cu CamScanner

44.

AXA

— MIȘCĂ-TE!

Îmi venea să vomit. Durerea m-a străpuns ca un cu...

— O, zei. E vie?

Fața lui Carrion era deasupra mea, palidă și brăzdată de îngrijorare.

BUM!

Cerul cădea.

Nu cerul. Amfiteatrul.

O secțiune uriașă de piatră, care se desprindea din tribună, se prăbușea cu încetinitorul.

BUM!

— Jur pe toți zeii, dacă nu supraviețuiește...

Lorreth, înșfăcând cămașa lui Carrion, trăgându-l înapoi.

Foc, peste tot. Flăcări urlând spre înalt, să întâlnească cerul care se sfărâma. Flăcări țâșnindu-mi în vene. În gât.

O, zei, gâtul meu...

— Formează o poartă de umbre!

Vocea lui Fisher, plină de panică.

— Încerc, futu-i!

Lumea, pe o parte, fărâmându-se.

Tot haosul. Toată durerea. Toată îndoiala. Toată frica. Tot...

Totul s-a oprit.

Zăceam în brațele lui Fisher. Lumea a devenit tăcută, dar puteam vedea fața perechii mele deasupra, și durerea îngrozitoare de acolo.

Scanat cu CamScanner

tendoanele din gâtul lui ieşind în evidenţă în timp ce striga ceva către Lorreth. Venise după mine. Chiar şi când lumea se sfârşea în jurul nostru, avea grijă de mine.

Muntele care rezistă în faţa tuturor furtunilor, a spus o voce foarte clar în mintea mea. Nu aveam control asupra corpului meu. Niciun pic de energie sau de grijă nu-mi mai rămăsese ca să reacţionez la voce. Eram suficient de conştientă să realizez că era diferită acum. Calmă. Concentrată. Directă. Mi-am privit partenerul, plutind între întuneric şi lumină în timp ce vorbea.

El e furtuna. Tu eşti pacea care trebuie să vină după ea. Spune-mi, crezi în destine, Alchimisto?

Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi şiroiască.

Fisher deschidea o poartă. Mă ducea acasă. Aveam să mor la Cahlish, în confortul patului său, poate. Eu...

Nu pluti prea departe de ţărm, Saeris Fane. Întoarce-te acum! Întoarce-te!

Am deschis ochii, iar pulsul meu a început să bată departe de mine.

Adrenalina mi-a inundat sângele, un curent electric încărcându-mi pieptul, pornind-mi inima.

— La naiba! am gâfâit. O, zei. *La naiba!*

— Începe, a venit anunţul sumbru al lui Taladaius, de undeva din spatele meu.

Fisher s-a uitat în jos la mine, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— O să fie bine. Rezistă, Saeris!

Vocea a venit din nou, clară şi concisă. *Stai în faţa unei uşi. Mâna ta e pregătită să bată. Eşti gata să treci prin ea? Să părăseşti acest loc şi să vezi ce se află dincolo, în următorul?*

Următorul? *Să plec?* Am clipit încet. *Nu. Nu vreau să plec. Nu încă.*

Vocea suna aspră, dar curioasă. *O umbră cade peste Yvelia. Va schimba tot ce atinge. Ai prefera să rămâi aici, ştiind că se profilează suferinţă şi greutăţi la orizont? Că vor trebui făcute sacrificii?*

M-am uitat la Fisher. La aripile late, frumoase care i se întindeau pe laterala gâtului. I-am simţit inima galopând în piept, pulsând în acelaşi ritm cu a mea, în timp ce şi-a întins mâna, încercând să atingă o poartă de umbre. N-aveam nevoie să-mi cântăresc răspunsul. Oricare ar fi fost costul pentru a rămâne cu el, aveam să-l plătesc.

Da, am spus.

Scanat cu CamScanner

Cum dorești. Atunci îți cerem favoarea, Saeris Fane. Îți vei onora cuvântul și ne vei acorda favoarea?

Desigur că era quicksilver-ul. Și desigur că-și cerea datoria acum, când eram la un pas de moarte.

Ce vreți de la mine?

Răspunsul a venit imediat: *Solicităm o audiență cu tine, Saeris Fane.*

Fisher s-a uitat în jos la mine, încruntându-se.

— Saeris?

Ne vei acorda favoarea?

O audiență? Voiau să vorbească cu mine? Era, într-adevăr, o favoare mică. Una pe care cu greu puteam s-o refuz.

Da. V-o acord. Ime...

Imediat ce voi fi suficient de întremată ca să port o conversație cu voi. Asta eram pe cale să spun, dar firul care mă ajutase să găsesc bazinul de quicksilver din centrul labirintului s-a întins brusc. Corpul meu s-a smucit, și Fisher aproape că m-a scăpat din brațe.

— Ce naiba? Saeris?

Fisher m-a strâns tare. Poarta lui de umbre era deschisă, la mai puțin de un metru distanță. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă și să ne ducă prin ea. Am apucat cureaua protecției lui de piept, clopote de alarmă sunând în capul meu.

— Îmi pare rău, am gâfâit. Eu...

Am fost smulsă din brațele lui.

— *SAERIS!*

O frânghie invizibilă m-a smucit prin aer, trăgându-mă prin labirint. Brațele și picioarele îmi fluturau în timp ce eram trasă înapoi. Aerul se năpustea pe lângă urechile mele. Lorreth și Carrion au strigat și ei. Într-o fracțiune de secundă, prietenii mei dispăruseră, partenerul meu dispăruse, și eu mă năpusteam prin labirint cu o viteză amețitoare.

— Vă rog! am strigat. *Nu!*

Orice făcea quicksilver-ul, trebuia să se oprească.

Stomacul mi s-a golit, o senzație de cădere fără greutate care îmi trăgea măruntaiele. Și apoi n-am mai văzut decât monedele. Mii de monede. Un covor întreg care trecea valvârtej pe sub picioarele mele.

Panica adevărată m-a cuprins atunci când am înțeles încotro eram trasă.

Scanat cu CamScanner

Abia am zărit bazinul de quicksilver de dedesubt şi un val de metal lichid s-a ridicat şi mi-a înfăşurat mijlocul. Abia am apucat să strig când s-a strâns rigid în jurul coastelor şi m-a tras în adânc.

— E moartă.

— Nu fi ridicolă. Evident că nu e moartă.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că tatăl nostru a adus-o aici, proasto. El nu vrea ca ea să fie moartă. Deci nu e.

Vocile astea erau feminine. Tinere şi jucăuşe. Cea care vorbise prima scosese un sunet dispreţuitor şi spusese:

— Ei bine, arată moartă.

Am deschis ochii şi am văzut cerul albastru strălucitor.

O pasăre a trecut prin câmpul meu vizual, zburând şi planând, cântând în gura mare; fără să mă gândesc, mi-am ridicat mâna să-mi umbresc ochii de soare, dorind să o văd mai bine.

Prea târziu, m-am pregătit pentru durere... dar n-am simţit nimic.

— Crezi că ne înţelege?

M-am uitat pieziş, am întors capul, iar firele de iarbă mi-au gâdilat faţa. Stăteam întinsă într-un câmp vast, la poalele unui deal alungit. În vârful dealului se afla un stejar singuratic atât de măreţ, încât mi-a tăiat respiraţia. Crengile lui groase se legănau în briza uşoară, frunzele sclipeau şi străluceau când erau atinse de soare.

M-am ridicat în capul oaselor şi le-am zărit imediat pe cele două tinere de lângă mine. Păreau să aibă vreo optsprezece, poate nouăsprezece ani. Şi erau identice în toate privinţele. Îmbrăcate în rochii largi, de un gri întunecat, nu purtau nimic în picioare. Părul lor negru curgea în bucle până la talie. Două perechi de ochi albaştri, isteţi, traversaţi de fire argintii, mă urmăreau cu un interes avid, pe măsură ce mă ridicam.

Fata din dreapta i-a apucat mâna surorii ei, apoi au venit spre mine.

— Spune-ne cum e, a zis ea cu voce clară şi plăcută.

— Eu sunt...

Mi-am dres vocea.

— Îmi pare rău. Să vă spun cum e, ce anume?

— Sexul, a spus cealaltă fată, ridicându-şi bărbia. Cu bărbatul acela. Campionul tatălui nostru.

Scanat cu CamScanner

— Cu... Fisher?

În cor, fetele au dat din cap cu nerăbdare.

— Ăăă...

— Am vrut să-l încercăm şi noi, dar tata ne-a interzis, a spus fata geamănă din dreapta.

— El consideră că nicio fiinţă vie din niciun tărâm nu e vrednică să ne atingă. Am aşteptat o veşnicie ca el să ne ofere propriul nostru partener de joacă, dar până acum niciunul dintre ai noştri nu a cutezat să viziteze Corcoran-ul nostru.

Corcoran? La... naiba!

Corcoranii erau...

— Pe care dintre noi o adori mai mult? a întrebat geamăna din partea dreaptă.

— Pe Bal?

A arătat către sine.

— Sau pe Mithin?

Şi a făcut semn către cealaltă.

— Avem tot felul de competiţii ca să aflăm care este cea mai populară.

O furtună de fulgere şi-a făcut apariţia în ochii ei acum. Nici nu apucasem să observ asta şi deja simţeam înţepăturile ascuţite de electricitate în aer. Firele de păr de pe tot corpul mi s-au zbârlit.

Asta... chiar se întâmpla? Erau *zeiţe*? Mi-am potolit fiorii, apoi mi-am plecat capul respectuos, uitându-mă în jos, la picioare.

— Cum ar putea cineva să o iubească pe Bal mai mult decât pe Mithin? Sau să o preţuiască pe Mithin mai mult decât pe Bal? Sunteţi venerate în egală măsură de toţi cei care vă cunosc numele, doamnele mele.

— Doamnele mele! au strigat zeiţele soarelui în acelaşi timp.

Au zâmbit una către alta, bucuroase, ţinându-se încă de mână.

— Vorbeşte cu nişte maniere atât de frumoase.

Cea care mi-a rostit numele şi-a întins mâna către mine.

— Hai. Ar trebui să ne grăbim. Tata te aşteaptă şi nu prea mai are răbdare în ultimul timp. Se va supăra dacă întârziem prea mult.

Nu mi-am întins mâna către ea. Acum îmi atârna pe lângă corp. În secunda următoare, deja îmi era prinsă în strânsoarea ei rece. Am făcut un pas, iar câmpul din jur s-a subţiat, devenind o pată verde.

Scanat cu CamScanner

Când călcâiul mi-a atins pământul, dealul nu mai era în faţa noastră. Stăteam în vârful lui, sub crengile stejarului impresionant.

Mintea mea se lupta să ţină pasul cu schimbarea zonei, iar gândurile mi s-au încleiat.

Printre rădăcinile stejarului uriaş, o panglică argintie, lată de aproape trei metri, forma un şanţ. Atât de mult quicksilver! Am tresărit când am observat picăturile de metal strălucitor, care curgeau pe trunchiul lat al copacului ca o sevă şi se rostogoleau în şanţ.

Pe o piatră netedă, la peste trei metri distanţă, şedea un bărbat singur, cu spatele spre noi. Roba lui era de aceeaşi culoare gri-întunecată ca hainele zeiţelor soarelui, părul lung, şaten, legat într-o împletitură de război. Râzând, Bal şi Mithin m-au îndemnat să merg către el.

Un ghem de anxietate s-a strâns în centrul cutiei mele toracice. Dacă aceste două fete pline de vervă erau cu adevărat zeiţe, atunci aş fi putut ghici cine le era tatăl doar privindu-l din spate.

Everlayne abia dacă putuse rosti numele lui fără să tremure. Ea mă avertizase fără echivoc că nicio persoană nu ar trebui să-l privească vreodată. Nici măcar o statuie a lui. Şi iată-l – întruparea lui fizică, oricum – stând pe o piatră, aşteptând să stea de vorbă cu mine.

La naiba!

— Înaintează, Alchimisto! a poruncit el.

Era vocea care mă întrebase dacă vreau să trec prin uşă sau să rămân în Yvelia cu Fisher; aveam impresia că îi vorbeam de mult timp acestei voci. Am făcut un pas înainte, ţinându-mi respiraţia, şi am înconjurat piatra. Privind zeul drept în faţă, mi-am încordat maxilarul şi i-am întâlnit ochii albaştri, reci. Mă aşteptasem la o înfăţişare îngrozitoare. O faţă hidoasă, strâmbă, cu nebunie în privire, dar nu. Dacă ar fi fost om, l-aş fi considerat undeva pe la mijlocul vieţii. Faţa lui era uşor brăzdată şi afişa o bunătate şi o înţelepciune care m-au luat prin surprindere.

S-a uitat la mine, mâinile odihnindu-i-se pe genunchi, şi a spus:

— Mă cunoşti?

Mi-am plecat puţin capul, uitându-mă din nou în jos, către cizme.

— Zareth. Zeul Haosului.

Zareth a pufnit.

— Şi tu eşti Saeris. Sora lui Hayden. Fiică a nimănui.

A dat din cap către desenele de pe mâini.

Scanat cu CamScanner

— De asemenea, partenera de viață a campionului meu.

M-am uitat în jos la semne, tot puțin surprinsă să le văd acolo, pătându-mi pielea.

— Da, am spus. Asta sunt.

Zareth s-a ridicat de pe piatră, iar picioarele mi-au tremurat. Nu era mai înalt decât Fisher. Nici mai lat în spate sau mai asemănător unui zeu, dar acel val imens de putere care țâșnea din el pe măsură ce mă lua în seamă mă făcea să vreau să cad în genunchi și să mă arunc la picioarele lui. Putea să clipească și să mă șteargă de pe fața pământului. Știam asta cu certitudine. Dacă ar fi vrut, aș fi dispărut, fără să fi existat vreodată de la bun început.

— Trebuie să rezolvăm asta repede, altfel vei muri înainte de a-mi fi de vreun folos. Voi fi pe cât de concis pot, date fiind circumstanțele. Am petrecut mult timp urmărind firele universului, așteptând pe cineva ca tine, a spus. Un Alchimist, în sfârșit, pentru a reseta echilibrul și a pregăti calea pentru ceea ce va veni.

Întorcându-se, s-a dus la marginea bazinului de quicksilver care înconjura marele copac, iar eu l-am urmat, atrasă de prezența lui.

A pășit chiar la marginea quicksilver-ului și s-a uitat la mine.

— Aici, stăm la marginea universului. Rădăcinile pe care le vezi, crescând în pământ, în quicksilver, sunt ancorele destinului.

Și-a dat capul pe spate, ochii ridicându-se către crengile copacului.

— Frunzele argintii de deasupra marchează toate tărâmurile domeniului nostru. Familia mea administrează tot ceea ce vezi aici. Udăm rădăcinile destinului. Îndreptăm crengile și tăiem frunzele pentru a preveni putrezirea și decăderea. Vezi craca aia? Cea înnegrită?

M-am uitat spre locul pe care îl indica și am observat o anumită ramură a copacului. Scoarța ei era mai întunecată decât restul, veștejită, cu mai puține frunze argintii crescând din ea.

— Da, o văd.

Zareth a dat din cap. Ridicându-și mâna, și-a trecut degetele prin aer, și sub privirile mele, trei frunze ale ramurii s-au desprins și au căzut. Au plutit în jos, fluturând și răsucindu-se, și s-au așternut pe suprafața quicksilver-ului.

— Ceva putred se răspândește pe domeniul meu, Saeris, a spus. Tărâmurile infectate de acea putreziciune trebuie distruse imediat

Scanat cu CamScanner

pentru a proteja restul copacului și pentru a preveni răspândirea acelei puteri. Înțelegi?

Acele frunze fuseseră tărâmuri. Lumi întregi. Zareth tocmai... făcuse un semn cu mâna și... le șterse. M-am uitat la ele în timp ce se scufundau și dispăreau în quicksilver. Era posibil? Chiar putea face asta?

— Câte suflete...

Nu am putut termina întrebarea, dar zeul care stătea lângă mine știa exact ce voiam să-l întreb.

— Miliarde, a răspuns, fără pic de emoție.

Bun, atunci. Tocmai asistasem la un genocid la o scară pe care n-o puteam înțelege, iar Zareth doar zâmbise.

— Evident, nu ești singurul Alchimist din univers, a spus. Sunt milioane acolo. Chiar și în tărâmul tău, chiar și în orașul pe care odată l-ai numit acasă, sunt sute de purtători de magie elementară care pot stăpâni quicksilver-ul. Dar atunci când am consultat destinele cu mult în urmă, am fost foarte intrigat când te-am văzut pe tine, Saeris Fane. Nu doar pe tine. Pe Kingfisher, de asemenea. Am văzut o axă în curgerea lucrurilor. Un nod aprins în țesătura a tot ceea ce urma să fie. Când m-am concentrat și am văzut puterea legăturii care vă unea pe voi doi, mărturisesc că am încercat să abat destinul.

— Ce înseamnă să abați destinul? am șoptit.

Zareth a aruncat o privire în jos pe panta ondulată lin, către câmpul unde fiicele lui se întorseseră și râdeau zgomotos, ținându-se de mână, învârtindu-se una pe alta prin iarba înaltă.

— Ar fi trebuit să te naști Fae, în același tărâm cu Kingfisher al tău. Deci te-am separat. Cu sute de ani înainte de a te naște, am schimbat evenimentele din jurul nașterii tale. Am mutat piesele pe tablă și te-am plasat departe, într-un tărâm care nu ar fi trebuit să intre în contact cu al lui. Dar am urmărit cum crengile universului au crescut împotriva naturii lor și s-au aliniat astfel încât voi tot să vă întâlniți. Am prevăzut atunci că, indiferent cum ar fi fost manipulate crengile și ramurile acestui copac, voi doi tot v-ați ciocni. Nu puteam face nimic ca să vă opresc.

Fisher spusese că mama lui greșea uneori, cu privire la lucruri mici care aveau consecințe mari. Când prezisese că voi apărea în viața fiului ei, mă văzuse cu urechi ascuțite și colți ca ai lui. Se dovedise că nu

Scanat cu CamScanner

greșise deloc. Ar fi trebuit să mă nasc Fae. Zeul Haosului pur și simplu își băgase coada.

— De ce? am întrebat. De ce ai vrea să ne ții departe unul de altul? Ce importanță are pentru tine dacă ne iubim și ne trăim viețile împreună?

Zareth m-a măsurat cu privirea pentru un moment. Inspirând brusc, a trecut în grabă pe lângă mine, în jurul copacului, spre un punct de pe marginea șanțului unde iarba era culcată la pământ... iar crengile copacului erau răsucite în noduri goale, înnegrite. Nu observasem asta din locul unde stătusem adineaori, dar de aici era clar că o mare parte a copacului murea.

— În natură, există o contragreutate pentru tot, copilă. Lumina are întuneric. Viața are moarte. Bucuria are tristețe. Și binele are rău. Acea lege se aplică, indiferent de tărâm, a spus el cu o mișcare largă a brațului care cuprindea nenumăratele frunze de pe copac. Fire precum voi doi, care sunt atrase și se intersectează pe o axă, creează un bazin de putere. Energia pe care o aveți împreună atrage o contragreutate egală și opusă. Orice viitor posibil în care voi doi sunteți împreună se termină cu moartea majorității acestui copac. Niciunul dintre noi nu poate prevedea altfel.

— Deci... zici că eu și Fisher suntem responsabili pentru sfârșitul întregului univers?

Zareth a dat din cap.

— Nu voi personal. Dar momentul în care vă întâlniți, odată cu momentul în care deveniți parteneri de viață, este o scânteie. Flacăra din întuneric care atrage molia. A fost datoria mea să încerc să opresc acea scânteie să se producă, dar, după cum ai aflat deja, destinul însuși n-a vrut să se lase condus pe acel drum.

Mi-am simțit inima bătând în tot corpul.

— Dar Fisher știe ceva din toate astea?

Zareth a pufnit.

— Nu. Am orchestrat evenimentele astfel încât să fie adus aici de tânăr. Mama lui tocmai murise, iar temperamentul lui nu era cel mai bun.

Zareth s-a încruntat, ca și cum amintirea încă l-ar fi deranjat.

— A intrat în conflict cu familia mea. I s-a permis să trăiască doar pentru că eu am cerut-o. Petrecusem mult timp studiind diversele rezultate și căi ale universului după ce voi doi v-ați fi întâlnit și, deși

Scanat cu CamScanner

niciodată nu am găsit un echilibru care să însemne triumful binelui, existau drumuri care duceau către... necunoscut.

— Necunoscut?

— Cărări care duc spre drumuri unde atât calea, cât și destinația sunt blocate chiar și privirii mele. Și în toate aceste viitoruri ascunse, unde mai există o șansă pentru viață, există un factor comun.

Nu voiam să aflu. Nu puteam să ascult. Era prea multă presiune. Zareth știa asta, eram sigură, dar a continuat.

— Tu și Kingfisher ați luptat unul lângă altul și ați creat legături divine. A arătat către textul care îmi înconjura încheieturile. Aceste jurăminte vă marchează drept protejații mei. Vă protejează atât pe tine, cât și pe Fisher de atenția nedorită a fraților și surorii mele.

— Protecție împotriva lor?

— Ei ar prefera să-l ucidă pe Fisher și să arunce zarurile pentru ce va urma. Ar prefera să îndure furtuna de la orizont și să replanteze copacul nostru odată ce totul va fi șters. Eu nu vreau să se întâmple asta. Le-ar frânge inimile fiicelor mele.

S-a oprit, urmărind fetele care dansau pe câmp, imitând iarba legănată de vânt. Râsul lor s-a ridicat către noi ca o muzică dulce.

— Pentru ele, sunt dispus să risc. Dacă îl accepți cu adevărat pe Fisher drept partenerul tău de viață, atunci trebuie să fii de acord ca firul vieții tale să fie tăiat din țesătura universului. Odată ce vei face asta, niciunul dintre noi nu va mai putea afecta viitorul vostru. Nu vă vom mai putea vedea deloc, nici frații și sora mea nu vor mai putea interfera cu liniile sau evenimentele care vă privesc. Veți fi singuri.

Singuri? Despre ce vorbea?

— Această povară nu ar trebui pusă pe umerii unei singure persoane. Cu siguranță nu ar trebui pusă pe ai mei. Sunt o hoață! Doar... o femeie! Nu pot răspunde pentru...

— Nu ai răspunde pentru nimic. Tot ce trebuie să faci este să-ți trăiești viața.

— Dar...

— Să-ți explic altfel, copilă, a spus Zareth, întrerupându-mă. Vrei ca partenerul tău să moară?

— Nu, desigur că nu!

— Atunci asta este modalitatea prin care îl salvezi.

Scanat cu CamScanner

— Eu...

Ce era de spus? Dacă făcea asta, Zareth și ceilalți zei nu ar mai fi putut vedea în viitor sau influența evenimentele care urmau să se întâmple. Dar ar fi trebuit ei să aibă acest drept? Amestecul lor însemna că mă născusem în Zilvaren, nu în Yvelia. De câte ori schimbaseră cursul destinului și câți oameni suferiseră din cauza asta? Ce drept aveau?

Zareth a mijit ochii către mine.

— La naiba cu destinul. N-o să-l las să decidă nimic în locul meu. Eu decid cum va arăta viitorul meu. Nu ai spus asta cu doar câteva zile în urmă?

Spusesem asta, într-adevăr. Și o și credeam.

— Da, dar...

— Dacă dorești cu adevărat să fii stăpâna propriei tale vieți, atunci asta este calea.

Am avut senzația că Zareth era disperat – un Zeu care ar fi spus orice ca să mă facă să-i respect voința. Dar nu-l puteam refuza. Era un Zeu. Putea să mă facă să fac orice și-ar fi dorit, și totuși îmi oferea această alegere.

Am întrebat cu grijă:

— Cât de dureroasă va fi tăierea acestui fir?

— Nu mai dureroasă decât transformarea care deja a început în corpul tău, Saeris Fane.

De ce naiba nu suna asta deloc liniștitor?

— Cum vei face asta mai exact?

— Transformându-te în ceva ce nu a mai fost văzut vreodată, a răspuns el enigmatic. Universul nu-și poate fixa atenția asupra a ceva ce nu recunoaște.

— Dar cum?

— Nu sunt doar Zeul Haosului, Alchimisto. Sunt și Zeul Schimbării. Dacă vreau ceva, se face.

— Eu...

— Timpul se scurge, Saeris. Trebuie să iei decizia.

— Bine. În regulă. Da. O voi face.

Am spus-o înainte să mă pot răzgândi. Dacă alegerea era între a deveni ceva nou și a muri cu siguranță împreună cu restul universului, atunci nu prea era o decizie greu de luat.

Scanat cu CamScanner

Legăturile divine de la încheieturile mele au țâșnit de nicăieri, strângându-mi pielea ca niște funii arzătoare.

— Mult noroc, Saeris! Transmite-i lui Kingfisher salutările mele.

Și apoi m-a împins în quicksilver.

Scanat cu CamScanner

45.

ALEGE ÎNȚELEPT

Pluteam pe o mare de întuneric. Eram surprinzător de calmă în privința asta, dată fiind ultima mea întâlnire cu o întindere mare de apă, dar se părea că în lumea de dincolo nu era nevoie să știi să înoți.

Deasupra, firmamentul era acoperit de stele, nerăbdător cu promisiunea altor tărâmuri. Eram perfect mulțumită să mă legăn pe nimicul acela, încercând să le număr. Mereu pierdeam șirul, dar nu mă deranja deloc s-o iau de la capăt. Nu aveam de ce să-mi fie frică aici. Am plutit o veșnicie și am simțit civilizații ridicându-se și prăbușindu-se. În întuneric, am observat universul, iar universul m-a observat la rândul lui.

M-am născut și am murit de o sută de ori.

Și atunci am văzut ceva ce nu ar fi trebuit să existe. O pasăre.

Zbura în jurul meu în vid, aripile ei frumoase scânteind albastru-verzui. A cântat o melodie atât de dulce, încât mi-am amintit cum e să ai inimă, chiar dacă numai ca s-o simt că doare. Și, oh, cât de tare durea!

Mi-am adus aminte multe.

Jad, culoarea ierbii proaspete.

Mentă de iarnă și promisiunea zăpezii în aerul rece de munte. Un zâmbet strâmb și plete dese, întunecate.

Mi-am amintit fragmente din el, toate deodată, și mi-am amintit cum să mă înec.

Aveam nevoie de el ca de aer.

Am întins mâna după el, ca și cum aș fi ajuns spre suprafața lină a unui lac. Kingfisher.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher al meu. Partenerul meu...

— FISHER!

M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind, udă leoarcă de transpirație. Capul mi se învârtea în cel mai rău mod cu putință. O, zei, aveam să... aveam să vărs. Am sărit din... din pat, fusesem într-un pat, și imediat m-am împiedicat de o găleată plasată strategic lângă noptieră. Stând pe podea, cu picioarele depărtate, am apucat găleata și am vărsat cât am putut de tare. Odată ce stomacul mi s-a golit, m-am lăsat pe spate, rezemată de marginea patului, gâfâind și băgând de seamă împrejurimile.

Camera în care mă aflam avea tavanul înalt. Draperii verde-închis atârnau la ferestre. Mobile grele din stejar întunecat decorau spațiul – un dulap lângă ușă, o comodă, un alt dulap lângă fereastră și o bibliotecă plină de cărți. Covorașul pe care eram întinsă era de culoare gri-porumbel. Pufos. S-a simțit minunat când mi-am înfipt degetele în...

Oh.

Am apucat iar găleata și am vărsat. Mușchii stomacului îmi zvâcneau incomod când am dat-o laoparte.

— I se spune marea purificare, a zis o voce masculină.

Taladaius deschisese ușa în timp ce vărsam și acum stătea rezemat de tocul ei, cu brațele încrucișate la piept, privindu-mă cu un zâmbet amuzat.

Vampirul. Secundul lui Malcolm.

M-am uitat prin cameră după o armă și am realizat, pentru prima dată, că eram îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de mătase neagră, scandalos de scurți, și-o cămașă subțire, făcută din aceeași mătase, care nu lăsa prea mult loc imaginației. Gâfâind, am renunțat la căutarea vreunei arme și m-am uitat după ceva cu care să mă acopăr.

Taladaius a chicotit în timp ce traversa camera și a adus un halat din spatele paravanului. A avut grijă să privească în altă parte când s-a apropiat de pat și mi l-a întins.

— Corpul tău a suferit niște schimbări drastice recent, a spus. Vei putea mânca mâncare normală curând, dar ar putea dura o zi, două. Când am trecut eu prin transformare, mi-au trebuit șase luni înainte să nu mai vărs tot ce încercam să mănânc ca pe niște ghemotoace de păr.

Smulgându-i halatul din mâini, mi l-am aruncat pe umeri. Mi-am dilatat nările, urând arsura ciudată și copleșitoare de la baza nasului.

— Ce vrei să spui prin transformare? am întrebat tăios.

Scanat cu CamScanner

Taladaius şi-a lăsat capul într-o parte. S-a uitat la mine cu milă.

— Ei bine, ştii exact ce vreau să spun prin acel cuvânt. Nu?

Vampir.

Vampir.

Vampir.

M-am uitat urât la el, refuzând să accept.

— Nu sunt deloc ca tine, am şuierat.

Taladaius a dat din cap, frecându-şi vârful pantofului frumos din piele de marginea covoraşului. Cu mâinile în buzunare, a spus:

— O, ştiu asta, Saeris.

— Ce înseamnă asta? *Tonul* ăla, am zis răstit.

— Uită-te şi o să vezi singură, a spus vampirul cu părul argintiu impecabil şi ochii ciudat de blânzi, făcându-mi semn cu capul către oglinda mare de pe perete.

M-am apropiat cu precauţie de oglindă. Înlănţuindu-mi corpul cu braţele, m-am pregătit pentru necunoscut. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă aveam să mă recunosc în persoana care se uita înapoi la mine din oglindă. Dar m-am recunoscut. În afară de umbrele uşoare de sub ochi, eram aceeaşi Saeris. Acelaşi păr negru. Aceiaşi ochi albaştri. Aceeaşi...

M-am oprit. Mi-am întors capul. Urechile.

Vârfurile urechilor mele erau ascuţite. Ieşeau prin părul zburlit, de parcă ar fi fost întotdeauna aşa. Mi-am deschis gura să înjur, am văzut cum arătau dinţii mei şi inima mi-a luat-o la galop. Canini. Aveam nişte canini foarte lungi. Şi păreau ascuţiţi.

— Sunt... *Fae*? l-am întrebat pe Taladaius prin oglindă.

El a zâmbit politicos, dar a dat din cap.

— Din câte ne dăm seama, eşti pe jumătate vampir, pe jumătate Fae. Ceva ce nimeni nu a mai văzut vreodată. Deocamdată, nu suntem siguri ce trăsături ai preluat de la Fae şi ce trăsături ai preluat de la vampiri. Ce e cert, potrivit tuturor tămăduitorilor noştri, e că nu mai eşti fiinţă umană.

Nu mai eram fiinţă umană. Nici vampir pe de-a întregul. Nici Fae pe de-a întregul.

Gâtul aproape mi s-a blocat. M-am desprins cu greu de la oglindă, strângându-mi pleoapele. Nu puteam să mă gândesc la asta acum. Aveam nevoie de partenerul meu.

— Unde e Fisher?

Scanat cu CamScanner

Taladaius a ridicat din umeri și a privit decorațiunile de pe tavan, destul de evaziv.

— Of, nu știu. Pe undeva pe-aici, presupun.

— E rănit? E...

— Relaxează-te, Saeris! E bine. Va veni curând.

Nu eram gata să mă bazez pe cuvântul unui vampir. Uitându-mă în jos, am văzut că semnele mele încă erau acolo, declarând pentru toată lumea că sunt partenera de viață a lui Fisher.

Mi-am întins mâna, căutându-l cu mintea. Câteva clipe mai târziu, am fost răsplătită cu o senzație profundă de concentrare. Nu a mea. A lui Fisher. Era aici. Aproape. Și se concentra foarte tare la ceva. N-am simțit vreo durere sau alarmă dinspre el, ceea ce m-a făcut să respir puțin mai ușurată. Părea că Taladaius spune adevărul.

— Unde suntem? am întrebat, ocolind patul, încercând să mă asigur că păstram suficient spațiu între noi.

Unde era Solace? Îmi voiam afurisita de sabie.

— Fisher mi-a cerut să-l las pe el să-ți spună unde suntem, a răspuns Taladaius.

— Ce? Dar... *de ce*?

L-am privit cu ochii îngustați, încercând să-l descifrez.

Taladaius părea în egală măsură relaxat și amuzat, ceea ce nu-mi spunea nimic despre motivul pentru care îmi ascundea unde suntem. O iritare ușoară îmi înțepa pieptul. Am traversat dormitorul, strângând halatul în jurul corpului, și am dat draperiile laoparte.

Durerea mi-a explodat în fundul ochilor. Nici măcar nu era complet lumină afară, ultimele raze ale soarelui dispărând dincolo de orizont, dar părea că tocmai m-au lovit cu un baros.

— Aaah!

— Cu grijă, stai în umbră!

Taladaius mi-a îndepărtat blând mâna de pe draperie și a tras-o la loc.

— Vei putea tolera asta mai bine decât alții, foarte curând. Trebuie doar să te obișnuiești. Dar cu memoria cum stai? Ce-ți amintești despre Gillethrye, Saeris?

Numele locului aceluia mi-a trimis un fior pe șira spinării.

— Eu... mă luptam cu ei. Cu Malcolm, Belikon și Madra. Era o monedă. Am aruncat-o...

Scanat cu CamScanner

— Și apoi?

— Și apoi...

M-am uitat la el, cu o ciudată spaimă, trăgându-mi măruntaiele.

— M-a rănit. Eu... l-am ucis. Tu și Fisher ați venit. Și apoi...

— Și apoi te-am mușcat, a spus Taladaius, dând din cap.

S-a uitat repede în altă parte, de parcă ar fi devenit brusc stânjenit.

— Am plasat un zid în jurul amintirii a ceea ce s-a întâmplat apoi. Transformarea e grea. Și, ei bine, e în puterea unui stăpân să suprime acele amintiri, dacă...

— Înlătură-l, am cerut. Înlătură zidul!

Taladaius părea că voia să refuze, dar a spus:

— Dacă ești sigură că vrei să o fac, o voi face, dar poate fi foarte traumatizant...

— Înlătură-l, am mârâit.

— Cum dorești.

N-a fost nevoie să mă atingă. A fost mai simplu de atât. Acum nu aveam nici măcar o amintire a momentului în care colții lui Taladaius se înfipseseră în vârful umărului meu. Nici măcar o amintire a spectacolului groaznic care a urmat. Și apoi, în minutul următor, le-am avut.

Muşcătura lui Taladaius.

Fisher, purtându-mă în brațe. Deschizând o poartă de umbre. Eu zburând prin aer către bazinul de quicksilver. Scurta, dar intensa conversație cu Zareth care a urmat.

Apoi, Fisher scoțându-mă din quicksilver. El și Carrion, certându-se de parcă urmau să se omoare unul pe altul.

Lorreth, stând lângă patul meu, cântând la un fel de lăută și murmurând încet pentru mine în timp ce mă zbăteam și gemeam.

Trei zile zăcând în acest pat, în această cameră, rugându-l pe Fisher să mă omoare, pentru că nu mai puteam suporta durerea încă o secundă.

Și eu... mușcând... pe cineva.

Ochii mi-au zburat spre gâtul lui Taladaius. Îl mușcasem.

El și-a dat seama că am înțeles ce se întâmplase și mi-a zâmbit ușor. Întinzându-și gâtul, mi l-a arătat - pielea lui era netedă, fără nicio urmă.

— Nicio pagubă, a spus. Abia dacă mi-ai zgâriat pielea.

— De ce am făcut asta?

Scanat cu CamScanner

Mi-am pus mâna la gură, prea speriată să-mi depărtez buzele și să accept un adevăr pe care deja îl știam, dar cu care îmi era prea frică să mă confrunt.

— Fisher ar trebui să fie aici pentru asta, a spus Taladaius.

A pornit spre ușă.

— Nu! Eu...

Nu am știut ce să spun.

— O parte din mine simte că ar trebui să-ți mulțumească pentru că mi-ai salvat viața.

— Și restul?

— Vrea să te omoare pentru ceea ce ai făcut, am șoptit.

Vampirul a dat din cap, studiindu-și cizmele.

— Și eu am avut mult timp aceleași sentimente. Au fost secole întregi în care am urât ceea ce devenisem și voiam să-l distrug pe Malcolm. Doream atât de mult să mor și să dispar din această lume.

— Ce te-a făcut să decizi să rămâi?

Taladaius mi-a zâmbit ușor și foarte trist.

— Nu am decis eu. Nu mi s-a dat de ales. Malcolm nu m-a lăsat să plec. Am încercat să mă sinucid cândva, și mi-a interzis să mai încerc vreodată. Cuvântul lui era lege.

— Dar acum el e mort...

— Și eu sunt liber, a spus Taladaius, legănându-se pe călcâie. Încă încerc să decid ce înseamnă asta pentru mine. Dar lucrurile au devenit destul de interesante recent.

S-a uitat la mine de sus în jos, încruntându-se puțin, de parcă ar fi cântărit ce voia să spună. După o clipă, a zis:

— Sunt două feluri de eternitate, Alchimisto. Unul e raiul. Celălalt iadul. Nu contează ce fac eu. Tu asigură-te că îți alegi înțelept propria versiune de nemurire.

Am clipit, încercând să forțez această versiune a lui Carrion Swift să capete sens în capul meu.

Tot același păr de-un arămiu răvășit artistic. Aceiași ochi albaștri și același zâmbet obraznic.

Dar și urechile ascuțite. Și colții tăioși. Și era atât de înalt.

L-am lovit în piept.

Scanat cu CamScanner

— Au! Asta pentru ce-a fost?

Mi-am înfipt un deget în fața lui.

— Ești un idiot. Te cunosc de când aveam cincisprezece ani!

El a dat din cap, mâinile în sus, palmele deschise.

— Și? Eu te cunosc de când aveam o mie optzeci și șase. Câștig vreun premiu?

— Nu mi-ai spus că ești moștenitorul unui tron Fae!

— Ei bine, nu-i un lucru pe care să-l împărtășești cuiva așa, pur și simplu, Fane. Și oricum, bunica mea m-a obligat să jur că n-o să spun.

— Doar că nici ea nu era bunica ta, nu-i așa?

Carrion a făcut o grimasă.

— Nu, nu tocmai. Era mai degrabă o protectoare. Sau o tovarășă de joacă, atunci când era mică. Și apoi prietenă. Și apoi eu i-am fost protector. Nu știu, lucrurile astea întotdeauna deveneau foarte complicate pe măsură ce oamenii îmbătrâneau.

Am dat din cap, încercând în continuare să potrivesc toate piesele.

— Deci, tatăl lui Fisher te-a dus în Zilvaren când erai mic, ca să te salveze de Belikon. Ți-a ascuns urechile și colții cu o vrajă, ca să nu ieși în evidență. A adus cu el o geantă de cărți, ca să poți afla despre moștenirea ta și să te întorci atunci când va fi momentul potrivit. Și... te-a salvat cumva o doamnă?

— Numele ei era Orlena, a spus Carrion. Orlena Parry. Era o sclavă din palatul Madrei. Dar, în noaptea aceea, noaptea în care m-a scos din quicksilver, a fugit din palat și a scăpat. S-a dus în Sector, știind că se poate pierde în mulțime. Și acolo a rămas. A găsit de lucru ca croitoreasă și un adăpost în care să locuim. M-a crescut de parcă aș fi fost propriul ei fiu.

Nu-mi venea să cred. M-am strâmbat la el, această versiune Fae a lui, adevărata lui formă, și eram gata să izbucnesc în râs.

— Și ai rămas blocat acolo când Madra a închis porțile. Și apoi ai petrecut aproape o mie de ani pur și simplu... trăind în Zilvaren?

— Cam asta e pe scurt, a spus Carrion. Aveam cărțile pe care Finran mi le adusese, despre Fae și poporul meu. Orlena s-a măritat când aveam nouă ani și și-a luat numele Swift. Nu mult după, a avut o fiică. Petra. Petra a crescut și a avut și ea o fiică. Cărțile au fost transmise pe linie feminină, și eu la fel. M-au ținut departe de necazuri pe cât au putut și s-au asigurat că voi urmări quicksilver-ul, în caz că se va trezi din nou. Credeau că e o

Scanat cu CamScanner

cruzime că sunt blocat în Orașul de Argint și că ar trebui să mă întorc acasă să-mi conduc poporul. Femelele familiei Swift întotdeauna au fost foarte impunătoare și foarte interesate de viața mea amoroasă.

— Deci ai știut la ce să te aștepți când quicksilver-ul s-a mai trezit o dată?

A râs.

— Nici pe departe. Dar am simțit-o în ziua aceea, când ai fost dusă la palat. Ceva care se schimba în aer. Un fel de energie care mi se părea cumva familiară. Am recunoscut-o a doua oară când s-a întâmplat și, cumva, am știut că are de-a face cu tine. M-am dus la The Mirage să văd dacă ai scăpat, și acolo m-a găsit Fisher. Chiar am spus că sunt Hayden, pentru că am crezut că îl protejez, Saeris. Sper că ești convinsă de asta.

— E în regulă. Știu.

Chiar îl credeam.

O, zei, cât de întortocheate erau toate astea! Tatăl lui Fisher fusese cel care ascunsese adevăratul moștenitor al tronului din Yvelia. O mie de ani mai târziu, fiul lui îl adusese înapoi. Însemna ceva. Ce anume, nu puteam spune, dar eram sigură că aveam să aflăm destul de curând.

Și în tot acest timp, un Fae de sânge regal trăise în Sector, făcând contrabandă cu mărfuri, pornind lupte și făcând, în general, probleme. Eram gata să-l întreb pe Carrion cum și-a păstrat mintea întreagă, în timp ce ființele pe care le iubea se năștea, creșteau, trăiau și mureau de bătrânețe, dar deja știam răspunsul la întrebarea asta și nu voiam să-l aud spunând ceva necuviincios despre whisky și femei.

Apropo de asta. L-am privit și mai urât.

— Te-ai *culcat* cu mine.

El a zâmbit fără pic de rușine.

— Cu plăcere.

— Carrion!

— Ce? Te culci cu Fisher de nu știu când!

— Da, dar am știut ce este când am decis să mă culc cu el. Și era partenerul meu de viață.

Carrion a pufnit. Încrucișându-și brațele la piept, a dat ochii peste cap și a oftat.

Scanat cu CamScanner

— Bine. Îmi cer scuze că nu ţi-am spus când m-am culcat cu tine că sunt un refugiat politic care ştie să folosească magia, deghizat în om. Te simţi mai bine acum?

— Nu.

— Haide, Fane!

M-a lovit cu cotul.

— Sunt Fae acum. Tu eşti Fae acum. Cumva. Toate alea s-au dus. Eşti doar supărată pentru că ţi-ai făcut griji pentru mine. Hai, întreabă-mă cum am supravieţuit veninului lui Malcolm cel atotputernic. Văd că mori de curiozitate să afli.

— De fapt, Lorreth mi-a spus deja. Gata.

Lorreth fusese a doua persoană care mă vizitase după ce Taladaius plecase din cameră. Râsese când îmi văzuse urechile Fae. Râsese cu mai puţin entuziasm când văzuse cât de ascuţiţi îmi erau dinţii. Primul lucru pe care mi-l spusese era că Everlayne trăieşte, şi Ren o supraveghea, deşi căzuse într-un somn adânc şi nu putea fi trezită. Te Léna şi Iseabail erau sigure că avea să se trezească în orice moment. Apoi, rămăsese mai mult de o oră şi îmi explicase multe din ceea ce se întâmplase după ce mă repezisem înapoi în labirint. M-am simţit cuprinsă de vină când mi-a spus cum toţi trei la un loc aproape muriseră de mâinile lui Belikon, încercând să-mi câştige timp pentru a găsi moneda. M-a făcut nebună atunci când m-am scuzat pentru că am întârziat şi mi-a spus că fusese o minune atunci când vântul măturase toată magia morţii şi le permisese săbiilor să mai poată lovi din nou. Madra fugise imediat prin quicksilver. Belikon se luptase ca un nebun, dar de îndată ce suflarea îngerească a lui Lorreth izbucnise din Avisiéth, şi el fugise ca un laş.

— Chiar? a întrebat Carrion curios. Şi cum a povestit Lorreth de la Turnurile Sfărâmate? Hai să ghicesc. A spus că sângele meu era prea putred ca să fie afectat de veninul de vampir.

— Nu, a spus că sângele tatălui tău a fost folosit pentru a crea blestemul de sânge care i-a permis lui Malcolm să devină vampir, şi că un vampir nu poate bea de la membrii în viaţă ai liniei genealogice care l-a creat, şi nici nu-i poate fermeca. A spus că ar fi trebuit ca Malcolm să moară imediat după ce ţi-a băut din sânge, dar pentru că trăise atât de mult, era prea puternic.

— Hm, a mormăit Carrion. Destul de precis, de fapt.

Scanat cu CamScanner

— Tot el a spus că ăsta e motivul pentru care Malcolm l-a determinat pe Belikon să-ți ucidă părinții. Că ei erau singura amenințare reală pentru el.

Din nou, Carrion a mormăit. Nu mai zâmbea.

— De-abia îmi amintesc de ei.

— Eu mi-i amintesc.

Inima mi-a tresărit în piept. Așteptasem să vină, de parcă trecuse o veșnicie. Fisher stătea chiar lângă ușă, cu o expresie împietrită când i-a făcut un semn din cap lui Carrion. Fața i s-a îmblânzit pentru mine.

Salutare, mi-a șoptit în minte.

Salutare și ție, i-am răspuns.

Era incredibil de liniștitor să știu că asta nu se schimbase între noi. Încă ne puteam vorbi în minte. După toate câte se schimbaseră dramatic în ultimele zile, legătura dintre noi părea neschimbată.

Colțurile gurii i s-au mișcat puțin – sugestia cea mai slabă a unui zâmbet. L-a păstrat atunci când a intrat propriu-zis în cameră și mi-a sărutat ușor fruntea.

— O să-mi povestiți despre părinții mei sau o să vă dezbrăcați unul pe altul? Pentru că pot să plec. Nu trebuie, dar pot, a spus Carrion.

— Te rog pleacă, Carrion, a zis Fisher sec. Voi veni să-ți povestesc tot ce-mi amintesc despre ei mai târziu, dar acum vreau să fiu singur cu partenera mea.

A spus-o cu atâta mândrie.

Partenera mea.

Carrion a plecat, mormăind pentru sine, și camera a devenit deodată mult mai mică. Eram singuri.

— Ești supărat că nu mai poți să-mi spui micuță Osha? am întrebat.

O, zei, ce sentiment confuz! Eram încântată că, mulțumită lui Zareth, o parte din mine era acum Fae. Eram mai puțin încântată că o parte din mine era vampir, din cauza lui Taladaius. O teamă creștea în mine, devenind din ce în ce mai greu de suportat în fiecare secundă, dar Fisher și-a plecat capul într-un mod foarte copilăresc care mi-a strâns inima.

S-a uitat la mine de sub sprâncenele lui întunecate și a zâmbit strengărește.

— Ființă umană, Fae sau vampir. Nu contează cât de mult vei trăi, Saeris, vei fi *întotdeauna* sfântă pentru mine.

Scanat cu CamScanner

Zâmbetul i-a dispărut însă.

— Am făcut ce trebuia?

Nu reușisem să dau singură răspunsul în labirint. El trebuise să ia decizia pentru mine. Și ce decizie uriașă fusese! După ce refuzasem să mă vindece cu sufletul lui, nu era de mirare că acum se uita la mine de parcă s-ar fi temut că nu-i voi mai vorbi vreodată.

Toată situația era... imensă.

Nu mai eram eu însămi.

Eram protejata unui zeu, și nu a oricărui zeu. Prin extensie, Fisher era cumva și el atins. Mai aveam atât de multe să-i spun. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum urma să primească vestea despre scurta discuție cu Zeul Haosului, dar presimțeam că Fisher urma să aibă niște întrebări. Un milion de întrebări.

Deocamdată, lumea era mai strălucitoare. Mai plină de viață. Vedeam fire de putere strălucitoare în ochii lui Fisher când mă uitam la el. Și o durere arzătoare în spatele gâtului care devenea din ce în ce mai greu de ignorat.

Stai puțin...

Exista magie în ochii lui Fisher. Dar... mai puțin quicksilver.

Am tras aer în piept, desfăcându-mă din îmbrățișarea lui, iar Fisher și-a dres glasul, părând puțin stânjenit.

— Mă întrebam dacă o să observi, a spus.

— Te întrebai dacă o să observ! Ce... Cum? Ce s-a întâmplat?

— Te Léna a găsit o modalitate să atenueze efectele quicksilver-ului. Mă tot văd cu ea de luni de zile, încercând să-l țin sub control, dar ședințele ei deveneau din ce în ce mai puțin eficiente. Și apoi Iseabail a spus că mă poate ajuta. Fac o echipă destul de bună. Te Léna m-a ajutat să domolesc quicksilver-ul, iar Iseabail îl extrage. Va trebui să fac mii de ședințe. Va dura mult, dar ar trebui să meargă.

— E incredibil! Asta înseamnă...

Eram prea emoționată ca s-o spun cu voce tare. Nu mai avea să-și piardă mințile.

Mai aveam de rezolvat problema cu Belikon. Și cu Madra. Încă intenționam să-mi găsesc fratele și pe Elroy. Mai erau o mie de probleme peste care trebuia să trecem, dar...

Scanat cu CamScanner

Pas cu pas, a murmurat răguşit Fisher, doar pentru mine. *Să trecem de ziua de azi. Şi apoi de cea de mâine. Şi apoi de cea de poimâine. Aia va fi cu adevărat interesantă.*

De ce? Ce se întâmplă poimâine?

S-a uitat puţin îngrijorat când m-a luat de mână.

— Ei bine, asta.

M-a dus la perdea şi a tras-o încet. Lumina soarelui, care îmi arsese ochii şi pielea mai devreme, dispăruse acum. Era ca şi cum m-aş fi uitat într-o gaură neagră, privind pe fereastră. Dar apoi am văzut luminile multor, multor focuri de tabără în depărtare. Şi panglica argintie şi palidă a unui râu tăind peisajul negru.

Darnul.

Eram de cealaltă parte a Darnului. Eram în Ammontraieth.

— La curtea Fae, coroana se transmite moştenitorului unui regent. Dar dacă regentul e ucis, coroana este revendicată de cel care l-a omorât. Curtea vampirilor a avut întotdeauna un singur rege. Malcolm nu şi-a numit niciun moştenitor. Plănuia să trăiască pentru totdeauna. Nici măcar nu a conceput posibilitatea ca cineva să-l poată ucide...

Capul meu deja se clătina. Am plecat de la fereastră.

— Absolut nu. Fisher, nici măcar nu sunt vampir pe de-a întregul. Sunt pe jumătate Fae! Nu pot!

— Spune-le asta *lor*. Curtea vampirilor consideră că trebuie să fii încoronată. Peste două zile, vei deveni oficial noua regină a Sanasrothului.

Scanat cu CamScanner